

நான் கிருஷ்ண தேவராயன்

வானதி பதிப்பகம்

ரா.கி. ரங்கராஜன்

அணிந்துரை

வித்யாவாசஸ்பதி, கலைமாமணி, சிலைமீட்ட செம்மல்
டாக்டர் இரா. நாகஸ்வாமி

ஆறுகளில் புதுப்புனல் வரும் நாட்களில் மக்கள் உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே திளைப்பார்கள். புது நோக்குடனே புதுப்பொலிவுடனே அனைத்தையும் கண்டு மகிழ்வார்கள். புதுப்புனலிலே பாய்ந்து விளையாடுவார்கள். புதுப்புனலை அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்ப்பார்கள். எனினும் அவ்வெள்ளம் இரு கரைக்குள் பெருக்கெடுத்து ஓடும் போதுதான் எழிலாய் இருக்கும். கரையை அழித்துக் கொண்டு பாய்ந்தால் ஊருக்கும் மக்களுக்கும் மாக்களுக்கும் மரஞ் செடிகொடிகளுக்கும் அழிவுதான். அதுபோல் கவிதையை, கதையை எழுதும் ஆசிரியனிடம் மக்கள் புதுமையை எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்புதுமைப் படைப்புகளில் உணர்ச்சிப்பெருக்கைக் காண்கிறார்கள்.

மக்களின் உணர்ச்சிகளை நன்கு உணர்ந்து எண்ணிலா எழுத்துக்களைப் படைத்துள்ள முதுபெரும் எழுத்தாளர் ரா.கி. ரங்கராஜன் அவர்கள், 'நான், கிருஷ்ண தேவராயன்' என்னும் இந்நவீனத்தைப் படைத்துள்ளார்கள்.

இந்திய வரலாற்றில் ஒப்பரும் மேதைகளில் சிறந்த அரசன் கிருஷ்ணதேவராயர். தோல்லி என்பதையே அறிந்திராத தீரன். சமயத்துக்கும், கலைக்கும், அரசியல் பண்புக்கும், நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கும், பொருளா ாரத்துக்கும் இம்மாமன்னன் செய்துள்ள பணி

மகத்தானது. அவனது புகழைப் பறைசாற்றும் கவி
யெட்டுகள் அவனது சிறப்பைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்
கின்றன. அவனைப்பற்றி வெளிநாட்டார்கள் விவந்து
எழுதிய குறிப்புகள் ஏராளமாக உள்ளன. அவனது
உருவச்சிலையும் அவனது நெய்யா நிருமலாம்பா,
சின்னாதேவி ஆகியோர் சிலைகளும் திருப்பதி கோயிலில்
இன்றும் உள்ளன. ஹம்பி, காசத்தி, காஞ்சிபுரம், தில்லை
ஆகிய இடங்களில் அவன் கட்டிய கோபுரங்கள் அவனது
வானனாவும் புகழை இயல்பி இன்றும் நம்மிடையே
திசுழுகின்றன. அம்மாமன்னனது வாலாற்றைப் பின்னணி
யாகக் கொண்டு இந்நாவலை உருவாக்கியுள்ளார் டா. கி. ர.
அவர்கள்.

இது ஒரு நாவல் தான். ஆனால் இதுகூறும் வதிராத
ஒரு புதுமை அளமயப்பிலே தோன்றியுள்ள நாவல் இது.
மாமன்னன் கிருஷ்ணதேவராயரின் தனது கதையை
சொல்வதுபோல் அமைத்திருக்கிறார். ஆதலின் இது
புதுமையிற் புதுமை.

ஒரு நாவலைப் படிக்கும்போது எப்படி சுவைத்து
படிக்கின்றோமோ, அத்தனை சுவையும் குன்றாது
விறுவிறுவெனப் பிரவாகமாக ஒடுகிற நடை, திருப்பங்கள்,
ஆவிலும், இதை மற்ற நாவல்களைப் போல் அல்லாமல்
ஒவ்வொரு வரியும் உண்மைச்சம்பவமாகிய நனைக்கும்
அளவுக்கு வரலாற்றுச் செவ்திகளைப் பின்னி எடுத்துச்
செய்கிறார்.

கிருஷ்ண தேவராயரின் ஆட்சிக்காலம் ௪0
இணையற்ற காலம். அவரது ஆட்சியில் சிறந்த
அளமச்சாகன் திகழ்ந்தனர். கவிஞர்கள் திகழ்ந்தனர்.
நாட்டியக் கலைஞர்களும் கட்டிட கலைஞர்களும்
விளங்கினர். வெளிநாட்டோர் வந்தனர். அத்தனை
பேருடைய பாராட்டுதலையும் பெற்ற அரசன் கிருஷ்ண

தேவராயர். அவரது பாத்திரத்தை ஒரு குறையின்றி நாவலில்
வடிப்பது என்பது எளிதான அல்ல. அதிலும் தானே தன்
வரலாற்றை கூறுவதுபோலப் படைப்பது மிக மிகக் கடினம்.
டா. கி. ர. இப்படியே மரையில் ஒரு மகத்தான வெற்றியை
நிறுவிக் காட்டியுள்ளார்.

அம்மன்னன் காலத்தில் வாழ்ந்த மேதைகள்
அத்தனை பேரும் இக்காலத்தில் உயிரோடு நம் முன்
தோன்றுகிறார்கள். அவரவர் இடம் பெறும் இடமும்,
பெறும் பங்கும் அவரவர் குணத்துக்கும் சிறப்புக்கும் ஏற்ப
அமைந்ததுதான். அக்காலத்துப் பழக்கவழக்கங்களும்
அப்படியே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. மன்னரின் தாய்,
அப்பாத்தி, அரிதாசா தெனாலி ராமகிருஷ்ணசுவாமி என ஒரு
நிலை பட்டியலில் போடலாம். இந்நாவலில் புனைத்துரைப்
பாத்திரங்கள் எனக் கூறுவதே கடினம். ஆதலின், இது ஒரு
வரலாற்று நாவல் என்பே கூறவேண்டும். ஆனால் வரலாற்று
நாவல்கள் சுவையின்றிக் காணப்படும். இது சுவை நிறைந்த
வரலாற்று நாவல்.

கிருஷ்ணதேவராயரைப் பற்றி இனிதே தமிழில்
இந்நாவலத்தான் ஆதாரமாகக் காட்டுவார்கள் என்று
கூறுகிற அளவுக்குச் சிறந்த நாவல். இதை நான் ஒரு புதிய
இலக்கியமாகக் கருதுகிறேன். ஆசிரியர் இந்நாவல் ஒரு
இலக்கியமாகத் திகழவேண்டும் என்பதற்காக எத்தனை
வரலாற்றுச் செவ்திகளைத் தேடிச் சேகரித்துத் தொகுத்
துள்ளார் எனக் காணும்போது வியப்பாக உள்ளது.
அராயியக் குதிரைகள் வந்தமை, காகிதம் முதன் முதலில்
வந்தமை, போர்த்துக்கீசியர் வருகை, படைபெடுப்புகள்,
மன்னனுக்கு நாட்டியத்தின் பாலிருந்த ௪0பாடு,
வெளிநாட்டோர் குறிப்பிட்டுள்ளது எனப் பல வரலாற்றுச்
செவ்திகள் மிக அழகாக இடம்பெற்றுள்ளன. புதியதோர்
இலக்கியத்தைத் தந்துள்ள ஆசிரியரின் ஆற்றலைப்
போற்றுகிறேன்.

புதுமை, புரட்சி என்ற தலைப்பில் நினைத்ததை எல்லாம் கரைகடந்து எழுதுவது எழிலற்று, பயனற்று, சுவையற்று, சமுதாயத்துக்கும் தீங்கு விளைவிக்கும். அதலின் அதைத் தவிர்த்து, புதுமை என்னும் "நோக்கிலே" என வருங்கால எழுத்தாளர்கட்கு வகுத்துள்ள பழமையில் புதுமை இது. ஆசிரியர் தமிழுக்குச் செய்துள்ள பெரும் தொண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. ரா. கி. ரங்கராஜன் அவர்கள் நீடு வாழ்ந்து இது போன்ற பல புதிய பாணிகளைத் தமிழுக்கு அளிக்க இறையருளை இறைஞ்சுகிறேன்.

இரா. நாகசாமி

மூன்று பாராட்டுக்கள்

திரு ரா. கி. ரங்கராஜனின் இந்த நவீனத்தை ~~கூறுகள்~~ தமிழில் சம்பிரதாயமான சரித்திரக்கதைகளுடன் சோக்க முடியாது கல்கி, சாண்டிலியன், விக்ரமன் போன்றவர்கள் துவக்கி வைத்த ஒரு பாணியில்தான் இப்போதும் சரித்திரக் கதைகள் எழுதி வருகிறார்கள். அவைகளின் இலக்கணத்தை ஓரிரண்டு கதை படித்தாலே அறிந்து கொள்ளலாம் நீண்ட வாக்கியங்கள், செந்தமிழ் நடை, ஒற்றர்கள், குதினர்கள், பட்டோலைகள், தீப்பந்தங்கள், கரிய கண்களுடைய பெண்கள், சோழ ராஜாக்கள் அல்லது குறைந்தபட்சம் பாண்டிய மன்னர்கள், ஓரிரு பல்லவர்கள் (நிச்சயமாகத் தமிழரசர்கள்), அங்கங்கே அடிக்குறிப்புக்கள், இவ்வாறான தடுமாற்றமில்லாத இலக்கணம் சரித்திர நாவல்களுக்கு உண்டு. ரா. கி. ரங்கராஜன் இந்த இலக்கணத்தை முறிலும் மீறியிருக்கிறார். அதற்கு முதல் பாராட்டு.

முதலில் தன்மை ஒருமையில் (first person) சொல்லப் படும் கதை. சம்ஸ்கிருதத்தில் பெரும்பாலும் பிராமணர்களைக் கொண்டு தர்பார் நடத்திய தெலுங்கு, கன்னட மன்னனைப் பற்றிய கதையைச் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களில் தமிழில் எழுதுவதற்குக் கனம் அமைத்துக் கொள்கிறார்.

"தமிழில் நான் எழுதுவது இதுவே முதல் தடவை யாகையால் அழகழகான சொல்லாட்சியோ கவிதை நயம் பொருந்திய வாக்கியங்களோ இருக்காது. சாதாரண ஜனங்களின் பேச்சுத் தமிழில் நான் எழுதுகிறேன். அதுவும் கூட, தமிழ்ப் புலவர்களுடன் பழகியதால் கிடைத்த பாக்கியம். வில்லிபுத்தூரார் இயற்றிய பாரதத்தைப் பலமுறை திரும்பத் திரும்ப

படித்ததால் சிறற்றிவு பெற்றிருக்கிறேன். அரிச்சந்திர வெண்பாவை இயற்றி ஆசுவாசி பாடுவதில் வல்லவராகத் திகழும் வீர கவிராயர் என் சிநேகிதர்."

— இதைச் சொல்வது கிருஷ்ணதேவராயர் அல்லது ரா. கி. ரங்கராஜனா என்கிற பிரமை ஏற்படுகிறது.

சரித்திரக் கதைகளில் எவ்வளவு சரித்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிய சர்ச்சைகள் உள்ளன எழுதுபவர் கட்டாயமாக அந்தக் காலகட்டத்தில் இருந்தவரல்ல, மற்றொரு காலத்தவர். சரித்திர ஏடுகளும் குறையுள்ளவை, வேறுபடுபவை. எனவே சரித்திர சம்பவங்களின் இடைவெளியை நிரப்ப வேண்டியது கட்டாயமாகிறது. அதில்தான் சவாலும் உள்ளது. அப்படி எழுதும்போது நடைபயம் சம்பவங்களும் 'இப்படித்தான் நடந்தது' என்றில்லாமல் 'இப்படி நடந்திருக்கலாம்' என்று காட்டும் சாகசம் தான் முக்கியம்.

இந்த உத்தியின்படி கிருஷ்ணதேவராயர் தெலுங்குக் காரராக இருந்தாலும் தமிழ் அவருக்கு தெரிந்திருக்க சாத்தியம் உள்ளது என்பதை மிக அழகாகக் கொண்டு வந்து இவருக்கு எப்படித் தமிழ் தெரியும் என்பதைப் பற்றி மேற் கொண்டு சிந்திக்கவே விடாமல் கதையைச் செலுத்தி யிருக்கிறார். அதேபோல்தான் தனக்குப் பிடித்தமான திரும்ங்கையாழ்வார் பாசுரங்களையும் தவய மந்திரங் களையும் சரம ஸ்லோகத்தைக்கூடச் சாமர்த்தியமாக உள்ளே கொண்டு வந்து விடுகிறார்.

கதாநாயகன் ஒரு சிறந்த அரசன். அவனே தன் கதையைச் சொல்வதாக எழுதும்போது எழுத்தாளனுக்குப் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. கதை அவனை விட்டு விலக முடியாது. மற்றவர் பற்றிச் சொல்லும்போது அதை அவன கேட்டுத் தெரிந்திருக்கிறான் அல்லது தெரிந் திருக்கலாம் என்பதற்குத் தக்க சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் இருக்க வேண்டும். மேலும் தன்மை ஒருமையில் அவங்காரமான வருணனைகளைப் பயன்படுத்துவதில்

கூட்டுப்பாடு தேவை. தற்பெருமையாக இல்லாமல் ஒரு யதார்த்தப் போக்கு கொண்டு வரவேண்டும் இவ்வாறான பல இடைஞ்சல்களுக்கிடையே கவையாக்க கதை சொல்வதில் ரங்கராஜனின் அனுபவமும் திறமையும் ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையும் உதவியிருக்கின்றன. ரா. கி. ரங்கராஜன் அவர்கள் குமுதம் இதழில் ஆசிரியர் எஸ். ஏ. பி. அவர்களுடன் பணிபுரிந்த அனுபவம் எந்த வகை எழுத்தையும் பயப்படாமல் முயற்சிக்கும் தன்னம்பிக்கையை அவருக்கு அளித்திருக்கிறது. அதற்காக இரண்டாவது பாராட்டு.

தன்மை ஒருமையில் சரித்திரக் கதை இதுவரை தமிழில் வந்ததே இல்லை. குபரா, ஓரிரு சிறுகதைகளில் பயன்படுத்தியிருப்பதாக ஞாபகம். ஆங்கிலத்தில் கூட I, Claudius என்கிற ஒரே ஒரு நாவல்தான் ரோமாபுரி மன்னன் க்ளாடியஸ் தன் கதையைச் சொல்வதாக எழுதப்பட்ட நாவல் என்று நினைக்கிறேன். சரித்திரக் கதைகளை எழுதுவதற்கு ஒரு புராதன நடைபயப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிற விதியும் அர்த்தமற்றது. காலப் பிச்சு இல்லாதவரை (anachronism) ஒரு எழுத்தாளன் தன் நடையை சரித்திரக் கதைக்கென்று பழமைப்படுத்தத் தேவையில்லை என்பதையும் ரங்கராஜன் நிரூபித்துள்ளார்.

ஆங்கிலத்தில் John Fowlesன் The French Lieutenant's Womanக்குப் பிறகு அதிகம் பேர் அன்றாட நடையில் சரித்திரக் கதைகள் எழுதத் துவங்கினார்கள். அந்த வகையில் ரங்கராஜன் தமிழுக்கு ஒரு முன்னோடி என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. சரித்திரக்கதை எழுதும் பாணியில் ஒரு புதுமையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

"இருட்டிக் கொண்டிருந்தது இடியும் மின்னலும் ஓசைப் படுத்துவது வானத்திலா அல்லது என் மனத்திலா என்று தெரியவில்லை... மறுகரை தெரிய வில்லை இருந்தாலும் அங்குள்ள நாகரவேடு கிராமம்

தெரிவது போலவும் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தை யாவின் மடம் புலப்படுவது போலவும் மடத்தின் வாசலில் சின்னாதேவி நின்று கொண்டு மாயப் புன்சிரிப்புடன் என்னை நோக்கி இரு கைகளையும் நீட்டி வா வா என்று அழைப்பது போலவும் ஒரு பிரமை தோன்றியது”

அந்தப் பிரமை நமக்கும் தோன்றுவதற்கு மூன்றாவது பாராட்டு.

இந்த நாவலின் 'நான்' கிருஷ்ண தேவராயர். அவருடைய கதையை எழுதுவதற்கு ரங்கராஜன் எவ்வளவு உழைத்திருக்கிறார், எத்தனை புத்தகங்கள் படித்திருக்கிறார் என்பதை 'நன்றி சொல்லும் நேரம்' என்கிற கட்டுரையில் தந்திருக்கிறார். ஏறத்தாழ நூறு புத்தகங்களின் ஆயிரக் கணக்கான பக்கங்களைப் புரட்டிப் படித்து, பல அறிஞர்களுடன் பேசி, இடங்களுக்குச் சென்று பார்த்து, ஏன், கிருஷ்ண தேவராயர் பற்றிய தெலுங்கு திரைப்படங்களைக் கூட விட்டு வைக்காமல் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்ட நாவலில் பணடித்ததன்மே தலை தூக்காமல் இருப்பது ஆச்சரியமே. தேவதாசிகளையும் அன்றாட மக்களையும் அமைச்சர்களையும் மன்னர்களையும் நூற்றுக்கணக்கான கதை மாந்தர்களாக மிகச் சுவாசமாக கதையுள் இழைத்துப் பின்னியிருக்கிறார். அந்தப் பாத்திரங்களில், ராஜ்யக் காரணங்களுக்காக மணந்து கொள்ளும் திருமலா தேவியும் சக்ரவர்த்தியின் மனத்தை ஆகரமிக்கும் சின்னாதேவியும் சிறந்த பாத்திரப் படைப்புகளுக்கு உதாரணங்கள்.

இந்த நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதச் சொல்லி ஒரு முக்கியமான, இன்பமான வாசிப்பு அனுபவத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்கு நண்பர் ரா. கி. ரங்கராஜன் அவர்களுக்கு நன்றி.

நன்றி சொல்லும் நேரம்

இந்த நவீனத்தை எழுத முடிந்தது குறித்து ஏராளமான பேருக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

இப்படியொன்றை எழுதும் எண்ணத்தை என்னுள் விதைத்தவர் கமல்ஹாசன். ஐந்து ஆண்டுகட்கு முன், 'I. Clandius' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்தைக் கொடுத்து, அதன் முகப்புப் பக்கத்தில் 'அனபுடன் திரு ராகிர அலங்கட்டு, தமிழில் சொல்லுங்கள், உலகைப் புரிந்து கொள்வோம்' என்று எழுதித் தந்தார். தன்னை மிகவும் கவர்ந்த புத்தகம் அது என்றும் சொன்னார். இலக்கிய ரசனை மிகுந்தவர் சொல்வது சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று ஆவத்துடன் படித்தேன்.

ரோமானியச் சகரவர்த்தியான க்ளாடியஸ், தன் வாழ்க்கையைத் தானே எழுதியதாகக் கற்பனை செய்து மிக அருமையாக அந்த நாவலை எழுதியிருந்தார் ஆசிரியர். க்ளாடியஸின் காலத்தையும் க்ளாடியஸுக்கு முற்பட்டவர்களின் காலத்தையும் ஆழமாக ஆராய்ந்தறிந்து சரித்திரப் பின்னணிகளுடன் சொந்தக் கற்பனையையும் கலந்து, நவீன காலத்து நாவலைப் போலப் படைத்திருந்தார். வரலாற்று அறிஞர் கிப்பன் எழுதிய The Rise and Fall of the Roman Empire என்ற மாபெரும் புத்தகமும், வேறு பல நூல்களும், பிரயாண வசதிகளும் உதவியாளர்களின் துணையும் அவருக்குக் கை கொடுத்திருக்கும்.

கமல்ஹாசனின் யோசனைப்படி, அந்த நவீனத்தை மொழிபெயர்க்கலாமென்று நான் முதலில் நினைத்தேன்.

ஆனால் அது மிகவும் சிரமமான வேலையாகத் தோன்றியது. ரோம சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றி முதலில் எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். படிக்கும் வாசகர்களுக்கும் சிறிது தெரிந்திருக்க வேண்டும். இரண்டும் சந்தேகமாக இருக்கையில் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சி வெற்றி பெறுமா என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது.

'நான்' என்று சொல்வது போலத் தமிழில் இதுவரையாரும் சரித்திரக் கதை எழுதவில்லை என்பதால், அது மாதிரி ஒன்று நாமே எழுதினால் என்ன என்ற அசட்டுத் தைரியத்துடன் எண்ணத் தொடங்கினேன் (வேறு இந்திய மொழியில் வந்திருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை) சேர, சோழ, பாண்டியர்களை வைத்து நிறையப் பேர் சிறப்பாக எழுதியிருப்பதால் அந்த வழிக்குப் போகாமல், வேறு சரித்திரங்கள் யோசித்தேன். மீரா, அகபர், சிவாஜி என்று பலா கண்முன் தோன்றினார்கள். கடைசியில் கிருஷ்ண தேவராயரைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

அது நல்லதோ, கெடுதலோ, இஸ்லாமியர்களின் அதிகம் வட இந்தியாவில் வேரூன்றிய அளவுக்குத் தென்னிந்தியாவில் புக முடியாமல் தடுத்து நிறுத்தியவர் மாமன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (காலம்: கி.பி. 1509-1530) சுமார் இருபத்தொன்பது ஆண்டு மட்டுமே ஆட்சி புரிந்த இவர், ஏறத்தாழத் தென்னிந்தியா மொத்தத்தையும் தன் பிடியில் வைத்திருந்தார். தென்னிந்தியர்களின் சமூக, அரசியல், கலாசாரத் துறைகளில் விஜயநகரப் பேரரசு செலுத்திய செல்வாக்கைப் போல் வேறு எந்த ஆட்சியும் செய்யவில்லை. ஆகவே அவரைக் கதாநாயகனாகத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

கிருஷ்ண தேவராயரைப் பற்றி வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் புத்தகங்களும் நிறையவே கிடைத்தன. ஆனால் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில்தான் கன்னடமும்

தெலுங்கும் எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், இந்த நாவலில் தென்படக்கூடிய பல குறைகளைத் தவிர்த்திருக்க முடியும்.

கிருஷ்ண தேவராயரைக் கதாநாயகனாக வைத்து எழுதுவது என்று முடிவு செய்து கொண்டதும், அத்தகைய தகவல்களைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினேன். கையில் கிடைத்த புத்தகமெல்லாம் படித்தேன். கன்னிமரா நூல்கத்திலும் அயனாவரம் வட்டார நூல்கத்திலும் கிடைத்த பழைய புத்தகங்களிலிருந்து ஜெராகல் பிரதிகள் எடுத்துக் குவித்தேன். இந்த வேலையிலேயே மூன்றாண்டுக் காலம் சென்றது. நாவல் எழுத வேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தைக் காட்டிலும், இப்படித் தகவல் திட்டவோதே சந்தோஷமான பொழுது போக்காகவும் பெருமையுடைய சாதனையாகவும் தோன்றியது. குவிந்திருக்கும் குறிப்புக்களை நண்பர்களிடம் பெருமையுடன் காட்டி, மார் தட்டிக் கொண்டேன்.

அடுத்த வேலையாக அந்தக் குறிப்புக்களைத் தொகுக்கத் தொடங்கினேன். சரளா என்ற உழைப்பாளியான ஒரு பெண் உதவி செய்தார். அவருடைய துணையில், தமிழ்ப் புலவர்கள், கிருஷ்ண தேவராயரின் படையெடுப்புக்கள், பாமினி கல்தான்கள், விஜயநகர ஆட்சியில் வரி வசூல், உடன்கட்டை, நாட்டியம், கோவில்கள், போர் முறைகள், படங்கள் இப்படி சுமார் நாற்பது தலைப்புக்களில் எல்லாத் தகவல்களையும் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மணிலாக் காசிதப் பை தயாரித்து, உள்ளே என்னென்ன விவரங்கள் உள்ளன என்பதை அந்தப் பைகளின்மீது எழுதி வைத்தேன்.

'நான், கிருஷ்ண தேவராயன்' என்ற தலைப்பில் நாவல் எழுதப் போகிறோம் என்பது ஓர் இனிய கனவு என்ற அளவில் நின்றதே தவிர, நிஜமாக எழுதுவேனா என்று எனக்கே சந்தேகமாகத்தான் இருந்து வந்தது.

ஒருநாள் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் திரு. எஸ். பாலகம்பிரமணியத்தைப் பார்த்தபோது, 'நான், கிருஷ்ண தேவராயன்' என்கிற தலைப்பில் ஒரு சரித்திரக் கதை எழுத நினைத்திருக்கிறேன் என்று பேச்சோடு பேச்சாய்ச் சொன்னேன். 'அருமையாக இருக்கும், உடனே எழுதுங்கள்' என்று அன்புக் கட்டளையிட்டு, விகடனில் அறிவிப்பும் கொடுத்துவிட்டார். என்னைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து, உற்சாகப்படுத்தி அவர் சொன்ன வாக்கியங்களை இங்கே எழுத எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது.

ஆனந்த விகடனில் தொடர்கதையாக எழுத ஆரம்பித்தேன். முதல் அத்தியாயத்திலிருந்து கடைசி அத்தியாயம் வரையில் விகடன் அலுவலகத்தினர் எனக்குப் பல வகையிலும் கைகொடுத்தார்கள். ஒவ்வொரு வாரமும் நான் எழுதிக் கொடுத்த குறிப்புகளினிப்படி ஓவியர் மாருதி சித்திரங்கள் வரைந்து அழகுபடுத்தினார்.

கதை வளர் வளரத்தான் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பது புரிந்தது. அதே சமயம், எனக்கு அன்புடன் வழிகாட்ட எவ்வளவு அறிஞர்களும் நண்பர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையும் புரிந்தது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டு சம்பந்தப்பட்ட பல புத்தகங்களைத் தனது நூலகத்திலிருந்து தேடி எடுத்துத் தந்தவர் திரு. ஸ்ரீவேணுகோபாலன் (புஷ்பா தங்கதுரை). அனுபவமுள்ள சுதாகிரியராகையால், கதையை எப்படிச் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்று யோசனை களும் கூறினார். குறிப்பாக, ஸ்ஸபென்னை மறந்து விடாதீர்கள், என்று எச்சரித்தார். கடைசி வரை அதை ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டேன்.

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளில் புகழ் பெற்று விளங்கும் திரு. ஆர். நாகசாமி, அந்தக் காலத்துச் சாலைகள், சத்திரங்கள், உணவு வகைகள் முதலியன பற்றிச் சுவையான தகவல்களைச் சொன்னார். கன்னிமரா நூலகர் திரு. ஆஷ்டையப்பனும் அரசு தொல்பொருள் துறை அதிகாரி

திரு. டி. சத்தியமூர்த்தியும் எனக்குத் தேவைப்படும் புத்தகங்களை உடனுக்குடன் எடுத்துத் தந்து உதவினார்.

பாகவதமேளா, குச்சுப்புடி ஆகியவற்றைப் பற்றி, மியூசிக் அகாடமி செயலாளர் திரு. டி.எஸ். பார்த்தசாரதி விவரம் சொன்னார். பரத நாட்டியம் குறித்து பத்மா சுபரமணியத்திடம் விசாரித்தபோது, சம ஸ்தானம், மண்டல ஸ்தானம் ஆகியவை பற்றிப் போன் மூலம் விவரித்தார். ஸ்ரீநிதி ரங்கராஜன் இப்போது ஸ்ரீநிதி கார்த்திக் 'அரைமண்டி' என்பது என்னவென்று வினக்கிய தோடு எனக்காகக் கொஞ்ச நேரம் தன் இல்லத்தில் ஆடியும் காட்டினார்.

கர்னாடக சங்கீதம் சம்பந்தப்பட்ட தகவல்களைத் திருமதி மணி கிருஷ்ணஸ்வாமியிடம் கேடறினேன்.

தமிழிலும் தெலுங்கிலும் புலமை பெற்ற அறிஞர் திரு. மு. ஜகன்னாத ராஜா, கிருஷ்ண தேவராயரின் 'ஆழ்க்த மாலயத்' காவியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்தப் புத்தகம் எனக்கு மிகவும் பயன்பட்டது. அதன் வரிகளைச் சில இடங்களில் அப்படியே சேர்த்துள்ளேன். அத்துடன் நேரிலும், தபால் மூலமும் பல செய்திகளைக் கொடுத்தார்.

என மதிப்புக்குரிய நண்பர் குன்றத்தூர் டாக்டர் ஜே.ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி, சித்த வைத்தியத்தைப் பற்றிப் பல அரிய தகவல்களைச் சொன்னார். எம்ஜிஆர் மெடிக்கல் லைப்ரரியின் நிர்வாகி, நூலகத்தில் பல குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள்ள உதவினார்.

வட இந்தியக் காவியங்கள், கலைஞர்கள் குறித்த விஷயங்களைப் பன்மொழிப் புலவர் ரா. செளரிராஜன் (சௌரி) சொன்னார்.

முகம்மதியர்களா? இஸ்லாமியர்களா? முகலாயர்களா? எப்படிக் குறிப்பிடுவது சரியாக இருக்கும் என்று என்

நெடுநாளைய நண்பர் மௌலவி எம். ஏ. அப்துல் வஹ்ஹாப்பிடம் கேட்டபோது, பொதுவாக முசுலமான்கள் என்று குறிப்பிடுவதே சரியாக இருக்கும் என்று அன்புடன் அறிவுரை கூறினார்.

கை ரேகை பற்றிக் காலம் சென்ற சோதிட வல்லுனர் புலியூர் பாலுவும், குறு யோகம் பற்றிச் சோதிட இலகம், டாக்டர் கே. பார்த்தசாரதியும் குறிப்புத் தந்தார்கள். எந்த நட்சத்திரம், எந்த மாதத்தில், இரவு நேரத்தில் எந்த இடத்தில் இருக்கும் எனபது குறித்து வானவியல் விஷயங்களில் தோச்சி பெற்ற எழுத்தாள நண்பர் மகரம் கூறினார்.

வைணவ சம்பிரதாயங்களையும் சடங்குகளையும் தெரிந்து கொள்ளத்தான மிகவும் கிரமப்பட்டுப் போனேன். அந்த விஷயத்தில் அகனிஹோதரம் ராமானுஜ தாத்தாசாரிய ஸ்வாமிகளும், சென்னை பல்கலைக் கழக வைணவத் துறை பேராசிரியரும் 'கேதாசாரியன்' பத்திரிகை ஆசிரியருமான திரு. எம். ஏ. வேங்கடகிருஷ்ணன் அவர்களும் எனக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தார்கள். கொஞ்சம் கற்பனை சேர்த்திருக்கிறேன். என்றாலும், கிருஷ்ண தேவராயரும் சின்னாதேவியும் வைணவ சம்பிரதாயப்படி எப்படி இணைய முடியும் என்ற அடிப்படையைத் திரு வேங்கடகிருஷ்ணன்தான் சொல்லித் தந்தார்.

கிருஷ்ண தேவராயரின் அரண்மனை, அலங்காரம் பற்றி சிறிது தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாகத் திரு ஏவிஎம். சரவணன் இரண்டு தெலுங்குத் திரைப்படங்களின் வீடியோ கேசட்டுகளை எங்கெங்கோ கேட்டுப் பெற்றுத் தந்தார். அவற்றைத் திரையில் போட்டுப் பார்த்தும் சில விஷயம் தெரிந்துகொண்டேன்.

எனக்கு நினைவு உள்ளவரையில் மேற்கண்ட அன்பர்களின் பெயர்களை நன்றியுடன் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

ளேன். எவர் பெயரேனும் விட்டுப் போயிருந்தால் பொறுத்தருள வேண்டும்.

'கிருஷ்ண தேவராயனை மாமன்னன், சக்கரவர்த்தி என்று சித்திரிப்பதோடு மனிதனாகவும் காட்டுங்கள். அவனுக்கு முதுகு அரித்தது, சொறிந்து கொண்டான் என்று எழுதுங்கள்' என்று நண்பர் கஜாதா சொன்னார். நடுநடுவே அவரை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன். ஓரிடத்தில், தான் உட்கார்ந்திருக்கும் சிம்மாதனத்தின் அசௌகரியம் பற்றிக் கிருஷ்ணதேவராயர் சலித்துக்கொள்வதாகக்கூட எழுதியிருக்கிறேன்.

கிருஷ்ண தேவராயர் நல்ல ரசிகர். தமிழ்ப் புலவர்கள் உட்படப் பல கவிஞர்களிடம் நெருங்கிப் பழகி நட்புப் பூண்டிருந்தார். அதைச் சாக்காக வைத்து, அவர் பல தமிழ்ப் பாசரங்களைப் பாடுவதாகவும் நினைத்துக் கொள்வதாகவும் எழுதியிருக்கிறேன்.

'நான்' என்று எழுதியதால், கதையின் நடுவே ஆதாரத்துக்கான அடிக்குறிப்புகளை கொடுப்பது பொருத்தமாகப் படவில்லை. ஆனால், கவையாகத் தோன்றும் எந்த விஷயத்துக்கும், புதுமையாகத் தெரியும் எந்தச் சம்பவத்துக்கும் ஆதாரம் இருக்கிறது (பட்டியல் பார்க்கவும்). அன்றைய சமூக, கலாசார வரலாற்றுத் தகவல்களின் அடிப்படையில்தான் கதையைக் கட்டியுள்ளேன்.

கிருஷ்ண தேவராயரின் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட நபர்களோ, விவரங்களோ, போர்களோ இடம் பெற்றால் 'நான்' என்று எழுதியது கேலிக் கூத்தாகிவிடும். ஆகவே கூடுமான வரையில் எச்சரிக்கையாக இருந்திருக்கிறேன். அப்படியும் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு தவறுகள் நேர்ந்திருக்கக் கூடும்.

வான் போரைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பழைய சினிமா ஸ்டண்ட் நடிகர்களிடம் கேட்டேன். யாரும் சரியாகச் சொல்லவில்லை.

ஹம்பிக்கு நேரில் சென்று பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். பயங்கரமான வெய்யில் காலமாக இருந்ததால் உடல் நிலை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. புத்தகங்களையும் படங்களையும் வைத்தே சரி செய்ததால், சிற்சில பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்கும்.

கிருஷ்ண தேவராயரின் காலத்து நகரங்கள் பலவற்றுக்கு, அன்றிருந்த பெயர் வேறு. பிற்காலத்தில் வந்த பெயர்கள் வேறு. தெலுங்கு மொழியோ கன்னட மொழியோ தெரிந்திருந்தால், பழைய பெயர்கள் என்னவென்று புரிந்துகொண்டிருக்க முடியும். நான் படித்ததோ ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் அவற்றில் இந்தக் காலத்துப் பெயர்களைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதனால் சில தவறுகள் நேர்ந்திருக்கலாம்.

கிருஷ்ண தேவராயரின் படையெடுப்புக்களையும் போர்களையும் பற்றி வரலாற்று ஆசிரியர்கள் விவரமாகவே தந்துள்ளார்கள். எனினும், கதையின் செளகரியத்தை முன்னிட்டு அந்தப் போர்கள் நடந்த வருடங்களை முன்பின்னாகச் சிறிது மாற்றியிருக்கிறேன். ஆனால் நடந்த யுத்தங்களை விடவுமில்லை. நடக்காத யுத்தங்களைச் சேர்க்கவுமில்லை. எனினும் தமிழ் நாட்டில் அவர் நடத்திய போர்களைக் குறித்தோ, செய்த பயணங்களைப் பற்றியோ விவரமான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. இன்னும் தீவிரமாக முயன்றிருந்தால் கிடைத்திருக்குமோ என்னவோ.

இந்த நாவலை எழுதுவதில் சில சங்கடங்கள் இருந்தன. கிருஷ்ண தேவராயரின் அரசில் எல்லாப் பெரிய பதவிகளிலும் அந்தணர்கள்தான் இருந்தார்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை. படைத் தலைவர்களாகக்கூடப் பிராமணர்களை மட்டுமே நியமிக்கவேண்டுமென்று அந்த மரமனனர் கொள்கை வைத்திருந்தார். கிருஷ்ண

தேவராயரின் காலத்தில் மேல் சாதியினரின் அதிகம் மிக அதிகமாகவும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் கஷ்டங்கள் மிக மிகுதியாகவும் இருந்தன. அன்று 'இந்து மதம்' என்ற பெயர் ஏற்படவில்லை. 'சனாதன மதம்' என்றே தூவ்களில் குறிக்கப்பட்டு வந்தன. நான் இன்றைய மக்களின் உணர்வுகளை மனத்தில் கொண்டு இந்த விவரங்களைப் பூசி மெழுகிவிட்டேன். சமூக, அரசியல் வரலாற்றை மட்டுமே எழுதும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு அது.

சிறிய துணுக்கானாலும் சரி பெரிய நாவலானாலும் சரி, என் ஆசிரியரும் ஆசானுமான எஸ்.ஏ.பி. அவர்கள் கற்றுத் தந்த வழிகளின் படிதான் எழுதி வருகிறேன். இந்த நாவலும் அப்படித்தான். ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயத்தில் அவருடைய அறிவுரையைத் தவற விட்டுவிட்டேன். 'முடிந்த அளவு தகவல்கள் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் அவ்வளவையும் கொட்ட வேண்டுமென்று ஆசைப்படாதீர்கள்' என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். 'நான், கிருஷ்ண தேவராயன்' நாவலில் அந்தக் கட்டளைகளை மீறி, சுவாரஸ்யமாகத் தோன்றிய எல்லா விஷயங்களையும் பேராசையுடன் கொட்டி விட்டேன். இன்னும் சொல்லப் போனால் சேகரித்த சுவையான துணுக்குகளைச் சொல்வதற்காகவே சில சம்பவங்களை வலியச் சேர்த்திருக்கிறேன். இது காரணமாகக் கதை கொஞ்சம் போரடிக்கக் கூடும். மன்னியுங்கள்.

அழகிய முறையில் இந்த நாவலை வெளியிட்டுள்ள வானதி பதிப்பகத்துக்கும், அணிந்துரை அளித்து உதவின டாக்டர் இரா. நாகஸ்வாமி அவர்களுக்கும், சுவையான முன்னுரை தந்த திரு. சுஜாதாவுக்கும், இந்த நாவல் எழுதும் போது எனக்கு ஏற்பட்ட எரிச்சல்களுக்கும் கோப தாபங்களுக்கும் ஈடு கொடுத்து உதவி செய்த என் மனைவி கமலாவுக்கும் என் நன்றி.

ரா.கி. ரங்கராஜன்

இந்த நாவலுக்குத் துணை செய்த புத்தகங்கள்:

1. A Forgotten Empire – Robert Sewell
2. Sources of Vijayanagar Empire – Dr. S. Krishnaswamy Iyengar.
3. Understanding Kuchipudi – C.R. Acharya, Mallika Sarabai.
4. The Village Gods of South India – Henry Whitehead
5. Never To Be Forgotten Empire – B. Suryanarain Rao
6. Hindu Feasts, Fasts and Ceremonies – Pandit S.M. Natesa Sastri
7. A Historial Sketch of Telugu Literature – T. Rajagopal Rao
8. Great Composers – Prof. P. Sambamurthy
9. Political and Cultural History of Karnataka – Phalaksha
10. Devotional Poets and Mystics – Publications Division, Government of India.
11. Devadasi System – K.C. Tarachand
12. Devadasi System in Medieval Tamil Nadu – Dr. K. Sadasivam
13. Hampi Ruins – A.H. Longhurst
14. Sri Krishna Devarayana Dinachari (Kannada) – Edited by Dr. V. S. S. Acharya
15. History of Medieval India – L.P. Sharma
16. Telugu Proverbs
17. The Suryavamsi Gajapathis of Orissa – Dr. R. Subramaniam
18. Sculpture Art of Tirumala Tirupathi Temples – K.V. Raman
19. Castes and Tribes of Southern India – Edgar Thurston
20. History of Tirunelveli – Bishop Caldwell
21. Religions in Vijayanagar Empire – Konduri Sarojini Devi

22. Tamil Temple Myths – David Dean Schulman
23. Studies in the History of India with Special Reference to Tamil Nadu – Dr. K.K. Pillai
24. Medical Education and Research – Prof. O.P. Jaggi
25. History of Indian Medicine – Gribindranath Mukhopadaya
26. Indian System of Medicine – O.P. Jaggi
27. History of Siddha Medicine – N. Kandasami Pillai
28. The Mysore Archaeological Survey – Karnataka Government
29. Mysore Gazettee : Medieval – C. Hayavadana Rao
30. The Position of Women during Vijayanagara Period – Dr. N. Saraswati Nanniah
31. History of Christianity in India – Joseph Thekkedath
32. Administrative and Social Life under Vijayanagar – T. V. Mahalingam
33. A Study of Prostitutes in Bombay – S.D. Punekar and Kamala Rao
34. Music of Madhva Monks of Karnataka – Dr. R. Satyanarayana
35. History of the Nayaks of Madura – R. Sathyanatha Iyer
36. History of South India – Medieval Period – P. N. Chopra, T. K. Ravindran, N. Subramanian
37. Hindu Manners, Customs and Ceremonies – Abbe J.A. Dubois.
38. ஆபாணகமஞ்சரி (சம்ஸ்கிருதப் பழமொழிகள்) – டி.வி. பரமேசுவர ஐயர்
39. பர்த்ருஹரி நீதி சதகம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு) – வி. கோபால ஐயங்கார்

40. சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடேச ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம் — ஆங்கீரஸ் எஸ். வேங்கடேச சர்மா
41. 108 ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்விய தேசங்கள் — டாக்டர் ஆர். இராமானுஜம்
42. ஸ்ரீ அன்னமாச்சார்யா கீர்த்தனைகள் — தமிழ் மொழியாக்கம்: சீமசூர்த்தி சந்திரய்ய செட்டி
43. இராமாயண வாக்கிய ரத்னங்கள் — வங்கீபுரம் ரங்கஸவாமி ஐயங்கார்
44. தென்னக இசையியல் — பி.டி. செலவத்துரை சேச.
45. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (பதினாறாம் நூற்றாண்டு) — மு. அருணாசலம்
46. ஸ்ரீ ஹரிதாஸ பஜன மஞ்சரி — மத்வ சங்கம், சென்னை
47. ஸ்ரீ புரந்தரதாஸரின் கீர்த்தன மாலைகள் — சித்தூர் அப்பண்ணா பாகவதர்
48. தமிழர் ஆடைகள் — கே. பகவதி
49. ராயவாசகம் (தெலுங்கு) — தொகுப்பு: டாக்டர் சி.வி. ராமச்சந்திர ராவ்
50. ஆழக்தமால்யத — கிருஷ்ண தேவராயர் தெலுங்கில் எழுதிய காவியத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு — மு. ஜகன்னாத ராஜா, ராஜபாளையம்.
51. தமிழ்நாட்டு மாவட்டங்கள் — மணிமேகலைப் பிரசுரம்.
52. வெற்றித் திருநகர் - அகிலன்.

ரா. கி. ரங்கராஜன்

நான், கிருஷ்ண தேவராயன்

1

என் பெயர் கிருஷ்ணன். முன்னோர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதற்காகத் தேவராயன் என்று சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். முழுப் பெயர் கிருஷ்ண தேவராயன்.

என்னை மகா முரடன் என்று சொல்வார்கள். மகா அப்பாவி என்று சொல்வார்கள். இந்து வெறியன் என்று சொல்வார்கள். முஸ்லீமர்களின் அடிமை என்று சொல்வார்கள். என்னைத் தெலுங்கன் என்று கன்னடியர்கள் சொல்வார்கள். கன்னடியன் என்று தெலுங்கர்கள் சொல்வார்கள். இரண்டுமில்லை, துளுமொழி பேசும் துளு வம்சத்தவன் என்றும் சொல்வார்கள். சந்திரகுப்தருக்கும் ஹர்ஷவர்த்தனருக்கும் ஈடானவன் என்று என்னைச் சொல்வார்கள். ஒரு சின்னப் பாளையக்காரனாக இருக்கக்கூடத் தகுதி இல்லாதவன் என்றும் சொல்வார்கள்.

அரசவைக்கு நான் போகும்போது கட்டியக்காரன் நீட்டி முழக்கும் விருதுகள் அலாதி.

ஸ்ரீமத் ஸம்ஸ்த புவனாச்சர்ய ராஜாதிராஜ ராஜ பரமேசுவரர் வருகிறார்! பூர்வ பஸ்சிம தட்சிண சமுத்ராதிச்வரர் வருகிறார்! வார்த்தை தவறாத ராயரகண்டர் வருகிறார்! சத்ருக்களுக்குச் சிம்மசொப்பன

மான வீராதிவீரர் வருகிறார்! கண்கண்ட பேருண்ட யானைப் படைகளின் அதிபதி வருகிறார்! யதுகுலத்தைக் காக்கப் பிறந்த ரட்சகர் வருகிறார்! துருவ குலத்தின் ஆதவன் வருகிறார்! நரசபூபாலரின் தனயன் வருகிறார்! ஸ்ரீ விசுபாடச பாதபத்ம ஆராதகர் வருகிறார்! தர்ம பிரதிஷ்டாபனாசாரியர் வருகிறார்.

- இப்படி என்னென்னவோ விருதுகள் உண்டு. அவ்வளவையும் சொன்னால் நீங்கள் இதைப் படிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டு விடுவீர்கள்.

இது நான் எழுதும் முதல் புத்தகமல்ல... ஏற்கெனவே தெலுங்கிலும் சம்ஸ்கிருதத்திலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் எழுதியிருக்கிறேன். விதியும் முதலமைச்சர் அப்பாஜியும் என்னை இழுத்து வந்து இந்தச் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்த்தி வைத்திருக்காவிட்டால், நான் இந்தேரம் முழுக் கவிஞனாக மாறியிருப்பேன்.

தமிழில் நான் எழுதுவது இதுவே முதல் தடவையாகையால் அழகழகான சொல்லாட்சியோ கவிதை நயம் பொருந்திய வாக்கியங்களோ இருக்காது. சாதாரண ஜனங்களின் பேச்சுத் தமிழில் இதை எழுதுகிறேன். அதுவும் கூடத் தமிழ்ப் புலவர்களுடன் பழகியதால் கிடைத்த பாக்கியம். வில்லிபுத்தூரார் இயற்றிய பாரதத்தைப் பல முறை திரும்பத் திரும்பப் படித்ததால் சிற்றறிவு பெற்றிருக்கிறேன். அரிச்சந்திர வெண்பாவை இயற்றி, ஆசகவி பாடுவதில் வல்லவராகத் திகழும் வீரகவிராயர் என் சிநேகிதர்.

சத்தியம் தவறக்கூடிய சந்தர்ப்பம் வரும் போதெல்லாம், 'பதியிழந்தனம், பாலனையிழந்தனம், படைத்த நிதியிழந்தனம்... இனி எமக்குளதென நினைக்கும் கதியிழக்கினும் கட்டுரையிழக்கிலேம்' என்று சந்திரமதி சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழில் சிறிது ஞானம் இருக்கிறபோதிலும் என நடையிலோ, நான் சொல்லும் விவரத்திலோ, ஊர்கள், சாதிகள், மக்களின் பெயர்களிலோ பல பிழைகள் இருக்கக்கூடும். இதைப் படிக்கும் பெரியோர்கள் என்மீது அன்பு காட்டி மன்னிக்க வேண்டும்.

அன்று காலை கணவிழித்த பேரது காற்று குளிர்ச்சியாகத்தான் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பணியாட்கள் பிரம்மாண்டமான விசிறிகளால் எனக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தார்கள். எகைய அசைத்து அவர்களைப் போகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தேன்.

இன்னதென்று விளங்காத ஒரு பாரம் மனசை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

காரணம், சின்னாதேவி.

காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டதும், பணியாள் நான் வழக்கமாக அருந்தும் நல்லெண்ணெயை எடுத்து வந்தான். இரண்டு கிண்ணம் அருந்தினேன். ஆனால், அநிலே புத்தி செல்லாமல் யந்திரமாகக் குடித்தேன்.

காரணம், சின்னாதேவி.

என் சேனையில் இருக்கும் முஸ்லமான் வீரர்களுக்காக விஜயநகரத்தில் ஒரு மகுதி கட்டித் தருவதாக வாக்களித்திருந்தேன். அதைப் பற்றிக் கூட்டிக் கலைஞர்களுடனும் அறிஞர்களுடனும் இன்று விவாதிக்க எண்ணியிருந்தேன். அதிலும் மனம் செல்லவில்லை.

காரணம் சின்னாதேவி.

காபூலிலிருந்து பாபர் என்ற அந்நிய மன்னனை லாகூர் சுல்தான் தன உதவிக்கு வரும்படி அழைத்திருப்ப

தாகச் செய்தி கிடைத்திருந்தது. அதைக் குறித்து விசாரித்து வரும்படி ஒற்றர்களை அனுப்பியிருந்தேன் அவர்கள் திரும்பியிருக்க வேண்டும். அதைப்பற்றிக் கேட்கவும் புத்தி செல்லவில்லை.

காரணம், சின்னாதேவி.

உடற்பயிற்சியை அரைகுறையாகச் செய்து முடித்தேன். தொடர்ந்து குதிரையேற்றத்துக்காகப் புறப்படுவது வழக்கம். இன்று போகவில்லை.

காரணம், சின்னாதேவி.

கண்விழித்ததும் முதல் வேலையாக, மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து நின்று என் குலகுரு வியாசதீர்த்தரை ஸ்மரித்து மனதுக்குள் ஒரு ஸ்தோத்திரம் சொல்வேன். அது இன்று மறந்துவிட்டது. அவசர அவசரமாகச் சொல்லிக் கொண்டேன். பிறகும் இதயத்திலிருந்த பாரம் குறையவில்லை.

காரணம், சின்னாதேவி.

போர்த்துக்கீசிய கவர்னரான ஆல்புகர்க் தனது தூதராக லூயி பாதிரியார் என்பவரை அனுப்புவதாகத் தெரிவித்திருந்தார். பாதிரியாரிடம் என்னென்ன பேச வேண்டியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

காரணம், சின்னாதேவி.

சாம்ராஜ்யத்தின் வட எல்லையில் பாமனி கல்தான்கள் ஐந்து பேர் ஒருவரோடொருவர் சண்டை யிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐந்துபேரும் ஒன்று சேர்ந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை சதா என் அறிவை அரித்துக்கொண்டிருக்கும். இன்று அதுவும் நினைவு வரவில்லை.

காரணம் சின்னாதேவி.

வீணையை எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன். என் ஆசான் லக்ஷ்மிநாராயணர் ஒரு மாபெரும் வித்வான். 'சங்கீத சூரியோதயம்' என்ற நூலை இயற்றி இசைக்குப் பெருந்தொண்டு ஆற்றியவர். அவர் ஒரு முறை சொல்லித் தந்தால் போதும், மனசில் பதிந்துவிடும். அது என் சக்தியினால் அல்ல. லக்ஷ்மிநாராயணாவுக்கு அப்படி யொரு ஆற்றல் உண்டு. சென்ற வாரம் சங்கராபரண ராகத்தின் லட்சணங்களைச் சொல்லித் தந்திருந்தார். அப்போது ஆழப் பதிந்திருந்தது மனசில். ஆனால், இப்போது வீணையில் வாசித்துப் பார்த்தால், நாதமே எழும்பவில்லை. செவியை ரணப்படுத்தும் அபஸ்வரங்கள் தான் ஒலித்தன.

காரணம், சின்னாதேவி.

நேற்று இரவு, நகர சோதனைக்காகப் புறப்பட்டவன், விட்டலஸ்வாமி கோயிலில் நடனமாடிக் கொண்டிருந்த அவளைப் பார்த்தது முதல் இப்படி ஆதிவிட்டேன்.

நாலு வருட காலமாக ராஜ்யத்தின் மூலைமுடுக்குக் கெல்லாம் ஆள் அனுப்பித் தேடிப் பார்த்தும் அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்பதே தெரியாமல் மனம் வெறுத்திருந்த நிலையில் -

நேற்று சின்னாதேவியைக் கண்டேன்.

ஆடிக்கொண்டிருந்த அவளுக்கும் நடனத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்த அவையோருக்கும் என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை. - நான் பரதேசிக கோலத்தில் மறைவாக நின்றிருந்ததால்.

ஒடிப்போய் அவளை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு, 'சின்னாதேவி... சின்னாதேவி' என்று அவள் மார்பில் என் கண்ணீரைக் கொட்ட வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஐயோ! நாலு வருடங்களுக்கு முன்பு ஊர ஊராகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த சாதாரணக் கிருஷ்ணனா நான்? இல்லையே!

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சகரவர்த்தி என்ற இரும்புக் கவசத்தைப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறேனே! என் இஷ்டத்துக்கு உடம்பையும் அசைக்க முடியாது, மனசையும் அசைக்க முடியாது.

உள்ளத்தில் பாரத்துடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பியபோதும் திரும்பி வெகு நேரமான பின்னரும் ராத்திரி முழுவதும் அந்தப் பாரம் அப்படியே இருந்தது. 'சின்னாதேவி... சின்னாதேவி... சின்னாதேவி' என்று யாருக்கும் கேட்காதவண்ணம் என வாய் ஐபித்தது.

என்ன செய்யலாம்?

சுட்டென அம்மாவின் நினைவு வந்தது.

தாயை மிஞ்சிய கனம்தாங்கி கிடையாது. அங்கே ஒரு தனயன் எத்தனை பாரத்தை வேண்டுமானாலும் இறக்கலாம். அன்னையின் அறிவுக்கு மிஞ்சிய சாத்திரம் கிடையாது. அங்கே எந்தப் பிரசினைக்கும் விடை காணலாம். அம்மாவின் முகத்துக்கு மிஞ்சிய சந்தனம் கிடையாது. அங்கே எந்த வெப்பத்துக்கும் குளிர்ச்சி பெறலாம்.

தெம்பு பெற்றவனாக அறைக்கு வெளியே வந்தேன்.

வந்ததும், என் முன்னே இளம்பெண் ஒருத்தி விரைந்து வந்து மண்டியிட்டாள். ஆனால் எனக்கு நமஸ்காரம் செய்வது போல என் முன்புறமாக அல்ல. எனக்கு முதுகைக் காட்டிய வண்ணம், நான் செல்ல வேண்டிய திசையை நோக்கினாற் போல் குனிந்து அமர்ந்து -

"ஏறிக்கொள்ளுங்கள், சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. எதுவும் புரியாமல் ஒரு விநாடி திகைத்தபோது, எட்டத்தில் வாசல்காரியம் வீரண்ணா நின்றிருப்பதைக் கண்டேன். அரண்மனையில் பணியாட்களை அமர்த்துவதும் வேலை வாங்குவதும் அவர் பொறுப்பு. ஆனால், இது ஏதோ சக்திமான காரியம் போலப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நின்றிருந்தார்.

"இங்கே வாரும்" என்று கூப்பிட்டேன். "என்ன இது?" என்றேன் அந்தப் பெண்ணைக் காட்டி.

"இது வழக்கம்தானே, சக்ரவர்த்தி. அரண்மனை வளாகத்துக்குள் ராஜ குடும்பத்தாரைப் பல்லக்கில் கமந்து செல்வார்கள்... அவ்வது இவனைப் போலத் தோளில் கமந்து செல்வார்கள்."

"பெண்ணா தூக்கிச் செல்வாள்?"

"ஆம், சக்ரவர்த்தி."

"ஏன்... ஆண்கள் கிடையாது?"

"அந்தப்புரத்துக்குள் ஆண்கள் செல்ல அனுமதி கிடையாதே சக்ரவர்த்தி. அரசர்கள், அரசிகள், அரசகுமாரர்கள், அரசகுமாரிகள் யாவரையும் இவனைப் போலப் பெண்கள் தோளில் கமந்து செல்வது நங்கள் முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்து நடந்து வருகிறது. சக்ரவர்த்திகுடக் கவனித்திருப்பீர்கள்!"

பெண்களின் தோள்மீது ஏறிக்கொண்டு ராஜ குடும்பத்தார் செல்வதை எப்போதோ இரண்டொரு முறை தூரத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், அவர்கள் வாட்டசாட்டமான நடு வயதுக்காரர்கள். இவள் கொடி போன்ற பருவப் பெண். இவள் தோள்மீது ஏறிச் சவாரி செய்வது?

"அசிங்கம்!" என்று கோபத்துடன் கூறி, அந்தப் பெண்ணின் தோளில் தட்டி, "எழுந்திரும்மா" என்றேன்.

அவள் எழுந்துகொண்டாள். மிகவும் சின்ன வயது. கண்களில் ஓர் ஒளியும் முகத்தில் ஓர் உறுதியும் தென்பட்டன. பணிப்பெண்ணாக இருந்தாலும் மெட்டுக் குடியின் கணை இருந்தது.

"வா என்னுடன... என் ஆன்னையின் அரண்மனைக்குப் போகிறேன். நடந்தே போவோம்" என்றேன்.

அவள் வீரண்ணாவைச் சிறிது தயக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு என்னுடன் நடந்தாள்.

நட்பு என்பதும் பாசம் என்பதும் எப்போது, ஏன், எப்படி நடக்கிறது என்று காரணகாரியம் சொல்ல முடியாது. இப்போது இந்தச் சிறு பெண்ணிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்வும் அப்படித்தான்.

"உன் பெயர் என்னம்மா?" என்றேன்.

"காயத்ரி" என்றாள். மதுரமான குரல்.

"அரண்மனையில் இனிமேல் நீ யாரையும் - ஆணானாலும் சரி, பெண்ணானாலும் சரி - முதுகில் கமந்து செல்ல வேண்டாம். என் சொந்த அலுவல்களைக் கவனிக்கும் பணிப் பெண்ணாக என்னுடன் இரு" என்றேன்.

"என பாக்கியம், சக்ரவர்த்தி" என்றாள் மேலும் இனிமையான குரலில். ஆனால் அதில் சந்தோஷமோ, மலர்ச்சியோ, உணர்ச்சியோ காணப்படவில்லை. எதைதும் தன் கடமை என்று ஏற்றுக் கொள்கிற யதார்த்தம்தான் இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அரண்மனைப் பணியாட்கள் நாலுபேர் என்பின்னாலேயே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். என்னைச் சுற்றி எப்போதும் வேலையாட்கள். இது ஓர் உபத்திரவம். ஒருவன் கையில் தங்கத் தட்டில் வெற்றிலைக் கட்டு வைத்திருந்தான்.

இன்னொருவன் தங்கக் கிண்ணத்தில் பாக்ருவைத்திருந்தான். இன்னொருவனின் கையில் வெள்ளிச் சிமிழில் கண்ணாம்பு. நாலாமவன் நான் தாம்பூவத்தைத் துப்புவதற்காகத் தாமிரத்தில் செய்த எச்சில் பணிக்கம் வைத்திருந்தான். என்னுடைய எந்த ஒரு சின்னக் காரியத்துக்கும் ஐந்து பேர் பத்துப் பேர் காத்திருப்பது அரண்மனையின் வழக்கமாகிவிட்டது. சக்ரவர்த்தியின் அந்தஸ்துக்கு இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் சொல்வதால் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்.

நான் கண்ணை உயர்த்தியதும் நாலுபேரும் ஒடிவந்தார்கள்.

ஒருவனிடமிருந்து இரண்டு வெற்றிலையும் மற்றவனிடமிருந்து சிறிது பாக்ரும் எடுத்துக்கொண்டேன். போகலாம் என்று தலையசைத்ததும் சிறிது தயங்கிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

காயத்ரி என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

வெற்றிலை மீது பாக்ருவைத்து, "கையை நீட்டு" என்றேன்.

காயத்ரி இரண்டு கைகளையும் நீட்டினாள். சிவந்த உள்ளங்கையில் ஓடும் ரேகைகளைக் கண்ணிமைக்கும் நேரம்தான் பார்த்தேன். வாழ்க்கையில் அவன் பல போராட்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் என்று அந்த ஒரு கணத்திலேயே அந்த ரேகைகள் சொல்வதைக் கண்டேன். வருத்தம் ஏற்பட்டது.

வெற்றிலையையும் பாக்ருவும் அவன் கையில் கொடுக்கப் போனபோது, எதிரில் முதலமைச்சர் அப்பாஜியும் தளபதி நாகநாயக்கரும் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வாசல்காரியம் வீரண்ணா அவர்களிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று கனிகித்தேன்.

"சக்ரவர்த்தி!" என்று பதறிய குரலில் கூப்பிட்டபடி அப்பாஜி ஓடிவந்தார். "இருங்கள், இருங்கள்!" என்றார். அவருடைய வயதுக்கு அந்த வேகம் கூடாது. மூச்சு இரைத்தது.

"என்ன அப்பாஜி?" என்றேன்.

"இப்படிக்கொஞ்சம் வருகிறீர்களா?" என்று கேட்டார். சொன்னதோடு வெற்றிலை பாக்கைக் கொடுக்காமல் தடுக்கிற மாதிரி என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார். குழந்தைப் பிராயம் முதல் என்னை அறிந்தவரானாலும் என் கையை இன்றுவரை அவர் தொடரது கிடையாது. மரியாதையுடன் சற்று விலகியே நிற்பார்.

சில அடி தூரம் அவரைப் பின் தொடர்ந்து போனேன். நாகம் நாயக்கர் மட்டும் அங்கேயே நின்றார், காயத்ரிக்குக் காவல்போல்.

கூடத்தின் ஓரத்துக்குப் போனோம். வெளியே நந்தவனத்தில் புஷ்பங்கள் கொள்ளையாய்ப் பூத்திருந்தன. வெளிர் மஞ்சள் நிறம் கொண்ட சம்பங்கி மலர்களும் முத்து வெள்ளையாக மல்லிகைப் பூக்களும் நறுமணத்தையே தங்கள் தூதுவனாக அனுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

அப்பாஜியின் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

"சக்ரவர்த்தி, என்ன காரியம் செய்யவிருந்தீர்கள்?" என்று பதைத்த குரலில் சொன்னார் அவர்.

"ஏன், என்ன காரியம் செய்தேன்?" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தி நடந்து போவதே தவறு. ஒரு பணிப்பெண்ணுடன் சேர்ந்து போவது இன்னும் தவறு. அவளுக்குத் தாம்பூலம் கொடுக்கப்போனீர்களே, அது மிகப் பெரிய தவறு, சக்ரவர்த்தி."

"எப்படி?" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தி! தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல ஒருவருக்குப் பேரரசர் தாம்பூலம் வழங்குகிறாரென்றால் அவர் சக்ரவர்த்தியின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகி விட்டார். அவரிடம் சக்ரவர்த்தி ஒரு முக்கிய காரியத்துக்காக ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கிறார் என்று அர்த்தம். தங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியும். இதுவும் ஒப்பந்தம்தான்" என்று சிரித்தேன்.

என் சிரிப்பு அப்பாஜியின் பதற்றத்தை அதிகப் படுத்தியதே தவிர, குறைக்கவில்லை. "சக்ரவர்த்தி, இது சிரிக்கக்கூடிய விஷயமல்ல" என்றார்.

"இந்த அளவுக்குப் பதைக்க வேண்டிய விஷயமும்ல்ல, அப்பாஜி" என்றேன். "அந்தப் பெண்ணை என் அந்தரங்க சேவகனாக - சேவகியாக அமர்த்திக் கொள்ளப் போகிறேன். ஆண்களின் வேலையைப் பெண்கள் செய்வதும் பெண்களின் வேலையை ஆண்கள் செய்வதும் இங்கே சகஜமாக."

நான் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னால் மறுபடியும் என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார் அப்பாஜி. "அதுதான் வேண்டாம் என்கிறேன், சக்ரவர்த்தி."

"ஏன் வேண்டாம்? அவளை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது" என்றேன்.

"விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் பேரரசர்களுக்குத் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு என்று எதுவும் கிடையாது சக்ரவர்த்தி. மந்திரி பிரதானிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுத்தான் எந்த நியமனத்தையும் செய்வார்கள்!"

"தாங்கள்தான் மகாபிரதானி, முதலமைச்சர், சொல்லுங்கள், கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

"அதுதான், இந்தப் பெண் வேண்டாமென்று நான் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டேனே?" என்றார் அப்பாஜி.

"அதுதான் ஏன் என்று முதலிலேயே நானும் கேட்டு விட்டேனே?"

"அந்தப் பெண் யார், எங்கிருந்து வந்தாள், எப்படி அரண்மனையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள் என்பதெல்லாம் மர்மமாக இருக்கிறது. கேள்விப்பட்டிராத ஏதோ ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறாள். நமது போர் வீரர்கள் பிடித்து வந்து அரண்மனையில் சோத்தார்கள் என்று சொல்கிறாள்."

"ஓ! பிடித்து வந்த பெண்ணா! அது நமது வீரர்களுக்குச் சுவாரச்யமான பொழுது போக்காயிற்றே?" என்று சொல்லிவிட்டு, "அந்தப் பெண்ணிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அறிவுள்ளவள், பண்புள்ளவள் என்று தோன்றுகிறது" என்று கூறியபடி ஓரடி எடுத்து வைத்தவன், திரும்பி வந்து, அப்பாஜியின் முகத்தின் பக்கம் குனிந்து, ரகசியமாகச் சொல்வது போல, "ஆனால், தாங்கள் பயப்படுகிற மாதிரி எந்த விபரீதமும் நடந்துவிடாது, அப்பாஜி. தாங்கள் தைரியமாக இருக்கலாம். ஏனென்றால் நான்..."

- சின்னாதேவியைப் பற்றிச் சொல்லப்போனவன் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். வேறொரு சமயத்தில் விவரமாகச் பேச வேண்டிய விஷயம் அது.

காயத்ரியை அடைந்து, என் கையில் வைத்திருந்த தாம்பூலத்தை அவள் கையில் கொடுத்தேன். அதன் அர்த்தமும் முக்கியத்துவமும் அவளுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். அவள் கண்முனைகளில் ஈரம் பளபளப்பது போலத் தோன்றியது. அல்லது அது நானாகக் கற்பனை செய்து கொண்டதாகவும் இருக்கலாம்.

"போவோம், வா" என்று சொல்லி நடந்தேன்.

திரும்பிப் பார்த்தபோது அப்பாஜி அதிர்ச்சியும் திகைப்புமாகச் சிலைபோல நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

இத்தனை காலமும் அவர் ஒரு கோடு கிழித்தால் அதைத் தாண்டாமல் இருந்து வருகிறவன் நான்.

முதல் தடவையாக இன்று தாண்டி விட்டேன்.

இது நல்லதுக்கா, கெடுதலுக்கா?

அப்பாஜி சொன்னதைப் பற்றிச் சிந்தித்தபடி அன்னையின் அரண்மனையை நோக்கிச் சில அடி தூரம்தான் நடந்திருப்பேன். தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்த்த போது அந்தப் பெண் காயத்ரி என் முகத்தையே பார்த்த வண்ணம் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்?” என்றேன்.

“ஒன்றுமில்லை” என்றாள்.

“பரவாயில்லை, சொல்லு.”

“என்னைப் பணியில் அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டாம் என்று அப்பாஜி சொல்லியிருப்பார்” என்றாள் தயக்கத்துடன்.

“ஆமாம். நீ யார், எங்கிருந்து வந்தாய் என்கிற விவரங்கள் மர்மமாக இருக்கிறதாம். அவர் சொல்வதும் நியாயம்தானே? என்னிடமாவது சொல்லு. நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்?”

“சமயம் வரும்போது விவரமாகச் சொல்கிறேன் சக்ரவர்த்தி.”

“சுருக்கமாக இப்போது சொல்லு” என்றேன்.

காயத்ரி சிறிது தூரம் என்னுடன் மௌனமாகவே நடந்தாள். வழியில் நின்றிருந்த பணியாட்கள் வணங்கி மரியாதை தெரிவித்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு சாதாரணப் பணிப்பெண்ணுடன் நான் பேசிக் கொண்டு

வருவதைப் பார்க்க அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்திருக்கும்.

மெதுவான குரலில் காயத்ரி சொன்னாள்: “மேற்கூட கடற்கரையோரம் சிச்சில் என்பது என் கிராமம். தாயில்லாதவன் நான். சிற்றன்னையிடம் கொடுமைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். தங்களுடைய படைவீரர்கள் சிலர் ஒருநாள் வந்தார்கள். அழகான பெண்கள் சக்ரவர்த்தியின் அரண்மனையில்தான் இருக்க வேண்டும் என்றார்கள். சிற்றன்னை சந்தோஷமாக அவர்களுடன் என்னை அனுப்பிவிட்டாள். அந்தப்புரத்தில் வசித்து வருகிறேன். வாசல்காரியம் அதிகாரி இன்று தங்களுக்குப் பணி செய்யும்படி அனுப்பினார். அவ்வளவுதான் என்கதை சக்ரவர்த்தி” என்றாள்.

அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். நிஜம் பேசுகிறாளா, பொய் சொல்கிறாளா என்பது தெரியவில்லை. தெலுங்கில் ஒரு பழமொழி உண்டு — ‘ஆடதி பொங்கிதே கோட பெட்டிநட்டு, மொகவாடு பொங்கிதே தடிகா கட்டிநட்டு’ என்று. அதாவது ‘ஆண்கள் பொய் சொன்னால் பாயைத் தூக்கிப் பிடித்த மாதிரி. மறுபுறம் இருப்பதைப் பார்க்க முடியும். பெண்கள் பொய் சொன்னால் கவர் எழுப்பின மாதிரி’ என்று அர்த்தம்.

அந்தப் பழமொழியை எண்ணிப் புன்னகை செய்ததைக் காயத்ரி கவனித்துவிட்டாள். தான் சொன்னதை நான் நம்பினேன் என்றெண்ணிச் சந்தோஷப் பட்டாளோ என்னவோ, அவள் முகத்திலும் லேசான புன்சிரிப்பு மலர்ந்தது.

எதிர்ப்பட்ட ஓர் இளைஞன் நான் நடந்தே வருவதைக் கண்டதும் தூணின் மறைவில் ஒதுங்கிக் கொண்டான். அவன் கையில் நிரைச் சீலை போல ஒன்று இருந்தது. அவன் ஓர் ஓவியன் என்பதும் சென்ற மகாநவமி

விழாவின் போது என்னிடம் சன்மானம் வாங்கிக்
சென்றவன் என்பதும் ஞாபகம் வந்தது.

"வெளியே வாப்பா. என்ன அது கையில்?" என்றேன்.

"வந்து... இல்லை... சக்ரவர்த்தி அரசவையில்
இருக்கும்போது தரலாமென்று... இப்போது காட்டினால்
மரியாதையாக இருக்காது..." என்று தடுமாறினான்.

"பாதகமில்லை, கொடு" என்றேன்.

அச்சத்துடன் நீட்டினான். நான் நினைத்தது போல்
ஓவியம்தான். மிகப் பெரிய ஓவியம். பிரித்தேன்.

ஒரு மன்னனின் படம். ரொம்பக் கூர்ந்து பார்த்தால்
என சாடையாக இருந்தது.

"யாரப்பா இது?" என்றேன்.

அவன் அதிர்ச்சியுடன், "தாங்கள்தான் சக்ரவர்த்தி"
என்றான்.

கபகபவென்று சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக்
கொண்டேன். "நானா? இதுவா? நான் இவ்வளவு
லாட்டசாட்டமாக, ஆணானுபாகுவாகவா இருக்கிறேன்?
என்னைச் சரியாகப் பார், சராசரி உயரம், சராசரி பருமன்
உள்ள சராசரி மனிதன் நான்!" என்றேன்.

அவன் பணிவோடு, "சக்ரவர்த்தியின் ஓவியம்
என்றால் ராஜகம்பீரமாக இருக்க வேண்டுமென்று
சொல்லவார்கள்" என்றான்.

"இன்னொன்றும் கவனி. என் இடது கன்னத்தில்
தாடைப் பகுதியில் சில அம்மை வடுக்கள் இருக்கின்றன.
சின்னவயதில் வைகுரியில் படுத்ததால் ஏற்பட்டவை.
அதையும் நீ காட்டவில்லை" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தியின் முகத்தை அழகாகக் காட்ட
வேண்டுமென்று..."

"நீ இருக்கும் வீடு சின்னதா, பெரியதா?"

என் கேள்வியின் அர்த்தம் புரியாமல், "சமாராய்
இருக்கும்..." என்றான்.

"இடம் இருந்தால் அங்கே மாட்டிக் கொள்.
தனாதிகாரியிடம் சொல்லி வைக்கிறேன். நாளை வா. நூறு
வராகன் தருவார்" என்று கூறி அவனை அனுப்பினேன்.

"மிகைப்படுத்தி, போலியாகக் காட்டுவதில் எல்லாக்
கலைஞர்களுக்கும் ஒரு தனி மோகம்" என்று சொன்ன
வாறு காயத்ரியின் பக்கம் திரும்பியபோது அவன் முகத்தில்
வாட்டம் தென்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன்.

"பாவம், மிகவும் மனம் நொந்திருப்பார் அந்த
ஓவியர்" என்றான், அவன் சென்ற திசையையே
பார்த்தவண்ணம்.

"ஓவியர்கள் என்றால் உனக்குத் தனியான
அனுதாபம் உண்டு போலிருக்கிறது?" என்றேன்.

"ஆமாம். என் அக்கா வெகு அழகாக ஓவியம்
திட்டுவாள். அவன்..."

"அவள்?" என்றேன்.

ஆனால் மேற்கொண்டு காயத்ரி பேசவில்லை.

என்னைக் கண்டதும் "வா கிருஷ்ணா" என்று கூறி
எழுந்துகொள்ள முயன்றார் என் அன்னை நாகவாம்பிகை.
கணவரை இழந்த காலம் தொட்டு அவர் கட்டிலில்
உட்காருவதில்லை, படுப்பதில்லை, தரையில் பாய் விரித்து,
மெத்தென்று ஜமக்காளங்கள் பரப்பி, நிண்டு வைத்து,
கவரில் சாய்ந்தபடியே படுத்துக் கொள்கிறார். எழுந்து
கொள்வது என்பது அவருடைய வயதுக்குக் கஷ்டமான
காரியம்.

"உட்காருங்கள் அம்மா, உட்கார்ந்திருங்கள்" என்று அவரருகில் சென்று தோளைப் பிடித்து உட்கார்த்தி வைத்து நானும் தரையிலேயே உட்கார்ந்தேன்.

ஜெயதேவரின் கீதகோவிந்தத்தை மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்த மதிவிலாசினி என்ற பெண்ணும், அதற்கேற்ப அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த மூர்த்தியம்மன் என்ற மங்கையும் என்னைக் கண்டதும் தலை வணங்கி விட்டு வெளியேறினார்கள்.

நானாறு வருடங்களுக்கு முன்பு வங்காளத்தில் பிறந்து, லக்ஷ்மணசேனா என்ற மன்னரின் அவையை அலங்கரித்தவர் ஜெயதேவர். அவரது பாடல்கள் அம்மாவுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அதைப் பற்றி அடிக்கடி கேலி செய்வேன்.

அதுபோல இன்றைக்கும், "ஏன் தாயே, இந்த வயதில் சிருங்கார ரசம் நிறைந்த பாடல்கள்தானா நீங்கள் ரசிக்கவேண்டும்?" என்றேன்.

"சிருஷ்ணா, படிப்பில்லாத பாமரர்கள் பேசுகிற மாதிரி நீயும் பேசலாமா? ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் இணைவதுதான் இதன் உள்ளர்த்தம். ஆழ்ந்து படித்தால் உனக்கே புரியும். அது போகட்டும். நீ வந்தபோது கீத கோவிந்தத்தில் அவள் எந்த இடம் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். தெரியுமா?" என்றாள் அன்னை.

"நான் கவனிக்கவில்லையே?" என்றேன்.

"அற்புதமான வரிகள்! பத்தாவது ஸர்கத்தில், பத்தொன்பதாவது அஷ்டபதி. 'ராதா, உன் மீதுள்ள பிரியம் என் தலையில் விஷம் போல ஏறிவிட்டது. உன் மிருதுவான, சிவந்த பாதங்களை என் தலைமீது வை, நஞ்சு இறங்கிலிடும்' என்கிறார் கண்ணன்."

"ரொம்ப அருமை அம்மா" என்று ஒப்புக்குச் சொல்லி வைத்தேன். சின்னாதேவியைப் பற்றிய விஷயத்தை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று என் மனதுக்குள் குழப்பம் கூத்தாடியது.

"அந்த வரிகளில் வேறொரு விசேஷம் உண்டு, கிருஷ்ணா" என்று விடாமல் தொடர்ந்தார் அம்மா. "இந்த வரிகளைச் சுவடியில் எழுதிய பிறகு, ஜெயதேவருக்கு அது பிடிக்கவில்லை, பகவானின் தலையில் ராதை கானல் வைத்தாள் என்று எழுதுவது அபசாரம் என்று நினைத்தார். எழுதிய வரிகளை அடித்துவிட்டு, குளிக்கப் போய்விட்டார். அந்தச் சமயம், ஸ்ரீகிருஷ்ணரே ஜெயதேவரின் வேடத்தில் வீட்டுக்குள் வந்து, அதே வரிகளைத் திரும்ப எழுதி வைத்துவிட்டுப் போனார்..."

அம்மா அதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, என் நினைவுகள் சின்னாதேவியிடம் சென்றுவிட்டன. அவளுடைய சிவந்த பாதங்கள் என் முகத்தை வருடுவது போல உணர்ந்தேன்.

கண்ணனின் காதலையும் ராதையின் காதலையும் பற்றி அன்னை பேசிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயம்தான் என் காதலைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஏற்ற தருணம் என்று தோன்றியது.

"அம்மா..." என்று நான் தொடங்கிய போது, அவருடைய கவனம் வேறொரு திசையில் திரும்பிவிட்டது அறை வாசலில் நிழலாடியதே காரணம்.

"யாரங்கே?" என்றார்.

வெளியே நின்றிருந்த காயத்ரி உள்ளே வந்து, குனிந்து இரு கைகளையும் குவித்து வணக்கம் தெரிவித்தாள்.

"பணிப்பெண்" என்றேன். சுருக்கமாக.

"அப்பாழி வந்து சொல்லிவிட்டுப் போனார், சற்று முன்பு. அந்தப் பெண் நீதானா?" என்ற அம்மா, காயத்ரியை ஏற இறங்க ஒரு முறை பார்த்தார்.

"நமது படைவீரர்கள் பிடித்து வந்து அந்தப்புரத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள், ஏழை விவசாயியின் மகள் என்றாள். பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. என் சொந்தப் பணிகளுக்கு அமர்த்திக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றேன்.

"பார்ப்பதற்கு அப்படியொன்றும் பரிதாபமான பெண்ணாகத் தெரியவில்லையே?" என்றார் அம்மா, சந்தேகக் குரலில்.

இப்படியே காயத்ரியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தால் நான் பேச வந்த விஷயத்தைப் பேச முடியாமலே போய்விடுமே! பயம் உதித்தது எனக்கு. காயத்ரியைப் பார்த்து, "நீ போகலாம்" என்று அனுப்ப முயன்றேன்.

"இருக்கட்டும்" என்றார் அம்மா. "இப்படி வா" என்று அவளை அழைத்தார்.

அன்னையின் அருகில் காயத்ரி வந்து நின்றாள். "உன் பெயர் என்னம்மா?" என்றார் அம்மா.

"காயத்ரி"

"ஏழை விவசாயியின் மகள் என்று என் பிள்ளை சொல்கிறானே, எந்த ஊர்?" என்று கேட்டார் அம்மா.

அச்சத்தினாலோ அல்லது தன்னைப் பற்றிப் பேசப் பிடிக்காததாலோ காயத்ரி தயக்கமாக என்னைப் பார்த்தாள்.

"மேற்குக் கடலோரம் சிச்சில் என்ற கிராமம்" என்று நான் முன்வந்து சொன்னேன்.

"சிச்சில் என்றா சொன்னாய்?" என்றார் அம்மா அவனிடம்.

ஆம் என்று தலையை அசைத்தாள் காயத்ரி.

"அப்படியா? ஆச்சரியம்தான்" என்றார் அம்மா. ஏன் அப்படிச் சொன்னார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

"இப்படி அருகில் வந்து உட்கார்" என்றார் அம்மா. காயத்ரி உட்கார்ந்தாள்.

"உள்ளங்கையைக் காட்டு" என்றார் அம்மா. காயத்ரி கையைப் பிரித்தபோது, அதில் நான் கொடுத்த வெற்றிலையும் பாக்கும் இருந்தன.

"ஓ, தாம்பூலம் கொடுத்து நிச்சயமே பண்ணி விட்டாயா, கிருஷ்ணா?" என்று என்னைப் பார்த்துப் பரிசாசமாகக் கேட்ட பின், காயத்ரியின் இடது உள்ளங்கையைப் பிரித்து, விரல்களைப் பிடித்துக் கொண்டார். "யார் வந்தாலும் கை ரேகையைப் பார்ப்பது எனக்குப் பிடிக்கும்" என்றார்.

தாம்பூலம் கொடுத்தபோது நான் காயத்ரியின் கைரேகைகளை மேலோடு கவனித்திருந்தேன். போராட்டங்கள் நிறைந்தது அவளுடைய வாழ்க்கை என்று ஓரளவு தெரிந்தது. அதைத்தான் அம்மாவும் சொல்லப் போகிறார் என்று நினைத்தேன். சோதிடம், ரேகை சாஸ்திரம் முதலியவற்றை அம்மா நன்கு கற்றவர்.

காயத்ரியின் விரல்களைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு வெகுநேரம் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் அன்னை. தனக்குள் தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டார். என் உதடுகளோ சின்னா தேவி, சின்னாதேவி என்று ஜபித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒருவாறு தன் பிடியை விட்டுவிட்டு, "நீ போகலாம்" என்றார் காயத்ரியிடம். "அந்தப்புரத்தில் இரு சக்ரவர்த்தி அழைக்கும்போது வந்து அவர் இடும் பணிகளைச் செய்."

காயத்ரி மீண்டும் ஒருமுறை தலை வணங்கிவிட்டு மெதுவே வெளியேறினாள். பேச்சுக் கேட்காத தொலைவுக்கு அவள் போனதும், "கிருஷ்ணா, இந்தப் பெண் இரண்டு பொய் சொல்லியிருக்கிறாள்" என்றார் அம்மா.

"அதிருக்கட்டும் அம்மா" என்று பேச்சை மாற்றப் பார்த்தேன்.

நான் வந்த விஷயத்தைப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று நான் எண்ணியதை அம்மா தப்பாகப் புரிந்து கொண்டார். "காயத்ரியைப் பற்றி நான் குற்றம் சொல்வது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை போலிருக்கிறது..." என்றார்.

"அதில்லை தாயே..."

"மின்னே அந்த இரண்டு பொய் என்ன என்று நீ கேட்கவில்லையே?"

"சொல்லுங்கள்."

"ஒருவேளை யாருக்காவது பயந்து அப்படிச் சொன்னாளோ என்னவோ" என்றார் அம்மா. எனக்குச் சமாதானம் சொல்வதுபோல, "ஒரு பொய், தன் சொந்தக் கிராமம், மேற்குக் கடலோரத்தில் உள்ள சிச்சில் என்றது. சிச்சில் என்பது கிராமம் அல்ல. பெரிய பட்டணம். அதன் அருகில் உள்ள ஒரு துறைமுகத்தில்தான் போர்த்துகீசியர்கள் அரேபிய, பாரசீகக் குதிரைகளை விற்பனைக்காகக் கொண்டு வந்து இறக்குகிறார்கள். அந்த வர்த்தகம் பாமனி சுல்தான்களில் ஒருவரான பீஜப்பூர் சுல்தானுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதனால், போர்த்துகீசியர்கள் நம்மை உதவிக்கு வரும்படி கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரை அந்தப் பகுதியில் நமது விஜயநகரத்துப் படையோ, போர் வீரர்களோ போனது கிடையாது. ஆகவே இவளை அங்கிருந்து பிடித்து வந்திருக்க முடியாது."

அம்மா சொன்ன பிறகு எனக்கும் அதெல்லாம் ஞாபகம் வந்தன. ஆனால், இந்த நான்கு கவாகளுக்கு நடுவே வசித்துக் கொண்டே அன்னையார் எத்தனை விஷயங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்!

"அந்தப் பெண் சொன்ன இரண்டாவது பொய் என்னவென்று நீ கேட்கவில்லையே?" என்றார்.

"சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"அவளுடைய ரேகைகளைப் பார்த்தேன். சுக்கிரமேடு உயர்ந்திருக்கிறது. புத்தி ரேகை எவ்வித வெடிப்பும் இல்லாமல் நேராய்ச் செவ்வாய் மேட்டைத் தொட்டாற்போல இருக்கிறது. இருதய ரேகை நேராய்க் குரு மேட்டைத் தொட்டிருப்பதோடு, குரு மேடும் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே இவள் ஏழை விவசாயியின் பெண் அல்ல. நல்ல பாரம்பரியம் உள்ள பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருக்க வேண்டும். சனி மேட்டில் தீர்க்கமான ரேகை இருப்பதால் தெய்வ பகதியும், தைரியமும் உள்ளவளாக, நிறையக் கல்வி அறிவு கொண்டவளாக இருப்பாள்..."

அம்மாவின் முகத்தையே நான் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"ஆனால் அந்தப் பெண்ணிடம் இதைப் பற்றி எதுவும் கேட்காதே" என்றார் அனனை.

"ஏனம்மா, பொய் சொல்கிறவர்களை விட்டு விடுவதா?"

"இப்போதைக்கு விட்டுவிடு. ஏனென்றால் அவளுடைய ரேகையில் இன்னொன்றும் தெரிந்தது. விதி ரேகை கங்கணமேட்டைத் தொடாமல், நடுவில் ஆரம்பித்து புத்தி ரேகைக்குக் கீழேயே பலவிதமான வெட்டுடன் இருக்கிறது."

"அதனால்?"

"அதனால் பதினைந்து வயது முதல் அவள் ஏராளமான துன்பங்களை அனுபவித்து வந்திருக்கிறாள் என்று தெரிகிறது. அந்தத் துன்பங்கள் காரணமாகத்தான் ஏதேதோ தப்பும் தவறுமாகச் சொல்லி இங்கே வந்திருக்கிறாள். வந்திருக்கிறாள் என்று கூடச் சொல்லமாட்டேன். அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறாள். தற்சமயம் அவளை ஒன்றும் கேட்காதே, கிருஷ்ணா."

"சரியம்மா" என்றேன்.

தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு என்னை ஆராய்கிற மாதிரி விசித்திரமாகப் பார்த்தார் அன்னை.

"என்ன தாயே?" என்றேன்.

"அந்தப் பெண்ணிடம் உனக்கு இது எதுவும் இல்லையே?" என்றார்.

"இது என்றால் எது?" என்றேன்.

"இது என்றால் எது என்று உனக்குத் தெரியும். உனக்குத் தெரியும் என்பது எனக்கும் தெரியும்" என்று சிரித்தார் அம்மா. சில சமயங்களில் அவர் என் தாயாக மட்டும் இருப்பதில்லை. வேடிக்கைகள் பேசக்கூடிய வினையாட்டுத் தோழனாகவும் இருப்பதுண்டு.

அப்பாஜியிடம் சொன்னதுபோல அன்னையிடமும், "நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி அந்தப் பெண்ணிடம் விபரீதமாகவோ, தப்பாகவோ எனக்கு எந்தவித அபிப்பிராயமும் இல்லை அம்மா. நான்..." என்றேன். சின்னாதேவியைப் பற்றிப் பேச்செடுக்கச் சரியான சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது என்று உள்ளத்தில் தெம்பு பிறந்து.

"நல்லவேளை" என்று முகம் மலர்ந்தார் அம்மா. "நான் ஏதோ என் சொற்ப அறிவை வைத்து, அந்தப் பெண் மேட்டுக் குடி, பெரிய பாரம்பரியம் என்று சொல்லி,

விட்டேனே தவிர, ஒருக்கால் அவள் சொன்னதே உண்மையாக இருக்கலாம். அகதியாக வந்த ஏழைப் பெண்ணாகவும் இருக்கக்கூடும். அந்த மாதிரி குலம் கோத்திரம் தெரியாத கீழ்மக்களிடம் உன் மனம் சென்றுவிடக் கூடாது..." என்று அவர் சொன்னவுடன் எனக்குப் பகிரென்றது.

"அம்மா..." என்று மறுபடியும் குறுக்கிடப் பிரயத்தனம் செய்தேன். அவர் இடம் கொடுக்கவில்லை.

"கிருஷ்ணா... நம் முன்னோர்களின் சரித்திரத்தை உனக்குப் போய் நான் சொல்லத் தேவையில்லை. விஜயநகரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வரலாறு உனக்குத் தெரியும். தட்சிண மகா மண்டலேசுவரராகக் குமார கம்பணர் கொள்ளிடத்துக்கு வடகரையைக் கடந்து, சம்புவராயர் களை வென்று, மதுரையைக் கைப்பற்றிய காலம் முதல் இன்று சந்திரகிரி ராஜ்யம், சோழ ராஜ்யம், மதுரை ராஜ்யம் என்று சின்னதும் பெரியதுமாக ஐந்து ராஜ்யங்களுடன் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் விரிந்து பரந்திருக்கிறது. மதுரைக்குத் தெற்கேகூட தென்காசிப் பாண்டியரின் திறை அரசும், சேரரின் திருவடி அரசும் நமது பேரரசுக்குத் திறை செலுத்தி வருகின்றன..."

எனக்குத் தலையை வலித்தது. ஏனெனில் இந்தக் கடந்த காலக் கதைகளையும் நிகழ்கால நிலைமைகளையும் நான் நன்றாய் அறிவேன். பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு இதைப் படிக்கக் கூடிய உங்களுக்கும் சலிப்பாக இருக்கலாம்...

"மன்னியுங்கள் தாயே, எனக்கு ராஜாங்கக் கடமைகள் காத்திருக்கின்றன" என்று கூறி மெதுவே எழுந்து கொண்டேன்.

"அந்தக் கடமைகளை இன்னும் செம்மையாக நீ நிறைவேற்ற வேண்டும். சாம்ராஜ்யம் இன்னும் பலமாக

வேருன்ற வேண்டும். அதற்காக நான் ஓர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். சொல்லப் போனால், நான் செய்யவில்லை, முதலமைச்சர் திம்மராக - மகா பிரதானி என்று நீ பயபக்தியோடு அழைக்கும் அப்பாஜிதான் செய்திருக்கிறார். அதற்கு என் பூரண சம்மதம் உண்டு" என்றார் தாய்.

என் திகில் அதிகரித்தது. 'என்ன ஏற்பாடு?' என்று கேட்கக்கூட நா எழவில்லை. அது என்னவாக இருக்கும் என்று என் உள்மனம் சொல்லிவிட்டது.

"ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்து மன்னரின் குமாரியான திருமலாதேவியை உனக்கு மணம் செய்து வைக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன்" என்று முடித்தார் அன்னை நாகலாம்பிகை.

நான் நிலைகுலைந்து போனேன்.

3

நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும் என்பது எவ்வளவு சத்தியமான வார்த்தை! சின்னா தேவிக்கும் எனக்கும் உள்ள காதல் நிறைவேறுவதற்கு உதவி செய்யும்படி அன்னையைக் கேட்கலாமென்று போனால், அவர் எனக்கு வேறோரிடத்தில் திருமணம் நிச்சயித்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்!

"வந்து..." என்று முணுமுணுக்கத்தான் என்னால் முடிந்தது.

நான் கோயில்கள் எழுப்புவதில் ஆர்வமும் ஆன்மீக விஷயங்களை அறிவதில் ஆசையும் காட்டி வருபவனாகையால் எங்கே நான் சந்நியாசியாகப் போய்விடுவேனோ என்று அம்மா அடிக்கடி அச்சம் கொள்வது வழக்கம். அந்த அச்சம் இப்போது அவரைப் பிடித்துக் கொண்டது போலும்.

"இது என் விருப்பம் மட்டுமல்ல கிருஷ்ணா, அப்பாஜியின் விருப்பம்; அப்பாஜியின் ஏற்பாடு..." என்றார் மீண்டும் ஒரு முறை. அப்பாஜியின் ஆணை என்றே சொல்லியிருக்கலாம். அந்த வார்த்தை என்னைப் பரிபூரணமாகக் கட்டுப்படுத்தும் என்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும்.

மறுமொழி எதுவும் கூறாமல், "அப்புறம் வருகிறேன் அம்மா..." என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தேன். "கிருஷ்ணா, இரு" என்று அன்னை கூப்பிடுவது என் காதில் விழுந்தும் நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

தோளில் சுமந்து செல்லப் பெண்களோ, ஆண்களோ வேண்டாம் என்று நான் கட்டளையிட்டுவிட்டதால், வெளியே நவரத்தினங்கள் இழைத்த பல்லக்கு பளபளவென்று காத்திருந்தது. பல்லக்குத் தூக்கிகள் எட்டுப் பேர் தயாராக நின்றார்கள். யாரும் வேண்டாம் என்று கையசைத்துத் தெரிவித்துவிட்டு, நீண்ட தாழ்வாரங்களின் வழியே நடந்தேன்.

என் வாழ்க்கையிலிருந்து மறைந்தே போய்விட்டாள் என்று எண்ணியிருந்த என் சின்னாதேவியை உயிருடன் பார்த்த பிறகு... அவளை மறந்துவிட்டு... அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கைத் துறந்துவிட்டு... வேறொரு பெண்ணை மணப்பதா?

ஆனால், மகாபிரதானியும் முதலமைச்சரும் மூன்று தலைமுறையாக விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்காக உழைத்து வருபவருமான திம்மராசுவை, பெருமதிப்புக்குரிய அப்பாஜியை மீற முடியுமா?

இன்று நான் உயிரோடு இருப்பதே அவரால் அல்லவா? விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்தியாக நான் கோலோச்சுவது அவர் போட்ட பிச்சை அல்லவா?

அடுக்கு அடுக்காக ரூபகம் வருகிறது...

என் தந்தை நரச நாயக்கரின் முதல் பத்தினி திப்பாம்பாவுக்குப் பிறந்து, ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தவரும், 'புஜபல வீர நரசிம்மர்' என்று புகழ்பெற்றவருமான என் தமையனார் மரணப்படுக்கையில் கிடந்ததும்...

முதலமைச்சர் அப்பாஜியையும் நகர அத்தியட்சகர் கோவிந்தராசுவையும் அவர் ரகசியமாக அழைத்ததும்...

தன் எட்டு வயதுப் பிள்ளைதான் தனக்குப் பின் முடிசூட வேண்டுமென்று அவர்களிடம் சொன்னதும்...

தம்பியான நான் எதிரியாக முளைத்துவிடக் கூடாதென்பதற்காக என்னைப் பிடித்து, கண்களைப் பறித்துக் குருடாக்கிச் சிறையில் அடைக்கும்படி ரகசிய உத்தரவிட்டதும்...

* அப்பாஜி திடுக்கிட்டுப் போனதும்...

நான் ஆட்சிக்கு வந்தால்தான் சாம்ராஜ்யத்துக்கு நல்லது என்று அவர் கருதியதும்...

வீர நரசிம்மரிடம் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், வெளியூர்களில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த என்னை ரகசியமாக அழைத்து வந்து தன் மாளிகையில் பத்திரமாக ஒளித்துவைத்துக் காப்பாற்றியதும்...

அப்பாஜியின் ஏற்பாட்டை அறியாத என் அன்னை இரவோடு இரவாக அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு, பரிசலில் துங்குபத்திரா நதியைக் கடந்து மறுகரையில் தங்கியிருந்த வியாச தீர்த்தரிடம் சென்று 'என் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று அழுததும்...

வியாச குரு 'அரசாளப் பிறந்தவன் உன் குமாரன். அவன் பிறந்த லக்ஷம் மேஷம். அதன் தற்போதைய நிலையைப் பார்த்தால் ராஜ்யோகத்தை அடைகிற காலம் உன் பிள்ளைக்கு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கவலைப்படாமல் போ' என்று கூறித் திருப்பியனுப்பியதும்...

என் தமையனார் காலமான பதினாறாம் நான், வைகுண்ட சமாராதனை என்ற சடங்கு முடிந்த தினத்தன்று, அரசரின் அந்தரங்க ஆலோசகர்கள் அடங்கிய குப்த சபை கூடியதும்...

'காலம் சென்ற மன்னர் சொன்னார் என்பதற்காக ஒரு சிறுவனை அரியணையில் அமர்த்துவதாவது! அப்புறம் சாம்ராஜ்யம் என்ன ஆவது? கிருஷ்ண தேவராயர் சக்ரவர்த்தியாக வரவேண்டும் என்றல்லவா பிரஜைகள்

விரும்புகிறார்கள்? அவர்தான் கொல்லப்பட்டுவிட்டாரே? என்று குப்த சபையினர் குழப்பம் கொண்டதும்...

அந்தச் சமயம் அப்பாஜி 'கிருஷ்ண தேவராயர் இறக்கவில்லை. இதோ இருக்கிறார்!' என்று என்னைக் குப்த சபைக்கு அழைத்துப் போய் அறிமுகப்படுத்தியதும்...

அவர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமிட்டு, என்னை வாழ்த்தி, சக்ரவர்த்தியாக ஆக்கியதும்...

எத்தனையோ தடவை என் தாய் எனக்குச் சொல்லிச் சொல்லி ஞாபகப்படுத்திய விஷயங்கள்...

அப்படிப்பட்ட அப்பாஜியை மீற முடியுமா?...

மஞ்சத்தில் சாய்ந்தேன். என்ன முயன்றும் உறக்கம் வரவில்லை.

குதிரைகளின் கொட்டடி அருகிலே இல்லை யென்றாலும் அவற்றின் குளம்படி ஓசைகளும் கனைப்புகளும் தொலைவிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன், இதே போன்ற ஓர் இருள் நிறைந்த இரவில் குதிரை மீதேறி, சாம்ராஜ்யத்தின் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள ஸ்ரீசைலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

அப்போது நான் சக்ரவர்த்தியாக ஆகவில்லை. வெறும் இளவரசன்.

எனினும் இளவரசன் என்று என்னை யாரிடமும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நாட்டு நடப்பை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் ஒரு சாதாரணப் பிரஜை போல ஊர் ஊராகப் போய்க் கொண்டிருந்த சமயம் அது. ரொம்ப அவசியம் நேர்ந்தால் என்னை அடையாளம் காட்டிக் கொள்வதற்காக, வராக இலச்சினை பொறித்த ராஜ மோதிரம் மட்டுமே அணிந்திருந்தேன். என் தமையனார்

புதுபல பராக்ரம வீர நரசிம்மரின் ஆட்சியில் நாடு சுபிட்சமாக இருந்தது. தங்குவதற்கோ, உண்பதற்கோ எங்கேயும் எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாத நாட்கள்

அன்று -

அந்தி கவிந்து கொண்டிருந்தது. முழுதும் இருட்டு வதற்கு முன் காளஹஸ்தியை அடைந்துவிட வேண்டும் என்று போய்க் கொண்டிருந்த போது, குதிரையின் வேகம் குறைந்தது. அது களைத்துப் போயிருப்பதை உணர்ந்தேன். புல் நிறைந்த ஒரு மரத்தடியில் அதை நிறுத்திவிட்டு, இரவு தங்குவதற்கு ஏற்ற சத்திரம் பக்கத்திலே ஏதேனும் இருக்குமா என்று தேடிச் கொண்டே நடந்தேன்.

தொடுவானத்தில் தீப்பந்தங்களின் வெளிச்சம் தெரிந்தது. கிட்டே நெருங்க நெருங்க வாதியங்களின் ஓசை கேட்டது. ஜனங்களின் பேச்சுக் குரல்களும் உருவங்களும் தெளிவடையத் தொடங்கின.

இன்னும் சிறிது நடந்து, எதிர்ப்பட்ட ஒருவரை விசாரித்தபோது, அங்கே பாகவத மேளா நாடகம் நடைபெறப் போகிறது என்றார்.

குதிரையும் இளைப்பாறட்டும், நாமும் இளைப்பாறலாம் என்று முடிவு செய்தேன்.

கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். ஆண்கள் இருப்பில் வேட்டியும் மேலே ஒரு துண்டுமாக இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் விவசாயிகள். பெண்கள் ரவிக்ளை இல்லாமல் புடவையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சளசளவென்ற அவர்கள் பேச்சில் சந்தோஷம் இருந்தது. வர்த்தகம், விவசாயம் இரண்டுமே செழித்து ஓங்கியிருந்ததால் அந்தச் செழிப்பு அவர்கள் முகங்களில் பிரதிபலித்தது. வயோதிகள் கூடத் திடகாத்திரமாக இருந்தார்கள். அண்டை அயல் ராஜ்யங்களிலிருந்து மக்கள் குடிபெயர்ந்து விஜயநகர

சாம்ராஜ்யத்தில் வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்வதற்கு இந்தச் செழுமைதான் காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

நெருக்கமான கூட்டங்களில் உண்டாகும் வியர்வை நூற்றும் இங்கே சுரணப்படவில்லை. மாறாக, கூத்துப் பார்க்க வருகிறோம் என்பதற்காகவே நுறுமணங்களைப் பூசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிகப்படியான நுறுமணத்தினால் எனக்குத் தலையை வலித்தது. ஆனால், முகம் சுளிக்காமல் மேடையைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தேன். தங்கள் மத்தியில் அமர்ந்திருப்பவன் விஜயநகரத்தின் இளவரசன் என்பது தெரிந்தால் இவர்கள் எப்படிப் பதைத்துப் போவார்களோ! எண்ணிப் பார்த்தபோது சிரிப்பு வந்தது. நல்ல வேளையாக நான் அவர்களுடைய உடையில், அவர்களைப் போலவே இருந்ததால் எந்த அமளியும் ஏற்படவில்லை.

மண் தரைதான் என்றாலும் சுத்தமாகப் பெருக்கி, பகலிலேயே தண்ணீர் தெளித்துச் சமனப்படுத்தி, கோலம் போட்டிருந்தார்கள்.

மேடையின் இருபுறமும் பெரிய பெரிய தீவட்டிகள் எரிந்து வெளிச்சம் வீசிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின்மீது அடிக்கடி சாம்பிராணித் தூள் வீசி, மணமும் புணையும் எழுப்பினார்கள். நானும் மற்ற மக்களும் மண்டபம் ஏதுவும் இல்லாத திறந்த வெளியில் உட்கார்ந்திருந்தோம். மேடைக்கு மட்டும் கீற்றுக் கூரை போட்டிருந்தார்கள். மேடையில் ஒரு பெரிய படுதா. அதை இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேர் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'பாமா கலாபம்' என்ற பாகவத மேளா நாடகம் அன்று நடைபெறவிருந்தது.

இந்தப் பாகவத மேளா நாடகத்தை நான் பல ஊர்களில் பல சமயங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். அதன்

அடிப்படை அம்சங்கள் எனக்குச் சித்திதளவு தெரியும். நீங்கள் இதைப் படிக்கும் காலத்தில் இதைப் பற்றி எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகள் நடந்திருக்கும். மிக விஸ்தாரமாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

எனக்குத் தெரிந்தமட்டில், கிருஷ்ணா நதி கிழைக் கடலோடு சங்கமமாகும் இடத்தில் குசேலபுரி என்றொரு சின்னக் கிராமம் இருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஸித்தப்பா என்ற அநாதைச் சிறுவனொருவன் ஊர் ஊராக நாட்டியக் குழுக்களின் பின்னால் சுற்றிக் கொண்டிருந்த போது, ஒரு நாள் தாங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் தன் உடம்பின் மீது 'கிருஷ்ணா' ஏறி நின்று நடனமாடுவதாகக் கனவு கண்டான். 'கிருஷ்ணா... கிருஷ்ணா!' என்று அவரிக் கொண்டு கணவிழித்தான். அன்று முதல் இவன் கிருஷ்ணப் பிரேமை கொண்டவனாக மாறி, வேத வேதாங்கங்களைக் கற்றறிந்து, பண்டிதனாகி, ஸித்தேந்திர யோகி என்ற பெயர் பெற்று, பாகவத மேளா நாடகத்தை இயற்றினாரென்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

அவருடைய கிராமமான குசேலபுரிக்குக் குச்சுப்புடி என்ற இன்னொரு பெயரும் உண்டு. படையெடுத்து வந்த ஒரு முஸ்லிமான் மன்னர் அங்கே முகாமிட்டிருந்தபோது, 'பாமா கலாபம்' நடனத்தைப் பார்த்து மனம் பறிகொடுத்து, அந்தக் கிராமத்தாருக்கு ஏராளமான மானியம் வழங்கினார் என்று கூடச் சொல்வார்கள்.

நாரதர் கொண்டுவந்து தந்த பாரிஜாத புஷ்பத்தைக் கிருஷ்ணர் குக்மிணிக்குக் கொடுத்து விட்டதால் சத்யபாமா கோபமடைய, அவளைச் சமாதானம் செய்வதற்காகக் கிருஷ்ணர் இந்திரலோகத்துக்குப் போய்ப் பாரிஜாத மரத்தையே கொண்டுவந்தாரென்ற கதையைத்தான் ஸித்தேந்திர யோகி 'பாமா கலாபம்' என்ற நாட்டிய நாடகமாகப் பண்ணியிருந்தார்.

தமது 'பாமா கலாபம்' நடனத்தை முழுக்க முழுக்க ஆண்கள் மட்டும்தான் நடத்த வேண்டும் என்று ஸித்தேந்திர யோகி விதித்திருந்தார். பெண் வாசனையே கூடாது என்பது அவருடைய கட்டளை. தெய்வத்துக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யும் நடனத்தில் பெண்கள் புகுத்தால் அந்ந புனிதம் கெட்டுவிடும் என்பது அவர் கருத்து. 'பாமா கலாப'த்தில் வரும் பெண்களின் வேடத்தையும் ஆண்களே ஏற்று ஆடிவந்தார்கள்.

ஸித்தேந்திர யோகியின் கருத்து சரியல்ல என்று எனக்குத் தோன்றியது. அந்த நடன நாடகத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், பெண் வேடம் போட்டுக் கொண்டு ஆண் ஆடுவது ஒரு கோமாளித்தனமான காரியம் என்று நினைப்பேன்.

ஒருமுறை என் கருத்தைச் சில அறிஞர்களின் முன்னிலையில் சொல்லப் போய், எல்லாரும் சண்டைக்கு வந்து விட்டார்கள்!

'அபசாரம்! பாகவத அபசாரம்!' என்று ஒரே கூக்குரல்!

அந்த மாதிரி இங்கேயும் என்னை மீறி ஏதும் அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகச் சொல்லி விடாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று என்னை நானே அடக்கிக்கொண்டு மேடையைக் கவனித்தேன்.

படுதாவின்மீது நீண்ட ஜடை தொங்கியது. சத்யபாமாவாக நடிப்பவரின் ஜடை திரையின் பின்னே அவர் நின்றிருக்கும்போது ஜடையை மட்டும் இப்படி வெளியே படுதா மீது தொங்கப் போட்டுக்கொள்வது வழக்கம். அவர் இதோ வரப்போகிறார் என்பது அதன் பொருள். அழகான நீண்ட ஜடை, ஒற்றைப் பின்னல் போட்டு, ஜடையின் உச்சியில் ஒரு பாம்பின் படம் ஆபரணமாகச் செருகியிருந்தது. பின்னலில் இருபத்தேழு

முறுக்கு; அந்த இருபத்தேழு இடங்களிலும் இருபத்தேழு ஜடை வில்லைகள் பளபளத்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒரு நட்சத்திரத்தைக் குறிப்பதாகும். பின்னலின் நுனிப் பகுதி மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மூன்றிலும் ஆபரணங்கள் ஜொலித்தன. பூமி, ஆகாயம், பாதாளம் ஆகிய மூன்றை அது குறிக்கும். அவற்றின் கீழே ஒன்பது குஞ்சலங்கள். நவக்கிரகங்களைக் குறிக்கும் வண்ணம்.

சிரசில் தலைப்பாகையும் கழுத்தில் மணிமாலைகளும் மாக, நடன நாடகக் குழுவின் தலைவர் முன்னே வந்தார்.

"யாரம்மா பெண்ணே, ஏன் ஜடையில் இவ்வளவு ஆபரணங்கள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்றார் வழக்கம் போல.

திரையின் பின்னாலிருந்து பதிலும் வந்தது:

"ஸ்ரீகிருஷ்ணர் என்னை மணம்புரிந்து கொண்ட போது எனக்கு அளித்த ஆபரணங்கள் இலையெல்லாம். என் பிரபுவின் திருமார்பில் தவழ்ந்த ஜடை இது! என் பெயர் சத்யபாமா! எனக்கு நிகரான அழகியோ, திறமைசாலியோ கிடையாது. கிருஷ்ணரின் மனதுக்குகத்த பத்தினி நான் ஒருத்திதான்!" என்று பாடிய வண்ணம் திரையின் பின்னாலிருந்து சத்யபாமா வேடம் போட்டவர் வெளியே வந்தார்.

தப்பு... வந்தாள்.

ஆம்! சத்யபாமாவின் வேடத்தில் வந்திருப்பது ஆணல்ல, பெண் என்று அந்தக் கணமே எனக்குத் தோன்றி விட்டது. ஆனால், அவையில் இருந்த யாரும் அப்படி நினைக்கவில்லை. என் அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண்மணி, "அடேயப்பா! இந்தப் பாகவதா எத்தனை தத்ருபமாய்ப் பெண் மாதிரியே இருக்கிறா!" என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். மேலும், பாகவத மேளா நாடகத்தில் பெண்கள் கலந்து கொள்ளக் கூடாது

என்று உறுதியான கட்டுப்பாடு இருப்பதும் எல்லாருக்கும் தெரியும். எனவே யாரும் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், எனக்கு மட்டும் சந்தேகம் விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. மேனியின் வாளிப்பு, கைகால்களின் நளிளம், மார்பின் எடுப்பு, இடுப்பு வளைகிற லாகவம், முகத்தின் மிருதுதன்மை அத்தனையும் 'இவள் பெண், பெண், பெண்ணேதான்!' என்று சத்தியம் செய்து கூறின.

எப்படி என் ஐயத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வது? என்ன செய்யலாம், என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தனை செய்து கொண்டே இருந்ததால், அற்புதமாக நடந்த நடனத்தை ரசிக்க முடியவில்லை. தோழி மாதவி சத்யபாமாவைக் கேலி செய்வதோ, கிருஷ்ணரைப் பிரிந்து சத்யபாமா தவிப்பதோ, மன்மதனிடம் பிரார்த்திப்பதோ, சகியின் யோசனைப்படி கிருஷ்ணருக்கு லிகிதம் எழுதுவதோ, வசனமோ, கவிதையோ, தாளமோ, ஹஸ்தம் காட்டும் முத்திரைகளோ — எதுவும் என் மனத்தில் பதியவில்லை. பேசாமல் எழுந்து போகலாம். அதற்கும் என் அகம்பாவம் இடம் தரவில்லை.

இவள் பெண் வேடமிட்ட ஆணா, அல்லது அசல் பெண்ணேதானா என்ற கேள்விகள் என் தலையைக் குடைந்து கொண்டிருந்த சமயம் -

மங்கள ஸ்தோத்திரம் பாடப்பட்டு, கற்பூரம் ஏற்றப்பட்டு, ஆரத்தி எடுக்கப் பட்டு, நடனம் முடிந்துவிட்டது. சத்யபாமாவாக ஆடியவர் படுதாவுக்குப் பின்னே போய்விட்டார். போனவர் முன்போலவே, தன் ஐடையைப் படுதாவின்மீது தொங்கவிட்டார்.

அதற்கு விசேஷ அர்த்தம் உண்டு.

அவையோரில் யார் வேண்டுமானாலும் மேடைக்கு வந்து தன்னைப் போல நடனமாடிக் காட்டலாம் என்ற அழைப்பு அது. சொல்லப் போனால், ஆடிக் காட்டுங்கள்

பார்க்கலாம் என்ற சவால். அப்படி எவரேனும் மேடையேறி ஆடி, முதலில் ஆடியவரின் நடனத்தைக் காட்டிலும் இவர் நடனம் மேலாக இருந்தது என்று அவையினர் தீர்ப்புச் சொன்னால் -

ஜெயித்தவர், சத்யபாமாவாக ஆடியவரின் ஐடையைக் கத்திரித்து எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவருக்கு வெற்றி, பரிசு; இவருக்குத் தோல்வி, அவமானம் ஆனால், பொதுவாக யாரும் போட்டிக்கு வருவது கிடையாது.

படுதாவின் மேலே ஐடை தொங்கிக் கொண்டிருந்த கணநேரத்துக்குள், நான் தாவி எழுந்தேன். 'நான் ஆடுகிறேன்!' என்று உரக்கக் கூவியபடி மேடையில் ஏறிவிட்டேன்.

என் திட்டம் இதுதான்:

சத்யபாமாவாக நடித்தவர் ஆணாக இருக்கும் பட்சத்தில், தோற்றுப் போனால் ஐடை வெட்டப்படுமே என்பதைக் குறித்து அவ்வளவாகக் கவலை கொள்ள மாட்டார். பொய்க் கூந்தல்தானே அது! போகட்டும் என்று விட்டு விடுவார். ஆனால், இன்று ஆடியது பெண்ணாக இருக்கும்பட்சத்தில் பதறிப் போவான். தன் அசல் ஐடை, அசல் முடி, அசல் கூந்தல் வெட்டப்படுவதை எந்தப் பெண்தான் சகித்துக் கொள்வான்? ஒரு நாளும் மாட்டான் என்பதுதான் நான் போட்ட கணக்கு.

கலைந்து சென்று கொண்டிருந்த மக்கள் என் அதிரடி சவாலைக் கண்டதும் திரும்பி வந்து மேடையைச் சூழ்ந்து நின்று கொண்டார்கள். தீவட்டியின் வெளிச்சத்தில் அவ்வளவு கண்களும் என்னையே பார்ப்பது பயங்கரமாய்த் தெரிந்தது.

என்னுள்ளே பதற்றம்தான். ஏனெனில், பாகவத மேளா நாடகத்தின் சாத்திரம் படித்திருக்கிறேன். பயிற்சி செய்ததில்லை. ஏதோ ஒரு துணிச்சல்-

வாத்தியங்கள் முழங்க ஆரம்பித்தன.

எல்லாரும் நான் ஆடப் போவதைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர, படுதாவின் பின்னாலிருந்து அந்தப் பெண் ஓடி வருவாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

நான் நினைத்தது நடந்துவிட்டது. என தந்திரம் பலித்துவிட்டது.

ஓடிவந்தவள், மேடையின் ஓரமாக நின்றிருந்த நடனக் குழுவின் தலைவர் காலில் விழுந்தாள். "என்னை மன்னியுங்கள். நான் செய்தது அபசாரம். கட்டுப்பாட்டை மீறின காரியம். கூடியுங்கள்!" என்று விம்மியபடி சொல்லி, திரும்பத் திரும்ப அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து விட்டு, "தாங்களும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்!" என்றாள்.

அவள் மோவாயைத் தொட்டு முகத்தை நிமிர்த்தினேன்.

பளிங்கு நெற்றியில் பயமும், தாமரை விழிகளில் கண்ணீரும், பட்டாம்பூச்சி இமைகளில் படபடப்பும், செம்மாதுளை உதடுகளில் துடிதுடிப்புமாகச் சின்னாதேவி என் இதயத்தில் புகுந்தது அன்றைக்குத்தான்.

4

61 என சிறுபிள்ளைத்தனத்தால், அகங்காரத்தினால் அடுத்தடுத்துப் பல அமனிகள் நிகழ்ந்துவிட்டன.

"என்னை மன்னியுங்கள், மன்னியுங்கள்!" என்று அந்த நாட்டியப் பெண் என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஓர் இளைஞன் வேகமாக ஓடிவந்து, கூடத்தைத் தளளிக் கொண்டு மேடையில் ஏறினான். குளிர் ஜூரத்தில் படுத்திருந்தவன் போலும். உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கறுப்புக் கம்பளி போர்த்திக் கொண்டிருந்தான்.

"சின்னாதேவி!" என்று அவன் உறும, "அண்ணா!" என்று அவன் காலடியில் விழுந்தான் அவன்.

நடனக் குழுவின் தலைவர், நடந்த சூழப்பத்தை உணர்ந்து சுதாரித்துக் கொண்டு, "எதிராஜா! உன் தங்கை எப்படிப்பட்ட அபசாரம் செய்திருக்கிறாள், பார்! ஒரு பெண் இங்கே ஆடலாமா? இதற்கு நீ உடந்தையாக இருந்திருக்கலாமா?" என்று அவனிடம் கோபமாகக் கேட்டார்.

"அண்ணனை ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்" என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் சின்னாதேவி. "அவரமீது எந்தத் தப்பும் இல்லை. அவருக்குக் கடுமையான காய்ச்சல், படுத்துக் கொண்டிருந்தார். நாடகத்துக்கு இன்று வரமுடியாதென்று உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னார். நான் அவருக்கே தெரியாமல் சத்யபாமா வேடம் அணிந்து கொண்டு இங்கே வந்துவிட்டேன். எல்லாக் குற்றமும் என்னுடையதுதான்..."

அடக்க முடியாத விம்மலுடன் அவன் பேசிய போதிலும், குழுவின் தலைவர் இரங்கவில்லை. "எதிராஜா! வெகு நிறமையாக உன் தங்கை தன் பாத்நிரத்தைச் செய்தாளே! அது எப்படி? உன்னைத் தவிர யார் சொல்லித் தந்திருக்க முடியும்?" என்றார்.

"அதுதான் நானும் கேட்கிறேன்!" என்று எதிராஜன் தங்கையை முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்து எழுப்பினான். "சொல்லு! எங்கே கற்றுக்கொண்டாய் இதெல்லாம்?"

அவன் உலுக்கிய உலுக்கலில், அவளுடைய அழகிய நீண்ட ஜடையில் செருகியிருந்த ஆபரணங்களும் சூடியிருந்த பூக்களும் உதிர்ந்து விழுந்தன.

"அண்ணா! அப்பாவும் அம்மாவும் என்னை ஐந்து வயதில் விட்டுப்போன நான் முதல் நீங்கள்தான் எனக்கு அப்பாவும் அம்மாவுமாக இருந்து காப்பாற்றி வருகிறீர்கள். அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும் உங்கள் கூடவே இருந்து உங்கள் நடனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீங்கள் வீட்டில் இல்லாத சமயங்களில் ஆடிப் பார்த்துப் பயிற்சி செய்தேன். மேடையேறி ஆட வேண்டுமென்ற ஆசை என் கண்ணை மறைத்தது. இன்று சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் பெரும் குற்றம் புரிந்துவிட்டேன்..."

அவள் விளக்க விளக்க, நான் என்னையே திட்டிக் கொண்டேன்.

அரை நாழிகைக்கு முன் அவளிடம் இருந்த உற்சாகம் என்ன, மலர்ச்சி என்ன, குதூகலமென்ன... அவ்வளவும் போய், இப்படிச் சோகப் பதுமையாய் நிற்கிறாளே! இதற்கு நானல்லவா காரணம்! அவள் பாட்டுக்கு ஆடிவிட்டு, யாரும் கண்டுபிடிக்கும் முன்னால் வீடு திரும்பியிருப்பாள். என்னால்தானே இப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டாள்! சே, என்ன மனிதன் நான்!

அப்போதுதான் எதிராஜன் என்னைக் கவனித்தான். "யார் நீ?" என்று கேட்டான். அவன் கண்கள் சந்தேகத்துடன் என்னைப் பார்த்தன.

"நான்..." - என்ன சொல்லலாமென்று யோசிப்பதற்குள் இன்னொரு புது அமளி,

மேடையில் என்ன நடக்கிறது, எதைப்பற்றி வாக்குவாதம் என்பது விளங்காத கூட்டத்தினர், திமுதிமுவுவென்று வந்து மேடையில் மோத, சிலர் மேடையிலே ஏற-

பலகையொன்று படரென்று உடைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து மற்றப் பலகைகளும் சரியவே, கூரையாகப் போட்டிருந்த கீற்றுக் கொட்டகை தகர்ந்து விழ-

"அம்மா!" என்று சின்னாதேவி கூவிய பிறகே கவனித்தேன், ஒரு மூங்கில் பிளாச்சு தன் கூர்மையான முனையினால் அவள் நெற்றியில் குத்திவிட்டதை ஊற்றுப்போல ரத்தம் குப்புபுத்து வெளிப்பட்டது.

கணமும் தாமதிக்காமல் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்து மடியில் சாய்த்து, என் மேல் துண்டினால் காயம் பட்ட இடத்தைச் சுற்றிக் கட்டி, "நான் உட்கார்ந்த இடத்தில் என் மூட்டை இருக்கிறது. சீக்கிரம் யாராவது போய் எடுத்து வாருங்கள்!" என்றேன்.

வேகமாகக் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். பிரித்தேன், அந்தச் சிறிய மூட்டைக்குள் மாற்று உடைகள், அவசியமான கலன்கள் முதலியவற்றுடன் அவசரத்துக்கு இருக்கட்டும் என்று கடுக்காய்த் தூளும் ஆலமரப்பட்டையிலிருந்து செய்த பொடியும் வைத்திருந்தேன். நெற்றியில் கட்டிய துணியை அகற்றிவிட்டு, காயத்தின் மீது அவற்றைப் பூசினேன். ரத்தம் பீரிடுவது குறைந்தது.

அவன் கண்ணைத் திறந்து என்னைப் பார்த்தான்.

சற்று முன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தபோது என்னுள் என்ன பரவசம் ஏற்பட்டதோ, அதே பரவசம் அவனுக்கும் என்னைப் பார்த்தபோது ஏற்பட்டது என்பதை அவளுடைய செந்தாமரைக் கண்கள் கவி பாடித் தெரிவித்தன. இதயத்துக்கு இதயமே சாட்சி.

"யார் நீ என்று கேட்டேனே?" என்றான் எதிராஜன். ஆனால், அவன் குரலில் கடுமை குறைந்திருந்தது. தங்கைக்குத் தக்க சமயத்தில் சிகிச்சை செய்தவன் எனபதால் என்மீது கருணை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்!

சட்டென்று, "வைத்தியன்" என்று வாயில் வந்த பொய்யைச் சொல்லி விட்டேன்.

அவன் கண்கள் மறுபடி என்னை ஆராய்ந்தன. "பார்ப்பதற்குப் போர் வீரன் மாதிரி இருக்கிறாயே?" என்றான்.

"போர் வீரனும் தான், படையின் வைத்தியப் பிரிவில் இருப்பவன். கேஷத்ராடனம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்" என்று பொய்மேல் பொய்யாகச் சொன்னேன்.

ஆனால், அது முற்றிலும் பொய்யல்ல. கொஞ்சம் உண்மையும் உண்டு.

ராஜகுமாரன் என்கிற முறையில் நான் ஆசான் களிடம் படித்த பாடங்களில் சித்த வைத்தியமும் ஒன்று. பதினெட்டுச் சித்தர்களில் ஒருவரான தேரையர் பிறப்பால் தெலுங்கரானாலும், தமிழில் அவர் எழுதிய மருத்துவ பாரதம், தேரையர் கரிசல், தேரையர் வெண்பா ஆகிய நூல்களைப் படித்திருக்கிறேன். அதனால் தான் தைரியமாக அப்படிச் சொன்னேன்.

"நல்லவேளை! ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனோ என்று நினைத்தேன்!" என்றான் எதிராஜன். அவன் குரலில் கசப்பும் வெறுப்பும் தென்பட்டன.

எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. ஏன்? நான் ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தால் இவன் ஏன் கோபப்பட வேண்டும்? 'நல்லவேளை' என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்?

புரியவில்லை.

சின்னாதேவி வெட்கத்துடன் என்னிடமிருந்து விட்டி எழுந்து கொண்டாள். உடைந்துவிட்ட மேடையின் ஓரத்தில் நின்றபடி நடனக்குழுவின் தலைவர், "இன்று தமது பாகவத மேளாவில் பெரிய அபசாரம் நேர்ந்துவிட்டது. மகாஜனங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். நாளை முதல் வழக்கம் போல் எதிராஜனே சத்யபாமாவாக வருவார்" என்றார்.

"இல்லை இல்லை! இந்தப் பெண் நன்றாகவே ஆடுகிறாள். ஆண்கள்தான் ஆட வேண்டும் என்ற சம்பிரதாயத்தை விட்டுவிடுவோம். நாளை முதல் இவளே ஆட்டும்!" என்று கூட்டத்தில் பலர் சொல்ல, "சரி, அப்படியே செய்யலாம்!" என்றார் அவர், வேறு வழி இல்லாமல்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பு என்னை நானே திட்டிக் கொண்டவன், 'பாகவத மேளா நாடகத்துறையில் ஒரு பெரும் புரட்சியை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டோம்' என்று இப்போது என் முதுகில் நானே திட்டிக் கொண்டேன்.

"வைத்தியரே, என் வீட்டில் தங்கலாம் வாகுங்கள்" என்று அழைத்தான் எதிராஜன்.

"வைத்தியரே" என்று அவன் யாரையோ அழைக்கிறான் என்று அரைவிநாடி தயங்கி விட்டேன். கூப்பிட்டது என்னைத்தான் என்பது புரிந்ததும் சமாளித்துக்கொண்டு, "இன்னும் பல கேஷத்திரங்களுக்குச் செல்ல வேண்டியவன் நான்..." என்று போலியாகச் சொன்னேன்.

அண்ணன் சொல்லால் கூப்பிட்டான். தங்கை கண்ணால் கூப்பிட்டான்.

கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவர், "ஆமாம், வைத்தியர் ஐயா, பாகவதர்கள் கொஞ்ச நாள் இங்கேதான் தங்கப் போகிறார்கள். நீங்களும் அதுவரை இருங்கள். எங்கள் கிராமத்தில் தற்சமயம் வைத்தியரே கிடையாது" என்றார்.

இன்னொருவர், "முன்பு ஒரு வைத்தியர் இருந்தார். வயோதிகர், காலமாகிவிட்டார். அவர் வைத்திருந்த பாண்டங்களும் சுருவிகளும் அப்படியே அவர் வீட்டில் இருக்கின்றன. கொண்டு வந்து தருகிறோம்" என்றார்.

கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதே என்று எண்ணினேன். ஆனால், இது நல்ல பூதம். சின்னாதேவியின் அருகிலேயே நான் தங்கியிருக்க உதவி செய்யும் உபகார பூதம்.

"சரி, மாந்தோப்பில் என் குதிரையை விட்டிருக்கிறேன். போய்க் கூட்டி வருகிறேன்" என்று திரும்பினேன்.

"குதிரையா?" என்று திடுக்கிட்ட எதிராஜன் உடனே "ஓ, நீங்கள் படை வீரனுமல்லவா?" என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

அதை உறுதிப்படுத்துகிற மாதிரி நானும் அவன் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து, "உங்களுக்கு நளிர் ஜூரம் கண்டிருக்கிறது. வீட்டுக்குப் போனதும் நிலவேம்பு கஷாயம் போட்டுத் தருகிறேன். ஜூரம் நின்றுவிடும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

எதிராஜனின் முகத்தில் புன்னகை தெரிந்தது.

வாசலின் இருபுறமும் திண்ணைகளுடன், சுற்றிலும் சிறிய பூந்தோட்டத்துடன் அழகாக இருந்தது எதிராஜனும் சின்னாதேவியும் தங்கியிருந்த ஓட்டு வீடு.

ஒரு நாழிகை ஒன்பது நாழிகையாக நீளவதும், ஒன்பது நாழிகை ஒரு நாழிகையாகக் குறுகுவதும் உடன் இருப்பவரைப் பொறுத்தது என்பார்கள். சின்னாதேவியுடன் இருந்ததால், அடுத்த பல தினங்கள் இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்துவிட்டன.

நான் வைத்தியர் வேடத்தை நன்றாகவே போட்டு வந்தேன் - எந்த உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடாத வகையில்!

அருகிலிருந்த காட்டுப் பகுதிகளுக்குச் சென்று பச்சிலைகளும், வேர்களும், ஆகாச கங்கைக் கிழங்கு, நிலப்பனைக்கிழங்கு வகைகளும் திரட்டி வந்து, பஸ்யம், செந்தூரம், லேகியம் முதலியன தயாரித்து வைத்துக் கொண்டேன். கிராம மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சிறுசிறு நோய்களுக்கு மருந்து கொடுத்தேன். என் அதிர்ஷ்டம் அவர்கள் நோய் குணமானதோடு, புது வைத்தியர் சினைப் பிள்ளையானாலும் ரொம்பக் கைராசி" என்ற புகழும் கிடைத்தது!

வீட்டிலேயோ சின்னாதேவி விருந்து படைத்துக் கொண்டிருந்தாள், என்னுடைய எல்லாப் புலன்களுக்கும்.

"நீ மறைமுகமாக, அரைகுறையாகக் கற்றுக் கொண்டதை முழுமையாகவே கற்றுத் தருகிறேன்!" என்று கூறித் தங்கைக்குப் பரதக் கலையை முறையாகச் சொல்லித் தர ஆரம்பித்தான் எதிராஜன்.

ஒரு கையால் மட்டுமே பிடிக்க வேண்டிய அஸம்யுத ஹஸ்தங்கள் என்ற இருபத்தெட்டு முத்திரைகள் என்னென்ன என்பதையும், இரண்டு கையும் சேர்ந்து பிடிக்க வேண்டிய ஸம்யுத ஹஸ்தங்கள் என்ற இருபத்து நாலு முத்திரைகள் என்னென்ன என்பதையும், எந்தெந்த தெய்வங்களைக் குறிக்க எப்படியெப்படிக் கைகளையும் பாதங்களையும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும்

சின்னாதேவி சுற்றுக்கொண்டு ஆடுகையில், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் பசி, தூக்கம், பயணம், சாம்ராஜ்யம் யாவற்றையும் மறக்கலானேன்.

ஆடி முடித்துக் களைப்புடன் அவள் நிற்கையில் முகத்தில் முத்திட்டிருக்கும் வியர்வைத் துளிகளை என் உதட்டால் ஒற்றியெடுக்க வேண்டும் போல் இருக்கும். நெற்றியில் விழுந்திருக்கும் ஒற்றைக் கேசங்களை ஒதுக்கிவிட வேண்டும் போலிருக்கும். பாதங்களில் விலகியுள்ள சலங்கைகளை நேராக மாட்டிவிட வேண்டும் போலிருக்கும். என் மனம் பட்ட பாடு இதைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரியவர்களுக்குப் புரிகிறதோ இல்லையோ, இளைஞர்களுக்குப் புரியும்.

கண்களால் முளைத்த காதல் செடிக்கு எங்கள் கரங்கள் நீர் வார்த்தன.

சின்னாதேவியின் நெற்றிக் காயத்துக்கு தினம், அரிவாள்மூக்குப் பச்சிலையைக் கசக்கித் தடவினேன். இம்பூரல் செடியின் சாற்றைப் பிழிந்து பூசினேன். அருகம்புல் கசக்கினேன். ஆல், அத்தியின் பால் எடுத்து நெற்றி வழித்தேன்.

சற்று எரிச்சல் ஏற்படும்போது - அல்லது ஏற்பட்டதாக நடித்துக்கொண்டு - 'ஸ்' என்று அவள் என் கையைப் பற்றிக் கொள்வாள். காதல் தீயும் கூடவே பற்றிக்கொள்ளும்.

காயம் ஆறியது. நேயம் ஏறியது.

நான் யாரென்பதை அதுவரை எவரிடமும் சொல்லாமலே இருந்தேன்.

சின்னாதேவியிடம் மட்டுமாவது சொல்லிவிட வேண்டும் என்று ஒருநாள் நினைத்தேன். அதற்கு முன்னால், ஜாக்கிரதையாக அவளிடம் பேச்சுக்

கொடுத்தேன். "உன் அண்ணனுக்கு ராஜ குடும்பம் என்றால் பிடிக்காது போல் தெரிகிறதே? ஏன் அப்படி?" என்றேன்.

"ஐயோ! அந்த வார்த்தையை இரைந்து சொல்லாதீர்கள்!" என்று கூறிவிட்டு எச்சரிக்கையாகச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டாள் சின்னாதேவி. "அது ஏனென்று எனக்கே தெரியாது. ஆனால், விஜயநகரம் - சக்ரவர்த்திகள் - தேவராயர்... ராஜகுடும்பம் என்று யாராவது பேச்சு எடுத்தால் கடும் கோபம் ஏற்படுகிறது அவருக்கு. அந்தச் சமயத்தில் அண்ணனின் முகத்தைப் பார்க்கவே எனக்கு நடுக்கம் ஏற்படும்!" என்றாள்.

எனக்கே நடுக்கம் ஏற்பட்டது அவள் பேச்சைக் கேட்டு!

எதிராஜனுக்கு எங்கள் ராஜகுடும்பத்தின் மீது அப்படி என்ன தீரா வன்மம்? அந்த மர்மத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு முன்பு என்னை இன்னா ரெனக் காட்டிக்கொண்டு எதிராஜனின் பகைமையைச் சம்பாதித்துக் கொள்வானேன்? எங்கள் காதலைக் கெடுத்துக் கொள்வானேன்? ஆகவே, நான் சொல்ல நினைத்ததை அன்று சொல்லவில்லை.

ஆனால், எதிர்பாராத சம்பவமொன்று என்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது.

அன்று எதிராஜன் வெளியே போயிருந்தான்.

ஆடிக்கொண்டிருந்த சின்னாதேவி இளைப்பாறுவதற்காகச் சிறிது நேரம் நின்றாள். இரண்டு கைகளையும் விலாவில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் விரல்கள் முத்திரை பிடிப்பது போல் பிரிவதும் மடங்குவதுமாகவே இருந்தன. ஆடிக் களைத்ததால் மூச்சு வாங்கி மார்பு ஏறி இறங்குவது தனி அழகாக இருந்தது.

"சின்னாதேவி, எனக்கும் நாட்டியம் கற்றுக் கொடேன்" என்றேன்.

"ஐயோ, வேண்டாம் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது" என்றாள்.

"என்ன பயம்? நான் உனக்குப் போட்டியாக வந்து உன் பெயரையும் புகழையும் கெடுத்துவிடுவேன் என்றா?"

"இல்லை" என்றாள்.

"எந்தச் சாஸ்திரமானாலும் ஆண்கள்தான் பெண்களுக்குக் கற்றுத் தர வேண்டுமே தவிர, ஒரு பெண் ஆணுக்குக் கற்றுத் தந்தால் சமூகம் பரிகாசம் பண்ணுமே என்ற பயமா?"

அவள் முறுவலித்து, "அதுவும் இல்லை" என்றாள்.

"பின்னே?"

அவளுடைய சிவந்த முகம் வெட்கத்தால் மேலும் சிவந்தது. எதையோ சொல்ல நாணப்படுகிறாள் என்று புரிந்து கொண்டேன். அதனாலேயே என் ஆவல் இன்னும் அதிகரித்தது. "நான் நாட்டியம் கற்றுக்கொள்ளத் தெரியாமல் எங்கேயாவது சறுக்கி விழுந்து கைகாலை முறித்துக்கொண்டு விடுவேன் என்று பயப்படுகிறாயா?" என்றேன்.

"இல்லை" என்றாள் மீண்டும்.

"அப்புறம் என்ன?"

அவள் மெதுவே சொன்னாள்: "நான் உங்களுக்கு ஏதேனும் கற்றுத் தந்தால் உங்களுடைய குருவாக ஆகிவிடுவேன். அதன் பின்..."

"அதன் பின்?"

"குருவைச் சீடன் மணப்பது கூடாது! அது மகாபாவம் என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்"

என்று வேகவேகமாகச் சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு வெளியே ஓடினாள்.

நான் விரைந்து சென்று அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினேன். "சின்னாதேவி, உனக்காக நான் எந்த மகா பாவமும் செய்யத் தயார்" என்றேன் சிரித்தபடி.

அவள் நின்றிருந்த நிலை - ஒரு காலை முன்னே வைத்து, ஒரு கையைப் பிடித்தபடி, இன்னொரு கையை முன்னே நீட்டி, வெளியேறுவதற்குத் தயாராயும், அதே சமயம் என்னை விட்டுப் பிரிவதற்கு விரும்பாதவளாயும், தேகத்தை வளைத்தாற் போல் நின்றிருந்த நிலை - அதுவே ஒரு நாட்டியம் போல இருந்தது. "ஒவ்வொரு கலைக்கும் ஒவ்வொரு கருவி இருக்கிறது. ஒவியத்துக்குத் தூரிகை கருவி, சிற்பத்துக்குச் சிறுளி கருவி. நாட்டியத்துக்கு உடம்பே கருவி" என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அவள் தோள்களை இரு கைகளாலும் அழுத்திக் கொண்டு அவள் காது மடல்களில் உதட்டை வைத்து, 'சின்னாதேவி...' என்று ரகசியம் பேச முற்பட்டபோது -

தெருவில் மேளதாளமும் நாககர இசையும் ஜனங்களின் சிரிப்பும் பேச்சும் காதில் விழுந்தன. இருவரும் வாசலுக்குப் போய்ப் பார்த்தோம்.

தெருவில் வந்து கொண்டிருந்தது ஒரு திருமண ஊர்வலம்.

"நல்ல சகுனம்தான். இல்லையா?" என்றேன்.

பின்னும் அதிகரித்த வெட்கத்துடன் சின்னாதேவி தலை கவிழ்ந்தாள்.

மணமகளும் மணப்பெண்ணும் சுழுத்தில் மாலை களுடன் கை கோத்துக்கொண்டு நடக்க, முன்னாலும் பின்னாலும் பக்கத்திலும் ஆண்களும் பெண்களும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள். வசதியில்லாதவர்கள் என்று

தோன்றியது. மணப்பெண் சரிகை ஏதும் இல்லாத சாதாரணப் பட்டுப்புடவை உடுத்தியிருந்தாள். கழுத்திலும் கையிலும் ரொம்பக் குறைவாகவே ஆபரணங்கள் இருந்தன. அவைகூடப் பொன்னில் செய்தவை அல்ல. வெள்ளியில் செய்யப்பட்டு, பொன்முலாம் பூசியது போல் இருந்தன. மணமகன் பட்டு வேட்டியும் சிறிய உத்தரியமும் அணிந்திருந்தான். ஆபரணம் இருந்தாலென்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன? இருவர் முகத்திலும் நிறைந்திருந்த சந்தோஷம் கோடிப் பொன்னுக்கு ஈடானது.

நான் மெதுவே சிரித்தேன். "என்ன?" என்றாள் சின்னாதேவி.

"இரண்டு பேர் தலையையும் பார். பெரியவர்கள் போட்ட அட்சதை அங்கங்கே இருக்கிறது" என்றேன்.

"அது மட்டுமில்லை. கல்யாணப் பெண்ணின் தலையில் சீரகமும் வெல்லப்பொடியும் வைப்பது வழக்கம். அதுகூடக் கொஞ்சம் தெரிகிறது" என்று கூறிச் சின்னாதேவியும் சிரித்தாள்.

"கவலைப்படாதே. நம் கல்யாணத்தின்போது, நான் முன்னதாகவே பார்த்து, உன் கூந்தலில் பூவைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லாமல் தட்டிவிட்டு, அப்புறம்தான் ஊர்வலத்தை வைத்துக் கொள்வேன்" என்றேன். ஆனால் 'நம் கல்யாணம் இப்படியா நடக்கும்! விஜயநகர சாம்ராஜ்யமே அல்லோலகல்லோலப்படாதா?' என்று என் மனத்தினுள் மகிழ்ச்சியான எண்ணங்கள் ஓடின.

திருமண ஊர்வலம் எங்கள் வீட்டைத் தாண்டுகிற சமயம் சட்டென்று நின்றது.

மணமக்கள் இருவருக்கும் எதிரே இரண்டு முரட்டு ஆட்கள், கையில் பிடித்திருந்த நீண்ட ஈட்டிகளை டங்கென்று பூமியில் குத்தி, அவர்களை வழிமறித்தது தான் காரணம். இறுக்கிக் கட்டிய கச்சமும் தலைப்பாகையும்

உடைவாளுமாக, பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவர்கள் கிராம அதிகாரியின் ஆட்கள் என்று தெரிந்தது.

"பெண்டிலி வர்த்தனை - கல்யாண வரி கட்டியாயிற்றா?" என்று மணமகனைப் பார்த்து ஒருவன் உறுமினான்.

"கல்யாணத்துக்கு வரியா? என்ன அநியாயமாக இருக்கிறது!" என்று கோபமாக ஓரடி முன்வைத்தேன்.

சின்னாதேவி என் கையைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.



திருமண ஊர்வலத்தில் வந்து கொண்டிருந்த எல்லாரும் அந்த ஈட்டி ஆட்களைப் பார்த்து என்னைப் போலவே திடுக்கிட்டார்கள்.

"கல்யாண வரி... வந்து..." என்று மணப்பெண்ணின் தந்தை பயத்துடன் தயங்கினார்.

"தாலி கட்டியாயிற்றா..." என்று ஈட்டி ஆட்களில் ஒருவன் சிறினான்.

திருமண கோஷ்டியில் சற்றுத் தெரியசாலியாக இருந்த ஒருவர், "நீங்கள் யார்..." என்று கேட்டார்.

"பார்த்தாலே தெரியவில்லையா...? பட்டண ஸ்வாமியின் ஆட்கள் நாங்கள்..." என்று ஒருவன் பதிலளித்தான். பட்டணஸ்வாமி என்பவர் பல கிராமங்களுக்குத் தலைவர்.

"தாலி கட்டியாயிற்றா..." என்று முதல் ஆள் மறுபடியும் உறுமினான்.

கல்யாணப் பிள்ளை முதல் தடவையாக, "இன்னும் கட்டவில்லை அதற்குத்தான் கோயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். எதற்காக எங்களைத் தடுக்கிறீர்கள்..." என்றான்.

அவன் குரலில் சிறிது எதிர்ப்புத் தெரிந்ததால், அந்த ஆட்களுக்குக் கோபம் வந்தது. "கல்யாண வரி கட்டத் துப்பில்லை... பெண்டாட்டி கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பெரிசாய் ஊர்வலம் கிளம்பிவிட்டான்! விடுடா கையை..."

என்று மணமகளைப் பிடித்திருந்த மணமகனின் கையைத் தட்டிவிட்டான் ஒருவன்.

இவ்வளவையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. மறுபடியும் அவர்களை நோக்கிச் செல்ல அடியெடுத்தேன். மறுபடியும் சின்னாதேவி என்னைத் தடுத்தாள். "இது ஊர் வழக்கம். யாரும் எதுவும் சொல்லமுடியாது. பேசாமலிருங்கள்" என்றான் ரகசியமான குரலில்.

கட்டத்தைப் பார்த்தேன். எங்கேயோ போயிருந்த சின்னாதேவியின் அண்ணன் எதிராஜனும் இப்போது அங்கே வந்திருந்தான். அவனுடன் பாகவத மேளா நாடகக் குழுவைச் சேர்ந்த சிலரும், அவர்களின் தலைவரும் வந்திருந்தார்கள்.

மணப்பெண்ணின் தந்தை, "அடுத்த மாதம் சந்தை நடக்கப் போகிறது. வியாபாரம் ஆனதும் நேரே பட்டணஸ்வாமியின் அலுவலகத்துக்கே போய் வரியைக் கட்டிவிடுகிறோம்..." என்றார்.

நாடகக் குழுவின் தலைவர் வயோதிகர். இந்த முரடர்களிடம் எப்படிச் சொல்வது என்று தயங்கினார். ஆனால், எதிராஜன், "இவர்கள்தான் அடுத்த மாதம் கட்டுகிறேன் என்கிறார்களே..." என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"ரொம்ப சரி. அடுத்த மாதம் கல்யாணம் வைத்துக் கொள்ளட்டும்? அதற்கு நீ என்னடா வக்காலத்து?" என்று காவலர்களில் ஒருவன் எதிராஜனைப் பிடித்துத் தள்ளினான்.

போர் வீரனைப் போல் உடலைப் பெற்றிருந்த எதிராஜன், நினைத்திருந்தால் அவர்கள் இரண்டு பேரையுமே மிதித்துத் துவையலாக்கியிருக்க முடியும். ஊர்க் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கிப் பேசாமலிருந்தான்.

கல்யாண கோஷ்டியில் இருந்த ஒரு பெரியவர், "ஐயா... கல்யாணம் சம்பந்தப்பட்ட மற்ற எல்லா வரிகளும் செலுத்திவிட்டோம். பந்தல் போட்டுக்கொள்ள வரி கேட்டார்கள். செலுத்தினோம்.. வாத்தியம் வைத்துக் கொள்வதற்கு வரி கேட்டார்கள். கட்டிவிட்டோம்..." என்று சொல்கையில் இன்னொரு பெரியவர் குறுக்கிட்டு, "அது மட்டுமில்லை... மாப்பிள்ளையைக் குதிரை மேலேற்றி ஊர்வலம் போக வேண்டுமென்றால், அதற்குத் தனி வரி கட்ட வேண்டும் என்றார்கள். எங்களிடம் பணம் இல்லை. அதனால் குதிரை இல்லாமல் மாப்பிள்ளையை நடத்தியே அழைத்துப் போகிறோம்..." என்றார்.

"கல்யாண வரி எவ்வளவு கட்டவேண்டும் என்று தெரியுமா?" கேட்டான் ஒரு காவலன்.

"தெரியும். பிள்ளைக்கு ஐந்து கட்டி வராகள், பெண்ணுக்குப் பத்து கட்டி வராகள், எப்படியும் செலுத்தி விடுகிறோம் ஐயா."

"முன்னதாகச் செலுத்தாமல் கல்யாணத்தை நடத்தியதால் நூறு கட்டி வராகள் அபராதம் போடுவோம்" என்றான் அவன்.

"ஐயோ, தாங்காது ஐயா!"

"தாங்காவிட்டால் வேறு எங்காவது போ."

கூட்டத்தில் பலவிதமான முணுமுணுப்பு எழுந்தது.

"இந்த மாதிரி வரிகளைத் தாங்க முடியாமல் ஏற்கெனவே பலபேர் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்..." என்றார் ஒருவர்.

வயதான ஒரு பெண்மணி, "கல்யாண வரிகளைக் கட்டமுடியாமல் இந்த ஊரில் எத்தனை பெண்கள் கன்னி கழியாமலே கிழவிகளாகிவிட்டார்கள், தெரியுமா...? பசுவைக் கொன்ற பாவம் உங்களுக்கு..." என்றாள்.

"ஹும்! சினற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைக்க வரி, செக்கு ஆட்டுவதற்கு வரி, வெல்லம் காய்ச்கவதற்கு வரி என்று இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லை..." என்று பெருமூச்சு விட்டார் இன்னொரு கிராமவாசி.

எனக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது. சின்னா தேவியின் பிடியை உதறிவிட்டு அந்தக் காவலர்களிடம் போனேன். "கல்யாணத்தை முதலில் நடத்தட்டும். தடுக்காதீர்கள். இது அதியாயம்" என்றேன் சாந்தமாக சின்னாதேவி என் பக்கத்திலே வந்து நின்று கொண்டாள்.

"நீ யாரடாவன் புதிதாய் வந்துவிட்டாய்?" என்று ஒரு காவலன் என் வயிறறில் ஒரு குத்துவிட்டான். கீழே விழாமல் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

மற்றவன், "இது அதியாயமில்லை, தம்பி. எல்லா மண்டலங்களிலும் நடக்கிறதுதான்" என்றான்.

எனக்கு எங்கள் அரசாட்சி முறையினமீது ஆத்திரம் வந்தது. விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் என்று பெத்த பெயர்தான். சாம்ராஜ்யத்தைப் பல மண்டலங்களாகப் பிரித்து, அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மண்டலேகவரர்கள் என்று பெயர் சூட்டி அங்கங்கே நியமித்திருந்தார்கள். மண்டலேகவரர்கள், தாங்கள் ஆட்சி புரியும் பகுதிகளைச் சீமை என்றும், நாடு என்றும் பல பெயர்களில், பல வகைகளாகப் பிரித்துச் சிற்றரசர்களுக்கும் பாளையக்காரர்களுக்கும் அதிகாரம் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் கீழே பட்டணஸ்வாமிகளையும் கிராம அதிகாரிகளையும் நியமித்திருக்கிறார்கள்.

மிக மேலே இருக்கும் சக்ரவர்த்திக்கும் மிகக் கீழே இருக்கும் நாட்டின் சாதாரணக் குடிமகனுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. கிராம அதிகாரிகள் தங்கள் இஷ்டப்படி வரியோ, அபராதமோ, கட்டணமோ வசூலித்து, தங்களுக்கு மேலுள்ளவர்களுக்குச் செலுத்த

வேண்டியது. அவர்கள், அவர்களுக்கு மேலுள்ளவர்களுக்குச் செலுத்த வேண்டியது.

உச்சத்தில் தலைநகரில் உள்ள சக்ரவர்த்திக்கு, சிற்றரசர்களிடமிருந்தும் பாளையக்காரர்களிடமிருந்தும் உரிய கப்பம் வந்தால் போதும். சக்ரவர்த்தி போருக்குப் புறப்படும்போது, இவர்கள் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள அளவின்படி யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்படையும் அனுப்பினால் போதும். குடிமக்கள் எப்படிப் போனாலும் கவலை இல்லை!

எனக்கு என்மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

கௌதம சித்தார்த்தன் ஆரண்மனையை விட்டு வெளியேறி, மக்களின் துன்பங்களையும் நோய்களையும் வறுமைகளையும் பார்த்தான். நானோ, மக்களின் சந்தோஷங்களையும் கேளிக்கைகளையும் மட்டுமே பார்த்து 'எங்கள் சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஈடு இணை கிடையாது' என்று இறுமாப்புக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏழை, எளிய மக்களின் வாழ்க்கையில் துயரங்கள் நிறைந்த இன்னொரு பக்கம் இருக்கிறது என்பதைக் காணவில்லை.

இவ்வளவு எண்ணங்களும் என் மனத்தில் மின்னல் போல் ஓட, கிராம அதிகாரியின் ஆட்கள் தங்கள் வேலையில் கறுகறுப்பாக இருந்தார்கள்.

"ஊம்... ஊம்... திரும்பிப் போங்கள் எல்லாரும்! கல்யாணமும் கிடையாது... கருமாதியும் கிடையாது!" என்று ஒருவன் மணமக்களை ஈட்டியினால் தள்ளினான்.

ஒரு பெரியவர் உடனே, "ஐயா, ஐயா! சுபகாரியம் நடக்கிற சமயத்தில் அசுபமான பேச்சுப் பேசாதீர்கள்" என்றார் பரிதாபமான குரலில்.

"சுபமான காரியம் நடந்தாத்தானே ஐயா!" என்றான் அவன்.

நான் பொறுமையிழந்தேன்.

நீட்டப்பட்ட ஈட்டியை ஒரு கையால் விலக்கிவிட்டு, "அவர்கள் கோயிலுக்குப் போகட்டும், விடு..." என்றேன்.

ஒருவன் என்னைப் பார்த்து இளப்பமாகச் சிரித்தான்.

"இவ்வளவு பரிந்து பேசுகிறாயே...? நீதான் இவர்களுக்காகக் கல்யாண வரியைக் கொடேன்!" என்றவன், என் விரலில் அணிந்துள்ள மோதிரத்தைக் கவனித்து, என் கையைப் பிடித்து "ஓ! நல்ல விலையுயர்ந்த..." என்று ஆரம்பித்தவன், வாக்கியத்தை முடிக்காமலே பிரமித்து நின்றான்.

காரணம், வராக இலச்சினை போட்ட அந்த மோதிரம்! அதை ராஜ குடும்பத்தினர் மட்டுமே அணியலாம் என்பது எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் தெரிந்த விஷயம். அவனுக்கும் அது புரிந்துவிட்டது. இத்தனை நாளும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் நான் அதை மறைத்துச் சமாளித்துக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் வீணாயிற்று. இப்போது கண்டுவிட்டார்கள்!

"பிரபு... என்னை மன்னியுங்கள்..." என்று சொல்லி, ஒருவன் தன் ஈட்டியைத் தூர எறிந்துவிட்டு என் காலில் விழுந்தான்.

மற்றவனும் என் அந்தஸ்தை உணர்ந்து கொண்டு, கீழே விழுந்து கும்பிட்டான். "ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசரான தங்களிடம் நாங்கள்... மரியாதைக் குறைவாக..." என்று குழறினான்.

ஆனால், அப்போதும் நான் யாரென்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை. "இல்லை... இல்லை... இது..." என்று மறுக்கவும் மறைக்கவும் முயன்றேன்.

அதே சமயம், டக் டக் டக்கென்று குதிரைகளின் குளம்படி ஒசை கேட்டது. இரண்டு வீரர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். தொலைவிலிருந்தே என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிட்டார்கள் போலும்... குதிரை மீதிருந்து இறங்கி ஓடிவந்து குனிந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள்.

"இளவரசே, தங்களை ஒரு மாதமாக ராஜ்ய மெங்கிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்..." என்றான் ஒருவன்.

"இளவரசனா... என்ன உளறுகிறீர்கள்...?" என்று மறுக்க முயன்றேன். ஆனால், என் குரலும் மறுப்பும் பலவீனமாக ஒலிப்பது எனக்கே தெரிந்தது.

குதிரை வீரர்களில் இன்னொருவன் "மகாபிரதானி அப்பாஜி அவர்கள் லிகிதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்..." என்று கூறி, வெள்ளிக் குழலைக் கொடுத்தான்.

குழலுக்குள் இருந்த பட்டுத் துணியைப் பிரித்துப் படித்தேன்.

'இளவரசருக்கு... உடனே புறப்பட்டு வரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசரம். திம்மராசு' என்று மட்டுமே இருந்தது.

இதற்குள் 'இளவரசர்... இளவரசர்...' என்று பரபரப்பு எல்லார் மத்தியிலும் பரவ, அனைவரும் பயபக்தியுடன் விலகி நின்று கொள்ள...

எதிராஜன் மட்டும் வேகமாய் என் எதிரில் வந்து நின்றான். "விஜயநகர ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனா நீ...? உண்மையைச் சொல்..." என்றான் கடுமையாக.

எல்லாருக்கும் அதிர்ச்சி. இளவரசனைப் போய் 'நீ' என்று ஒருமையில், அதுவும் திமிராகப் பேசுகிறானே என்று, ராஜ குடும்பத்தின் மீது அவனுக்குள்ள பகைமை உணர்வு எனக்கும் சின்னாதேவிக்கும் மட்டுமே தெரியும்.

"நான்... விவரமாகப் பிறகு சொல்கிறேன்..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் சின்னாதேவி என்னை நெருங்கி, என் தோள்மீது கையை வைத்துக் கொண்டாள். ஆயிரம் கவலைகளும் நூறாயிரம் அச்சங்களும் அனை உள்ளத்துக்குள் ஓடுவதை அந்தக் கையின் துடிப்பு எனக்குத் தெரிவித்தது.

"வா, இப்படி!" என்று தங்கையை முாட்டுத்தனமாக என்னிடமிருந்து பிரித்துத் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டாள் எதிராஜன். என்னைப் பார்த்து, "பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் விஜயநகரத்தின் ராஜ குடும்பத்துக்கு விரோதிகள்! ஜனமப் பகைவர்கள்! நீ யாரென்பது முன்பே தெரிந்திருந்தால், என் வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைக்க விட்டிருக்க மாட்டேன். அப்போதே காலை வெட்டியிருப்பேன்!" என்று பல்லைக் கடித்தான்.

தலைநகரிலிருந்து வந்திருந்த வீரர்கள், "டேய்..." என்று அவன்மீது பாயப் போனார்கள்.

"இருங்கள்..." என்று அவர்களை நிறுத்தினேன்.

சின்னாதேவியிடம், "பயப்படாதே... உன்னை ஒருநாளும் நான் கைவிட மாட்டேன்..." என்றேன்.

சின்னாதேவி விம்மலுடன், "அண்ணா... அவரை நான் மனதார... மனதார..." என்றான்.

"சொல்லாதே அந்த வார்த்தையை!" என்று உறுமிய எதிராஜன், அடுத்த விநாடி யாரும் எதிர்பாராத காரியமொன்றைச் செய்தான்.

கண்முடிக்க கண் திறக்கும் நேரத்துக்குள்...

தங்கையைத் தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு சென்று, அங்கே நின்றிருந்த குதிரைகளில் ஒன்றில் அவளைத் தூக்கி உட்கார்த்தி வைத்துத் தானும் தாவி ஏறிக் கொண்டான்.

புரவி பறந்தது. அது கிளப்பிய புழுதி, கெட்டியான படுதா போல் கண்களை மறைத்தது.

"பிடியுங்கள் அவர்களை!" - கட்டளையிட்டேன் என் வீரர்களுக்கு.

"கொஞ்சம் இருங்கள், இளவரசே!" என்றார், பாகவத மேளா நாடகக் குழுவின் தலைவர்.

"என்ன?" என்றேன்.

"தாங்கள் ராஜகுமாரர்... நாளை சாாமராஜ்யத்தின் பேரரசராக வரக் கூடியவர்..."

"அதனால்?"

"அதனால் முறை தவறான செயலில் இறங்கக் கூடாது" என்றார் அவர், "தந்தையோ, மூத்த மகனோ மனமுவந்து பெண்ணைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் சாஸ்திரம்; அதுதான் சம்பிரதாயம். அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லாதபோது பலவந்தமாகப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு போவது தப்பு. சகரவர்த்தியின் குடும்பத்தினரே அப்படிச் செய்தால் பாமர மக்களுக்குத் தவறான முன்னுதாரணம் காட்டுவதாக ஆகிவிடும்..."

கிராமத்து இளைஞர்களில் சிலர், "நீங்கள் சும்மா இருங்கள், ஐயா! சாஸ்திரமாவது, சம்பிரதாயமாவது!" என்றார்கள். காதலின் வேகத்தைப் புரிந்துகொண்ட இளம் ரத்தம்.

நான் பெருமூச்சு விட்டேன். எதிராஜனும் சின்னாதேவியும் சென்ற திசையில் ஒரு புள்ளிகூட இப்போது தென்படவில்லை. மறைந்தே போனார்கள்.

தலைநகரிலிருந்து வந்திருந்த வீரர்களுக்கு ஆத்திரமான ஆத்திரம். தங்கள் கண்ணெதிரில் "இளவரசருக்கு அவமரியாதை நடப்பதாவது! சீவ

வேண்டாமா அவன் தலையை!" என்று எண்ணி என் உத்தரவுக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

நான் குழம்பி நின்றேன். அப்பாஜியின் அவசர அழைப்பு முக்கியமா, காதலியை மீட்பது முக்கியமா என்று யோசித்தேன். இறுதியில் அப்பாஜியின் செய்திக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதுதான் மேல் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

என் மூட்டையிலிருந்து ஒரு தங்கக் காப்பை எடுத்து மணமகனின் கையில் அணிவித்து, கிராம அதிகாரியின் ஆட்களிடம், "இவர்கள் திருமணத்துக்கு எந்தத் தடையும் விதிக்காதீர்கள், இது என் ஆணை" என்று கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டு, தாய்மார்கள் பெரியோர்களின் ஆசிரியையும் இளம் வயதினரின் வணக்கத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு என் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டேன். போர் வீரர்களின் குதிரைகளில் ஒன்றைத்தான் எதிராஜன் எடுத்துக்கொண்டு போயிருந்தான். அவர்கள் வேறு குதிரைக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள்.

நானும் சின்னாதேவியும் குவலி மகிழ்ந்து ஓடி விளையாடிய வீட்டைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்துவிட்டு, பெருமூச்சுடன் கிளம்பினேன். சாதாரண மனிதன்தான் அழலாமேயொழிய, இளவரசர்கள் என்பவர்கள் இரும்பு இதயத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்று காட்டிக் கொள்பவன் போல் தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு குதிரையைத் தட்டி விட்டேன்.

ஆனால், இதயமாவது இரும்பாக ஆவதாவது! அது மெழுகிலே செய்யப்பட்ட முட்டான் பொருள். ஈரக் களிமண்ணிலே பிசைந்த கோழைப் பிறவி. அது உருகியது... கரைந்தது.

கிராமப் பாதையிலிருந்து பிரிந்து நகரப் பாதைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது குதிரையை நிறுத்தினேன்.

அது நாற்சந்தி நாலு திசைகளில் சாலைகள் பிரிந்தன. சின்னாதேவி! என் கண்மணியே! எந்தச் சாலையில் உன் அண்ணன் உன்னைக் கொண்டு போனான்...?

அந்த இடத்தை விட்டு நகரவே என்னால் முடியவில்லை.

நான் ஏதோ வழி தெரியாமல் திசைக்கிறேன் என்று நினைத்துவிட்டார்கள். என்னுடன் வந்த இரண்டு வீரர்களும் "நாம் இதோ இந்தச் சாலையில் செல்ல வேண்டும், இளவரசே" என்றார்கள். அதுதான் பயணத்தின்போது அவர்கள் பேசிய கடைசி வார்த்தை. அதன் பிறகு வாயே திறக்கவில்லை. எது கேட்டாலும் "மன்னியுங்கள், இளவரசே, எதுவும் பேச வேண்டா மென்பது மகா பிரதானியின் கட்டளை" என்று மட்டுமே கூறிவிட்டு மௌனியானார்கள்.

இரண்டு நாள் பயணத்துக்குப் பின், தலைநகரை நெருங்கினோம்.

ஏழு கோட்டை வாசல்களில் முதலாவது வாசலை அடைவதற்குச் சிறிது தூரம் முன்னால் ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கினோம். படைவீரர்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சத்திரத்துத் தலைவர் சௌகரியமான அறையைச் சுத்தம் செய்து தந்தார். சுதவை உள்புறம் தாழிட்ட பின்னரே ஒரு படை வீரன் சொன்னான்... "சக்ரவர்த்தி - தங்கள் தமையனார் - மிகவும் உடல்நிலை கெட்டுப் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறார், இளவரசே." என்று.

திடுக்கிட்டுப் போனேன். "இதை அப்போதே சொல்வதற்கென்ன? உடனே நான் அண்ணாவைப் பார்க்க வேண்டும்," என்று எழுந்துகொண்டேன்.

"இல்லை, இளவரசே, தங்களை மகா பிரதானி நேரே தமது இல்லத்துக்கே வரச் சொல்லியிருக்கிறார். அதுவும் மாறுவேடத்தில்" என்று.

என் திகைப்பு மேலும் அதிகரித்தது. "ஏன்? ஏன்?" என்றேன்.

"மீண்டும் மன்னிக்க வேண்டும், இளவரசே. அதை எங்களிடம் முதலமைச்சர் சொல்லவில்லை." என்றவன், குதிரையின் முதுகில் எவத்திருந்த மூட்டையை எடுத்து வந்து பிரித்து, "இதில் மாறுவேடத்துக்கான பலவகை உடைகள் இருக்கின்றன, தங்கள் விருப்பம் போல் அணிந்து கொள்ளலாம்," என்றான்.

மேலும் மேலும் கேள்வி கேட்டு அவர்களைத் தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்த்த நான் விரும்பவில்லை. கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேன். சிறிது யோசனை செய்கேன். வருத்தத்துடன் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாக, "சரி, முதலில் இதை மழித்துவிடு" என்று என் மீசையைக் காட்டினேன்.

தலைநகருக்குள் என்னை அடையாளம் காட்டக் கூடியது அந்த ராஜகம்பீரமான இளம் மீசைதான். சாம்ராஜ்யத்திலேயே அந்த மாதிரி யாருக்கும் கிடையாது என்று அடிக்கடி பெருமையுடன் நினைத்துக் கொள்வேன். அதை இழப்பது பெரிய தியாகம். ஆனால் வேறு வழியில்லை.

ஒருவன் கத்தி எடுத்து வந்து மீசையைச் சுத்தமாய் மழித்தான். கண்ணாடியில் மறுபடி பார்த்துக் கொண்ட போது என் முகம் எனக்கே அடையாளம் தெரியவில்லை. பிடிக்கவுமில்லை. அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த மூட்டைகளிலிருந்து தேவையானதை எடுத்து மாறுவேடம் அணிந்துகொண்டேன்.

"எங்களுக்கு விடை கொடுங்கள், இளவரசே. மூவரும் சேர்ந்து வரவேண்டாமென்று முதலமைச்சர் கூறியிருக்கிறார்" என்றார்கள். "நாங்கள் முன்னே போகிறோம். பிறகு தாங்கள் வரலாம்."

தலையசைப்பின் மூலம் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்தேன். பிறகு ஞாபகம் வந்தது." என குதிரையையும் அழைத்துப் போங்கள்" என்றேன்.

"வெகு தூரம் நடக்க வேண்டியிருக்கும் இளவரசே," என்று தயங்கினார்கள்.

"எனக்கு நடக்கிற வயதுதான்." என்றேன்.

அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

சற்று முன்பு சாதாரண கிராமத்தானைப் போல அறைக்குள்ளே சென்றவன, சரிகைத் தலைப்பாகையும் வெண்பட்டுச் கச்சமும், பட்டு அங்கியும், நீண்ட துப்பட்டாவும் கழுத்தில் முத்துமாலையும், காதுல் குண்டலங்களுமாக, கையில் பெரிய தடியுடன், மகா பண்டிதனாக உருமாறி வெளியே நடை போடுகிறானே என்று சத்திரக்காரர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நிற்கையில்...

நான் வித்யாகர்வத்தினால் தலைகனத்த புலவர் பெருமான் போல ஆகாயத்தை நோக்கி முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு நடந்தேன். நகருக்குள் நுழைந்து, ஆறு கோட்டை மதில்களைக் கடந்து, ஏழாவதான அரண்மனை வளாகத்தை அடையும்வரை வழியெங்கும் என்னைப் பார்த்தவர்கள் நின்று, தலைகுனிந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள். விஜயநகரப் பேரரசில் வேறெதற்குக் குறைவு இருந்தாலும் அறிஞர்களுக்குத் தரும் மரியாதைக்குக் குறைவு இல்லை என்பதை அறிந்து பெருமை ஏற்பட்டது. இதே நான், ரத, கஜ துரகபதாதிகள் புடைகுழப் பல்லக்கில் இளவரசனாகப் பவனி வந்திருந்தால்கூட மக்கள் இத்தனை மதிப்புத் தந்திருப்பார்களா என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

'எந்த ஆபரணமும் அழிந்து போகக் கூடியது; என்றும் அழியாதது கல்லியறிவு என்னும் ஆபரணம்தான்' என்ற

பொருள்பட, 'கஷ்யந்தே அகில பூஷணானி ஸதத்ம் வாக்பூஷணம் பூஷணம்' என்று பரத்ருஹரி தமது தீதி சதகத்தில் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அப்பாஜியின் மானிகை வாசலில் நின்று வாசற் காப்போனிடம், "திம்மராச இருக்கிறாரா?" என்றேன்.

"உள்ளே வாருங்கள் ஐயா." என்று பணிவோடு அழைத்துச் சென்றான் வாசற்காப்போன்.

அப்பாஜியின் மானிகையில் கவிஞர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் மட்டும் தாழ்ப்பாள் கிடையாது. இரவு பகல் என்று காலபேதம் கிடையாது. ஏனெனில் அப்பாஜியே சிறந்த கவிஞர். பல நூல்களை இயற்றிய அறிஞர்.

மெத்தென்ற ஆசனத்தில் கால்மேல கால் போட்டு அமர்ந்திருந்தேன். "யார் வந்திருப்பது?" என்று கேட்ட வண்ணம் அப்பாஜி வந்தார்.

"தாங்கள்தான் திம்மண்ணராச என்ற கவிஞரா?" என்றேன்.

"தாங்கள்...?"

"நான் கவிராஜன். நீர் மகா பிரதானியாக இருக்கலாம். விஜயநகரப் பேரரசின் பிரதம மந்திரியாக இருக்கலாம். ஆனால் அகஸ்திய ரிஷியின் பாவ பாரதத்துக்கு நீர் வியாக்கியானமாக எழுதியுள்ள 'மனோரமா' என்ற நூலில் சொல் குற்றம், பொருள் குற்றம் மறைந்திருப்பதை மனனிப்பதற்கில்லை. அதைப் பற்றி உம்முடன் விவாதம் செய்யவே பரகராம ஷேத்திரம் என்ற கிர்த்தி வாய்ந்த கேரள தேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன்," என்றேன்.

அருகிலிருந்த சேவகர்களைப் போகும்படி பணித்தார் அப்பாஜி. பிறகு என்னை நோக்கி, "ஊர் ஊராகப் பயணம்

தலையசைப்பின் மூலம் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்தேன் பிறகு ஞாபகம் வந்தது." என் குதிரையையும் அழைத்துப் போங்கள்" என்றேன்.

"வெகு தூரம் நடக்க வேண்டியிருக்கும் இளவரசே," என்று தயங்கினார்கள்.

"எனக்கு நடக்கிற வயதுதான்." என்றேன்.

அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

சற்று முன்பு சாதாரண கிராமத்தானைப் போல அறைக்குள்ளே சென்றவன், சரிகைத் தலைப்பாகையும் வெண்பட்டுச் கச்சமும், பட்டு அங்கியும், நீண்ட துப்பட்டாவும் கழுத்தில் முத்துமாலையும், காதில் குண்டலங்களுமாக, கையில் பெரிய தடியுடன், மகா பண்டிதனாக உருமாறி வெளியே நடை போடுகிறானே என்று சத்திரக்காரர் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நிற்கையில்...

நான் வித்யாகர்வத்தினால் தலைகனத்த புலவர் பெருமான் போல ஆகாயத்தை நோக்கி முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு நடந்தேன். நகருக்குள் நுழைந்து, ஆறு கோட்டை மதில்களைக் கடந்து, ஏழாவதான அரண்மனை வளாகத்தை அடையும்வரை வழியெங்கும் என்னைப் பார்த்தவர்கள் நின்று, தலைகுனிந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள். விஜயநகரப் பேரரசில் வேறெதற்குக் குறைவு இருந்தாலும் அறிஞர்களுக்குத் தரும் மரியாதைக்குக் குறைவு இல்லை என்பதை அறிந்து பெருமை ஏற்பட்டது. இதே நான், ரத, கஜ துரகபதாதிகள் புடைசூழப் பல்லக்கில் இளவரசனாகப் பவனி வந்திருந்தால்கூட மக்கள் இத்தனை மதிப்புத் தந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

'எந்த ஆபரணமும் அழிந்து போகக் கூடியது; என்றும் அழியாது கல்வியறிவு என்னும் ஆபரணம்தான்' என்ற

பொருள்பட, 'சுநீயந்தே அகில பூஷணானி ஸததம் வாசுபூஷணம் பூஷணம்' என்று பர்தருஹரி தமது தீத சதகத்தில் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அப்பாஜியின் மானிகை வாசலில் நின்று வாசற காப்போனிடம், "திம்மராக இருக்கிறாரா?" என்றேன்.

"உள்ளே வாருங்கள் ஐயா." என்று பணிவோடு அழைத்துச் சென்றான் வாசறகாப்போன்.

அப்பாஜியின் மானிகையில் கவிஞர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் மட்டும் தாழ்ப்பாள் கிடையாது. இரவு பகல் என்று காலபேதம் கிடையாது. ஏனெனில் அப்பாஜியே சிறந்த கவிஞர். பல நூல்களை இயற்றிய அறிஞர்.

மெத்தென்ற ஆசனத்தில் கால்மேல் கால் போட்டு அமர்ந்திருந்தேன். "யார் வந்திருப்பது?" என்று கேட்ட வண்ணம் அப்பாஜி வந்தார்.

"தாங்கள்தான் திம்மண்ணராக என்ற கவிஞரா?" என்றேன்.

"தாங்கள்...?"

"நான் கவிராஜன். நீர் மகா பிரதானியாக இருக்கலாம். விஜயநகரப் பேரரசின் பிரதம மந்திரியாக இருக்கலாம். ஆனால் அகஸ்திய ரிஷியின் பால பாரதத்துக்கு நீர் வியாக்கியானமாக எழுதியுள்ள 'மனோரமா' என்ற நூலில் சொல் குற்றம், பொருள் குற்றம் மறைந்திருப்பதை மன்னிப்பதற்கில்லை. அதைப் பற்றி உம்முடன் விவாதம் செய்யவே பரசுராம சேஷத்திரம் என்ற கீர்த்தி வாய்ந்த கேரள தேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன்," என்றேன்.

அருகிலிருந்த சேவகர்களைப் போகும்படி பணித்தார் அப்பாஜி. பிறகு என்னை நோக்கி, "ஊர் ஊராகப் பயணம்

செய்து கொண்டிருந்த போதிலும் இளவரசருக்கு அடியேனின் நூலைப் படிக்க நேரம் இருந்தது ஆச்சரியம் தான்," என்றார்.

நான் சிரித்துவிட்டேன், என் வேடம் அவரிடம் பலிக்கவில்லை என்பது தெரிந்ததும், ஆனால், அடுத்த விநாடியே கவலை பிடித்துக்கொள்ள, "சக்ரவர்த்தி உடல் நலம் இல்லாதிருக்கிறாராமே? உடனே நான்..." என்றவாறு எழுந்து கொண்டேன்.

"உஷ்!" என்று உதட்டின்மீது விரல் வைத்து எச்சரித்தார் அப்பாஜி. என் தோளை அழுத்தி உட்கார்த்தினார். அதன் பிறகே, என் கண்களைக் குருடாக்கிச் சிறையிலடைக்கும்படி என தமையனார் புஜபல வீர நரசிம்மா பிறப்பித்துள்ள ரகசியக் கட்டளை பற்றித் தணிந்த குரலில் தெரிவித்தார்.

என் செலிகளையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இப்படிக்கூடவா ஒரு சகோதரனுக்குக் கொலையுணர்ச்சி வரும்!

"பெரிய ராணிக்கு மட்டும் தங்கள் வருகையைத் தெரிவிக்கிறேன். வேறு யாருக்கும் இப்போது தெரிய வேண்டாம்." என்றார் அப்பாஜி.

அதன் பிறகு நான் அவருடைய மாளிகையில் மறைந்து வாழ்ந்திருந்ததையும், அவர் என்னைச் சக்ரவர்த்தியாக ஆக்கியதையும் ஏற்கெனவே நான் சொல்லிவிட்டேன்.

ஆனால், அந்த ஒரு மாத காலம் நான் பட்ட வேதனை! யாரிடம் என் தவிப்பைச் சொல்வேன்! புலவர் என்ற போர்வையிலேயே இருந்ததால், சின்னாதேவியை அங்கே போய்த் தேடு, இங்கே போய்த் தேடு என்று யாரையும் ஏவ முடியவில்லை. அப்பாஜியிடமும் சொல்ல

வில்லை. ராஜாங்கப் பொறுப்புக்கள் மூட்டை மூட்டையாகக் காத்திருக்கும்போது காதலாவது என்று அவர் நினைப்பார்.

சிறப்பாக மகுடாபிஷேகம் நடத்த வேண்டுமென்று அப்பாஜியும் மற்ற அமைச்சர்களும் விரும்பினார்கள். வேண்டாமென்று கூறிவிட்டேன். தமையனார் காலம் சென்ற கொஞ்ச காலத்துக்குள் எதற்காக ஆடம்பரம் என்று.

சக்ரவர்த்தியாகப் பதவியேற்றதும் நான் செய்த முதல் காரியம், யாருக்குமே தெரியாமல் என் அந்தரங்க ஒற்றர்களை அனுப்பி சின்னாதேவியையும் எதிராஜனையும் கண்டுபிடிக்கும்படி சொன்னதுதான். ஆனால், ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்த செய்தியெல்லாம் 'காணோம், காணோம்' தான்.

இதற்கு நடுவே பாமனி கல்தான்களின் தொல்லைகள், சிற்றரசர்களின் கிளர்ச்சிகள், பாளையக் காரர்களின் சதி வேலைகள் முதலியவற்றை முறியடிப்பதிலும் பெரியவர்களிடம் ராஜநீதிகளைக் கற்பதிலும் காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அமைச்சர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டு, கல்யாண வரி போன்ற அநியாயங்களைக் களைந்து சீர்திருத்தங்கள் புகுத்தினேன்.

எனக்கு எப்போது திருமணம், எந்த ராஜ குடும்பத்திலிருந்து பெண் வரப்போகிறாள் என்று பொதுமக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாயும் அமைச்சர்களும் கவலையுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முதலில் சின்னாதேவி இருக்குமிடம் தெரியட்டும் என்று உறுதியுடன் இருந்தேன் நான். சாம்ராஜ்யப் பொறுப்பினால் சின்னாதேவியையும் அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கையும் மறந்து விடுவோமோ என்று எனக்கே கூடச் சில சமயங்களில் பயம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் சின்னாதேவி இதோ பக்கத்திலே, தலைநகரிலேயே இருந்திருக்கிறாள் என்று இப்போது தெரிந்துவிட்டது.

இனி அன்னையின் சம்மதத்தைப் பெற்று சின்னாதேவியின் கையைப் பற்ற வேண்டியதுதான் பாக்கி என்று நான் எண்ணியிருந்த சமயம், அவர் ஸ்ரீரங்கப் பட்டணத்து மன்னனின் குமாரியை எனக்கு மணமுடிக்க நிச்சயித்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்!...

நடு ராத்திரியை அறிவிக்கும் கண்டாமணி உச்சி மண்டபத்திலிருந்து ஒலித்தது.

பழைய நினைவுகளின் உறுத்தல்களினால் நான் உறங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன்.

நாலு வருடங்களாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் சின்னாதேவி, இதோ தலைநகருக்குள்ளேதான் இருக்கிறாள், அரண்மனைக்குப் பக்கத்திலேதான் இருக்கிறாள் என்பதை அறிந்த பிறகு எப்படி உறக்கம் வருட?

பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து, உடை அலங்காரங்களை மாற்றிக் கொண்டேன், ரகசியப் பாதை மூலம் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டேன்.

நேற்று அவள் நடனமாடிக் கொண்டிருந்த விட்டலஸ்வாமி கோயிலை நோக்கி நடந்தேன். மாதங்க பர்வதத்தின் வடகிழக்குத் திசையில், இஷ்டம்போல் இறைந்து கிடக்கும் பாதைகளைக் கடந்து, சீற்றம் வரும்போதெல்லாம் கரையை மீறிப் பாய்ந்து, திரும்பிச் செல்கையில் விட்டுச் செல்லும் துங்கபத்ரா நதியின் பாதச் சுவடுகளைப் பார்த்தவண்ணம் சென்றேன்.

கோயிலுக்கு அருகில் நாட்டியக்காரிகள் வீதி இருக்கிறது. சின்னாதேவி அந்த வீதியில்தான் இருப்பாள் என்று எனக்குள் ஒரு ஊகம்.

தெரு நிசப்தமாக இருந்தது. ஆனால், அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டது முதல் யாரோ என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவதுபோல் ஒரு பிரமை தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது. எனினும், நான் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

நான் எங்கு சென்றாலும் ஒரு வீரன் என்பாதுகாப்புக்காக எனக்கே தெரியாமல் என்னைப் பின்தொடர வேண்டும் என்பது அப்பாஜியின் கட்டளை. அதன்படி அரண்மனை ஆட்களில் ஒருவன்தான் வந்துகொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்தேன்.

அப்படியல்ல என்று பிற்பாடு தெரிந்தது.

6

நடனக்காரிகளின் வீதியிலேதான் சின்னாதேவி இருப்பாள் என்று சலபமாக நினைத்துவிட்டேனே தவிர, அந்தத் தெருவில் நடக்க நடக்க என் நெஞ்சில் கமை ஏற்று, என்ன நேருமோ, எப்படி இருக்குமோ என்று இதயம் படபடக்கும் ஓசை என் செவிகளில் கர்ண கரோமாகக் கேட்டது. 'என்னயாளும் விருபாட்ச தெய்வமே! வெங்கடமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!' என் சின்னாதேவி இந்தத் தெருவில் வசிக்காமல் இருக்க வேண்டும்' என்று ஓயாமல் பிரார்த்தனை செய்தவாறு நடந்தேன்.

காரணம், இங்கே வசிக்கும் பெண்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு பாதி நடனம் என்றால், மறுபாதி ஒழுக்கக் குறைவான ஜீவனமாகும். தேவதாசிகள் என்ற பெயரில் கோயிலில் இறைவனின் முன்பு மூன்று வேளைகளிலும், பிறகு உற்சவ காலங்களில் வீதிகளிலும் ஆடுவதற்காக இவர்களுக்கு மானியம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அது போதாததால் அல்லது படாடோபமாக வாழவேண்டுமென்ற ஆசையினால் பிரபுக்களுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் வர்த்தகர்களுக்கும் உடலை விற்று வந்தார்கள்.

இவர்களில் பெரும்பாலோர் நடனக் கலையில் மட்டும் தேர்ந்தவர்களல்ல... அற்புதமாக வீணை வாசிப்பார்கள். ஆன்மீக விஷயங்களை அருமையாக அலகவார்கள். சதுரங்கமும் பகடையும் விளையாடுவார்

கள். ராஜதந்திர விவகாரங்களை நுட்பமாக எடுத்த துறைப்பார்கள்.

தங்களை நாடிவரும் ஆண்களுக்கு எந்தெந்தத் துறையில் நாட்டமுண்டோ அந்தந்தத் துறையில் உரையாடி விளையாடி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவார்கள்.

நாகரிகம் வளர வளர, மக்களின் பண்பாடும் கல்வியறிவும் ஒங்க ஒங்க, பெண்களின் உரிமைகள் சீர்ப்படச் சீர்ப்பட, எதிர்காலத்தில் இது கேவலமான, இழி தொழிலாகக் கருதப்படலாம். இதை நீங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் நடனக்காரிகளின் நிலை எப்படி மாறியிருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், தற்சமயம் இவர்களுக்குச் சமூகத்தில் பெருமதிப்பும் கௌரவமும் இருக்கின்றன. பணக்காரர்களும், வியாபாரிகளும், ஏன், சில ராஜகுமாரர்கள் கூட இவர்களுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதைப் பெருமையாகக் கருதுகிறார்கள். வீட்டில் ஒரு பத்தினி இருந்தாலும் இந்த வீதியில் ஓர் ஆசைநாயகி இருந்தால் அது தனி அந்தஸ்து. அவளுடன் உற்சவங்களுக்கும், விழாக்களுக்கும், கடைவீதிகளுக்கும் பகிரங்கமாகச் செல்கிறார்கள். வெட்கப்படுவதில்லை.

இந்த வீதியில் வசிக்கும் பெண்கள் சிலர் அரண்மனைக்குத் தாராளமாக வரவும், அந்தப்புரங்களில் தடையின்றி நுழையவும் அரசகுமாரிகளுக்குச் சமமாக உட்கார்ந்து தாம்பூலம் தரிக்கவும் உரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள்.

எவ்வளவு இருந்தால்தான் எனன்! இழிதொழில் இழிதொழில்தான். அதனாலேயே இங்கே சின்னாதேவி இருந்துவிடக்கூடாதே என்று தெய்வங்களை இறைஞ்சினேன். ஆனால், சின்னாதேவி எந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஒழுக்கம் தவறியிருக்கமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையும் தீவிரமாக என்னுள் இருந்தது.

இருட்டில் தொப்பல் தொப்பலாக நனைந்து கொண்டிருந்தது தெரு. இதே தெரு சாயந்தர வேளைகளில் என்ன ஜாஜ்வல்யமாக இருக்கும்! எல்லாம் பெரிய பெரிய மாளிகைகள். விசாலமான வாசல கிராதிகள் வெள்ளி மூலாம் பூசப்பட்டு, உள்ளேயுள்ள தோட்டத்தின் வர்ண ஜாலங்களுக்குப் போட்டியாகப் பிரகாசிக்கும், அப்போதுதான் முளைத்த புஷ்பச் செடி போல் குமரிகள் ஊஞ்சலில் ஆடுவார்கள். அவர்களுடைய தாய்மார்கள் அல்லது பாட்டிமார்கள் மெத்தென்ற ஆசனங்களில் கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பார்கள். உள்ளே வருகிற ஆண்மகன் எப்படிப்பட்டவன், எத்தகைய செல்வந்தன் என்பதை ஒரே பார்வையில் அளவெடுத்து அதற்குத் தக்கபடி உபசரிப்பார்கள். அல்லது வெளியேற்றுவார்கள். இந்தத் தாய்க்கிழவிகளைத் திட்டாத புலவனே கிடையாது! மாலை நேரங்களில் பாடடும் நடனமும் சிரிப்பும் கும்மாளமுமாக இருக்கும் தெரு. இந்த நள்ளிரவு வேளையில், சலங்கை கழற்றி விடப்பட்ட பாதம் போல் மெத்தென்று நிர்த்தமாக இருந்தது.

சின்னாதேவியின் வீடு எங்கே இருக்கிறதென்று எப்படிச் கண்டுபிடிக்க முடியும்? என் முட்டாள்தனத்தை நினைத்து என்னை நானே திட்டிக்கொண்டேன். பகலில் ஆட்களை அனுப்பி ரகசியமாக விசாரித்திருக்கலாமே என்று நினைத்தேன்.

அது மிக நீளமான வீதி. கிட்டத்தட்ட மறுகோடியை அடைந்துவிட்டபோது -

ஓர் இல்லத்தில் வெளிச்சங்களும் நடமாட்டங்களும் தென்பட்டன. மாளிகையின் உட்புறத்தில் தீபங்கள் எரிந்ததால் அவற்றின் வெளிச்சம் தெருவரையில் வந்தது. வீட்டுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்கும் செல்பவர்களின் நிழல்கள் தெருவில் விழுவதும் மறைவதுமாக இருந்தன.

வாசலிலிருந்து வெகுதூரம் தள்ளி உட்புறமாக அந்த வீடு இருந்ததால் அங்கே யார் நடமாடுகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

நான் குழம்பி நின்றிருந்தபோது, உள்ளேயிருந்து வயோதிகர் ஒருவர் வெளியே வந்தார். தூக்கம் பிடிக்கவில்லையோ அல்லது இயற்கை உபாதையைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ள வந்தாரோ தெரியவில்லை. இருட்டில் நான் நின்றிருப்பதைக் கண்டுவிட்டார்.

"யார் தம்பி நிற்கிறது?" என்று கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு கேட்டார்.

"சும்மாதான்... இங்கே. இந்த வீட்டில்..." என்று சமாளிக்க முயன்றேன்.

"வருவதுதான் வருகிறாய். பொழுதோடு வரக்கூடாதோ? சாயந்தரம் வரையில் கோலாகலம் இருந்தது. இப்போது உனக்குச் சாப்பாடுகூட மிச்சமிருக்கிறதோ இல்லையோ?" என்றார் அவர்.

"கோலாகலமா? என்ன கோலாகலம்?" என்றேன்.

"தம்பி, கோலாகலம் என்றாலே கல்யாண கோலாகலம்தான். இதுகூடத் தெரியவில்லையே உனக்கு?" என்றார்.

அச்சம் ஏற்பட்டது எனக்கு.

முன்னொரு கல்யாணத்தைப் பார்க்கப் போய்த்தான் சின்னாதேவியைப் பிரிய நேரிட்டது. இப்போது இன்னொரு கல்யாணத்தில்...

கூடவே விபரீதமான சந்தேகங்களும் எழுந்தன.

'நித்திய சுமங்கலிகள்' என்று அழைக்கப்படும் இந்த நடன குமாரிகள் கல்யாணம் என்று ஒன்று செய்து கொண்டு, கணவன் என்று பெயருக்கு ஒருவனை வீட்டில் வைத்திருப்பார்கள். எப்போதாவது சிலசமயம் வேறு

வாடிக்கையாளர் வரவில்லையென்றால் அவனுக்குக் கணவன் என்ற சலுகை தரப்படும். சின்னாதேவிக்கும் அந்த மாதிரி ஏதேனும்...

"பெரியவரே... யாருக்கு... கல்யாணம்?" என்று தடுமாறினேன்.

"தம்பி, வழிவிடு. நான் அந்தப் பக்கம் போகணும்... யாருக்குக் கல்யாணமாம்? கல்யாணப் பெண்ணுக்குத்தான் கல்யாணம்!" என்று சிரித்தார் அவர், என் பதைப்பை உணராமல்.

"அது தெரியும்... பெண்ணின் பெயர் என்ன?" என்றேன்.

"அது தெரியும். இது தெரியவில்லையா? நாகலட்சுமி" என்று அந்த முதியவர் சொல்லி என் வயிற்றில் பால் வார்த்த வேளையில் -

"ஷ்! ஷ்!" என்று மதில் சுவருக்கு அப்பாலிருந்து ஒரு பெண் குரல் அவரைக் கூப்பிட்டது. "தாத்தா, இப்படி வாருங்கள். ஒரு சமாசாரம்" என்றது.

பெரியவர் உள்ளே போனார். நானும் அவரைப் பின்தொடர ஓரடி எடுத்து வைத்தேன். பின்னர், நின்றுவிட்டேன். எப்படியும் என்னைக் கண்டு கொள்வார்கள். என்னதான் நகர சோதனைக்குப் புறப்பட்டேன் என்று சால்ஜாப்பு சொல்லிக் கொள்ளலாமென்றாலும், இந்த விதியில், அதுவும் இந்த வேளையில் விஜயநகரப் பேரரசர் வந்தாரென்றால் பெரும் அமளியாகிவிடும். வெளியிலேயே நின்றேன்.

மதில் சுவருக்கு மறுபுறத்தில் கிசு கிசுவென்று பேச்சுக் குரல் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் பெரியவர் வெளியே வந்தார்.

"ஐயா, உங்களை அரண்மனைக்கே நிரும்பிப் போகச் சொல்கிறார்கள். நாளைய தினம் உங்களுக்கு எல்லாத் தகவல்களும் கிடைக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்" என்றவர், "அரண்மனையில் வேலை பார்க்கிறவரா நீங்கள்? தெரியாமல் போயிற்று. நான் ஏதாவது தப்பாய்ப் பேசியிருந்தால் மன்னித்துவிடுங்கள்" என்றார்.

"பரவாயில்லை, உங்களைக் கூப்பிட்டுப் பேசினது யார்?" என்று கேட்டேன்.

"யாரோ ஒரு பெண்" என்றார்.

"யாரந்தப் பெண்?" என்றேன்.

"ஏன் தம்பி, கல்யாணம் என்றால் யார் யாரோ வருகிறார்கள். யார் யாரோ போகிறார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் நீ யார் எந்த ஊர் என்றெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா?" என்று பெரியவர் என்னைக் கடந்து சென்று விட்டார்.

சரேலென உள்ளே நுழைந்து நாலுபுறமும் பார்த்தேன். இருட்டில் எதுவும் தெரியவில்லை. செடிகளும் கொடிகளும் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்ததால் அவற்றி னிடையே யாரோ சரசரவென்று ஓடுகிற சத்தம் கேட்டது. உலர்ந்த சருகுகள் கால்களில் மிதிபட்டு நொறுங்கும் ஓசையும் கேட்டது.

சத்தம் கேட்ட திசையில் கையை நீட்டினேன் ஒரு துணி தட்டுப்பட்டது. அதன் வழுவழப்பிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் சேலையென்று கண்டுகொண்டு பலமாக இழுத்தேன்.

அதை அணிந்திருந்த பெண் வரவில்லை. டர்ரென்று சேலை கிழிபட்டு, அல்லது கிழிக்கப்பட்டு, தலைப்பின் ஒரு துண்டு மட்டுமே என் கைக்கு வந்தது.

அழகிய மங்கையொருத்தி கிள்ளியெறிந்த நகக்கிறுப்பு போல வானத்தில் பிள்ளை நிலா தெரிந்தது. அதன் வெளிச்சத்தில் அந்தச் சேலைத் துண்டைப் பார்த்தேன், எதுவும் தெரியவில்லை.

வீட்டை நன்றாக அடையாளம் பார்த்துக் கொண்டபின், அரண்மனைக்குத் திரும்பினேன். என்கட்டிலில் படுத்தபடி தீபத்தின் ஒளியில் மறுபடியும் அந்தச் சேலைத் துண்டைப் பார்த்தேன். சிவப்பு நிறத்தில் வழவழவென்று இருந்தது. சாண் நீளம், உள்ளங்கை அகலம்தான் இருந்தது. பட்டுத் துணியாகவும் இருக்கலாம், மிக மெல்லியதாக நெய்யப்பட்டிருந்தது துணியாகவும் இருக்கலாம்.

"தாத்தா! இப்படி வாருங்கள்!" என்று அழைத்த அந்தப் பெண் குரலைத் திரும்பத் திரும்ப ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பார்த்தேன். எனக்குத் தெரிந்த குரலாக, நான் இதற்குமுன் கேட்டிருந்த குரலாக தெரியவில்லை.

ஆனால், மிக நிச்சயமாக ஒன்று.

அது செயற்கையான குரல். எனக்குத் தெரிந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகக் கஷ்டப்பட்டு மாற்றிக் கொள்ளப் பட்ட குரல்.

அந்தக் குரலைக் கொடுத்தவளுக்கு என்னை யாரென்று தெரிந்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'அரண்மனைக்குத் திரும்பிப் போகச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறாள்...

எப்படியும் நாளை தினம் தெரிந்துவிடும் என்று எண்ணியபடி நான் கண்களை மூடிக்கொண்டபோது அந்த நாளை தினம் கிழக்கே உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

விடிகாலைதான் தூங்கினேன். என்றாலும் விடிகாலையே எழுந்துவிட்டேன் வழக்கம்போல்.

தாமதமாக எழுந்துவிட்டோம் என்பதற்காக அனுஷ்டானம் எதையும் அடியோடு விட்டுவிடக்கூடாது என்பதைக் கொள்கையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏனெனில், எல்லாவற்றிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது செய்தால்தான் பழக்கம் விடாமலிருக்கும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன்படி கொஞ்சம் வீணை வாசித்தேன். கொஞ்சம் மலவீரகஞ்ஞன் போரிட்டுப் பயிற்சி செய்தேன். கொஞ்சம் குதிரைச் சவாரி செய்தேன். கொஞ்சம் நீந்தினேன். கொஞ்சம் விதூர்த்தி படித்தேன். கொஞ்சம் தியானத்தில் அமர்ந்தேன். கொஞ்சம் எழுதினேன். (அப்பாஜியின் மாளிகையில் அக்ஞாதவாசம் செய்தபோது அரம்பித்த பழக்கம்.)

எனினும், அரசவையின் ஆலோசனைக் கூட்டத் துக்குச் செல்லும்போது நேரமாகி விட்டது அப்பாஜி. மாதண்ணா, லக்கண்ணா முதலிய பெரியவர்களும் தளபதிகளும் தளவாய்களும் எனக்கு முன்பே வந்து காத்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். துணை அமைச்சர் ஒருவர் அன்றைக்கு எனக்குள்ள அலுவல்கள் என்னென்ன என்பதை எழுதி வைத்திருந்து படித்துக் காட்டினார்.

"உம்மத்தூர் போரில் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு ஏற்பட்டிருந்த சேதம் பற்றிய விஷயத்தை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம்" என்றேன்.

என் தமையனாரின் காவத்திலேயே உம்மத்தூர் வட்டாரத்தில் பல சிற்றரசர்கள் சாம்ராஜ்யத்துக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கியிருந்தார்கள். மகாமண்டலேசுவரன், யானை வேட்டையில் நிகரற்றவன், ஈட்டி உலகத்தில் முடிசூடா மன்னன், அனுமனின் அவதாரம் என்றெல்லாம் ஆள் ஆளுக்குத் தாங்களாகவே விருதுகள் சூட்டிக்கொண்டு அட்டனாசம் செய்தார்கள்.

ஒழுங்காகக் கப்பம் கட்டுவதில்லை, என் தமையனார் புஜபல வீரநரசிம்மரால் அவர்களைப் போரில் வெல்ல முடியவில்லை. சமீபகாலமாக விஜயநகரத்தின் மீதே அவர்கள் படையெடுப்பார்கள் என்று ஒற்றர்கள் சேதி கொண்டு வந்ததும், இனிப் பொறுப்பதில்லை என்று படையெடுக்க முடிவு செய்தேன்.

அந்தச் சமயத்தில் நான் பாமனி கல்தான்களில் ஒருவரான முகமது ஷாவை எதிர்த்துக் குல்பர்காவை நோக்கிப் படை நடத்திக் கொண்டிருந்ததால் உம்மத்தூரை வெற்றிகொள்ள வேறொரு தளபதியை அனுப்பினேன். சுடுமையான முற்றுகையில் உம்மத்தூர் வீழ்ந்தது. வேறு சிற்றரசர்கள் வசமிருந்த சிவசமுத்திரம் கோட்டையும் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டையும் வீழ்ந்தன. தப்பியோட முயன்ற உம்மத்தூர் கங்கராஜா காவிரியின் வெள்ளத்தில் மூழ்கி இறந்து போனான். அவனுடைய எதிரியான சிக்கராஜாவிடம் அந்தப் பகுதிகளை ஒப்படைத்தேன். எங்கள் சங்குசக்கரக் கொடி வானளாவப் பறந்தது.

இந்த விவரங்களை நான் சுருக்கமாகக் கூறியதும், ஒரு தளவாய் எழுந்து, “இதெல்லாம் முடிந்துபோன விஷயம்தானே? விவாதிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

“நிறைய இருக்கிறது” என்றேன். “உம்மத்தூர் படையெடுப்பினால் நமக்கு ஏற்பட்ட சேதங்கள் பற்றிய கணக்கு இப்போதுதான் என் பார்வைக்கு வந்திருக்கிறது. அதன்படி, நமது சேனையில் குதிரைகள் ஏராளமாக மடிந்திருப்பது தெரிகிறது. எதனால் அப்படி?”

தளபதி கொண்டமராக, “சக்ரவர்த்தி கோபிக்காமல் இருந்தால் ஒரு விஷயம் சொல்வேன்” என்றார்.

“கோபிக்காமல் இருந்தால் சொல்கிறேன் என்று சொன்னாலே கோபிக்கக்கூடிய விஷயம் சொல்லப்



திருப்பதியில் உள்ள சிலை
சின்னாதேவி, திருமலா தேவியுடன்

விஜயநகர
சாம்ராஜ்யம்

தகராறிலுள்ள துணைமுக்கியங்களும்



பேரகிரீர்கள் என்றுதான் அர்த்தம். பரவாயில்லை, சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

“அறுபது எழுபது வருடங்களுக்கு முன்பு வீரபாட்ச
சக்ரவர்த்தி செய்த ஒரு தவறான காரியம்...” என்று மீண்டும்
அவா தயங்கினார்.

“தைரியமாகச் சொல்லுங்கள். விருபாட்சரின் சங்கம வம்சம் முடிந்து போய், பிறகு சாளுவ வம்சமும் முடிந்து, இப்போது துளுவ வம்சம் ஆட்சி புரிகிறது. ஆகவே, எனக்குக் கோபம் வராது” என்றேன்.

“முன்பு அரேபியர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்தும் பாரதீகத்திலிருந்தும் முதல்தரமான குதிரைகளைக் கொண்டு வந்து பாரத தேசத்திலுள்ள எல்லா அரசாங்கங்க்கும் விற்பனை செய்து வந்தார்கள். வேகத்திலும் திரைத்திலும் சுமை தூக்குவதிலும் நிகரில்லாத திடகாத்திரமான குதிரைகள்...”

“அவற்றுக்கும் விருபாட்ச சக்ரவர்த்திக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று கேட்டேன்.

“சொல்கிறேன். அரேபியர்களும் மனிதர்கள்தான், நம் எல்லாரையும் போல மதப்பற்றும் இனப்பற்றும் அவர்களுக்கும் உண்டு...”

"சரி..."

“அதனால், அவர்கள் நமது மதத்து மன்னர்களுக்குக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் மலிவான விலைக்கு முசல்மான் மன்னர்களுக்குக் குதிரைகளை விற்பார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்டதும் சக்ரவர்த்தி விருபாட்சருக்குக் கடும் கோபம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் குதிரைகளைப் கொண்டுவந்து இறக்கிய கோவா துறைமுகத்தில் படையெடுத்து, அவர்களுடைய கப்பல்களை நாசம் செய்து, ஏராளமான அரேபியர்களைப் படுகொலை செய்து

விட்டார். மன்னிக்கவேண்டும் சக்ரவர்த்தி. இது நான் சொல்வதல்ல. வரலாற்றிலுள்ள விஷயம்" என்றார் கொண்டமராசு.

"அதன் பின்னர்?"

"அரேபியர்கள் மேற்குக் கடற்கரைப் பக்கம் வரவே பயப்பட்டார்கள். குதிரை விற்பனை பெரும்பாலும் நின்றவிட்டது. திடகாத்திரமான அரேபியக் குதிரைகள் கிடைப்பது அரிதாகி, நமது நாட்டுக்குள்ளேயே கிடைக்கும் நோஞ்சான் குதிரைகளை நாம் வாங்கி வருகிறோம்..." என்று சொல்லிக்கொண்டு போனார் கொண்டமராசு.

இறைவன் எனக்கு இரண்டு மனம் தந்திருந்தான். ஒரு மனம் கிருஷ்ணதேவராயன் என்ற சக்ரவர்த்தியின் சாம்ராஜ்யக் கவலைகளை அலசிக் கொண்டிருந்தது.

இன்னொரு மனம்? கிருஷ்ண தேவராயன் என்ற தனி மனிதனின் கவலைகளில் தோய்ந்திருந்தது.

'நாளை அரண்மனைக்குத் தகவல் வரும்' என்று நடனக்காரிகள் வீதியில் நேற்றிரவு ஒரு பெண் குரல் சொல்லியதே, அது என்ன ஆயிற்று என்ற விசாரத்தில் ஆழ்ந்தேன். சிம்மாதனத்தின் கைப்பிடிகளில் பதிந்திருந்த நவரத்தினக் கற்கள் என் கரங்களை உறுத்தியது போலவே, மனத்தை அந்தப் பெண் குரல் உறுத்தியது. கண்கள் வாசல்புறத்தை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. காதல் கொண்டவனும் பைத்தியக்காரனும் ஒன்று. இதனை பெரிய ராஜசபையில், இவ்வளவு முக்கியஸ்தர்கள் கூடியிருக்கும் இடத்தில் யாரேனும் அந்தரங்கச் செய்தியை எடுத்து வருவார்களா என்று நான் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை.

அமைச்சர் லக்கண்ணா, "ஆனால், இப்போது நிலைமை மாறியிருக்கிறது" என்றார். எப்போதுமே அவர்

குரல் வெண்கல மணி அடித்தாற்போல் கணீரென்று ஒலிக்கும். ஆகையால் என் கவனம் அவர்பால் திரும்பியது.

லக்கண்ணா கூறினார்: "மேற்குக் கடற்கரையில் தற்சமயம் அதிகம் செலுத்துபவர்கள் அரேபியர்கள் அல்ல. போர்த்துகீசியர்கள். அரேபியர்களை விரட்டி யடித்துவிட்டு, இவர்களே பாரகேத்திலிருந்தும் அரேபியாவிலிருந்தும் குதிரைகளை வாங்கி வந்து விற்பனை செய்கிறார்கள். கோவாவில் வந்திறங்கும் அந்த உயர்ஜாதிக் குதிரைகளை இப்போது நாம் அவர்களிடம் வாங்க முடியும்."

நிகழ்ச்சி நிரல் படித்த துணை அமைச்சரை நோக்கி, "இன்று கோவாவிலிருந்து யாரோ வருகிறார்கள் என்று ஞாபகம்" என்றேன்.

அவர் கையிலிருந்த குறிப்பைப் பார்த்து, "ஆமாம், சக்ரவர்த்தி..." என்று சொல்ல ஆரம்பித்தபோது,

வெள்ளிக் கிண்ணங்களில் பழரசம் ஊற்றி, அதைத் தங்கத் தாம்பாளத்தில் எடுத்து வந்தவன் -

காயத்ரி.

நான் திடுக்கிட்டேன். கொலு மண்டபத்தில், சக்ரவர்த்தியும் பிரதானிகளும் தளபதிகளும் ஆலோசனை நடத்தும் இடத்தில் எப்படி இவளால் வரமுடிந்தது? அன்னையார் மறுபடியும் இவளை இங்கெல்லாம் வருவதற்கு அனுமதி தந்திருக்கிறாரா?

ஒவ்வொருவரிடமாகப் பழரசம் வழங்கி வந்தவன், என்னிடம் வந்தான்.. மின்வெட்டுப் போல ஒரு பார்வை என்மீது வீசினாள். விழிகளைச் சுழற்றி, ஏதோ ஜாடை காட்டினாள். பிறகு மற்றவர்களுக்கும் பழரசம் வழங்கிவிட்டுப் போய் விட்டாள்.

ஓ! நான் எதிர்பார்த்திருந்த செய்தியை இவள்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறாளா? இதைச் சொல்லத்தான் பழரசம் எடுத்துவரும் சாக்கில் உள்ளே வந்தாளா? கண்ணால் காட்டிய ஜாடைக்கு என்ன அர்த்தம்? நேற்று நாட்டியக்காரிகள் வீதியில் குரல் கொடுத்தவளே இவள்தானோ...?

7

பழரசம் கொண்டுவந்து வழங்கிய பணிப் பெண் காயத்ரி போய்விட்டாள். ஆனால், அவளால் என் கவனம் கலைந்து விட்டது.

துணை அமைச்சர், "தொடர்ந்து சொல்லட்டுமா சக்ரவர்த்தி?" என்று கேட்டார்.

நானும் சுதாரித்துக்கொண்டு, "ஆம், சொல்லுங்கள். அரேபியக் குதிரைகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள், இல்லையா?" என்றேன். அப்பாலின் கண்கள் என்மீதே பதிந்திருப்பதையும் கவனித்துக் கொண்டேன்.

துணை அமைச்சர் தொடர்ந்து, "கோவாவில் போர்ச்சுகீசிய கவர்னராக இருக்கும் ஆல்புகர்க் ஒரு தாதரை அனுப்பியிருக்கிறார். லூயி பாதிரியார் என்று பெயர். இரண்டு நாளாகிறது அவர் தலைநகருக்கு வந்து சக்ரவர்த்திக்குக் காணிக்கை தருவதற்காக ஐம்பது அரேபியக் குதிரைகள் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இன்று சக்ரவர்த்தியைக் காண வேண்டுமென்று வெளியே குதிரைகளுடன் காத்திருக்கிறார்" என்றார்.

எப்போது அங்கிருந்து எழுந்திருப்போம், எப்போது காயத்ரியை மடக்கிக் கேட்போம் என்று மனதுக்குள் போராடிக் கொண்டிருந்த எனக்கு நல்லதொரு காரணம் கிடைத்தது.

"அப்படியா? ஏன் இதை முதலிலேயே சொல்ல வில்லை?" என்று எழுந்து கொண்டேன். மற்றவர்களும் "முந்து கொண்டார்கள்.

"கௌரவமான விருத்தினர்களைக் காக்க வைப்பது தவறு. அதுவும் வந்திருப்பவா ஒரு பாதிரியார் என்கிறீர்கள். அவரைக் காக்க வைத்து ரொம்பத் தவறு, ரொம்பத் தவறு" என்று சொல்லியபடி கொலுமண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

ஒரு காவலனைக் கூப்பிட்டு, மற்றவர்களுக்குக் கேட்கும்படியான உரத்த குரலில், "சற்று முன் ஒரு பெண் பழரசம் கொண்டு வந்தாளே, அவளை அழைத்து வா!" என்றேன்.

அப்பாஜியும் மற்றவர்களும் திகைப்புடன் எட்டத் திலேயே நின்றிருந்தார்கள்.

பணியும் பதைப்புமாகக் காயத்ரி வந்தாள். அது மற்றவர்களுக்காகச் செய்யும் நடிப்பு என்று எனக்குப் புரிந்தது.

"ஏன் பெண்ணே, உனக்கு மரியாதை ஏதாவது தெரிந்திருக்கிறதா? அரசர்களின் ஆலோசனைக் கூடத்தில் நீபாட்டுக்குப் பிரவேசிக்கலாமா? அரண்மனையில் எங்கே எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று யாரும் உனக்குச் சொல்லித் தரவில்லையா?" என்று அதட்டலாகக் கேட்டுவிட்டு உடனே குரலை மிகத் தாழ்த்திக்கொண்டு, "என்னவோ ஜாடை காட்டினாயே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்று கேட்டேன்.

'நான் புதிதாக வேலைக்கு வந்திருக்கும் பெண், சக்ரவர்த்தி, அரண்மனையின் பழக்கவழக்கங்கள் தெரியாது. இனிமேல் தெரிந்து கொள்கிறேன்" என்று அவளும் எல்லாருக்கும் கேட்கும்படி உரத்த குரலில் சொல்லிவிட்டு, எனக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக, "எனக்குப் பாடத் தெரியும்" என்றாள்.

'எனக்குப் பாடத் தெரியும்!' சம்பந்தமில்லாமல் என்ன பதில் இது!

"யார் யார் முன்னிலையில் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று வாசல்காரியம் அதிகாரியிடம் போய்க் கேட்டுக்கொள்!" என்று இரைந்து சொல்லிவிட்டு, "நான் கேட்பதென்ன, நீ பதில் தருவதென்ன?" என்றேன் மெதுவாக.

"எனக்குப் பாடத் தெரியும்" என்று மறுபடி சொல்லிவிட்டு, இரு கைகளையும் கைகுவித்து வணக்கம் கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

அவள் இரண்டடி நடந்திருப்பாள். சட்டென்று எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

"இந்தா பெண்ணே, நில!" என்றேன் குரலை உயர்த்தி காயத்ரி திரும்பி வந்தாள்.

"உனக்கு நன்றாகப் பாடத் தெரியும் என்று கேள்விப்பட்டேன், உண்மையா?" என்று மற்றவர்கள் செவியிலும் விழும்படி கேட்டேன்.

"சுமாராய், சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

"அப்படியானால், சாயந்திரம் தீபம் ஏற்றும் வேளையில் என் அறைக்கு வந்து கொஞ்ச நேரம் பாடு" என்று கட்டளையிட்டேன்.

தான் பூடகமாகச் சொன்னதன் பொருளை நான் விளங்கிக் கொண்டேன் என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டாள். உதட்டில் ஒரு புன்னைக் ரகசியமாக எட்டிப்பார்க்க, "உத்தரவு சக்ரவர்த்தி" என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றாள்.

சிவிகை வந்தது, வேண்டாம் என்று சைகை காட்டித் திருப்பி அனுப்பினேன். அப்பாஜி தன் சகாக்களிடம், "நீங்கள் போய்க் கொண்டிருங்கள். நான் பின்னால் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பின்தங்கினாள்.

எட்டத்துக்கு அவர்கள் போனதும், "தாங்கள் அந்தப் பெண்ணுக்கு ரொம்பவும் இடம் தருகிறீர்கள்" என்றார்.

நான் சிரித்தேன். "என் மடியில் இடம் தராத வரையில் அப்பாஜி கவலைப்பட வேண்டாம்" என்றேன்.

"அந்த இடத்தையும் பிடித்து விடுவானோ என்பது தான் என் பயம்" என்றார் அவர்.

"காரணம்?"

"நாட்டியக்காரிகள் வீதியில் அவளுக்கு ஏதோ தொடர்பு இருக்கிறது. அங்கே போவதும் வருவதுமாக இருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது."

"அப்படியா?" என்று ஆச்சரியம் தெரிவித்தேன். "ஆனால், அங்குள்ள பலர் இங்கே அரண்மனைக்கு வருவதும் போவதும் சகஜம்தானே!"

"அந்தப்புரத்துக்கு வரட்டும். தங்களுடைய அந்தரங்க அறைக்கு வரலாமா? வருவதற்குத் தாங்கள் அனுமதிக்கலாமா?" என்றார் அப்பாஜி.

"அவள் நன்றாகப் பாடுகிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன். நல்ல சங்கீதம் கேட்டு ரொம்ப நாளாகிறது. பாடுவதாகச் சொல்லிச் சிலபேர் வருகிறார்கள். அவர்கள் வாயைத் திறந்துமே எனக்கு வெளிநாட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று ஆசை பிறக்கிறது." என்று சொல்லிச் சிரித்தேன். ஆனால் அப்பாஜி சிரிக்கக் காணோம்.

பேசிக்கொண்டே, புரவிகள் நிறுத்தப்படும் கொட்டடியை அடைந்தோம்.

வெளியே பாதிரியார் உடையில் ஒருவர் நின்று நுந்தார். அவர்தான் லூயி பாதிரியாராக இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்தேன். அருகில் இன்னொரு பறங்கி இளைஞனும், மொழிபெயர்த்துச் சொல்ல கஸ்பார் என்ற

துவிபாஷியும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஐம்பது அற்புதமான அரேபியக் குதிரைகள் திணிநுத்தன.

என்னைக் கண்டதும் அவர் முன்னே வந்து, என் கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டார். அவர் தமது பானையில் ஏதோ சொல்ல, அவருடன் வந்திருந்த துவிபாஷி, "சக்ரவர்த்தியின் காலை முத்தமிட வேண்டும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். ஆனால், பாதிரியாராகிய நான் அப்படிச் செய்வது உசிதமாக இருக்காது" என்று மொழிபெயர்த்தார்.

நான் சிரித்துவிட்டேன். "என் காலை யாரும் முத்தமிடுவதில்லை. முத்தமிடுவதற்கு நான் அனுமதிப்பதில்லை. சிரகம் முழங்கைகளும் முழங்கால்களும் பாதங்களும் தரையில் படும்படி குனிந்து வணங்குவார்கள். அதன் பெயர் நமஸ்காரம். என்னுடைய காலடியில் நமஸ்காரம் செய்வதால், எட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அது தெரிவதில்லை. என் காலை முத்தமிடுவதாகத் தங்களைப் போன்ற அந்நியர்கள் தப்பாக நினைக்கிறார்கள். பாரசீக தூதராக இருக்கும் அப்துல் ரஜாக் கூட அப்படி எழுதியிருப்பதைப் படித்து நான் திருத்தச் சொன்னேன்" என்றேன்.

துவிபாஷி அதைப் பாதிரியாரிடம் சொன்னதும், லூயி பாதிரியாரின் முகத்தில் மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒரு குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து என் கையில் கொடுத்து, "இந்த ஐம்பது குதிரைகளையும் எங்கள் சுவர்னர் ஆல்புகர்க் தமது காணிக்கையாகத் தரச் சொன்னார்" என்றார்.

ஒவ்வொன்றும் நல்ல உயரமும் அதற்கேற்ற பருமனும் கொண்ட திடகாத்திரமான குதிரை. மனுமஞ்சி பட்டர் தமது ஹயலட்சண சாஸ்திரத்தில் கூறியிருந்த சகல வட்சணங்களும் பொருந்தியிருந்தன.

அருகிலிருந்த தளபதியிடம், "எல்லாக் குதிரைகளுக்கும் ராஜ முத்திரை போட்டு அரண்மனை லாயத்தில் வைத்திருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டேன்.

"என்ன சொல்கிறார் சக்ரவர்த்தி?" என்று கஸ்பாரிடம் கேட்டார் பாதிரியார்.

(ஒவ்வொரு முறையும் நான் சொன்னதையும் பாதிரியார் சொன்னதையும் துவிபாஷி கஸ்பார் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்று சொல்லிச் சொல்லி, படிக்கும் உங்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்படுத்த மாட்டேன். இனி நேடியாகவே சொல்கிறேன்.)

"நாங்கள் வருடத்துக்கு முப்பதாயிரம் குதிரைகள் வாங்குகிறோம். ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு குதிரை வீரனிடம் ஒப்படைத்து, அதனுடைய செலவுக்கும், அவனுடைய செலவுக்கும் பணம் வழங்கிவிடுவோம்" என்றேன்.

அப்பாஜி, "குதிரை இறந்துவிட்டால், ராஜ முத்திரை போட்ட அதன் தோலைக் கொண்டு வந்து காட்டினால் போதும். அவனுக்கு வேறு குதிரை தருவோம்" என்று மேலும் விளக்கினார்.

"நாங்களும் ஏறத்தாழ அப்படித்தான் செய்கிறோம்" என்றார் லூயி பாதிரியார். "இங்கே எந்த மன்னருக்கு எத்தனை குதிரை தேவை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த எண்ணிக்கைப்படி கப்பலில் குதிரைகள் கொண்டு வருகிறோம். வழியில் எந்தக் குதிரையேனும் இறந்து விட்டால், அதன் வாலை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு செத்த குதிரையைக் கடலில் எறிந்துவிடுவோம். வாலைக் காட்டினால் அதற்குண்டான தொகையைத் தந்து விடுவார்கள்" என்றார்.

அவருடன் இருந்த இளைஞர் அதுவரை பேசாமலேயிருந்தார். அறிமுகம் செய்யப்பட்டாலொழியப் பேசக்கூடாது என்ற பறங்கியர் வழக்கப்படி.

"இவர் நிக்கோலஸ், இத்தாலியர். வைத்திய சாஸ்திரத்தில் மிகவும் நிபுணர். சிறிது காலம் இந்த நாட்டில் தங்கி உங்கள் வைத்திய முறைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறார்" என்று பாதிரியார் சொன்னதும், அந்த இளைஞர் என்கையில் முத்தமிட்டார்.

"மகிழ்ச்சி. எங்கள் நாட்டில் சித்த வைத்தியம்தான் செங்கோல் ஓச்சுகிறது. அதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்றேன்.

அப்பாஜி தாழ்ந்த குரலில், தெலுங்கில் என்னிடம் சொன்னார்: "அந்நியர்களை, அதுவும் பறங்கியர்களைத் தலைநகரில் தங்க வைப்பது சரியென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அயல்நாட்டு உளவாளிகள் நிறையப் பேர் தற்சமயம் நடமாடி வருகிறார்கள். அவர்களில் பலர் பாமனி கஸ்தானகனின் ஆட்கள்" என்றார்.

பக்கத்தில் இருந்த அமைச்சர் அய்யப்பராக், "நாம் ஐக்கிரதையாக இருந்தோமானால் யார் என்ன செய்ய முடியும்?" என்றவர், "எனக்கென்னவோ அந்த வைத்தியரை இருக்கச் சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது. பறங்கியர்களின் வைத்திய முறைகளை நாமும்தான் தெரிந்து கொள்வோமே" என்றார். அப்பாஜி எது சொன்னாலும் அதை ஆட்சேபிப்பது இவர் வழக்கம்.

ஆனால், அய்யப்பராகுவின் வாதத்தில் ஒரு நியாயம் இருந்தது. பல்வேறு துறைகளில் சாம்ராஜ்யம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கையில் வைத்தியத் துறை மட்டும் ஏன் பின்தங்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

"கொஞ்சகாலத்துக்கு அவர் தங்கியிருக்கட்டும்" என்று கூறி, நிக்கோலஸுக்கு வசதிகள் செய்து தரும்படி தக்க அதிகாரிகளிடம் கூறினேன்.

இவ்வளவு நேரம் இவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த போதிலும், மனமெல்லாம் சாயந்தர வேளை எப்போது

வரும் என்றே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. காயத்ரி கண் ஜாடை செய்தது சின்னாதேவியைப் பற்றிய விஷயமாகத்தான் இருக்கும் என்று என் உள் மனத்தில ஏதோ ஒன்று கூறியது.

அந்தி வேளையும் வந்தது. அந்த வேளையும் வந்தது.

சம்மட்டி கொண்டு உச்சந்தலையில் ஆணியை அறைந்து இறக்குவது போலக் கவலைகள் என்னைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தன. அந்த மாதிரி சமயங்களில், இலங்கை முழுதும் தேடிச் சீதாப் பிராட்டியைக் காணாதபோது அனுமன் நினைத்துக் கொள்வதை நானும் நினைத்துக் கொள்வேன். 'என்ன புத்தி மோசம் போனேன்! கவலை உயிரை வாங்குமே? காரியங்களைக் கெடுக்குமே? சகல சம்பத்திற்கும் உற்சாகமல்லவா காரணம்? உற்சாகமே மேன்மையான சுகத்தைக் கொடுக்கும். மனிதனின் எல்லாக் காரியங்களையும் சுலபமாக்குவது உற்சாகமல்லவா? ஆகையால் உற்சாகத்துடன்...'

காயத்ரியை இன்னும் காணோமே என்று மனம் சோர்வு அடைந்தது. 'எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியா திண்ணியா ஆகப் பெறின்' என்ற குறள் வாகை நினைத்து மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

வீணையைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்து கொண்டு காயத்ரி உள்ளே வந்தபோது, மனத்துக்குள் படபடத்துக் கொண்டிருந்த எல்லாக் கேள்விகளையும் அடக்கிக் கொண்டு இன்முகம் காட்டினேன்.

"வா, காயத்ரி, சரியானபடி சிக்கிக் கொண்டாய்?" என்றேன் சிரித்தவண்ணம்.

"நானா?" என்றவள், தரையில் அமர்ந்து வீணையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு சுருதி கூட்டத் தொடங்கினாள். "எப்படி?"

"பாடத் தெரியும் என்று மற்றவர்களின் முன்னிலையில் ஒரு பொய்யைச் சொல்லி வைத்தாய். அதை இப்போது நிரூபித்தாக வேண்டுமே!" என்றேன்.

அவள் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. குனிந்து வீணையின் தந்திகளிடையே கவனமாக இருந்தவன் விழிகளை நிமிர்த்தி என்னை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, கணிரென்று மீட்டினாள். ஆனந்த பைரவியை அழகாகக் கோடி காட்டினாள். கூடவே மதுரமான குரலில்.

"மாரி மாக்கடல் வளைவணற்கிளையவன்.

வரை புரை திருமார்பில்

தாரினாசையில் போயின நெஞ்சமும்

தாழ்ந்ததோர் துணை காணேன்

ஊரும் துஞ்சிற்று; உலகமும் துயின்றது;

ஒளியவன் விகம்பு இயங்கும்

தேரும் போயிற்று; திசைகளும் மறைந்தன;

செய்வது ஒன்றும் அறியேனே!"

என்ற பாசுரத்தைப் பாடி முடித்தாள். தமிழ்ப் புலவர்களின் நட்பைப் பெற்றிருந்ததால் பல ஆழ்வார் பாடல்கள் எனக்குத் தெரியும். எனவே அது திரும்புகையாழ்வாரின் பாசுரம் என்று அறிந்தேன். பாட்டின் சோகத்தோடு அவன் குரலின் துவளலும் இணைந்ததால், சில விநாடி என்னை நானே மறந்துபோனேன்.

இத்தனை அழகாக இவளுக்குப் பாடவரும் என்று ஊகிக்காமல் போனோமே என்று உள்ளுக்குள் வெட்கம் ஏற்பட்டது. அதை மறைத்துக்கொண்டு, "ஆழ்வார் பாசுரத்தை இவ்வளவு சுத்தமாகப் பாடுவதால், நிச்சயமாக நீ தமிழ்ப் பெண்தான். உண்டா இல்லையா?" என்றேன்.

"எனக்குப் பாடத் தெரியுமா என்று சகரவர்த்தி கேட்டார்கள்... தெரியும் என்று ஓரளவுக்குக் காட்டி

விட்டேன்" என்று நேரடியாக விடை கூறாமல் மழுப்பினான்.

அருகிலேயே தயாராக வைத்திருந்த சேலைத் துண்டை எடுத்துக் காட்டினேன். "இந்த வகையான சேலையை எங்காவது பார்த்ததாக ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டேன்.

அவன் திகைக்கவுமில்லை. மறுக்கவுமில்லை. "இது என்னுடைய சேலைதான். நேற்றிரவு தாங்கள் இழுத்த போது கிழிந்துவிட்டது" என்று தயங்காமல் ஒப்புக் கொண்டான்.

"ஓ, நீதான் தேற்று இரவு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தாயா? நீதான் அந்தக் கல்யாண வீட்டுக்குள் மறைந்திருந்து பேசினாயா?"

"சக்ரவர்த்தி, பல நாட்களுக்கு முன்பே நான் அரண்மனையில் பணிப் பெண்ணாகச் சேர்ந்து விட்டேன். சேர்ந்த நாள் முதலாக, தாங்கள் இரவு வேளைகளில் நகர சோதனைக்காகப் புறப்படும்போதெல்லாம் தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன்."

"அதற்கெல்லாம் யார் அனுமதி கொடுத்தார்கள்?" என்று திகைப்புடன் கேட்டேன்.

"தங்கள் அனனையார்தான் சக்ரவர்த்தி... பொழுது போகாத நேரத்தில் என்னைச் சதுரங்கம் ஆடக் கூப்பிட்டார்கள். ஆடி ஜெயித்தேன்" என்றான் காயத்ரி.

"நிஜமாகவா?" என்று திகைத்தேன்.

என் அன்னை நாகலாம்பிகையைச் சதுரங்க விளையாட்டில் யாராலும் ஜெயிக்க முடியாது. நானே பலமுறை தோற்றிருக்கிறேன்.

"உண்மையாகத்தான் சொல்கிறேன், சக்ரவர்த்தி. அவர் மகிழ்ந்து, 'கெட்டிக்காரியாக இருக்கிறாய்... உனக்கு

என்ன வேண்டும், சொல்லு' என்றார். 'எதுவும் வேண்டாம். இந்த அரண்மனைகளிலும் அந்தப்புரங்களிலும் தங்கு தடையின்றி நடமாடும் உரிமை கொடுத்தால் போதும்' என்றேன். கொடுத்ததோடு, மற்ற அரண்மனைச் சேவகர்களிடமும் சொல்லி வைத்திருக்கிறார் பெரிய ராணி."

"ஓ, அந்த உரிமையில்தான் தேற்று இரவு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தாயா?"

"சக்ரவர்த்தி, இரண்டு நினைகள் முன்பு தங்களைக் கமந்து செல்வதற்காக வாசல் காரியம் அதிகாரி என்னை அனுப்பியபோதுதான் தாங்கள் என்னைப் பார்த்தீர்கள். ஆனால், அதற்குப் பல நாட்களுக்கு முன்பே நான் அரண்மனையில் பணிப் பெண்ணாகச் சேர்ந்துவிட்டேன். சேர்ந்த நாள் முதலாக, தாங்கள் இரவு வேளைகளில் நகர சோதனைக்காகப் புறப்படும்போதெல்லாம் தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன்."

தூக்கிவாரிப் போட்டது. "எதற்காக?" என்றேன்.

"மக்களின் நலனில் மன்னருக்கு அக்கறை இருப்பது போலவே, மன்னரின் நலனில் மக்களுக்கும் அக்கறை இருக்க வேண்டுமல்லவா?"

"தலைநகரத்தில் ஐந்து லட்சம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். சாம்ராஜ்யம் முழுதும் கணக்கெடுத்தால் மூன்று கோடிக்கு மேல் இருக்கும். அவர்களில் யாருக்கும் என்மீது இல்லாத அக்கறை உனக்கு மட்டும் ஏன்?"

"அதைச் சொல்ல இன்னும் காலம் கனியவில்லை, சக்ரவர்த்தி. கனியும்போது சொல்கிறேன்" என்றான்.

"இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குத்தான் இவன் மர்மப் பெண்ணாக இருக்கப் போகிறானோ!" என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

"ஆகவே, தாங்கள் இந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்திக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கிறீர்கள்?" என்று பரிகாசமாகச் சொல்லிவிட்டு "அப்படியானால் நான் எதற்காக அந்தத் தெருவுக்கு வந்தேன் என்பதும், உனக்குத் தெரிந்திருக்கும்?" என்றேன்.

"தெரியும் சக்ரவர்த்தி. சின்னாதேவியைத் தேடி வந்தீர்கள்" என்று அவள் சொன்னதும் என் பட்டபட்டை அடக்கிக் கொண்டு, "எப்படிச் சொல்கிறாய்?" என்றேன்.

காயத்ரி மெதுவாகச் சிரித்தாள். "சின்னாதேவியைக் கண்டுபிடிக்கும்படி கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக சாம்ராஜ்யமெங்கும் ஒற்றர்களை ஏவிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஒற்றர்களில் பலரை எனக்குத் தெரியும். ஆகவே நானும் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். சின்னாதேவி தலைநகருக்கு வந்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகிறது. அவர் ஒவ்வொரு கோயிலாகச் சென்று ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார். அது தங்களுக்கு இப்போதுதான் தெரிந்திருக்கிறது. எனக்கு அப்போதே தெரியும்."

ஆவலை அடக்கமாட்டாதவனாக "நீ அவனைப் பார்த்தாயா?" என்றேன்.

"பார்த்தது மட்டுமில்லை. நாட்டியத்துக்காக அவர் அலங்காரம் செய்து கொள்ளும்போது பெண் என்ற உரிமையில் பக்கத்திலேயே இருந்து கவனித்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

என்னையும் அறியாமல் அடுத்த வாக்கியம் வந்து விட்டது.

"காயத்ரி, இவ்வளவு தூரம் நீ தெரிந்து வைத்திருப்பதால், உன்னிடம் அந்தரங்கமாக ஒரு உதவி கேட்கப் போகிறேன்" என்றேன், பசி வந்துவிட்டால் பத்தும் பறந்து போகும் என்பார்கள். காதல் வந்துவிட்டாலும் அப்படித்தான். சக்ரவர்த்தி என்ற அந்தஸ்தை மறந்து பணிப்பெண்ணான இவளை யாசிக்கிறேனே!

"சின்னாதேவியைத் தாங்கள் சந்திக்க வேண்டும். அவ்வளவுதானே?" என்றாள்.

"ஆமாம். ஆமாம்" என்றேன் அவசரமாக.

"ஏற்பாடு செய்யலாம் சக்ரவர்த்தி ஆனால், தாங்கள் ஓர் அதிர்ச்சிக்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும்" என்றாள் காயத்ரி.

"என்ன... என்ன அதிர்ச்சி?"

"சின்னாதேவி அலங்காரம் செய்துகொள்ளும் போது நான் அவருகில் இருந்ததால் ஆடை மூடாத கைகளைப் பார்க்க முடிந்தது. அவருடைய தோளின் கீழே இடது கையில் சங்கும் வலதுகையில் சக்கரமும் முத்திரை பொறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்."

"அதற்கு... அர்த்தம்..."

அர்த்தம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அதை என் வாயால் சொல்ல நா எழவில்லை.

"அவர் ஏதோ ஒரு வைஷ்ணவக் கோயிலில் முத்திரை பெற்றிருக்கிறார். தாலியும் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். ஆம். சக்ரவர்த்தி. சின்னாதேவி தேவரின் அடிமையாக, தெய்வத்தின் பத்தினியாக, தேவதாசியாக மாறிவிட்டார். பிழைப்புக்காக இல்லை. மெய்யான தேவதாசி அவர். அவர் எந்த மானிடனையும் தீண்டமாட்டார், மணக்கமாட்டார்" என்றாள் காயத்ரி.

8

என்னது? சின்னாதேவி தேவதாசியாகி விட்டாளா? என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இதெல்லாம்!

முதலில் கடும் சினம் ஏற்பட்டது. காயத்ரி சொன்னதைக் கேட்டு, ஆனால், மறுகணமே சிரித்தேன்.

காயத்ரியின் முகம் இறுக்கமாக இருந்தது. "சிரிக்கக் கூடிய விஷயமாக நான் எதுவும் சொல்லவில்லை என்று நினைக்கிறேன்" என்றாள் மென்மையாக.

"சிரித்ததன் காரணத்தை அப்புறம் சொல்கிறேன்" என்றேன். "பெண்ணே, விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில், தலைநகரப் படையில் மொத்தம் எவ்வளவு காலாட்படை வீரர்கள் இருக்கிறார்கள் தெரியுமா?"

"தெரியாது சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

"ஒன்றரை லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். சிற்றரசர்கள், பாளையக்காரர்களின் வீரர்களையும் சேர்த்தால் மொத்தம் ஐந்து லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள்" என்றேன்.

"ஓ" என்றாள் அவள்.

"குதிரைப் படையில் எத்தனை குதிரைகள் இருக்கின்றன தெரியுமா?" என்றேன்.

"தெரியாது சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

"பதினையாயிரம் குதிரைகள், சிற்றரசர்களின் குதிரைகளைச் சேர்த்தால் ஐம்பதாயிரம் வரும்."

"ஓ" என்றாள் மீண்டும்.

"யானைப் படையில் இருக்கும் யானைகளின் எண்ணிக்கை தெரியுமா?" என்றேன்.

"தெரியாது சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

"என்னுடைய சொந்தப் படையிலும் சிற்றரசர்களின் படையிலுமாக இருக்கும் யானைகள் மொத்தம் இரண்டாயிரம் இருக்கும்."

"ஓ" என்றாள் அவள் மீண்டும்.

"நான் சொன்ன கணக்கு, தற்சமயம் கைவசம் இருப்பது. புதிதாகப் படை திரட்டும்படி நான் கட்டளையிட்டால் இதைப் போல் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று மடங்கு திரட்ட முடியும். எதற்காக இவ்வளவும் சொல்கிறேன் தெரியுமா?"

"தெரியவில்லை, சக்ரவர்த்தி."

"இவ்வளவு மாபெரும் படைகளுக்கு அதிபதியான இந்தக் கிருஷ்ண தேவராயனால், கேவலம் அவன் காதலிக்கிற பெண்ணை அடைய முடியாமல் போய் விடுமா? நான் நினைத்தால் ஒரே நொடியில் சின்னா தேவியைத் தூக்கி வந்துவிட முடியும்!" என்றேன்.

"ராவணன் சீதாப்பிராட்டியைத் தூக்கி வந்த மாதிரி?" என்று கேட்டாள் அவள்.

சுள்ளென்று கோபம் வந்துவிட்டது எனக்கு. "உனக்கு என்ன தைரியம்?" என்று உறுமினேன்.

"தர்மம் கொடுத்த தைரியம் சக்ரவர்த்தி" என்றாள் காயத்ரி நிதானம் இழக்காமல். "மாபெரும் படைக்கு அதிபதியாகத் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள்... எவ்வளவு காலாட்படையினர், எவ்வளவு யானைப் படை, எவ்வளவு குதிரைப்படை என்ற கணக்கெல்லாம் கச்சிதமாக நினைவு வைத்துக்கொண்டு சொல்கிறீர்கள். ஆனால், ஒரு சின்னக்

கணக்குத் தங்களுக்கு மறந்து விட்டது. அதுதான் பரிதாபம்."

மேலும் மேலும் அவன்மீது கோபம் வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, "என்ன கணக்கு?" என்று கேட்டேன்.

"தாங்கள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்பதை மறந்து விட்டீர்கள் சக்ரவர்த்தி. பரம்பரை பரம்பரையாகத் தாங்கள் வைணவத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். வைணவ ஆலயங்களுக்கு வாரி வாரி மானியம் வழங்கி வந்திருக்கிறீர்கள்."

இடைமறித்தேன். "நீ சொல்வதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். சிவாலயங்களுக்கும் சைவ மடங்களுக்கும் கூட நான் தாராளமாக ஆதரவு அளித்து வருவது நாடறிந்த விஷயம்."

"இருக்கலாம் சக்ரவர்த்தி" என்றான் காயத்ரி. "தாங்கள் பரந்த மனப்பான்மையுள்ளவர் என்பதை யாரால் மறுக்க முடியும்? சகிப்புத்தன்மை தங்கள் ரத்தத்தில் ஊறியிருக்கிறது. சிவாலயங்களுக்கு மட்டுமல்ல, முஸ்லீம் மான்களின் மகுதிகளுக்குக் கூட ஏராளமான உதவிகள் செய்திருக்கிறீர்கள். பறங்கியர்களின் கிறித்தவப் பிரசாரத் தையும் தடையின்றி அனுமதித்திருக்கிறீர்கள். எல்லாம் நிஜம்தான். இருந்தாலும், தாங்கள் அடிப்படையில் ஒரு தீவிரமான வைணவர். திருமாலின் தொண்டர். வைஷ்ணவ ஆசாரியர்களுக்கு அடிபணிகிறவர்."

"அப்படியே இருக்கட்டும். அதனால்?"

"அதனால், ஒரு வைஷ்ணவ ஆலயத்துக்குச் சொந்தமான பெண்ணைப் பலவந்தமாகக் கைப்பற்றுவது தர்மம் அல்ல. சின்னாதேவியை அடைவதற்காக அப்படியொரு தகாத காரியத்தில் தாங்கள் இறங்கினால் அது மன்னிக்கமுடியாத குற்றமாகிவிடும். அதன்பிறகு வைணவர்கள் மட்டுமல்ல, எல்லோருமே தங்களிடம்

நம்பிக்கை இழந்து விடுவார்கள். தமது மதத்தைக் காப்பதற்காக, பிற மதத்தாரின் தாக்குதல்களைச் சமாளிப்பதற்காக விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சிற்றரசர்களும் பாளையக்காரர்களும் சாதாரண மக்களும் நம்பி வருகிறார்கள். தங்கள் சாம்ராஜ்யத்தின் உண்மையான பலமும் அதுதான். அந்த நம்பிக்கை நசியும்படி தாங்கள் செய்யலாமா?"

இவ்வளவு நீளமாக எவரும் என முன்னே வாதாடியது கிடையாது. ஏன் நான் குறுக்கிடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. அவளுடைய பேச்சில் இருந்த சத்தியம் என நானைக் கூட்டிப் போட்டுவிட்டது போலும்.

அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தேன். மூலைக்கு மூலை, திரும்பிய இடமெல்லாம் அறபுதமான சிற்பங்களும் கண்கவரும் ஓவியங்களும் அணிகளும் மணிகளும் நிறைந்திருக்கிற அறை என்னுடையது சில சமயங்களில் ஒவ்வொன்றின் அழகையும் ரசித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் என்னை மறந்து நின்று விடுவதுண்டு. ஆனால், இப்போதைய மனநிலையில் எதைப் பார்க்கவும் வெறுப்பாக இருந்தது.

மெல்லிய குரலில் காயத்ரி சொன்னாள்: "சக்ரவர்த்தி, படை பலத்தின் உதவி இல்லாமல், பலவந்தம் எதுவும் உபயோகிக்காமல், தாங்கள் நங்களது காதலை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு வேறு ஏதாவது ஒரு வழி இருக்கும். இல்லாமற் போகாது. அந்த வழியைத்தான் நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

அடுத்த விநாடியே நான் என் கோபத்தை மறந்தேன். குழப்பத்தைத் துறந்தேன். என் மனம் நெகிழ்ந்தது.

"காயத்ரி, என் காதல் நிறைவேறுமா? நீ ஹவேற்றுவாயா?" என்றேன் வெட்கமில்லாமல்.

"நிறைவேற்றத்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால், சின்னாதேவி இன்று காலை வெளியூருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். அவர் அண்ணன் எதிராஜன் அழைத்துப் போய்விட்டார்.."

திடுக்கிட்டுப் போனேன். "என்ன? புறப்பட்டு விட்டாளா? எங்கே? ஏன்? எதற்காக? அவளுடன் நான் ஒரு வார்த்தை பேசுவதற்குக்கூடச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போய்விட்டதே?"

"வாழ்நாள் பூரா பேசிக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் சக்ரவர்த்தி. நான் உறுதி கூறுகிறேன். நம்புங்கள்" என்றாள் காயத்ரி.

என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

காயத்ரி தொடர்ந்தாள்: "கோயிலுக்குச் சொந்தமான தேவதாசிகள் வெளியூர் சென்றால், கோவில்களில் மட்டுமே ஆடவேண்டும் என்பது சட்டம். தனிப்பட்டவர்களின் இல்லங்களில், சக்ரவர்த்திகளின் அரண்மனைகளாகவே இருந்தாலும் சரி, ஆடக்கூடாது. புறப்பட்ட ஒரு வருடத்துக்குள் தங்களது கோயிலுக்குத் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் என்பது சட்டம். அந்தக் கெடு முடிவடைந்து கொண்டிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. அதனால்தான் சின்னாதேவியை அவள் தமையன் அழைத்துப் போய் விட்டார்.."

"எங்கே?" என்றேன்.

"மதுரையை நோக்கிப் பயணமாகிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன். அந்த வட்டாரத்தில் உள்ள பெரிய வைணவத் தலம் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான். அநேகமாகச் சின்னாதேவி அந்தக் கோயிலைச் சேர்ந்தவராகத்தான் இருப்பார்..."

"அப்படியானால் உடனே நான்..."

"தாங்கள் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம். தானாகக் காலை சூரியோதயத்துக்கு முன் நான் புறப்படுகிறேன் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு."

"தனியாகவா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். "உனக்குத் துணையாகச் சிலரை அனுப்புகிறேன்."

"தேவையில்லை சக்ரவர்த்தி. எனக்குக் குதிரை யேற்றம் தெரியும். யானையேற்றம் தெரியும். அந்தப் பவம் எனக்குத் துணையாக வரும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நான் உபாசனை செய்யும் ஜகன்னாத பிரபு எனக்குப் பாதுகாப்புத் தருவார். நான் திரும்பி வர ஒரு மாதமாகலாம். இரண்டு மாதமும் ஆகலாம். ஆனாலும் பொறுமையாக இருங்கள்."

'ஜகன்னாத பிரபு' என்று அவள் குறிப்பிட்டதால், ஒருவேளை அவள் கவிங்கத்திலிருந்து வந்தவளோ? மின்னல் போல் தோன்றி, மின்னல் போல் அந்த நினைப்பு மறைந்துவிட்டது.

"காயத்ரி... காயத்ரி..." என்றபோது என் குரல் தடுமாறியது. பேச்சில் பிசிறு ஏற்பட்டது. "காயத்ரி, எனக்காக... என் காதலை நிறைவேற்றுவதற்காக, தனியாக அவ்வளவு தொலைவுக்குப் போகிறேன் என்றா சொல்கிறாய்? காயத்ரி, எதற்காக இதெல்லாம் செய்கிறாய்? ஏன் எனக்காக இவ்வளவு அபாயங்களைத் தலைமீது போட்டுக்கொள்கிறாய்?"

"தாங்கள் நலமாக இருக்க வேண்டும், சக்ரவர்த்தி. தன்னம்பிக்கையுடன், ஞானியமாக, வெற்றி வீரராகத் திகழ வேண்டும். அப்போதுதான் நான் நினைத்திருக்கும் ஒன்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும்."

"என்ன அது என்று கேட்டால் காலம் கனியட்டும் என்று சொல்வாய்..." எனக் கூறிச் சிரித்தேன்.

அன்று 'என முதுகில் ஏறிக் கொள்ளுங்கள் சக்ரவர்த்தி' என்று சொன்ன வேலைக்காரப் பெண்ணா இவள்! இல்லை, உதய சூரியனைப் போல், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே பிரகாசமாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் புதுமைப் பெண்.

"பேரரசர் வாழ்க!" என்று வாசற்காப்போன் குரல் கொடுத்து, உள்ளே வந்து குனிந்து வணங்கி,

"நிதியமைச்சர் செல்லப்ப தண்டநாயகர் பொக்கிஷங் களுடன் வந்திருக்கிறார் சக்ரவர்த்தி" என்றான்.

தினந்தோறும் இரவில் கடைசி காரியமாக இருப்பது செல்லப்ப தண்டநாயகரின் வருகைதான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அரண்மனையின் சகல பாகங்களிலும் தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவ்வளவு நேரமா ஆகிவிட்டது!

"இருக்கச் சொல்" என்று கூறிவிட்டுக் காயத்ரியை நோக்கித் திரும்பினேன்.

"போய் வா, காயத்ரி. கொஞ்சம் முன்னால் நீ ராவணனைப் பற்றிச் சொல்லி ராமாயணத்தை ஞாபகப் படுத்தினாய். அதே ராமாயணத்தை நானும் சொல்கிறேன். அசோகவனத்தில் ஆஞ்சநேயர் தமக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்ட வாங்கியங்களை நான் உனக்காகப் பிரார்த்திக் கிறேன். மகரிஷிகளும் தேவதைகளும் நீ சின்னாதேவியைப் பார்க்கும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும். ஸ்வயம்புவான பிரம்ம தேவரும், அக்னி, வாயு, வருணன், மகேந்திரன், சூரிய சந்திரர்கள், அசுவினிகள், மருத்துக்கள், ருத்திரன் முதலியவர்களும் உன் காரியம் சித்திக்கும்படி அனுக்கிரகிக் கட்டும். சகல பூதங்களும், அவற்றுக்கு நாதனான விஷ்ணுவும், நீ போகும் வழியில் உன் கண்ணில் படுகிறவர்களும் படாதவர்களும் உன் காரியம் கை

கூடும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும். இதற்கு மேல் எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை காயத்ரி. மங்களமாயப் போய் வா" என்று கூறிவிட்டுச் சட்டெனத் திரும்பிக் கொண்டேன் - விஜயநகரப் பேரரசரின் கண்முனைகளில் நீர் துளிர்ப்பதை அவன் காணக்கூடாதென்று.

குனிந்து என் காலடியில் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு, வீணையைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு காயத்ரி வெளியேறினாள்.

என் உணர்ச்சிகளையும், பெருமூச்சுக்களையும், முகத்தின் வாட்டத்தையும் மாற்றிக் கொண்டேன். சக்ரவர்த்தி என்ற பொய்யான, போலியான முகமூடியை மாட்டிக் கொண்டேன். "அமைச்சரை வரச் சொல்" என்று வாசற்காப்போனுக்குக் கட்டளையிட்டேன்.

செல்லப்ப தண்டநாயகர் உள்ளே வந்து வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, வெளியே நின்றிருந்த ஆட்களை வரச் சொன்னார். நான்கு ஆட்கள் வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரின் தலையிலும் பெரிய பெரிய பொக்கிஷப் பெட்டிகள்.

மௌனமாக என் அறையைக் கடந்து, குறுகலான கூடத்தின் வழியே நிலவறையை அடைந்தோம். பிரம்மாண்டமான சுதவின் இரண்டுபுறமும் நான்கு காவலர்கள் வாளும் ஈட்டியும் தாங்கி அசையாமல் நின்றிருந்தார்கள். நிதியமைச்சர் திறவுகோல்களைக் கொடுத்ததும், சுதவைத் திறந்துவிட்டு மூன்று பேர் மறுபடியும் யந்திரம் போல் நின்று கொண்டாக்கள். ஒருவன் தீப்பந்தம் பிடித்து வெளிச்சம் காட்டியபடி முன்னே நடந்தான்.

கரடுமுரடான படிக்களில் இறங்கினோம். விஸ்தாரமான அறையை அடைந்தோம். தீப்பந்தத்தைச் சுவரில் அதற்காகப் பதித்திருந்த பொந்தில் செருகிவிட்டு ஆள் வெளியேறிவிட்டான். பெரிய அறையானாலும் சாளரம்

இல்லாமல் நாலு பக்கமும் அடைக்கப்பட்டிருந்தால், புழுக்கத்தையும், புழுக்கத்தால் ஏற்படுகிற நெடியையும் உணர்ந்தேன். தண்டநாயகருடன் வந்த ஆட்கள் பெட்டிகளைக் கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

அறையில் வரிசையாகப் பதினமூன்று இரும்புப் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் நாலு கட்டுமஸ்தான ஆட்கள் செனசரியமாக உள்ளே உட்கார்ந்து கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் பெரியவை. பன்னிரண்டு பெட்டிகளில் எனக்கு முன்பு அரசாண்ட பன்னிரண்டு மன்னர்கள் சேமித்த பொக்கிஷங்கள் இருந்தன. பதினமூன்றாவது பெட்டி என்னுடையது.

ஒவ்வொரு மன்னரும் தனக்கென்று சொந்தமாக ஒரு கஜானா பெட்டி வைத்துக் கொள்வது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் நடைமுறையாக இருந்து வருகிறது. அரசாங்கத்தின் வருமானத்திலிருந்து மன்னர் எடுத்துக் கொள்ளும் ஒரு பகுதி இது.

ஒரு மன்னர் காலமானதும் அடுத்து ஆட்சிக்கு வரும் மன்னர், காலமானவருடைய பெட்டியைப் பூட்டி, அரக்கு முத்திரை வைத்துவிட்டு, இன்னொரு புதிய பெட்டியில் தனக்காகச் சேமிக்கத் தொடங்குவார். முந்தைய மன்னர்களின் பெட்டிகளை எக்காரணம் கொண்டும் திறக்கக்கூடாது. இப்படியே என் முன்னோர்களின் பொக்கிஷங்கள் பன்னிரண்டு பெட்டிகளில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

எப்போதாவது சில சமயம் அப்பாஜியும் என்னுடன் இங்கே வருவார். அப்படி ஒருமுறை வந்தபோது, "நாம் இந்தப் பொக்கிஷங்களை ரகசியமாக வைத்திருந்த போதிலும், நமது எதிரிகள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகிவிட்டது இது. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை

வீழ்த்த வேண்டுமென்று படைவாதன் அடிக்கடி படையெடுத்து வருவதே இந்தப் பொக்கிஷங்களைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டுமென்ற பேராசையினால்தான்" என்றார்.

"ஆமாம். ஏராளமாய் இருக்கிறதே!" என்றேன் பெட்டிகளைப் பார்த்தவாறு.

"ஒரு நாள் நான் மனத்துக்குள் ஒரு கணக்குப் போட்டேன். மொத்தம் எவ்வளவு வருகிறது தெரியுமா சக்ரவர்த்தி?" என்றார் அப்பாஜி.

"சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"இவற்றில் உள்ள பொன்னையும் நவரத்தினங்களையும் சுமந்து செல்ல ஐந்தூற்றைம்பது யானைகள் தேவைப்படும் என்று கணக்கிட்டேன்" என்றார். "இப்படி இங்கே சுமமா தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொக்கிஷங்களை எடுத்து, மக்களுக்கு உபயோகமான எவ்வளவோ திட்டங்களை நிறைவேற்றலாம்" என்றும் கூறினார்.

"செய்யலாம்தான். ஆனால், எந்தப் பெட்டியையும் திறக்க நமக்கு உரிமை கிடையாது. என் காலத்துக்குப் பிறகு, என்னுடைய சேமிப்பை வேண்டுமானால் எடுத்துச் செல்வழிக்கட்டும். என்னென்ன செய்யலாம் என்பதற்குத் தாங்கள் ஒரு திட்டம் தயாரித்துக் கொடுங்கள்," என்று அவரிடம் கேட்டிருக்கிறேன்.

இன்று செல்லப்ப தண்டநாயகர் என்னுடைய கஜானாப் பெட்டியைத் திறந்து, ஆட்கள் வைத்துவிட்டுப் போயிருந்த பெட்டிகளிலிருந்து பொன் நாணயங்களையும், ஆபரணங்களையும் முத்து மாணிக்கங்களையும் எடுத்து அதில் கொட்டினார்.

"மொத்தம் இருபத்தேழாயிரம் வராகள் சக்ரவர்த்தி" என்றார்.

இந்த அடிப்படையில் கணக்கிட்டால், ஆண்டு தோறும் என் சொந்த கஜானாவில் ஏறத்தாழ ஒரு கோடி வராகள் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது!

இரவியங்குள் கொட்டப்படும் கலகல ஒசை என் காதில் தேனாகப் பாயவில்லை. எல்லாப் பெட்டிகளையும் வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தேன்.

நாட்டை விட்டுப் பிச்சைக்காரனாக ஓட்டம் பிடித்த எவனோ ஒரு அரசன். 'ஒரு குதிரை! ஒரே ஒரு குதிரை! என் ராஜ்யம் மொத்தத்தையும் தருகிறேன் - ஒரு குதிரை மட்டும் கிடைத்தால்!' என்று அழுதானாம். அதே மனநிலையில் நான் இருந்தேன்.

எதிராஜா! சின்னாதேவியின் தளமயனே! என் மீது நீ கொண்டுள்ள பகைமையை விட்டுவிடு! இன்னதென்று புரியாத குரோதத்தை விட்டுவிடு! என் ஆருயிர் சின்னாதேவியை என்னிடமிருந்து பிரித்துக்கொண்டு போகாமல் என்னிடம் தந்துவிடு. இத்தனை பொக்கிஷங்களையும் உன் காலடியில் கொட்டுகிறேன்!

பெட்டிகளையும் அறையையும் பழையபடி பூட்டி விட்டுச் செல்லப்ப தண்டநாயகர் திரும்பிச் சென்றார்.

இரவு போஜனவேளை தாண்டிவிட்டதால் வெறும் பால் மட்டுமே அருந்தி விட்டுப் படுத்தேன்.

படுத்தவன் அடுத்த விநாடியே குபுக்கென்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

ஐயோ! காயத்ரி செல்வது மதுரைக்கா?

என் காதலை நிறைவேற்றுவதற்காகப் புறப்பட்டுப் போகிறேன் என்று காயத்ரி சொன்னபோது, என் சுயநலத்தை மட்டுமே எண்ணிச் சரியென்று சம்மதித்தேனே, அது எத்தனை அறியாமை!

அவள் செல்லும் மதுரைப் பிரதேசம், உளநாட்டுப் போர் தலைவிரித்தாடும் தலமாயிற்றே! என் கிழே சிற்றரசர்களாக உள்ள வீரசேகர சோழனும் சத்திரசேகர பாண்டியனும் ஒருவரோடொருவர் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பகுதியாயிற்றே! இருவரையும் அடக்கி அளமறி ஏற்படுத்துவதற்காகத் தனபதி நாகம் நாயகரைப் படைகளுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன்! சண்டை நடந்து கொண்டிருக்கும் அந்தச் சாவகளின் வழியே தன்னந்தனியாகச் செல்லும் இளம்பெண் உயிருடன் திரும்புலாளா? என்ன அறிவேன்!

நல்ல காலம், இன்னும் நேரமிருக்கிறது. காயத்ரி புறப்பட்டிருக்க மாட்டாள். பொழுது விடிந்ததும் அவளைக் கூப்பிட்டனுப்பி, 'எங்கேயும் போக வேண்டாம்' என்று சொல்லவேண்டும் என நினைத்த வண்ணமே துயிலில் அழுந்தேன்.

ஒரு சக்ரவர்த்தி நினைத்தால் எதுவும் நடைபெறும் என்பது என் எண்ணம் பைத்தியக்காரன்! சில நாட்களில் நானே சிம்மாசனத்தை விட்டு இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்று அப்போது எனக்குத் தெரியாது!

9

காலையில் சூரியோதயத்துக்கு முன் வழக்கம்போல் விழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. கண்களை மூடி, கைகளைச் சிரசின் மீது வைத்துக் குவித்து ஐந்து விநாடி என் இஷ்ட தெய்வத்தை வேண்டிக்கொண்டபின், வலப்புறமாகத் திரும்பி, மஞ்சத்தின் கீழேயுள்ள பாதம்தாங்கியில் காலை வைத்தேன். ஆனால், இறங்கவில்லை. இறங்கத் தோன்ற வில்லை.

'என்ன வேண்டியிருக்கிறது, இந்த அரண்மனை வாழ்வும் சுகரவர்த்திப் பதவியும்.' என்று ஒரு சலிப்பு உண்டாயிற்று. தீபம் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்ததால் மங்கலான வெளிச்சமே பரவியிருந்தது. எந்தப் பணியாளையும் கூப்பிடாமல், எழுந்து நானே அதன் திரிகளைத் தூண்டிவிட்டேன். ஒளஷதம் அருந்திய நோயாளி போல அறை இப்போது ஒரு புத்துணர்வு பெற்றது. நானும் பெற்றேன்.

தலைமாட்டில் எப்போதும் வைத்திருக்கும் ஆன்றோர்களின் நூலில் ஒன்றை எடுத்தேன். ஏதாவதொன்றை எடுத்து, ஏதாவது ஒரு பக்கத்தைப் புரட்டி, கண்களில் படும் வாசகத்தைப் படிப்பது என் வழக்கம். அன்று என் கையில் கிடைத்த நூல் 'ஞானேசுவரி'. கோதாவரிக் கரையில் பிறந்து, நாடெங்கும் பக்திக் கனல் எழுப்பிய ஞானேசுவர் இயற்றிய நூல் அது.

பிரித்ததும் கண்ணில் பட்ட வாசகம்: 'வீடு என்கிற சுமையை விட்டு விட்டு ஓடப் போகிறேன் என்கிறாய்.

ஆனால், உன்னுடைய உடல் என்கிற சுமை உன்னோடுதானே வரும்? பெற்றோரையும் சகோதரர்களையும் உற்றார்களையும் உறவினர்களையும் விட்டுவிட்டு ஓடப்போகிறேன் என்கிறாய். ஆனால், உன்னுடைய அகங்காரம். உன்னுடைய ஆசை, உன்னுடைய கோபதாபம் யாவும் உன்னுடன்தானே வரும்?"

எனக்காகவே, இப்போதுதான் சொன்ன வாசகம் போல இருந்தது!

தொடர்ந்து சிறிதுநேரம் படித்தேன். இறைவன் இட்டிருக்கும் பணியை அவனுக்கே அர்ப்பணமாக, பிரத்தியட்ச நோக்கோடு, அகசுபூர்வமான இதயத்துடன் செய்யவேண்டுமென்று மகான் ஞானேசுவர் வற்புறுத்தியிருந்தார்.

என்னை நானே தட்டி எழுப்பிக் கொண்டேன். எனக்குத் தெய்வம் விதித்திருக்கிற நூறாயிரம் கடமைகளை மறந்து, சென்ற சில தினங்களாக எங்கெங்கோ புத்தியைச் சிதறடித்துக் கொண்டிருக்கிறோமே என்று என்னை நானே திட்டிக் கொண்டேன்.

இனிமேல் ஒரு மன்னனுக்குண்டான கடமைகளில் மதியைச் செலுத்தவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

காலையில் செய்யவேண்டிய வேலைகளைத் தவறாமல் செய்தேன். நல்லெண்ணெய் குடித்து முடித்தபின், பஞ் தூக்கும் பயிற்சியைச் செய்தேன். முன்னைக் காட்டிலும் சிறிது குறைவாகவே தூக்க முடிகிறது என்பதை அறிந்தபோது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மனம் பலவீனப் படும்போது உடலும் சோந்து பலவீனப் படுமோ?

பஞ் தூக்கும் தண்டில் மேலும் இரண்டு இரும்புக் குண்டுகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு தூக்கியவாறு

இருந்தபோது வாசலில் பல்லக்கு வந்து நிற்பதும் என் அன்னை நாகலாம்பிகை இறங்கி வருவதும் தெரிந்தது.

பளுவை இறக்கி வைத்துவிட்டு, "வாருங்கள் அம்மா... என்ன இத்தனை காலையில்?" என்று முன்சென்று வரவேற்றேன்.

"என்னவோ, உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. கிருஷ்ணா..." என்று கூறி என்னை அணைத்துக்கொண்டு உச்சிமோந்தார்.

"நல்லவேளை, சீக்கிரமாய் வந்துவிட்டீர்கள். கொஞ்சம் தாமதித்திருந்தால் இந்தக் கிருஷ்ணனை அணைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது." என்றேன்.

"ஏன்? ஏன் கிருஷ்ணா அப்படிச் சொல்கிறாய்?" என்று பதைத்தார் அம்மா.

நான் சிரித்தேன், "என் அடுத்த வேலை உங்களுக்குத் தெரியாதா அம்மா? உடம்பு பூரா எண்ணெய் தடவிக் கொண்டு, வியர்வை வருகிற வரையில் உடற்பயிற்சி செய்து கொண்டிருப்பேன். அப்போது என் உடம்பைத் தொடக்கூட உங்களுக்குப் பிடிக்காது. அப்படி இருக்க எப்படி அணைப்பீர்கள்?" என்றேன்.

அன்னையாரின் முகத்தில் சிறுநகை அரும்பியது. "கிருஷ்ணா, நீ உக்ர நரசிம்மஸ்வாமி மாதிரி குடலை மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டு ரத்தம் வழியக் கூட்சியளித்தாலும் உன்னைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தம் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டேன். எந்தக் கோலத்தில் இருந்தாலும் என் பிள்ளை என் பிள்ளைதான்." என்றவர், "ராத்திரி முழுதும் எனக்குச் சரியான தூக்கமில்லை கிருஷ்ணா" என்றார்.

'எனக்கும் அப்படித்தான்' என்று சொல்ல தினைத்தவன் சொல்லாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, "அட்டா, ஏன்மா அப்படி?" என்றேன்.

"இரண்டு விஷயம் உன்னிடம் பேசவேண்டும்" என்றா அம்மா. முக்கியமான விஷயங்கள் பேச வேண்டியிருக்கும்போது இரண்டு விஷயம், மூன்று விஷயம் என்று அவர் பீடிகை போட்டுக்கொள்வார். கேட்பவா அப்போதுதான் உன்னிப்பாகக் கேட்பார் என்பது அவருடைய உபாயம்.

"சொல்லுங்கள் அம்மா" என்றேன்.

"உன் தந்தை என கனவில் வந்தார் தேற்றி ரவு" என்றார் அம்மா.

"சகஜம்தானே?" என்றேன்.

"கனகனில் நீர் தனும்ப என்னிடம் ஏதோ கெட்கிற மாதிரி தோன்றியது. அதன்பிறகு என்னால் தூங்க முடியவில்லை. இரவு முழுவதும் யோசித்தேன் புரிந்தது"

"என்னம்மா?"

"உன்னுடைய தமையனார் புஜபல வீர நரசிம்மரின் பிள்ளையான சிறுவனையும், உன் சகோதரர்களான ரங்கன், அச்சதன் ஆகியோரையும் சந்திரிரிக் கோட்டையில் சிறை வைத்திருக்கிறாயே, அது நியாயமா? அதைத்தான் உன் தந்தை வருத்தத்தோடு நினைவுபடுத்துகிறார். எப்போது அந்த மூன்று பேரையும் விடுதலை செய்யப் போகிறாய்?" என்றார்.

"தாங்கள் நினைப்பது இரண்டு விஷயங்களில் தப்பு, அன்னையே" என்றேன், நானும் அவருடைய அதே பேச்சு முறையைக் கையாண்டு, "முதலாவதாக, அது நான் செய்த காரியமல்ல, அப்பாஜி செய்தது. அவர் எது செய்தாலும் ராஜ்யத்தின் நன்மையையும், என் நன்மையையும் கருதித்தான் செய்வார். தங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"யார் செய்திருந்தாலும் சரி, அது எனக்கு உடன் பாடில்லை கிருஷ்ணா" என்றார் அன்னை. "ரங்கனும்

அச்சத்தனும் என் சக்களத்தியின் பிள்ளைகள்தானே, அவர்கள் எப்படியோ ஒழியட்டும் என்று எல்லாச் சாதாரணப் பெண்களையும் போல் என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. என் வயிற்றில் பிறக்கவில்லையே தவிர, என் கணவரின் பிள்ளைகள்தானே அவர்கள்?"

என்னால் அதற்குப் பதில் கூற இயலவில்லை.

நான் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றதும், எனக்கு எதிரிகளாக யாரும் கிளம்பிவிடக் கூடாது என்று அப்பாஜி முடிவு செய்தார். எனவே, சந்திரகிரிக் கோட்டையில் அவர்களைத் தங்க வைத்திருக்கிறார்.

நான் சொன்னேன்: "அவர்களைச் சிறையில் அடைத்திருப்பதாகத் தாங்கள் எண்ணுவது இரண்டாவது தவறு. அம்மா. அரண்மனையில் இருக்கிறார்கள். அதை விட்டு வெளியே போகாமல் காவல் வைத்திருக்கிறோமே தவிர, அவர்கள் சகல சுகபோகங்களும் அனுபவிப்பதற்கு வசதி செய்திருக்கிறோம். சந்தேகமிருந்தால் தாங்களே ஒருமுறை நேரில் சென்று பார்த்துவிட்டு வரலாம்."

"தக..." என்றார் அம்மா. என் பதில் அவருக்குத் திருப்தி தரவில்லை.

என்னதான் என்னைத் தைரியசாலி என்று உலகம் நம்பினாலும் உள்நூர எனக்குள் அச்சம் உண்டு. சென்ற வருடம் ஒருநாள் இரவு நகர சோதனைக்குப் போயிருந்த போது ஒரு சந்திரத்தின் வாசலில் இரண்டு வயோதிகள் பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டது முதல் அந்த அச்சம் ஏற்பட்டிருந்தது.

"அதென்னவோ, நானும் பார்த்து விட்டேன். ராஜாவின் மகன்தான் ராஜாவாக வருவான் என்பது நிச்சயமில்லை என்றாகிவிட்டது. இருநூறு வருஷ சரித்திரத்தைப் பார், புரியும்" என்று ஒரு வயோதிகர் மற்றவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அது முதல் நானும் யோசித்துப் பார்க்கிறேன் விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் சரித்திரம் அப்படித்தான் எந்த வம்சமும் முழுசாகத் தழைத்து வளர்ந்தது கிடையாது.

அதனால்தான் எனமீது பகைமை கொள்ளக்கூடிய தளபதிகள் உறவினர்கள் யாரையுமே முற்ற முழுக்க நான் நம்புவதில்லை. இன்னும் உண்மையைச் சொல்வதென்றால் பிரதம மந்திரி அப்பாஜியையேகூடச் சில சமயங்களில் நான் சந்தேகிப்பதுண்டு.

இதையெல்லாம் நான் அன்னையிடம் சொல்ல வில்லை.

"அது இருக்கட்டும். இரண்டு விஷயம் என்னுடன் பேசவேண்டும் என்றீர்கள் ஒன்றைத்தானே சொல்லி யிருக்கிறீர்கள்?" என்று ஞாபகப்படுத்தினேன்.

"பார்த்தாயா, மற்றதே போனேன். கிருஷ்ணஸ்வாமி கோயிலில் சில இடங்களைச் செப்பனிட வேண்டியிருந்தது. அதிகாரிகளிடம் சொன்னால், 'தச்சர்கள், கருமான்கள், கொல்லத்துக்காரர்கள், சிற்பிகள் யாருமே தற்சமயம் கிடைப்பதில்லை' என்கிறார்கள். பக்கத்தில் ஏதோ புதிய நகரம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாயாமே, அங்கே போய்விட்டார்கள் என்கிறார்கள். என்ன அது?" என்றார் அம்மா.

நான் மர்மமாகச் சிரித்து, "அது ஒன்றுமில்லை" என்றேன்.

"உன் சிரிப்பைப் பார்த்தால் ஏதோ ரகசியத் திட்டம் போலிருக்கிறது. சொல்லிவிடு" என்றார் உரிமையுள்ள அதட்டலான குரலில்.

"ரகசியம் எதுவும் இல்லை, அம்மா, உண்மையான ஒரு புதிய நகரம் எழுப்பி வருகிறேன். சாலை, தண்ணீர், கோயில், கடைவீதி முதலிய எல்லா வசதிகளும் செய்து

வருகிறேன். இங்கேயுள்ள செல்வந்தர்களை அங்கே மாளிகைகள் கட்டிக் கொள்ளும்படி சொல்லி வருகிறேன். நகரம் முழுமையடைந்ததும், ஒரு நல்ல நாளில், நல்ல முகூர்த்தத்தில், தாங்கள்தான் தங்கள் திருக்கரத்தால் அதற்குத் திறப்புவிழா செய்யவேண்டும்" என்றேன்.

"நானா?" என்று திகைத்தார் அம்மா.

"ஆமாம், தாயே. அது தங்களுக்கு மரியாதை செய்யும் பொருட்டு நான் கட்டும் புதிய நகரம், தங்கள் பெயரால் அதற்கு நாகலாபுரம் என்று பெயர் வைக்கவிருக்கிறேன்" என்றேன்.

"அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம் கிருஷ்ணா. ஆனால், அம்மாமீது உனக்குள்ள மரியாதையையும் பிரியத்தையும் நீ வேறுவிதமாகவும் காட்டலாம். அதைச் செய் முதலில்" என்றார் அன்னை. அவர் குரலில் பரிசாசம் தொனித்தது.

"என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்?"

"ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரின் குமாரி திருமலை தேவியை உனக்கு மணமுடிக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன் என்று அன்றைக்குச் சொன்னேன். இதுவரை நீ உன் சம்மதத்தைச் சொல்லவில்லை. முதலில் அதைச் சொல்லு. அதன்பிறகு உன்னுடைய புதிய பட்டணத்துக்கு என் பெயரை வைக்கலாமா கூடாதா என்று நான் சொல்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுக் கொஞ்சம் கோபத்துடன் திரும்பினார் அன்னை.

அவரை எதிர்த்துப் பேசி என் காதலைத் தெரிவிப்பதற்குத் தைரியமில்லாத கோழையாக நான் நின்றிருந்தேன்.

இரண்டடி நடந்த அம்மா திரும்பி நோக்கினார் என்னை.

"உன்னிடம் இரண்டு விஷயம் பேச வேண்டும் என்று சொன்னேனில்லையா? வால்தவத்தில மூன்று விஷயம்" என்றார்.

"மூன்றாவது?" என்றேன். மேலும் என்ன அதிர்ச்சி தரப்போகிறாரோ என்று பயம் ஏற்பட்டது.

"அந்தப் பெண் காயத்ரி திடீரென்று எங்கே வெளியூர் போகிறேன் என்று நேற்று இரவு புறப்பட்டு விட்டாளே, எங்கே?" என்றார்.

அட்டா! காயத்ரி புறப்பட்டு விட்டாளா? மதுரைப் பக்கம் போக வேண்டாமென்று அவளைத் தடுக்க நினைத்திருந்தேனே!

"எனக்கு எப்படித் தெரியும், அம்மா! அவள் தங்களுக்கல்லவா செல்லக் காரியதரிசி?" என்றேன். "அவளை என் கீழே பணிக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று சொன்னீர்கள். பிறகு பார்த்தால் அவள் அரண்மனையில் எங்கே வேண்டுமானாலும் போகிறாள், வருகிறாள், பேசுகிறாள். அந்த உரிமையை அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு யார் கொடுத்திருக்க முடியும்?"

"ஆமாம்..." என்று ஒப்புக்கொண்டார் அம்மா. "முதலில் அவளைச் சாதாரணமாகத்தான் நினைத்தேன். மகா கெட்டிக்காரி. என்னைச் சதுரங்கத்தில் மூன்று முறை தோற்கடித்துவிட்டாள். பாடத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆடத் தெரிந்திருக்கிறது. வைத்தியம், சோதிடம், வானசாஸ்திரம் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறது. ஆச்சரியமான பெண்!"

அவளுக்கு வில்வித்தையும் வாடபோகும் குதிரை யேற்றமும் யானையேற்றமும் தெரியும் என்பதைச் சொன்னால், அம்மா எத்தனை ஆச்சரியப்படுவாரோ!

அம்மா சொன்னார்: "அவளால் நம் ராஜ்யத்துக்கு கேஷமும் ஏற்படும் என்று என் மனசுக்குள் ஏதோ ஒன்று

சொல்கிறது. கிருஷ்ணா... அதனால்தான் அவளுக்குத் தடையின்றி நடமாட அதிகாரம் கொடுத்தேன். இருந்தாலும், நேற்றிரவு அவள் வெளியூர் சென்றது எனக்கு ஆச்சரியம்தான். ஏதோ கோயிலுக்கு வேண்டுதல் என்றான். உனக்கு ஏதாவது தெரியுமோ...?"

"தெரியவில்லையே அம்மா..." என்று மனதறிந்து பொய் சொன்னேன்.

அன்னை சிவிஸையில் ஏறித் திரும்பிச் சென்றார்.

எதை நினைக்கக்கூடாது என்று சற்றுமுன் நினைத்தேனோ, அதுவே நினைவு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டவிட்டது.

பலவந்தமாக அந்த எண்ணங்களை விரட்டியடித்து, ராஜாங்கக் கடமைகளில் மனத்தைச் செலுத்த உறுதி பூண்டேன். லூயி பாதிரியார் அன்று பிற்பகல் என்னைக் காண வரலாம் என்று சொல்லி அனுப்பினேன்.

பிற்பகல் லூயி பாதிரியார் துவிபாஷி கஸ்பாருடன் வந்தபோது, அமைச்சர்கள் பலரும் என்னுடன் இருந்தார்கள்.

கொலு மண்டபத்தில் நுழைந்த பாதிரியார், அப்படியே பிரமித்துப் போனவராக ஓரடி நின்றுவிட்டார். அப்படியொரு மாபெரும் அரசவையை அவர் வாழ் நாளிலேயே கண்டதில்லை போலும்! அற்புதமான ஓவியங்களும் அருமையான சிற்பங்களும் பளிங்குத் தரையும்... முக்கியமாக, நவரத்தினங்கள் பதித்து ஜாஜ்வல்யமாகப் பிரகாசித்த எனது சிம்மாசனத்தையும் கண்டு அவருக்குத் தலை சுற்றியிருக்கும். இருபது படிகள் கொண்ட மேடையின் மீதுருந்த மிகப்பெரிய சிம்மாசனம் அது. மூன்று பேர் வசதியாக உட்கார்ந்துள்ள முடியும்.

லூயி பாதிரியார் மெதுவே நடந்து வந்து என் முன்னே நின்று, இரு கைகளையும் தலைக்கு மேலே குவித்து வணக்கம் செலுத்தினார். பரவாயில்லை. புத்திசாலியான பாதிரியார்தான்! இந்த நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களை விரைவாகவே கற்றுக்கொண்டுவிட்டார்! அப்பாஜியும் மற்றப் பிரதானிகளும், பரஸ்பரம் வணக்கம் செலுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஒரு சேவகன் தஞ்சாவூர்த் தட்டையும், காஷ்மீரத்துச் சால்வையையும் கொண்டு வந்து என் முன்னே தரையில் வைத்தான். "எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் பாதிரியாரே..." என்றேன்.

பரிசாக யாருக்கு எது கொடுத்தாலும் மன்னர் தன் கையால் எடுத்துக் கொடுக்கக்கூடாது என்பது விஜயநகர அரசவம்சத்தின் சம்பிரதாயம். சேவகன் தரையில் வைக்க வேண்டும். பரிசு பெறுகிறவர் அதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பழக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டிருந்த லூயி பாதிரியார், தட்டையும் சால்வையையும் எடுத்துக் கொண்டார். அப்பாஜி சால்வையைப் பிரித்து அவருக்குப் போர்த்தினார்.

பாதிரியார் முகமலர்ச்சியுடன் மறுபடி வணக்கம் செலுத்திவிட்டுத் தனக்குத் தரப்பட்டிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தார். அதுவரையில் எட்டத்திலேயே இருந்த துவிபாஷி கஸ்பார், இப்போது எங்கள் இருவருக்கு மிடையில் வந்து நின்று கொண்டார், இருவர் பேசுவதையும் மொழிபெயர்ப்பதற்காக.

"ஆளுநர் ஆல்புசுக் தமது வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கச் சொன்னார். போர்த்துகீசிய மன்னர் தங்களிடம் சில பிரச்சனைகளைப் பேசி, ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும்படி ஆளுநருக்கு ஆணை அனுப்பியிருக்கிறார். அதைப் பற்றிச் சொல்வதற்காகவே நான் வந்திருக்கிறேன்..." என்றார் பாதிரியார்.

"மகிழ்ச்சி..." என்றேன்.

"இந்தத் தேசத்தில் எங்களுடைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்று தங்களுக்குத் தெரியும். தங்களுடைய நிலைமை எப்படி என்பது எங்களுக்கும் தெரியும்..." என்ற முன்னுரையுடன் ஆரம்பித்தார் லூயி பாதிரியார்.

தான் அதிகம் பேசாமல், மற்றவர்களை அதிகம் பேசவிட்டுக் கேட்பதுதான் சிறந்த மன்னனுக்கு அடையாளம் என்று என் குருநாதர்கள் போதித்திருப்பதை நினைவில் கொண்டவனாக, "மேலே சொல்லுங்கள்..." என்று தலையசைத்தேன்.

"கோழிக்கோட்டில் நாங்கள் வியாபாரம் செய்ய முடியாதபடி, பண்டகசாலைகள் வைக்க முடியாதபடி முசல்மான்கள் தொல்லை தருகிறார்கள். கோவாவிலும் விஜயபுரம் சுல்தானின் படைகள் புகுந்து நாசம் செய்கின்றன. ஆகவே..."

"ஆகவே..." என்று நான் கேட்கவில்லை. அப்பாஜி கேட்டார்.

"கோழிக்கோட்டிலும் கோவாவிலும் முசல்மான் களை விரட்டியடிக்க விஜயநகரப் பேரரசு துணை செய்ய வேண்டும் என்று எங்கள் போர்த்துக்கிசிய மன்னரும் கோவாவில் உள்ள ஆளுநர் ஆல்புசுர்க்கும் தங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக, நாங்கள் சிறந்த அரேபிய - பாரசீக் குதிரைகளை மலிவாகத் தங்களுக்குத் தருகிறோம். நவீனமான வெட்டிமருந்துகள், பீரங்கி முதலான ஆயுதங்களும் தருகிறோம். விஜயபுரம் சுல்தானைத் தாங்கள் ஜெயிப்பதற்குச் சகல உதவிகளும் செய்கிறோம்..." என்று கூறி முடித்தார் லூயி பாதிரியார்.

"ஆகட்டும், பார்க்கலாம்... எல்லா அமைச்சர் களுடனும் கலந்து ஆலோசனை செய்து சொல்கிறேன்..." என்றேன்.

பாமனி சுல்தானகளுடைய செயல்கள் அத்துமீறிப் போகும்போது நான் அவர்கள்மீது படையெடுப்பு நடத்தியிருக்கிறேன். உண்மை. எனினும், அவர்களை அந்நியர்களாக எண்ண என் மனம் இடம் தரவில்லை. எப்படியும் அவர்கள் இந்த நாட்டுக்குள்ளேயே தங்கி, பாரத தேசத்துக்குள்ளேயே மணம் புரிந்துகொண்டு, பாரத தேசத்துக்குள்ளேயே வாழ்ந்து மடியப் போகிறவர்கள். தேசத்தின் செல்வத்தை அயல்நாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப் போவதில்லை. போர்த்துக்கிசியர்களையும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிற மற்ற பறங்கியர்களையும் அப்படிச் சுருத முடியுமா என்று சந்தேகமாயிருந்தது.

திட்டத்தைச் சொன்னவுடன், நான் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொள்வேன் என்று லூயி பாதிரியார் எதிர்பார்த்தார் போலும்... முகத்தில் ஏமாற்றம் படிய எழுந்து கொண்டார்.

"உங்களுடன் அன்று வந்திருந்த இத்தாலிய வைத்தியர் - அந்த இளைஞன் - நலமாக இருக்கிறானா..." என்று விசாரித்தேன்.

"நிக்கோலஸைச் சொல்கிறீர்களா...? அவனைத் தங்களிடம் அழைத்து வந்தேனே, அன்று பார்த்துதான்... இப்போது அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தெரிய வில்லை..." என்றார் பாதிரியார்.

அவா புறப்பட்டுச் சென்றதும் -

"சுக்ரவர்த்திக்கு ஒரு தகவல்..." என்றார் அப்பாஜி.

"என்ன அப்பாஜி..." என்று கேட்டேன்.

"அந்த நிக்கோலஸ் வைத்தியனைப் பற்றிப் பாதிரியாருக்குத் தெரியவில்லை. அவன் நேற்று ராத்திரி தலைநகரை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்ததை நம் ஒற்றர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள்..." என்றார் அப்பாஜி.

அமைச்சர் அய்யப்பராக உடனே, "சாம்ராஜ்யத்தின் பல பகுதிகளை, ஊர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டிருப்பான். அதனால், வெளியூர்களுக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறான். ஒற்றர்களை வைத்து வேவு பார்க்க வேண்டிய அவசியம் என்ன...?" என்றார்.

"தாராளமாகப் போகட்டும்... எங்கே வேண்டுமானாலும் செல்லட்டும்... ஆனால், அதற்கு ஒரு பெண்ணின் துணை எதற்கு? ஏன் ஒரு பெண்ணைத் தன்கூட அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்..." என்றார் அப்பாஜி.

"பெண்ணா...?" என்றேன் நான். உடனே.

"ஆம், சக்ரவர்த்தி... பெண்தான். அதுவும் தங்களுக்குத் தெரிந்த பெண்..." என்றவர், ஒரு விநாடி நிறுத்தி என் திகைப்பை ரசித்தபின், "பணிப்பெண்ணாக இங்கே உலாவிக் கொண்டிருந்தாளே, அந்த காயத்ரிதான்..." என்றார்.

நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். காயத்ரியா...!

அப்பாஜி தொடர்ந்து, "காளஹஸ்தி, திருப்பதி, காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம் வழியாக மதுரை வரை செல்லும் சாலை அது. இந்நேரம் அவர்கள் காளஹஸ்தியையோ, திருப்பதியையோ அடைந்திருப்பார்கள்..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது -

வெளியே பலவித குரல்கள் கேட்டன. யாரோ உள்ளே வர முயற்சிக்கிறார்கள்... காவல்காரர்கள் அனுமதி மறுக்கிறார்கள்...

"வழி விடுங்கள்! உடனே நான் சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்தாக வேண்டும்... உடனே... உடனே..." என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

10

கொலு மண்டபத்துக்கு வெளியே கூச்சல்களும் அதட்டல்களும் விநாடிக்கு விநாடி அதிகப்பட்டன.

அப்பாஜி சீற்றத்துடன் எழுந்து கொண்டார். "என்ன அநியாயமாக இருக்கிறது? வரவர யார் எங்கே வருவது என்கிற விவஸ்தையே இல்லாமல் போய்விட்டதே... யாரந்தப் பெண்?" என்றவர், சால்வையை வீசித் தோளமீது போட்டுக்கொண்டு எழுந்து சென்றார்.

ஆளுகிறவனுக்கும் ஆளப்படுகிறவனுக்கும் இடையே உள்ள தூரம் அதிகப்பட அதிகப்பட ஆட்சியின் அஸ்திவாரம் ஆட்டம் காணுகிறது என்பது என் அபிப்பிராயம். சோழர் காலத்தில் இருந்தது போல அரண்மனைக்கு வெளியே ஓர் ஆராய்ச்சி மணி கூட வேண்டும் என்று கூட மந்திரிப் பிரதானிகளிடம் சொல்லி வருகிறேன்.

அப்பாஜி போய் அந்தப் பெண்ணை விரட்டி அடித்து விடுவார்... வரக்கூடாத இடத்துக்கு வந்து, வரம்பு மீறிப் பேசினான் என்பதற்காகச் சிரச்சேதம் செய்யக்கூட உத்தரவிட்டு விடுவார்.

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் நான் ஆசனத்தை விட்டு இறங்கினேன். நான் எழுந்து கொண்டதைப் பார்த்ததும் மற்றப் பிரதானிகளும் எழுந்துகொண்டு என்னைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

காவலர்கள் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை. சட்டென்று விலகிக்கொண்டார்கள். நான் பயந்த மாதிரியே

அப்பாஜி, "இந்தப் பெண்ணை..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். "இருங்கள், மகாப் பிரதானி" என்று நான் குறுக்கிட்டேன்.

அப்பாஜி திடுக்கிட்டுப் போனார்.

அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவள் காலோடு தலை பர்தா அணிந்திருந்தாள். ஏழைப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும் பர்தா உடை அழுக்கடைந்ததாயும், பல இடங்களில் கிழிந்து ஒட்டுப்போட்டதாயும் இருந்தது.

அந்தப் பெண்ணின் அருகில் சென்றேன். யாரும் செய்யக்கூடாத, அதுவும் ஒரு சக்ரவர்த்தி ஒரு முஸ்லிமான் பெண்ணிடம் செய்யவே கூடாத, முறை தவறான காரியத்தைச் செய்தேன்.

அவளுடைய முகத்திரையைச் சட்டென அகற்றினேன்.

வந்தவன் உளவாளியாக இருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் எழுந்ததால், அரசனுக்குள்ள உரிமையை உபயோகித்து, அந்தச் செயலைச் செய்தேன்.

ஆனால், முகத்தைப் பார்த்ததும் என் காரியத்தை எண்ணி நானே வெட்கப்பட்டேன்.

அவள் நிஜமாகவே ஒரு முஸ்லிமான் பெண்தான், நெற்றியில் பொட்டு இல்லாதிருப்பதையும் முகத்தின் நிறத்தையும் கொண்டு நிச்சயமாக எனக்குத் தெரிந்தது.

அவள் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. விம்மலுடன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

"சக்ரவர்த்தி... என் கணவரை இரண்டு வருடம் முந்தி ஏதோ ஒரு குற்றத்துக்காகக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தார்கள். இப்போது அவரையும் அவரோடு இருந்த வேறு பல கைதிகளையும், சக்ரவர்த்தி புதிதாகக் கட்டிக்

கொண்டிருக்கிற நகரத்துக்கு இழுத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"எதற்கு?" என்றேன்.

"நரபலி கொடுப்பதற்கு" என்றான் அந்தப் பெண்.

"என்னது!" என்று அதிர்ச்சியுற்றேன்.

அடுகளையும் மாடுகளையும், கோழிகளையும் களவு கொடுப்பதைப் பற்றி நான் கேட்டிருக்கிறேன். சாம் ராஜ்யத்தில் எவ்வளவோ சாதியினர் இருக்கிறார்கள். கிராம தேவதைகளுக்காக அவர்கள் நடத்தும் சம்பிரதாயச் சடங்குகளை நான் தடுப்பது கிடையாது. தலையிடுவதும் கிடையாது.

ஆனால் நரபலியா? அதைப்பற்றிச் சிலர் பேசியதைக் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் உண்மையென்று நம்பியதில்லை.

அப்பாஜியின் பக்கம் திரும்பினேன். "மகாப் பிரதானி, என்ன இவன் சொல்வது?" என்றேன்.

அப்பாஜிக்கு இதெல்லாம் சுத்தமாகப் பிடிக்க வில்லை. சக்ரவர்த்தியாக இருப்பவர் பவனி, திருவிழா, வெளிநாட்டினரை உபசரித்தல், வாணிப உடன்படிக்கை - இதுபோன்ற விஷயங்களில் மட்டும் கவனம் செலுத்தினால் போதும் எனபது அவருடைய அபிப்பிராயம்.

"சின்னச் சின்ன விஷயங்களைப் பற்றிச் சக்ரவர்த்தி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தால் நேரம்தான் வீண்" என்றார்.

"இது சின்ன விஷயமில்லை, அப்பாஜி. பெரிய விஷயம். ரொம்பப் பெரிய விஷயம். நரபலி கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்கிறானே, உண்மைதானா? அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

அப்பாஜி மெனமமாக இருந்தார். நீர்ப்பாசனக் களைக் கவனித்துக் கொள்ளும் அமைச்சரான கொண்டமராசு, "அது வேறொன்றுமில்லை, சக்ரவர்த்தி

நாகலாபுரத்தில் ஒரு ஏரி வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் மதிவசுவரில் ஒரு பகுதி இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. அது ஏதோ தூரத்தேவதையின் கோபத்தினால்தான் என்று தொழிலாளர்கள் நினைத்து, நரபலி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள்..." என்றார்.

"கட்டியது இடிந்து விழுகிறதென்றால் அதற்கான கலனும் கல்வையும் சரியில்லை என்று அர்த்தம்" என்றேன் நான் கடுமையாக. "கட்டிடக் கலையில் நிபுணர்களாக இருப்பவர்களை நீங்கள் அமர்த்தவில்லை என்று அர்த்தம். கோவாவில் நல்ல கட்டிட நிபுணர்கள் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். குறிப்பாக, ஜோ பாண்டி என்பவரைப் பற்றிச் சிலாகித்துப் பேசுகிறார்கள். லூயி பாதிரியாரிடம் சொல்லி அந்தப் போர்த்துக்கீசியரை அழைத்து வரச் சொல்லுங்கள். அதை விட்டுவிட்டு தூரத்தேவதையாம்! நரபலியாம்! சே!"

"சக்ரவர்த்தி ஒரு விஷயத்தை மறந்துவிட்டீர்கள்" என்றார் அப்பாஜி.

"என்ன?" என்றேன்.

"நரபலி கொடுக்கப்படுகிறவர்கள் குற்றமற்ற பொது மக்கள் அல்ல. குற்றம் செய்து பிடிபட்டுச் சிறையில் தண்டனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் கைதிகள். அவர்களைத்தான் பலி கொடுக்கப்போகிறோம், எப்படியும் சாகப் போகிறவர்கள்தானே அவர்கள்?"

"எல்லாருமே ஒருநாள் சாக வேண்டியவர்கள்தான் அப்பாஜி! நீங்களும் சரி, நானும் சரி, ஆனால், இறைவனாகப் பார்த்துக் கூப்பிடும்போது மரணம் வரட்டும். கடவுள் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நாம் செய்யவேண்டாம்" என்றேன்.

"நீ சொல்வது ரொம்பச் சரி, கிருஷ்ணா" என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தால் என் அள்ளை நாகலாம்பீக நின்றிருந்தார். இங்கே நடக்கும் விவாதங்களைப் பற்றி யாரோ அவரிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டு நின்றிருந்திருக்கிறார்.

"ராணி, தாங்கள் ஏன்..." என்று அப்பாஜி முணுமுணுத்தார். அவர் கோடு கிழித்தால் தாண்டாதவர் என் அளனை, அவரேகூடத் தன் கருத்தை எதிராக்கிறாரே என்று அப்பாஜிக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது இயற்கைதான்.

இதையெல்லாம் பார்த்தவண்ணம் பரிதாபமாக நின்றிருந்தான் அந்தப் பெண். என் தாய் அவளுடைய தோளை அன்புடன் தொட்டு, "நீ பயப்படாமல் பேர் அம்மா. சக்ரவர்த்தி தகுந்த அதிகாரிகளை அனுப்பி உன கணவனைக் காப்பாற்றுவார்" என்றார்.

நான் உடனே, "இல்லை, தாயே, இதெல்லாம் அதிகாரிகளிடம் சொன்னால் நடவாது. ஒரு உயிர்தானே போகிறது, போகட்டும் என்று அலட்சியமாக இருந்து விடுவார்கள். ஆகவே, நானே போய்ப் பார்க்கிறேன்" என்றேன்.

"வேண்டாம் சக்ரவர்த்தி" என்று அப்பாஜி. நாடெண்டல கோபர், சாளுவ கோலிந்தராசு, ராயசம் கொண்டமராசு, திம்மராசு, அய்யப்பராசு முதலிய எல்லாருமே தடுத்தார்கள். "நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்றார்கள்.

"என் குதிரையைச் சித்தம் செய்யச் சொல்லுங்கள். இந்தப் பெண்ணையும் நம்முடன் அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று கண்டிப்புடன் சொல்லிவிட்டேன்.

அம்மணமாகத் தெருவில் விளையாடும் குழந்தையிடம் அழுக்கும் இருக்கும். அழுகும் இருக்கும்.

புதிதாக எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் நாகலாபுரமும் அப்படித்தான இருந்தது. பாதி கட்டியும் பாதி கட்டப் படாமலும்.

தெருக்களும், கடைவீதிகளும், தனித்தனித் தொழில் செய்வோர்களுக்குத் தனித்தனித் தெருக்களும் பிறந்து கொண்டிருந்தன. பெரிய பெரிய மாளிகைகள்... ஏழைகளின் குடிசைகள்... கடைகள்... சந்தைகள்... கோயில்களுக்கும் குறைவில்லை. சந்தியா கால பூஜைகளின் மணியோசையும், பாசுரங்களும் வேத கோஷங்களும் கலந்து கேட்டன. பல இடங்களில் சந்தைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. பழையதும் புதியதுமான பூங்காக்களும்; தோப்புகளும் தலைகாட்டிக் கொண்டிருந்தன. மக்கள் குடியேறிவிட்ட வீடுகளின் வாசல்களில் சித்திர விசித்திரமான கோலங்கள் வரையப் பட்டிருந்தன. பிரகாசமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளும் குதிரைகளும் எந்த அவசரமில்லாமல் மந்த நடையில் போய்க் கொண்டிருந்தன.

பூம்புகாரைப் பற்றிச் சங்கப் புலவர் பாடியது போல, 'வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும், குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும், தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிலும், கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும், சமுத்துணவும் காழகத் தாக்கமும்' நிறைந்ததாக இந்தப் புதிய நகரை நிர்மாணிக்க விரும்பினேன். அந்தக் கனவு இதோ சிறிது சிறிதாக நனவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், நின்று ரசிக்க என் மனநிலை இடம் தரவில்லை.

நானும் மற்றவர்களும் வேகமாகவே குதிரையைச் செலுத்திச் சென்று கொண்டிருந்ததால் என்னை யாரும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. அப்படியும் யாரோ ஒருவனுக்கு என்னைத் தெரிந்துவிட்டது. நீண்ட குச்சியின்

றுனியில் பூவரசங் கிளையைச் செருகிக் கொண்டு என் குதிரையின் பக்கமாக ஓடி வந்தான்.

மன்னர் குதிரைமீது பவனி வரும்போது, அவரிடம் ஏதாவது ஒரு குறையைத் தெரிவிக்க விரும்பும் குடிமகன் இதுபோல ஒரு குச்சி றுனியில் ஒரு கிளையைச் செருகிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது நடைமுறை அப்படியாரேனும் வருவதைக் கண்டால், எனக்கு இருபக்கமும் வருகிற காவலர்கள் ஒதுங்கி அவனுக்கு வழி கொடுப்பார்கள். நான் அந்த மனிதனின் வழக்கைக் கேட்டு என்னுடன் வரும் தளபதியிடமோ அமைச்சரிடமோ என் தீர்ப்பைச் சொல்லுவேன்.

ஆனால், யானைமீது நான் செல்லும்போது வேறொரு வழக்கம். தன் குறையை விண்ணப்பிக்க விரும்புகிறவன் நெடுஞ்சாண் கிடையாகச் சாவையின் குறுக்கே படுத்துக் கொள்வான், யானையை நிறுத்தி அவன் குறையைக் கேட்பேன்.

ஆயினும், இப்போது எந்தக் குடிமகனின் குறையையும் கேட்க எனக்கு மனமும் இல்லை, அவகாசமும் இல்லை. "இன்னொரு சமயம்... இன்னொரு சமயம்..." என்று அவசரமாக அந்த மனிதனிடம் சொல்லிவிட்டுப் போய்க் கொண்டேயிருந்தேன். நாளடைவில் குதிரைகளுக்குப் பின்னே, ஒரு முஸ்லிமான் வீரனின் பாதுகாப்புடன் வரும் அந்த ஏழைப் பெண்ணைப் பற்றி என் சிந்தனைகள் சென்று கொண்டிருந்தன.

நரபலி... நரபலி...

ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்பு நாடோடியாக நாடெங்கும் சுற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் பல வகையான வழக்கு விசாரணைகளையும் குரூரமான தண்டனைகளையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். கூரிய கம்பத்தின் உச்சியில் துடிக்கத் துடிக்கக் கழுவேறுவதைக்

கண்டு பதைத்திருக்கிறேன். யானையைக் கொண்டு மிதிகை வைத்துக் கொல்லுவதும் உண்டு.

ஒருவா குற்றவாளியா இல்லையா என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் வழிமுறைகளும் கோரமானவை. கோயில் சந்நிதியில் தான் நிரபராதி என்று ஒருவன் சத்தியம் செய்தால், பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கோலை அவன் முன்னே நீட்டுகிறார்கள். அதை அவன் நாககிணால் நக்க வேண்டும். அல்லது உள்ளங்கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருபதடி நடக்க வேண்டும். நாகக்குக்கோ கைக்கோ ஒன்றும் ஆகவில்லை என்றால், அவன் சொன்னது உண்மை என்று நீர்மானிக்கிறார்கள் அல்லது கொதிக்கும் எண்ணெயில் அவனுடைய இரண்டு விரல்களை நனைக்கிறார்கள். விரல்களை வெளியே எடுத்து அவற்றில் துணி சுற்றி அரக்கு முத்திரை வைத்துவிட்டு, மூன்று நாள் கழித்துப் பிரித்துப் பார்க்கிறார்கள். அந்த விரல்களில் ரணம் ஏற்பட்டிருந்தால் அவன் குற்றவாளி என்று பொருள்.

இதெல்லாம் தர்ம சாத்திரங்களுக்கும், மனிதத் தன்மைக்கும் பொருந்தியவையா என்று நான் அடிக்கடி யோசிப்பதுண்டு. பெரியவர்களைக் கூட்டி, அறிவுக்கும் நாகரிகத்துக்கும் ஏற்றனவாக வேறு நீதிமுறைகளை வகுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், ஒவ்வொரு சீமையில், ஒவ்வொரு மக்கள் தாங்களாகவே சில வழிமுறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் தடாலடியாக மாற்றங்கள் கொண்டு வந்தால் சமூகத்தின் கட்டுக்கோப்பே குலைந்து போகும் என்ற அச்சத்தினால், தேனீக்கூட்டில் கை வைக்கலாமா என்ற தயக்கத்தினால் பொறுமையாக இருந்து வருகிறேன்.

போகும் வழியில், "இது கைக்கோள் தெரு. இது ரெட்டியார் தெரு... இங்கே அந்தணர்கள் வசிக்கிறார்கள்"

என்று என பகத்தில் வந்துகொண்டிருந்த அப்பாஜி எனக்குச் சொல்லியபடி இருந்தார் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டது முதல் நான் பேசாமலே இருப்பதை அறிந்து, என கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு வந்தார் அவர். நான் ஊம் ஊம் என்று தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"இது வேசிகள் தெரு, கௌரவமாகத் தேவதாசிகள் தெரு என்று பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள்" என்று அப்பாஜி சொன்னபோது, என மௌனம் கலைந்தது.

"இந்த ஊரிலும் அந்தக் கண்ணராவி வந்து விட்டதா?" என்றேன் கடுகடுப்புடன். "எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் தண்டனைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த விபசாரக் குற்றத்துக்கும் கடுமையான தண்டனைகள் வைத்து ஒழித்துவிட்டால் என்ன?"

அப்பாஜி கடகடவென்று நகைத்தார். "சகரவர்த்தி, உலகத்திலேயே மிகத் தொனமை வாய்ந்த தொழில் என்று இதைச் சொல்வார்கள். இதை யாராலும் ஒழிக்க முடியாது. ஒழிக்கவும் கூடாது" என்றார்.

"ஒழிக்கக் கூடாதா? ஏன்?" என்றேன்.

"நமது அரசுக்கு வரியாக வரும் வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இவர்கள் மூலமாகத்தான் வருகிறது. அவர்களும் சம்பாதித்து, அரசாங்கத்துக்கும் நிறையக் கொடுக்கிறார்கள். அதைத் தவிர, குளம், கோயில், நீர்த்தேக்கம், அன்ன சத்திரம், வழிப்போக்கர்கள் தங்குவதற்கான விடுதி - இப்படி எத்தனையோ நற்பணிகளை அவர்கள் செய்கிறார்கள். அரசாங்கத்துக்கு அந்தச் செலவுகள் மிச்சம்" என்று விளக்கினார் அப்பாஜி. அவர் பேச்சை மறுக்க முடியவில்லை.

குதிரை வீரனொருவன் வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே செல்ல, நாங்கள் குதிரைகளை நிறுத்திவிட்டு.

குன்றின் உச்சிக்கு ஏறினோம். அந்தக் குன்றுக்கும் அடுத்த குன்றுக்கும் நடுவில் ஒரு பள்ளத்தாக்கு இருந்தது. அதைத்தான் வெட்டி ஆழப்படுத்தி ஏரி அமைக்க முயன்று வந்தார்கள். குன்றுகளின் மீதுருந்து மழைநீர் வருவதற்கும், வேறு சிறாறுகளிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்கும் பெரிய பெரிய குழாய்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. ஏரியிலிருந்து நாலு திசைகளிலும் பாசைகள் சென்றன, பக்கத்து ஊர்களுக்கு.

குன்றின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தபோது, அடிவாரத்தில் சிற்றெறும்புகள் பேராலத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்வது கண்ணில்பட்டது. இருட்டும் வேளையாகி விட்டதால் ஏராளமான தீப்பந்தங்கள் நடப்பட்டிருந்தன.

குளிர்காற்று உடலை வான்கொண்டு வெட்டியது. நாங்கள் இருந்த இடத்தில் இருள் பரவியிருந்ததால் கீழே இருந்தவர்களுக்கு எங்களைத் தெரியவில்லை. நான் அருகில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தேன். அந்த முஸல்மான் பெண் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. அதிலிருந்து அவள் தலிப்பும் தெரிந்தது.

கீழே கவனித்தேன் ஓரிடத்தில் முழங்கால் உயரத்துக்கு ஒரு கல் - ஏதாவது கிராம தேவதையின் சிலையாகவும் இருக்கலாம் - வைக்கப்பட்டு அதற்குப் பூச்சுற்றிக் குங்குமமிட்டு அதன் எதிரில் ஓர் ஆட்டைப் பலி கொடுத்த பின், கற்பூரம் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சில பெண்கள் அதைச்சுற்றி வந்து கும்மியடிப்பதும், உடுக்கையின் ஓசையும் கேட்டன.

ஓர் ஆட்டைப் பலி கொடுத்த பின், வலது காலை வெட்டி, அதன் வாயின் குறுக்காகச் செருகினார்கள். ஒருவர் அதன்மீது மஞ்சள் நீரைத் தெளித்தார்.

“தண்ணீர் தெளித்ததும் ஆடு வாயைத் திறந்தால் அடுத்த பலிக்கு உத்தரவு கிடைத்துவிட்டது என்று

அர்த்தம்” என்று விளக்கினார் என பக்கத்தில் வந்து நின்ற கொண்டமராசு.

எனக்கு எதுவும் பிடிக்கவில்லை. போர்க்களத்தில் எதிரிகளுடன் சமர் புரியும்போது, இவ்வளவு தலைகளைச் சீவுகிறோமே, இவ்வளவு கைகளையும் கால்களையும் வெட்டுகிறோமே, இத்தனை குடம் குடமாக ரத்தம் கொட்டும்படி பண்ணுகிறோமே என்ற நினைப்பு எனக்கு எழுந்ததில்லை. ஒவ்வொரு யுத்த தினத்தின் போதும் அநேகமாக அதுதான் உலகத்தில் என்னுடைய கடைசித் தினமாக இருக்கும் என்ற ஒரே நினைப்புத்தான் என் மனத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும். போர் முடிந்த பிறகு கடவெற்றியோ தோல்வியோ அதைப் பற்றித்தான் சித்திக்கவும், விவாதிக்கவும் தோன்றும். செய்த கொலைகளைப் பற்றிய சிந்தனை எழாது. ஏனெனில் அது கொலை அல்ல. ஓர் அரசனின் தர்மம். ஆனால், இப்போது என் கண் முன்னால் நடைபெறும் ஒரு ரத்தக் களரியான காட்சிக்கு மென்த சாட்சியாக நின்றிருப்பதை எண்ணி வெட்கப்பட்டேன். இதைப் படிக்கிறபோது உங்களுக்கும் கஷ்டமாக இருக்கும் ஆகவே அதிகமாக நான் விவரிக்க விரும்பவில்லை.

“என்னம்மா, உன் புருஷனை எங்கேயும் காணவில்லையே? சும்மா பொய் சொன்னாயா?” என்று அந்தப் பெண்ணைக் கிண்டலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் அப்பாஜி.

“ஒருவேளை நாம் வருவதற்கு முன்பே பலி கொடுத்துவிட்டார்களோ என்னவோ” என்று திம்மராசு சொன்னதும் அந்தப் பெண் ஒவென்று அழலானாள்.

“அப்படியில்லை. கோழி, ஆடு, எருமை முதலிய எல்லாப் பலிகளையும் முடித்து விட்டுக் கடைசியாகத்தான் நரபலிக்கு வருவார்கள்” என்று ஒரு தளபதி சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது—

"அதோ! அதோ!" என்றான் அந்த முஸ்லிமான் பெண் தன் அழுகையை நிறுத்திக் கொண்டு.

பார்த்தேன்.

கைக்கு விலங்கு போட்டுப் பத்துப் பன்னிரண்டு பேரை ஒரு கூடாரத்திலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

"அதோ என் கணவர்" என்றான் அவன். யாரைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் - அவர்களில் கடைசியாக வந்தவன் ஒரு பெண்.

கண்களை கசக்கிக் கொண்டு உற்றுப் பார்த்தேன்.

ஆமாம்... அவளேதான்.

"காயத்ரியா!" என் வியப்பு உரக்க வெளிப்பட்டது.

அப்பாஜியும் சரி, மற்றவர்களும் சரி, அவளை அங்கே, அந்த நிலையில் எதிர்பார்க்காததால் வாயடைத்து நின்றார்கள்.

"சக்ரவர்த்தி... அவள் பெயர் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அந்தப் பெண்தான் என்னைத் தங்களிடம் அனுப்பினாள்" என்றான் கைதியின் மனைவி.

"எப்படி... ஏன்... காயத்ரி... இவள் எதனால் இவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டாள்..." என்று தடுமாறினேன்.

"என் புருஷனையும் மற்றக் கைதிகளையும் இவர்கள் இழுத்துக் கொண்டு போவதைப் பார்த்ததும் ஒரு காவலனிடம், 'எங்கே அழைத்துப் போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டேன். 'எல்லாரையும் நாகலாபுரம் ஏரியில் நரபலி கொடுக்கப் போகிறோம்' என்றான். கதறிக் கொண்டு அதிகாரிகளைக் கெஞ்சினேன். மன்றாடினேன். அவர்கள் என்னை எட்டி உதைத்துத் தள்ளிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அந்த வழியே வந்த இந்தப் பெண் எனக்குப் பரிந்துகொண்டு அவர்களிடம் பேசினாள்.

'நரபலி கொடுப்பதே தப்பு, அதுவும் கைதிகளைப் பலி கொடுக்கக் கூடாது' என்று வாதாடினாள். அதிகாரிகளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'உன்னையும் சோத்தே பலி கொடுக்கிறோம். வா' என்று இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அப்போது அவள் என்னிடம், 'நீ நேரே அரண்மனைக்கு ஓடி, சக்ரவர்த்தியிடம் சொல்லு. அவர் வருவார் அல்லது யாரையேனும் அனுப்புவார்' என்றான். அதனால்தான் நான் வந்தேன்..."

அழுதுகொண்டே அவள் சொல்லச் சொல்ல, நான் சரசரவென்று குன்றின் மீதிருந்து இறங்கினேன், ஏரிசை நோக்கி.

குன்றின் உச்சியிலிருந்து இறங்கி, குதிரையை ஒரு காவலனிடம் ஒப்படைத்த பின், நேரே காயத்ரியின் முன்னே போய் நின்றபோது எனக்கே ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

அடையாளமே தெரியாமல் அவள் முகம் மாறியிருந்தது. பலி கொடுக்கப் படவிருக்கும் ஆடு மாடுகளுக்குச் செய்திருந்த மாதிரியே, அவள் முகத்தின் மீதும் தலையின் மேலும் மஞ்சள் நீரும் குங்கும நீரும் தெளித்திருந்தார்கள்.

ஏரி வெட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்த அதிகாரிகளும் பலி கொடுப்பதற்காகப் பட்டாக்கத்தியைக் கல்லில் தீட்டிக் கொண்டிருந்த ஆட்களும் பூசாரிகளும் அவர்களுடைய உதவியாளர்களும் பறையடித்துக் கொண்டிருந்த நபர்களும் என்னைக் கண்டவுடன் ஒலியத்தில் தீட்டப்பட்ட உருவங்கள் போல, பாறையில் வடித்த சிற்பங்கள் போல ஒரு விநாடி அப்படியப்படியே அசைவின்றி நின்றார்கள். அடுத்த விநாடி நெடுஞ்சாண்கிடையாக என் காவில் விழுந்தார்கள். பலியாகவிருந்த கைதிகள், "சக்ரவர்த்தி... எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்! எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்!" என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கூவிக் கொண்டு, கையிலும் காலிலும் சங்கிலி மாட்டப்பட்டிருந்த போதிலும் தாறுமாறாக விழுந்து வணங்கினார்கள்.

அந்த முஸ்லமான் பெண்ணைப் பார்த்தேன்.

சுற்றிலும் இவ்வளவு பேர் இருப்பதை மறந்து, வெட்கத்தைத் துறந்து, கைகளையே மாலையாக்கி தன்

கணவனைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மினாள். அவளால் அவளை அனைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கையிலிருந்த விலங்கு தடுத்தது. எனவே, இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து அவள் முகத்தை வருடினாள்.

"விலங்குகளையும் சங்கிலிகளையும் அகற்றுங்கள்..." என்று உத்தரவிட்டு வாக்கியத்தை முடிக்கும் முன்பே, அதிகாரிகள் அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டார்கள். கைவிலங்குகளும் கால்சங்கிலிகளும் அகற்றப்படும் ஒசை கட்கடவென்று கேட்டது.

இவ்வளவுக்கும் நடுவே காயத்ரி மெனனமாகவே இருந்தாள். என் காவில் விழவுமில்லை. 'என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று கெஞ்சவுமில்லை.

என் உத்தரியத்தைக் கொடுத்து, "முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்!" என்றேன்.

"ஒரு சக்ரவர்த்தி செய்கிற காரியமா இது!" என்று அப்பாஜியும் மற்ற அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் அதிர்ந்துபோவது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. நான் லட்சியம் செய்யவில்லை.

சரிகைக் கரை போட்ட பட்டு அங்கவஸ்திரத்தினால் காயத்ரி தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். தூசு நீங்கிய கண்ணாடி போல அவள் முகம் பளபளவென்று சுத்தமாயிற்று.

"வாளெடுத்துப் போரிடத் தெரியும், வில்லெடுத்து வீழ்த்தத் தெரியும் என்றெல்லாம் அளந்தாயே... ஐகன்னாத பிரபு உன்னைக் காப்பாற்றுவார் என்றாயே...!, கடைசியில் இந்தக் கிருஷ்ணதேவராய பிரபு வந்துதான் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தது..." என்றேன்.

"என்னை நானே காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்ப வில்லை சக்ரவர்த்தி..." என்றாள் காயத்ரி. "இந்த நரபலி

சமாசாரங்கள் தங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக, நானாகவே இவர்களை வம்புக்கிழுத்துச் சிக்கிக்கொண்டேன். செய்தி அறிந்ததும் சக்ரவர்த்தி வருவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த அக்கிரமமான பலி பற்றித் தங்களுக்கு எப்படிச் செய்தி அனுப்புவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், இந்த முஸ்லமான் பெண் வந்து சேர்ந்தாள்..." என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அப்பாஜி கோபத்துடன் குறுக்கிட்டார். "இந்தா பெண்ணே, வார்த்தையை அளந்து பேசு! எந்தப் பலி அக்கிரமம், எந்தப் பலி கிரமம் என்பதை நீ சொல்லி நானோ, சக்ரவர்த்தியோ தெரிந்துகொள்ளத் தேவையில்லை. ராத்திரியோடு ராத்திரியாக நீ தலைநகரை விட்டுப் புறப்பட்டாயே. அது எதற்கு என்று சொல்லு." என்றார்.

"நான் ராஜகாரியமாகப் புறப்பட்டேன் மகா பிரதானி..." என்றாள் காயத்ரி.

அப்பாஜி என் முகத்தைப் பார்த்தார். 'பிறகு சொல்கிறேன்' என்பது போல மௌனமாகத் தலை யசைத்தேன் நான். எனக்கும் எங்கிருந்தோ வந்த இந்தப் பெண்ணுக்குமிடையே அப்படியோர் அந்தரங்கம் இருப்பதை அப்பாஜியால் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடிய வில்லை எல்லாருக்கும் எதிரில் சிறுமைப்படுத்தப் பட்டுவிட்டோம் என்ற அவமானம் அவர் முகத்தில் படர்வதைக் கவனித்தேன். ஆயினும் என்னால் எதுவும் சொல்ல இயலவில்லை.

காயத்ரியை அப்படிச் சுலபமாக விட்டுவிடக்கூடா தென்று நினைத்த அப்பாஜி, "உன்னுடன் அந்த இத்தாலிய வைத்தியனை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாயே, அந்த ஆள் எங்கே..." என்றார்.

"நான் அழைத்துப் போகவில்லை, மகாபிரதானி" என்றாள் காயத்ரி. "நான்பாட்டுக்கு நான் புறப்பட்டேன்.

அவர்பாட்டுக்கு அவர் புறப்பட்டார் இருவரும் சாலையில் சந்தித்தோம். 'தெற்கேயுள்ள பட்டணங்களைப் பார்க்க வேண்டும்' என்றார், 'வாருங்கள் என்னுடன்' என்று அழைத்துக் கொண்டேன்."

"நான் அப்போதே சொல்லவில்லை?" என்றார் அமைச்சர் அய்யப்பராக.

அப்பாஜியின் கோபம் அதிகப்பட்டது. அய்யப்ப ராகவை என்னைக்குமே அவருக்குப் பிடிக்காது.

"தங்களுடைய கூர்மையும் முன் யோசனையும் இந்தச் சிறியேனுக்குக் கிடையாதுதான். ஒப்புக்கொள்கிறேன்." என்றவர், என்னை நோக்கி "நமது வைத்திய முறைகளை ஆராய வந்தவன் தலைநகரிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியதுதானே...? ஏன் வெளியூர்களுக்குப் போக வேண்டும்... அதுவும் ரகசியமாக..." என்றார்.

"வைத்திய சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்கள் வெளியூர் களிலும் இருக்கலாமில்லையா..." என்று அவருக்குப் பதிலளித்துவிட்டு, காயத்ரியிடம் "சரி, அவன் இப்போது எங்கே..." என்றேன்.

"அதோ, கைதிகளின் வரிசையில் ஏழாவதாக நிற்கிறாரே..." என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

நிமிர்ந்து பார்த்த எனக்குச் சிரிப்பதா, பரிதாபப் படுவதா என்று தெரியவில்லை.

நிக்கோலஸின் முகமெல்லாம் புழுதி படிந்து, தலைமுடி பரட்டையாக விரிந்து, உடையெங்கும் மஞ்சள், குங்குமம் தெளிக்கப்பட்டு...

இளைஞனானாலும் பயத்தினால் நிக்கோலஸின் உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. மரணத்தின் வாசலில் காலடி எடுத்து வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்த எவனிடமும் இருக்கக்கூடிய பீதி அவனிடமும் தெரிந்தது.

"என்ன நடந்தது..." என்ற கேள்விக்கு நிக்கோலஸ் ஏதோ முணுமுணுத்தான்.

"நான் சொல்கிறேன்... அவருடைய மொழி எனக்குத் தெரியும்..." என்று முன்வந்தாள் காயத்ரி. "இவளுக்கிருக்கும் திறமைகளுக்குக் கணக்கே இல்லையா..." என்று வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தேன்.

காயத்ரி ஒரு குறும்புத்தனமான புன்னகையுடன் சொன்னாள்:

"முதலில் என்னை மட்டும்தான் அதிகாரிகள் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள். இவர் திரும்பித் தலைநகருக்குப் போகவேண்டியதுதானே...? போகாமல், எனக்காக இவர்களிடம் சண்டை போட்டார். இவர்களுக்கு இவருடைய மொழியும் புரியவில்லை. இவர் யாரென்பதும் தெரியவில்லை. என்னோடு சேர்த்து இவரும் சிறைப்பட்டு விட்டார், பாவம்..." என்று அவள் விளக்கியதும்...

அமைச்சர் அய்யப்பராசலிடம், "இந்தக் கைதிகளை விடுவித்து, அவரவர் ஊர்களுக்கு அனுப்பிவைக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்..." என்றேன்.

"நாங்கள் உத்தரவு வாங்கிக் கொள்கிறோம்..." என்றாள் காயத்ரி. நிக்கோலஸும் கைகுவித்தான். அவன் கண்கள் பனித்திருந்தன. காயத்ரியைச் சுட்டிக்காட்டி ஏதோ சொன்னான். 'இவள் மட்டும் இல்லையென்றால், என் உயிர் போயிருக்கும்' என்று அவன் சொல்ல முயற்சிப்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

"இவர்களுக்கு உணவு, உடை, வசதிகள் செய்து கொடுத்து அனுப்பி வைப்புகள்..." என்று அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டேன். "உனக்குத் துணையாகச் சில காவலர்களை அனுப்பட்டுமா..." என்று மறுபடியும் கேட்டேன், காயத்ரியிடம்.

'சின்னா தேவியைப் பார்ப்பதற்காக நீ போகும் பகுதிகளில் சோழர்களுக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறது' என்று எச்சரிக்க நினைத்தேன். அருகில் அப்பாஜி இருந்ததால், அதைச் சொல்ல முடியவில்லை.

"துணை எதுவும் வேண்டாம் சக்ரவர்த்தி..." என்று கூறிவிட்டு, நிக்கோலஸுடன் நடந்தாள் அவள்.

'மிச்சமுள்ள வழியில் இவளுக்கு என்ன ஆபத் தெல்லாம் ஏற்படப்போகிறதோ...' என்று நான் தூசில் கொண்டேன்.

அவர்கள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அப்பாஜி பொருமினார். "கேவலம் ஒரு பெண்... என்ன தைரியம்! எவனோ ஒரு பறங்கியனுடன், ஏதோ ஓர் ஊருக்குத் தன்னத்தனியே போகிறாள்! எங்கே போகிறாய் என்று கேட்டால், ராஜகாரியம் என்கிறாள்! ஹம்..." என்று கூறிவிட்டு, என முகத்தைப் பார்த்தார்.

அது என்ன 'ராஜகாரியம்' என்பதை இப்போதாவது நான் சொல்வேனென்று அவர் எதிர்பார்ப்பது புரிந்தது. நான் சொல்லவில்லை. 'சின்னாதேவியை மீட்டு வருவதற்காக ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போக வேண்டியவள். இப்படி, நடுவழியில் தாமதப்பட்டாளே...' என்ற எண்ணம்தான் என மனத்தில் மேலோங்கியிருந்தது.

ஏரி வெட்டும் ஆட்களும் அதிகாரிகளும் அப்படியப்பட்டியே நின்றிருந்தார்கள். என்னுடைய அடுத்த கட்டளையை எதிர்பார்த்து.

கோவாவுக்கு ஆள் அனுப்பி, போர்த்துகீசிய பொறியியல் நிபுணர்களை வரவழைத்து ஏரி வெட்டும் வேலையை ஒப்படைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, "இந்த நரபலி சமாசாரம் இனிமேல் இங்கு மட்டுமல்ல,

சாம்ராஜ்யத்தில் எங்கேயுமே நடக்கக்கூடாது..." என்று உத்தரவிட்டேன்.

அப்பாஜி மெதுவாகச் சிரிப்பது கேட்டது. வேறொன்றும் சொல்லவில்லை. மக்களின் சில பழக்க வழக்கங்களைக் காலம்தான் மாற்றவேண்டுமே தவிர, சகரவரத்தியின் ஆணைகளினால் மாற்ற முடியாது என்பதை அறிந்திருந்த அனுபவசாலி அவர்.

தலைநகருக்குத் திரும்பும்போது பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. திராத்தில் ஒரு சிறுநூரில் தோத்திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

"அந்த வழியில் போக வேண்டாம்... மக்கள் குழந்து கொள்வார்கள்..." என்று எச்சரித்த அப்பாஜி, வேறு சாலையில் திரும்பினார். நானும் மற்றவர்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தோம்.

குதிரையை என் பக்கமாகவே செலுத்தியவாறு வந்து கொண்டிருந்த அப்பாஜி, "நல்லகாலம், தங்களுடைய அபிமான புத்திரி இந்தத் தோத் திருவிழாவுக்கு வரவில்லை!" என்றார்.

"காயத்ரியைச் சொல்கிறீர்களா...? அவளை என் புத்திரி ஸ்தானத்துக்கு உயர்த்தியதற்கு ரொம்ப சந்தோஷம்..." என்றேன். "அவள் இங்கே வந்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்..." என்று கேட்டேன்.

"நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றுவதற்காகவே அவதாரம் எடுத்திருப்பவளாயிற்றே அவள்!" என்று பரிகாசமாகச் சிரித்தார். "இந்த ரதோற்சவத்தைப் பார்த்தால் அமளி பண்ணிவிடுவாள்!"

"ஏன்... அங்கேயும் நரபலியா...?" என்றேன்.

"நரபலியல்ல... ஆத்மஹத்தி! தற்கொலை..."

"விளங்கவில்லையே..." என்றேன்.

"தேர் இழுக்கப்படும்போது சிலர் குறுக்கே விழுந்து, தேர்க்காலில் உயிரை விடுவார்கள். அப்படி உயிர் துறந்தால், தங்களுடைய பிரார்த்தனை நிறைவேறும் என்பதும் நேரே சொர்க்கத்தை அடையலாம் என்பதும் அவர்களுடைய நம்பிக்கை. இந்த வழக்கத்தையும் மாற்ற வேண்டும் என்று அந்தப் பெண் தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்திருப்பாள்!"

"இன்னும் இரண்டு, மூன்று நூற்றாண்டுகள் கழித்துப் பிறந்திருக்க வேண்டியவன் அவன்..." என்றேன் நான். "அப்போது ஜனங்களின் மனத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கும். அவன் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இப்போது சொன்னால் பைத்தியக்காரத் தனமாகத்தான் இருக்கும்..." என்று தொடர்ந்து சொன்ன போது, அப்பாஜி வேசாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் காயத்ரிக்காக நான் பரிந்து பேசுவது அவருக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. நானும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. என் நினைப்பெல்லாம் காயத்ரியின் பயணத்தைக் குறித்தும், அந்தப் பயணத்தின் முடிவில் அவள் சந்திக்கப்போகும் சின்னாதேவியைக் குறித்தும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

காலம் ஒரு காட்டுக் குதிரை. அதன் பாய்ச்சலைப் பிடித்து நிறுத்த யாருக்கும் ஆற்றல் கிடையாது.

இதையெல்லாம் நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது, போர்களும் சமாதானங்களும் உடன்படிக்கைகளும் வெற்றிகளும் தோல்விகளும் ஒருபுறம் நிகழ்ந்து கொண்டேயுள்ள இருந்தன. ஆனால், நான் பலவற்றைச் சொல்லவில்லை.

வடபாரதத்தில் டெல்லிப் பட்டணத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்த பாபர், துல்குமா என்கிற போர் முறையை

உஸ்பெக்காரர்களிடமும், பீரங்கிப் போர்முறையை மங்கோலியர்களிடமும், துப்பாக்கி சுடும் முறையை ஆப்கானியர்களிடமும், அம்பு எறியும் முறையைப் பாரசீசர்களிடமும், குதிரைப்படையை நடத்திச் செல்லும் முறையைத் துருக்கியர்களிடமும் கற்று, வெற்றி வீரனாகத் திகழ்வதாகக் கேள்விப்பட்டு, நானும் அவ்வண்ணமே விஜயநகர ராணுவத்தைச் சீரமைக்க முயன்றதைச் சொல்லவில்லை.

விஜயபுரம் கல்தானான ஆதில்ஷாவும் கோல்கொண்டா கல்தானான குதுபஷாவும் அகமதுநகர் கல்தானான நிஜாம் ஷாவும், பிதார் கல்தானான பரீதஷாவும் பேரார் கல்தானான இமதுஷாவும் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் என்னிடம் உதவி கேட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் நான் அப்பாஜியின் யோசனைப்படி மித்திர பேதம் செய்து கொண்டிருந்ததையும் சொல்லவில்லை.

ஏனெனில், அந்த விவரங்கள் எப்படியும் சரித்திரத்தின் மூலம் உங்களுக்கு எட்டுவது நிச்சயம். கல்வெட்டுகள் கூறும்; செப்பேடுகள் செப்பும்; வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வரிந்து வரிந்து எழுதுவார்கள்.

ஆனால், என் சொந்தக் கதையைச் சொல்லத்தான் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். என் கனவுகளையும், ஏக்கங்களையும், ஆசைகளையும், சோகத்தையும், காதலையும், வேதனையையும் யார் சொல்லப் போகிறார்கள் எதிர்காலத்தில்...? அதனால்தான் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளைக் கொஞ்சமாகவும் என் ஆதங்கங்களை அதிகமாகவும் எழுதி வருகிறேன்.

வசந்தோற்சவம் வந்தது.

மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் பூக்களைப் பெற்றெடுத்துத் தென்றலில் தாலாட்டின. நகருக்கு வெளியே

பிரம்மாண்டமான மைதானத்தில் பந்தங்கள் போடப் பட்டு, நான் எழுதிய 'ஜாம்பவதி பரிணயம்' நாடகமாக நடத்தப் படவிருந்தது.

அதில் கலந்துகொள்வதற்காக, யானை மீது அம்பாரி வைத்து நான் பலனி புறப்பட்டேன். தெருக்களின் ஓரங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் முதியோரும் குழந்தைகளும் ஜெயகோஷம் எழுப்பி வாழ்த்துக கூறினார்கள் குதிரைப்படைக்குத் தலைமை தாங்கி ஒரு முசல்மான் தளபதி முன்னே செல்ல, ஒட்டகங்களினியு ஆரோகணித்துக் கொம்பு ஊதுவோரும் முரசு அறைவோரும் சென்றனர். பட்டுத் துணிகளில் பதாகைகள் தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்டுக் கொடிகள் கம்பீரமாகப் பறந்தன. குமரிகள் கும்மியடித்துக்கொண்டு விரைந்தார்கள் முத்துமணிப் பல்லக்கில் அரச குடும்பத்துப் பெண்கள் வர, இரு புறமும் பணிப்பெண்கள் சாமரம் வீச, வெண்ணிறக் குடைகள் ஆங்காங்கே விரிந்து அசைய...

அம்பாரியில் 'திண்டு சரியில்லையே' என்று எண்ணியவண்ணம் நான் நகர்த்து உட்கார முனைந்த போது...

தெருவின் ஓரமாக அல்லஸானி பெத்தண்ணா நடந்து போவதைக் கண்டேன். மகாகவி ஸ்ரீநாதரின் அடிச்சுவட்டில் நடைபோட்டவர், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்தான் தெலுங்கு இலக்கியம் என்றிருந்த நிலையை மாற்றிய பெரும் புலவர் அவர். அதுவரை தெலுங்குக் கவிதைகளில் இருந்துவந்த சம்ஸ்கிருதத்தின் ஆதிக்கத்தை நீக்கி, ஒரு புரட்சியைத் துவக்கி வைத்தது அவர் எழுதிய 'மனுசரித்திரம்'. அப்படிப்பட்ட என் ஆஸ்தானக் கவிராயர் இப்படிக் கால்நடையாக நடந்து போவதா...? எனக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை.

"நிறுத்து..." என்று மாவுத்தனுக்குக் கட்டளையிட்டு, "கலியாரசே! என்னுடன் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்..." என்றேன்.

மாவுத்தன் சொற்படி யானை மண்டியிட்டுக் குளித்தது. பதறிப்போனார் பெத்தண்ணா. "சக்ரவர்த்தி! தங்களுக்குச் சமமாக நான் யானையிடு உட்காருவதா...?" என்று பதைத்தார்.

"சொல்லப்போனால் நாங்கள் யானை மீது செவ்வதும் நான் நடத்து போவதும் நான் நியாயம். தயவுசெய்து என்னுடன் வாருங்கள். எனக்கு அது பெருமை!" என்று நான் வற்புறுத்தியபின், அளாமனதாக ஏறிக்கொண்டார். கூட்டத்தில் பலருக்கு ஆச்சரியம். சிலருக்குப் பொறாமை.

ஊர்வலம் நகர்ந்தது.

கவியரங்கக் கூட்டங்களில் எப்போதும் கலகலப் பாகச் சிரித்த முகத்துடன் இருக்கும் அல்லலஸரானி பெத்தண்ணா, அன்று ஏனோ வாட்டத்துடன் இருந்தார்.

"குடை பிடித்துச் செல்லவும் பல்லக்கில் போகவும் தங்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதே...? அப்படியிருந்தும் ஏன் நடந்து செல்கிறீர்கள்..." என்று மெதுவே கேட்டேன்.

"என்னவோ மனசுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது..." என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தார் பெத்தண்ணா, அவராகச் சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தேன்.

"சங்குசூல நரசிம்மர் என்று ஒரு கவிஞர்..." என்று தாமாசுவே சொல்லத் தொடங்கினார் பெத்தண்ணா. "அவர் இயற்றிய 'கவிகர்ண ரசாயனம்' என்ற நூலைத் தங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பினேனே, வந்ததா...?"

"வந்ததே, பார்த்தேனே..." என்று நான் சொன்ன வுடன், "அப்பாடா... பிழைத்தேன்!" என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார் பெத்தண்ணா.

"ஏன், என்ன பிரசினை அதில்..." என்று கேட்டேன்.

"அந்த நூல் தங்கள் பார்வைக்குப் போகாதபடி நான் தான் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேனாம். அதைத் தங்கள் பார்வையிட்டால், என்னை ஆஸ்தானக் கவி பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, அவரை தியமித்துவிடுவீர்கள் என்று எனக்குப் பயமாம்! அந்தக் கவிஞர் ஊர் பூரா சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்..."

கடகடவென்று சிரித்துவிட்டேன். புலவர்களுக்குக் கூட எத்தனை விசித்திரமான பிரசினைகள்!

"கவியரசே! கவலைப்படாதீர்கள்— அது ஒரு கமாரான நூல். உங்கள் படைப்புகளுக்கு உறைபோடக் காணாது!" என்று சொல்லிவிட்டு, "இப்படிப்பட்ட அவதூறுகள் இலக்கிய உலகத்தில் சகலம். நான் கஷ்டப்பட்டு, சொந்தமாக இயற்றிய 'பாரிஜாத பரிணய'த்தை நீங்கள்தான் எழுதிக் கொடுத்ததாயும், அதை என் பெயரில் நான் வெளியிட்டுக் கொண்டேன் என்றும் கூடச் சொல்கிறார்கள்!" என்றேன்.

அல்லலஸரானி பெத்தண்ணா முதல் முறையாகச் சிரித்து, "தாங்களெங்கே நானெங்கே!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, எங்கள் பலனி விட்டலஸலாமி கோயிலைக் கடந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த இடத்தைப் பார்த்ததுமே என் உணர்ம் படபடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதையறியாத பெத்தண்ணா, "போன மாதம் பூரா இந்தக் கோயிலில் ஒரு தேவதாசி நாட்டியமாடினாள், ஒருநாள் தானும் போயிருந்தேன். ஆகா— அற்புதமான அழகி! அற்புதமான நாட்டியம்!" என்றார்.

என் இதயத் துடிப்பு கவிஞருக்குக் கேட்டுவிடுமோ என்று பயந்தேன். அதை மறைத்துக்கொண்டு, "அப்படியா— அவள் பெயர் என்ன..." என்றேன்.

"சின்னாதேவி என்று சொன்னார்கள்... அவளுடன் அவள் அண்ணன் ஒருவன் இருந்தான். எதிராஜன் என்று பெயர். கண்கொத்திப் பாம்பு மாதிரி அவளுக்குக் காவலாக இருக்கிறவன்..."

"அப்படியா...?" என்றேன் மறுபடியும்.

"நாட்டிய நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அந்தப் பெண்ணைப் பாராட்டினேன். எதிராஜனிடம் 'சக்ரவர்த்தியின் முன்னால் ஒருநாள் உன் தங்கை ஆட வரவேண்டும்' என்று அழைத்தேன். தங்களைக் கேட்காமல் அழைத்து விட்டேன்..."

"அதனாலென்ன... என் சந்தோஷத்துக்காகத்தானே அழைத்தீர்கள்...?" என்றேன். "அப்புறம்...?"

"அந்த எதிராஜனின் முகத்தில் வெடித்ததே பார்க்க வேண்டும் ஒரு கோபம்! 'நாங்கள் கோயிலுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். எந்தத் தனிப்பட்டவர் வீட்டுக்கும் வரமாட்டோம்! வரச் சொல்லவும் முடியாது. அந்தத் தைரியத்தில்தான் என் தங்கையை இங்கே அழைத்து வந்தேன்!' என்றான். 'சக்ரவர்த்தி அழைத்தால்கூட வரமாட்டாயா...?' என்றேன். 'மாட்டேன்! இந்த விஜயநகர அரச வம்சத்திடம் எங்கள் குடும்பத்தாருக்குத் தீராப்பழி! சக்ரவர்த்தியாக இருந்தாலென்ன...? சாம்ராஜ்ய அதிபதியாக இருந்தாலென்ன...? அவர்கள் முகத்தில் விழிப்பதே பாவம்...' என்று கோபமாகக் கத்தினான்..."

"அடேயப்பா! அப்படியென்ன வெறுப்பாம் அவனுக்கு...?" என்றேன்.

"நானும் அதைத்தானே கேட்டேன்..."

"சொன்னானா..."

"சொன்னான்... அது ஒரு கதை..." என்றார் அல்லஸாணி பெத்தண்ணா.

அதற்குள் வசந்த மண்டபம் வந்து விட்டதால், பெத்தண்ணா இறங்கிக் கொண்டார். கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கலந்து மறைந்தார்.

கேளிக்கைகள் ஆரம்பமாகின. கோலாகலங்கள் துவங்கின. வீர விளையாட்டுக்களும் ஆடலும், பாடலும், வாணவேடிக்கைகளும் தூள் எழுப்பின.

என் கண்களோ, கவிஞர் பெத்தண்ணாவையே தேடிக்கொண்டிருந்தன.

12

கவிஞர் அல்லஸானி பெத்தண்ணா அவசர அவசரமாக என்னிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றதன் காரணம் கொஞ்சநேரத்தில் புரிந்தது.

மகாபிரதானி அப்பாஜி என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் அல்லஸானிக்குப் பயம்!

ஒரு பிரதம மந்திரிக்கு இருக்கக்கூடிய எவ்வளவோ அலுவல்களுக்கிடையே நூல்களும் இயற்றியவர் அப்பாஜி. அகஸ்தியர் எழுதிய பாலபாரதம் என்ற நூலுக்கு வியாக்கியானம் எழுதியிருக்கிறார். 'அஷ்ட திக்கலங்கள்' என்று புகழ்பெற்ற எனது எட்டு ஆஸ்தானக் கவிஞர்களின் கூட்டங்களுக்கு அப்பாஜிதான் தலைமை தாங்குவார்.

இங்கே ஒரு விஷயம் சொல்லவேண்டும்.

இந்த 'எட்டுக் கவிஞர் கணக்கு' எப்படி வந்ததென்பது எனக்கு எப்போதுமே ஒரு மர்மம். ஏனெனில் எட்டுப் பேரையும் நான் ஒருசேரக் கண்டது கிடையாது. அல்லஸானி பெத்தண்ணா, நந்தி திம்மண்ணா, துர்ஜதி, தெனாலி ராமகிருஷ்ணா ஆகியோரை மட்டும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். வேறு பலரும் வருவார்கள்... போவார்கள். இவர்களில் யார் யாரைக் கொண்டது இந்த 'அஷ்ட திக்கலங்கள்' என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என் அபிமானிகள் எனக்குப் பெருமை தருவதற்காகவே கற்பனையாகச் சிருஷ்டித்து வைத்திருக்கிறார்களோ என்றுகூடச் சிலசமயம் சந்தேகிப்பேன். மாபெரும் சக்ரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்த சந்திரகுப்தருக்கு என்ன

வெல்லாம் பெருமைகள் இருந்தனவோ, அதெல்லாம் எனக்கும் இருக்கவேண்டும் என்பது இவர்களுடைய விருப்பம். அதற்காக, அவர் வைத்திருந்த விருதுகளை யெல்லாம் எனக்கும் குட்டி மகிழ்ந்தார்கள். அவருடைய அரசனவயில் காளிதாஸன், பவபூதி, பட்டபாணன் முதலிய எட்டுக் கவிஞர்கள் இருந்தது போலவே எனக்கும் இருக்கவேண்டுமென்பது இவர்களுடைய ஆசை.

அது நிற்க, பிரதம மந்திரியான அப்பாஜியை ஒரு நாளும் எனக்குச் சரிசமமாக யானைமீது அம்பாரியில் ஏற்றிக்கொண்டது கிடையவே கிடையாது. அல்லஸானியை ஏற்றிக்கொண்ட அந்தக் காட்சி அப்பாஜியின் கண்களை உறுத்தியிருக்கும். ஏதாவது கேலி செய்யப்போகிறாரே என்றுதான் அல்லஸானி திடீரென்று காணாமல் போனார். ஆனால், அல்லஸானி பற்றிப் பேச்சே எடுக்கவில்லை அப்பாஜி.

"சக்ரவர்த்தியிடம் ஒரு தகவல் சொல்வத்தான் வந்தேன்" என்றார்.

"சொல்லுங்களேன்" என்றேன்.

"திருப்பதி திருமளையில் சக்ரவர்த்தியின் வெண்கலச் சிலையை வைக்க வேண்டுமென்று கோயில் நிர்வாகிகள் விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். தங்களை நேரில் பார்த்து அளவு முதலானது எடுத்துக் கொள்வதற்காகச் சில சிற்பிகளை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்" என்றார் முதலமைச்சர்.

"அந்தச் சிற்பிகளை வேறொரு சமயம் வரச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

ஏமாற்றத்துடன் அப்பாஜி திரும்பிச் சென்றதும், பக்கத்தில் இருந்த ஒரு சேவகனிடம், "கவிஞர் அல்லஸானி பெத்தண்ணா இந்தக் கூட்டத்தில்தான் எங்கோ

இருக்கிறார். தேடிப் பிடித்து அழைத்து வா" என்று உத்தரவிட்டேன்.

சற்றைக்கெல்லாம் அல்லஸானி திரும்பி வந்தார். "எங்கே திடீரெனக் காணாமல் போய்விட்டீர்கள்? எதிராஜன் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள், கேட்க ஆவலாயிருக்கிறேன்" என்றேன்.

கீவிஞர் அல்லஸானி, பெத்தண்ணா சொன்ன விஷயத்தை இங்கே நான் ஏன் மொழியாக ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரிந்திருந்த மற்ற விவரங்களையும் சேர்த்துச் சொல்கிறேன்.

சிருங்கேரி மடத்தின் அதிபதியாக இருந்த வித்யாரண்யர், நாட்டின் அவல நிலையை ஒரு நாள் கண்டு, மனம் வருந்தி, தன் தவ வலிமையினால் பொன்மாரி பெய்ச்ச் செய்து, ராஜ்யத்தை யாரிடம் ஒப்படைக்கலாம் என்று யோசித்து, துங்கபத்திரையின் கரையில் ஒரு குகையில் தவம் செய்த காலத்தில் தினம் தினம் தனக்குப் பால் கொண்டு வந்த புகர் என்ற யாதவ இளைஞரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவருக்கு முடிசூட்டியதாகச் சொல்கிறார்கள்.

விஜயநகரப் பேரரசின் முதல் ராஜவம்சமாக, சங்கமர்களின் ஆட்சிக் காலம் தொடங்கியது. இவ்வாறு தானென்பது பொதுவான கருத்து. அதை மறுப்போரும் உண்டு.

ஹரிஹரர், புகர் என்ற இரண்டு சகோதரர்களும் ஒரு மொகலாய மன்னரின் கீழே தளபதிகளாக இருந்தார்களென்றும், முஸ்லிமர்களாக மாற்றப்பட்டிருந்த அவர்கள், படையெடுப்புக்காகத் தெற்கே வந்தபோது, வித்யாரண்யரால் மறுபடி இந்துக்களாக மாற்றப்பட்டனர் என்றும், ஆனகொண்டி என்ற ஊரில் ஒரு வேட்டை நாயை

ஒரு முயல் துரத்துவதைப் பார்த்து, அதற்கைய வீர பூமிதான் தங்களுக்கு மதம் இடம் என்று நோந்தெடுத்து, அதையே தங்கள் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தார்களென்றும், அதுதான் சங்கம் ஆட்சியின் ஆரம்பம் என்று சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

எது எப்படியானாலும் புகர், ஹரிஹரர் காலம் முடிந்து, அதன்பிறகு மூன்று அரசர்களின் ஆட்சி முடிந்து, இம்மாடி தேவராயர் ஆண்ட சமயம்தான் நான் சொல்லப்போகும் சம்பவம் நடைபெற்றது. அதாவது கிட்டத்தட்ட நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு.

இம்மாடி தேவராயர் ஒரு மகத்தான மன்னர், அவருடைய ஆட்சிதான் விஜயநகரப் பேரரசின் பொற்காலம் என்கூடச் சொல்வேன். ராஜாதி ராஜ வீரப் பிரதாப தேவராயர் என்று அவரை அழைப்பார்கள். குலபர்காமீது படையெடுத்து, கவ்தான் அலாவுதீனை முறியடித்தவர் அவர். அங்க, வங்க, கலிங்க, காளீராஜ, காம்போஜ, நேபாள மன்னர்கள் தேவராயருக்குக் கப்பம் கட்டினார்கள். ஒரு மன்னர் அவருக்குக் குடை பிடித்தார், ஒரு மன்னர் அவருக்குச் சாமரம் வீசினார். ஒரு மன்னர் அவருக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தார்.

அரசவைக்கு வருகை தரும் முஸ்லிமான் தளபதிகளும் பெரியவர்களும் தமக்குத் தலைகுனிந்து வணக்கம் செலுத்த இஷ்டப்படவில்லை என்பதை ஒருமுறை தேவராயர் கண்டார். அவர்களுடைய மத உணர்வைப் புரிந்து கொண்டார்.

உடனே, முத்துமணி ரத்தினங்கள் இழைத்த அருமையான ஆசனமொன்றைச் செய்யச் சொல்லி, அதன்மீது திருக் குர் ஆன. நூலை வைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். அந்த ஆசனத்தைத் தமது சிம்மாசனத்துக்கு முன்னே வைத்து, முஸ்லிமர்கள் அதற்கு மரியாதை

தெரிவித்தால் போதும் என்று அறிவித்தார் பல முஸ்லமான் தளபதிகளுக்கு ஐக்கிகள் வழங்கினார்.

இப்படி எட்டுத் திக்குலும் கொடிகட்டிப் பறந்த இம்மாடி தேவராயருக்கு, உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி போல ஒரு பகைவன் இருந்தான். அவருடைய அக்காவான் ஹரிமாவின் பிள்ளை விக்ரமன்தான் அவன். ராணுவத் தளபதியாக இருந்த மல்லண்ணா என்பவர் விக்ரமனுடைய நெருங்கிய தோழர். அரசாங்கக் காரியமாக மல்லண்ணா இலங்கைக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது அவருக்குத் திருமணமாகிச் சில மாதங்கள்தான் ஆகியிருந்தன.

தக்க சமயத்துக்காகத் திட்டமிட்டுக் காத்திருந்தான் விக்ரமன். அனுகொண்டி நகரத்தில் அவன் தனக்கென ஒரு மாளிகை கட்டிக் கொண்டான். நோக்கும் திசையெல்லாம் நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டு, மயனால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட தேவலோகம் போல விளங்கியது. அந்த அரண்மனை. முன்புறம் அத்தாணி மண்டபமொன்றும் அழகாகக் கட்டினான்.

தேவராயரிடம் சென்று, "சக்ரவர்த்தி, என் மாளிகையின் திறப்பு விழாவுக்கும் விருந்துக்கும் தாங்கள் வருகை தரவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

"விக்ரமா, நீகூட என்னைச் சக்ரவர்த்தி என்று கூப்பிடவேண்டுமா? மாமா என்றே சொல்லு" என்றார் தேவராயர்.

"அன்பு மிகுதியால் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள். எனினும் அவ்வாறு முறை போட்டுக் கூப்பிடக்கூடிய தகுதியும் அறிவும் வயதும் எனக்குக் கிடையாது, சக்ரவர்த்தி" என்றான் விக்ரமன் போலிப் பணிவோடு.

"சரி, எப்போது வர வேண்டும்?" என்று தேவராயர் கேட்டார்.

"தலைநகரத்தில் உள்ள எல்லா முக்கியத் தளபதிகளையும் அமைச்சர்களையும் அழைத்திருக்கிறேன். அவர்களுக்காக விருந்து வைத்திருக்கிறேன்" என்றான் விக்ரமன்.

"என் முன்னிலையில் விருந்து உண்ணுவது அவர்களுக்குச் சங்கடமாக இருக்கும். ஆகையால் அவர்கள் எல்லாரும் வந்துவிட்டுப் போன பிறகு கடைசியாக என்னைக் கூப்பிடு, வருகிறேன்" என்று கூறி அவனை அனுப்பினார் இம்மாடி தேவராயர்.

உண்மையில் விக்ரமன் விருந்து எதுவும் தயார் செய்யவில்லை. எமனுக்கு விருந்து படைக்கத்தான் ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

அன்று ஊரிலுள்ள வாத்தியக்காரர்கள் அனைவரையும் தன் மாளிகைக்கு வரவழைத்து வைத்துக் கொண்டான். தாரையும் தப்பும் மேளமும் கொம்பும் எக்காளமும் ஒரே சமயத்தில் சத்தம் போட்டுப் பேரிரைச்சலை எழுப்பும்படி சொல்லியிருந்தான்.

எல்லாப் பிரமுகர்களும் அவனுடைய அரண்மனையின் முன்புறமுள்ள மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். சரியாசனத்தில் அமர்ந்து சமமாக விருந்து உண்பதென்பது அந்த நாளில் - ஏன். என் நாளிலும்கூட கௌரவக் குறைவான காரியம். ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே உள்ளே அழைத்துப் போய், தனித்தனியே விருந்து படைத்து அனுப்புவதுதான் சம்பிரதாயம்.

அதன்படி, கூடியிருந்தவர்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக அழைத்தான் விக்ரமன்.

எந்தச் சந்தேகமும் கொள்ளாமல் ஒவ்வொருவராக எழுந்து அரண்மனைக்குள் சென்றார்கள். விருந்து மண்டபத்துக்குள் தனியாக நுழையும் ஒவ்வொருவரையும்

மறைவாக ஒளிந்திருந்த விக்ரமனின் காவலர்கள் வானினால் ஒரே வெட்டாக வெட்டி வீழ்த்தினார்கள்.

இப்படி, காஸையில் ஆரம்பித்த 'விருந்து' மாஸை வரை நீடித்து, நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் சதிகாரத்தன்மாக வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு இறந்து போனார்கள்.

இனி, சக்ரவர்த்திதான் பாக்கி!

விக்ரமன், தேவராயரின் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தான். காவலுக்கு அங்கிருந்த எல்லா ஆட்களிடமும், "உங்களுக்கு என் மாளிகையில் விருந்து காத்திருக்கிறது. சீக்கிரம் போங்கள்... நேரமாகிறது!" என்றான்.

சக்ரவர்த்தியின் சொந்த மருமகனே சொல்லும்போது யாருக்குத்தான் சந்தேகம் வரும்? தயங்கிய ஒன்றிரண்டு பேரிடமும், "நான்தான் இருக்கிறேனே... சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் போங்கள்!" என்றான்.

அத்தனை காவலர்களும் அவன் பேச்சை நம்பிப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். பாவம், விக்ரமனின் புது மாளிகையில் மற்ற விருந்தாளிகளுக்குக் கிட்டிய அதே முடிவுதான் இவர்களுக்கும் கிட்டியது.

மொத்தப் பேரும் படுகொலை!

அரண்மனையில் தனியாக இருந்த தேவராயரிடம் சென்றான் விக்ரமன். தட்டின் மேலே தாம்பூலம் வைத்துக் கொண்டு, தட்டின் கீழே ஒரு வாளை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, "சக்ரவர்த்தி, எல்லாரும் போயாயிற்று. இனிமேல் தாங்கள் எழுந்தருளலாம்" என்றான்.

'எல்லாரும் போயாயிற்று' என்ற சொல்லில் தேவராயருக்கு இரட்டை அர்த்தம் புரிந்ததோ என்னவோ... அல்லது தட்டின் கீழேயிருந்த வாளைப் பார்த்திருக்கலாம். ஒருவேளை, கொள்ளி சாஸ்திரத்தில் நிபுணராகையால் பல்லி சொல்லும் ஒசையைக் கேட்டு ஆபத்தை அறிந்திருக்கலாம்.

"இன்றைக்கு வேண்டாம், எனக்கு உடல்திளை சரியில்லை. இன்னொரு நாள் வருகிறேன்" என்று சொன்னார்.

பாம்பின் கால பாம்பறியும் என்பார்கள். அதுபோல, தேவராயர் தன்னைச் சந்தேகப்படுவது விக்ரமனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. மறைத்து வைத்திருந்த வாளை வெளியெடுத்து, சக்ரவர்த்தியின் மார்பில் வெட்டினான். தேவராயர் தான் அமாந்திருந்த ஆசனத்தின் பின்புறமாக விழுந்தார்.

தன்னுடன் வந்திருந்த ஒருவனிடம், "அவரைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடு" என்று சொல்லிவிட்டுத் தடதடவென்று படிகளில் ஏறி உப்பரிசையை அடைந்தான். விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் தன் கைப்பிடிக்குள் வந்துவிட்டது என்ற வெற்றி எக்களிப்பு அவனுக்கு!

வீதியில் போய்க் கொண்டிருந்த மக்களைக் கைதட்டி, "நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!" என்று கூவி நிறுத்தினான்.

அரண்மனை வாசலில் கூட்டம் கூடியது.

"குடிமக்களே! உங்களுக்கு ஒரு நற்செய்தி! தேவராயரையும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களையும் நான் வீழ்த்திவிட்டேன்! அமைச்சர்கள், தளபதிகள், தளாதி காரிகள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டேன். இந்த விநாடி முதல் நான்தான் சக்ரவர்த்தி! மகா ராஜாதி ராஜ விக்ரம சக்ரவர்த்தி!" என்று முழங்கினான் அந்தத் துரோகி.

ஆனால், விக்ரமன் போட்ட கணக்கு அடியோடு தப்பு!

ஆசனத்தின் பின்புறம் விழுந்தாரேயொழிய, தேவராயர் இறக்கவில்லை.

அவரை வெட்டிக் கொல்லுவதற்காக விக்ரமனின் ஆள் நெருங்கியபோது, குற்றயிரும் குலையுயிருமாக இருந்த

சக்ரவர்த்திக்கு எங்கிருந்துதான் பலம் வந்ததோ! மிகக் கனமான தனது ஆசனத்தைத் தூக்கி அவனை அடித்தார். அவன் மல்லாந்து விழுந்தான்.

சக்ரவர்த்தியின் விசுவாசியான காவலன் ஒருவன் இவ்வளவு கோரங்களையும் பார்த்தவண்ணம் ஒரு திரை மறைவில் ஒளிந்திருந்தான். கீழே விழுந்த விக்ரமனின் ஆளை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு, அந்தப்புரத்தின் வழியே ஓடி உயிர் தப்பினான்.

தேவராயர் சமாளித்து எழுந்துகொண்டு, உப்பரி கையின் படிகளில் தள்ளாடி ஏறினார்.

அங்கே, "நான்தான் சக்ரவர்த்தி! என்னை வாழ்த்துங்கள்! ஜெயகோஷம் செய்யுங்கள்!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் விக்ரமன்.

பின்புறமாக வந்த தேவராயர் அவனைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளினார்.

"அன்பான பிரஜைகளே! நான் உயிருடன் இருக்கிறேன்! இறந்து போகவில்லை! இதோ உயிருடன் இருக்கிறேன்! விக்ரமன் ஒரு ராஜத் துரோகி! அவனைக் கொல்லுங்கள்!" என்று மூச்சு இரைக்க இரைக்க அறிவித்தார்.

அவ்வளவுதான்! ஏற்கெனவே கீழே விழுந்ததால் படுகாயம் அடைந்திருந்த விக்ரமனை மக்கள் தேய்த்து மிதித்து உருத் தெரியாத பிண்டமாகச் சிதைத்து விட்டார்கள்.

சக்ரவர்த்தி தேவராயர் பலத்த காயங்களுடன் உயிர் தப்பினார்.

அல்லஸானி பெத்தண்ணாவின் பேச்சை இந்தக் கட்டத்தில் நான் இடைமறித்தேன்.

"இந்த விஷயங்களுக்கும் எதிராஜனின் பகை யுணர்வுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

அல்லஸானியின் முகத்தில் ஒரு மர்மமான புன்னகை தவழ்ந்தது. "சம்பந்தம் இல்லாமல் சொல்வேனா, சக்ரவர்த்தி? கொலைகாரன் விக்ரமனுக்கு ஒரு தோழன் இருந்ததாகச் சொன்னேன் அல்லவா?"

"ஆமாம், தளபதி மல்லண்ணா என்று சொன்னீர்கள்" என்றேன்.

"விக்ரமனின் படுகொலைகள் நடந்த சில நாட்களுக்குக் கெல்லாம் அந்த மல்லண்ணாவும் கொலை செய்யப் பட்டுவிட்டார்."

"அவர்தான் இலங்கைக்குப் போயிருந்ததாகச் சொன்னீர்களே?"

"போனதுதான் அவர் செய்த குற்றம். போகாமல் இங்கேயே இருந்திருந்தால் உயிர் பிழைத்திருப்பார்" என்றார் கவிஞர் அல்லஸானி பெத்தண்ணா.

அந்தப் புதிரை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

என் எதிரில் பலவிதமான கேனிக்கைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. ஒரு யானை அதன் எடையைக் காட்டிலும் அதிகமான எடையுள்ள இரண்டு பாறாங்கற்களை முதுகில் சுமந்துகொண்டு, நாகசுர இசைக்கேற்ப, மாவுத்தன் கை ஆட்டியபடி எல்லாம் நடனமாடியது. வாணவேடிக் கைகள் கோலாகலமாக வானத்தை நோக்கி எழும்பி வண்ணங்களை வாரியிறைந்தன. புராணக் கதைகளில் வல்லுநராக இருந்த வர்கள் பிரவசனம் செய்தார்கள். பெண்கள் ஆடினார்கள். பாடகர்கள் பாடினார்கள்.

இதெல்லாம் முடிந்த பின்னர் நான் இயற்றிய 'ஜாம்பவதி பரிணயம்' நாடகமாக நடக்கப்படவிருந்தது. ஆனால், என் மனத்தில் அதைப் பற்றிய சிந்தனையே எழவில்லை. அல்லாஸானி மேற்கொண்டு சொல்லப் போவதைக் கேட்கத் துடித்தேன்.

13

எதிராஜனின் கதையைக் கேட்பதற்கு நான் காட்டிய ஆர்வம் கவிஞர் அல்லாஸானிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது போலும். குழந்தைக்குச் சோறு ஊட்டும் தாய் வேண்டுமென்றே கதையை நடுநடுவே நிறுத்துவது போல அடிக்கடி அவர் வேறு பக்கம் திரும்பிப் பராக்குப் பார்ப்பது போல நடித்துக்கொண்டு, என்னை ஓரக்கண்ணால் நோக்கி ரசிப்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

"சக்ரவர்த்தி, அந்த மஞ்சள் சேலை உடுத்திய பெண்ணைக் கவனித்தீர்களா? அற்புதமாக ஆடுகிறாள், இல்லையா? சொன்னபடியெல்லாம் அவள் தேகம் வளைகிறது பாருங்கள். இதல்லவோ கவிதை!" என்றார்.

"கவிஞரே! எதிரே மேடையில் நடப்பது எதையும் நான் பார்க்கவுமில்லை... கவனிக்கவுமில்லை. தாங்கள் சொல்லி வந்த கதை... அதைத் தாங்கள் அழகாகச் சொல்லிய பாங்கு... அதிலேயே என் மனம் சென்றுவிட்டது. இந்தக் கவியரசர் ஒரு விஷயத்தை எவ்வளவு கவையாகவும் தெளிவாகவும் சொல்கிறார்; நமக்கு இப்படி ஒரு திறமை இல்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். வேறு எதிலும் புத்தி செல்லவில்லை. மன்னிக்க வேண்டும்!" என்றேன்.

அல்லாஸானி அறிவாளி. கதையைத் தொடர வேண்டும் என்பதற்காகவே நான் சொல்கிற புகழுரை அது என்பதைப் புரிந்துகொண்டார். "அட்டா, அதை மறந்தே போனேன், எங்கே விட்டேன்?" என்றார்.

"மல்லண்ணா என்ற தளபதி - அந்த விக்ரமனின் தோழன் - இலங்கையிலிருந்து திரும்பியதையும், கொலை செய்யப்பட்டதையும் சொன்னார்கள்" என்று எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

பெத்தண்ணா சுருக்கமாகத்தான் சொன்னார், என்னும், எந்தெந்தச் சூழ்நிலை எப்படியெப்படி இருந்திருக்கும், யார் யார் எப்படி யெப்படிப் பேசியிருப்பார்கள், எவ்வாறெல்லாம் அவர்களுடைய மனநிலை இருந்திருக்கும் என்பதை என்னால் கற்பனை செய்து கொள்ள முடிந்தது. ஆகவே, அவர் கூறியதை நான் நேரில் கண்டது மாதிரி இங்கே விவரிக்கிறேன்.

இலங்கையிலிருந்து திரும்பி வந்த மல்லண்ணா ஒன்று, நேரே தேவராய சக்ரவர்த்தியிடம் சென்று வணக்கம் செலுத்தி, தான் போய்வந்த காரியத்தைப் பற்றித் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அல்லது மந்திரிப் பிரதானிகள் யாரையேனும் சந்தித்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால் தன் தோழன் விக்ரமன் செய்த படுகொலையைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும். (தளபதியானாலும் இளைஞனாகையால் மல்லண்ணாவை அவர் என்று சொல்லாமல் 'அவன்' என்றே குறிப்பிடுகிறேன்).

தலைநகருக்கு வந்தவன் முதல் வேலையாகத் தன் மாளிகைக்குச் சென்றான். இளம் மனைவி காதம்பரியைப் பார்ப்பதில் அவனுக்கு அத்தனை துடிப்பு. அத்துடன் அவன் அப்போது பூரண கர்ப்பினியாக இருந்தான்.

இலங்கையிலிருந்து அவளுக்காக ஆசையுடன் ஒரு புதுமையான ரத்தினஹாரம் கொண்டு வந்திருந்தான் மல்லண்ணா. அதை அவன் கழுத்தில் அணிவித்து அழகு பார்க்கும் ஆவலுடன், "காதம்பரி!" என்று கூப்பிட்டபடி உள்ளே சென்றான்.

காதம்பரி ஓடிவந்து கணவனைத் தழுவிக்கொண்டாள். ஆனால், அவளுக்கோ மனம் பதைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் இலங்கை சென்றிருந்த சமயம் இங்கே விக்ரமன் செய்த கோரப் படுகொலைகளைப் பற்றியும், விக்ரமனின் தோழன் என்பதால் மல்லண்ணா மீது சக்ரவர்த்தி இம்மாடி தேவராயர் சினம் கொண்டிருப்பதைப் பற்றியும் சொல்லிவிட்ட விரும்பினான்.

ஆனால், "இருங்கள், பிரபு! ரொம்ப முக்கியமான விஷயம் ஒன்று..." என்று அவள் ஆரம்பித்தவுடனேயே தன் இதழ்களால் அவள் இதழ்களை மூடிவிட்டான் மல்லண்ணா.

ஒட்டிக்கொண்ட அதரங்கள் பிரிவதற்குள், சக்ரவர்த்தியின் காவலர்கள் வந்துவிட்டார்கள். திழுதிழு வென்று அவர்கள் வரும் சத்தம்கூட மல்லண்ணாவுக்குக் கேட்கவில்லை. 'கயலெழுதி வில்லெழுதிக் காரெழுதிக் காமன் செயலெழுதித் தீர்ந்த முகம் திங்களே காணீர்' என்று கானல் வரிப்பாட்டுக் கூறுவதுபோல அவன் முகமொன்றே அவன் நினைவில் தின்று.

கையிலிருந்த ரத்தினஹாரத்தை அவன் கழுத்தருகே அவன் கொண்டு சென்ற நேரத்தில், சக்ரவர்த்தியின் ஆட்கள் அவனைச் சூழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டார்கள். அப்போதுதான் கயநினைவுக்கு வந்தான் மல்லண்ணா, திகைத்து நோக்கினான்!

காதம்பரி, "ஐயோ! அவரை விடுங்கள்!" என்று கதற. அவளைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு, மல்லண்ணாவின் கைகளை முறுக்கிப் பின்கட்டாகக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள், சக்ரவர்த்தியின் சேவகர்கள்.

சில விநாடிகளுக்கு வாயடைத்துப் போனான் மல்லண்ணா. என்ன இதெல்லாம்? எதற்காக?

தளபதி என்ற கௌரவத்துடன் அந்தஸ்தாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தனக்கு இப்படி ஓர் அவமானமா! ஏன்... ஏன்... ஏன் என்று கேள்விக்கு அடுத்த கேள்வியாக மல்லண்ணாவின் மனத்தைக் குழப்பின. "இருங்கள்! இருங்கள்!" என்ற அவன் பதற்றத்துக்கு, வந்த காவலர்களில் எவனும் செவி சாய்க்கவில்லை.

இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த ரத்தின ஹாரம் மல்லண்ணாவின் கையிலேயே இருந்தது. "கொஞ்சம் நிலலுங்கள்! இந்த ஹாரத்தை என் மனைவியிடம் தந்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று அவன் சொல்லச் சொல்லப் பொருட்படுத்தாமல் முரட்டுப் பிடியாக அவனை இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

மல்லண்ணாவுக்கு ஏற்பட்ட முதல் எண்ணம், ஏதோ தவறு நேர்ந்திருக்கிறது என்பதுதான். யாரையோ இழுத்துக் கொண்டு போவதற்குப் பதில் தப்பாக நம்மை இழுத்துப் போகிறார்கள்... சக்ரவர்த்தி நம்மைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சி அடையப் போகிறார். 'முட்டாள்களே! நான் இவரையா கொண்டு வரச்சொன்னேன்!' என்று கடிந்துகொண்டு இந்த ஆட்களுக்குக் கடும் தண்டனை கொடுக்கப் போகிறார்...

ஆனால், அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. மல்லண்ணாவைப் பார்த்ததும் இம்மாடி தேவராயர் குரூரமான புன்சிரிப்புடன், "வாருங்கள், தளபதியாரே! தாங்கள் திட்டமிட்டபடி துரோக வேலைகளெல்லாம் திருப்திகரமாக நடந்தேறியதா?" என்றார்.

ஏற்பட்ட திகைப்பில், மல்லண்ணாவினால் பேசவே முடியவில்லை. "சக்ரவர்த்தி! என்ன இதெல்லாம்? நான் துரோகம் செய்தேனா? யாருக்கு! எப்போது? சத்தியமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது!" என்று கதறியபடி தேவராயரின் காலடியில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தான்.

அப்போது அவன் கையிலிருந்த ரத்தினஹாரம் எவ்வித சக்ரவர்த்தியின் மடியிலே போய் விழுந்தது. அதைக் கண்டதும் பன்மடங்காக அதிகரித்தது அவருடைய கோபம்.

"ஓ! துரோகத்துக்காக தங்கள் நண்பர் கொடுத்த பரிசா?" என்றார் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு.

"மறுபடியும் சொல்கிறேன். நான் எந்தத் துரோகமும் செய்யவில்லை சக்ரவர்த்தி! எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. நான் இலங்கையிலிருந்து இப்போதுதான் திரும்பியிருக்கிறேன்!" என்றான் மல்லண்ணா.

"ஆமாம்! ஆமாம்! இங்கே இருந்தால் சந்தேகம் வரும் என்பதால்தானே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு இலங்கைக்குப் போயிருந்தீர்கள்!" என்றார் தேவராயர் இரக்கமில்லாமல். "இழுத்துக்கொண்டு போங்கள் இந்த நாயை! நாளை சூரியோதயத்தின்போது இவனுக்குச் சிரச்சேதம்!" என்று சேவகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு விட்டு எழுந்து உள்ளே போய்விட்டார்.

நிதான புத்தி படைத்த அறிவாளிதான் அவர். ஆனால், 'பாம்பால் கடிப்பட்டவன் கயிற்றைக் கூடப் பாம்பாகத்தான் காணுவான்' என்ற சம்ஸ்கிருதப் பழமொழி அவர் விஷயத்தில் உண்மையாயிற்று.

மறுபடியும் அவரிடம் சொல்லிப் பார்க்கலாமா என்று ஒரு விநாடி நினைத்த மல்லண்ணா, அடுத்த விநாடி அந்த எண்ணத்தைத் தூக்கியெறிந்தான். அவனுடைய தன்மான உணர்ச்சி ரோஷத்துடன் சிலிர்த்தெழுந்தது. என்ன, ஏது என்று ஒரு வார்த்தைகூடக் கேட்காமல் தனக்குத் துரோகிப் பட்டம் சூட்டி, மரண தண்டனையும் வழங்கிவிட்ட மன்னனிடம் பிச்சை கேட்டு உயிர் வாழ்வதைக் காட்டிலும் தலை நிமிர்ந்து மரணத்துக்கு மாலையிடுவதே மேல் என்று முடிவுசெய்து கொண்டான்.

ஆனால், என்னதான் நடந்தது என்பது அப்போதும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

சிறைச்சாலைக்குப் போகும் வழியில் விக்ரமன் செய்த படுகொலைகளைப் பற்றிக் காவலர்கள் அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். விக்ரமனின் தோழன் என்பதால் இவன்மீது சக்ரவர்த்திக்குக் கடுமையான சந்தேகம் என்றும் சொன்னார்கள்.

மல்லண்ணாவின் ரத்தம் கொதித்தது. சே! இப்படியும் ஒரு ராஜ குடும்பமா! இறந்துபோன விக்ரமன் எந்த அக்கிரமத்துக்கும் அஞ்சாத சுயவன். விருந்தென்று நம்பி அவன் இல்லத்துக்கு வந்தோரை வெட்டிக்கொன்ற மாபாதகன். அவனை நண்பனென்று சொல்லிக் கொண்டதே பாவம். அந்தக் கூடா நடப்புக்குக் கூலி கிடைக்கிறது இன்று!

மருமகன் அப்படியென்றால் மாமன் தேவராய சக்ரவர்த்தி அவனைவிடக் கொடியவன். காவலர்கள் சொல்லும் விவரத்தின்படி பார்த்தால், விக்ரமனின் உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் அனைவரையும் கொன்று தீர்த்துக் கொலைத் தாண்டவம் ஆடியிருக்கிறான்! விக்ரமன் எழுதிய அழைப்பு விகிதத்தை விருந்தாளிகளுக்கு எடுத்துச் சென்றானே, அந்த உழியனைக் கூட விடவில்லையாம். அந்த அப்பாவி சிரசசேதம் செய்யப்பட்டு விட்டானாம். இப்போது விக்ரமனின் நண்பனாக இருந்தவன் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக, எந்த விசாரணையும் இல்லாமல் நமக்கு மரணத்தண்டனை வழங்கியிருக்கிறான்! இவனுடைய காவில் விழுந்தோமே!...

நினைத்து நினைத்து... சிறைச்சாலைச் சுவர்களை உள்ளங்கயால் குத்திக் கொண்டிருந்தான் மல்லண்ணா, வீரல்களில் ரத்தம் வழிந்து ஓடியது.

மெனமனமான சாட்சியாக, இரவு அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கண்களைச் சூனியமும் காதுகளை நிரப்பதும் மோதிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்... மெல்லிய கிரீச்சொலியுடன் கதவு மெதுவே நிறந்து கொள்ள -

அவனுக்கு மிக நெருக்கமான இரண்டு தோழர்கள் உள்ளே வந்தார்கள்.

"நீங்கள் எப்படி...?" என்று அவன் கேட்கமுன், "உஷ்!" சிறைக் காவலர்களுக்குக் கையூட்டுக் கொடுத்து வந்திருக்கிறோம். எங்களுடன் வெளியே வாருங்கள்" என்று அவர்கள் அவசர அவசரமாகச் சொன்னார்கள்.

ஆனால், மல்லண்ணா இம்மியும் நகரவில்லை. சுவரில் சாய்ந்து கொண்டவன், வெறுப்புடன் சிரித்தான்.

"உங்கள் முயற்சிக்கு ரொம்பவும் நன்றி, நண்பர்களே" என்றான். "ஆனால், நான் தப்பியோட விரும்பவில்லை. காரணமில்லாமல் துரோகி என்ற பட்டம் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இப்போது கோழை என்ற அவதாரம் சேரவேண்டுமா? என்னை விட்டுவிடுங்கள், நான் வரமாட்டேன்!"

"பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பேசாதே, மல்லண்ணா" என்று ஒரு நண்பன் கண்டித்தான். "எது கோழைத்தனம்! அக்கிரமமான ஒரு தண்டனைக்குப் பணிந்து உன் உயிரைக் கொடுக்கிறேன் என்கிறாயே, அதுதான் கோழைத்தனம்! இந்த நகரத்தை விட்டு வெளியேறு... என்றாவது ஒருநாள், இந்த ஆட்சியைப் பழிவாங்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்."

"அதற்குத் தேவையே இருக்காது தோழனே! இந்தச் சாம்ராஜ்யம் சில வருடங்களில் புல்பூண்டு இல்லாமல் ஒழியத்தான் போகிறது. எல்லையில் எதிரிகள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நாளை, இல்லாவிட்டால் நாளை மறுநாள் இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆடம்பர

அவங்காரங்களைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து, இப்படி ஒரு பேரரசு இருந்தது என்ற அடையாளமே தெரியாதபடி அழித்து ஒழிக்கப் போகிறார்கள். அது காலத்தின் கட்டாயம். கடவுளின் நியதி! துரும்பைக்கூட நாம் எடுத்துப் போட வேண்டாம்!" என்று முடிவாகச் சொன்னவன், "எனக்காக ஓர் உதவி மட்டும் செய்யுங்கள்" என்றான்.

"சொல்லு. இப்போதே நிறைவேற்றுகிறோம்!" என்றார்கள் நண்பர்கள்.

"என் மனைவி காதம்பரியை இங்கே அழைத்து வாழுடியுமா? அவளைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்த்து அவளுக்குத் தைரியம் கூறவேண்டும்" என்று சொல்லும் போதே அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

அந்த நண்பர்கள் அரை நாழிகை நேரத்தில் தாங்கள் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றினார்கள். காதம்பரியை அழைத்து வந்து மல்லண்ணாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வெளியே போய்க் காவலிருந்தார்கள்.

நிறைகுலியாக இருக்கும் இந்தப் பெண்ணை அநாதையாக விட்டுவிட்டுப் போகிறோமே என்று நினைக்கையில் மல்லண்ணாவின் கண்கள் கலங்கின. ராஜ குடும்பத்துக்கு விசுவாசமாக உழைத்து, வீர தீரத் தளபதியாக விளங்கிய தன் கணவனை இந்தக் கோலத்தில் இந்த நிலையில் பார்க்கிறோமே என்று நினைக்கையில் அவளுக்கு 'ஹோ' வென்று அழுகை வந்தது. முகத்தை அவன் மடியில் புதைத்துக் கொண்டு விம்மினான்.

"அழாதே, காதம்பரி! நீ அழக்கூடாது. நீ ஒரு வீரனின் மனைவி. ஒரு வீரனை மகனாகப் பெறப் போகிறவன்!" என்று அறுதல் கூறி, அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டு, கூந்தலைக் கோதிவிட்டான் அவன். பிரியப்போகும் அந்தக் கடைசி இரவில் அவன் மிக மிக அழகாகவும் மிக மிக மிருதுவாகவும் தோன்றினான்.

"காதம்பரி! அநீதியாக, அக்கிரமமாக எனக்குத் தண்டனை வழங்கியுள்ள இந்த ராஜகுடும்பத்தினர் என்றென்றைக்கும் நமக்கு விரோதிகள். அதை ஞாபகம் வைத்துக்கொள். பிறக்கப் போகும் உன் பிள்ளைக்கு இதைச் சொல்லு. அவன், அவனுடைய பிள்ளைக்கும், அந்தப் பிள்ளை அவனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கும் இதைச் சொல்லட்டும்" என்றான் அவன்.

"நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறீர்கள்?" என்று தீர்மானமாகக் கேட்டான்.

"இந்த விஜயநகரத்தின் அரசு குடும்பத்துக்காக என் பாட்டனார் ஊழியம் செய்தார். என் தந்தை ஊழியம் செய்தார். இப்போது நான். போதும்! இனிமேல் நம் வம்சத்தில் யாரும், எந்த வகையிலும் இந்தச் சக்ரவர்த்தி களுடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் திமிர் பிடித்து நிற்கும் இவர்களை எதிர்த்துப் போராடக்கூடிய ஒரு படைபையையோ வம்சத்தையோ நம்மால் ஒருபோதும் தயார் செய்ய முடியாது. ஆனால், இவர்களுடன் ஒட்டோ உறவோ இல்லாமல், இவர்கள் முகத்திலேயே விழிக்காமல் நமது வம்சம் வளரட்டும். அதை மட்டும் நம் குழந்தைக்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லு!" என்றான் மல்லண்ணா.

வெளியே இருந்த நண்பர்கள், "நேரமாகிவிட்டது" என்று தாழ்ந்த குரலில் எச்சரித்தார்கள்.

"போய் வா!" என்று அவனை முத்தமிட்டு வழியனுப்பினான் மல்லண்ணா.

அடுத்த நாள் சூரியோதய வேளையில், மல்லண்ணாவின் கழுத்தில் படக்கென்று கொலைவாள் வீழ்ந்தது.

அதே விநாடி, காதம்பரி ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான்.

இங்கே மரணம். அங்கே ஜனனம். இங்கே ஒரு மனிதனின் கடைசிக் குரல். அங்கே ஒரு மனிதனின் முதல் குரல்.

“அந்த மல்லண்ணாவின் பேரனுக்குப் பேரனாம் இந்த எதிராஜன்” என்று கூறி முடித்தார் கவிஞர் அல்லஸானி பெத்தண்ணா.

எதிரில் வசந்தோற்சவத்தின் கலை நிகழ்ச்சிகளும் முடிந்து கொண்டிருந்தன. மங்கிக் கொண்டிருக்கும் தீவட்டிகளுக்கும் தீபங்களுக்கும் எண்ணெய் ஊற்றிப் புதுப் பிரகாசம் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த மல்லண்ணாவின் வம்சத்தாரும் இப்படித் தான தங்கள் கோபத்துக்குத் தாங்களே எண்ணெய் ஊற்றிப் புதுப்பித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அமைச்சர் வல்லபர் என்னை நெருங்கி வந்து, “ரொம்ப நன்றாகச் செய்தார்கள்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தார்.

“எது?” என்றேன், உடனே புரிந்துகொள்ளாமல்.

“தங்களுடைய ‘ஜாம்பவதி பரிணயம்’ நாடகம்தான் சக்ரவர்த்தி. கற்றுக்குட்டித்தனமாக எதுவும் செய்து கெடுத்து விடாமல் அர்த்தமும் பாவமும் அற்புதமாக விளங்கும்படி நடித்தார்கள்” என்றவர், என் முகத்தைப் பார்த்ததும் “சக்ரவர்த்திக்கு அவ்வளவாய்த் திருப்தி ஏற்படவில்லை போல் தோன்றுகிறதே?” என்றார்.

“சே, சே! அதெல்லாமில்லை” என்று அவசரமாய் மறுத்தேன். “அருமையாக நடித்தார்கள். அவரவர்க்குரிய பரிசுகளை எடுத்து வாருங்கள். கொடுத்து அனுப்பி விடலாம். நானும் அரண்மனைக்குத் திரும்பலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றேன்.

அல்லஸானி என முகத்தை நோக்கினார். அதில் சிந்தனைக் கோடுகளைக் கண்டார் போலும்.

“ரொம்ப நீளமாய்க் கதையைச் சொல்லித் தங்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்படுத்திவிட்டேன் போலிருக்கிறது” என்றார்.

“அப்படியல்ல. தேவராய சக்ரவர்த்தி இழைத்த ஓர் அநீதியினால் வெறுப்பு ஏற்பட்டு, அந்த வெறுப்பு எத்தனை தலைமுறைகளைத் தாண்டி இன்றைக்கும் எரிமலையாய்க் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது பாருங்கள்!” என்று சொல்லிச் சமாளித்தேன்.

“அதுவும் இந்தப் பிள்ளை எதிராஜன் ரொம்ப பிடிவாதக்காரனாக இருக்கிறான். அசட்டுப் பிடிவாதம்! சக்ரவர்த்தி கையைச் சொடுக்கினால் அவனையும் அவன் தங்கை சின்னாதேவியையும் தரதரவென்று அரண்மனைக்கு இழுத்து வந்துவிட மாட்டார்களா!” என்றார் பெத்தண்ணா.

நான் பொய்ச் சிரிப்புச் சிரித்து, “அப்படியாவது அவர்களைப் பார்த்து எனக்கு என்ன ஆகவேண்டும்?” என்றேன்.

“ஆமாம், ஆமாம். நஷ்டம் அவர்களுக்குத்தான்” என்றார் கவியரசு.

எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நஷ்டம்? அதை யாரால் கணக்கிட முடியும்? தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் முள்ளைப் போல, எடுக்கவும் வராமல் விழுங்கவும் இயலாமல் நான் படும் நாகவேதனை எனக்கல்லவா தெரியும்?

காஸையில் தேகப் பயிற்சிகளையும் குதிரைச் சவாரியையும் வழக்கம்போல் செய்து முடித்தேன். ஆனால், மனம் அதில் செல்லவில்லை.

அரண்மனையின் தீண்டுவிந்த கடங்கலில் வெகு நேரம் நடத்துகொண்டே இருந்தேன். மல்லண்ணாவின் மாணமும், மாணத்துக்கு முன்பு இந்தச் சாம்பராஜத்துக்குக் கொடுத்த சாபமும் நினைக்க நினைக்க என் நெஞ்சு நடுங்கியது. எதிராஜனின் பலகமைபுணர்வு எதனால் என்பது பிரித்ததால் அவன்மீது கோபம் ஏற்படவில்லை. மாறாக, அனுதாபமும் பிரியமும் உண்டாகின. அவனை எப்படிச் சமாதானப்படுத்தப்போகிறேன்? எப்படி அவன் தங்கை சின்னாதேவியை அடையப் போகிறேன்? தெரியவில்லை.

அரண்மனையின் அலங்கார விநாசங்களையும் பளிங்குத் தளரகளையும் பார்க்கவே எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

மாண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும் கொலைக் களம் இலகேதான் முன்பு இருந்ததாம். இப்போது வேறிடத்துக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். ஆனால், முன்னொரு காலத்தில் இந்த இடத்தில்தான், அரசாங்கரின் கண்முன்னை சிரச்சேதங்கள் செய்யப்படும் என்று சொல்வதுண்டு. அப்படி, மாண்டவர்களில் மல்லண்ணாவைப் போல திரபாநிகள் எவ்வளவு பேரோ!

அதை நினைக்கையில், தளையெல்லாம் ரத்தம் ஓட, தலைகளும் முண்டங்களும் துடித்துச் சிதறுவதுபோல ஒரு கோரமான பிரமை என்னுள் ஏற்பட்டது. அங்கே அடிவைத்து நடப்பதே அருவருப்பாகத் தோன்றியது.

இந்தப் பாவக் கறைகளைக் கழுவி அகற்ற முடியாது.

புராதன நகரமான மிதிலையில் பிறந்து, மாபெரும் பண்டிதராயும் பக்திமானாயும் விளங்கிய வித்யாபதியின் கதை எனக்கு நினைவு வந்தது. சிவசிங்க மகாராஜாவிடம் ஆஸ்தானப் புலவராக இருந்து 'ஸ்ரீமத் பாகவதம்' மொத்தத்தையும் தன் கையாலேயே நகலெடுத்தவர் அவர்.

வியோதிக காலத்தில் ஒருநாள் அவர் ஒரு சொப்பனம் கண்டார் - தனது கடத்தை நானு பேர் தூக்கிச் செல்வதாக அறியுந்து. தனது மாணம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தார். இந்ததால் கங்கைக் கரையிலே இறக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய நெடுநாளைய அவா. ஆகவே, தன் மகனைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். கங்கை நெடுந்தாரத்தில் இருந்தது. முதுமை காரணமாக அவரால் நடக்க முடியவில்லை. இன்னும் தொலைதூரம் போக வேண்டும் களைத்துச் சோர்ந்து விழுந்துவிட்டார். கங்கைக் கரையில் மரிக்காமல் எங்கோ ஒரு பிரதேசத்தில் மாய்கிறோமே என்று அவர் உள்ளம் துடித்தது.

அப்போது நிகழ்ந்தது ஓர் அதிசயம்.

கங்கை நதி வெள்ளமாகப் பெருகி, கரைகளை உடைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து வித்யாபதியின் உடலை நனைத்தது.

நதியின் பிரவாகம் வந்து திரும்பிய கலடுகளை இப்போதும் அந்தக் கிராமவாசிகள் காட்டுகிறார்கள்.

அதுபோல இன்று நடக்கக்கூடாதா?

"துங்கபத்ரா தாயே! கிருஷ்ணர் அன்னையே! கோதாவரி அம்மா! நீங்களெல்லாரும் பிரவாகமெடுத்து வந்து, இந்த அரண்மனையின் பாவக் கறைகளைக் கழுவ மாட்டீர்களா?" என்று வேண்டிக்கொண்டேன்.

அடுத்த கணமே என் உடமை புரிந்தது. வித்யாபதி போன்ற ஒரு புனிதனின் உடலைத் தொட்டால் தனக்குப் பலித்திரம் என்று எண்ணியதால்தான் அன்று கங்கை ஓடிவந்தான் அவரிடம்! துங்கபத்ரையும், கிருஷ்ணாவும், கோதாவரியும் இந்தப் பாலிகளின் யாசஸ்தலத்துக்கா வருவார்கள்! எதிர்த் நிசையில் அதிக தூரத்துக்கு ஓடிப் போவார்கள்!

நடந்துகொண்டே இந்த விஸ்தாரமான இடத்தை எப்படித் தூய்மைப்படுத்தலாம். எவ்வாறு அழகு செய்யலாம் என்று யோசனை செய்தேன். அப்படி ஏதாவது பிராயச்சித்தம் பண்ணினால்தான் சின்னாதேவி எனக்குக் கிடைப்பாள் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறியது.

சட்டென்று ஓர் எண்ணம் உதித்தது!

பிரதானி வெங்கய்யாவை வரச்சொன்னேன். அவர் வந்ததும், "என் உருவச்சிலையை வடிப்பதற்காக ஒரு சிற்பி வந்திருக்கிறாரென்று அப்பாஜி சொன்னார். அந்தச் சிற்பி எங்கே தங்கியிருக்கிறார் என்பதை விசாரித்தறிந்து, உடனே இங்கே அழைத்து வாருங்கள்" என்றேன்.

"உத்தரவு. சக்ரவர்த்தி!" என்று புறப்பட்டார் வெங்கய்யா.

"இருங்கள். அப்படியே நாட்டியாச்சாரியார் லக்ஷ்மி நாராயணாவையும் நான் கூப்பிட்டேன் என்று சொல்லியனுப்புங்கள்" என்றேன்.

நான் நின்றிருந்த கூடத்தை மறுபடியும் பார்த்தேன். இந்த வெறுமையான இடத்தில்...

என் கற்பனைகள் கிடுகிடுவென்று வளர்ந்தன.

14

சிற்பியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தபடி மறுபடியும் அரண்மனையின் நெடிய கூடங்களில் நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

லிக்ரமன் செய்த படுகொலைகளும் அதற்குப் பழி வாங்குகிற மாதிரி மல்லண்ணா போன்ற நிரபராதிகளை இம்மாடி தேவராயா சிரச்சேதம் பண்ணிய கொடுமைகளும் என் நெஞ்சை ரணகளமாக்கின.

அந்தப் பாவங்களுக்கும் மல்லண்ணாவின் மனைவி காதம்பரியைப் போல நூற்றுக்கணக்கான பத்தினிப் பெண்டிர் இட்ட சாபங்களுக்கும் கழுவாய் தேட வேண்டும்... மரண தேவனுக்குப் பலி தரப்பட்ட இந்த இடங்களில் அழகுத் தேவதைகளுக்கு ஆராதனை நடக்க வேண்டும். ஒப்பாரிகள் கேட இடத்தில் மதுர கானம் ஒலிக்க வேண்டும்...

என் இன்னும் அந்தச் சிற்பி வரக்காணோம் என்று நினைத்த வேளையில் அப்பாஜி வந்தார்.

அவர் முகம் மலர்ந்திருந்தது. "மிகவும் சந்தோஷம்" என்றார்.

"எதற்கு?" என்றேன்.

"அந்தச் சிற்பியை வரச்சொன்னீர்களாமே? இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறான். சக்ரவர்த்தியை அளவு எடுத்துக்கொண்டு, விரைவாகவே திருவுருவச் சிலையைத் தயார் செய்யச் சொல்கிறேன்..." என்று அப்பாஜி சொல்லிக்கொண்டே போனார்.

"பொறுங்கள் அப்பாஜி, பொறுங்கள்" என்று நிறுத்தினேன். "சிலை வைத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு நான் என்ன சாதித்துவிட்டேன்? எதுவுமில்லை. அதுவும் ஏழுமலையாளின் திருக்கோயிலில் என் சிலையை வைப்பதென்றால், அதற்கு ஒரு தகுதி வேண்டாமா?" என்று நான் கூறியதும் மகாபிரதானியின் முகம் வாடியது. அவரைச் சமாதானப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், "அத்துடன் நான் மட்டும் தனியாகச் சிலை வைத்துக்கொள்வதில் அர்த்தமில்லை, அப்பாஜி. வெறுமே தரிசனத்துக்காகக் கோயிலுக்குப் போகும்போது கூடக் கணவனும் மனைவியுமாகப் போக வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். அப்படியிருக்க, திருமலைக் கோட்டத்தில் நான் ஒருவன் மட்டும் சிலையாக நிற்பானேன்? ஒரு பத்தினியும் வரட்டும்" என்றேன்.

"ஓ, சக்ரவர்த்தியின் சிந்தனை அப்படிச் செல்கிறதா?" என்று புன்னகை புரிந்தார் அப்பாஜி. "நான் ஏற்கெனவே ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். தங்கள் அன்னையும் சம்மதம் சொல்லிவிட்டார். இப்போதே ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக்குச் செய்தி அனுப்புகிறேன்..."

"அப்பாஜி, தங்கள் ராஜ்ய விஷயங்களில் மிகுந்த நிதானம் காட்டுகிறீர்கள். தீர்க்கமாக யோசனை செய்கிறீர்கள். ஆனால், என் சொந்த விஷயத்தில் மட்டும் அவசரமாகச் சிந்தித்து, தப்பான முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறீர்கள்! இது நியாயமா?" என்றேன். நான் சின்னாதேவியை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறேன். அப்பாஜியோ திருமலாதேவியை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார்!

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை நோக்கி என் எண்ணங்கள் பறந்தன. சின்னாதேவி! இந்தக் கணம் நீ என்ன செய்து கொண்டிருப்பாய்? வாசலில் கோலம் இடும்போது என்

பெயரும் அதில் மறைவாக வரும்படி சித்திரம் அமைப்பாயா? பூத்தொடுக்கும்போது கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா என்று என் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே தொடுப்பாயா? அல்லது, 'அவளுடைய முகத்தை மலரென்று நினைத்துச் சுற்றி சுற்றி வந்து ரீங்காரமும் வண்டை விரட்டக்கூடத் தெரியாமல் அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்' என்று மகாகவி போத்தண்ணா எழுதினாரே, அந்த நிலையில் நந்தவனத்தில் உலவிக் கொண்டிருக்கிறாயா? நான் உன் நினைவில் வாடுவது போல் நீயும் என் நினைவில் வாடிக் கொண்டிருப்பாயா?

இருக்காது. என்னை நீ மறந்து விட்டாய். துறந்து விட்டாய். இல்லையெனில், ஒரு மாதகாலம் இந்த ஊரிலே தங்கியிருந்தவன் எனக்கு ஏன் தூது அனுப்பவில்லை? ஏன் என்னைப் பாக்க அனுவளவும் முயற்சி செய்யவில்லை? அண்ணன் எதிராஜன் உன் கால்களுக்குச் சலங்கைதானே கட்டினான்? விலங்குமா மாட்டினான்?

"பின்னே எதற்குத்தான் அந்தச் சிற்பியை வரச் சொன்வீர்கள்?" என்று அப்பாஜி கேட்டார். என் சிந்தனைகள் திரும்பின. அதற்குள் அந்தச் சிற்பியே வந்துவிட்டான். இளம் வயதுக்காரன். மேல் வேட்டியை இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டு எட்டத்தில் நின்றபடி இரு கைகளையும் தலைக்கு மேலே குவித்து வணக்கம் செலுத்தினான்.

"இப்படி அருகில் வா" என்று அழைத்தேன்.

தயங்கித் தயங்கிச் சமீபித்துக் கைகட்டி நின்றான். "உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டதற்கு, "முத்து மானிக்க ராஜேந்திரன்" என்றான்.

"அடேயப்பா! ரொம்ப நீளமாக இருக்கிறதே?" என்று சிரித்தேன். "உன்னை அடிக்கடி கூப்பிட வேண்டியிருக்கும்

அதனால் உன் பெயரை மூத்து என்று சுருக்கிவிடுகிறேன் சம்மதமா?" என்றேன்.

சாம்ராஜயாதிபதி இப்படிச் சரளமாகப் பேசுகிறாரே என்று அந்த முத்துவுக்குத் திகைப்பு என்றால் அப்பாஜிக்கோ கோபம் - 'ஒரு சாதாரணச் சிற்பியிடம் சக்ரவர்த்தி வேடிக்கையாகப் பேசலாமா' என்று. அதற்கென்ன செய்வேன்? அப்பாஜிக்குப் பயந்து பயந்து எவ்வளவு பொய்க் கவசங்கள்தான் போட்டுக் கொள்வது?

"சக்ரவர்த்தி எப்படி அழைத்தாலும் எனக்குப் பாக்கியம்தான்" என்றான் அந்தச் சிற்பி.

"உனக்கு வெண்கலத்தில் சிலை வடிக்க மட்டும்தான் தெரியுமா? அல்லது கல்லிலும் சிற்பம் செதுக்கத் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன்.

"நான் பரம்பரையாகக் கல்லில் சிற்பம் வடிக்கும் கலைஞன்தான். சக்ரவர்த்தி. என முன்னோர்கள் காஞ்சியிலும், மாமல்லபுரத்திலும் பல்லவ மன்னர்களின் கீழே கோயில்கள் எழுப்பியவர்கள்" என்றபோது அவன் குரலில் பெருமை தொனித்தது.

"நல்லது. நான் சொல்லதைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொள்" என்று கூறிவிட்டு மெதுவாக நடந்தவாறே பேசினேன். "இந்த வெறும் கூடம் அற்புதமான கலைக்கூடமாக மாறவேண்டும். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களும் செல்வந்தர் வீட்டுக் குமரிகளும் நடனம் பயிலும் நாட்டிய மண்டபம் இங்கே உருவாக வேண்டும். உனக்கு நாட்டிய சாஸ்திரம் தெரியுமா?"

"கொஞ்சம், கொஞ்சம்."

"அது போதாது. உனக்குச் சொல்லித் தருவார். நாட்டியாசாரியர் லக்ஷ்மி நாராயணா இருக்கிறார். தெரியாததை அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். அபிநவ

பரதாச்சாரியர் என்று புகழ் பெற்றவர் அவர் உனக்குச் சொல்லித் தருவார். இதோ இந்தக் கவர்களையப் பா. இவற்றில் பரதமுனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை விளக்கும் வகையில் சிற்பங்கள் செதுக்க வேண்டும். உன் கீழே எவ்வளவு சிற்பிகள் வேண்டுமானாலும் நியமித்துக் கொள். எகதேர்ந்த கலைஞர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் எத்தனை சன்மானம் கேட்டாலும் கொடு."

"உத்தரவு, சக்ரவர்த்தி."

"இரு, இரு மீதியையும் சொல்கிறேன். கேள். கவரில் செதுக்கப்படும் அத்தனை சிற்பங்களுக்கும் பொன் தகடு வேயவேண்டும். அந்த வேலைகளுக்குத் தனியே பொற்கொல்லர்களை நியமித்துக் கொள். அதன்பிறகு, சுவரிலிருந்து நான்கு முழம் இடைவெளி தந்து, ஓரன் உயரத்துக்கு இருபது தூண்கள் நிறுத்தவேண்டும். அப்படி நான்கு வரிசை. மொத்தம் எண்பது தூண்கள். அந்த எண்பதிலும் வரிசைக் கிரமமாக நாட்டிய முத்திரைகளைக் காட்டும் பெண்களின் சிற்பங்களைச் செதுக்க வேண்டும். இந்தக் கோடியில் நடனமாடத் தொடங்கும் பெண் நடனத்தை முடிக்கும் போது எந்த நிலையில் நிற்பாளோ அந்த நிலையை அந்தக் கடைசிச் சிற்பம் காட்டவேண்டும். ஆடுகிற பெண்ணுக்குச் சந்தேகம் வந்தால் அந்தச் சிற்பத்தைப் பார்த்து அவள் தன்னைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்" என்றவன், சற்று நிறுத்திக்கொண்டு, "நான் சொல்வதெல்லாம் புரிகிறதா?" என்று கேட்டேன்.

"புரிகிறது, சக்ரவர்த்தி" என்றான் அவன்.

"உன்னால் செய்ய முடியும், இல்லையா?" என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

"நிச்சயமாய் முடியும், சக்ரவர்த்தி" என்று அவன் உறுதி கூறினான்.

"இன்னொன்றும் கேள். நடனப் பயிற்சி செய்யும் எல்லாரையும் நான் பார்ப்பதற்கு வசதியாக இந்தக் கோடியில் எனக்கு ஓர் ஆசனம் ஏற்படுத்து. மறு கோடியில் எனக்கு தேர் எதிரே கிருஷ்ண விக்ரகம் பிரதிஷ்டை செய்யும்படி ஒரு சிறு மண்டபம் கட்டு" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். முழுதும் புரிந்து கொண்டானா என்பது சந்தேகமாக இருந்தது. ஒரு கரித் துண்டு கொண்டு வரும்படி சேலகனுக்குப் பணித்தேன்.

தரையில் கோடுகள் வரைந்து, எடுத்து எங்கெங்கே அமையவேண்டும் என்ற என் திட்டத்தைப் படமாகக் காட்டினேன்.

"இந்தக் கலைக் கூடத்தின் விதானம் வெறுமையாக இருக்கக்கூடாது. நல்ல ஓவியர்களை வரவழைத்து, மேற்கூரையில் மரம், செடி, கொடிகளையும், பறவைகளையும், மானகளையும், குதிரைகளையும், யானைகளையும் வண்ணச் சித்திரங்களாக வரையச் சொல்லு" என்று கூறிவிட்டு, "அப்பாஜி, தயவுசெய்து இவனுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து கொடுங்கள். ஆசாரியா லக்ஷ்மி நாராயணா விடமும் என் விருப்பத்தைத் தெரிவியுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

"நீ போய் வெளியே இரு!" என்று முத்துவை அனுப்பிவிட்டு அப்பாஜி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார். "சக்ரவர்த்திக்கு நாட்டியக் கலையில் திடீரென்று ஆர்வம் பிறந்ததற்குக் காரணம் தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்றார்.

"வேறொன்றுமில்லை. இம்மாடி தேவராயரின் காலத்தில் நடைபெற்ற படுகொலையைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தேன். மனம் சஞ்சலப்பட்டது. அதற்கு ஒரு சாந்தியாக இதைச் செய்கிறேன்" என்றேன்.

நாட்டியக் கலை மட்டுமல்ல, நாட்டியக்காரி ஒருத்தியும் என் மனதைப் பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை இப்போதாவது அப்பாஜியிடம் சொல்லலாமா என்று எண்ணினேன். ஆனால் சொல்லவில்லை.

அன்று அரசவை நிரம்பி வழிந்தது. எல்லாப் பிரதானிகளையும், தளபதிகளையும் அமர நாயக்களையும் தளவாய்களையும் வரச் சொல்லி நான் கட்டளையிட்டிருந்ததே காரணம். ஆனால், என்ன பிரச்சனையை விவாதிப்பதற்காக வரவழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று எவருக்கும் தெரியாது.

அரண்மனை வளாகத்தில் நடன மண்டபத்துக்கான சிறுறவிகளின் ஓசை கேட்டவண்ணம் இருந்ததால், அங்கே எதுவும் பேசமுடியாதென்று வெங்கடவிவாச மண்டபத்தில் இந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்தை வைத்திருந்தேன். எந்தெந்தப் பதவியினருக்கு எப்படியெப்படி ஸ்தானம் அளிக்கப் படுமோ அதேபோலவே இருக்கைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பிரதம விருந்தாளியான சந்திரசேகர பாண்டியர் எனக்கருகே அமர்ந்திருந்தார். துயரத்தாலும் வேதனையாலும் அவமானத்தாலும் அவர் தலை குனிந்திருந்தது இரு கைகளையும் கோத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தார்.

என் சார்பாக அப்பாஜி பேசினார். "அமைச்சர்களுக்கும் தளபதிகளுக்கும் வணக்கம். நமது மதிப்புக்குரிய சந்திரசேகர பாண்டியர் சென்ற பத்து நாட்களாகத் தலைநகரில் தங்கியிருப்பதும் இன்று எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறார் என்பதும் உங்கள் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. சந்திரசேகர பாண்டியரின் ராஜ்யத்தில் ஒரு பகுதியை வீரசேகர சோழர் பறித்துக்கொண்டதால், தெற்குச்

சீமையில் சிறுசிறு சண்டைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அதைத் தீர்த்து வைப்பதற்காகத் தளபதி நாகம் நாயக்கரைச் சக்ரவர்த்தி அனுப்பியதும் உங்களுக்குத் தெரியும். வீரசேகர சோழரை வெகு கலபமாக நாகம்நாயக்கர் முறியடித்து, அவரிடமிருந்து பாண்டியப் பிரதேசங்களைத் திரும்பக் கைப்பற்றிவிட்டார். ஆனால், கைப்பற்றிய பகுதிகளைச் சந்திரசேகர பாண்டியரிடம் ஒப்படைக்காமல், சக்ரவர்த்தியின் அனுமதியும் பெறாமல், தானே அரசாண்டு வருகிறார்."

"அநியாயமாய் இருக்கிறதே, அக்கிரமம்... இதை இப்படியே விடலாமா" - இதுபோலப் பல சலசலப்பு என் காதில் விழுந்தது.

"அமைதி, அமைதி!" என்று கையமர்த்திவிட்டு அப்பாஜி தொடர்ந்தார். "நாகம் நாயக்கரின் துராக்ருதமான செயலைப் பற்றி முறையிடுவதற்காகவே பாண்டிய மன்னர் இங்கே வந்திருக்கிறார்."

"நாகம் நாயக்கருக்கு ஓலை அனுப்பினீர்களே, அதற்கு என்ன பதில் வந்தது?" என்று நான் கேட்டேன்.

"பல் ஓலைகள் அனுப்பியாகிவிட்டது. இதோ வருகிறேன். அதோ வருகிறேன் என்று மழுப்பலான பதில்களையே அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். மதுரைப் பகுதியில் சொந்தமாக ஒரு ராஜ்யம் ஸ்தாபித்துக்கொள்ள அவர் திட்டமிட்டிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது" என்று அப்பாஜி சொன்னதும் என் சினம் எல்லை மீறியது.

"அராஜகம்! ராஜத் துரோகம்! அந்த நாகம் நாயக்கரைத் தட்டிக் கேட்க, அவர் கொட்டத்தை அடக்க இவ்வளவு பெரிய சபையில் யாருமே கிடையாதா?" என்று சீறினேன்.

"நான் இருக்கிறேன் சக்ரவர்த்தி" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அவையில் கடைசி வரிசையில் அமர்ந்திருந்த இளைஞன் ஒருவன் எழுந்து நின்றான்.

"இப்படி முன்னே வா!" என்றதும் வந்தான்.

அவன் பெயர் விசுவநாதன். சிறிய தளபதிகளில் ஒருவன். அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் என ஆச்சரியம் வளர்ந்தது. "நீ... நீ நாகம் நாயக்கரின் மகனில்லையோ?" என்று கேட்டேன்.

"ஆம், சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் அனுமதி கொடுத்தால் மதுரைக்குப் படை நடத்திச் செல்கிறேன்." என்றான் விசுவநாதன்.

அடுத்த வாக்கியத்தை நான் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. துடுக்குத்தனத்தினால் நாக்கில் வந்துவிட்டது "ஏன, இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று நீயும் உன் தந்தையுடன் சோந்துகொள்ளப் பார்க்கிறாயா?" என்று கேட்டுவிட்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி!" என்று உடைவாளை உருவிக் கொண்டு என்னை நோக்கி ஓடிவந்தான் விசுவநாதன். அவையிலிருந்த அத்தனை பேரும் குபீரென எழுந்து நின்றார்கள், எனக்கு ஆபத்து என்றெண்ணி.

விசுவநாதன் என்னிடம் வாளை நீட்டி தலையைத் தாழ்த்திக் குனிந்து கொண்டான். "சக்ரவர்த்தி, அப்படி யொரு துரோக எண்ணம் எனக்கு இருக்கிறதென்று தாங்கள் நினைத்தால் இந்த வாளினாலேயே இங்கேயே என்னை இரண்டாக வெட்டிப் போடுங்கள்!" என்றான்.

குனிந்த தலை குனிந்தபடியே இருந்தது. நீட்டிய வான் நீட்டியபடியே இருந்தது.

நான் அந்த வாளை வாங்கிக்கொண்டு அவன் தோளை மெதுவாகத் தட்டினேன். "எழுந்திரு! தந்தையையே சிறைபிடிக்கத் துணிந்த ராஜவிசுவாசி என்று உன் பெயர் வரலாற்றில் இடம்பெறும்" என்றேன்.

விசுவநாதன் நிமிர்ந்து வாளைப் பெற்றுக் கொண்டு உறையில் செருகிவிட்டு எனக்கு வணக்கம் செலுத்தினான்.

நேருக்கு நேராக அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அதில் தென்பட்ட உறுதியும் வீரமும் தன்னம்பிக்கையும் எதிர்காலத்தில் அவன் பிரமாதமாக வருவான் என்று காட்டின. மகோன்னதமான மதுரையை ஸ்தாபிக்கப் போகிறான் என்று என் உள்ளூணர்வு கூறியது.

"விசுவநாதா, உன் கீழே உள்ள படைவீரர்கள் எவ்வளவு பேர்?" என்று கேட்டேன்.

"ஆறாயிரம், சக்ரவர்த்தி" என்றான்.

"உன் தீர்த்தையும் வீரத்தையும் காட்ட இது உனக்கு நல்ல வாய்ப்பு. ஆகவே அந்த ஆறாயிரம் பேரை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு நீ படை நடத்துச் செல்ல வேண்டும். வேறு எந்த உதவியும் என்னிடம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. எனன்?" என்றேன்.

"அவர்களே போதும் சக்ரவர்த்தி" என்றான் விசுவநாதன்.

"நானையே படையுடன் புறப்படு" என்று சொல்லிவிட்டு, "தேரியசாலி விசுவநாதனுக்கு நாம் எல்லாரும் வாழ்த்துக் கூறுவோம்" என்றேன் அவையினரைப் பார்த்து.

"ஐய விஜயீ பவ!" என்று ஒரே குரலாக எல்லாரும் ஆசி கூறினார்கள்.

விசுவநாதனிடம் தனிமையில் பேச என் மனம் தவித்தது. 'நீ போகும் மதுரைக்கு அருகேதான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் என் ஆருயிர்க் காதலி சின்னாதேவி இருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்து என் தாபத்தைத் தெரிவிப்பாயா?' என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது.

சித்ரவதையான எண்ணங்களை அழித்துக் கொண்டேன்.

அரண்மனை முழுதையும் இருள் போர்த்திக் கொண்ட இரவு வேளையில், தீவட்டி வெளிச்சத்துடன் செல்லப் பதனநாயகர் வழக்கம் போல வந்தார். அவர் பின்னே பொக்கிஷப் பெட்டிகளுடன் ஆட்கள் வந்தார்கள்.

அவருடன் கஜானா அறைக்கு நடந்தேன். என்னுடைய பொக்கிஷப் பெட்டியைத் திறந்து, கொண்டு வந்திருந்த ஐசுவரியங்களை அதில் கொட்டினார் செல்லப் பதனநாயகர்.

எதுவும் பிடிக்காதவனாக நான் அந்தப் பொக்கிஷ அறையில் பின்கை கட்டியவாறு உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு பெட்டியின் மீது என் பார்வை நிலைகுத்தி நின்றது.

ஒவ்வொரு பெட்டியின் மீதும் அதற்குச் சொந்தமான சக்ரவர்த்தியின் பெயரை எழுதி வைத்து, பூட்டி, பூட்டின் மீது அரக்கு முத்திரை இட்டிருப்பது வழக்கம்.

அந்த நாலாவது பெட்டி! 'வீரப்பிரதாப இம்மாடி தேவராய சக்ரவர்த்தி' என்று அதன்மீது எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டிக்குள்ளே முத்தும் பவளமும் வைரமும் வைரோரியமும் பொன்னும் வெள்ளியுமான ஐசுவரியம் கூடை கூடையாகக் கொட்டிக் கிடக்கும்... அவற்றின் நடுவே...

இலங்கையிலிருந்து அந்த இளம் தளபதி மல்லண்ணா தன் ஆசை மனைவிக்காகக் கொண்டு வந்த ரத்தின ஹாரமும் இருக்கும் என்று நினைத்தேன்.

அன்று மல்லண்ணாவைக் காவலர்கள் இழுத்து வந்தபோது, அந்த ஹாரம் எகிறி இம்மாடி தேவராய சக்ரவர்த்தியின் மடியில் விழுந்தது என்று அவ்வளவானி பெத்தண்ணா கூறினார். பிறகு அது என்ன ஆயிற்று? என்ன

ஆகியிருக்கும்? அதைப் பற்றி யாரும் எதுவும் சொல்ல வில்லை.

தேவராயரின் இந்தச் சொந்தப் பொக்கிஷத்தில் தான் அது சேர்ந்திருக்கும்...

"செல்லப்பரே, இப்படி வாருங்கள்" என்று அழைத்தேன். விரைந்து வந்தார்.

"இந்தப் பெட்டியின் நிறவுகோல் யாரிடம் இருக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

15

'இம்மாடி தேவராயர்' என்று பெயர் எழுதப்பட்ட அந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டியைப் பார்த்தபடியே நான் நின்றிருந்தேன். செல்லப்ப தனநாயகர் என அருகில் வந்து நின்றிருப்பதுகூட மறந்துவிட்டது.

இந்தப் பெட்டிக்குள் மலைமலையாக அணிகலன்கள் கொட்டிக் கிடக்கும்... அவற்றுக்குள்ளே அந்த மல்லண்ணா கொண்டு வந்து, தன் ஆசை மனைவிக்கு அணிவிக்க முடியாமல் போன அந்த ரத்தின ஹாரமும் இருக்கும்.

இந்த ஆபரணக் குவியலிலிருந்து அதைக் கண்டெடுப்பது கஷ்டமான வேலையல்ல. இலங்கையில் வாங்கப்பட்டதால், அதன் அமைப்பு வித்தியாசமாக இருக்கும். பொற்கொல்லர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால், உடனே அடையாளம் கண்டெடுத்துத் தந்துவிடுவார்கள்.

பிறகு...? எதிராஜனை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து அழைத்துவர வேண்டியது. 'இந்தா, உன் பாட்டனாருக்குப் பாட்டனாரான மல்லண்ணா கொண்டு வந்த ஹாரம்- எடுத்துக்கொள். இம்மாடி தேவராயர் உன் முன்னோருக்கு இழைத்த அநீதிக்குக் கழுவாய் தேடிவிட்டேன். இதை உன் அருமைத் தங்கை சின்னாதேவியின் கழுத்தில் போடு. அவளை என்னிடம் அழைத்து வா. தலைமுறை தலைமுறையாக விஜயநகரப் பேரரசிடம் நீங்கள் கொண்டுள்ள பகைமை இன்றோடு ஒழியட்டும். நடந்தவை நடந்தவையாக இருக்கட்டும். இனி நடக்கப்போவது யாவும் நல்லதாகவே இருக்கட்டும்...' என்று சொல்ல வேண்டியது.

எதிராஜன் உள்ளம் நெகிழ்ந்து, 'சக்ரவர்த்தி...' என்று என காலில் விழப்போவான். அவனைத் தடுத்து, 'இதெல்லாம் கூடாது... நீ என மைத்துனனாகப் போகிறவன்' என்று சொல்லி அவனை மார்புறத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டியது.

அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்தவனாகச் சின்னாதேவி நாணத்தால் தலைகவிழ்ந்து தேவதை போல் ஓயிலாக நின்று, ஓரக்கண்ணால் என்னைப் பார்ப்பாள். எங்கள் இருவருக்குள்ளும் ஒரே விதமாகப் பரவசம் ஒரே சமயத்தில் நாடி நரம்புகளில் பாயும்...

'இப்படிக்கூட ஒருவன் அசட்டுத்தனமாகக் கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டே போவானா...?' என்று இதைப் படிக்கும் உங்களில் சிலர் சிரிக்கக்கூடும். அவர்கள் காதல் வசப்பட்டிராதவர்களாக இருப்பார்கள். அல்லது, தாங்கள் காதலித்த காலத்தை மறந்துவிட்ட நடுவயதுக்காரர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால், காதலின் வலிமையை உணர்ந்த கானைகளுக்கு என் உணர்ச்சிகள் புரியும்...

"சக்ரவர்த்தி, எதற்கோ என்னை அழைத்தீர்களே...?" என்று செல்லப்பா மெதுவாகக் குரல் கொடுத்த பிறகுதான் நான் யதார்த்த நிலைக்குத் திரும்பினேன்.

"இந்தப் பெட்டியின் திறவுகோல் யாரிடம் இருக்கிறது எனக் கேட்டேன்... காதில் விழவில்லையா...?" என்று பட்டபத்தேன்.

"விழுந்தது சக்ரவர்த்தி... ஏதோ தப்பாகச் சொல்கிறீர்கள் என்று நினைத்தேன்..." என்றார் தனநாயகர்.

"ஏன், நான் என்ன கேட்கக்கூடாததைக் கேட்டு விட்டேன்...?" என்றேன் மறுபடியும்.

தனநாயகரின் முகத்தில் குழப்பம் கூத்தாடியது. "வந்து... இதோ, போய் எடுத்து வருகிறேன்..." என்று கிளம்பிப் போனார். அவருடன் வந்திருந்த ஆட்களும் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

இம்மாடி தேவராயரின் பொக்கிஷப்பெட்டி அரை ஆள் உயரத்துக்கும் ஓரான் நீளத்துக்குமாகப் பெரிதாக இருந்தது. ஓரங்களில் தங்கப் பூண்கள் பதிகப்பட்டு, வெகு நோததியான சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் இருந்தது. அந்த அழகை ரசித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தபோது, செல்லப்பரின் காலடியோசை கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தால், அவருடன் அப்பாஜியும் வந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால், இருவரும் வெறுங்கையாக இருந்தார்கள். அவர்களின் பின்னே ராயசம் கொண்டமராக, காரணிகர் மங்கராசய்யா ஆகியோரும் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி, ஏதோ திறவுகோல் கேட்டீர்களாமே..." என்றார் மகாபிரதானி அப்பாஜி.

"ஆமாம்... இம்மாடி தேவராயரின் இந்தப் பொக்கிஷப் பெட்டியைத் திறக்க வேண்டும்..." என்றேன்.

"பெட்டியை... திறப்பதா...?" - அதிர்ச்சியில் வார்த்தையே வெளிவரவில்லை அவருக்கு. "சக்ரவர்த்தி, இது தங்களுடைய முன்னோர்களின் பொக்கிஷப் பெட்டிகள். அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு வரும் மன்னர்கள், சொந்தமாகத் தங்களுக்கென்று புதிதாக ஒரு பொக்கிஷப் பெட்டி ஏற்படுத்திக் கொள்வார்களே தவிர, முந்தைய மன்னர்களின் பெட்டியை ஒரு போதும் திறந்ததில்லை. திறக்கவும் கூடாது..."

"ஏன், திறந்தால் பேய், பிசாசு ஏதாவது வெளியே வந்துவிடுமா...?" என்று என் கோபத்தைச் சிரிப்பில் மறைத்துக் கொண்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி, இதை இப்போது திறக்க வேண்டிய கட்டாயம் என்ன வந்தது..."

"அதை அப்பறம் சொல்கிறேன்... இப்போது இதன் திறவுகோலைக் கொடுங்கள்..." என்றேனே.

"தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள், சக்ரவர்த்தி..." என்று கெருகம் தொனியில் கூறினார் அப்பாஜி. "எப்படிப்பட்ட நெருக்கடி நேர்ந்தாலும், முன்னோர்களின் பெட்டிகளைத் திறப்பதில்லை என்று நூற்றாண்டு நூற்றாண்டுகளாகக் கடுமையான கட்டுப்பாடு இருந்து வந்திருக்கிறது..."

ராயசம் கொண்டமராக் மெதுவான குரலில், "சென்ற நூற்றாண்டில் விருபாட்ச சக்ரவர்த்தியின் ஆட்சிக் காலத்தில், தென்னாடெங்கும் வானம் பொய்த்து, பூமி வறண்டு, பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல... நோக்கும் திசையெல்லாம் எலும்புக் கூடுகள்! மனிதனை மனிதன் அடித்துத் தின்றதால், யாரும் தனியாக வெளியே போகவே அஞ்சினார்கள். கொள்ளை நோய்கள் கூத்தாடின. துறைமுகங்களில் ஆயிரக்கணக்கான பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு வெளிநாட்டுக் கப்பல்காரர்களுக்குக் கூலிக்கூலி விற்பார்கள். அப்படிப்பட்ட கொடிய நிலையில் கூட, விருபாட்ச சக்ரவர்த்தி தனது சொந்த நிதியிலிருந்தும் அரசாங்க கணினாவிலிருந்தும் எடுத்து நிவாரணப் பணிகளுக்குச் செலவிட்டாரே தவிர, முன்னோர்களின் பொக்கிஷப் பெட்டிகளில் கைவைக்கவில்லை. சம்பிரதாயத்தை மீறவில்லை..." என்றார்.

"நீங்களே இதைச் சம்பிரதாயம் என்றுதானே சொல்கிறீர்கள்...? சம்பிரதாயம் என்றாலே, மனிதன் வகுத்தது என்றுதான் பொருள். தெய்வத்தின் கட்டளை அல்ல..." என்றேன் விடாப்பிடியாக.

அப்பாஜி எதுவும் இயலாதவராக, என்னையும் பொக்கிஷப் பெட்டியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். பிறகு 'ஹம்' என்று ஒரு ஒரு பெருமூச்சுடன், இடுப்பில் செருகியிருந்த திறவுகோலை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தார். "கடைசியாக ஒருமுறை கேட்டுக் கொள்கிறேன். சக்ரவர்த்தி..." என்று சொல்ல முற்பட்டவரை மெதுவே விலக்கிவிட்டு, பெட்டியை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்திருப்பேன்.

"கிருஷ்ணா! என்ன காரியம் இதெல்லாம்?" என்று உரத்த குரலில் கூறியபடி எதிரே வந்து நின்று வழிமறித்தார் என் அன்னை நாகலாம்பிகை. அப்பாஜி அவருக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார் போலும்.

நான் சற்றே தடுமாறிப் போனேன். "அம்மா, இது ஒரு முக்கியமான விஷயம்... என் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டது. இதில்தான் என் எதிர்காலமே இருக்கிறது..." என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் ஓரடி முன்வைத்தேன்.

இரு கைகளையும் அகல விரித்து என் பாதையைத் தடுத்தார் அன்னை.

"கிருஷ்ணா, முன்னோர்களின் பொக்கிஷப் பெட்டியைத் திறந்தால் உனக்கு எதிர்காலமே இருக்காது! அப்படி உனக்கு என்ன நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது? சொல்லு. நான் சீதனமாகக் கொண்டு வந்ததும் உன் தந்தை எனக்குக் கொடுத்ததும் ஏராளமாக இருக்கிறது என் அரண்மனையில். அங்கே வா, உனக்குத் தேவையான அளவுக்கு நீயே எடுத்துக் கொள். என்ன நெருக்கடியாக இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொள்ளலாம். வா..."

"இது நிதியின் நெருக்கடி அல்ல, தாயே! விதியின் நெருக்கடி. இப்போது நான் எது சொன்னாலும் உங்களுக்குப் புரியாது. சொல்லக்கூடிய மனநிலையும் எனக்கில்லை. தயவுசெய்து தடுக்காதீர்கள்."

"தடுத்தே திருவேன்..." என்றார் அம்மா கடுமையாக. "நீ வியாச தீர்த்தரிடம் குருகுலவாசம் பயின்று தர்மசாஸ்திரங்கள் படித்ததும், மகாபிரதாஸி அப்பாஜி உன் உயிரைக் காப்பாற்றி அட்சிப் பீடத்தில் அமாத்தியதும், இந்தத் தகைத் செயலைச் செய்வதற்குத்தானா? இப்படி நீ நடந்து கொள்வாய் என்று தெரிந்திருந்தால் அன்றே உன் மீது வைத்த பாசத்தைத் துறந்திருப்பேன். கிருஷ்ணன் என்று எனக்கு ஒரு பிள்ளை பிறக்கவேயில்லை என்று என் மனத்தைத் திடம் செய்து கொண்டிருப்பேன்..." - வெறும் சொல்லாலேயே ஒருவனின் காலைக் கட்டிப் போட முடியுமென்றால் அன்று அன்னை என்னைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டார். முன்னேறுவதா பின்வாங்குவதா என்று என் மனத்துக்குள் இடையும் மின்னலுமாகச் சூறாவளி வீசியது.

இவ்வளவு அமளிக்குக்கிடையில் என் கையை மணிக்கட்டினருகே யாரோ பலமாக அழுத்துவதை உணர்ந்தேன்.

திரும்பி நோக்கியபோது, ஜங்கமய்யா என்னை உரசினாற்போல் வெகு நெருக்கமாக நிற்பதைக் கண்டேன். திகைப்பாகவும் இருந்தது. கோபமும் வந்தது. அவர் ஒரு சாதாரண அதிகாரி. நகரக் காவலர்களுக்கு - முக்கியமாக, இரவு வேளைகளில் ரோந்து செல்லும் காவலர்களுக்குத் தலைவர். அமைச்சர்களுக்குரிய அந்தஸ்து ஏதுவும் அவருக்குக் கிடையாது. என் எதிரில் வரவேண்டிய சந்தர்ப்பமே இருப்பதில்லை. எப்போதாவது என்னைப் பார்க்க நேரிட்டால் வெகு தூரத்துக்குத் தள்ளி நின்று குனிந்து நமஸ்காரம் செய்வாரே தவிர, கிட்டே வந்து பேசமாட்டார். பேசுவதற்கான தகுதி உடையவரல்ல.

அப்படிப்பட்டவர் எப்படியோ கூட்டத்தோடு கூட்டமாகப் புகுந்து இவ்வளவு பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறார்!

அது மட்டுமில்லை. என்னைத் தொட்டு, என் கையைத் தொட்டு அழுத்துகிறார்! என்ன நிமிர்!

இருந்த ஆத்திரத்தில் அவரை ஒரே வெட்டாக வெட்டிப் போடுவதற்காக உடைவாளில் கையை வைத்தேன். ஆனால், 'அலர்மேல் மங்கை உறை மாப்பா! நிகரில் புகழாய்! உலகமுன்றுடையாய்! என்னை ஆள்வோனே! நிகரில் அமரர் முனிக் கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே' என்று நம்மாழ்வார் போற்றிய அந்த ஏழுமலையான் உற்ற சமயத்தில் என்னைத் தடுத்து நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்தான்.

ஒரு சாமானியமான காவலர் அவ்வளவு உரிமையோடு என் கையை அழுத்துவதென்றால் நிச்சயமாய் ஏதோ குறிப்புக் காட்டுகிறார் என்று தான் அர்த்தம். அவருடைய கண்களைக் கவனித்தேன். 'தனியே சொல்கிறேன்' என்று அவர் மௌன பாஷையில் மொழிவது புரிந்தது. விநாடிக்கும் குறைவான நேரம்தான் அந்த 'உரையாடல்' நடந்தது.

சாமர்த்தியமாகப் பின்வாங்கினேன்; என் கோபமும் மிடுக்கும் குறைந்துவிடவில்லை என்று பாசாவ் கு செய்தேன்.

"அன்னையே! தாங்களும் அப்பாஜியும் மிகவும் கடுமையாகப் பேசுகிறீர்கள். உங்களை மீறி ஒரு காரியம் செய்ய முடியாதவனாக, என்னை வளர்த்து விட்டீர்கள். ஆகையால், இப்போதைக்குத் தங்கள் கட்டளைக்குப் பணிகிறேன். ஆனால், ஏன் இந்தப் பெட்டியைத் திறப்பதில் பிடிவாதம் காட்டினேன் என்பதை இன்னொரு நாள் விளக்கி, திறக்கவும் திறப்பேன்... நிச்சயம்!" என்று சொல்லி விட்டுத் திரும்பி நடந்தேன்.

வெள்ளிச் சங்கிலிகளில் தொங்கிய சொர்ண மயமான ஊஞ்சலில், மெத்தென்ற சயனத்தில் படுத்

திருந்தேன். தோள்வளைகள், இடுப்புப் பட்டைகள், காப்புகள், வைர மாலைகள், முத்து வடங்கள் முதலிய சகல ஆபரணங்களையும் களைந்து அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்து அனுப்பிவிட்டதால், உடலின் சுமை குறைந்து அப்பாடா என்றிருந்தது. ஆனால், உள்ளத்தின் சுமை! மாதங்க பர்வத்தின் பாறைகளைப் போல அப்படியே சுனத்திருந்தது.

ஜங்கமய்யாவின் வருகையை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்தபோது இதே போல் ஒரு நாள் காயத்ரி சைகை காட்டியதும், அவள் கொண்டு வரப்போகும் செய்திக்காகக் காத்திருந்ததும் ஞாபகம் வந்தது. அன்று போலவே இன்றும் ஓர் இளமங்கை வீணையுடன் வந்து ஒரு கோடியில் அமர்ந்துகொண்டு மெள்ள மீட்டத் தொடங்கினாள். இன்று அவளுக்கு அருகில் ஒரு பெரியவரும் உட்கார்ந்து, புராதன வாதியமான கஞ்சிராவில் தாளம் இசைத்தார்.

கலைஞர்களின் மனம் புண்படக்கூடாதென்பதற்காகச் சிறிது நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, போதும் என்று சைகை காட்டினேன். அவர்கள் போனதும் பரிசாரகர் தரம்பாலன் வந்தார். எனக்கென ஏற்பட்டுள்ள சமையலறையில் இருக்கிற எட்டுச் சமையல்காரர்களின் தலைவர் அவர்.

"உணவு தயாராக இருக்கிறது. சக்ரவர்த்தி எழுந்தருளலாம்" என்றார்.

"இங்கேயே கொஞ்சம் கொண்டுவிட்டு விடுங்கள். போதும்" என்றேன்.

சக்கரம் வைத்த பெரிய தங்க முக்காலியை இழுத்து வந்து என் மஞ்சத்தினருகே வைத்தார்கள். வெள்ளிப் பாத்திரங்களில் பன்னீர் கலந்த தண்ணீரும், குழம்பும், ரசமும், பருப்பும், பச்சடியும், நெய்யும் வெண்ணெயும் கறிகாய் வியஞ்சனங்களும் வந்தன. ஒரு தட்டில்

இறைச்சிகளும் புத்தம் புதிதாக ஆற்றில் பிடித்துப் பசுவும் செய்யப்பட்ட மீன் துண்டங்களும் இருந்தன. ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்ற முறையில் புலால் உணவை அறவே நீக்கத்தான் நான் விரும்பினேன். ஆனால், முழுக்க முழுக்கச் சாதலீக உணவை மட்டுமே உட்கொள்வது நாடாணம் கூத்திரிய வீரனுக்குச் சரிப்பட்டு வராது.

ஏதோ சாப்பிட்டு முடித்தேன்.

ஒரு அலி வந்து சந்தனம் கரைத்த தண்ணீரை அறையெங்கும் தெளித்தான். ஒரு பெண் சொணக கலசத்தில் ரோஜா, சம்பங்கி, மல்லிகை, முல்லை, ஜாதி, இருவாட்சி முதலிய பூக்களைக் கொத்துக் கொத்தாகச் செருகி மஞ்சத்தின் மறுபுறத்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

ஜாடியிலிருந்து சில புஷ்பங்களை எடுத்து அவற்றின் இனிய மணத்தை முகாந்து கொண்டிருந்த சமயம்...

ஜங்கமய்யா வந்தார்.

"சக்ரவர்த்தியின் திருக்கரத்தைத் தொட்டு அத்துமீறி நடந்து கொண்டாவிட்டேன்... மன்னிக்க வேண்டும்..." என்றார். மனப்பூர்வமாக அதைச் சொல்கிறார் என்பது அவர் குரலிலிருந்து தெரிந்தது.

"பாதகமில்லை. ஏதோ ஒரு முக்கிய நோக்கம் இருந்ததால்தானே அந்த உரிமையை எடுத்துக் கொண்டீர். அது இன்னதென்று சொல்லும்..." என்றேன்.

அப்போதுதான் அவர் கையிலிருந்த பித்தளைக் குழலைக் கவனித்தேன். அதன் மூடியைத் திருகி அகற்றி, அதனுள்ளிருந்து வெளிர் மஞ்சளான ஒன்றை எடுத்தார். லிகிதம் எழுதும் பட்டுத் துணியைப் போல லேசாகவும் இல்லை. ஆனால், சுருட்டி மடக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதில் ஏதோ எழுதப்பட்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

"சக்ரவர்த்தி, இதன் பெயர் சுடுதாசி, காகிதம் என்றும் சொல்கிறார்கள். பருதியையும் உலர்ந்த புல்லையும் மரக்கூழையும் கொண்டு இதைத் தயாரிக்கிறார்கள். சீனர்கள் ரகசியமாக வைத்திருந்த இந்தக் கலையை அரேபியர்கள் கற்றுக் கொண்டார்கள். பறங்கியர்கள் தற்சமயம் பாரத தேசத்தின் - பல பருதிகளில் ஓலைச்சுவடிகளுக்குப் பதில் இதைப் புழங்கவிட்டிருக்கிறார்கள்..." என்றார் ஜங்கமயயா.

நான் பொறுமை இழந்தேன். "இந்த ஆராய்ச்சியைத் தெரிவிப்பதற்காகவா என்னை இத்தனை நேரம் காக்க வைத்திருந்தீர்?" என்று இரைந்தே கேட்டு விட்டேன்.

"இது எங்கிருந்து வந்ததென்று சக்ரவர்த்திக்குத் தெரிந்தால்..." என்று அவர் இழுத்தார்.

"எங்கிருந்து?"

"ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து..." என்று அவர் சொல்லி முடிக்கும் முன்னே அவர் கையிலிருந்த காகிதம் என்று சொல்லப் படும் அந்தப் பொருளைப் பறித்தேன். அதில் சில வரிகளே எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனால், என்ன மொழி என்பது தெரியவில்லை. கூர்ந்து பார்த்ததில், யோசித்துப் பார்த்ததில், ஓரிய மொழியாக இருக்கும் என்று தோன்றியது.

திராவிட மொழிகள் பலவும், வடபாரதத்து மொழிகள் சிலவும் எனக்குப் படிக்கவும், எழுதவும் தெரியும் என்றாலும், பக்கத்து ராஜ்யமான கலிங்கத்தின் ஓரிய மொழியை நான் கற்றது கிடையாது. கொஞ்சம் பயிலப் பார்த்து முடியாமல் விட்டுவிட்டேன். ஏனெனில், அந்த மொழியில் ஒரே சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உண்டு. உதாரணமாக, எதற்கெடுத்தாலும் பத்ர என்பார்கள். மகாபத்ர என்றால் மந்திரிகளுக்குத் தலைவரான பிரதம

மந்திரி என்றும் பொருள். நந்தவனத்துக் காவல்காரர் என்றும் பொருள். அந்தண சிரேஷ்டர் என்றும் பொருள்.

மறுபடியும் காகிதத்தைப் பார்த்தேன்.

"ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து வந்தது என்றா சொன்னீர்? யார்...? யார் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்?" என்றேன்.

"காயத்ரி, சக்ரவர்த்தி..." என்றார் ஜங்கமயயா. "ஒரு குதிரை வீரன் அங்கிருந்து வந்து என்னிடம் தந்தான். ரகசியமாகத் தங்களிடம் உடனே சேர்ப்பிக்கும்படி காயத்ரி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறான்."

என் குழப்பம் பின்னும் அதிகரித்தது. "காயத்ரியா... அந்தரங்கமான ஒரு வேலையை உம்மிடம் ஒப்படைக்கும் அளவுக்கு எப்படி அவளுக்குத் உமக்கும் பழக்கம்?"

"சக்ரவர்த்தி, நான் நகர ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவன். அடிக்கடி அரண்மனையிலிருந்து இந்தப் பெண் வெளியே போவதும் வருவதுமாக இருப்பதைக் கவனித்தேன். விசாரித்தேன். சக்ரவர்த்திக்கு ஊழியமாகத்தான் அவள் காரியம் செய்கிறாள் என்று தெரிந்து கொண்டேன். யாரிடமும் தெரிவிக்க வேண்டாமென்று அவளே சொன்னாள், சக்ரவர்த்தி. அந்தப் பெண்ணிடம் எனக்கு அபிமானம் ஏற்பட ஒரு காரணம் உண்டு..."

"என்ன காரணம்?"

"சிவசமுத்திரத்தில் என் மகள் தன் கணவனுடன் வசித்து வந்தாள். நமது படையெடுப்பின்போது அங்கே தளபதியாக இருந்த என் மருமகன் போரில் இறந்து போனான். என் மகள் சிவசமுத்திரம் நீர்வீழ்ச்சியில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாள். இந்தப் பெண் காயத்ரிக்கு அவள் வயதுதான்... சாயல்கூட என் மகளைப் போலவே... அதனால் ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டு..."

ஐங்கமய்யாவின் மகளின் கதையை என் செவிகள் கேட்கவில்லை. கையிலிருந்த அந்தக் கடுதாசியையும் அதிலிருந்த அந்நிய பாஷையையுமே என் கண்கள் வெறித்து நோக்கின.

காயத்ரி எனக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறாள்! 'சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் சந்தோஷமாக, உற்சாகமாக ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும்...' என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறாள்! அப்படியானால் அது சின்னாதேவியைப் பற்றியதாகத்தான் இருக்கும்!

என்ன அது? என்ன அது? என்ன அது?

16

காகிதம் என்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பொருளையும் அதில் எழுதப்பட்டிருந்த விசித்திரமான வாக்கியங்களையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியாதவனாக நின்றிருந்தேன். மறுபடி மறுபடி அதைப் பார்த்தேன். கலிங்க ராஜ்யத்தின் மொழியான ஓரிய எழுத்தைப் போலத்தான் தோன்றியது.

ஒரு பக்கம் காயத்ரியின் மீது நன்றி ஏற்பட்டது. எனக்குச் செய்தி அனுப்ப வேண்டுமென்பதற்காக இவ்வளவு மெனக்கெட்டிருக்கிறாளே என்று. இன்னொரு புறம் கோபமும் வந்தது. பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டு வழியே இந்தக் காகிதம் வரப்போவதால் யாருக்கும் ஓரிய மொழி தெரிந்திருக்காது என்று இவள் எண்ணியது சரிதான். ஆகவே, ரகசியமான செய்தியை யாரும் படித்தறிந்து கொள்ள முடியாது என்று நினைத்ததும் சரிதான். ஆனால் என்மேல் என்னதான் நம்பிக்கையிருக்கட்டும், என் அறிவினமீது என்னதான் நம்பிக்கை இருக்கட்டும், எனக்கு ஓரிய மொழி தெரிந்திருக்கும் என்று இவள் எப்படி நினைக்கப் போயிற்று?

அத்துடன், காயத்ரிக்கும் கலிங்கத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இவளுக்கு எப்படி ஓரிய மொழி தெரிந்திருக்கிறது?

ஐங்கமய்யா இன்னும் நின்று கொண்டிருந்தார். ஒரு சாதாரண அதிகாரியின் முன்னே இப்படி அறிவில் போல்

நிற்கிறோமே என்று எனக்கே அவமானமாயும் வெட்கமாயும் இருந்தது.

"நீங்கள் போங்கள்" என்று விடை கொடுத்தேன். "இதையெல்லாம் யாரிடமும் சொல்லவேண்டாம்!"

ஐங்கமய்யா பதறிப் போனார், "சக்ரவர்த்தி, நானும் என் குடும்பத்தினரும் பரம்பரை பரம்பரையாக இந்தப் பேரரசின் உப்பைத் தின்று உயிர் வாழ்ந்து வருபவர்கள். இந்த அடிமையின் வாயிலிருந்து எந்த ரகசியமும் வெளிப்படாது!" என்று உறுதி கூறிவிட்டுத் திரும்பினார்.

"இருங்கள்" என்று நிறுத்தினேன். "பறங்கியர்களும், அரேபியர்களும் இந்தக் காகிதம் செய்யும் முறையை அறிந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களிடம் இந்தத் தொழிலில் பயிற்சி பெற்று, சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரப்பும்படி நான் சொன்னதாக வாணிப அமைச்சரிடம் சொல்லுங்கள். வர்த்தக முன்னேற்றத்துக்கும் உதவும். ஏழை மக்களுக்குச் சிறு தொழிலாகவும் இருக்கும்" என்றேன்.

"இன்றே ஏற்பாடு செய்கிறேன் சக்ரவர்த்தி" என்று தெரிவித்துவிட்டு, இரு கைகூப்பி வணங்கியபடி புறப்பட்டார் ஐங்கமய்யா.

எல்லா எழுத்து விஷயங்களும் பனையோலைச் சுவடிகளிலேயே எழுதப்பட்டு வருகிறதே என்ற கவலை எனக்கு நெடுநாளாகவே உண்டு பட்டுத்துணியில் எழுதப்படும் விஷயங்களும் ஒலை மாதிரிதான். அதிலும் அதிகம் எழுத முடியாது. செப்பேட்டிலும் கல்வெட்டிலும் அரசு, ஆலயங்களின் ஆணைகள்தான் பொறிக்கப் படலாமே தவிர காவியங்களைப் படைக்க முடியாது. அதற்கு ஒரு மாற்றாக இந்தக் காகிதக் கண்டுபிடிப்பு வந்ததே என்று ஓர் அற்ப சந்தோஷமும் உதித்தது. எனது எத்தனையோ கவலைகளுக்கிடையே.

அன்று இரவு காயத்ரியின் காகிதத்தைத் தலையணையின் கீழே வைத்துக்கொண்டு தூங்கினேன். அப்படியாவது அதன் பொருள் என் மூளைக்குள் ஏறாது என்று ஒரு மூட நம்பிக்கை!

வாடிக்கைப்படி இரண்டு சேவகர்கள் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பெரிய தீவட்டிகளை ஏற்றி எடுத்து என் முன்னிலையில் நின்று வணக்கம் செலுத்திவிட்டு மாடத்துக்கு வெளியே அவற்றைக் கொண்டு சென்று மக்களுக்குக் காட்டிவிட்டுப் போனார்கள். 'தீவட்டி சலாம்' என்று சொல்லப்பட்ட இந்த முறை யார் காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டது, எப்படி வந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. அநேகமாக வடபாரதத்து முகலாய மன்னர்களிடமிருந்து வந்ததாக இருக்கும் என்பது என் ஊகம். 'தீவட்டி சலாம்' செய்தபின் வெளியே உள்ள மக்களுக்குக் காட்டினால் சக்ரவர்த்தி உடல் நலத்தோடு இருக்கிறார் என்று அர்த்தமாம்! காட்டப்பட வில்லை யென்றால் சக்ரவர்த்தி சுகவீனமாக இருக்கிறார் என்று பொருளாம்.

அதன்படி இந்தச் சடங்கைச் செய்தார்கள்.

சக்ரவர்த்தி உடல் நலத்தோடு இருக்கிறார். உள்ளம்தான் கந்தல் துணியாக இருக்கிறது என்பதைப் பிரஜைகளுக்குத் தெரிவிக்க எந்த முறையும் இல்லையே..!

பொழுது விடிந்தது.

வெளியே, ராஜதர்மங்களை நினைவூட்டும் வண்ணம் சஞ்சய நீதி, விதுரநீதி, சாணக்ய நீதி, பரத்ருஹரியின் நீதி சதகம் ஆகியவற்றிலிருந்து சுலோகங்கள் பாடப்படும் குரல் கேட்டது. தினசரி வாடிக்கைதான் இது. சந்திரய்யா என்ற புலவரின் அன்றாடக் கடமை. ஆனால், அவருடைய குரல் கணீரென்று இருக்குமே? இன்று மென்மையாக, மெதுவாக இருக்கிறதே?

வெளியே பார்த்தேன். பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் கலோகங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

என்னைக் கண்டதும் சாஷ்டாங்கத் தெண்டனிட்டு, பயத்த குரலில், "அப்பாவுக்குக் காய்ச்சல், இன்று அரண்மனைக்கு வரமுடியவில்லை. என்னை அனுப்பினார்" என்றான்.

"நன்றாகத்தான் பாடுகிறாய். நல்ல குரல் இருக்கிறது உனக்கு. கலோகங்களைத் தைரியமாகப் பாடு!" என்று சொல்லி முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தேன்.

அதைச்சற்றும் எதிர்பாராத சிறுவன் பயத்தாலும் சந்தோஷத்தாலும் அதிர்ச்சியினாலும் உடல் நடுங்க மறுபடியும் விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தான்.

அன்று அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் மிக முக்கியமான பிரச்சனைகள் விவாதிக்கப் பட்டன.

"விஜயபுரம் கல்தானான ஆதில்ஷாவை அடக்கியே ஆகவேண்டும். நாளுக்கு நாள் அவருடைய அத்துமீறல்கள் அதிகமாகி வருகின்றன" என்று விவாதத்தை ஆரம்பித்தார் பிரதம மந்திரி அப்பாஜி.

"மன்னிக்க வேண்டும்" என்று குறுக்கிட்டார் அமைச்சர் நாடெண்டல கோபர். "இப்போது இருக்கிற பாமனி கல்தான்களிலேயே விஜயபுரம் ஆதில்ஷா ஒருவர்தான் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் நேர்மையானவராக இருக்கிறார். விஜயபுரம் என்றும் பீஜப்பூர் என்றும் பலவிதமாக அழைக்கப்படுகிற அவருடைய ராஜ்யத்தில், அவர் பரசுராமருக்கு ஒரு கோயில் கட்டியதாகக் கூடச் சொல்கிறார்கள். ஆதில் என்றாலே தியாயவான், நீதிமான் என்று பொருள்..." என்று அவர் சொல்லி முடிக்குமுன்-

"மேலும் நமக்கும் ஆதில்ஷாவுக்கும் இடையே ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை இருக்கிறது" என்று மேதவான குரலில் எடுத்துக் காட்டினார் ராயசம் கொண்டமராக.

அப்பாஜியின் செவியில் அது விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. "உடன்படிக்கையில் என்ன குதியிருக்கிறது என்பதைத் தயவுசெய்து கவனியுங்கள். 'விஜயநகரப் பேரரசை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தவனோ, கலகம் புரிந்தவனோ, மோசடி பண்ணியவனோ விஜயபுர ராஜ்யத்துக்குச் சென்றால் கல்தான் அவர்களுக்கு அங்கே அடைக்கலம் கொடுக்கக்கூடாது' என்பது ஒப்பந்தம். அப்படிப்பட்டவர்களை நம்மிடம் ஒப்படைத்துவிட வேண்டும். ஆதில்ஷா அப்படிச் செய்யவில்லையே? ஸித்தி என்பவரிடம் நாற்பதாயிரம் வராகன் கொடுத்து, கோவாவுக்கு அனுப்பினோம், பாரதீகத்திலிருந்து வந்திறங்கும் குதிரைகளை வாங்குவதற்காக எவ்வளவோ வருடங்கள் நம்மிடம் விகலாசமாக வேலை பார்த்தவர்தான் அந்த ஸித்தி. ஆனால், அவ்வளவு பெரிய தொகையைக் கண்டதும் பேரரசை ஏற்பட்டுவிட்டது. கோவாவுக்குப் போகிற மாதிரி நமக்குப் போக்குக் காட்டிவிட்டு விஜயநகரத்துக்குப் போய் ஒளிந்து கொண்டார். கல்தான் ஆதில்ஷா அவருக்கு விசேஷ மரியாதைகள் கொடுத்துத் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் எவ்வளவு முறை சொல்லி அனுப்பியும் ஸித்தியை நம்மிடம் அனுப்பவில்லை. ஒப்படைக்கவுமில்லை..." வெகு நீளமாகப் பேசியதால் வயோதிகர் அப்பாஜிக்கு மூச்சு இரைத்தது.

நான் இருப்பதையும் மறந்து காரணிகர் மங்கராசய்யா கடகடவென்று சிரித்து விட்டார். "எப்படி ஒப்படைப்பார் பாவம்! நான் கேள்விப்பட்ட வரையில் ஆதில்ஷா, ஸித்தியிடமிருந்து நாற்பதாயிரம் வராகன்களைப்

பறித்துக்கொண்டு அவரைக் கொலையும் செய்து விட்டாராம்!"

"எப்படியானால் என்ன? நாம் போர்ப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டியதுதான்!" என்றார் அப்பாஜி.

நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். முதலில் விஜயபுரம் சுல்தானை மடக்கிவிட்டால் பிறகு மற்ற நான்கு பாமனி சுல்தான்களையும் வீழ்த்திவிடுவது கலபம் என்று நான் கணக்குப் போட்டு, எந்தெந்தப் படைகளு யார் யாரைத் தளபதியாக நியமிக்கலாம் என்று கூடத் தீர்மானம் செய்து வைத்திருந்தேன். ஆனால், அதை உடனே அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் அறிவிக்காமல், 'யோசனை செய்து முடிவுக்கு வருவோம்' என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து கொண்டேன்.

ஏனெனில், இரண்டு அமைச்சர்கள் எதிரெதிராக வாதம் செய்யும்போது, மன்னராக இருப்பவர் உடனேயே ஒரு குறிப்பிட்ட அமைச்சருக்கு ஆதரவாகப் பேசிவிடக்கூடாது என்று நானே என நூல்களில் எழுதியிருக்கிறேன். ஆதரிக்கப்பட்டவருக்குத் தலைக் கணமும் நிராகரிக்கப்பட்டவருக்குத் தலைக்குணியும் ஏற்பட்டு விடும் என்பதால் இந்தக் கொள்கை.

அன்னையைப் போய்ப் பார்த்தாலென்ன என்று தோன்றியது. இதுவரை சொல்லாமல் வைத்திருக்கும் ரகசியங்களையெல்லாம் அவரிடம் சொல்லி ஒரு பாட்டம் புலம்ப வேண்டும் போலிருந்தது. சலவைக்குப் போடலாம், போடலாம் என்று அழுக்குத் துணிகளை மூட்டை மூட்டையாகச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவள் எவ்வளவு மூடனோ அவ்வளவு மூடன் நான்.

அன்னையின் அரண்மனைக்குப் போகலாமா என்று ஓரடி திரும்பியபோது எதிரில் இருவர் தயங்கித் தயங்கி என்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது.

ஒருவன், நாட்டியக் கூடம் அமைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள சிற்பி முத்து. மற்றவர் அவனுக்கு அவ்வப்போது யோசனைகள் கூறி வரும் நாட்டியாசாரியர் பந்தம் லக்ஷ்மிநாராயணர்.

இருவருடனும் பேசிக் கொண்டு நிற்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை. இருந்தாலும் பந்தம்காரு எனனுடைய வீணை ஆசானாகவும் இருப்பதால் மரியாதைக்காகச் சற்று நின்றேன். "என்ன முத்து, வேலையெல்லாம் வேகமாக நடக்கிறதா?" என்று விசாரித்தேன்.

"ரொம்ப நன்றாக நடக்கிறது, சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் ஒரு பணி இட்டால் அது செவ்வையாக நடைபெறாமல் போகுமா?" என்று கூறிய முத்து, லக்ஷ்மிநாராயணரின் முகத்தைப் பார்த்தான். இருவருமே ஒரே விஷயமாக வந்திருந்தாலும் அதை அவர் சொல்வதுதான் முறை என்று அவன் நினைப்பது தெரிந்தது.

"ஏதாவது பிரச்சனையா, பந்தம்காரு?" என்று வினவினேன்.

"ஆமாம், சக்ரவர்த்தி. எங்களுக்குள் ஒரு சின்ன அபிப்பிராய பேதம்" என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணர். அவர் இசைக்கும் வீணையைப் போலவே அவர் குரலும் மதுரமாக இருந்தது. "தயவுபண்ணி நாட்டியக் கூடத்துக்கு வந்து பார்த்தால்..." என்றார்.

"அதற்கென்ன, வருகிறேனே?" என்று அவர்களுடன் புறப்பட்டேன். முத்து கைகட்டிக் கொண்டு வழிகாட்டுகிற மாதிரி முன்னே நடந்தான்.

தேனீக் கூடு போல் சுறுசுறுவென்றிருந்தது நாட்டியக்கூடம். ஏராளமான சிற்பிகள் கல்லைக் கலையாக்கிக் கொண்டிருந்த நாதம் செவிக்குத் தேனாக இருந்தது. நான் சொன்னவாறே பல தூண்கள் வரிசையாக

நிறுத்தப்பட்டு, நாட்டியக் குமரிகளின் வகை வகையான கரணங்கள் வடிக்கப்பட்டிருந்தன.

"இப்படி வாருங்கள்" என்று என்னை ஒரு வரிசையின் கடைசித் தூணுக்கு அழைத்துச் சென்றார் லக்ஷ்மி நாராயணர்.

"நடனத்தின் முடிவில் ஒரு பெண் எப்படி நிற்பாளோ அந்த நிலையைக் கடைசிச் சிற்பம் காட்ட வேண்டுமென்றும் அதைப் பார்த்து அந்தப் பெண் தன்னைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் தாங்கள் சொன்னீர்கள், இல்லையா?" என்றார்.

"ஆமாம்" என்று கூறிவிட்டு அந்தச் சிற்பத்தை நோக்கினேன். அந்தச் சௌந்தர்யவதி நிற்கும் ஒயிலும் கைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வனப்பும் அற்புதமாக இருந்தன.

"என்ன இதிலே, பந்தம்காரு? நன்றாகத்தானே இருக்கிறது?" என்றேன்.

"நாட்டிய சாஸ்திரப்படி சரியில்லை" என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணர். "இந்தச் சிற்பம் மண்டல ஸ்தானத்தில் இருக்க வேண்டும். சமஸ்தானத்தில் இருக்கிறது..."

நான் குழம்பினேன். "இதோ பாருங்கள், பந்தம்காரு, நாட்டியக் கலையில் ஈடுபாடு கொண்டவன் நான். ஆனால் சாதாரண ரசிகன்தான். சாஸ்திர அறிவு துளியும் எனக்குக் கிடையாது. சம ஸ்தானம், மண்டல ஸ்தானம் என்றெல்லாம் சொல்லி என்னைப் பயமுறுத்தாதீர்கள்! சம ஸ்தானம் என்றால் என்ன, மண்டல ஸ்தானம் என்றால் என்ன?" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்திக்கு நன்றாகத் தெரியும். தெரியாத மாதிரி நடிக்கிறீர்கள்" என்று சிரித்த லக்ஷ்மிநாராயணர், "சம ஸ்தானம் என்றால் நேராக நிற்பது, மண்டல ஸ்தானம்

என்றால் முழங்கால்களை மடித்தாற்போல் நிற்பது. இந்தக் கூட்டத்தில் இந்தப் பெண் மண்டல ஸ்தானத்தில்தான் நிற்க வேண்டும்" என்றார்.

"முத்து, உன் கட்சி என்ன?" என்றேன்.

"நாட்டியாசாரியருடைய கருத்து சரிதான், சக்ரவர்த்தி" என்று முத்து பணிவுடன் பதில் கூறினான். "சாஸ்திரப்படி பார்த்தால் ஆசாரியர் சொல்கிற மாதிரிதான் இந்தச் சிற்பம் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால்..."

"ஆனால்?"

"சம ஸ்தானத்தில் நிற்கிற மாதிரி சிலை வடித்தால் நன்றாக இருக்குமே என்று நினைத்தேன். அதனால் என் கற்பனைப்படி செய்தேன்" என்றான் முத்து.

"சக்ரவர்த்தி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்று லக்ஷ்மிநாராயணர் கேட்டார்.

"நான் நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? தாங்கள் சாஸ்திரத்தை முக்கியமாக நினைக்கிறீர்கள். முத்து தன் கற்பனையை முக்கியமாக நினைக்கிறான்."

- முத்துவைப் பார்த்து புன்னகையுடன் சொன்னேன். "உன்னுடைய கற்பனை உள்ளத்தைப் பாராட்டுகிறேன் முத்து. ஆனால், முறைப்படி நாட்டியம் கற்றுக் கொள்கிறவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகவே இந்தக் கூட்டத்தை நாம் கூடி வருகிறோம். ஆகவே, சாஸ்திரம் எதுவோ அதுதான் இங்கே இடம் பெற வேண்டும். பந்தம்காரு சொல்கிறபடி மண்டல ஸ்தானத்தில் நிற்கிற மாதிரி சிற்பத்தை வடிப்பதுதான் முறை. இல்லையா?" என்றேன்.

முத்துவின் முகத்தில் சிறிது ஏமாற்றம் தெரிந்தாலும் அதை மறைத்துக் கொண்டு, "ஆசாரியர் சொல்கிறபடி

வேறு சிற்பம் செய்து இங்கே வைத்து விடுகிறேன் சகரவாத்தி" என்றான்.

"கலவியறிவு பணிவைத் தருகிறது என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், உன்னிடம் அறிவும் இருக்கிறது, பணிவும் இருக்கிறது" என்று அவனைப் பாராட்டிவிட்டுத் திரும்பினேன்.

பந்தம் லக்ஷ்மிநாராயணா என்னுடன் கூடவே வந்தார். "சகரவாத்தி, என் சொந்த ஊரான கடகத்துக்குப் போய் மனைவி மக்களை இங்கே அழைத்து வந்துவிடலாம் என்றிருக்கிறேன்" என்றார்.

"ஆமாமாம், ரொம்ப நாளாகக் குடும்பத்தைப் பிரிந்திருக்கிறீர்களே?" என்றேன். அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது அவர் கலிங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது. கடகம் அதன் தலைநகர்.

இங்கே கலிங்கத்தைப் பற்றி உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

கிழக்குக் கடற்கரையில் உள்ள இந்த ராஜ்யம் வெளிநாட்டு வாத்தகத்தினால் செழுமை பெற்றிருக்கிறது. சிலகாலம் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கு உட்பட்ட ராஜ்யமாகவும், சில காலத்துக்குப் பகை நாடாகவும் இருந்து வருகிறது. தற்சமயம் எங்கள் சாம்ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த சில இடங்களை இவர்கள் பிடித்து வைத்திருப்பதால் பகை நாடென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் சோழர்களுக்கு கப்பம் கட்டி வந்தவர்கள் இவர்கள். அதை நிறுத்தியதால் குலோத்துங்க சோழன் தன் தளபதி கருணாகரத் தொண்டமானை அனுப்பி, அனந்தவர்ம சோடகங்கள் என்ற கலிங்கத்து மன்னனைப் போரில் வென்றார். அந்த வெற்றியைப் போற்றிக் கவிஞர் செயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணி பாடியதும், சோழவேந்தன் அவர் பாடிய ஒவ்வொரு

பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு பொன் தேங்காய் பரிசளித்ததும் உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்ததே.

ஆனால், அப்போதுருந்த கலிங்கம் இப்போது இல்லை. எப்படி எப்படியோ மாறி இன்று கஜபதிகளின் வம்சம் ஆட்சி செலுத்தி வருகிறது. இவர்கள் தங்களைச் சூரியவம்சத்தார் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். ராம்பிரானுடைய குமாரர்களான வவன், ருசன் இருவரில் ருசனுடைய வழித் தோன்றல்கள் என்று பெருமையடித்துக் கொள்கிறார்கள். எந்த யானையை எண்ணுக்கு இவர்கள் அடக்கினார்களோ எனக்குத் தெரியாது ஆனால், ஒவ்வொரு மன்னனும் தன் பெயருடன் கஜபதி என்று சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

இப்போது கலிங்கத்தின் மன்னராக இருப்பவா பிரதாப ருத்ரகஜபதி. நல்ல அறிவாளிதான். கலி கேள்விகளில் ஒப்பற்றவர்தான். ஆனால், ஓரிய மொழியையும் தெலுங்கு மொழியையும் அலட்சியம் செய்து, சம்ஸ்கிருதத்துக்கு அதிக மதிப்பளிக்கிறார். அதனால் பல தெலுங்கு மொழி அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் கஜபதியின் ஆஸ்தானத்திலிருந்து வெளியேறி விஜயநகரத்தில் குடியேறி மதிப்புடன் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

அப்படி வெளியேறிய சான்றோர்களில் ஒருவர் பந்தம் லக்ஷ்மிநாராயணா. என் வீணை குரு; நாட்டியாசாரியர்.

இவ்வளவையும் எழுதுவதற்குத்தான் இத்தனை நேரம் பிடித்ததே தவிர, ஒரு நொடியில் மின்னலென ஞாபகத்துக்கு வந்தன. கூடவே இன்னோர் எண்ணம்.

லக்ஷ்மிநாராயணா கலிங்கத்துக்காரர். ஓரிய மொழி அறிந்தவர். காயத்ரி கொடுத்தனுப்பியிருக்கும் காகிதத்தை இவரிடம் காட்டினால் அதில் என்ன செய்தி இருக்கிறது

என்பதைச் சொல்லக்கூடும். ஆனால், ஏன் அந்தரங்கக் காதல் ஏற்கெனவே ஐங்கமய்யாவுக்குத் தெரிந்துவிட்டது இவருக்கும் தெரிந்தால்...

ஏன் சிந்தனைகளைக் கலைத்தார். லக்ஷ்மிநாராயணா. "சக்ரவர்த்தி, இங்கே அரண்மனையில் பணிபுர்ப்பெண்ணாக இருந்தானே, காயத்ரி என்ற பெண், ஏன் அவளைக் கொஞ்ச நாளாகக் காணோம்?" என்று கேட்டார்.

"அவளை... உங்களுக்கு..." என்று தடுமாறிப் போனேன் நான்.

"காயத்ரி எங்கள் ஊர்ப் பெண்ணாயிற்றே? மன்னர் பிரதாபருத்ர கஜபதியின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். இங்கே ஏன் வந்து பணிபுர்ப்பெண்ணாக இருக்கிறாள் என்று நான் அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. அவளிடமே ஒருமுறை கேட்டேன்" என்று கூறி என்னை மேலும் மேலும் திடுக்கிட வைத்தார் பந்தம் லக்ஷ்மிநாராயணா.

17

"நிச்சயமாய்த்தான் சொல்கிறீர்களா?" என்று மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டேன், பந்தம் லக்ஷ்மி நாராயணாவை. காயத்ரி ஏதோ ஒரு பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று ஏற்கெனவே ஊகம் இருந்தபோதிலும், அன்னை அப்படிச் சொல்லியிருந்த போதிலும் கவிங்கத்துக் கஜபதியின் ராஜகுடும்பமாக இருப்பான் என்று நான் கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை!

"சக்ரவர்த்திக்கு என் பூர்வீகம் தெரிந்ததுதானே?" என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணா அமைதியாக. "முன்பு பிரதாப ருத்ர கஜபதியின் ஆஸ்தான கவிஞனாக இருந்தவன்தான் நான். உரிய மதிப்புக் கிடைக்காததால் அங்கிருந்து வெளியேறி இங்கே வந்தவன். கவிங்கத்தின் தலைநகரான கடகத்தில் இருந்தபோது பல சமயங்களில் அரண் மனைக்குப் போயிருக்கிறேன். அந்தப்புரத்துக்குக்கூடச் சென்றதுண்டு..."

"அங்கே அரண்மனையில் இந்தப் பெண் காயத்ரியைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?"

"ஆமாம். பார்த்திருக்கிறேன். பிரதாப ருத்ரருக்குத் தம்பி மகள் என்றோ தங்கை மகள் என்றோ உறவு சொன்னார்கள். அரசு மகளிரைப் பற்றி அதிகம் விசாரிப்பது நாகரிகமில்லை என்று விட்டுவிட்டேன். இந்த அரண்மனையில் அவளைப் பார்த்ததும் எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. இங்கே எதற்காக வந்தாள், எப்படி வந்தாள் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்!"

“அவளையே கேட்டீர்களா?”

“கேட்டேன். ‘ஒரு முக்கியமான காரியமாக வந்திருக்கிறேன். பிற்பாடு சொல்கிறேன்’ என்றான். ‘யாருக்கும் என்னைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம்’ என்றும் கேட்டுக் கொண்டான். பாவம், அரசுலகுக்குப் பெண்ணுக்கு என்ன கஷ்டமோ ஏதோ என்று இரக்கப்பட்டு நானும் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். தங்களுக்குக்கூடத் தெரிவிக்காது தப்புதான். மன்னிக்க வேண்டும்” என்றார் லக்ஷ்மி நாராயணர்.

“தப்பு ஒன்றுமில்லை, வீணாக வருத்தப்படாதீர்கள்” என்றேன். ஆனால், என் மனதுக்குள் ஒரு கொந்தளிப்பு நிகழத் தொடங்கிவிட்டது.

பகை நாடான கலிங்கத்திலிருந்து வந்திருப்பவன்... எதிரியான பிரதாப ருத்ரரின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்...

அப்பாஜி ஆரம்பத்திலிருந்தே எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘இவன் உளவு வேலைக்காக வந்திருக்கக்கூடும், நம்பாதீர்கள்’ என்று ஒருவேளை, அது உண்மைதானோ?

‘தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான் கண் ஐயறவும் தீரா இடும்பை தரும்’ என்ற குறளை வள்ளுவப் பெருமான் எனக்காகவே எழுதினார் போலும், யார், என்ன என்பதை ஆராயாமலே காயத்ரியை என் அந்தரங்க சேவகியாக ஏற்றுக் கொண்டாயிற்று. அதன்பின் அவளைப் பற்றி சந்தேகப் பட்டுக் கொண்டிருப்பது தீரா இடும்பை தரும் என்று உள்மனம் சொல்லிற்று. ‘சக்ரவர்த்தி... தாங்கள் ஆரோக்கியமாக, சந்தோஷமாக, வெற்றி வீரராக வாழ வேண்டும். ஏனெனில், தங்கள் மூலம் நான் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டிய காரியமொன்று இருக்கிறது’ என்று காயத்ரி அடிக்கடி சொன்னதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன். என்னால் ஒரு காரியம் ஆக வேண்டும்

என்றிருப்பவன் எனக்குத் துரோகம் செய்ய என்ன மாட்டான்.

“கொஞ்சம் என்னுடன் வருகிறீர்களா பத்தம்மா?” என்றேன்.

“என் பாக்கியம்” என்று கூறிப் பின்தொடர்ந்து வந்தார் நாட்டியாசாரியர்.

தலையணையின் கீழிருந்த காகிதத்தை நான் வெளியெடுத்ததும், “ஓ, காகிதமா? இதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்” என்றார்.

“நான் தங்களைக் கூப்பிட்டது இதைக் காட்டுவதற்காக அல்ல. இதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக” என்றேன்.

காகிதத்தை வாங்கிக் கொண்டவர் இப்படியும் அப்படியுமாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார்.

“ஓரிய லிபி மாதிரி இருக்கிறது. ஆகையால் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைத்தேன்” என்றேன்.

“ஓரிய எழுத்துதான்... ஆனால், ஏதோ வித்தியாசம் தெரிகிறது” என்று தலையைச் சொரிந்து கொண்டார் லக்ஷ்மிநாராயணர்.

“சிரமப்படாதீர்கள். இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. தற்செயலாகக் கிடைத்தது... கூட்டினேன்” என்று நான் சொன்னதும், விட்டால் போதும் என்கிற மாதிரி அவர் வேகமாய்த் திரும்பிப் போய்விட்டார். அவர்மீது குற்றமில்லை. தெரியாத விஷயமொன்றைச் சந்திக்கும்போது அறிவாளியான எவருக்கும், ஏற்படுகிற லஜ்ஜை அவருக்கும் ஏற்பட்டு விட்டது போலும்!

முழுசாய் இரண்டு நாட்கள் இப்படியே ஓடிவிட்டன. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவசரம் என்று சொல்லி காயத்ரி

செய்தி அனுப்பினாளோ. அவ்வளவுக்கவ்வளவு தாமதம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மூன்றாம் நாள் காலை.

இருள் பிரியமுன்பே தினசரி அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். செந்தழலாக வானத்தில் சூரியன் மெள்ள மெள்ள எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் அழகை ரசித்தபோது 'ஆதித்ய ஹருதய' ஸ்தோத்திரம் ஞாபகம் வந்தது. 'உதய பர்வதத்தில் வசிக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம். மேற்கு மலையில் அஸ்தமிக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். ஜோதி மண்டலங்களுக்குத் தலைவராயும் தினத்துக்கு அதிபதியாயும் இருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

திரும்பிப் பார்த்தபோது, அடுத்த அரண்மனை கண்ணில் பட்டது. அது அன்னையாரின் அரண்மனை.

வாசலில் காவலர்கள் நின்றிருந்த போதும், இரண்டு மூன்று பேர் பயந்து பயந்து வெளியேறிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். கூர்ந்து பார்த்தபோது, அவர்கள் கிராம தேவதைகளுக்குப் பூஜை செய்யும் பூசாரிகள் என்று தோன்றியது.

அன்னை நாகலாம்பிகை வாசல் வரை வந்து, 'போங்களு! சீக்கிரமாய்ப் போய்விடுங்கள்!' என்று சொல்கிற மாதிரி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்புவதைப் பார்த்தேன்.

தருமம் என்று கேட்டு யார் வந்தாலும் கையில் இருப்பதைத் தூக்கிக் கொடுத்து விடுவது என் அன்னையின் கபாவம். தகுந்த அதிகாரி மூலம் தக்கபடி விசாரித்து விட்டுத் தானதருமம் செய்யும்படி அப்பாஜி எவ்வளவோ முறை சொல்லி விட்டார். நானும் சொல்லியிருக்கிறேன். அன்னை கேட்கவில்லை. அதுதான் அவருடைய

சத்தோஷம் என்று தெரிந்த பின்னர் தடுத்துக் கொண்டிருப்பானேன் என்று விட்டுவிட்டோம்.

அம்மாவின் அப்பாவித்தனத்தை அறிந்து எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. வெகுதூரத்தில் நின்றிருந்தபோதிலும் அவர் என்னையும் பார்த்து விட்டார். என் சிரிப்பையும் கண்டுவிட்டார்.

என்னை நோக்கி அவர் நடந்து வரவே, சிலிகை தூக்கிகள் ஓடி வந்தார்கள் அவரிடம் ஆனால், பல்வகை வேண்டாம் என்று தெரிவித்துவிட்டு நடந்தே வந்தார் அன்னை. நான் கீழே இறங்கிச் சென்று "வாருங்கள் அம்மா" என்று வரவேற்று, கையைப் பிடித்து மேலதளத்துக்கு அழைத்துப் போனேன். இதற்கு முன்பும் எத்தனையோ தடவை என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஆனால் இம்முறை அவர் பிடியில் அழுத்தமில்லை. தளர்ந்திருந்தது. வயோதிகத்தின் அடையாளம் அது என்பதை நினைக்கையில் எனக்கு வருத்தமாயிருந்தது.

"சற்று முன் என்னைப் பார்த்ததும் சிரித்தாயே. எதற்கு, கிருஷ்ணா?" என்று கேட்டார் அம்மா.

"எதற்குச் சிரித்தேனென்று உங்களுக்கே தெரியும்" என்றேன். "கையும் களவுமாக ஒரு திருட்டுத் தனத்தில் பிடிபட்டு விட்டீர்கள் என்றுதான் சிரித்தேன்."

"சே... சே... திருட்டுத்தனமென்றெல்லாம் சொல்லாதே. அது தெய்வ காரியம்" என்றார் அம்மா.

"தெய்வ காரியம் என்று சொன்னால்தான் உங்களிடம் தாராளமாய்ப் பறிக்கலாம் என்று வருபவர்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றேன்.

"கேலி பேசாதே, கிருஷ்ணா" என்று கண்டித்தார் நாய். "சித்தாருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள் அவர்கள். எல்லம்மன் கோயிலுக்கு விரல்

அரிசி மானியம் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்... கொடுத்தேன்."

நான் சிரித்தேன், "அதென்னம்மா, விரல் அரிசி? பச்சரிசி என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். புழுங்கல் அரிசி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது புது அரிசியாக இருக்கிறதே?"

"விரல் அரிசி என்றால்..." என்று ஆரம்பித்தவர், "வேண்டாம், வேண்டாம்... உன்னிடம் சொன்னால் வம்பு" என்று நிறுத்திக் கொண்டார்.

"சொல்ல வேண்டாம்... இரண்டு சேவகர்களை அனுப்பி அந்த ஆட்களை இழுத்து வரச்சொல்லி, அவர்களிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்கிறேன்" என்றேன்.

"ஐயோ, அப்படி ஏதாவது செய்துவிடாதே. நானே சொல்கிறேன். ஆனால், ஒரு நிபந்தனை."

"என்னம்மா?"

"ஏற்கெனவே நீ நரபலிகளை நிறுத்த வேண்டுமென்று சொன்னதில் அப்பாஜிக்கு வருத்தம். ஜனங்களின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் தானாக மாற வேண்டுமெனயொழிய, அரசாங்கம் ஆணை போட்டுத் தடை செய்யக்கூடாது என்று அவர் நினைக்கிறார். ஆகையால், இந்த விஷயத்திலும் நீ தலையிட்டுத் தடை கிடை என்று ஆரம்பித்துவிடக் கூடாது, எனன்?"

"சரி, தாயே" என்றேன்.

"இப்போது வந்தவர்களின் கிராமத்தில் கால பைரவர் கோயில் இருக்கிறது. அங்கே விவசாயிகள் வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். இந்த வருஷம் நல்ல மகசூல் இருந்தால்..."

அன்னை தயங்கினார்.

"இருந்தால்?" என்று துண்டினேன்.

"தாங்கள் மனைவியின் இரண்டு விரல்களை - கண்டு விரலையும் மோதிர விரலையும் வெட்டிக் காணிக்கை தருவதாக" என்று அன்னை சொன்னதும்...

"நன்றாயிருக்கிறதே நியாயம்!" என்றேன் நான். "யார் வேண்டிக்கொண்டார்களோ அவர்கள் தங்கள் விரல்களை வெட்டிக் கொள்ளட்டுமே? மனைவிகளின் விரல்களை வெட்ட இவர்களுக்கென்ன உரிமை?"

"பார்த்தாயா, பார்த்தாயா? இதற்குத் தான் சொல்லமாட்டேன் என்றேன்" என்றார் அம்மா. "அந்தப் பெண்களே இஷ்டப்பட்டு வேண்டிக் கொள்கிறார்களோ என்னவோ, நமக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"எதை எடுத்தாலும் ஒரு சமாதானம் வைத்திருக்கிறீர்கள்! இருக்கட்டும், அதற்கும் இந்த விரல் அரிசிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டேன்.

"காலபைரவர் கோயில்களில் இந்தக் காணிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்காகவே ஒரு பொற்கொல்லர், நாவிதர், அர்ச்சகர், வைத்தியர், காவல்காரர் என்று பல பேர் இருக்கிறார்கள். விரல்களை வெட்டிய பிறகு, ரத்தம் கொட்டாதபடி மூலிகை கட்டி, துணி சுற்றுவதற்குச் சிப்பந்திகள் உண்டு. அவர்களுக்கெல்லாம் விவசாயிகள் அரிசி கொடுக்க வேண்டும். அதை 'விரல் அரிசி' என்று சொல்வார்கள். இப்போது வந்தவர்கள் அந்தக் கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள். பக்தர்கள் கொடுக்கிற விரல் அரிசி போதவில்லையாம். மானியம் தரவேண்டுமென்று கேட்டார்கள்."

"ஹலம் நல்ல பழக்கம்! நல்ல வழக்கம்!" என்று பெருமூச்சு விட்டபடி கீழே பார்த்தேன். ராஜவீதி 'ஜே ஜே' என்றிருந்தது. அரண்மனை வாசலில் குதிரைப்படை வீரர்கள் ஒவ்வொருவராகக் குதிரையுடன் வந்து, அன்றைய செலவுக்கான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள்.

அரண்மனையில் ஊழியம் செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகாரிகள் அச்சாரம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிகாரிகள் அடுத்தடுத்துக் கடைவீதியாகையால், வியாபாரிகளும் தரகர்களும் மேல் வேட்டிக்குள் கைகளை மறைத்துக் கொண்டு தங்களுடைய சங்கேத பாஷையில் பண்டங்களின் விலை குறித்துப் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீதியின் கோடியிலிருந்து மேளவாத்தியங்களின் ஒலியும் பஜனை கோஷ்டியின் பாடலும் கேட்டன. அவற்றின் நடுவே ஒரு கம்பீரமான குரல் ஒலித்தது. 'ஹரி நாராயண, ஹரி நாராயண, ஹரி நாராயண எனு மனவே' என்று.

அதைக் கேட்டவுடனே அன்னை உப்பரிகை யிலிருந்து எட்டிப் பார்த்து, "தாஸர் வருகிறார். கிருஷ்ணா, வா, வா" என்று பரபரத்து என்னையும் வேகமாக அழைத்துக்கொண்டு, "இந்த ராஜவீதியில், அதுவும் நமது அரண்மனை வாசலில் தாஸர் உஞ்சலிருத்திக்கு வருகிறா ரென்றால் அது எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு, என் அறையிலிருந்த பெட்டியிலிருந்து கை நிறையப் பொன் நாணயங்களை எடுத்துக்கொண்டு படிகளில் இறங்கினார். நானும் வேகமாகத் தொடர்ந்தேன்.

தாஸர் என்று அம்மா குறிப்பிட்டது மகான் புரந்தரதாஸரை. இதே ஊரில், வைர வியாபாரியாக வாழ்ந்து, கோடி கோடியாகச் சம்பாதித்து, சீனப்பநாயக்கன் என்ற அசல் பெயர் மாறி நவகோடி நாராயணன் என்று புகழ் பெற்றதும், பத்தினி சரஸ்வதி பாயின் பக்தியினாலும் ஒரு வைரமூக்குத்தியை வைத்துப் பாண்டுரங்கப் பெருமான் செய்த திருவிளையாடலினாலும் ஒரே நாளில் மனம் மாறி, சொத்து சகங்களனைத்தையும் ஏழை எளியவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு ஊர் ஊராகச் சென்று இறைப்பணியிலும்

இசைப்பணியிலும் ஈடுபட்டதும் நீங்கள் எல்லாரும் அறிந்ததே.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு வியாச தீர்த்தரிடம் சக்து- தீட்சை, கர தீட்சை, ஸ்பர்ச தீட்சை என்று மூன்று தீட்சைகளையும் பெற்ற பின், இமாசலம் முதல் கன்யாகுமரி வரையில் கேஷத்ராடனம் செய்துவிட்டு, சென்ற மாதம்தான் திரும்பியிருந்தார். பம்பா கேஷத்திரத்தில் ஒரு மடத்தில் அவரும் பத்தினியும் நான்கு பிள்ளைகளும் வசித்து வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு தெரு வழியே செல்பவர் இன்று ராஜவீதிக்கு வந்தது எங்கள் பாக்கியம்தான்.

நாங்கள் அரண்மனை வாசலை அடைந்தபோது, புரந்தரதாஸர் ஒரு கையில் தம்புராவும் மறுகையில் சபனாக் கட்டையுமாகப் பாடியபடி வந்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய தர்மபத்தினியின் கையில் செப்புச் செம்பு இருந்தது. அதில் பக்தர்கள் அரிசி போட்டு, வலம் வந்து வணங்கினார்கள். சற்றுப் பின்னே, தாஸரின் நான்கு பிள்ளைகளும் தந்தை பாடும் கன்னடப் பதங்களைப் பணையோலையில் எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

நானும் அன்னையும் தாஸரின் காலடியில் விழுந்து வணங்கினோம். 'பாண்டுரங்க விட்டலா' என்று மட்டுமே சொல்லி என் தலையில் அவர் கை வைத்து ஆசீர்வதித்த போது எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது. பணிப்பெண்கள் கொண்டு வந்த தூய நீரால் அவர் கால்களைக் கழுவி, அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தன் மேலும் என மேலும் தெளித்து, சரஸ்வதி பாயின் செம்பில் பவுன் நாணயங்களைப் போட்டார் அம்மா.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தியும் அவருடைய மாதாவும் நடுத்தெருவில் இப்படி விழுந்து

வணங்குகிறார்களே என்று சுற்றிலுமிருந்த ஜனக்கூட்டம் தான் ஸ்தம்பித்து நின்றதே தவிர, தாஸரிடம் எந்தச் சலனமும் தென்படவில்லை. 'பாரய்ய ரங்கன், பாரய்ய கிருஷ்ணா, பாரய்ய ஸ்வாமி பாரய்ய' என்று பாடியவண்ணம் எங்களைக் கூட்டு சென்றுவிட்டார்.

அரண்மனைக்குள் திரும்பியதும் என் அன்னையார், "ஒரு பரிதாபம் கவனித்தாயா, கிருஷ்ணா?" என்றார்.

"கோடகவரராக வாழ வேண்டியவர் இப்படிக்குடும்பத்தோடு அலைந்து, ஜனங்களிடம் பிட்சை வாங்கி ஜீவிக்கிறாரே என்கிறீர்களா?" என்றேன்.

"அது அவர் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கை. நான் அதைச் சொல்லவில்லை. இதுவரை தாஸர் இயற்றியுள்ள தேவர்நாமாக்கள், பதங்கள் இதெல்லாம் மூன்று வட்சம் இருக்கும், இல்லையா?"

"இருக்கலாம்" என்றேன்.

"அதனால்தான் அவரைச் சங்கீத பிதாமகர் என்று சொல்கிறார்கள். மாயாமாளவ கௌளை ராகத்தின் முக்சியத்துவத்தை உணர்ந்து, சங்கீத மாணாக்கர்களுக்கு அதை அடிப்படைப் பாடமாக அமைத்தவர் தாஸர்தான்" என்றார் அம்மா.

"அப்படியா?" என்றேன். அம்மாவின் அளவுக்கு எனக்குச் சங்கீத ஞானம் கிடையாது. நாட்டியத்தைப் போலத்தான் இதிலும். சாஸ்திரம் பற்றிய விவாதங்கள் எழும்போது மெதுவே நழுவி விடுவேன்.

"பரிதாபம் என்று ஏதோ சொன்னீர்களே?" என்றேன்.

"ஆமாம். அப்படிப்பட்ட ஞானியின் பதங்களை அவருடைய பிள்ளைகளும் சீடர்களும் ஓலைச்சுவடியில் எழுதி வைத்துக்கொள்வதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இல்லையா? இவை எத்தனை நாளைக்குத் தாங்கும்? யுகம்

யுகமாகப் பாதுகாக்க வேண்டிய எவ்வளவோ பொக்கிஷங்கள் ஓலைச்சுவடிகளில் மக்கிக் காணாமற் போன மாதிரி இவையும் போய்விடும்!" என்று அன்னை வருத்தத்துடன் சொன்னபோது-

"பனையோலைக்குப் பதிலாக வேறொன்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள், அம்மா. இதோ பாருங்கள்" என்று என்னை மறந்து பேசியவன், என்னை மறந்து அந்தக் காகிதத்தைத் தலையணையின் கீழிருந்து எடுத்துக் காட்டினான். "இதைக் காகிதம் என்று சொல்கிறார்கள். இது தேசமெங்கும் பரவினால் மேதைகளின் நூல்களைப் பத்திரப்படுத்த வழி கிடைக்கும்.."

ஆனால், அன்னையின் கவனம் நான் சொன்ன தகவலில் செல்லாமல் நான் காட்டிய பொருளில் சென்றது. "என்ன இது, ஓரிய எழுத்துபோல் இருக்கிறதே?" என்று கூறி அந்தக் காகிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார்.

அப்போதுதான் என் முட்டாள்தனத்தை உணர்ந்தேன். அன்னைக்குத் தெரிந்த மொழிகள் ஏராளம். அதில் ஓரிய பாஷையும் ஒன்றாக இருந்தால் காயத்ரியின் செய்தியைக் கண்டுவிடுவாரே?

"ஆமாம், இது ஓரிய லிபிதான். ஆனால், தந்திரமாகத் திருப்பி எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. என்னோடு வா, காட்டுகிறேன்" என்றார் அம்மா.

வேறுவழியில்லாமல் சென்றேன்.

அடுத்த அறையில் இருந்த பெரிய நிலைக்கண்ணாடியின் முன்னே போய் நின்றார் அம்மா. அந்தக் காகிதத்தைக் கண்ணாடியில் காட்டினார்.

எழுத்துக்கள் திருப்பிப் போட்டாற்போல் தெரிந்தன இப்போது.

"பார்த்தாயா? நான் சொன்னது போல் இது ஓரிய மொழிதான்... திருப்பினாற்போல் எழுதியிருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார். காகிதத்தில் இருந்த வாக்கியங்களுக்கும் என்னையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் கடுமை நிலவியது. குரலிலும்தான்.

"கிருஷ்ணா, என்ன இது?" என்றார்.

"வந்து... என்னம்மா..." என்று தடுமாறினேன்.

"கொஞ்ச நாளாகவே நீ என்னிடம் என்னென்னவோ மறைத்துக்கொண்டு வருகிறாய். உன் நடவடிக்கைகள் மர்மமாக இருக்கின்றன..."

அம்மாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டால் மனப்பாரம் குறையும் என்று இரண்டு தினங்களுக்கு முன் நான் நினைத்தது உண்மையே. ஆனால், அந்தத் தருணம் எதிரே வந்து நின்றதும் என அதிரியம் விடைபெற்றுக் கொண்டது.

"சொல்லு, கிருஷ்ணா" என்றார் அம்மா.

"அந்தக் காகிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"அதை அப்புறம் சொல்கிறேன். முதலில் உன் விஷயத்தைச் சொல்லு" என்றவர், "பெற்ற தாயிடம்கூடவா உனக்கு ஒளிவு மறைவு?" என்றார்.

அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட கணமே நான் உடைந்து போனேன்.

18

"பெற்ற தாயிடம் கூடவா உனக்கு ஒளிவு மறைவு?"

அன்னை இப்படிக்கேட்டதும், கொஞ்ச நேரத்துக்கு என்னால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

சாளரத்தின் வழியே வெளியே பார்த்தபடி தினேன். நந்தவனத்தில் இருந்த அத்தனை செடிகளும் அத்தனை கொடிகளும் அத்தனை பூக்களும் என்னைப் போலவே வாயடைத்து நிற்கிற மாதிரி இருந்தன.

"என்ன கிருஷ்ணா? சொல்ல மாட்டாயா?" என்று மறுபடியும் அன்னை கேட்டார்.

நான் மௌன அவரை நோக்கித் திரும்பினேன். எனினும், அவருடைய கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் தைரியம் ஏற்படவில்லை. தலையைக் குனிந்து கொண்டு, "வேண்டாம், அம்மா, என் வேதனைகள் என்னுடனேயே இருக்கட்டும். எந்த மகனும் தன் தாயிடம் பேசக்கூடிய பிரசினை அல்ல என்னுடைய பிரசினை" என்றேன்.

"அப்படியா சொல்கிறாய்?" என்றார் அன்னை பரிவோடு, "எந்த மகனுக்கும் தாய்தான் மிக நெருங்கிய பந்து என்றல்லவா நான் நினைத்து வந்திருக்கிறேன்!"

நான் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். எழுத்தாணியும் ஓலையும் வைத்துக்கொண்டு அரண்மனை ஊழிய நொருவன் அருகில் நின்றிருந்தான்.

என்னைப் பார்க்க வருகிறவர்களைப் பற்றியும், நான் சொல்கிற விஷயங்களைப் பற்றியும் நாட்குறிப்புப் போல

அவ்வப்போது எழுதி வைத்துக் கொள்வது அவன் வேலை. பிற்பாடு நான் அதைச் சரிபார்ப்பேன். மிகவும் நம்பகமான, மிகவும் ராஜா விகவாசியான ஆள்தான் அந்த வேலைக்கு அமர்த்தப்படுகிறான். இருந்தாலும், பல சமயங்களில் அவன் இருப்பதை நான் விரும்புவதில்லை. போகச் சொல்லிவிடுவேன். இப்போதும் அதுபோல் தலையை அசைத்ததும் அவன் போய் விட்டான்.

"அது ஒரு நீண்ட கதை, தாயே" என்று நான் தொடங்கியதும், பரவாயில்லை என்பது போலக் கை அசைத்தார்.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு பாகவத மேளா நாடகத்தின்போது சின்னாதேவியை நான் சந்தித்தது முதல் கஜபதியின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் காயத்ரி என்று பந்தம் லக்ஷ்மிநாராயணா தெரிவித்தவரை... சொல்லி முடித்தேன்.

அம்மா என் மீது வைத்த கண்ணை எடுக்காமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். குறுக்கிட்டு ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. இந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் மண்ணோடு மண்ணாகி விடும் என்று மல்லண்ணா கொடுத்த சாபத்தைப் பற்றி நான் சொன்னபோது மட்டும் அவர் - உடல் லேசாக நடுங்கியது. 'ஹரி, ஹரி' என்று சொல்லியபடி சுழுத்தில் அணிந்திருந்த துளசிமாலையை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டார்.

நான் பேசி முடித்ததும் ஒரு கணம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு "இம்மாடி தேவராயரின் பொக்கிஷப் பெட்டியைத் திறக்க வேண்டுமென்று நீ பிடிவாதம் பிடித்ததும் இதனால்தானா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம், அம்மா. மல்லண்ணாவின் நவரத்தின ஹாரத்தை எடுத்துத் தந்து எதிராஜனைச் சமாதானப்

படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தேன் என்படியாவது. எப்படியாவது."

நான் சொல்லக் கூச்சப்பட்டதை அண்ணை புரிந்து கொண்டார். "சின்னா தேவியை அடைய வேண்டும் என்கிறாய்?" என்றார்.

"ஆமாம் அம்மா" என்று தலைகுனிந்தவாறு பதிலளித்தேன். 'அவன் மீது நான் கொண்டுள்ள... கொண்டுள்ள..."

"காதலை? எதரியமாகச் சொல்வேன் அந்த வார்த்தையை!" என்றார் அம்மா. 'நல்லது, என்றபடி மஞ்சத்தின் மீது வைத்திருந்த காகிதத்தை எடுத்தார்.

"நல்லது. இப்போது இதில் உள்ள செய்தியைச் சொல்கிறேன், கேள்."

ஆலவை அடக்க மாட்டாதவனாக அவருகில் போய் நின்று கொண்டேன். அம்மா படித்தார்.

"சின்னாதேவி இந்த ஊரில் இல்லை. நேரில் வந்து விவரம் சொல்கிறேன் - காயத்ரி."

நான் துடித்தேன். ஆனால், வாய் திறந்து எதுவும் பேசுவதற்கு முன் -

ஒரு பணிப்பெண் கையில் வெள்ளிப் பூக்குடவை யுடன் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"பிறகு பேசலாம். என்னுடன் கோயிலுக்கு வா. நீ பிறக்க வேண்டும் என்பதற்காக மாதங்க பாவத்தின் அடிவாரத்தில் நாகப்பிரதிஷ்டை செய்தேன். அன்று முதல் மாதம் தவறாமல் அங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். இன்று நீயும் வா" என்றார் அண்ணை.

அம்மாவின் முகத்திலிருந்தும் பேச்சிலிருந்தும் என்னால் எதையும் ஊகிக்க முடியவில்லை. சின்னா தேவிக்கும் எனக்கும் உள்ள காதலை அவர்

அங்கீகரிக்கிறாரா நிராகரிக்கிறாரா என்று தெரியாமல் என் உளளம் குழம்பியது. அத்துடன் சின்னாதேவியைக் காணோம் என்ற காயத்ரியின் செய்தி என் திகிலை விநாடிக்கு விநாடி அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

விதியில் இறங்கியபோது அப்பாஜி பதைபதைப்புடன் எதிரில் வந்து, "என்ன சக்ரவர்த்தி, இப்படிச் சாதாரணமாகப் புறப்படுகிறீர்கள்?" என்று என்னையும், "ராணி, தாங்கள் பல்லக்கில் செல்லாமல் இப்படிப் போகலாமா?" என்று அம்மாவையும் கூடிந்து கொண்டார். பிரஜைகளின் மத்தியில் சாதாரண மலிதர்களைப் போலப் போவது எனக்கும் அம்மாவுக்கும் பிடித்த விஷயம். அப்பாஜிக்குப் பிடிக்காத விஷயம்.

"பாதகமில்லை. கொஞ்சம் காலாற, காற்றாட நடக்கிறோம்" என்று அன்னை சொல்லவே, அப்பாஜியினால் முணுமுணுப்பதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

புரவி வீரனொருவன் மட்டும் வழியேற்படுத்தியபடி முன்னே சென்று கொண்டிருந்தான். ஆங்காங்கே ஜனங்கள் பயபத்தியுடன் ஒதுங்கி நின்றார்கள். சிலர் நெடுஞ்சாண் கிடையாக அம்மாவின் காலில் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

வெளிக்கோட்டை வாசலை அடைந்த சமயம் ஒரு சிறு கும்பல் கூடியிருந்தது. ஓர் ஏழைப் பெண் நடுத்தெருவில் நின்றிருந்தாள். அவளைச் சுற்றி இரண்டு முழதாரத்துக்கு இடம்விட்டு வட்டமாக ஒரு கோடு கிழிக்கப்பட்டிருந்தது.

தலைகுனிந்து அழுது கொண்டிருந்த அந்தப் பெண், என்னையும் அன்னையாரையும் கண்டவுடன் இரு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள். ஆனால், கிழித்திருந்த வட்டத்தை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

வாங்கிய கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியாதவர்களை இப்படிச் 'சிறை' வைப்பது கடன் கொடுத்தவரின் உரிமையாக இருந்து வருகிறது. கடன் வாங்கியவரைத் தெருவில் நிறக் வைத்து அவரைச் சுற்றி வட்டமாகக் கோடு கிழித்து விடுவார்கள். கடனைத் திருப்புகிற வரையில் அவர் அந்த வட்டத்துக்குள்ளேயேதான் நிறக் வேண்டும் என்பது உயர்க் கட்டுப்பாடு.

அவளுடைய நிலைமை எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. "சே! எங்கேயோ மூலை முடுக்குக் கிராமங்களில் இருந்த இந்த மட்டமான பழக்கம் தலைநகர் வரையில் வந்துவிட்டது பாருங்கள்!" என்று அம்மாவிடம் சொன்னவன், எங்களைப் பார்த்ததும் ஓடி வந்த அதிகாரியிடம், "அரசாங்கச் செலவில் அந்தப் பெண்ணின் கடனை அடைத்து அவளை விடுதலை செய்து அனுப்புங்கள்." என்றேன்.

"உடனே செய்." என்று அம்மாவும் சொன்னார்.

அந்தப் பெண் கண்ணீர் வழிய நன்றியுடன் எங்களைக் கும்பிட்டாள்.

நாங்கள் மேலே நடந்தோம்.

கிருஷ்ணர் கோயிலையும் வீரபத்திரர் ஆலயத்தையும் நரசிம்மர் சிலையையும் கணேசர் சிலையையும் கடந்து நடந்தோம். அன்னையார் எந்த வார்த்தையும் பேசாமல் வந்தார். மௌனமாகவே மாதங்க மலையின் அடிவாரத்தை அடைந்தோம். அங்கே அரகம் வேம்பும் இணைந்து வளர்ந்திருந்த இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்த நாகக்கலலுக்குப் பூஜை செய்து முடித்த பின், எங்களுடன் வந்திருந்த புரவி வீரனையும் பணிப்பெண்ணையும் 'நீங்கள் போகலாம்' என்று சொல்லித் திருப்பி அனுப்பினார் அன்னை. என்னிடம், "மலையின் மீது ஒரு சிறு கோயில் இருக்கிறது. அங்கே போய் வெகு நாளாகிறது. வா" என்றார்.

மலை என்று பெயரேயொழிய, இது ஒரு குன்றுதான். ஆனால் செங்குத்தாக, உயரமாக இருந்தது.

ராமாயணத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள 'மாதங்க பர்வதம்' இதுதான் என்று சொல்வார்கள். அருகிலேதான் கிஷ்கிந்தா நகரம் இருந்ததாம். வாலியினால் தூர்த்தப்பட்ட கக்ரீவன் தஞ்சம் புகுந்தது இங்கேதான். வாலி தனது ஆசிரமத்தின் தூய்மையைக் கெடுத்தானென்று மாதங்கமுனிவர் கோபம் கொண்டு, அவன் இங்கே வந்தால் தலை சுக்குறூறாக வெடிக்கக் கடவது என்று சாபம் கொடுத்திருந்தார். ஆகவே கக்ரீவன் இங்கே தங்கி யிருந்தான். ஸ்ரீராமரை ஆஞ்சநேயர் தரிசித்ததும், கக்ரீவனும் ராமரும் சக்சியம் செய்து கொண்டதும் இந்த மலையில் தான். ராவணனால் சீதை ஆகாய மார்க்கமாகத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டபோது அவள் ஏறிந்த ஆபரணங்களைச் கக்ரீவன் ஒளித்து வைத்த இடம் கக்ரீவன் குகை என்று சொல்லப்படுகிறது. வாலி தகனம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் ஒரு சாம்பல் மேடு இருக்கிறது. எங்கெங்கும் தாளியோடும் வானரங்கள் வாலி கக்ரீவர்களின் வழித் தோன்றல்கள் என்று கூறுகிறார்கள்.

இருட்டும் நேரம். குளிர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. நடமாட்டமே இல்லை. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கூட்டப்பட்ட பழைய கோயில் சிதிலமான நிலைமையில் இருந்தது. இதைப் புனருத் தாரணம் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்த போது திடுக்கிட்டேன். கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த இன்னொரு குன்றின்மீது அம்மா ஏறிக்கொண்டிருந்தார்.

"அம்மா!" என்று கூவினேன்.

அவர் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

குன்றின் உச்சிக்குச் செல்வதற்காகச் செறிது தூரம் வரைதான் படிகள் வெட்டியிருந்தார்கள் என்ன காரணத்தாலோ அவை பாதிமீலேயே தீன்றுவிட்டன. அதற்கு மேல் படிகள் கிடையாது.

பாறைகளில் சின்னச் சின்ன இடுக்குகள்தான் இருந்தன. கால் பெருவிரலை மட்டும் அல்லது இரண்டு மூன்று விரல்களை மட்டும் வைக்கக்கூடிய சித்ய பொந்துகள்.

அவற்றில் கால் வைத்து, அன்னை மேலே மேலே ஏறிக்கொண்டேயிருந்தார்.

"நில்லுங்கள், அம்மா. அவ்வளவு உயரத்துக்கு ஏன் போகிறீர்கள்? அங்கே கோயில் எதுவும் இல்லை." என்று இரைந்து சொன்ன வண்ணமே நானும் பின்தொடர்ந்தேன். பிள்ளைப் பிராயத்தில் எவ்வளவோ தடவை இதே பாறைகளில் நான் ஏறியிருக்கிறேன். இறங்கியிருக்கிறேன். கீச்சுக் கீச்சென்று கூவியவாறு இதோ குதித்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வானரங்களைக் காட்டிலும் வேகமாய்க் கூடப் பாறைக்குப் பாறை தாவியிருக்கிறேன். அம்மாவும் கூட அவருடைய சிறுமீப் பிராயத்தில் இங்கே ஓடி ஆடி விளையாடியிருக்கலாம். ஆனால் இப்போது...! கடவுளே!

"அம்மா! அந்த உச்சியில் ஏறி என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன். காற்றின் இரைச்சல் என் பேச்சை எங்கோ தள்ளிக்கொண்டு பேரய்விட்டது. இன்னும் உரக்க, மறுபடியும் "அம்மா" என்று கூவினேன்.

அம்மா என்னை நோக்கிக் குளிந்தார். "ஏன் கிருஷ்ணா, பயமாயிருக்கிறதா உனக்கு?" என்றார் சிரிப்புடன்.

"உங்கள் சிரிப்பே எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது அம்மா" என்றேன். "அவ்வளவு உயரத்துக்குப் போய் என்ன

செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று மேலும் பலமாகக் கத்தினேன்.

சற்று முன்னால் வரையில் அவருடைய பாதங்களை என் கையால் தொடக்கடிய உயரத்தில் ஏறியிருந்தவர் இப்போது இரண்டு ஆள் உயரத்துக்குப் போய்விட்டார். திடீரென்று குள்ளமாகிவிட்டவர் போல அவர் உருவம் சிறுத்துத் தெரிந்தது.

"விஜயநகரம் ரொம்ப அழகான நகரம் கிருஷ்ணா! இங்கிருந்து பார்த்தால் சோலைகளும் மாளிகைகளும் கோயில்களும் என்ன அற்புதமாய்த் தெரிகின்றன தெரியுமா?" என்று கூறி அன்னை மறுபடி சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்புக்குக் காரணம் இல்லாததால் இனம் தெரியாத அச்சமொன்று என் அடிவயிற்றைப் புரட்டியெடுத்தது.

"அம்மா! இறங்கி வாருங்கள்! நகரத்தின் அழகைப் பார்க்க இன்னும் எவ்வளவோ உயரமான, பந்தோபஸ்தான இடங்கள் நகரத்துக்குள்ளேயே இருக்கின்றன. அங்கே நானே அழைத்துப் போகிறேன்" என்று கத்தினேன்.

நன்றாக இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. அவர் எந்த இடுக்கில் எப்படிச் கால் வைத்து ஏறினார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே, அவரைப் பின் தொடர முடியாமல் இரண்டடி கீழே இறங்கினேன். நான் நின்றிருந்த இடம் இரண்டு கால்களையும் அகடடிக்கொண்டு நிற்பதற்கு போதுமானதாக இருந்தது. பேய் அறைகிற மாதிரி காற்று என்னை அறைந்து கொண்டு போயிற்று, சிலீரென்ற குளிர்காற்று உடம்பை வெட்டியது. அங்கவஸ்திரத்தை இழுத்துப் போர்த்திக் கொள்ளலாம் என்று பிரித்தேன். விரைவாக அடித்த காற்றில் அது கையிலிருந்து நழுவி வளைந்து வளைந்து பறந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தது. இருட்டு சமீபித்துக் கொண்டிருந்ததால் வானரங்கள் தாவிக் குதித்துத் தங்கள் உறைவிடத்துக்குத்

திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு சாதாரணக் குரங்கும் ஓர் ஆஞ்சநேயராக என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. கையெடுத்துக் கும்பிட்டு 'என் அன்னையை நீங்கள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன.

அண்ணாந்து பார்த்தபோது, குன்றின் உச்சியில் அன்னை நின்று கொண்டிருப்பது நிழல் போலத் தெரிந்தது.

மனிதர்களுக்குத் திடீர் திடீரென்று சித்தப்பிரமை ஏற்படும் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதுபோல என் அன்னைக்கும் ஏதாவது ஏற்பட்டு விட்டதா என்ன? குளிரில் என் உடம்பு வீழைத்தது போலவே உடம்புக் குளனும் ரத்தம் உறைந்து விட்டது என்று தோன்றியது.

உச்சியில் நின்றிருந்தார் அன்னை. அதற்கு மேலே ஏறுவதற்கு எதுவும் இல்லை.

குன்றின் இந்தப் பக்கம் நோக்கினால், மின்மினிப் பூச்சிகள் பறப்பது போல விஜயநகரத்தின் மாடங்களில் திபங்களின் ஒளி தென்பட்டது. குன்றின் மறுபக்கம் கிடுகிடு சரிவு. புதர் மண்டிய காடு. துங்கப்பத்திரை நதியை நோக்கிச் சீறி வரும் சிறீரோடைகள், படைகள் கூத்து போவதானால்கூட வேறுவழியாகத்தான் போவார்கள். இந்த வழியில் போக மாட்டார்கள்.

"அம்மா! அப்படியே, அங்கேயே நில்லுங்கள். நான் வந்து உங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே இறக்கி அழைத்து வருகிறேன்" என்று சத்தமாகச் சொன்னேன்.

"வராதே, கிருஷ்ணா! நானே இறங்கி வருவேன் நீ அங்கேயே நில்!" என்று ஆணையிட்டார் அன்னை. உண்மையில், நான் ஏறிப்போனால் கூட அவரைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதற்கோ இறங்குவதற்கோ அங்கே இடம் இருக்கவில்லை. அவ்வளவு குறுகலான இடத்தில் அவர் நின்றிருந்தார்.

"சரி, நீங்களே இறங்கி வாருங்கள். அபாயமான இடத்தில், அதுவும் உங்கள் வயதில் என்ன விளையாட்டு அம்மா இதெல்லாம்?" என்று கத்தினேன். ஆனால் இது விளையாட்டு அல்ல, வேறு ஏதோ வினை என்று என் உன்னுணர்வு சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. காற்றின் சீற்றத்தில் அவர் தள்ளாடுகிற மாதிரி தோன்றவே என்னைப் பயம் மேலும் பிடித்தாட்டியது. மேலே ஏறிச்சென்று அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளலாமா என்று எண்ணினேன். ஆனால், இம்மி தவறுதலாகப் பிடித்தாலும் அவர் தடுமாறி விழுந்துவிடக்கூடும் என்ற அச்சமும் ஏற்பட்டது.

"இறங்கி வாருங்கள். தாயே! உங்களுக்குப் புண்ணியமாய்ப் பேர்கட்டும். ஏன் என்னை இப்படி வதைக்கிறீர்கள்? சிழே வாருங்கள் அம்மா!" என்று மன்றாடினேன். உணர்ச்சி வசப்பட்டதால் என் குரல் எனக்கே கேட்காதபடி கரகரத்துப் போயிற்று.

"வருகிறேன், கிருஷ்ணா! வரத்தான் போகிறேன். நீ வாக்குக் கொடுத்தவுடன் வரப்போகிறேன்" என்றார் அன்னையார்.

என் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கின, "வாக்கா? என்ன வாக்கு அம்மா கேட்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

"அந்தப் பெண்ணை, நடனக்காரி சின்னாதேவியை மறந்து விடுகிறேன் என்று வாக்குக் கொடு!" என்று அம்மா சொன்னதும்...

ஆயிரம் இடிகள் ஒரே சமயத்தில் என் தலையில் இறங்கினாற்போலிருந்தது. "அம்மா! என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்? முதலில் சிழே வாருங்கள்!" என்றேன்.

"வருவதற்கு முன்னால்தான் வாக்குக் கேட்கிறேன்!" என்றார் அம்மா தீர்மானமாக. "நாட்டியக்காரியின் மீது காதல், அவளை மணந்துகொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம்

நீ சொல்வது நடவாத காரியம். அவளை மறந்துவிட்டேன், துறந்துவிட்டேன் என்று சொல்லு!"

"சொல்லாவிட்டால்?" என்றேன் குரல் நடுங்க.

"சொல்லாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? இதோ இங்கிருந்து மறுபக்கத்தில் குதித்து விடுகிறேன், வெகு கலபம்!"

"அம்மா!" அலறிவிட்டேன் நான். "இப்படியொரு பேரம் செய்வதற்காகத்தான் இவ்வளவு தூரம் என்னை அழைத்து வந்தீர்களா?"

"ஆமாம் கிருஷ்ணா, ஆமாம்!" என்று ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் ஒப்புக் கொண்டார் அன்னை. "வேறே எந்த இடத்தில், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டிருந்தாலும் உன்னிடம் வாக்கு வாங்க முடியாதே. அதனால்தான் இப்போது, இங்கே கேட்கிறேன். சொல்லு, சீக்கிரமாய்ச் சொல்லு! என்னால் அதிக நேரம் இங்கே நிற்க முடியாது என் வயதைப் பற்றி நீதானே கொஞ்சம் முன்னால் ஞாபகப்படுத்தினாய்! சொல்லு!"

"என்ன சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்கள், அம்மா"

"எவ்வளவு தடவை சொல்லட்டும்? அந்தச் சின்னாதேவியின் மீது வைத்திருக்கும் காதலை விட்டேனென்று சொல்லு. அம்மா வேண்டுமா, சின்னாதேவி வேண்டுமா?"

கோபத்திலும், பொறியிலே சிக்கிக்கொண்ட ஆத்திரத்தில் என் உதடுகள் துடித்தன. "உங்களுக்கு முன்னாடியே அவளுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேனே, அம்மா, அவளை மணந்து கொள்வதாக?" என்றேன்.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது, அன்னையா, காதலியா? சொல்லு!"

கண் காணுகிற காட்சியையும் காது கேட்கிற பேச்சையும் என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இல்லை, இல்லை. இதெல்லாம் பயங்கர சொப்பனம். இதோ விழித்துக் கொள்ளப் போகிறேன். அம்மாவின் அரண்மனையில் கீதங்கள் கேட்கப் போகின்றன. நாட்டியங்கள் நடக்கப் போகின்றன. நான் அங்கே போகப்போகிறேன். 'உட்கார், கிருஷ்ணா, ஞானேசுவரரின் பாட்டு இது. ஞானேசுவரரைப் பற்றி உனக்குத் தெரியுமோ? கோதாவரி தீரத்தில் பிறந்த மகான். உட்கார்ந்து கேள்!' என்று அம்மா சொல்லப் போகிறாள். நானும் அம்மாவும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பணிப்பெண் தங்கத் தட்டில் எடுத்து வரும் மாதுளை முத்துக்களை ருசிக்கப் போகிறோம்... இதோ, இதோ...

இல்லை... அப்படி எதுவும் நிகழவில்லை.

என் அன்னை அதோ குன்றின் உச்சியில் நின்று கொண்டிருக்கிறாள், ஒரு கொடுமையான பேரத்துடன்.

எவ்வளவோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்த மாதங்கக் குன்றுகள் முழுதாக ஒரே மலையாக இருந்ததென்றும், ஒரு பெரும் பூகம்பம் ஏற்பட்டு, சிறு சிறு குன்றுகளாக வெடித்துச் சிதறியது என்றும் சொல்வார்கள். அதே போன்று இன்னொரு பூகம்பம் இப்போது என் கண்முன்னே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

19

குன்றின் உச்சியில் என் அன்னை நாகலாம்பினை நின்றிருந்தார் என்றால், நரகத்தின் விளிம்பில் நான் நின்றிருந்தேன்.

'சின்னாதேவியின் மீதுள்ள காதலைத் துறக்கிறாயா அல்லது நான் மலையிலிருந்து குதித்துத் தற்கொலை செய்து கொள்ளட்டுமா?' என்கிறார் அம்மா.

என்ன பதில் சொல்வேன்? என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

பத்து மாதம் பெற்று வளர்த்துச் சீராட்டி என்னை ஆளாக்கிய தாய் ஒருபக்கம். அதே பத்து மாத காலம் என்னோடு பழகி, மனமாரக் காதலித்து, இப்போது எங்கே இருக்கிறாள் என்றே தெரியாத அபலைப் பெண் இன்னொரு பக்கம். அன்னையின் மீது நான் கொண்டுள்ள மட்டற்ற வாஞ்சை ஒருபுறம். சின்னாதேவி மீது நான் கொண்டுள்ள மட்டற்ற காதல் இன்னொருபுறம்.

"என்ன கிருஷ்ணா, முடிவு செய்துவிட்டாயா?" என்று குன்றின் உச்சியிலிருந்து அம்மா கேட்டார்.

நான் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு முடிவேடுத்தேன்.

"செய்துவிட்டேன் அம்மா!" என்றேன்.

"நீ சத்புத்திரன் என்று எனக்குத் தெரியும். காதலைத் துறக்க முடிவு செய்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும்." என்றார் அம்மா. நாலுபுறமும் இருட்டு சூழ்ந்துவிட்ட

போதிலும் அவர் முகத்தில் இருந்த சந்தோஷத்தை என்னால் காண முடிந்தது.

"நீங்கள் நினைப்பது தவறு, தாயே" என்றேன்.

"என்ன?"

"இந்த சாம்ராஜ்யம், சகரவாத்திப் பதவி, சுசுபோகம், அரண்மனை ஆடம்பரம், பொன், மணி, இந்த உலகம் எதுவுமே எனக்கு வேண்டாம் அம்மா, நீங்களும் சின்னாதேவியும்தான் எனக்கு வேண்டும்!" என்றேன்.

அன்னை மறுபடி கேட்டார்: "நிச்சயமாகத்தான் சொல்கிறாயா!"

"நிச்சயமாகத்தான் சொல்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, நிகழப்போகும் அந்த விபரீதத்தைக் காணச் சகிக்காத வளாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

ஹோவென்று அலறிக்கொண்டு அம்மா கீழே விழும் சத்தத்தைக் கேட்கப் பொறுக்காமல் காதைப் பொத்திக் கொண்டேன்.

ஆனால்... ஆனால்... மறுநொடி...

வேகமாக, ஆனால் ஜாக்கிரதையாக என் அன்னை குன்றின் உச்சியிலிருந்து இறங்கிவரும் காட்சியைத்தான் கண்டேன்.

"அம்மா!" என்று ஓடிச் சென்று அவரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

"கிருஷ்ணா!" அன்னையும் இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டார். வயோதிகத்தினால் தளர்ந்த கைகள் பாசத்தினால் உரமேறி இரும்பாகியிருந்தன.

"ஜெயித்துவிட்டாய், கிருஷ்ணா! நான் வைத்த பரீட்சையில் ஜெயித்துவிட்டாய்!" என்று என்னை உச்சிமோந்தவாறே சொன்னார் அன்னை.

நான் திகைத்தேன். கடைசி விநாடியில் அவர்தான் மனம் மாறி, தற்கொலை செய்து கொள்ள விருப்ப மில்லாமல் இறங்கி வந்துவிட்டார் என்று நினைத்திருக்க இவர் பரீட்சை என்று ஏதோ சொல்கிறாரே?

"ஆமாம், கிருஷ்ணா. காதல் என்பதும், ஒரு பெண்ணின் மனசில் புகுந்துகொண்டு விளையாடுவதும் உன்னைப் போன்ற இளைஞர்களுக்கு, அதிலும் அரச குமாரர்களுக்கு ஒரு பொழுது போக்கு என் லயதில் நான் எவ்வளவோ பேரை அப்படிப் பார்த்து விட்டேன். நீயும் அந்தக் கும்பலில் சேர்ந்தவனா அல்லது மெய்யான, உறுதியான காதல் கொண்டவனா என்பதை நிச்சயப் படுத்திக் கொள்ள விரும்பினேன். உனக்கு என் மீதுகூடும் பாசமும் பகதியும் எத்தனை என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால் அதையே பணயம் வைத்துப் பரீட்சை செய்தேன். என் பிள்ளை ஒரு மாணிக்கம்! பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்!" என்று பேசியபடி என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அடிவாரத்துக்கு இறங்கினார் அன்னை.

"அம்மா!" என்று அவர் கைகளை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டேன். சின்னாதேவியை அடைவது பற்றி எனக்கிருந்த அச்சம், சுவலை, சந்தேகம் யாவும் மறைந்தன. எனினும் கேட்டேன்:

"அம்மா! சற்று முன்னால் நீங்கள் உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று சொன்னது உண்மையா? அல்லது கம்மா பரீட்சை பண்ணினேன் என்று இப்போது சொல்வது உண்மையா? என்னால் எதையும் நம்ப முடியவில்லை, தாயே!"

எங்களுக்காகவே இருக்கை போட்ட மாதிரி மழமழவென்று ஒரு சிறிய பாறை அடிவாரத்தில் இருந்தது.

"கொஞ்சம் இங்கே உட்கார். உன் படபடப்பு நீங்கட்டும்" என்றார் அம்மா. "உன்னிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்."

என் கையைப் பிடித்துப் பாறையில் அமர்த்தி, தானும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அடிவார கிராமத்தில் தீபங்களின் வெளிச்சமும் மக்களின் ஆரவாரமும் நிறைந்திருந்தன. சிறுவர்கள் ஆடிப் பாடிக் குதித்துக் கொண்டு ஒருவர் மீதொருவர் வண்ணச் சாயங்களை இறைத்தபடி வந்து கொண்டி ருந்தார்கள்.

"இன்று இங்கே ஹோலிகா பண்டிகை போலிருக்கிறது" என்றார் அன்னை. "ஒவ்வொரு ஊரில் ஒவ்வொரு நாளில் கொண்டாடுவது இந்த ஒரு பண்டிகையைத்தான். ஹோலிகா என்ற ஒரு அரக்கி குழந்தைகளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாளாம். குழந்தைகள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து அவளைத் திட்டி சிரித்து, கெட்ட வார்த்தைகள் பேசி, பீய்ச்சாங்குமூலால் சாயம் அடித்தால் அவள் செத்து விடுவாள் என்று ஒரு சன்னியாசி சொல்லித் தந்தாராம். அதன்படி செய்து அந்த ஹோலிசா அரக்கியைக் குழந்தைகள் கொன்று விட்டார்களாம். அதுதான் இந்தப் பண்டிகை. என்று அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, சில குழந்தைகள் வண்ண வண்ணமான சாயங்களை எங்கள் மீது பீய்ச்சிவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே ஓடி மறைந்தார்கள்.

"குழந்தைகள் குழந்தைகள்தான். அவர்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியும் ஒன்றுதான். சாதாரணப் பண்டாரமும் ஒன்றுதான். நம்மை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை பார்" என்று சொல்லி அம்மா பட்டுச் சேலையின் தலைப்பால் என் முகத்தைத் துடைத்துத் தன் முகத்தையும் துடைத்துக் கொண்டார். ஆனால், அவர் முகத்தில் அங்கே கொஞ்சம் இங்கே கொஞ்சம் பட்டிருந்த சாயம், இப்போது முகம் பூரா தீற்றிக் கொண்டு முன்னெவிட மோசமாகி விட்டது. எனக்கும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கும் என்று ஊகித்துக் கொண்டேன்.

"குன்றின் உச்சியில் நின்றிருந்தபோது சொன்னது உண்மையா, கீழிறங்கி வந்த பிறகு சொன்னது உண்மையா என்று கேட்டாயல்லவா? இறங்கி வந்த பிறகு அன்னையார், "இன்று முதல் நான் உன் கட்சி அந்தப் பெண் சின்னாதேவியை இந்தத் தேசத்தின் எந்த மூலையில் ஒப்படைப்பேன், என்ன செய்வேன், எப்படிச் செய்வேன் என்று கேட்காதே. ஆனால், செய்வேன், அதை மட்டும் நம்பு."

அன்னையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு தேன் துளியாக என் காதில் பாய்ந்தது இப்படி ஒரு பாய்மரக் கப்பல் பக்கத்திலேயே இருக்க, நான் துரும்பைத் தேடி அவைகடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது என் பேதமை.

இடுப்பில் கூடையுடன் ஒரு பெண் வந்து, "அவித்த கடலை வேணுமாம்மா?" என்று கேட்டாள்.

எங்களை அவள் பார்த்ததில்லை போலும் அல்லது விஜயநகர சக்ரவர்த்தியும் அவருடைய தாயும் இங்கே உட்கார்ந்திருப்போம் என்று நினைத்திருக்க மாட்டாள். சிறுவர்கள் பீய்ச்சிய சாயம் வேறு எங்கள் முகங்களுக்குக் கோரமாக ஒப்பனை செய்திருந்தது.

"கொடு" என்று சொல்லி அம்மா தன் முந்தானையில் வாங்கிக் கொண்டார்.

"அம்மா, என்னிடம் பணம் கிடையாது நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களா?" என்றேன்.

"அட்டா! கையில் இருந்ததை அந்த நாகப் பிரதிஷ்டை உண்டியலில் போட்டு விட்டேனே!" என்ற அன்னை, அந்தப் பெண்ணிடம், "ஏன்மமா, நாளைக்கு அரண்மனைக்கு வந்து வாங்கிக் கொள்கிறாயா? பெரிய

ராணி கொடுக்கச் சொன்னார் என்று கேள்.
கொடுப்பார்கள்" என்றார்.

அந்தப் பெண் விருட்டென்று கூடையைத் தூக்கிக்
கொண்டாள். "ஏன் கிழலி, கையும் காலும் எனக்கு ஒழுங்கா
இருக்கிறது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? அரண்மனைக்குப்
போய், பெரிய ராணி பெயரைச் சொல்லி அரைப்பணம்
கேட்டால் என்னை வெட்டிக் கூறு போட்டுவிடுவார்கள்.
எனக்குப் பணம் வேண்டாம், பாட்டி! கம்மாவே தின்னு!"

கழுத்தை ஒரு நொடி நொடித்துவிட்டு அவள்
போய்விட்டாள்.

"பாவம், நம்மை யாரென்று தெரியவில்லை. நான்
என் காப்பையாவது கழுட்டிக் கொடுத்திருக்கலாம்."
என்றேன்.

"அது இன்னும் பெரிய ஆபத்து! நாளைக்கு அதை
அவள் கடைத்தெருவுக்கு எடுத்துப் போய் விற்கப்
பார்த்தால், அரண்மனையிலிருந்து திருடியிருக்கிறாள்
என்று அங்கேயே வெட்டிப்போட்டு விடுவார்கள். நல்ல
காலம் உயிர்தப்பினாள்." என்றார் அன்னை.

சிரித்துக்கொண்டே இருவரும் அந்த அலித்த
கடலையை ஒவ்வொன்றாய்ச் சாப்பிட்டோம். அரண்
மனையின் போஜன சாலையில் வகைவகையாகச்
சமைக்கப்படும் எந்த அற்புத பட்சணமும் இந்தக்
கூடைக்காரியின் கடலைக்குச் சமமாகாது என்று
தோன்றியது.

தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்ட கடலையை எடுத்து
வாயில் போட்டுக் கொண்டேன்.

"மண்ணில் விழுந்ததைப் போய்ச் சாப்பிடுகிறாயே?"
என்று அன்னை கடிந்தார்.

"அம்மா, மனசில் மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்கும்போது
மண்ணைத் தின்றாலும் அமிர்தமாகத்தான் இருக்கும்.
இப்போது நான் அந்த நிலையில்தான் இருக்கிறேன்"
என்றேன்.

"சாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்தி நீ மண்ணை ஆளலாம்.
மண்ணைத் தின்னக்கூடாது. வாயைத் திறந்து காட்டு!"
என்றார் அம்மா.

நான் சிரித்தேன். "அம்மா... பாகவதமும், பாரதமும்,
அஷ்டபதியும், திவ்யப்பிரபந்தமும் படித்துப் படித்து நீங்கள்
உங்களை யசோதா பிராட்டியாகவே நினைக்க ஆரம்பித்து
விட்டீர்கள். என்னைப் பாலகிருஷ்ணனாக நினைக்கிறீர்கள்.
நான் பாமரக் கிருஷ்ணன்! பகவான் கிருஷ்ணன் அவன்.
நான் வாயைத் திறந்து காட்டினால் அண்ட சராசரங்களும்
பிரபஞ்சங்களும் தெரியுமென்று எதிர்பார்க்காதீர்கள்.

'உலகம் உண்ட பெருவாயா!

உலப்பில் கீர்த்தி அம்மானே!

நிலவும் கடர் சூழ ஒளிமூர்த்தி!

நெடியாய் அடியேன் ஆருயிரே!"

என்று ஆழ்வார் பாடிய மாதிரி நீங்கள் பாட முடியாது!
இந்த வாய்க்குள் பல்லும் நாக்கும்தான் தெரியும். அதுகூட
அழகான பல்லுமல்ல, அழகான நாக்குமல்ல!" என்றேன்.

நான் பேசி முடிக்கும் வரையில் தலையை லேசாகச்
சாய்த்துக்கொண்டு என் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டி
ருந்தார் அன்னை. "நிஜமாகவே நீ ரொம்ப சந்தோஷமாகத்
தான் இருக்கிறாய்" என்றார்.

"இருக்காதா அன்னையே? எது மிக மிகக் கடினமான
காரியமாக இருக்கும் என்று நான் பயந்திருந்தேனோ அது
மிக மிகச் சுலபமாக முடிந்துவிட்டது. ராஜ மாதாவான
நீங்கள், நான் ஒரு தேவதாசியை மணப்பதற்கு அனுமதித்து
விட்டீர்களே! எவ்வளவு மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம்!"

என்றேன் கூடவே சின்னாதேவி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இல்லை என்ற காயத்தியின் செய்தி ஞாபகம் வந்து சிறிது கலக்கம் ஏற்பட்டது. என்றாலும் உறசாகத்தைக் கைவிடாமல் "சின்னாதேவி எந்த ஊரில் இருந்தாலும் அவளைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து மணம் புரிந்து கொள்ள இனி எந்தத் தடையும் இல்லை, அம்மா." என்றேன்.

அன்னை மீண்டும் என முகத்தையே நோக்கியவாறு இருந்தார்.

பிறை நிலவும் தாரகைக் கூட்டங்களும் தந்த மங்கிய வெளிச்சத்துடன், தூரத்திலிருந்து வந்த தீபங்களின் ஒளியும் சேர்ந்து அவர் முகத்தில் குறுக்கும் நெடுக்கும் விழுந்து விளையாடின. பச்சையும் நீலமும் சிவப்புமாக அவர் மீது பாய்ச்சப்பட்டிருந்த பலவகைச் சாயங்கள், முகத்தில் அங்கங்கே உள்ள சுருக்கங்களில் திட்டுத் திட்டாகப் படிந்து எனக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. என முகமும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் சிரிக்காமல் தீவிரமான பார்வையுடன் இருந்தார்.

"என்னம்மா சிந்தனை?" என்று கேட்டேன்.

"ஒன்றுமில்லை. நீ தேவதாசி என்று சின்னாதேவியைப் பற்றிச் சொன்னாயே, அதைப் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன்" என்றார் அம்மா. அடுத்த வார்த்தை...

"நான்கூடத்தான் தாசி. நீ கூடத்தான் தாசி மகன்" என்றார்.

"அம்மா!" என்று அலறிவிட்டேன். "என்ன வார்த்தை சொல்கிறீர்கள்?"

"பதட்டப்படாதே" என்று மெலிந்த புன்னகையுடன் பேசினார் அம்மா. "நீ நினைக்கிற அர்த்தத்தில் நான் சொல்லவில்லை. அது வேசி. நான் சொன்னது தாசி.

வேலைக்காரி. அரண்மனையில் நூற்றுக்கணக்கில் வேலை பார்க்கிறார்களே பணிப்பெண்கள், அவர்களில் ஒருத்தியாக இருந்தவள்தான் நானும்."

நம்ப முடியாதவனாக அன்னையையே வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் இருந்தேன். நினைவு தெரிந்த நான் முதல் அவரை ராணியாகத்தான் பார்த்திருக்கிறேன். ராஜமாதாவாகத்தான் அறிந்திருக்கிறேன். வேலைக்காரியாக...

"உன்னால் நம்ப முடியாதுதான்" என்றா அன்னை. என் மனத்தில் ஓடும் எண்ணங்களை ஊகித்தவராக "உனக்கு யாரும் அதைச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள். உன் பெரியம்மா - உன் தமையனார் வீரநரசிம்மரின் தாய் - திப்பாம்பாவுக்கும், உன் தந்தை நரசநாயக்கருக்கும், மன பிரதானி அப்பாஜிக்கும் மட்டுமே இந்த விஷயம் தெரியும். திப்பாம்பா ஒருவேளை பிற்காலத்தில் அவர் பிள்ளை வீரநரசிம்மருக்கும் சொல்லியிருப்பார்."

என் ஐந்து புலன்களும் செயலற்றுப் போயவிட்டன. என் மூச்சு இரைச்சலாக வந்து கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த அம்மா, "நீ விரும்பினால் மேலே சொல்கிறேன்" என்றார்.

"பாதகமில்லை அம்மா, சொல்லுங்கள். அதிர்ச்சியான தகவல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு, அதிர்ச்சியான அனுபவங்களை அடைந்து அடைந்து, மரத்துப் போயிருக்கிறது என் மனம். மேலும் ஒன்றைக் கேட்பதால் எதுவும் ஆகிவிடாது. சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருப்பதனால் சொல்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பேச்சே எடுத்திருக்க மாட்டேன்" என்ற பீடிகையுடன் அம்மா தொடர்ந்தாள்.

"வீரத்திலும் தீரத்திலும் நிகரற்று விளங்கிய தேவராயரின் காலத்துக்குப் பிறகு சாம்ராஜ்யம் சிதறிப்

போய்க் கொண்டிருந்தது. அவருடைய குமாரர்களான விருபாட்சரும் மல்லிகார்ஜுனரும் வினையாட்டுப் பிள்ளைகளாகவே இருந்து காலமாகிவிட்டார்கள். ஐம்பது அறுபது வருட காலத்துக்கு ராஜ்யமெங்கிலும் குழப்பம், அப்போதுதான் எல்லா அமர நாயகர்களும் பிரதானிகளும் சேர்ந்து உன் தந்தை நாசநாயக்கரை முடிசூட வைத்தார்கள். அவரும் ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். நோயாளி போலப் பாயும் படுக்கையுமாகக் கிடந்த ஆட்சியை எழுப்பி உட்கார வைத்தார் உன் தந்தை. அதுமட்டுமல்ல, பழைய கீர்த்தியை மறுபடி பெறும்படி பலமுள்ளதாகவும் பண்ணினார். ஜனங்களின் பிரியத்தை வெகு வேகமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்..”

இந்தப் பழைய சரித்திரமெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆனால், தான் ராஜகுலத்தைச் சேர்ந்தவரல்ல என்றும், பணிப்பெண்ணாக இருந்தவர் என்றும் அம்மா சொன்னாரே. அதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலினால் காத்திருந்தேன். ‘அதைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது’ என்று அவர் முன்னுரை போட்டது வேறு என்னை அச்சுறுத்தியது.

“திப்பாம்பாவை அதாவது, ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த திப்பாம்பாவை உன் தந்தை மணந்து கொண்டார். அவன் சுருவூற்றிருந்த சமயம், திருமலைக்குச் செல்கிற வழியில் இருந்த ஓர் அரண்மனையில் சக்ரவர்த்தியும் திப்பாம்பாவும் தங்கியிருந்தார்கள். அந்த மானிகையில் ஒரு பணிப் பெண்ணாக இருந்தேன் நான். இரவு வேளைகளில் ராணி திப்பாம்பா எங்காவது சென்றால், தீவட்டி பிடித்துக் கொண்டு முன்னே சென்று வழிகாட்ட வேண்டிய வேலை என்னுடையது.”

சிறிது நிறுத்திவிட்டு என் முகத்தை நோக்கினார் அம்மா. பிறை நிலா இப்போது நல்ல பிரகாசத்துடன்

விளங்கிய போதிலும் என் உணர்ச்சிகளைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை போலும் “கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன், அம்மா. சொல்லுங்கள்” என்று நான் துண்டினேன்.

“ஒரு நாள் சக்ரவர்த்தியும் ராணியும் பின்னே லா, நான் தீவட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு வழிகாட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று தீவட்டியிலிருந்து எரியும் கள்ளியொன்று என் சேலையின் மீது விழுந்து குப்பென்று தீப்பற்றிக் கொண்டது..”

“ஐயோ! அப்புறம்?”

“உன்னைப் போலவே உன் தந்தையும் பதறிப் போனார். கெட்டியான போர்வை ஒன்று போர்த்திக் கொண்டிருந்தவர் உடனே அதை என்மீது வீசித் தீயை அணைத்தார். தீயை மட்டுமல்ல, என்னையும்தான்.”

எத்தனையோ வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவமானாலும், அதைச் சொல்கையில் இன்றைக்கும் அம்மாவின் குரலில் வெட்கம் படர்ந்தது.

“இரண்டு மாத காலம் அந்த அரண்மனையில் தங்கியிருந்தார் சக்ரவர்த்தி. அதற்குள் அவருக்கும் எனக்கும்...” - சொல்லத் தயங்கிவிட்டுச் சொன்னார். “நெருக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எங்கள் காதல் திப்பாம்பாவுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால், அவரால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவரிடம் வற்புறுத்திச் சம்மதம் வாங்கிக் கொண்டார் உன் தந்தை. சத்தியமும் வாங்கிக் கொண்டார், நான் வேலைக்காரப் பெண் என்பதையாரிடமும் சொல்வதில்லை என்று. தலைநகருக்குத் திரும்பினோம். ஏதோ ஒரு ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றே எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு, என்னை மணந்து கொண்டார். மகாபிரதானி அப்பாஜியிடம் அவருக்கு

நம்பிக்கையும் மதிப்பும் உண்டு. அதனால் அவரிடம் மட்டும் உண்மையைச் சொல்லியிருந்தார்."

கற்றுப்பற்றமெங்கும் அமைதி நிலவியது. இரவு வெகு நேரமாகிவிட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். இன்னும் நாங்கள் திரும்பி வராததால், அரண்மனை அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். எங்களைத் தேடிப் பலலக்குகளுடன் ஆட்கள் வந்துவிடுவார்கள். மீதியையும் சீக்கிரமே கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் "பிறகு?" என்று கேட்டேன்.

"திப்பாம்பாவுக்கு வீரநாசிம்மர் பிறந்தார். எனக்கு நீ பிறந்தாய் மூன்றாவது மனைலியாக ஒபாம்பாவைச் சக்ரவர்த்தி மணந்தார். அவருக்கு அச்சுதன், ரங்கன் என்ற பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ஒபாம்பா அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள். மிகவும் சாது. அக்கா அக்கா என்று என்னிடம் பிரியமாக இருப்பாள். ஆனால், உன் பெரியம்மா திப்பாம்பா மட்டும் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவுமில்லை, மன்னிக்கவும் இல்லை. 'எனக்குத் தீவட்டி பிடித்து வழி காட்டியவளுக்கு இன்றைக்கு ராணி வாழ்வா!'" என்று என் காதுபடப் பொருமிக கொண்டேயிருந்தார். சக்ரவர்த்தி இறைவனடி சேர்ந்த கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் அவரும் காலமாகி விட்டார். ஆனால், கடைசிவரை என் மீதிருந்த காழ்ப்பை விடவில்லை. இறக்கும் போது தன் பிள்ளையிடம் - உன் தமையனார் வீரநாசிம்மரிடம் - ஒரு வேண்டுகோள் கேட்டதாக அப்பாஜி சொன்னார்..."

"என்ன வேண்டுகோள்?" என்றேன்.

"ராஜ வம்சத்து வீரநாசிம்மருக்கும் அவர் மணந்துள்ள ராஜவம்சத்துப் பெண்ணுக்கும் பிறந்திருக்கிற அவருடைய குமாரன்தான் - அவன் சிறுவனாகவே இருந்தாலும் - அவருக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வர வேண்டுமே தவிர எக்காரணம் கொண்டும் வேலைக்

காரியின் மகனான நீ - தனக்குத் தீவட்டி தூக்கிய ஒரு பணிப்பெண்ணின் மகனான நீ - பட்டத்துக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்று அவரிடம் கேட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் உன் தமையனார் தன்னுடைய கடைசிக் காலத்தில் அப்பாஜியைக் கூப்பிட்டு உன் கண்ணைப் பறித்து உன்னைச் சிறையில் அடைக்கும்படியும் தன் மகனுக்கு முடிசூட்டும்படியும் சொல்லி யிருக்கிறார். ஆனால், மிகக் குழந்தையான ஒருவன் அரசனாக வருவதை அப்பாஜி விரும்பவில்லை. உன்னையே அரசனாக்க நினைத்தார். ஏனெனில் தமையனாரின் பிரதிநிதியாக நீ சாம்ராஜ்யத்தின் எட்டுத் திசைகளுக்கும் விஜயம் செய்திருந்தாய். ஜனங்களிடையே பழகியிருந்தாய். அவர்களுடைய அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்தாய். நீதான் ஆட்சிக்கு வரவேண்டும் என்று தளபதிகளும் பிரபுக்களும் அமரநாயகர்களும் தீவிரமாய் விரும்பினார்கள். ஆகவே, அப்பாஜி உன்னை அரியணையில் ஏற்றிவிட்டார்."

என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. எவ்வளவு அவமானங்களையும் இழிவுகளையும் தன்னுள் அழுக்கிக் கொண்டு, பொறுத்துக் கொண்டு இத்தனை காலமும் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார் என் அருமை அன்னை! அதை நினைக்கையில் என் இதயம் கனத்தது.

"ராணி திப்பாம்பா நினைத்ததில் எந்தத் தப்பும் கிடையாது கிருஷ்ணா" என்றார் அம்மா. "அவா அன்று என்ன நினைத்தாரோ அதையேதான் நானும் இன்று நினைக்கிறேன்."

"அதாவது... அதாவது..." என்று திணறினேன். அவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது.

ஈன் பெரியம்மா ராணி இப்பாம்பா அன்று என்ன நினைத்தாரோ அதை - அன்று தன் குமாரனும் என் தமையனாருமான வீரநரசிம்மருக்கு அவர் தாய் என்ன சொன்னாரோ, அதே கருத்தை - தானும் கொண்டிருப்பதாக அன்னையார் சொன்னதும்...

"என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்?" என்றேன், கலவரத் துடன்.

அன்னை நாகலாம்பிகை எனக்கு உடனே விடை கூறவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். பிறை நிலவும் தாரகைக் கூட்டங்களும் தந்த மங்கிய வெளிச்சத்துடன் தூரத்திலிருந்து வந்த தீபங்களின் ஒளியும் சேர்ந்து அவர் முகத்தில் குறுக்கும் நெடுக்கும் விழுந்து விளையாடின. மஞ்சளும் நீலமும் சிவப்புமாக அவர்மீது பீய்ச்சப்பட்டிருந்த சாயங்களை, அவர் துடைத்துக்கொண்டு விட்டபோதிலும், முகத்தில் அங்கங்கே உள்ள சுருக்கங்களில் அவை திட்டுத் திட்டாகத் தேங்கியிருந்தன.

கடைசியில் ஒரு பெருமூச்சுடன் சொன்னார்: "சின்னாதேவியை மக்கள் ஒரு நாளும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்..."

நான் பதைத்தேன். "என்ன தாயே, இப்படிச் கல்லைத் தூக்கித் தலையில் போடுகிறீர்கள்? என் கட்சியில் இருப்பேன் என்றும், சின்னாதேவியை இந்தத் தேசத்தில் யார் எந்த மூலையில் ஒளித்து வைத்திருந்தாலும் மீட்டுவந்து என்னிடம் ஒப்படைப்பேன் என்றும், சற்று முன் நீங்கள்

கொடுத்த வாக்கு இந்த மலைக்காற்றிலே பறந்துவிட்டதா?" என்றேன்.

"இல்லை கிருஷ்ணா. நான் வாக்குக் கொடுத்தது கொடுத்ததுதான். சொன்னதை நிறைவேற்றியே தீருவேன். அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்று திட்டம் இருக்கிறது. அதற்கு நீ ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்..." என்றவர், 'சட்ட' என்று வாயில் இருந்த கடலையைத் துப்பினார். 'கடைசிக் கடலை சொத்தைக் கடலையாக இருக்குமென்று வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள். அது உண்மைதான் போலிருக்கிறது!" என்று சிரித்தார்.

"என்னிடம் பாக்கி இருக்கிறது. இந்தாருங்கள், ஒரு நல்ல கடலை..." என்று சொல்லி அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் வாயில் போட்டுக்கொண்டு மெல்லும் வரையில் காத்திருந்து, "இப்போது சொல்லுங்கள். என்ன திட்டம்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குள் தொலைவில் தீவட்டிகளின் வெளிச்சம் பிரகாசமாகத் தெரியத் தொடங்கியது. ஆட்களின் ஆரவாரமும் காதில் விழுந்தது.

"அரண்மனை ஆட்கள் நம்மைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ரொம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டோம். வா, மீதியை நாளைக் காலை அரண்மனையில் பேசிக் கொள்ளலாம்..." என்று எழுந்து கொண்டார் அன்னை.

வந்தவர்கள் அரண்மனை ஆட்கள்தான். இரண்டு பல்லக்குகள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். ஒன்று சிறியது. ஒருவர் மட்டுமே உட்கார்க்கடியது. இன்னொன்று பெரியது. எதிரெதிராக இருவர் அமரலாம்.

"இதிலே போகலாம்..." என்று கூறி, அம்மாவை முதலில் ஏறிச் செளகரியமாக உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி

தினடுகளைச் சரிசெய்து தந்த பின், நானும் ஏறிக்கொண்டு அவர் எதிரில் அமர்ந்தேன். பலசாலியான எட்டு ஆட்கள், வரிசைக்கு நாலு பேராகச் சமந்து சென்றார்கள். இம்மியும் குலுக்கலோ, ஆட்டமோ இல்லாமல் வெண்ணெயில் வழக்கிக் கொண்டு போவது போல இருந்தது. இடது பக்கம் இருந்த பல்லக்குத் தூக்கிகள் 'ஹே ராமா, ஹே ராமா' என்று சொல்ல, வலது பக்கம் இருந்தவர்கள் 'ஹே கிருஷ்ணா ஹே கிருஷ்ணா' என்று குரல் கொடுத்தார்கள். கண்களை மூடிக்கொண்டு அன்னையும் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஐபித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"சொல்லுங்கள், அம்மா... என்னவோ திட்டம் என்றீர்களே, என்ன? அதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத் தான் நானும் உங்கள் சிவிகையிலேயே ஏறிக்கொண்டேன்..." என்றேன்.

"உஷ்! சுவர்களுக்கும் காதுகள் உண்டு என்பார்கள். பல்லக்குக்குச் சுவர்களே கிடையாது..." என்று கூறி என்னை அடக்கி விட்டார் அன்னை நாகலாம்பிகை.

ஏன்தான் சக்ரவர்த்தியாக அரியணை ஏறினோமோ என்று அடுத்த தினம் காலையில் நான் மனம் வெறுத்த மாதிரி அதற்கு முன் என்றைக்கும் வெறுத்ததில்லை. சாதாரணக் குடிமகனாக, அன்றாடம் காய்ச்சியாக இருந்தால் நாலு செம்பு தண்ணீரை மேலே விட்டுக் கொண்டு குளித்ததாகப் பேர் பண்ணலாம் அல்லது குளிக்காமலேகூட இருக்கலாம். உடற்பயிற்சிகள் செய்யத் தேவையில்லை, பன்னீர் தெளிக்கவும், ரோஜா இதழ்களைத் துவவும், தண்ணீர் ஊற்றவும், தேகத்தைத் தேய்த்து விடவும் ஆட்களுக்காகக் காத்திருக்கத் தேவை இல்லை. உடைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து உடுத்தத் தேவையில்லை. ஆபரணங்களை அழகழகாய்ப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. வணக்கம் தெரிவிக்க வரும் அமர

நாயகர்களுக்குப் பதில் வணக்கம் கூறத் தேவையில்லை. ரசன சந்நிதிக்குச் சென்று ஸ்தோத்திரங்களைச் சொல்லிப் பூசை செய்யத் தேவையில்லை. அந்தணர்கள் கூறும் ஆசீர்வாத வசனங்களைப் பயபக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டு நிற்கத் தேவையில்லை.

ஆனால், சக்ரவர்த்தி என்ற வேஷத்தைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே! அதற்குண்டான போலிச் சடங்குகளைச் செய்து முடித்துவிட்டுத்தான் அம்மாவின் அரண்மனைக்குப் போக முடிந்தது. அதுகூட ஓட்டமும் நடையுமாகப் போக முடியவில்லை. அமரிக்கையாக, ராஜகம்பீரமாக, 'என் உள்ளத்துக்குள்ளே எந்தக் கவலையும் கிடையாது! எந்தப் பிரச்சனையும் கிடையாது' என்று உலகத்துக்கெல்லாம் பிரகடனப்படுத்துகிற மாதிரி வதனத்தைப் பிரசன்னமாக வைத்துக் கொண்டு நடை போட்டேன்.

எனக்கு முன்பே மகாபிரதானி அப்பாஜி வந்திருந்து அம்மாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

"வா, கிருஷ்ணா..." என்று அம்மாதான் வழக்கம் போல வாய் நிறைய வரவேற்றார். அப்பாஜி சம்பிரதாயத்துக்குக் கைகுவித்து விட்டுப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். என் விஷயங்களை அன்னை அவரிடம் சொல்லியிருப்பார் என்று ஊகித்தேன். ஒரு வகையில் மனசின் கமை இறங்கிய மாதிரி இருந்தது.

அம்மா புன்சிரிப்புடன் "மகாபிரதானிக்கு உன்மீது கோபம்..." என்றார்.

"அதெல்லாமில்லை..." என்று முணுமுணுத்தார் அப்பாஜி.

"சரி, வருத்தம்..." என்றார் அன்னை. "உன் விஷயத்தையெல்லாம் சொன்னேன்... இத்தனை நாளும்

தன்னிடம் எதுவும் நீ சொல்லவில்லையே என்று வருத்தப்படுகிறார்..."

அப்பாஜி மெள்ளச் சொன்னார். "அது கூட வருத்தமில்லை... எத்தனை வருடங்களாக சக்ரவர்த்திக்கு விசுவாசமாக நான் இருந்து வந்திருக்கிறேன்! ஆனால், என்னை நம்பாமல், நேற்று வந்த புதுப் பெண்ணிடம் அதுவும், பகைவனின் நாட்டிலிருந்து வந்தவனிடம், சக்ரவர்த்தி நம்பிக்கை வைத்து, இவ்வளவு அந்தரங்கமான விஷயத்தை ஒப்படைத்திருக்கிறாரே என்றுதான் எனக்கு வருத்தம்..."

பணிபெண் கொண்டு வந்த பழரசத்தை உறிஞ்சியபடி நான் சொன்னேன்: "அப்பாஜி, தங்களிடம் நம்பிக்கை இல்லாமல் இல்லை. ஆனால், சொல்வதற்குக் கூச்சமாக இருந்தது. மகாபிரதானியிடம் ராஜ்யப் பிரச்சனையைப் பேசலாம். படையெடுப்புகளைக் குறித்துத் திட்டமிடலாம். சொந்த சமாசாரத்தை விவாதிப்பது தங்களை அவமரியாதை செய்வதாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன்..." என்றேன்.

"சரி, விடுங்கள்..." என்றார் அப்பாஜி. அவர் முகத்தில் இருந்த இறுக்கம் சிறிது குறைந்தது. "தங்கள் அன்னை எல்லா விஷயமும் சொன்னார்... அதற்கு ஒரு வழி சொல்ல வேண்டியது என் கடமை..." என்றார்.

"அப்பாஜி ஒரு யோசனை சொல்கிறார்" என்றார் அன்னை நாகலாம்பிகை. பொதுவாக மகாபிரதானி என்று தான் அப்பாஜியை அவர் குறிப்பிடுவார். ராஜ குடும்பத்துக்கு நெருக்கமானவர் என்பதை நாடே உணரவேண்டும் என்பதற்காகவே அப்பாஜி என்று குறிப்பிட்டார் என்று புரிந்துகொண்டேன்.

காலை கண்விழித்தது முதல் எனக்குள்ளிருந்த படபடப்பு இப்போது அதிகரித்தது.

"நீங்களல்லவா ஏதோ வழி சொல்கிறேன் என்று நேற்று சொன்னீர்கள்?" என்று அய்யாவைக் கேட்டேன். அன்னை யாரையாவது சமாளிக்கலாம். அப்பாஜியைச் சமாளிப்பது கடினம்.

"நான் சொல்வதாக இருந்ததும், அப்பாஜி சொல்வது போவதும் ஒன்றுதான். கிருஷ்ணா" என்று அன்னை யார் புன்னகையுடன் சொன்னது என குழப்பத்தைக் கட்டியதே யொழியக் குறைக்கவில்லை.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகு, அப்பாஜி தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு, "நானும் கவிஞன்தான், சக்ரவர்த்தி... கவிதைகள் எழுதியவன், கவிதைகளை ரசித்தவன். கவிதைகளில் சிறந்த ரசம் காதல் ரசம்தான் என்பதை உணர்ந்திருப்பவன். ஆகவே, சக்ரவர்த்தியின் உணர்ச்சி - காதல் உணர்ச்சி - எப்படி இருக்குமென்பதை நான் அறிந்தவன். சக்ரவர்த்தியாக இருப்பவர் காதலிக்கவே கூடாதென்றோ, அப்படியே காதலித்தாலும் உயர்குலத்து ராஜகுமாரியைத் தான் காதலிக்க வேண்டுமென்றோ கட்டுப்பாடு விதிப்பது அபத்தம் என்றுதான் நான் எண்ணுகிறேன். ஆகையால் தாங்கள் சின்னாதேவி என்ற நாட்டிய மங்கையைக் காதலிப்பதிலோ, அவளை மணக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதிலோ எந்தத் தப்பும் கிடையாது..."

இவ்வளவு நீண்ட முன்னுரை மொழிந்துவிட்டு, என் முகத்தைப் பார்த்தார் அப்பாஜி. நான் மெளனமாக இருந்தேன். புயல் அடிப்பதற்கு முன்னால் தென்றல் வீசுகிறது என்று புரிந்தது.

"ஆனால், தங்கள் அன்னை சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. பட்டமகிஷியாக ஒரு நாட்டிய மங்கை வருவதை மக்கள் விரும்ப மாட்டார்கள்..." என்றார் அப்பாஜி. தாசி என்றோ, தேவதாசி என்றோ சொல்லாமல்,

நாட்டிய மங்கை என்றே அவர் குறிப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தேன்.

"அதனால் நான் என்ன சொல்கிறேனென்றால்..."

"சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"ஐனங்களைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக, அவர்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக, முதலில் ஒரு அரச குலத்துப் பெண்ணை மணந்து கொள்ளுங்கள். அப்படியொரு பெண் எங்கே இருக்கிறாள் என்று தேடவும் தேவையில்லை..."

நான் உடனே குறுக்கிட்டு, "இதோ, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்து ராஜகுமாரி திருமலாதேவி இருக்கிறாள் என்று சொல்லப் போகிறீர்கள்? அப்படித்தானே... சுற்றிச் சுற்றிக் கடைசியில் அங்கே வந்துதான் முடிப்பீர்களென்று எனக்குத் தெரியும்!" என்றேன். என்னையும் மீறி என் குரலில் சிற்றம் வெளிப்பட்டுவிட்டது. "அப்பாஜி, உங்களுக்கும் சொல்கிறேன். அம்மா, உங்களுக்கும் சொல்கிறேன். என் இதயத்தில் சின்னாதேவியைத் தவிர யாருக்கும் இடம் கிடையாது..."

அப்பாஜி புன்னகை செய்தார்.

"அடா! திருமலாதேவிக்குத் தங்கள் உள்ளத்தில் இடம் கொடுங்கள் என்று நான் எப்போது சொன்னேன், சக்ரவர்த்தி?" என்றார் பதட்டமில்லாத சாந்தமான குரலில். "கைப்பிடியுங்கள், மணந்துகொள்ளுங்கள், சிம்மாதனத்தில் தங்களருகே உட்கார்த்தி வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றுதான் சொன்னேன். பட்டமகிஷியாக, முதல் பத்தினியாகத் திருமலாதேவி வரட்டும். பிறகு சின்னாதேவியை - அல்லது தங்களுக்கு விருப்பமான எந்தப் பெண்ணை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள்ளுங்களேன்! யார் என்ன சொல்லமுடியும்?"

"கைப்பிடிப்பது ஒருத்தியை, காதலிப்பது வேறொருத்தியை என்றெல்லாம் வேஷம் போட என்னால் முடியாது அப்பாஜி..." என்றேன்.

"அவர் சொல்வதைப் பொறுமையாக, முழுக்கத்தான் கேளேன் கிருஷ்ணா..." என்று அன்னை கடித்து கொண்டாா.

"இதில் சாம்ராஜ்யத்தின் நலனும் இருக்கிறது, சக்ரவர்த்தி..." என்றார் அப்பாஜி.

"எதில்...? ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் ராஜகுமாரியை மணப்பதிலா?" என்று ஏளனம் செய்தேன்.

"ஆம், சக்ரவர்த்தி..." என்றார் அப்பாஜி பொறுமை இழக்காமல் "கோல்கொண்டா சுல்தான் குதுப் ஷாஹியும் அகமது நகர் சுல்தான் நிஜாம் ஷாஹியும் விஜயபுரம் சுல்தானான ஆதில்ஷாவுக்குத் தூது அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஒருவரோடொருவர் சமரசம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப் பேச்சுவார்த்தை நடக்கிறது என்று ஒற்றர்கள் மூலம் நமக்குச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் சிறிது நாளில் பிதார் சுல்தான் பரித் ஷாஹியும் பேரார் சுல்தான் இமாத் ஷாஹியும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளும் அபாயம் இருக்கிறது. கலிங்கத்துப் பிரதாபருத்ர கஜபதியும் சேர்ந்து கொள்ளலாம். அதையெல்லாம் தடுப்பதற்காக, ஆதில் ஷாவை அடக்குவதற்காக, எந்த நிமிடமும் நாம் விஜயபுரத்தினிமீது படையெடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் படையெடுக்கும் பட்சத்தில், நமது சிற்றரசர்கள் அனைவரிடமும் படை உதவி பெற வேண்டும். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரையும் சேர்த்தே சொல்கிறேன்..."

நான் கோபத்துடன் நகைத்தேன். "உம்மத்தார் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து சிவசமுத்திரமும்

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணமும் நம் காலடியில் விழுந்தன. அவகே நமது உறவினர்களான சில கண்ணடக்களையகளை நமது பிரதிநிதிகளாக நியமித்தோம். அவர்கள் இன்று சிற்றரசர் அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்து விட்டார்களா? அவர்களிடமே உதவி கேட்கும் கேவல நிலைமை வந்து விட்டதா இந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கு?"

"சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் சொல்வது நான்கு வருடத்துக்கு முந்தைய நிலைமை... இப்போது எந்தச் சிற்றரசருமே கண்ணடக்காய் அல்ல... ஏதோ பழைய விகவாசத்துக்காகக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள் தவிர, ஒவ்வொருவரும் பூசணிக்காயாக வளர்ந்து விட்டார்கள். எல்லாச் சிற்றரசர்களிடமும் இருக்கும் மொத்தப் படைகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டினால், நமக்குச் சொந்தமாக உள்ள படைகளைக் காட்டிலும் அதிகம் இருக்கும். ஆகவே, ஒவ்வொரு சிற்றரசரையும் கூட்டாளிகளாகச் சேர்த்துக் கொள்வதுதான் இந்தச் சமயத்தில் முக்கியம். திருமலாதேவிக்காக அல்ல, ஸ்ரீரங்கம் மன்னருக்காக அல்ல, சின்னாதேவிக்காக அல்ல, சாம்ராஜ்யத்தின் நலனுக்காகச் செய்யவேண்டிய திருமணம் இது..."

- என்று அப்பாஜி சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே, நான் எழுந்து கொண்டுவிட்டேன். அவர் சொன்ன உண்மைகள் கசந்தன.

அன்னையையும், அப்பாஜியையும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியது முதல், என் மனம் யானை இறங்கிய அல்லிக்குளம் போல அலங்கோலமாகியிருந்தது. வேறு எதிலாவது புத்தியைச் செலுத்தாவிட்டால், நிச்சயமாய்ப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் என்று பயம் ஏற்பட்டது.

நடனக்கூடத்தில் வேலை எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம் என்று அந்தத்

தினையில் திரும்பி நடந்தேன். அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது - சென்ற சில நாட்களாக அங்கிருந்து ஓசைகள் எதுவும் வரவில்லை என்பது.

காலையில் எனக்குத் திருப்பள்ளி பாடுவது சிற்றுளிகளின் சப்தமே. இரவில் தாலாட்டுப் பாடுவதும் கற்கள் புரட்டி நகர்த்தப்படும் ஓசைகள்தான். எனக்குத்த மன உளைச்சலில் இரண்டு மூன்று தினங்களாக அங்கே நிசபதம் நிலவுவதைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டேன்.

தேடிப்போன மூலிகை காலில் சிக்கினாற்போல், பந்தம் லக்ஷ்மிநாயனா எதிரில் வந்து கொண்டிருந்தார்.

"நமஸ்காரம்..." என்றார் நாட்டியாசாரியர், என்னைக் கண்டதும்.

"சின்னவனாகிய நான்தான் தங்களுக்கு வணக்கம் சொல்ல வேண்டும், பந்தம்காரு... தாங்கள் கையை உயர்த்தி ஆதி கூறினால் போதும்..." என்றேன். குரலில் உற்சாகத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, 'உற்சாகம் இல்லாதபோது உற்சாகம் இருப்பது போல் நடி நிஜமான உற்சாகம் வரும்' என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சோகையாகப் புன்சிரிப்புக் காட்டினார். அவர் முகத்தைக் கவனித்தபோது, என் உற்சாகம் அவரைத் தொற்றிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

"எல்லாம் சரிவர நடந்து கொண்டிருக்கிற தில்லையா?" என்று விசாரித்தேன்.

"ஊம்... ஊம்... நடக்காமலென்ன?" என்றார்.

பாவம், மனிதர் ஏதோ கவலையில் இருக்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டு, "எங்கே உங்கள் சிஷ்யப்பிள்ளை முத்து? தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறானா?" என்றேன் விளையாட்டாக.

"சக்ரவர்த்தி, அவனைப் பற்றிச் சொல்லத்தான் வந்தேன்..." என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணா. அவர் குரல் தழுதழுப்பதைக் கண்டதும் எனக்குத் திகிரென்றது.

"ஏன்? என்ன ஆயிற்று அவனுக்கு?" என்றேன்.

"வேறொன்றுமில்லை... தாண்டவசேஷத்திரமான சித்திரக்கூடத்தில்..."

"சிதம்பரத்தைச் சொல்கிறீர்களா?" என்றேன்.

"ஆமாம்... அங்குள்ள பொன்னம்பலநாதர் கோயிலின் பிரகாரங் களிலும், கோபுரங்களிலும் சுவோத்துங்க சோழர் அருமையான நாட்டியச் சிற்பங்களை வடித்திருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். அதைப் பார்த்து வந்தால் இங்கே நமது நாட்டிய மண்டபத்துக்கு உபயோகமாக இருக்கும் என்று முத்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்..."

'சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று கூறாமல், 'சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்' என்று கடந்த காலத்தில் அவர் குறிப்பிட்டது எனக்குத் திகில் ஏற்படுத்தியது. குறுக்கிட்டுப் பேசக்கூடத் தைரியமில்லாதவனாக அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"சக்ரவர்த்தியிடம் சொன்னால் சகல வசதியினரும் செய்தி தருவார், நாம் இரண்டு பேரும் போகலாம். பொறுத்திரு என்று நான் சொன்னேன். சக்ரவர்த்திக்கு ஆயிரம் பிரச்னை இருக்கும். நாம் வேறே தொல்லை கொடுப்பானேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்..."

மறுபடியும் கடந்த காலம்!

"என்ன ஆயிற்று அவனுக்கு? அதைச் சொல்லுங்கள் முதலில்!" என்று அவர் என் குரு என்பதையும் மறந்து இரைந்தே கேட்டுவிட்டேன்.

"போன வாரம் என்னிடம்கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் சிதம்பரத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்..."

"தனியாகவா?"

"இல்லை. வர்த்தக விஷயமாகவோ, சேஷத்ராடண மாகவோ பல பேர் சேர்ந்து பயணம் போகிறார்களவ்வா. அவர்களில் ஒருவனாகச் சேர்ந்து கொண்டான்..."

"புத்திசாலித்தனம்தான்..." என்றேன்.

"அது புத்திசாலித்தனம்தான். ஆனால், இன்னொரு காரியம் செய்துவிட்டான். அதுதான் முட்டாள்தனம்..." என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணா. "தன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு போனான் சின்னப்பெண், கல்யாணமாகி ஒரு வருஷம்தான் ஆகிறது..." என்றவர் "சோலை, இப்படி வாம்மா..." என்றார்.

அப்போதுதான் கவனித்தேன் ஒங்கி உயர்ந்த தூண்கள் ஒட்டியபடி, திரைச் சீலைக்குப் பின், பாதி தெரிந்தும் பாதி மறைந்தும் ஒரு பெண் நின்றிருப்பதை...

"தைரியமாக வாம்மா, சோலை..." என்று லக்ஷ்மிநாராயணா மறுபடி சொன்ன பிறகே, அந்தப்பெண் என் முன்னே வந்தாள், வரும்போதே பெரும் விம்மலுடன் அழுதுகொண்டே வந்தாள். தடாலென்று என் காலில் விழுந்துவிட்டாள். என் இரு பாதங்களுக்கிடையில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அவள் கிடந்தபோது தாழ்ந்து எழுந்து அடங்கும் அவளுடைய முதுகு சொல்ல முடியாத சோகத்தையெல்லாம் சொல்லியது.

"எழுந்திரம்மா, எழுந்திரு... என்ன நடந்தது?" என்று நான் கேட்டதும், அந்தப் பெண் துயரம் தாங்காதவனாக மறுபடியும் தூனுக்குப் பின்னே ஒளிந்துகொள்ள ஒடினாள்.

"இரு, சோலை... இரு..." என்று அவளைத் தடுத்து நிறுத்திய லக்ஷ்மிநாராயணா, அவளுடைய வலது கையைப் பிடித்து என் முன்னே காட்டினாள். அவமானத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் முத்துவின மனைவி.

கையைப் பார்த்த நான் பதைத்துப் போனேன்.

பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கோலினால் அங்கே சூடு போடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் என்னைப் பதைக்க வைத்தது. ஆறாமல் செவசெவத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பச்சைக் காயம் மட்டுமல்ல...

பெருக்கல் குறி போலக் குறுக்காக இரண்டு கோடுகளாகச் சூடு போடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டுதான் நான் அதிகமாகப் பதைத்துப் போனேன். அதற்கு அர்த்தம் எனக்குத் தெரியும். 'ஓழுக்கம் கெட்டவன், நடத்தை தவறியவன்' என்று ஒரு பெண்ணைப் பற்றித் தெரிய வந்தால், அந்தச் சாதியினர் தங்கள் சாதியிலிருந்து அவனை விலக்கிவைத்து, அதற்கு அடையாளமாக இப்படிப் பெருக்கல் குறியாகச் சூடு போடுவது வழக்கம்.

ஆனால், இந்தப் பெண்... முத்துவின் புது மனைவி... இவருக்கா இப்படி...

21

அந்தப் பெண்ணின் இளமை தும்பும் கறுத்த கையையும், சொதசொதவென்றிருக்கும் ரணத்தையும், நடத்தை தவறியவன் என்பதைக் குறிப்பதற்காகச் சூட்டுக்கோலால் போட்டிருந்த பெருக்கல் குறியையும், துயரம் தாங்காமல் திரும்பிய முகத்துடன் அழுதுகொண்டு நின்றிருக்கும் அந்த அவமானப்பட்ட பெண்ணின் நிலையையும் பார்த்து என் மனத்தில் வேதனை மிதமிஞ்சி உண்டாயிற்று.

ஆர்வமுள்ள, சுறுசுறுப்பான, மூத்தோர் சொல்லும் வார்த்தையைப் பணிவுடன் ஏற்றுக்கொள்கிற நல்ல கலைஞன் முத்து. அவனைக் காணவில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவன் சென்ற வருடம்தான் மணந்திருந்த இந்தப் பெண் சோலையை ஏன் இப்படிக் கொடுமைப் படுத்தி இருக்கிறார்கள்...? அவனைப் பார்த்தால் களங்கமற்ற குழந்தையாகத் தெரிகிறானே...?

என்னைப் போலவே தானும் துயரமுற்றவராகக் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நின்றிருந்தார், அவனை அழைத்து வந்த நாட்டியாசாரியர் பந்தம் லக்ஷ்மி நாராயணர்.

"என்ன இதெல்லாம் பந்தம்காரு...? எனக்குப் புரியவில்லையே...? என்றேன்.

"இவன் வாயிலிருந்து தகவல் வரவழைப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது..." என்றார் லக்ஷ்மிநாராயணர். "எனக்குத் தெரிந்தவரையில், இவனும்

முத்துவும் இன்னும் சிலரும் நடைபயணமாகப் பொன்னம்பலத்துக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். காஞ்சி புரத்துக்கும் திருவண்ணாமலைக்கும் நடுவே, தோப்பு வழியே போய்க் கொண்டிருந்தபோது வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரர்கள் திடீரென்று தாக்கியிருக்கிறார்கள். விடியற்காலை, இருட்டுப் பிரியாத நேரம்... அந்த வேளையில் ஏன் இவர்கள் காஞ்சியை விட்டுக் கிளம்பினார்களோ, தெரியவில்லை. கொள்ளைக்காரர்கள் கத்தி, அரிவாள், சுட்டி எல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பயணிகளோ நிராயுதபானிகள், பாவம்... கட்டையோ, மட்டையோ, கல்லோ, பாறையோ... கையில் கிடைத்ததை எடுத்து வீசிச் சண்டை போட்டிருக்கிறார்கள்."

லக்ஷ்மிநாராயணா சற்று நிறுத்தினார். அந்தப் பெண் என் முன்னிலையில் மேலும் நிற்கக் கூச்சப்பட்டு, பழையபடி தூண ஓரத்துக்கு ஓடிவிட்டாள். திரையின் பின்னாலிருந்து அவள் விம்மல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"கொள்ளைக்காரர்கள் பயணிகளின் உடைமைகளைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடியபோது, முத்துவும் இன்னும் சிலரும் அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு போனார்களாம். சில பயணிகள் பயந்து போய், அந்த வழியே திரும்பி வந்துவிட்டார்கள். முத்து இவளிடம், 'நீ அவர்களுடன் போ... நான் பத்திரமாக வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கொள்ளைக்காரர்களை விரட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறான். இதுவரை அவன் திரும்பி வரக் காணோம். இவன் மட்டும் திரும்பிவிட்டான்..."

"அதுசரி... இந்தப் பெண்... இவள் கையில்..." - எப்படி அதைக் கேட்பதென்று எனக்கே கஷ்டமாக இருந்தது.

"வழிப்பறிகாரர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டாள் என்று கேள்விப்பட்டு இவளுடைய ஜாதிக்காரர்கள் இவளைச்

சந்தேகப்படுகிறார்கள்... கெட்டுப் போயிருப்பாள் என்று அவர்களாகவே தீர்மானித்து, ஜாதி விலக்கு செய்து, அந்த அடையாளமாகக் கையில் குடு போட்டிருக்கிறார்கள்..."

நான் கோபத்தில் கொதித்தேன்.

"ஒவ்வொரு பெண்ணும் சீதாப்பிராட்டி போலத் தான் தூய்மையானவள் என்பதை அக்ளிப்பிரவேசம் செய்தா நிருபிக்க முடியும்!" என்று கூறி, அவளிடம், "தீ போம்மா முத்துவைப் பத்திரமாக அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்கிறேன்..." என்றேன். பின்னர், வாசல் காரியம் பார்க்கும் அதிகாரியைக் கூப்பிட்டு, "இந்தப் பெண்ணுக்கு அந்தப்புரத்தில் வேலை கொடுத்து இருக்க வாய்ப்பு..." என்றேன்.

சோலை மறுபடியும் ஒரு தடவை என் காலில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, கண்களைத் துடைத்தபடி புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

"சக்ரவர்த்தியின் தர்ம ராஜ்யம் நீழே வாழ வேண்டும்..." என்று வாழ்த்திவிட்டுப் பந்தம் லக்ஷ்மி நாராயணாவும் விடைபெற்றார்.

ஜங்கமய்யாவைக் கூப்பிட்டனுப்பினேன். நடந்ததை அவரிடம் சொல்லி, "நமது ராஜ்யத்தின் பெருவழிகள் எல்லாமே இந்த வட்சணத்தில்தான் இருக்கின்றனவா...! என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறீர்கள் நீங்கெல்லாம்...? பயணிகளுக்கு வசதிகள் செய்து தராவிட்டாலும், கேவலம் பாதுகாப்புக் கூடவா கொடுக்க முடியவில்லை..." என்று வெடித்தேன்.

"மன்னிக்கணும், சக்ரவர்த்தி... எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், பல சமயங்களில் இந்த வழிப்பறிகாரர்கள் பயணிகளுடன் பயணிகளாகச் சேர்ந்து கொண்டு விடுகிறார்கள். யார்

கொள்ளைக்காரன், யார வழிப்போக்கன் என்பதே தெரிவதில்லை..." என்றார் ஐங்கமய்யா.

"இதெல்லாம் கையாலாகாதவர்களின் வெறும் பேச்சு!" என்றேன். "பெரிய பெரிய ராஜ்யங்களின் மீதெல்லாம் படையெடுத்து மாபெரும் மன்னர்களை மணியிட வைக்கும் விஜயநகரப் பேரரசுக்குக் கேவலம் சிறசில வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களைப் பிடிக்கச் சாமர்த்தியம் இல்லையென்றால், அதைக் காட்டிலும் அவக்கேடு இல்லை!"

"அது... வந்து... சக்ரவர்த்தி..." என்று மீண்டும் சமாதானம் சொல்ல முயன்றார் ஐங்கமய்யா.

"நீங்கள் போங்கள்... நான் யோசனை செய்து, இதற்கு ஒரு வழி கண்டு பிடிக்கிறேன்..." என்று சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டு, இங்குமங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். எண்ணங்களும் என்கூடவே ஓடின.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்து ராஜகுமாரி திருமலாம்பாவை நான் மணப்பதுதான் ராஜ்யத்தின் நலனுக்கு உகந்தது என்று அன்னையும் மகாபிரதானியும் வற்புறுத்திக் கூறியது திரும்பத் திரும்ப என் நினைவில் மோதியது. காதலுக்காக அரசாட்சியைத் துறப்பது மன்னனுக்கு அழகல்ல என்றால், அரசு போகத்துக்காகக் காதலைத் துறப்பது மனிதனுக்கு அழகல்லவே!

சாளரத்தின் வழியே வெளியே பார்த்தேன். கொய்யா மரத்தின் கிளையில் ஓர் அணில் ஏறுவதும், படசியொன்று பறந்து வருவதைக் கண்டவுடன் சரசரவென்று இறங்கி ஓடுவதும், படசி திரும்பிப் போனவுடன் மறுபடி கிளையில் ஏறுவதுமாக இருந்தது. நானும் அந்த அணிலும் ஒன்று என்று நினைத்துக் கொண்டேன். சின்னாதேவியின் நினைவை ஒழிக்க நினைத்தால், திருமலாம்பா வந்து நிற்கிறாள். திருமலாம்பாவின் நினைவை ஒழிக்க

நினைத்தால் சின்னாதேவி வந்து நிற்கிறாள். இரண்டு நினைப்பையும் விட்டேனென்றால், பாமனி கல்தான்களின் போர் முழக்கம் பற்றிய பிரச்சனை!

சேவகன் ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து, "சக்ரவர்த்தியைத் தரிசிப்பதற்காக அமைச்சர் வடமலையண்ணன் வந்திருக்கிறார். உள்ளே வரலாமா என்று அனுமதி கேட்கிறார்..." என்றான்.

"இப்போது வேண்டாம்" என்று சொல்ல வாயெடுத்தேன். சொல்லவில்லை.

வடமலையண்ணன் தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழர் தமிழ்ச் சீமைகளுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக, என் அமைச்சரவையில் அவரைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தமிழ்நாட்டின் நிலைமைகளை அவ்வப்போது தெரிவிப்பார். கல்வி கேள்விகளில் திறன் பெற்ற தமிழர். ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம், இலக்கியச் சிறப்புப் பெற்ற தமிழ் நூல்களைப் பற்றி எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தந்த ஆசானும் கூட.

ஆனால்...

அப்பாஜியின் நெருங்கிய சகாக்களில் ஒருவர் இந்த வடமலையண்ணன். பாமனி கல்தான்களின் சதியாலோசனைகளைக் குறித்து எனக்கு எடுத்துக் கூறி, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்து மன்னரைப் போன்ற சிற்றரசர்களின் நட்பை நான் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துரைப்பதற்காக அப்பாஜி இவரைத் தூது அனுப்பியிருக்கிறார் என்பது என் சந்தேகம். ஆகவேதான் அவரை வரவேண்டாம் என்று சொல்ல நினைத்தேன். ஆனால், என் அமைச்சர்களில் ஒருவரை அப்படிப் பகிரங்கமாக அவமதிப்பது தவறு! அதுவும் சேவகன் மூலம் சொல்லியனுப்புவது பின்னும் தவறு. எனவே, மரியாதைக்காக அவர் சொல்வதை இந்தக் காதல் வாங்கி, அந்தக்

காதல் வீட்டுவீட்டால் போயிற்று என்று எண்ணிய லனாக, "வரச் சொல்" என்றேன்.

அமைச்சர் மட்டும் வரவில்லை. அவர் பின்னே, அவருடைய தம்பி அரிதாசர் என்ற சிறந்த தமிழ்ப் புலவரும் வந்தார். சில நினைவுகளுக்கு முன் 'இரு சமய விளக்கம்' என்ற தமது நூலை என்னிடம் தந்து, நான் படித்துப் பார்த்துக் கருத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

கொஞ்ச நாட்களாக இந்தக் கவிஞர்களின் அன்புத் தொல்லை எனக்கு அதிகமாகியிருந்தது.

கலைஞர் அல்லஸானி பெத்தன்னாவுக்கு நான் மரியாதை கொடுப்பதைப் பார்த்து இந்தத் தொல்லை,

அல்லஸானி இயற்றிய மிகச் சிறந்த பிரபந்தம் 'மனுசரிதம்'. மார்க்கண்டேய புராணத்தை ஒட்டி அற்புதமாக எழுதியிருந்தார். எனக்கே அந்த நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தார். என்னிடம் அதைக் கொடுப்பதற்காக அரண்மனைக்கு வந்திருந்தபோது, அவருக்குச் சகல மரியாதைகளும் செய்தேன். அவர் காலைத் தொட்டு வணங்கி, வைரம் இழைத்த காப்பை என் கையாலேயே அணிவித்தேன். அவரைப் பல்லக்கில் ஏற்றி, சிலிகை சுமக்கும் ஆட்களோடு நானும் ஒருவனாகச் சில அடி தூரம் அவரைச் சுமந்து சென்றேன். ஒருநாள் எனக்குச் சமமாக யானைமீது ஏற்றிக் கொண்டதை முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். தெலுங்கு இலக்கியத்துக்கு அவர் ஆற்றிய மாபெரும் பணிக்காக, நான் கொடுத்த கௌரவம் அது.

அதன் விளைவு, தெலுங்குப் புலவர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள், சம்ஸ்கிருதக் கவிஞர்கள், கன்னட வித்தகர்கள் - ஏன் - அரபு, பாரசீக மொழி விற்பன்னர்கள் கூடத்

தங்கள் பாடப்பெய் என்னிடம் காட்டுவதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் கவிஞர்களை ஆதரிப்பவன், இலக்கியத்தைப் போற்றுகிறவன் என்று சரியாதவோ, தப்பாதவோ ஒரு அபிப்பிராயம் மக்களிடையே பரவி விட்டதால், நானும் அந்த அபிப்பிராயத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல், எந்த மொழிப் புலவர் வந்தாலும் சன்மானத்துடன் அனுப்புவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்படி என் அறிமுகத்தைப் பெற்றவர் தான் அரிதாசர். அமைச்சர் வடமலையாரின் தம்பி என்ற சலுகை வேறே.

சம்பிரதாயமாகக் கொஞ்சநேரம் பேசிவிட்டு வெகுமானித்து அனுப்பிவிட வேண்டியதுதான் என்று முதலில் நினைத்தவன், 'இரு சமய விளக்கம்' நூலைச் சில நினைவுகளுக்கு முன் படித்தபோது, அது குறித்து ஏற்பட்டிருந்த எண்ணத்தை இன்று புலவர் பெருமானிடம் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். சற்று நேரம் கவலைகளை மறத்திடுக்க இதுவே தருணம் என்று தோன்றியது.

"வரவேண்டும், வரவேண்டும்" என்று அன்போடு வரவேற்று, இருக்கை தந்து அமரச் சொன்னேன் அண்ணன், தம்பி இருவரையும்.

இதைப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு அரிதாசரின் நூலைப் பற்றி நன்கு தெரிய வந்திருக்கும். இருந்தாலும் சிறு குறிப்புத் தருகிறேன். இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது அரிதாசரின் நூல். சைவம், வைணவம் ஆகிய இரு சமயங்களையும் பற்றி விளக்குவது, இரண்டு இளம்பெண்களின் விவாதமாக அதை அமைத்திருந்தார்.

ஒருத்தியின் பெயர் ஆரணவல்லி. சிவனடியான். இன்னொருத்தியின் பெயர் ஆகமவல்லி. திருமாலடியான். இருவரும் தோழிகள். நீராடிக் கொண்டிருக்கும்போது அவள் 'நம் முகங்களே நமவே' என்று சொல்லி ஒரு பாட்டை முடித்தால், இவள் 'அச்சத்தனே பரிபூரணனே நமவே' என்று தன் பாட்டை முடிப்பாள். இரண்டு தோழிகளும் விளையாட்டாகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டவர்கள்.

அரிதாசரிடம், "தங்கள் தூலைப் படித்துவிட்டேன். கடினமான கவிதையாக இல்லாமல், எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளும்படி கிட்டத்தட்ட வசன நடை போலவே இருந்தது. திருமலையப்பரே..." என்றேன். 'திருமலையப்பன்' என்பதுதான் அவருடைய இயற்பெயர். வைணவக் கோயில்களில் கைங்கரியம் செய்து வந்ததால், அரிதாசர் என்று பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது.

அவருடைய சொந்தப் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டதிலேயே புலவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. படைப்பைப் பாராட்டியும் சொன்னதால், மெய்சிலிர்த்துப் போனார். "சக்ரவர்த்தியின் திருவாயினால் இப்படியொரு பாராட்டைப் பெற்றது என பாக்கியம்..." என்றார் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக.

"ஆனால் ஒன்று. 'இரு சமய விளக்கம்' என்று சாமர்த்தியமான தலைப்பு வைத்திருந்த போதிலும், வைணவ சமயத்தைத் தான் உயர்த்திச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்..." என்றேன்.

புலவர் அசட்டுச் சிரிப்புடன், "இருக்கலாம்... நான் வைணவக் கோயில்களில் திருப்பணி செய்யும் வைணவனாயிற்றே! அந்தப் பழக்கம் எப்படிப் போகும்..." என்றார்.

"அத்துடன், வைணவனான என்னைத் திருப்திப் படுத்த வேண்டும் என்பதும் நோக்கமாக இருக்கலாம்..." என்று கேலி செய்தேன். அறிஞர்களை மதிப்புக் குறைவாகப் பேசக்கூடாது என்பது உடனே ஞாபகம் வந்ததால்கையால், பேச்சை மாற்றி "ஏதோ ஒரு திருக்கோயிலுக்கு நிதி உதவி வேண்டுமென்பதற்காக வந்திருப்பீர்கள்... எந்தக் கோயில்..." என்றேன்.

அமைச்சர் வடமலையண்ணன், "இந்த முறை சக்ரவர்த்தியைத் தொல்லைப்படுத்துவதற்காகத் தம்பி வரவிலலை..." என்றார் சிரித்தபடி.

"பின்னே...?"

"மிக அதிக நாள் தலைநகரில் தங்கிவிட்டேன்... ஊர் திரும்ப வேண்டும். தங்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு போகத் தான் வந்தேன்..." என்றார் அரிதாசர்.

"தங்கள் சொந்த ஊர் தொண்டை நாட்டில் உள்ள அரிகண்டபுரம்தானே... இல்லையா..." என்று நான் சொன்னதும், அரிதாசர் பரவசமடைந்தார். சக்ரவர்த்தியிலிருந்து சாதாரணக் குடிமகன் வரை யாராயிருந்தாலும் சொந்த ஊரைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தால் கிறங்கி விடுகிறார்கள் என்பதை நான் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

"இந்தத் தடவை நேரே என் ஊருக்குப் போகவில்லை. திருவரங்கம் போய்ப் பெருமானைச் சேவித்துவிட்டு ஊர் திரும்ப எண்ணியிருக்கிறேன்..." என்றார் அரிதாசர்.

வெளியூர்ப் பயணம் என்று அவர் சொன்னதுமே, எனக்கு முத்து மேற்கொண்ட அபாயமான பயணம்தான் ஞாபகம் வந்தது. முத்துவின் மனைவி சோலை அழுதுகொண்டு நின்ற காட்சி கண்முன் நின்றது.

"காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம் வழியாகத் தானே போவீர்கள்..." என்று கேட்டேன்.

அமைச்சர் வடமலையண்ணன், "தற்சமயம் அது ஒன்றாதான் வசதியான பெருவழியாக இருந்து வருகிறது. வேறு பெருவழிகள் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம்..." என்றார்.

"காஞ்சி, திருவண்ணாமலைச் சாலைகளில் வழிப்பறிக்காரர்கள் கொட்டமடிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன்..." என்றேன், அமைச்சரைப் பார்த்து.

மறுக்க முடியாமல் மௌனமாக இருந்தார் வடமலையண்ணன். அவருக்குப் பரிந்து பேசுகிற மாதிரி அரிதாசர், "தனியாகப் பயணம் செய்தால்தான் பயம்... ஐந்தாறு பேராகச் சேர்ந்து போனால், எந்த வழிப்பறிக்காரனும் வரமாட்டான்..." என்றார்.

"அப்படியா...? நீங்கள் எவ்வளவு பேர் போகிறீர்கள்..." என்றேன்.

"ஐந்து பேர்..." என்றார் அரிதாசர்.

"தண்டு கௌரவம் பெற்ற புலவராயிற்றே நீங்கள்...? பல்லக்கில்தானே போகிறீர்கள்..." என்று கேட்டேன், 'தண்டு கௌரவம்' என்பது சில குறிப்பிட்ட அறிஞர் பெருமக்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டிருந்த பிரத்தியேகச் சலுகையாகும். அந்த உரிமை பெற்றவர்கள் மட்டுமே பல்லக்கில் செல்ல முடியும்.

"இல்லை... மற்ற எல்லோரும் நடந்து வரும்போது, நான் மட்டும் பல்லக்கில் செல்வது நன்றாயிருக்காது..." என்றார் அரிதாசர்.

"என்றைக்குப் புறப்படுகிறீர்கள்..."

"நாளை சாயந்தரம்..."

"இன்னொரு பதினைந்து பேர் உங்கள் கோஷ்டியில் வந்து சேர்ந்து கொள்வார்கள்..." என்றேன்.

"யார் அவர்கள்..." என்றார் அரிதாசர்.

"யாரோ தெரியவில்லை... என்னிடம் வந்து கேட்டிருந்தார்கள். 'தகுந்த துணை சேரும்போது சொல்கிறேன்' என்று சொல்லியனுப்பினேன். நாளை மாலை நீங்கள் புறப்படும் நேரத்துக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்து கொள்வார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் நீங்கள் எதுவும் கேட்க வேண்டாம்..." என்றேன்.

அமைச்சர் வடமலையண்ணன் சந்தேகத்துடன் என்னைப் பார்த்தார். நான் ஏதோ திட்டமிட்டிருக்கிறேன்' என்பதை ஊகிக்க முயற்சிக்கிறார் என்று தோன்றியது. ஆகவே, அவரைப் பேசவிடாமல், "வழக்கம்போல ஆற்றங்கரைச் சத்திரத்திலிருந்துதானே புறப்படுவீர்கள்? அங்கே அவர்கள் வந்து சேருவார்கள்..." என்றேன்.

சொல்லிவிட்டு எழுந்து கொண்டேன். விடை கொடுப்பதற்கு அது அறிகுறி என்று புரிந்து கொண்ட அமைச்சரும் அவருடைய இளவலும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் தலை மறைந்ததுமே, ஐங்கமய்யாவை அழைத்தேன்.

"நாளை மாலை காஞ்சி, திருவண்ணாமலைச் சாலையில் நாம் செல்கிறோம். மொத்தம் பதினைந்து பேர். நான் ஒருவன். நீங்கள் ஒருவர். மீதி பதினமூன்று பேரைத் தயார் செய்யுங்கள். வாலிப வயதாயும் பலசாலிகளாயும் இருக்க வேண்டும்..." என்றேன்.

ஐங்கமய்யா திகைத்து, "தாங்கள் ஏன்..." என்று தயங்கினார்.

"மறுபேச்சுப் பேசாமல் செய்யுங்கள்... ஒவ்வொரு வரிடமும் பெரிய பெரிய மூட்டைகள் இருக்க வேண்டும். சமையல் பாத்திரங்கள், துணிமணிகள் இருப்பது போல வெளிப்பார்வைக்குத் தெரிய வேண்டும். ஆனால், மூட்டைக்குள்ளே சுத்தி, அரிவாள், குத்தீட்டி, ரிபுவாள் முதலியன இருக்க வேண்டும். நம்பகமான ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுங்கள். நாம் எல்லோருமே மாறுவேடத்தில் இருப்போம். விஷயம் ரகசியமாக இருக்கட்டும்..." என்றேன்.

என் திட்டத்தை அவர் புரிந்து கொண்டார். "வழிப்பறிக்க கொள்ளைக்காரர்களை மடக்குவதற்குச் சக்ரவர்த்தி ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும்..." என்றார் மெதுவாக.

"சக்ரவர்த்தியின் ஊழியர்கள் அப்படியொன்றும் கஷ்டப்படுவதாகத் தெரியவில்லை... ஆகவே, தானே கஷ்டப்படுவது என்று சக்ரவர்த்தி முடிவு செய்திருக்கிறார்..." என்றேன்.

என் குரலின் கடுமையைப் புரிந்து கொண்ட ஐங்கமய்யா, "உத்தரவு..." என்றார்.

"ராணியிடமும் மகாபிரதானியிடமும் மட்டும் சொல்லுங்கள்... அவர்கள் ஏதாவது ஆட்சேபம் சொன்னால், 'நான் பிடிவாதமாக இருக்கிறேன்' என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்துவிடுங்கள். வேறு யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்..." என்று மீண்டுமொரு முறை எச்சரித்தேன். அவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

'புத்தியை எதிலாவது செலுத்தினாலொழியப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்' என்று காலையில் நினைத்திருந்தேன். இப்போது வேலை கிடைத்துவிட்டது.

நான் சுறுசுறுப்பானேன்.

"மறுநாள் பிற்பகலிலேயே புறப்பட்டால்தான் இருட்டுகிற நேரத்துக்குப் பெண்ணாற்றைக் கடந்த மறுகரையில் உள்ள சத்திரத்தில் இரவு தங்கி, காஞ்சி வழியாகத் திருவண்ணாமலை செல்லலாம்" என்று ஐங்கமய்யா சொல்லியிருந்தார்.

"களைப்புத் தரும் பயணம்... சக்ரவர்த்திக்கு உடல்நலம் குன்றினால், எல்லாரும் என்னைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாமென்று வேறு உத்தரவிட்டிருக்கிறீர்கள்..." என்றார் கவலையுடன்.

"என் உடல்நலத்துக்கு எந்தக் கேடும் வராது... அப்படியே வந்தாலும், அதற்கு நீர் பொறுப்பாளியல்ல என்று முன்னதாகவே ஓர் உத்தரவாதப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். சரிதானா..." என்று சிரித்தேன்.

பிற்பகல் செய்யவேண்டிய வேலைகளை முற்பகலிலேயே முடித்துக் கொண்டேன். 'அன்றைய அலுவல்கள் என்னென்ன இருக்கின்றன' என்பதை ராயசம் என்ற எழுத்தரிடம் கேட்டபோது, "இக்கேரிப் பானையக் காரணுக்குச் சக்ரவர்த்தி இன்று மாலை கசையடி கொடுக்க வேண்டும்" என்று தெரிவித்தார்.

"ஏன், அந்த ஆள் ரொம்ப முக்கியமானவனா..." என்று கேட்டேன்.

"ஆமாம்... அந்தஸ்துள்ள பானையக்காரனாக இருக்கிறான். அத்தோடு அமைச்சர் அய்யப்பராகவின் மைத்துனன் என்று தெரிகிறது..." என்றார் ராயசம்.

"சரி, அவர் இதுவரையில் வந்து சேரவில்லை என்றால், இன்னொரு நாள் ஏற்பாடு செய்து விடுங்கள். இன்று சாயந்தரம் எனக்கு வேறு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது. இன்னும் நாலைந்து நாட்களுக்கு என்னைத் தேடிவந்து தொந்தரவு செய்யாதிர்கள்..." என்று கூறி ராயசத்தை அனுப்பினேன்.

இந்தச் சாட்டையடி வேலை சங்கடம் பிடித்த சமாசாரம். சரிவரத் திறை செலுத்தாத பரளையக் காரர்களை - அதுவும், 'அவர்கள் சாம்ராஜ்யத்துக்கு எதிராகக் கலகம் செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று செய்தி கிடைத்திருந்தால் - 'சகரவர்த்தி பார்க்க விரும்புகிறார்' என்று சொல்லி அனுப்புவார்கள். நான் ஏதோ விசேடமாக மரியாதை செய்யப் போகிறேன் என்று நினைத்து, பல்லக்கில் அமர்ந்து, குதிரை வீரர்கள் புடைசூழ முரசு, மததளம், பேரிகைகள் முழங்க, படாடோப ஆடம்பரங்களுடன் அவர் வந்து சேருவார்.

இவர்களுக்காகவே அரண்மனை வளாகத்தில் சாட்டையடி மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே அவரை மட்டும் அழைத்துப் போய் உடைகளைக் கழற்றச் சொல்லி, கையில் கசையை எடுக்கும்போதுதான் தங்கள் நிலைமையை உணர்ந்து, காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்பார்கள். என்னையும், கசையடி கொடுக்கும் ஆளையும் தவிர. வேறு யாரும் அந்த மண்டபத்தில் இருக்க மாட்டார்கள்.

இதிலே ஒரு சம்பிரதாயமும் உண்டு.

குறிப்பிட்ட பாளையக்காரன் அவ்வளவாக முக்கிய மில்லாத நபர் என்றால், கசையடி ஆளே அவனை அடிப்பான. நான் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பேன். அப்படி இல்லாமல், அவன் அந்தஸ்து உள்ள பாளையக்காரன் என்றாலோ, அவ்ளது அமைச்சர்களுக்கு உறவினன்

என்றாலோ, ஆளைவிட்டு அடிக்கச் சொல்வது ரொம்ப அவமரியாதையாக இருக்கும். ஆகவே, நானே என் கையால் சாட்டையை எடுத்து உரிய அடிகளைக் கொடுத்து வெளியே அனுப்பி வைப்பேன்.

இது ஒன்றும் ஏன் மனதுக்கு உகந்த காரியமல்ல. ஆனால், ராஜநீதி என்று வரும்போது மனதைக் கல்லாகிக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இது விஜயநகர மன்னர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கடைப்பிடித்து வரும் தண்டனையாகையால், நானும் பின்பற்றி வருகிறேன். எப்படியாயினும், கசப்பான அந்தக் காரியத்திலிருந்து இப்போதைக்குத் தப்ப முடிந்தது குறித்துச் சந்தோஷமாகவே இருந்தது.

ஐங்கமய்யா வந்து, மாறுவேடத்துக்கான ஆடைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, புறப்படலாமென்று ஜாடை காட்டிவிட்டுப் போனார். சேவகர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டு, சுதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உடைகளை மாற்றிக் கொண்டேன். பொய் மீசை, பொய்த் தாடி ஒட்ட வைத்துக் கொண்டேன். பள்ளியறைக்குப் பக்கத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக ஒரு ரகசியப் பாதை இருந்து வருகிறது. வெகுநாட்களாகத் திறக்கப்படாமல் தூசும் தும்பட்டையுமாக இருந்த அந்தப் பாதையின் வழியே வெளியேறி, ராஜவீதியை அடைந்தேன்.

சத்திரத்தை அடைந்தபோது, எனக்குச் சற்றுப் பின்னாலேயே ஐங்கமய்யாவும் அவருடைய ஆட்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். அரிதாசரும் அவருடைய தோழர்களும் சித்தமாக இருந்தார்கள். யாரும் எங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை.

இவர்களைத் தவிர, வேறு சிலரும் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூன்று பெண்மணிகளும் கண்டேன். இரண்டு பெண்கள், கணவருடன் திருவண்ணாமலையிலுள்ள

தங்கள் பிள்ளைகள் வீட்டுக்குச் செல்வதாகச் சொன்னார்கள். மூன்றாவது பெண்மணியின் கணவர சொன்ன விஷயம் விசித்திரமானது.

"போன வாரத்தில் ஒரு நாள் இவள் தாம்பூலம் போடும்போது, தட்டிலிருந்த வெற்றிலையை இடது கையால் எடுத்து விட்டாள்... அது பெரிய பாவ மில்லையா...? அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, அண்ணா மலையார் கோயிலின் புஷ்கரணியில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டுமென்று பெரியவர்கள் சொன்னார்கள். அதனால் இவளை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்..." என்றார் அந்தக் கணவர்.

இதை மூடும்பிக்கை என்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால், ஜனங்களுக்குப் பாவ புண்ணியங்கள் பற்றி எவ்வளவு தீர்மானமான கருத்து இருக்கிறது என்றெண்ணி வியந்தேன்.

நாங்கள் மொத்தம் இருபத்து மூன்று பேர் இருந்தோம். ஐங்கமய்யா அழைத்து வந்திருந்த ஆட்களைத் தவிர மற்ற எல்லாருமே நடு வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

எங்கள் கூட்டத்தில் ஒரு வைதீகமான வயோதிகரும் இருந்தார். ஆசார் சீலர் என்பது பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தெரிந்தது. எங்கள் யார் மேலும் பட்டு விடாமல் கொஞ்சம் ஒதுங்கினாற் போலவே நின்று கொண்டிருந்தார். பிற்பாடு நடைப்பயணமாகப் போகும்போதும் கவனித்தேன். அப்படித்தான் இருந்தார். நார்ப் பட்டினாலான மடிசஞ்சி ஒன்று வைத்துக் கொண்டிருந்தவர் அதை எப்போதும் தன் மார்புடனேயே அணைத்துக் கொண்டிருந்தார். எங்கேயாவது இளைப்பாறுவதற்காக தங்கிய சமயங்களில் கூட அதைத் தரையில் வைக்காமல் தன் மடியிலேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படி என்னதான்

விலைமதிக்க முடியாத பொருள் வைத்திருக்கிறாரோ அந்த மடிசஞ்சிக்குள்!

புறப்படும் வேளை வந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு சிவனடியார் ஓட்ட ஓட்டமாக ஓடிவந்து சேர்த்து கொண்டார். முப்பது முப்பத்தைந்து வயதிருக்கும். நல்ல செழுமையான தேகத்துடன் காணப்பட்டார்.

"ஐயா... ஐயா! நீங்கள் எல்லாரும் அண்ணா மலையாரைத் தரிசிக்கக் கிளம்பியிருக்கிறீர்களாமே...? இப்போது தான் கேள்விப்பட்டேன். உடனே ஓடி வந்தேன். சிவனடியாரான என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள், தயவுபண்ணி..." என்றார் அவசரமான, ஆனால் மரியாதையான குரலில்.

அரிதாசர் உடனே, "நீங்கள் திருவண்ணாமலைக்குப் போவது இதுதான் முதல் தடவையா..." என்று கேட்டார்.

"நன்றாய்க் கேட்டீர்களே...? வருடத்துக்கு ஒரு முறை தவறாமல் போய் வருவேன். ஆனால், தனியாகப் போகப் பயம்... உங்களைப் போலப் பக்தர் திருக்கூட்டம் கிடைத்தால் சேர்ந்துகொண்டு விடுவேன்" என்றார் அவர்.

எங்கள் கூட்டத்தில் இருந்த இன்னொருவர், "திருவண்ணாமலைக்குப் போகும் வழி உங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும், இல்லையா..." என்றார்.

"வெகு நன்றாய்... நானே உங்களுக்கு வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்வேன்..." என்று அந்தச் சிவனடியார் கூற, "அப்படியானால் மிக்க மகிழ்ச்சி! எங்களுடன் வாருங்கள்..." என்றார் அரிதாசர்.

எல்லோருமாகச் சத்திரத்திலிருந்து புறப்பட்டோம்.

"நாம் இவ்வளவு பெரிய கூட்டமாக இருக்கிறோம். எந்தத் திருடனும் நம்மை வழிமறிக்க மாட்டான்!" என்று ஒருவர் புன்னகையுடன் கூறினார்.

"இவருக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான்..." என்று ஜங்கமய்யா எனக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக முணுமுணுத்தார். "புதிதாக வந்து சேர்ந்துகொண்ட ஆள் வேஷத்தாரி என்று நினைக்கிறேன் சக்ரவர்த்தி... அவர் கழுத்தில் அணிந்திருப்பது அசலான குத்திராட்ச மாலை அல்ல... போலி மணிமாலை!"

"உங்கள் கண்ணுக்கு அதனை சக்தி உண்டா என்ன! பேசாமல் வாருங்கள்..." என்றேன்.

"அதுமட்டுமில்லை சக்..." என்று ஆரம்பித்தவர், என் எச்சரிகளை ஞாபகம் வரவே, மீதி வார்த்தையைச் சொல்லாமல் நிறுத்திக் கொண்டார். பிறகு, "அதுமட்டுமில்லை... நாம் புறப்பட்டபோது அவ்வளவு நீளநீளமாகப் பேசியவர், பிறகு யாருடனும் எதுவும் பேசுவதில்லை. எதையாவது பேசி, எங்காவது மாட்டிக் கொண்டுவிடுவோமோ என்று ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறார்..."

ஜங்கமய்யா கிளப்பிய சந்தேகம், என் உள்ளத்தை உறுத்தத் தொடங்கிவிட்டது.

யோசித்துக்கொண்டே நடந்தேன். ஜங்கமய்யா திரும்பிப் பார்த்தார். "நீங்கள் போங்கள்... நான் பின்னால்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன்..." என்றேன். மனைவிகளுடன் வந்திருந்த மூன்று ஆண்களும் தங்கள் மூட்டைகளையும் மனைவியிடமே கொடுத்துத் தூக்கி வரும்படி சொல்லி, தாங்கள் உல்லாசமாக நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மனைவி இருக்கையில், மூட்டையைத் தாங்கள் கமப்பது கௌரவக் குறைவான காரியம் என்பது அவர்கள் எண்ணம்!

காஞ்சி நகருக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தோம். அங்கே ஒரு சமணர்கள் மடம் இருக்கிறது. விஜயநகரத்தில்

ஒரு ஸ்ரீஜனக் கோயிலைக் கட்டிய தளபதி இருப்பபாதான் இதையும் கட்டியிருந்தார். வர்த்தமானா கோயில் என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பக்கத்து வீட்டின் வாசலில் ஏழுமட்டுப் பேர் நின்றுருந்தார்கள். கணவனை இழந்த ஒரு பெண் உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிர் துறக்கிறாள் என்று தெரிந்தது.

வீட்டுக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன். இளம் வயதுப் பெண் ஒருத்தி வெறும் தரையில் படுத்திருந்தாள். கடைசி இழையாக மூச்சு ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

சமணர்களில் ஒரு பிரிவினர் இந்த முறையைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள். உடன்கட்டை மாநிரிதான இதுவும். ஆனால், எரியும் சிதையில் விழுந்து உயிர் துறக்காமல் பட்டினி கிடந்து மௌன மெள்ள இறக்கிறார்கள். மரணம் என்பதை ஏதோ தவிர்க்க முடியாத விபத்து என்று எண்ணாமல், விரும்பி வரவேற்க வேண்டுமென்பது இவர்கள் கருத்து. முதல் சில நாட்கள் வழக்கமான உணவு; பிறகு சில நாட்களுக்குத் திரவ உணவு மட்டுமே; அடுத்துச் சில நாட்களுக்குச் சுடுநீர் மாத்திரம். கடைசியில் அதுவும் அருந்தாமல் பிராணனை விடுகிறார்கள். இந்த முறையைப் 'பண்டித மரணம்' என்கிறார்கள். இப்படி உயிர் துறந்தால் மோட்சம் நிச்சயம் என்று நம்புகிறார்கள்.

அந்த இளம்பெண்ணின் முகத்தெளியையும் மனஉறுதியையும் எண்ணி வியந்தவாறு மேலே நடந்தபோது, இன்னொரு தெருவில் பெண்கள் கோலாட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பதினாலு, பதினைந்து வயது இருக்கும். இரண்டிரண்டு பெண்களாக ஜோடி சேர்ந்து, தானம் தப்பாமல் கோலினால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்வரிசையில் நாதகரமும் மேளமும் முழங்கிக்

கொண்டிருந்தன. ஒருத்தி ரொம்ப வேகமாகக் கோஸைத் தட்டி விட்டாள் போலிருக்கிறது. அடுத்தவளின் கையிலிருந்த கோல் பறந்து என்னை நோக்கி வந்தது. அதை லாக்ஸமாகப் பிடித்துவிட்டேன். அந்தப் பெண் சிரித்தபடி ஓடிவந்து, "மன்னிக்கணும்..." என்று கூறிக் கோலை வாங்கிச் சென்றாள்.

கொஞ்சம் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த எங்கள் கூட்டத்தில், சிவனடியார் என்று சொல்லிக்கொண்ட அந்த நபரும் சென்று கொண்டிருந்தார். கோலாட்டத்தின் போது அந்தப் பெண்கள் பாடிய முறையே என் நினைவில் இருந்ததால், சட்டென்று ஒரு யோசனை என் மனத்துக்குள் உருவாயிற்று. அதைத் திரும்பத் திரும்ப ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டேன். திருப்பதியின் அறிகுறியாக, என்னையும் அறியாமல் என் உதட்டில் புன்னகை அரும்புவது எனக்கே தெரிந்தது.

ஏகாம்பரேசுவரர் கோயிலிலும், வரதராஜஸ்வாமி கோயிலிலும், காமாட்சியம்மன் சந்நிதியிலும் தரிசனம் முடித்துக் கொண்டோம். அடுத்த முறை இந்த மாதிரி சாதாரண மனிதனாக இந்த ஸ்தலத்துக்கு வராமல் சக்ரவர்த்தியாக விஜயம் செய்து, இந்த ஆலயங்களில் பல பகுதிகளைச் சீரமைத்துத் திருப்பணி செய்வதோடு, துலாபாரம் நிறுத்தி, ஏராளமாய் மானியங்களும் வழங்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன்.

திருவண்ணாமலையை நோக்கிப் பயணமானோம். இரவு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினோம். சிவனடியார், "அதிகாலையில் எனக்குக் கண்விழித்துப் பழக்கம் உண்டு. விடியற்காலை சமயத்தில் உங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் எழுப்புகிறேன்... அப்போது கிளம்பினால்தான் வெயில் ஏறுவதற்கு முன் ஊரை அடையலாம்..." என்றார்.

அரிதாசர் உட்பட அனைவரும் "அப்படியே செய்யலாம்..." என்றார்கள். ஒருமித்த குரலில்.

சத்திரத்தில் சாப்பிட உட்கார்ந்தோம். இங்கெல்லாம் இலையோ, தாம்பாளமோ போட்டுச் சாப்பாடு பரிமாறுவது கிடையாது. வழுவழுவென்ற கூப்பைக் கல் ஒரு மேடை போல நீளமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பெரிய குழி, சிறிய குழி என்று இரண்டு வகை உண்டு. வசதி படைத்தவர்கள் அதிகப் பணம் கொடுத்துப் பெரிய குழியின் முன்னே அமர்ந்து கொள்வார்கள். சோறு, குழம்பு, கறி, தயிர் முதலியன பரிமாறப்படும். வசதியில்லாதவர்கள் குறைவாகப் பணம் கொடுத்துச் சிறிய குழியின் முன் உட்கார்ந்து கொள்வார்கள். அவர்களுக்குச் சோறும், குழம்பும் மாத்திரம்தான். அதுகூடக் குறைந்த அளவில்தான்.

ஜங்கமய்யா பணம் எடுத்து வந்திருந்தார் எனக்கும் சேர்த்து அங்கங்கே செலவு செய்தார். நான் நன்றாகச் சாப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்டவனாகையால், அநேகமாகப் பெரிய குழிகளிலேயே சாப்பிடுவேன். ஜங்கமய்யா அடிக்கடி என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் பார்வையில் அளவற்ற வருத்தமும் பரிதாபமும் நிறைந்திருக்கும். 'விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தி சாப்பிடுகிற இடமா இது? உண்ணுகிற உணவா இது?' என்ன அநியாயம்!" என்று வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாமல் பார்வையாலேயே மறுகிப் போவார், பாவம். நான் புன்சிரிப்பின் மூலம் அவருக்கு ஆறுதல் கூறுவேன்.

சாப்பிட்டு முடிந்து சத்திரத்தின் திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டோம். ஆனால், தூங்கவில்லை. தங்கள் தங்கள் அனுபவங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். பதிகங்களைப் பாடினார்கள் சிலர்.

சைவம், வைணவம் இரண்டையுமே சமமாக மதிக்கிறவன்தான் நான். ஆனால், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களை அறிந்த அளவுக்கு நாயன்மார்களின் பாசுரங்கள் தெரியாது. எல்லோருக்கும் தெரிந்த, பிரபலமான இரண்டொரு பாடல்களைத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன். என் திட்டத்தை அமல் செய்ய இதுவே ஏற்ற தருணம் என்று முடிவுசெய்து, 'சொற்றுணை வேதியன், சோதிவானவன், பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ்' என்ற அடிகளை உரக்கப் பாடினேன். பிறகு நிறுத்தி, "அடுத்த இரண்டு அடி மறந்து விட்டது... நெஞ்சில் இருக்கிறது, வாயில் வரவில்லை..." என்றேன்.

உடனே அரிதாசர், "நெஞ்சில் இருப்பதுதான் முக்கியம்... வாய்க்கு வராவிட்டால் பரவாயில்லை..." என்றார் சிலேடையாக.

வெற்றிலைப் பாவத்துக்காக கேட்குதராதனம் வந்திருந்த பெணமணி, "எனக்குத் தெரியும்..." என்றார்.

அவரைத் தடுத்து, "இருந்தாலும், நமது சிவனடியார் அதைச் சொல்லி, அதற்கு விளக்கமும் சொன்னால் அதைக் கேட்டு நாமெல்லாம் இன்புறலாம்..." என்று கூறி, அவரிடம் "தாங்கள் சொல்லுங்கள்..." என்றேன்.

அந்த நபர் பெரிதாக நகைத்துவிட்டு, "பால்யத்தில் எவ்வளவோ படித்தேன்... எல்லாம் மறந்துவிட்டது..." என்றார்.

"இப்போது மட்டும் தாங்கள் கிழவராகவா ஆகிவிட்டீர்கள்...? இளம் வயதுதானே... ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லுங்கள்..." என்று மறுபடியும் வற்புறுத்தினேன்.

"ஊகும், சுத்தமாக ஞாபகம் வரவில்லை, தூங்குங்கள்... காலையில் சீக்கிரம் எழுந்துகொள்ள

வேண்டும்..." என்று சொல்லி, மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டு விட்டார் அவர்.

"நீங்கள் சொல்லுங்கள்..." என்றேன், அந்தப் பெணமணியிடம்.

"சொல்கிறேன்... 'சுற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நம்ச்சிவாயமே... சரி தானா...?' என்றார் அவர்.

"அதே, அதே! எனக்கும் ஞாபகம் வந்துவிட்டது... ரொம்ப நன்றி..." என்றேன்.

என பரீட்சை பலித்துவிட்டது.

பிரபலமான இந்தப் பதிகம் தெலுங்குக்காரனான எனக்கே தெரிந்திருக்கும்போது, சிவனடியார் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் இந்தத் தமிழனுக்குத் தெரியவில்லை! இவன் வேஷதாரி என்பதைக் காட்ட இது ஒன்றே போதும்.

ஐங்கமயயா என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். என் மர்மமான புன்னகையைப் புரிந்து கொண்டார்.

எல்லோரும் படுத்துக் கொண்டோம்.

ஆழ்ந்த நித்திரை.

"ஊம்... ஊம்... எழுந்திருங்கள்! விடியப்போகிறது... எல்லாரும் புறப்பட வேண்டும்..." என்று அந்த ஆள் குரல் கொடுத்தான். இதற்கு மேலும் அவனைச் சிவனடியார் என்று குறிப்பிட்டு, உண்மையான சிவபகதர்களை அவமதிக்க நான் விரும்பவில்லை!

எல்லோரும் பரபரவென்று எழுந்து கொண்டார்கள். நான் திண்ணையிலிருந்து இறங்கிச் சென்று வானத்தைப் பார்த்தேன்.

இந்தச் சித்திரை மாத இறுதி நாட்களில், அஸ்தமித்து ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் கேட்டை நட்சத்திரம் வானத்தின்கீழ்க்குத் திசையில் கிளம்பும். விடியற்காலை நேரமாக இருந்தால், மேற்குத் திசையில் மறைந்து கொண்டிருக்கும்.

ஆனால், இப்போது விருச்சிக ராசியைச் சேர்ந்த அந்தக் கேட்டை நட்சத்திரம், கொடுக்குடன் கூடிய தேள் வடிவத்துடன் நடுவானத்தில் பிரகாசமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதாவது, நடுராத்திரி தாண்டிக் கொஞ்ச நேரம்தான் ஆகியிருக்கிறது. விடிவதற்கு இன்னும் வெகுநேரம் இருக்கிறது. இவனோ, விடியப்போகிறது என்கிறான்!

நானும் ஜங்கமய்யாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். ஜங்கமய்யா தன ஆட்களுக்கு ஜாடை காட்டினார். அவர்களும் புரிந்து கொண்டார்கள்.

23

‘விள்ளவி அளனி விஸ்வசிஞ்ச வத்து. விஸ்வசிஞ்சினவி அளனி வெலிபுச்ச வத்து.’ என்று தெலுங்கில் ஒரு பழமொழி உண்டு. அதாவது, ‘கேட்பதையெல்லாம் நம்பாதே. நம்புவதை எல்லாம் சொல்லாதே’ என்று.

அதுபோல நானும் ஜங்கமய்யாவும் அந்தச் சிவனடியார் வேஷம் போட்ட ஆளைப் பற்றி எவரிடமும் சொல்லவில்லை. எங்களுடைய ரகசியத்தை எங்களுடையே வைத்துக்கொண்டோம். ஜங்கமய்யாவின் ஆட்கள் தங்கள் மூட்டைகளை, ஒரு சுருக்கை இழுத்தால் உடனே அவிழ்ந்து கொள்ளும்படி தயாராகத் தோள் மீது வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எனக்கு ஒரு குறுக்கு வழி தெரியும். அந்த வழியில் போனால் விடிவதற்கு முன்னால் சத்திரத்தை அடைந்து, குளித்துச் சாப்பிட்டு, வெயில் ஏறுவதற்குள் திருவண்ணாமலைக்குப் புறப்பட்டு விடலாம்” என்று கூறிய அந்த ஆள், பெரிய பாதையிலிருந்து கிளைத்த ஒரு சிறிய வழியில் திரும்பினான். இருபுறமும் புதர்கள் நிறைந்த ஒற்றையடிப் பாதை.

எல்லாரும் அவனுடன் சுறுசுறுப்பாகப் புறப்பட்டோம்.

“இந்த வழி ஒரே இருட்டாக இருக்கிறதே?” என்று ஒரு பெண் முணுமுணுத்தாள்.

"அம்மா, எந்த வழியில் போனாலும் இருட்டாகத் தான் இருக்கும். இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான், சூரியோதயமாகி வெளிச்சம் வந்து விடும்" என்றான் அவன்.

நான் மறுபடியும் வானத்தைப் பார்த்தேன். கேட்டை நட்சத்திரம் அப்படியேதான் இருந்தது. விடிவதற்கு இன்னும் வெகுநேரம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்த வண்ணம்.

"நேற்று ராத்திரி நாம் சத்திரத்தில் தங்கியிருந்தபோது அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் வந்து என்னிடம் ஒரு விஷயம் சொன்னான்" என்றார் அரிதாசர்.

"என்ன விஷயம்?" என்று ஜங்கமயயா கேட்டார்.

"ஒன்றுமில்லை. பயணம் போகிறவர்கள், சில சமயம் முதலில் சில வில்லாளிகள் போகும்படி அமர்த்திக் கொள்வார்களாம். வில்லில் அம்பு பொருத்தி நானேற்றி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே நடக்க, பயணிகள் பின்னால் வருவார்களாம். அந்த மாதிரி பாதுகாப்பு இருப்பதைக் கண்டதும் எந்த வழிப்பறித் திருடனும் வரமாட்டானாம்" என்றார் அரிதாசர். "தங்கள் கிராமத்தில் அப்படிச் சில வில்லாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்று அந்தக் கிராமவாசி சொன்னார். தகுந்த கூலி கொடுத்தால் திருவண்ணாமலை வரையில் பாதுகாப்புக்கு வருவார்கள் என்றார்."

"நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?"

"வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். 'கூலி கொடுத்து ஆள் அமர்த்தும் அளவுக்கு நாங்கள் பணக்காரர்கள் அல்ல. கொள்ளையடிக்கும் அளவுக்கு எங்களிடம் செல்வமும் கிடையாது' என்று சொல்லி விட்டேன்" என்றார் அரிதாசர்.

எங்கள் பேச்சைக் கேட்டபடி நடந்து கொண்டிருந்த அந்த மோசடிக்காரன், "பெரியவரே, வில்லும் அம்பும் எதற்கு, நான் இருக்கிற வரையில்? பயப்படாமல் என்கட வாருங்கள். பத்திரமாக அழைத்துப் போகிறேன், உத்தரவாதம்" என்றான்.

நானும் ஜங்கமயயாவும் சிரித்துக் கொண்டோம்.

இரண்டு பக்கமும் பனந்தோப்புகள் சூழ்ந்திருந்தன. நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் ஒறையடிப்பாலை லேசாகத் தெரிந்தது. தலைநகரில் இருக்கும்போது, வசதியுள்ளவர்கள் மட்டும்தான் காலணி அணிவது வழக்கமென்றாலும் இப்போது வெகு தூரம் நடைப்பயணமாகப் போவதால் எல்லாருமே காலுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்திருந்தார்கள். பெரும்பாலோர் அணிந்திருந்தது மரத்தினால் செய்த பாதக் குறடுதான். நாங்களும் இன்னும் இரண்டொருவரும் தோலில் செய்த செருப்பை அணிந்திருந்தோம்.

இருந்தாலும் பாதையின் இரண்டு பக்கமும் நெருக்கமாய் வளர்ந்திருந்த முள்செடிகள் எங்கள் தேகத்தைக் குத்தின. ஆகவே, பரவலாகச் செல்லாமல் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சென்றோம்.

வழிகாட்டுவதாக அழைத்துப் போகிறவன் கபடப் பேர்வழி என்று தெரிந்தது முதல், எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. இப்போது நானும் ஜங்கமயயாவும் எல்லாருக்கும் பின்னால் கடைசியாக நடந்து கொண்டிருந்ததால் அதை மெதுவே கேட்டேன்.

"ஏன் ஜங்கமயயா, நாம் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறோம். இந்த ஒண்டி ஆள் நம்மை எப்படிக் கொள்ளையடிக்க முடியும்?" என்றேன்.

"தாங்கள் நினைப்பதுபோல இவன் ஒண்டி ஆள் அல்ல" என்றார் ஜங்கமயயா... "பெரிய திருட்டுக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன். அவர்களுடைய கையான்,

பயணிகளுக்கு வழிகாட்டுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, தப்பான பாதையில் அழைத்துப் போவான். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும் சீழ்க்கை அடிப்பான். ஒளிந்திருக்கும் திருடர்கள் வெளியே வந்து மடக்கிக் கொள்வார்கள். இப்போது இவன் நம்மை அழைத்துச் செல்வது நிச்சயமாய்த் தப்பான வழிதான்" என்றார் ஐங்கமய்யா.

நான் திரும்பி அண்ணாந்து பார்த்தேன்.

திருவண்ணாமலையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் படசத்தில், வலப்புறமாக, தூரத்தில் ஒரு சிறு குன்றும் அதன்மேல் ஒரு கோயிலும் கண்ணில் படுவது வழக்கம். வெறும் போர்வீரனாக இந்த பகுதிகளில் சுற்றித்திரிந்த காலத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அது என்ன குன்று என்றோ என்ன பெயர் என்றோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், இவன் குறுக்குவழி என்று அழைத்துக்கொண்டு போவது அதற்கு எதிரான இடது திசையில். இங்கிருந்து பார்த்தபோது எந்தக் குன்றும் எந்தக் கோயிலும் கண்ணில் படவில்லை.

"சில சமயம், நமது பாளையக்காரர்களிலேயே கூடச் சில பேர் ஆள் வைத்து இந்த வழிப்பறிகளை நடத்துவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்" என்று ஐங்கமய்யா தெரிவித்தார்.

"சரி, நான் முன்னே போகிறேன்" என்றதும் ஐங்கமய்யா என்னைத் தடுத்தார்.

"நாங்கள் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறோம்..."

"ஐங்கமய்யா, நான் படையெடுத்துச் செல்லும்போது பார்த்திருப்பீர்களே?... பாசறைகளில் என் கூடாரம்தான் முன்னணியில் இருக்கும், மற்ற தளபதிகள் அத்தனை பேருடைய கூடாரமும் பின்னால் இருக்கும். அது, நான் கோழையல்ல என்பதை நிரூபிப்பதற்காக மட்டும் செய்கிற காரியம் அல்ல. எதிரியின் நடமாட்டங்களை எல்லாருக்கும்

முன்பு நான் அறிந்துகொள்வதற்காகத்தான். அந்த வழக்கப்படி இப்போதும் நான் முன்னால் போகிறேன்" என்று கூறி முன்னே சென்றேன்.

நான் உத்தரவு கொடுக்கும் வரையில் உங்கள் ஆயுதங்களை எடுக்க வேண்டாம், ஆட்களுக்கும் சொல்லி வைப்புகள்" என்று கூறிவிட்டு, ஐங்கமய்யா மேலும் தயங்குவதற்கு இடம் கொடுக்காமல் எல்லாரையும் தாண்டிக்கொண்டு அவனை அடைந்தேன்.

அவனுடைய கருத்த மேனி, அந்த இருட்டில் இன்னும் சுறுப்பாய்த் தோன்றியது இருந்தாலும் போலி ஆளாகையால் வழக்கத்துக்கு மீறி, தேவையிலாத இடங்களிலெல்லாம் திருநீறு பூசிக் கொண்டிருந்ததால் அது பளிச்சென்று தெரிந்தது.

தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டேன். "சிவனடியாரின் பூர்வாசிரமத்தைப் பற்றி எதுவுமே தெரியவில்லை. தங்களுடைய திருநாமம் என்னவோ?" என்றேன்.

"இந்தக் கட்டைக்குப் பெயராவது மண்ணாவது" என்று சிரித்தான் அவன். "செங்கோடன் என்று சில பேர் கூப்பிடுவார்கள். அப்படியே வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்" என்று வேகமாக நடந்தான்.

நானும் வேகமாகவே அவனைப் பின் தொடர்ந்து, "தங்கள் உறவினர் யாரேனும் இங்கே இருக்கிறார்களா? இப்படி ஒரு குறுக்கு வழி இருப்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கிறது?" என்று வினவினேன்.

"துறவிக்கு ஊரெல்லாம் உறவுதான்" என்றான் அவன்.

"உண்மைதான், உண்மைதான்" என்று பொய்யான பணிவுடன் அவன் சொல்வதை ஆமோதித்தபடி

சுற்றுப்புறத்தை ஆராய்ந்தேன். மாங்கனும் செடிகளும் காடாய் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றுடன் பெரிய பெரிய கல்மேடுகளும் மண்மேடுகளும் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டன. வழிப்பறிக்காரர்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் ஒளிந்திருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது.

மிகவும் அடர்த்தியான இடத்தை அடைந்தபோது செங்கோடன் நின்றான். வாய்க்குள் இரண்டு விரலை விட்டு, புலமாக ஒரு சீழ்க்கை அடித்தான்.

பயணிகள் கவலாமடைந்து, "என்ன? என்ன? யார் சீழ்க்கை அடிப்பது?" என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது -

"டாய! நிலுவங்கள்" என்று கூச்சலுடன் திமுதிழு வென்று எங்கிருந்தோ நாலு பேர் எதிரில் வந்து வழிமறித்தார்கள். "எடுங்கள் எல்லாவற்றையும்!" என்று கை நீட்டினார்கள்.

செங்கோடன், "என்னப்பா இது? யார் நீங்கள்?" என்றவன் எங்களை நோக்கி, "அட்டா! தெரியாத்நனமாக இந்த வழியில் அழைத்து வந்து விட்டேன், திருட்டுப் பேர் வழிகள் இருப்பார்களென்று தெரியாமல் போச்சே!" என்றான் ஒன்றுமறியாதவன் போல.

"ஐயையோ! திருடர்கள்!" என்று ஒரு பெண் அலற. அவள் கணவன் அவளைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டு, "பயப்படாதே, பயப்படாதே" என்று சொல்ல, ஒவ்வொருவரும் அச்சத்துடன் உளற ஆரம்பித்தார்கள்.

ஐங்கமய்யா என் உத்தரவை எதிர்பார்த்து என்னுகில் ஒடிவந்தார். அவருக்கு மட்டும் கேட்கும் படியாக, "இன்னும் சில பேர் இருப்பார்கள். அவர்களும் வரட்டும்" என்றேன். பிறகு இரைந்து, "மரியாதையாய் விலகிப் போங்கள்! எதுவும் தர முடியாது!" என்றேன்.

திருடர்கள் ஒரு கையில் சுத்தியும் ஒரு கையில் தடியும் வைத்திருந்தார்கள். "கொடுக்க மாட்டீர்களா? கொடுக்கும் படி பண்ணுகிறேன்!" என்ற ஒருவன். எதிர்ப்புறம் திரும்பி, செங்கோடனைப் போலவே சீழ்க்கை அடித்தான். மேலும் நாலு பேர் வந்து எங்களை வழிமறித்தார்கள்.

எங்கள் கூட்டத்தில் அரிதாசரின் தோழராக வந்திருந்த அந்த வயோதிக ஆசார்க்காரர், குரல் நடுங்க, "தம்பி, தம்பி! என் மடிசஞ்சியைத் தொடாதே, அதற்குள் நான் பூஜை செய்யும் சுவாமியும் பூஜைப் பாத்திரங்களும் தான் இருக்கிறது. அதை மட்டும் நானே எடுத்துக்கொண்டு மீதியைக் கொடுத்து விடுகிறேன்" என்றார். அவருடைய மடிசஞ்சியின் மாமம் தெரிந்ததும் நெகிழ்ந்து போனேன்.

அரிதாசரும் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேரும் தங்கள் மூட்டைகளில் சிலவற்றைப் பக்கத்தில் இருந்த புதர்களுக்குள் மெதுவே எறிந்தார்கள். வழிப்பறிக்காரர்கள் போன பிறகு அதை எடுத்துக் கொள்ளலாமென்பது அவர்கள் எண்ணம்!

ஒரு பயணி, "ஐயா, ஐயா! உங்களுக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும். பெண் பிள்ளைகளை எதுவும் செய்யாதீர்கள்! நாங்களாகவே அவர்களிடமிருந்து நகைகளைக் கழற்றித் தந்து விடுகிறோம்! தயவு செய்யுங்கள்!" என்று செஞ்சினார்.

பெண்களின் அழுகை உச்சஸ்தாயியில் ஆரம்பித்து விட்டது. ஆண்களிலும் பயந்த சுபாவம் உள்ளவர்கள், "எங்களிடம் எதுவும் இல்லை! எங்களை விட்டு விடுங்கள்" என்று புலம்பினார்கள்.

இன்னும் சிலர் வந்த வழியே ஓடி விடலாமென்று நாலு புறமும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இருட்டில் எந்த வழியும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ஒரு பெண் உரத்த குரலில், "இப்படி எங்களை மறக்கிறீர்களே? நீங்கள்

நன்றாய் இருப்பீர்களா? உங்கள் பிள்ளை குட்டி விளங்குமா?" என்று கத்தினாள் ஏதோ அவளுடைய சாபத்துக்குப் பயந்து அவர்கள் ஓடிவிடுவார்கள் என்கிற மாதிரி.

"யாரும் பயப்படாதீர்கள்! ஓடாதீர்கள் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!" என்றேன் நான்.

வெறும் மிரட்டலிலேயே எல்லாரும் தங்கள் உடைமைகளைக் கொடுத்து விட்டு ஓடி விடுவார்கள் என்று நினைத்திருந்த திருடர்கள், என் கட்டளையைக் கேட்டதும், "டேய்!" என்று என்மீது பாய வந்தார்கள்.

"ஊம்!" என்று நான் ஜங்கமய்யாவுக்கு உத்தரவிட்டது தான் தாமதம் -

கண் இமைக்கும் நேரம்கூட இருக்காது ஜங்கமய்யாவின் ஆட்கள் வானையும் ஈட்டியையும் வெளியே எடுத்துச் சுழற்றத் தொடங்கினார்கள். ஜங்கமய்யாவும் சளைக்கவில்லை.

திருடர்கள், கபடப் பேர்வழியும் சேர்த்து ஒன்பது போதான முறையான பயிற்சி பெறாத சாதாரண முரடர்கள். ஆனால், ஜங்கமய்யாவின் ஆட்களோ பதினைந்து பேர். வான் போரில் தேர்ச்சிபெற்ற பலசாலிகள். திருடர்களில் எவனும் தப்பிவிடாதபடி வளைத்துக்கொண்டு வாளை வீச, 'ஐயோ! அம்மா!' என்ற அலறலுடன் வழிப்பறிக்காரர்கள் கண்ட துண்டமாக வெட்டப்பட்டு விழுந்தார்கள். செக்கச் செவேலென்று ரத்தம் பீரிடுவது அந்த இருட்டிலும் தெரிந்தது.

அதே சமயம் இன்னொன்றையும் கண்டேன் - செங்கோடன் என்ற அந்த முதல் திருடன் தப்பி ஓடுவதை.

முக்கியமாக அவனைத்தான் பிடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவனாக, "ஜங்கமய்யா! நீங்கள் இவர்களைக்

கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்! நான் இதோ வருகிறேன்!" என்று குரல் கொடுத்தேன். எங்கள் ஆட்களிடமிருந்து ஒரு வாளை வாங்கிக்கொண்டேன். செங்கோடனை விரட்டிக் கொண்டு ஓடினேன்.

இப்போது கீழ்வானம் ரொம்ப ரொம்ப வேசாக வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. இருந்தாலும் போதுமான வெளிச்சம் என்று சொல்ல முடியாது. இந்தப் புதர்களின் நடுவில் ஓடி எனக்குப் பழக்கமுமில்லை. செங்கோடனோ இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். எல்லா வழிகளையும் அறிந்தவன். கல்லையும் முள்ளையும் புதர்களையும் லட்சியம் செய்யாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். எனக்கும் அவனுக்குமிடையே இருந்த தூரம் சிறிது சிறிதாக அதிகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எனினும் நான் விடவில்லை. அவன் தலை என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விடாமல் பார்த்துக்கொண்டே துரத்தினேன்.

வெகுதூரம் ஓடிய பின் திடீரென்று எனக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

அதுவரையில் ஒற்றையடிப் பாதையாக இருந்த அந்த வழி ஒரு பெரிய பாதையில் போய் இணைந்து கொண்டது. மனிதர்களும் வண்டிகளும் போவதற்கு வசதியான அகலச் சாலை.

இது எந்த ஊர்? இந்தப் பாதை எங்கே செல்கிறது?

எதுவும் தெரியவில்லை. இன்னும் நன்றாக விடியாததால், விசாரிப்பதற்குச் சாலையில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லை.

கொஞ்ச தூரம் ஓடியதும் இன்னொரு கிளைப்பாதை பிரிந்தது. இதுவும் நல்ல பாதைதான். ஆனால், சற்றே சிறியது. தெரு என்றே சொல்லலாம். இருபுறமும் மரங்கள் ஒழுங்காக வளர்ந்திருந்தன.

அந்தத் தெருவில் வேறு எந்த வீதும் இருக்கவில்லை. சோடியில் தெருவை அடைத்தாற்போல் ஒரு மாளிகை தென்பட்டது. செங்கோடன் அந்த மாளிகைக்குள் ஓடி மறைவதைக் கண்டேன்.

மின்னலென என் மனத்துக்குள் ஊக்கங்கள் ஓடின.

'செங்கோடன் ஒரு சாதாரணத் திருடன். அப்பாவிப் பயனிகளை ஏமாற்றிக் கொள்ளைக்காரர்களிடம் பிடித்துக் கொடுக்கும் ஒரு வஞ்சகத் திருடன். அவன் ஒரு நாளும் இவ்வளவு பெரிய மாளிகைக்குச் சொந்தக்காரனாக இருக்க முடியாது. அவன் இங்கே தஞ்சம் புகுகிறானென்றால் இந்த மாளிகைக்கு உரியவன் அவனுக்கு வேண்டியவனாக அல்லது அவனுடைய எஜமானனாக இருக்க வேண்டும்.'

- என்று வேகமாகச் சிந்தித்த வண்ணமே நானும் அந்த மாளிகைக்குள் நுழைந்தேன். மிக அதிகாலை வேளை. யாருமே அயாந்த நித்திரையில் ஆழ்கின்ற தேரம். நுழைவுவாசலில் இருந்த காவலாளரும் அப்படித்தான் தூங்கியிருக்க வேண்டும். எனினும் செங்கோடன் உள்ளே ஓடிய வேகத்தில் சிறிது தூக்கம் கலைந்து, என்ன ஏது என்று புரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த சமயம் அவனைத் தள்ளிவிட்டு நானும் உள்ளே புகுந்து விட்டேன்.

முந்தின மாலையில் ஏற்றப்பட்டிருந்த திபங்கள் எண்ணெய் வற்றி ஒளி குன்றிக்கொண்டிருந்தன. முன்புறமிருந்த பெரிய அறையில் ஆசனங்களும் திரைச்சீலைகளும் நிலைக்கண்ணாடிகளும் ஓவியங்களும் ஓவியங்களுக்குச் சூட்டப்பட்டிருந்த ரத்தின ஹாரங்களும் பளபளவென்று பிரகாசித்த தேக்குமரக் கதவுகளும் அந்த மாளிகையின் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டின.

அந்தப் பெரிய அறையின் இருமருங்கும் இரண்டு கதவுகள் காணப்பட்டன. இந்தப்புறம் ஓர் அறையும் அந்தப்புறம் ஓர் அறையும் இருக்க வேண்டுமென்று

நீர்மானித்து. முதலில் இடது பக்கமிருந்த அறையின் கதவைத் திறந்தேன். செங்கோடனோ அல்லது வேறு ஆனோ என் வருகையை எதிர்பார்த்து ஆயுதத்துடன் ஒளிநிதிருக்கலாம் என்று தோன்றியதால் கையில் பிடித்த வாளுடன் மிக மெதுவாகவே திறந்தேன்.

ரொம்பக் கொஞ்சமாகத் திறக்கும் போதே அது ஒரு சயன் அறை என்பது தெரிந்துவிட்டது. விளக்கு மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருக்க, சப்ரமஞ்சக் கட்டிலில் ஒரு வாலிபன் படுத்திருந்தான். அவன் மீது சாய்ந்தாற்போல ஒரு பெண் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். இருவர் முகமும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

என்னதான் பகைவனின் இல்லம் என்றாலும் ஒரு படுக்கையறையில், ஓர் ஆணும் பெண்ணும் அந்தரங்கமாக இருக்கும்போது அங்கே எட்டிப்பார்ப்பது அநாகரிகம் என்று எண்ணினேன். திரும்பி, வலதுபக்கமிருந்த கதவைத் திறந்தேன்.

அதுவும் ஒரு படுக்கையறைதான். ஆனால், கட்டிலில் ஓர் ஆண் மட்டுமே இருந்தான். அறுபது வயதிற்கும்கூட பலவகைச் சந்தடிகளைக் கேட்டு அவனுக்குத் தூக்கம் விழித்து விட்டது போலிருக்கிறது அல்லது வயோதிகர்களின் இயல்புப்படி இரவு வேளைகளில் நிம்மதியான நித்திரையாக இல்லாமல் அரைத்தூக்கமும் அரை விழிப்புமாக இருந்திருக்கலாம்.

நான் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைத்ததும், திடுக்கிட்டு எழுந்து, "யார், யாரது?" என்று கேட்டபடி மஞ்சத்தின் அருகே வைத்திருந்த வாளை எடுக்கப் போனான். ஆனால், விநாடிகூட அதற்கு அவகாசம் கொடுக்காமல் நான் அவனைக் கீழே தள்ளினேன்.

மல்லாந்து விழுந்தான் அவன். ஒரு காலை அவன் வயிற்றின் மீது வைத்துப் பலமாக ஊன்றிக்கொண்டு,

வாளை ஓங்கி, "எங்கே உன் கையாள்? எங்கே அந்தச் செங்கோடன்? மரியாதையாய் உடனே சொல்லு! இல்லாவிட்டால்,"

- என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன், அப்போது தான் அவன் முகத்தை விளக்கு வெளிச்சத்தில் நன்றாகப் பார்த்தேன். "நீயா!" என்று இடுக்கிட்டுப் போனேன்.

காரணம், அவன் ஒரு குட்டியப் பாளையக்காரன். இந்த வட்டாரங்களில் வரி வசூல் செய்யவும், கோயில், குளங்களைப் பராமரிக்கவும் நீதியை நிலைநிறுத்தி அமைதி காக்கவும் ஏற்பட்டவன். சிங்கப்பிரான் என்று பெயர் வருடத்துக்கு இரு முறை மகாநவமி பண்டிகையின் போதும், வருடப் பிறப்பன்றும் தலைநகருக்கு வந்து எனக்குக் காணிக்கை செலுத்தி வணங்கிவிட்டுச் செல்கிறவன்.

சில பாளையக்காரர்கள் தாங்களே வழிப்பறிக்காரர்களைக் கூலிக்கு அமர்த்துகிறார்கள் என்று ஜங்கமய்யா சொன்னது நினைவு வந்தது. அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவன் இந்தப் பாளையக்காரன்!

அதை நினைத்துப் பிரமித்ததால் ஒரு கணம் என் கவனம் சிதறிவிட்டது. அவன் திமிறி எழுந்து, என் வாளைப் பறித்து, என்னைக் கீழே தள்ளினான். என் தலையை வெட்டுவதற்கு அவன் கை ஓங்கியது.

கை சொடுக்கும் நேரத்தில் என் தலை வேறு உடல் வேறாக ஆகியிருக்கும். ஆனால், அதே நொடியில் கதவு மடேலெனத் திறக்க, ஓர் இளைஞன் ஓடிவந்து சிங்கப்பிரானைக் கீழே தள்ளியதோடு, அவன் வாளைப் பறித்து என்னிடம் நீட்டி, "இந்தாருங்கள்! இப்போதே இங்கேயே இவனைக் கொல்லுங்கள் சக்ரவர்த்தி!" என்றான்.

சக்ரவர்த்தி!

அந்தச் சொல் காதுவ விழுந்ததும் அவனைப் பார்த்தேன்.

முத்து! வழிப்பறிக்காரர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டு காணாமற்போன சிற்பக் கலைஞன்!

அவன் எங்கிருந்து வந்தான், எப்படி வந்தான் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்காமல், முதலில் அந்தச் சிங்கப் பிரானைச் சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். வாளை ஓங்கினேன். இந்த முறை ஏமாறக்கூடாது என்று உறுதியாக இருத்தேன்.

ஆனால், அந்தப் பாளையக்காரன் என்னை யாரென்று தெரிந்து கொண்டவுடன் தரையில் கிடந்த படியே, இரு கையையும் கூப்பி, "சக்ரவர்த்தி! என்னை மன்னியுங்கள்- தெரியாமல் செய்து விட்டேன்!" என்று கெஞ்சினான்.

"நீ தெரியாமல் செய்திருந்தாலும் சரி, தெரிந்து செய்திருந்தாலும் சரி, தண்டனை நிச்சயம்!" என்று வாளை மேலும் மேலே உயர்த்தினேன்.

"சக்ரவர்த்தி! என்னை உயிருடன் விட்டால் தங்களுக்கு ஒரு பெரிய உதவி செய்வேன்" என்றான் அவன்.

"உன்னிடமிருந்து எனக்கு எந்த உதவியும் தேவையில்லை" என்றேன்.

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்- தங்கள் அன்புக்குரிய காதலி, நாட்டிய மங்கை, சின்னாதேவி எங்கே இருக்கிறாள் என்பதை என்னால் சொல்ல முடியும்! என்னைக் கொல்லாதீர்கள்!" என்றான்.

என் கை தானாகவே வாளைக் கீழே போட்டது.

24

அல்லும் பசலும் அறுபது நாழிகையும் எந்தப் பெயரை என் உன்னம் மன்னம் செய்து கொண்டிருக்கிறதோ அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடன் புல்லரித்துப் போனவனாக வாளைக் கீழே போட்டேன். இதோ அந்தப் பாளையக்காரன் சிங்கப்பிரான் வாயைத் திறக்கப் போகிறான்! இதோ சொல்லப் போகிறான்! இதோ தெரியப்போகிறது என் உயிருக்கு உயிரான சின்னாதேவி எங்கிருக்கிறாள் என்பது! இதோ, இதோ, இதோ என்று என் மனம் துள்ளிய துள்ளலில் விதி என்று ஒன்று இருப்பதை மறந்தே போனேன். இறைவன் என்று ஒருவன் இருப்பதையும் அவன் இட்ட ஆணையின்படிதான் துரும்பும் தூணும் அண்ட சராசரங்களும் இயங்குகின்றன என்பதையும் உணராத முட்டாளாக நான் ஆனேன்.

உலகம் குரூரமானது. முட்டாள்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்காமல் விடுவதில்லை. எனக்கும் கொடுத்தது.

ஆம். நான் வாளைக் கீழே போட்ட அந்தக் கணமே, பாளையக்காரனின் தலையில் மடேலென்று ஓர் அடி விழுந்தது. என்ன ஏது என்று நான் சுதாரிப்பதற்குள், "அடேய் சிங்கப்பிரான், எங்கள் சக்ரவர்த்தியிடமா உன் திமிரைக் காட்டுகிறாய்!" என்று சீறிய வண்ணம் கையிலிருந்த தடியினால் இன்னோர் அடியும் போட்டு விட்டார்.

ஐங்கமய்யா!

"இருங்கள்! இருங்கள்!" என்று அவரைத் தூரப் பிடித்துத் தள்ளியிருக்காவிட்டால் அடுத்த அடியிலேயே அந்தப் பாளையக்காரனின் உயிர் பொசுக்கெனப் போயிருக்கும். இப்போதுகூடப் பிராணன் போக வில்லையே தவிர, தலையிலிருந்து ரத்தம் பீரிட மயக்கம் போட்டு விழுந்தான் அவன். ஏற்கெனவே வயதானவன், ஐங்கமய்யாவோ சண்டைப் பயிற்சி பெற்ற பலசாலி.

சாளரத்திலிருந்த ஒரு திரைச் சீலையைச் சட்டெனச் கிழித்து அந்தப் பாளையக்காரனின் தலையில் இறுக்கக் கட்டினேன்.

"முத்து! ஓடிப்போய் அருகில் எவரேனும் வைத்தியர் இருக்கிறாரா, பார்! இவனைத் தூக்கிப் போ! சீக்கிரம்!" என்றேன்.

ஏதோ தப்பு செய்துவிட்டோம் என்பதை ஐங்கமய்யா உணர்ந்துவிட்டார். ஆனால், என்ன தப்பென்று தெரியவில்லை.

அவரைக் குற்றம் சொல்வது பிசகு. வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரர்களைக் கொன்று தீர்த்துவிட்டு என் பின்னாலேயே வந்தவர், சிங்கப்பிரானால் எனக்கு ஆபத்து என்று நினைத்து அவனை அடித்து விட்டார் என்று புரிந்தது.

பாளையக்காரனின் முகத்தைப் பார்த்தேன். கண்ணையே திறவாமல் கிடந்தான். தலையில் கட்டியிருந்த துணி சிவந்து சொதசொதத்துக் கொண்டிருந்தது. முககில் விரலை வைத்துப் பார்த்தேன். மூச்சு லேசாக இழையோடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், இன்னும் எத்தனை நேரத்துக்கு ஓடுமோ தெரியவில்லை.

இதற்குள் நன்றாகப் பொழுது விடிந்து வெளிச்சம் வந்துவிட்டது. முந்தின இரவு சாலையில் வந்ததும் திருடர்கள் வழி மறித்ததும் அவர்களுடன் ஐங்கமய்யாவின்

ஆட்கள் போராடியதும் இங்கே வந்ததும் பாணையக்காரன் சிங்கப்பிரான் என்னைக் கொல்லப் பார்த்ததும் முத்து வந்து காப்பாற்றியதும் நினைத்துப் பார்க்கையில் எல்லாமே ஏதோ ஒரு நீண்ட பயங்கரக் கனவாகத் தோன்றியது.

கொடிய நோயில் படுத்துக் கிடப்பவனின் குடும்பத்தில் கூட, வெளிச்சம் வந்ததும் ஒரு தெம்பு வருவதுண்டு. அதுபோல நானும் தெம்பு பெற்றேன். அதற்கேற்றாற்போல் அந்த மாஸிகையின் லேஸையாட்கள் பலர் வந்து, இட்ட வேலைகளைப் பயபக்தியுடன் செய்தார்கள். நான் யாரென்பது தெரிந்துவிட்டதால் பக்தியைவிட பயமே அதிகம் என்று சொல்லவேண்டும். ஒரே ஓர் இளம்பெண் அந்தப் பரந்த முன்னறையின் மறுகோடியில் பேசாமல் நின்றிருந்தாள். மஞ்சத்தில் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த பெண் என்று ஊகித்தேன். ஆனால், அவள் யாருடன் குலவிக் கொண்டிருந்தாளோ அவனைக் காணவில்லை. கோழை! ஓடிவிட்டான் போலிருக்கிறது.

நாலு பேராகச் சிங்கப்பிரானைத் தாங்கிக் கொண்டு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

அரிதாசருக்கு என்னிடம் சிறிது உரிமை உண்டு, புவவர் என்பதால். ஆகவே மெதுவாக என்னிடம் வந்தார்.

"யாரோ பயணிகள் வரப்போகிறார்கள் என்று சொன்னீர்கள்... நானும் அப்படித் தான் நினைத்தேன். ஆனால், தாங்களே வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இப்படியெல்லாம் ஆபத்தை வருவித்துக் கொள்ளலாமா?" என்று தயங்கித் தயங்கிப் பேசினார்.

அவருடைய அன்பு என் சினத்தைத் தணித்தது. "இதெல்லாம் என் கடமை தானே?" என்றேன். பிறகு ஐங்கமய்யாவிடம், "எல்லோருக்கும் வசதிகள் செய்து தரும்படி இங்குள்ள ஆட்களிடம் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

சிங்கப்பிரானைக் காப்பாற்ற நான் ஏன் அத்தனை முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற குழப்பம் தீராமலே அவர் சென்றார்.

எனக்குப் பணிவிடைகள் தேவையிருக்கு மென்பதற்காக முத்து மட்டுமே இருந்தான். நெடுநேரமாக என் மனதுக்குள் உறுத்திக் கொண்டிருந்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

"ஏன் முத்து, இங்கே ஓர் இளம்பெண் இருக்கிறானே, அவள் யார்?"

"சிங்கப்பிரானின் மனைவி. இந்த வயதான காலத்தில் இளம்பெண்ணை மணந்திருக்கிறான்" என்றான் முத்து.

எனக்குத் திகைப்பாயிருந்தது. "மஞ்சத்தில் அவளுடன் ஓர் இளைஞன்லலவா கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த மாதிரி இருந்தது?" என்றேன்.

"அது... அது..."

"சொல்லு."

"சக்ரவர்த்தியான தங்களிடம் பேசக்கூடிய விஷயமல்ல..."

"சக்ரவர்த்திக்குத் தெரியக்கூடாத விஷயம் என்று எதுவும் இருக்கக்கூடாது. சொல்லு," என்று வற்புறுத்தினேன்.

"அது... அவன்... வேறு யாருமில்லை, சக்ரவர்த்தி. நான்தான்..." என்றான்.

"என்னது!" நான் அதிர்ந்துபோனேன். "அங்கே நீ தாலி கட்டிய மனைவி உனக்காக உருக்குலைந்து கொண்டிருக்கிறாள்! அவனைச் சாதியை விட்டு விலக்கி, கையில் சூடு போட்டிருக்கிறார்கள்! இங்கே உனக்குக் காதலி தேவைப்படுகிறாள்! அதுவும் மாற்றான் மனைவி! வெட்கமாயில்லையா?" என்று படபடத்தேன்.

"சக்ரவர்த்தி. சற்றுப் பொறுமையுடன் நான் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும்" என்று கைகுவித்து வேண்டிக் கொண்டான் முத்து. "என் மனைவி சோலை மீது நான் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன். அவள்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். தாங்கள் நினைக்கிறபடி அல்ல."

"பின்னே என்ன நாடகம் இது?"

"நாடகம்தான் சக்ரவர்த்தி. இன்று தாங்கள் வந்த அதே பாதையில்தான் அன்று நானும் வந்தேன். சிங்கப்பிரானின் ஆட்கள் என்னை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டுவீட்டார்கள். நான் தலைநகரில், அரண்மனையில் சிற்பக்கூடம் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவன் என்பதை சிங்கப்பிரான் தெரிந்துகொண்டான். அரண்மனையில் தங்கள் அறை எங்கே இருக்கிறது, கோட்டைக்குள் யார் யாருடைய அரண்மனைகள் எங்கெங்கே இருக்கின்றன, ரகசிய வழிகள் என்னென்ன உண்டு என்றெல்லாம் சொல்லும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்தினான். சொன்னால் என்னை விட்டு விடுவதாகச் சொன்னான். எனக்கு அரண்மனையைப் பற்றித் தெரியவும் தெரியாது. தெரிந்தாலும் ஒரு சதிகாரனுக்குச் சொல்வேனா? மறுத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னை இங்கே ஓர் அறையில் கட்டிப்போட்டிருந்தான்..."

"இருக்கட்டும். இதில் அந்தப் பாளையக்காரனின் மனைவிக்கு என்ன சம்பந்தம்?" என்று குறுக்கிட்டேன்.

முத்து தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். அடிக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தான். அவன் உதட்டில் வெட்கம் தவழ்ந்தது. "சக்ரவர்த்திக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல..."

"சக்ரவர்த்திக்கு தெரியாத விஷயம்? தானாக இருக்கிறது" என்றேன்.

"வயோதிகர்களைக் கலயாணம் செய்து கொள்ளும் எல்லாப் பெண்களுக்கும் இருக்கக்கூடிய சபலம் இவனுக்கும் இருக்கிறது. நானொன்றும் அழகனல்ல இருந்தாலும்... இருந்தாலும்... என்னை... என்னிடம்... அவளுக்கு ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கணவனுக்குத் தெரியாமல் என்னை விடுவித்தான். நான் அவனிடம் மயங்குகிற மாதிரி நடித்து, தப்புவதற்கு வழிபார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பொய்யில்லை... சத்தியம்... அப்போது தங்கள் குரல் கேட்டது."

"ஓடி வந்து என்னைக் காப்பாற்றினாய்?" என்றேன் புன்முறுவலுடன் சற்று முன் அவனைத் தப்பாக எடை போட்டுவிட்டோமே என்று வருத்தம் ஏற்பட்டது.

"ஐயோ! அப்படியெல்லாம் பெரிய வார்த்தை சொல்லாதீர்கள். கோடிக்கணக்கான குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் சக்ரவர்த்தி தாங்கள்..."

கும்பிட்டுவிட்டு அவசரமாக வெளியேறினான் முத்து. தன் மனைவியைப் பற்றிய விவரங்களை ஜங்கமய்யாவிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள எண்ணினான் போலும்.

அந்த வட்டாரத்தின் தலையாரியைக் கூப்பிட்டு னுப்பினேன். பொதுவாக அவன்தான் குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடித்து, சட்டம் ஒழுங்கு நிலைமைகளைக் கண்காணிக்க வேண்டிய அதிகாரி. இவர்களுக்கு நில மானியமும் பாளையக்காரர்களால் ஊதியம், இடவசதியாவும் கிடைக்கின்றன. விஜயநகரத்தில் ஜங்கமய்யாவுக்கு என்ன பொறுப்புகளும் அதிகாரங்களும் உண்டோ அவ்வளவும் இவர்களுக்கு உண்டு.

சக்ரவர்த்தியான நானே நேரில் வந்து கொள்ளைக் காரர்களைப் பிடித்து, அவர்களைக் கையாளாக வைத்திருந்த பாளையக்காரனையும் மடக்கியிருக்கிறேன் என்பது இதற்குள் ஊரெங்கும் பரவி விட்டது.

தலையாரி வரும்போதே நடுக்கத்துடன் வந்தான். நான் அரசு உடையில் இல்லா விட்டாலும் பெரிய தாடியையும் பெரிய மீசையையும் எடுத்துவிட்டதால் என்னை அடையாளம் கண்டுக்கொண்டு விட்டான். "சக்ரவர்த்தி" என்னை மன்னியுங்கள்!" என்று என காலில் நெடுஞ்சாணகிடையாக விழுந்தான்.

"சே, சே' எழுந்திருங்கள்! நீங்கள் என்ன தப்புச் செய்தீர்கள்! ஒன்றுமேயில்லை." என்றேன். ஆனால் என் குரலில் இருந்த கேலியும் கடுமையும் அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. எழுந்து கொண்டவன் தலைகுனிந்து நின்றான். புயல் காற்றில் சிக்கிய பனை மரம் போலக் கால் முதல் தலைவரை ஆடியது.

"நீங்கள் எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை, தலையாரி, பாளையக்காரன் எப்படியோ அப்படித்தானே அவன் ஊழியனும் இருப்பான்! அவனிடம் கையூட்டு வாங்கிக் கொண்டு அப்பாவிப் பிரயாணிகளை வழிமறித்துக் கொள்ளையடித்து, பாளையக்காரனுக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்து நீங்களும் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டீர்கள்! அதென்ன பெரிய குற்றம்" என்று சீற்றத்துடன் சிரித்தேன்.

நான் அவனை மன்னிக்கத் தயாராயில்லை.

அருகிலிருந்த ஐங்கமய்யாவின் ஆட்களிடம், "இவனை இழுத்துக் கொண்டு போய் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளை இட்டேன். அந்த வார்த்தை போதும் அவர்களுக்கு. ஒன்று, தலையை வாங்கிவிடுவார்கள் அல்லது மாறுகால் மாறுகை வெட்டி விடுவார்கள்.

"சக்ரவர்த்தி" என்று கதறிக்கொண்டே போனான் அந்தத் தலையாரி. தரதரவென்று தரையோடு அவனை இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். அப்படியும் திரும்பித் திரும்பி என்னைப் பார்த்து, "நான் பண்ணியது தப்புதான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், காஞ்சிபுரத்திலிருந்து திருவண்ணாமலை வரை பாதையும் சரியில்லை. போதுமான ஆட்களும், அவர்கள் தங்கியிருப்பதற்குக் காவல்நிலையங்களும் இல்லை" என்று அழுதுகொண்டே போனான்.

"எந்தக் காவலும் இல்லாதபோதுகூட ஜனங்கள் அச்சமில்லாமல் நடமாட வேண்டும். அதுதான் விஜயநகர அரசுக்கு அழகு. 'தலைநகரில் நடுராத்திரியில்கூடப் பெண்கள் நகைகள் அணிந்து தனியாகப் போய் வர முடிகிறது' என்று ஒரு நாள் பாரசீக தூதர் என்னிடம் சொன்னார். அப்போது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருந்தது! இந்த மாதிரி பாளையக்காரர்களும் இந்த மாதிரி தலையாரிகளும் இருந்தால் தேசம் என்னாவது!" என்றேன் ஐங்கமய்யாவிடம்.

சிங்கப்பிரானுக்குச் சிகிச்சை செய்த கிராமத்து வைத்தியர் வந்தார். எண்பது வயது இருக்கும்.

"எனக்குத் தெரிந்த வரையில் பாளையக்காரருக்குச் சிகிச்சை செய்து ரத்தப் போக்கை நிறுத்தியிருக்கிறேன். ஆனால், அவர் பிழைப்பாரா மாட்டாரா என்று சொல்வதற்கில்லை. தலைநகருக்கு எடுத்துப் போய்ப் பெரிய வைத்தியர்களிடம் காட்டினால்தான் தேவலை" என்றார் அந்த வயோதிகர்.

"விரைவாகச் செல்லக்கூடிய மாட்டு வண்டி தயார் செய்யுங்கள்" என்றேன் ஐங்கமய்யாவிடம். சிங்கப்பிரான் இருந்த நிலைமையில் குதிரைமீது கிடத்த முடியாது.

பழைய சோழர்கள் காலத்தோடும் பாண்டியர்கள் காலத்தோடும் ரதங்கள் வழக்கொழிந்துவிட்டன. வேகமான பயணங்களுக்குக் குதிரைகள்தான் இப்போது அல்லது மாட்டுவண்டிகள். பொதிகள் சுமந்து செல்ல மாடுகள், கோவேறுக் கழுதைகள்.

வண்டி வந்தது தகுந்த உத்தரவுகள் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தேன் நேரே ராஜ வைத்தியரின் இல்லத்துக்குப் போகும்படி ஆணையிட்டேன்.

'சின்னாதேவி எங்கிருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும். சின்னாதேவி எங்கிருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும்' இந்த வாக்கியங்களே என் காதுவ ஓலித்துக் கொண்டிருந்தன. அதைச் சொல்வதற்காகவாவது சிங்கப்பிரான் உயிரோடு பிழைத்தெழுந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஏழும்லையானையும் காளத்தி நாதனையும் காஞ்சியில் நான் தரிசித்த எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக்கொண்டேன்.

அரிதாசர் என்னுடன் தலைநகருக்கே திரும்புவதாகச் சொன்னார். புறப்பட்ட வேளை சரியில்லை என்பது அவர் எண்ணம். மற்றவர்கள் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

அரிதாசர், "சக்ரவர்த்தி, நாங்களும் ஜங்கமய்யாவும் குதிரையில் செல்லலாமே? அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா?" என்றார்.

"வேண்டாம்" என்றேன் உறுதியாக. "எப்படி வந்தேனோ, அப்படியே திரும்புகிறேன். இது ஒரு புனிதப் பயணம் மாதிரி ஆகிவிட்டது." என்றேன்.

ஜங்கமய்யா சிறிது பதற்றத்துடன் "வந்திருப்பது சக்ரவர்த்தி என்பது இங்கே எல்லாருக்கும் தெரிந்து விட்டது. இப்போதே மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நிற்கிறார்கள் தங்களைக் காண்பதற்காக. செய்தி பரவி

அடுத்தடுத்த ஊர்களிலும் ஜனங்கள் சேர்ந்து விடுவார்கள்..." என்றார்.

"பாதகமில்லை. சேவகர்களில் இரண்டு பேரை முன்னால் அனுப்பி யாரும் கூட்டம் போடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

குறுகிய பாதையின் இருபுறமும் பிரஜைகள் நின்றிருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் தென்பட்ட ஆச்சரியத்தை எழுத்தால் சொல்வது இயலாத காரியம். கொள்ளைக்காரர்களை ஒழித்ததற்காகக் கைகப்பி நன்றி செலுத்தினார்கள். சிலர் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தார்கள். அவர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தபடி நல்ல பாதையை அடைந்தேன்.

நெடுஞ்சாலையை அடைந்தோம். போகும்போது தான் ஜங்கமய்யாவிடம் நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னேன். காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டது தெரிந்ததும் பதறிப்போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பாதைதான் நன்றாக இருந்ததே தவிர, கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்துக்கு மனிதர்கள் யாரும் கண்ணில் படவில்லை.

முத்து என்னை நெருங்கிப் பணிவாக, "சாலை இவ்வளவு வெறிச்சென்று எந்தக் காலமும் இல்லாமல் இருப்பதால்தான் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களுக்குத் துணிச்சல் வந்துவிடுகிறது. ஜனங்கள் ஐயோ அப்பா என்று கத்தினால்கூட ஏனென்று கேட்பதற்கு யாருமில்லையே!" என்றான்.

அவன் அந்த விஷயத்தை ஆரம்பித்து விட்டதால் ஜங்கமய்யாவுக்குச் சிறிது தைரியம் வந்தது "சக்ரவர்த்தி, ஒரு விஷயம்..." என்று நாழ்ந்த குரலில் ஆரம்பித்தவர், "அந்தத் தலையாரி சொன்னதும் ஒருவகையில் சரிதான். இந்தச்

சாலையில் நிறையக் காவல் விடுதிகள் கட்டி, காவலர்களை நியமிக்க வேண்டும்" என்றார்.

"எந்தெந்த இடங்களில் விடுதி கட்ட வேண்டும்? அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

அரிதாசா, "எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால்..." என்று தயங்கினார்.

"சொல்லுங்கள் புலவரே!" என்று ஊக்குவித்தேன்.

"மக்களுக்கு நன்மையான எதைக் கட்டுவதானாலும் மன்னனுடைய விருப்பம் மட்டும் போதாது. தெய்வமும் வழிகாட்ட வேண்டும்" என்றார் அரிதாசர்.

"புரியவில்லையே?" என்றேன்.

"மூன்று நூலு் வருடங்களுக்கு முன்பு தாமிரபரணி நதி தீரத்தில் உள்ள கோயில்களுக்கு யாத்திரை சென்றிருந்தேன். நதியில் அடிக்கடி வெள்ளம் வந்து சேதம் விளைவிப்பதோடு, பாசனத்துக்குத் தேவையான நீரும் வீணாகிறதென்று கூறி, பல இடங்களில் அணைகட்டி யிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி ஒரு தகவல் சொன்னார்கள்..."

"என்ன தகவல்?"

"கனடியன் என்று ஒரு செல்வந்தர் திருப்பதியிலிருந்து அங்கே வந்தாராம். தன்னுடைய ஏராளமான செல்வத்தை எப்படிச் செலவழிக்க வேண்டுமென்று ஒரு சந்நியாசியிடம் கேட்டபோது, 'மக்களுக்கு உபயோகமாக நிறைய அணைகள் கட்டு' என்று சொல்லி, ஒரு பசுவைக் கொடுத்தாராம்.

"பசுவா... எதற்கு?"

"தாமிரபரணி கரையோரமாக அந்தப் பசுவைப் போக விடும்படி சொன்னாராம். 'அது எங்கெங்கு படுத்து இளைப்பாறுகிறதோ அங்கங்கே அணையைக் கட்டு. தெய்வமே அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சொல்கிறது

என்று அர்த்தம்' என்றாராம். அந்த சந்நியாசி அதன்படி அந்தத் தனவான அணைகள் கட்டினான் என்றார்கள். நாமும் இப்படிச் செய்யலாம்" என்றார் அரிதாசர்.

எனக்கு இது வேடிக்கையாகவும் புதுமையாகவும் தோன்றியது. ஆனால், இறைவனின் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்வதில் என்ன தவறு என்று நினைத்தேன்.

அரிதாசர் சொல்வது எனக்குச் சம்மதம்தான் என்று தெரிந்ததும் ஐங்கமய்யாவும் முத்துவும் போய் எங்கிருந்தோ ஒரு பசுமாட்டையும் அதன் சொந்தக்காரியான பெண்ணையும் அழைத்து வந்தார்கள்.

அந்தப் பெண் முதலில் கொஞ்சம் பயந்தாள். ஆனால், சக்ரவர்த்தி இட்ட பணியில் ஈடுபடுகிறோமென்ற பெருமை முகத்தில் ஜோலித்தது.

பசு முன்னே நடந்தது. அதன் பின்னே அந்தப் பெண் நடந்தாள். அவள் பின்னே நாங்கள் நடந்தோம்.

இரவென்பது கிடையாது, பசுவென்பது கிடையாது. அந்தப் பசு எங்கெங்கே இளைப்பாறியதோ அங்கேதான் நாங்களும் இளைப்பாறினோம். அரிதாசரும் முத்துவும் ஐங்கமய்யாவும் அந்த இடங்களைக் குறித்து வைத்துக் கொண்டு, பக்கத்துக் கிராமத்து மக்களைக் கூட்டி, சாலையில் கல்லும் பதித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வழியிலே மக்களைச் சந்தித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆனால், அவர்களால் இடையூறு ஏற்படவில்லை.

தலைநகருக்குள் நுழையும்போது, செய்தி கேள்விப்பட்டு முதலில் ஓடி வந்தவள் முத்துவின் மனைவி சோலை தான். நான் இருப்பதைக்கூட மறந்து கணவனைக் கூடிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

அவனைப் பார்த்ததுமே, அவள் கையில் இன்னும் ஆறாமலிருந்த ரணத்தைக் கண்டதுமே, அவளுக்காக என்ன

செய்ய வேண்டும் என்பது குறித்து ஒரு முடிவு செய்து கொண்டேன். ஆனால், அதை அங்கே அப்போது வெளியிடவில்லை.

நேரே ராஜவைத்தியரின் இல்லத்துக்குத் தான் சென்றேன். பானையக்காரனின் நிலைமையை அறிந்து கொள்ள என் மனம் துடியாகத் துடித்தது.

ஆனால்...

25

வைத்தியரின் இல்லத்துக்கு விரைந்தேன் என்று கலபமாகச் சொல்லி விட்டேனே தவிர, அதற்கு முன் எவ்வளவு இடையூறுகள்!

தலைநகருக்கு ஏழு கோட்டை வாசல்கள் இருக்கின்றன. நாலாவது வாசலைத் தாண்டிய பிறகு வைத்தியர், கலைஞர் முதலான அறிவாளிகள் வசிக்கும் வீதி வருகிறது.

ஆனால், முதல் வாசலை அடையும் போதே ஒரு சிலிகை வந்து நிற்பதையும் அதிலிருந்து என் அன்னை நாகலாம்பிகை இறங்கி வருவதையும் கண்டேன். "கிருஷ்ணா!" என்று உரக்கக் கூவியபடி ஓடிவந்து என்னை அணைத்துக்கொண்டார். ஐங்கமய்யாவின் ஆட்களில் ஒருவன் முன்னதாகவே போய் என் வருகையைப் பற்றி அறிவித்திருந்தான் போலிருக்கிறது.

தளர்ந்த அன்னையின் உடம்பைத் தாங்கிக் கொண்டு, "என்னம்மா, ஏன் இப்படிப் பதறுகிறீர்கள்? என்ன ஆகிவிட்டது எனக்கு? அதுதான் பத்திரமாக உருப்படியாக வந்துவிட்டேனே?" என்றேன்.

"யாரோ ஒரு பானையக்காரன் உன்னைக் கொலை செய்யப் பார்த்தானாமே... ஐங்கமய்யா அவனை அடித்துப் போட்டாராமே?" என்றார் அம்மா.

"அரண்மனைக்கு வந்து விவரங்கள் சொல்கிறேன். தயவுபண்ணி இப்போது எனக்கு வழி விடுங்கள்" என்று

சொல்லி அவர்கள் கரங்களைப் பற்றி வலுக்கட்டாயமாக பலலக்கில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்தேன்.

ஆனால் அதற்குள், 'சக்ரவர்த்தி வருகிறார்! பேரரசர் வாழ்க!' மன்னர் மன்னன் வாழ்க! என்ற கோஷங்கள் நாலு திசையிலும் கிளம்பிவிட்டன. ஜனங்கள் கூடத் தொடங்கி விட்டார்கள். என்னை அப்படியொரு கோலத்தில் அவர்கள் பார்த்ததில்லை.

வயோதிகா ஒருவர் எல்லாரையும் முண்டியடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு என்னிடம் வந்தார். "சென்ற பத்து தினங்களாகச் சக்ரவர்த்தியைப் பார்த்து ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும் என்று முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார் பதற்றமான குரலில்.

அவரை அம்மாவின் அரண்மனையில் பல முறை பார்த்திருக்கிறேன். அன்னையாருக்கு அவர் ஆஸ்தான ஜோசியர் மாதிரி.

பணிவுடன், "இப்போது நேரமில்லை. இன்னொரு சமயம் பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அவரைக் கடந்து சென்றேன்.

"ஜாதகப்படி சக்ரவர்த்தியின் கால பலம் இப்போது சரியில்லை..." என்று அவர் சொல்வதும், "உங்கள் ஜாதகத்தை முதலில் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் பெரியவரே" என்று யாரோ கேலி செய்வதும் கூடியிருந்த ஜனங்கள் சிரிப்பதும் என் காதில் விழுந்தன. இருந்தாலும், நிற்காமல் மேலும் இரண்டு கோட்டை வாசல்களைத் தாண்டியபோது, மகாபிரதானி அப்பாஜியும் இன்னும் இரண்டு மூன்று அமைச்சர்களும் என்னை எதிர் கொண்டார்கள் அப்பாஜியின் முகத்தில் கவலை தென்பட்டது.

குறிப்பறிந்து மற்ற அமைச்சர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். ஜனங்களை விலகிச் செல்லும்படி

காவலர்கள் துரத்தி விட்டார்கள். நானும் அப்பாஜியும் மட்டுமே தனியாக இருந்தோம். இப்படியொரு மந்திராலோசனைக் கூட்டம் நடுவீதியில் நடப்பது இதுவே முதல் தடவை!

"என்ன அப்பாஜி?" என்றேன்.

அப்பாஜி குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு பேசினார். "முன்பே தங்களிடம் சொன்னதுதான். கோல்கொண்டா கல்தான் குதுப் ஷாஹியும் அகமது நகர் கல்தான் நிஜாம் ஷாஹியும் தங்கள் துதர்களை விஜயபுரம் கல்தான் ஆதில்ஷாஹியிடம் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய பேச்சுவார்த்தை வெற்றிகரமாக முடிந்திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. அகமது நகர் கல்தான் தன படைகளைப் பீமா நதிக்கரையோரமாக நடத்தி வந்து கொண்டிருக்கிறான். விஜயபுரத்தை அடைந்ததும் இரண்டு கல்தான்களின் படைகளும் பீமா நதி கிருஷ்ணாவுடன் கலக்குமிடத்தில் முகாம் அமைக்கும். கோல்கொண்டா படைகளும் அவர்களுடன் சேர்வதற்காக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. எல்லைப்புறத்தில் உள்ள அவர்களுடைய கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தி வருகிறார்கள். முற்றுகையிட்டால் தாக்குப் பிடிப்பதற்காக ஏராளமான உணவுத் தானியங்களும் ஆயுதங்களும் அங்கே சேகரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.."

ஒரே மூச்சில் சொன்ன இந்த விவரங்களைக் கேட்டதும் அப்பாஜியின் பதற்றம் நியாயமானதுதான் என்று புரிந்தது.

"நல்லது. நீங்கள் போய்க் கொண்டே இருங்கள். வைத்தியரின் வீட்டில் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு இதோ பின்னாலேயே வருகிறேன்" என்றேன்.

சின்னாதேவி எங்கிருக்கிறாள் என்பதை அந்தச் சிங்கப்பிரான் வாயினால் கேட்டுத் தெரிந்து

கொள்ளத்தான் நான் அப்படித் துடியாய்த் துடிக்கிறேன் என்று அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. மன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னனாகத் திகழும் இந்த கிருஷ்ண தேவராயன் ஒரு பெண்ணிடம் பித்துக் கொண்டு இப்படி அலைகிறானே என்று அவருக்கு விந்தையாக இருந்திருக்கும். கடமையை உதறித் தள்ளுகிறானே இந்தச் சக்ரவர்த்தி என்று சினமும் ஏற்பட்டிருக்கும்.

ஆனால், அவருக்குக் காதலைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அகஸ்தியரின் பால் பாகவதத்துக்கு 'மனோரமா' என்ற பெயரில் வியாக்கியானம் எழுதிய அறிவாளியே தவிர, காதல் சாஸ்திரத்தின் அரிச்சுவடியும் அறியாதவர்.

நாலாவது கோட்டை வாசலைக் கடந்து வைத்தியரின் இல்லத்தை அடைந்தேன். என் வருகையை எதிர்பார்த்து ராஜ வைத்தியர் வாசலிலேயே நின்றிருந்தார். "வரவேண்டும் சக்ரவர்த்தி" என்று வரவேற்றார்.

"சிங்கப்பிரான் எப்படி இருக்கிறான்?" என்று கேட்டவண்ணம் உள்ளே நுழைந்தேன்.

சிங்கப்பிரானைக் காணோம்.

ஒரு சிறு முக்காலியில், மொட்டையடிக்கப்பட்ட தலையுடன் ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். ஒரு பெண் ஐகயிலிருந்த பாத்திரத்தைச் சாய்த்து அவனுடைய உச்சந்தலையில் ஏதோவொரு தைலத்தை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள். தடதடவென்று கொட்டாமல் ஒரே சீராக, தடித்த கம்பி போல் சீராக விரல்களின் வழியே ஊற்றியவாறு இருந்தான்.

"எங்கே அந்தச் சிங்கப்பிரான் - நான் அனுப்பிய பாளையக்காரன்? இங்கே வந்து சேரவேயில்லையா?" என்றேன் வைத்தியரிடம் கடுமையாக.

"அதோ இருக்கிறானே, சக்ரவர்த்தி!" என்று அந்த மொட்டைத் தலையனைக் காட்டினார் வைத்தியர். "அவனுக்குத்தான் சிகிச்சை நடந்து கொண்டிருக்கிறது" என்றார்.

திடுக்கிட்டவனாகப் பார்த்தேன். ஆம். சொன்னது சரிதான் தலை மழுங்க மழிக்கப்பட்டிருந்ததால் உடனே அடையாளம் தெரியாமல் போய்விட்டது.

என அடுத்த திகைப்பு அவன் கண்களைக் கண்டதும்!

அந்த விழிகளில் ஜீவன் இல்லை. என்னை யாரென்று தெரிந்து கொண்டதாகவோ, தனக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டதாகவோ இம்மியும் தெரியவில்லை. சற்றும் சலனமில்லாமல் சூனியத்தில நிலைத்திருந்தன அந்த உயிரற்ற விழிகள்.

"இவன்... இவனுடைய காயம்..." என்று தடுமாறினேன்.

அந்தப் பெண், தன் பாட்டுக்கு ஒரு பாத்திரம் காலியானதும் இன்னொரு பாத்திரத்தை எடுத்து என்னெய் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

"சக்ரவர்த்தி, இவன் மண்டையின் வெளிப்புறத்தில் ஏற்பட்டிருந்த காயம் பெரிதில்லை. ஆனால், உள்ளே மூளைக்குள் ஏதோ ஒரு நரம்பு பிசுவிட்டது..." என்றார் வைத்தியர்.

"அதாவது?"

"இதற்குப் பெயர் பிரம்மை என்று சொல்வோம், சித்தப்பிரமை என்பார்களே, அதுபோல."

துக்கிவாரிப் போட்டது எனக்கு.

"பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றா சொல்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

"இல்லை, எப்பத்தியம் என்றால் பிறரை அடிப்பார்கள், கல்லை எடுத்து எறிவார்கள். கடடியிருப்பதைக் கிழித்துக் கொள்வார்கள். இவன் அப்படியல்ல. பச்சிளங்குழந்தை மாதிரி இருக்கிறான். பேச்சு வரவில்லை, நினைவு வரவில்லை, என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லத் தெரியவில்லை. எங்கே அழைத்துப் போகிறோமோ அங்கே வருகிறான். எங்கே உட்கார்த்தி வைக்கிறோமோ அங்கே உட்காருகிறான்."

சிங்கப்பிரானுக்கு ஏற்பட்ட அடியைக் காட்டிலும் எனக்கு ஏற்பட்ட அடிதான் பெரியது, என் வலிதான் பெரியது.

"இன்னும் எத்தனை நாளில் சரியாகும்?" என்றேன்.

"சொல்ல முடியாது. ஒரு மாதமுமாகலாம், ஆறு மாதமும் ஆகலாம்" என்றார் வைத்தியர்.

வேறொரு சமயமாயிருந்தால், "இவன் செய்த பாவங்களுக்குக் கடவுள் கொடுத்த தண்டனை" என்று சொல்லியிருப்பேன். இப்போது சொல்ல முடியவில்லை. என் காரியமல்லவா கெட்டுவிட்டது! என்ன பாவம் செய்தேனோ, கடவுள் எனக்கல்லவா தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்! சின்னா தேவியைப் பற்றி இனி இவன் எப்போது சொல்லப் போகிறான்!

அந்தப் பாளையக்காரனைக் காட்டிலும் அதிக 'பிரம்மை' பிடித்தவனாக நான் வாசலுக்கு வந்தபோது, நாடெண்டல கோபமந்திரி, சாளுவ கோவிந்தராக, அய்யப்பராக, மங்கராசய்யா முதலிய பல அமைச்சர்கள் எனக்காகக் காததிரூப்பதைக் கண்டேன். மந்திரா லோசனைக்காக என்னை அரண்மனைக்கு விரைவாக அழைத்துப் போகத்தான் வந்திருந்தார்கள்.

தள்ளி நின்றிருந்த கூட்டத்தின் நடுவே முத்துவும் அவன் மனைவி சோளையும் இருந்தார்கள். முத்துவிடம்,

"இன்று மாலை இரண்டு பேரும் அரண்மனைக்கு வாருங்கள்" என்றேன்.

"உத்தரவு சக்ரவர்த்தி" என்றான்.

வைத்தியரின் வீட்டில் நான் எதிர்பார்த்து வந்த தென்ன, கிடைத்த ஏமாற்றம் என்ன! 'சின்னாதேவி, நீ இந்த விநாடியில் எங்கே இருக்கிறாய்? என்ன பண்ணுகிறாய்?' என்று கேள்விகளில் என உள்ளம் சித்திரவதைப்பட்டு கொண்டிருக்கிறது.

படையெடுப்பு பற்றிய ஆலோசனைக் கூட்டம் கறுகறுப்பாக நடைபெற்றது. மண்டலேசுவரர்கள், தளபதிகள், தளவாய்கள், தளநாயகர்கள் எல்லோருமே ஆர்வத்துடன் பேசினார்கள்.

அப்பாஜி தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டார். "நமக்கு எவ்வளவு குதிரைகள், எவ்வளவு காலாட்கள் தேவைப்படும் என்பதை முதலில் கணக்கெடுக்க வேண்டும். பிறகு எந்தெந்தச் சிற்றரசர்கள், எந்தெந்த அமரநாயகர்கள் எத்தனை படை உதவி செய்வார்கள் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்..."

நான் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டேன். சிற்றரசரின் உதவி என்று வந்ததுமே ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னனின் பெயர் வரும்; ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் என்றதும், அரசகுமாரி திருமலம்பாவின் திருமணப் பேச்சு வரும்.

ஆனால், நல்லவேளையாக ஓர் இடையூறு ஏற்பட்டது.

சேவகன் உள்ளே வந்து, "முத்துவும் அவன் மனைவியும் வந்திருக்கிறார்கள், சக்ரவர்த்தியைப் பார்ப்பதற்காக" என்று தெரிவித்தான்.

"இப்போதுதான் வேளை பார்த்தார்களோ? நாளைக்கு வரச்சொல்லு!" என்று அப்பாஜி கோபமாகச்

சொல்ல, நான் குறுக்கிட்டு, "நான்தான் வரச்சொன்னேன்" என்று கூறி, சேலகனிடம், "அவர்களை வரச்சொல்லு" என்றேன்.

முத்துவும் சோலையும் பயத்துடன் வந்து கைகட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள். சேலகனிடம், "தாம்பூலம் எடுத்து வா" என்றேன்.

வெற்றிலையும் பாக்கும் ஒரு தட்டில் வைத்து எடுத்துவரப்பட்டன.

"சோலை, இப்படி வாம்மா" என்று அழைத்து, தாம்பூலத்தை அவளிடம் தந்தேன். அவளை ஒரு முக்கியப் பதவியில் நியமிக்கப் போகிறேன் என்பதற்கான அடையாளம் அது.

நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டது போல அவையினர் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்று பார்த்தார்கள்.

"செஞ்சியில் நமது மண்டலேகவரராக வையப் பநாயக்கர் இருக்கிறார். ஆனால், அவருக்குக் கீழே வலுவான அமரநாயகர்கள் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. வென்று மண்கொண்ட ஏகாம்பர சம்புவராயர் காலம் தொட்டுச் சீரும் சிறப்புமாக இருந்து வந்த ராஜகம்பீர ராஜ்யத்தில் வழிப்பறிக்காரர்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, காஞ்சிக்கும் திருவண்ணாமலைக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில், உன்னை அமரநாயகராக நியமிக்கிறேன் சோலை" என்று நான் சொன்னவுடன் -

"என்னது!" என்று ஒருமித்த வியப்புக் குரல் ஒங்கி எழுந்தது.

அப்பாஜி கடுமையாக ஆட்சேபித்தார். "சக்ரவர்த்தி, இதென்ன புதிய வழக்கம்! அமரநாயகனாக ஒரு பெண் இருப்பதாவது!"

"அமரநாயகன் என்ற சொல் தப்புதான். அமரநாயகி என்று வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்வோம்" என்றேன் நான் புன்சிரிப்புடன்.

"இது வினையாடுகிற விஷயமல்ல. சக்ரவர்த்தி. பெண்களுக்குப் போய் இப்படிப்பட்ட பதவி கொடுப்பது இதற்கு முன்..."

"பல முறை நடந்திருக்கிறது" என்று அவருடைய வாக்கியத்தை முடித்தேன். "பெரளத தேவராய சக்ரவர்த்தி தன் தங்கை ஹரிமாதேவிக்கு மகாமண்டலேகவர பதவியைப் கொடுத்திருக்கிறார். பொம்மலா தேவியின் புத்திரியான கலாலா தேவி பாகுஞ்சு பகுதிகளில் ராஜப் பிரதிநிதியாக இருந்திருக்கிறார். ஏன், நம் காலத்திலே கூட, பசவப்ப உடையாரின் தாயான பார்வதியம்மா எவ்வளவோ கிராமங்களை நிர்வகித்து வருகிறார். பல மண்டலேகவரர்களின் சகோதரிகளும் மனைவிகளும் தாயராகவும் நிர்வாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்கள். கல்லரசியம்மா, ரமாதேவி, சாவம்மா, பெரிய நரசம்மா, பாலம்மாதேவி- இப்படிப் பலர்..."

நான் சொன்னதெல்லாம் சரித்திர உண்மையாகையால், ஆட்சேபிக்க எழுந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராகத் திரும்ப உட்கார்ந்தார்கள்.

ஆனால், சோலையும் முத்துவும் பதற்றத்துடன் பல முறை என்னை விழுந்து வணங்கி, "சக்ரவர்த்தி, எங்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய பதவிகள் வேண்டாம். நாங்கள் இதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் அல்ல" என்று கண்ணீர் விட்டபடி கெஞ்சினார்கள். "நான் படிக்காதவள், எந்தத் நிர்வாகமும் எனக்குத் தெரியாது" என்று சோலை விம்மினாள்.

"கவலைப்படாதே. படித்தவர்களையும் நிர்வாகம் தெரிந்தவர்களையும் உனக்கு உதவியாக அனுப்புகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, முத்துவிடம், "நீ மட்டும் தலைநகரில்

தங்கி இரு. நடனக்கூடம் முடிவடைந்த பிறகு போகலாம்" என்றேன்.

சோலை எழுந்து கைகுவித்துவிட்டுச் சென்றாள். அவளுடைய வலது கையில் போடப்பட்டிருந்த குட்டுக்கோல் தழும்பு நன்றாகத் தெரிந்தது.

"அப்பாஜி! தாங்களும் மற்ற பிரதானிகளும் அந்தத் தழும்பைப் பார்த்தீர்களா? ஒரு தப்பும் செய்யாத பெண்ணுக்கு இப்படி ஒரு தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவளைச் சாதியை விட்டு விலக்கியிருக்கிறார்கள். இனிமேல் நிலைமை மாறும். பெரிய பதவிக்கு வந்துவிட்டதால், இவள் சாதியினரே இவளைத் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுவார்கள். எல்லா உயர் சாதிக்காரர்களும் இவளை மதிக்கத் தொடங்குவார்கள்" என்று நான் சொன்னேன்.

"இருக்கலாம்" என்று வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புக்கொண்ட அப்பாஜி, "படையெடுப்பின்போது சிற்றரசர்களின் பங்கு என்னென்ன என்பதை இப்போது விவாதிக்கலாம்" என்று ஆரம்பித்தார்.

அன்று தொடங்கி, நான்கு நாட்களுக்கு விவாதம் நடைபெற்றது. சிற்றரசர்களின் ஆதரவைப் பெற வேண்டியது எத்தனை அவசியம் என்று எல்லோரும் வற்புறுத்தினார்கள்.

முக்கியமாக, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் துணை இன்றியமையாதது என்பதையும், அந்தத் துணை கிடைக்க வேண்டுமானால் நான் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரின் குமாரி திருமலம்பாவைத் திருமணம் செய்துகொள்வதே சரியான வழி என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் என்னை எதிர்க்கத் தொடங்கினால் மற்றச் சிற்றரசர்களுக்கும் துணிச்சல் ஏற்பட்டுவிடும் என்று எச்சரித்தார்கள்.

நான் தவித்தேன். யாரிடம் என் காதல் வேதனையைச் சொல்லி அந்தரங்கமாக யோசனை கேட்பது? குழம்பினேன்.

ஐந்தாவது நாள், இருண்ட வானத்தில் சிறிது வெளிச்சம் தெரிந்தது.

காயத்ரி வந்து விட்டாள்.

'காயத்ரி ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டாள்' என்று சேவகன் மூலமாக எனக்குத் தெரிய வந்ததும், அன்னையின் அரண்மனையில்தான் அவள் இருப்பாள் என்று ஊகித்தேன்.

மனசுக்குள் ஒரு திடீர்ப் பரபரப்பும் உற்சாகமும் ஏற்பட்டன. 'சின்னாதேவியைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் வெறும் கையுடன்தான் அவள் திரும்பியிருக்கிறாள்' என்று தெரிந்தபோதிலும், அவள் இங்கே அரண்மனையில் இருக்கிறாள் என்பதே தெம்பைத் தந்தது.

சாளரத்தின் கதவில் ஒரு சிட்டுக்குருவி அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தது. இருந்தாலும், படபடவென்று சிறகை அடித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. அறைக்கு வெளியே தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார் பெளராணிகர், சரீரம் நன்றாயில்லை. இருந்தாலும், இனிமையாகவே தோன்றியது. மனதுக்குள் சூரியோதயம் ஏற்படும்போது, உலகம் மொத்தமும் பிரகாசமாகும் போலும்.

'காயத்ரி முதலில் என்னைப் பார்க்க வராமல், அன்னையைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறாளே...' என்று கொஞ்சம் வருத்தமாக இருந்தது. எனினும், அவள் அந்தப்புரப் பணிப்பெண். தான் வந்துவிட்டதை முதலில் அங்கேதான் தெரிவிக்க வேண்டும்.

வாடிக்கையான அலுவல்களைச் சுருக்கமாகவே முடித்துக்கொண்டு, அம்மாவின் இருப்பிடத்துக்குப் போனேன்.

அங்கே காயத்ரி இருக்கவில்லை.

'சே...' என்றாசுவிட்டது எனக்கு 'இங்கே இவள் இல்லை. அங்கே அவன் இல்லை...' என்பதே என் வாழ்க்கையாகப் போய்விட்டதே!

அன்னை ஏதோ ஒரு கவடியைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். 'இவருடைய வயதை நான் அடையும்போது, இவரளவுக்கு எனக்குக் கண்பார்வை இருக்குமா...' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

"வா கிருஷ்ணா, உட்கார்..." என்றார் அம்மா.

சரி, தான் படிப்பதைப் பற்றி ஆரம்பிக்கப் போகிறார் என்று தெரிந்துவிட்டது.

எனினும், மரியாதை நிமித்தமாக அருகிலிருந்த திண்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தேன். என் பார்வை சுற்றும்முற்றும் அவைந்தது. காயத்ரி கண்ணில் படுகிறாள் என்று.

"பார் கிருஷ்ணா, நமக்குச் சம காலத்தில், கொஞ்ச நான் முன்பு கபீர்தாஸ் என்ற ஞானி வாழ்ந்திருக்கிறார் எவ்வளவு அருமையாகப் பாடியிருக்கிறார் தெரியுமா...? ராம பக்தராகவும் இருந்திருக்கிறார். முசல்மானாகவும் இருந்திருக்கிறார்..." என்றார் அன்னை.

கபீர்தாஸைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ராமானந்தர் என்ற மகான் இங்கே காஞ்சிக்கு வந்து பெரியவர்களிடம் தீட்சை பெற்றுச் சென்றதாகச் சொல்வார்கள். அந்த ராமானந்தரின் சீடர்தான் இந்தக் கபீர்தாஸ் என்ற வரையில் எனக்குத் தெரியும்.

அவ்நதி மொழியிலிருந்து கபீரின் சில வரிகளை மெல்லிய குரலில் பாடிக்காட்டினார் அம்மா. "மூன்று உலகங்களும் சொல்கிற ராமன் அல்ல, நான் சொல்லும் ராமன். எல்லாவற்றையும் கடந்த நிரஞ்சன் என் ராமன்' என்கிறார்.."

அதற்குமேல் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. "காயத்ரி வந்திருக்கிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன் அம்மா... எங்கே அவள்...?" என்றேன்.

"கொஞ்சம் பொறுமையாகத்தான் இரேன்..." என்று அன்னை புன்னகை செய்தார். ஏதேதோ அஸ்திரங்களைப் பற்றிப் புராணங்களில் படித்திருக்கிறேன். அந்த அஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் நான் விழமாட்டேன். அம்மா கனிவோடும் புன்சிரிப்போடும் என்னைப் பார்க்கும்போது மட்டும் அந்த அஸ்திரத்தில் நான் வீழ்ந்துவிடுகிறேன்.

"நான் ஆன்மீக விஷயம் பேச ஆரம்பித்தால் எல்லாரும் ஓட்டம் பிடிக்கிறார்கள். கேவலம், பணிப்பெண்கள் கூட வேறு வேலை இருப்பதாகச் சாக்குச் சொல்லி நழுவி விடுகிறார்கள். நீ ஒருத்தன்தான் நடுநடுவே மாட்டிக் கொள்கிறாய். உன்னையும் விட்டுவிட்டால் எப்படி..." என்று அம்மா சிரித்தார்.

"சரி, சொல்லுங்கள்..." என்றேன்.

"சற்று முன் நீ என்ன கேட்டாயோ, அதற்குப் பதில் சொல்கிறேன்... கபீர்தாஸ் சில வருடங்களுக்கு முன்புதான் முக்தியடைந்தார். அவருடைய பிறப்பு வளர்ப்பைப் பற்றிப் பல கதைகள் உண்டு. ஆனால், நம்மவர்கள், முசல்மான்கள் இருவருமே அவரை மகானாக மதித்து வணங்கினார்கள். அவர் இறந்தபோது, இரண்டு பேருமே அந்த உடலுக்குப் பாத்தியதைக் கொண்டாடினார்கள். நம்மவர்கள் அவரைத் தகனம் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள். முசல்மான்கள் அவரை நல்லடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள்.

இரண்டு கட்சியும் வாகதவாதம் செய்து கொண்டிருந்த போது ஓர் அசிரி கேட்டது. அதன்படி, கபீரின் தேகத்தை மூடியிருந்த துணியை அகற்றிப் பார்த்தால்..."

நான் பிரமிப்பும் திகைப்புமாகக் கேட்கிறேன் என்று அம்மா நினைத்தார். நானோ, 'அவருடைய கதைக்கும் காயத்ரிக்கும் என்ன சம்பந்தம்...' என்று குழப்பம் கொண்டேன்.

"துணியை அகற்றிப் பார்த்தால், அங்கே கபீரின் உடல் இல்லை. பதிலாக, பெரிய புஷ்பக் குவியல்தான் இருந்தது. அதை ஆளுக்குப் பாதியாக எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். நம்மவர்கள் அதைக் காசியில் தகனம் பண்ணினார்கள். அந்த இடத்தில் ஒரு சமாதிகட்டினார்கள். இப்போது அந்த இடத்துக்குக் 'கபீர் சௌரா' என்று பெயர். முசல்மான்கள் மகாகர் என்னுமிடத்தில் புதைத்துக் கல்லறை மண்டபம் எழுப்பியிருக்கிறார்கள்..." என்ற அன்னை, "அவ்வளவுதான் கதை... இனிமேல் நீ போகலாம்..." என்றார்.

"காயத்ரி இருக்கும் இடத்தைப் பற்றித் தங்கள் கதையில் எங்கே வந்தது..." என்று திகைத்தேன்.

"புஷ்பக் குவியல் என்று வந்ததல்லவா..."

"வந்தது..."

"புஷ்பக் குவியல் எங்கே இருக்கும்..."

சற்று யோசித்து, "பூந்தோட்டத்தில்... நந்தவனத்தில்..." என்றேன்.

"அங்கே போய்ப் பா... பூஜைக்காக மலர்கள் கொண்டு வரச் சொன்னேன். அங்கேதான் போயிருக்கிறாள்..." என்று அம்மா சொன்னதுமே புறப்பட்டு விட்டேன்.

அரண்மனைக் கட்டடத்தைப் போல் இரண்டு மடங்கு விஸ்தாரமானது அரண்மனை நந்தவனம். 'காயத்ரியை எங்கே கண்டுபிடிக்க முடியும்...' என்று நினைத்த சமயம் -

சிரிப்பும் பேச்சுக் குரலும் கேட்டன.

அடாத்தியாகச் செடிகள் வளர்ந்திருந்த இடத்தில் காயத்ரியும் யாரோ ஓர் இளைஞனும் இருந்தார்கள். யாரோ ஓர் இளைஞன் அல்ல. இத்தாலிய வைத்தியனான நிக்கோலஸ்தான் அவன். வேட்டி, துண்டு அணிந்திருந்தான். இருவரும் பேசிச் சிரித்தபடியே செடிகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் மண்ணைக் கிளறியபடி இருந்தான். காயத்ரி ஒரு பூவைப் பறித்து முகந்து பார்க்க, அந்தக் கிள்கிளப்பு நாகியை நெருடவே, தும்மினான். இருவரும் சிரித்தார்கள்.

'அவர்கள் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் வரை சேர்ந்தே சென்றுவிட்டு, சேர்ந்தே திரும்பி யிருக்கிறார்கள்' என்பது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. பல நாட்கள் பயணம். நெருக்கமாகப் பழக வேண்டிய நேரங்கள் நிறையவே வந்திருக்கும். அதை நினைக்கையில், ஒரு விநாடி பொறாமை உதித்தது என் உள்ளத்தில்.

நிழலாடுவதைக் கண்டு திரும்பிய இருவரும், ஒரே சமயத்தில் தங்கள் விளையாட்டு முகங்களை மாற்றிக் கொண்டு, "வணக்கம் சக்ரவர்த்தி..." என்றார்கள்.

"தமிழ் கற்றுக் கொண்டாவிட்டார்கள் போலிருக்கிறதே..." என்றேன், நிக்கோலஸைப் பார்த்து.

"நன்றாகவே..." என்று சிரித்தவன், "சக்ரவர்த்தியிடம் ஒரு விண்ணப்பம்... நான் இளைஞன். சாதாரணக் குடிமகன். 'நீங்கள்', 'வாருங்கள்' என்றெல்லாம் என்னைக் கூப்பிடாமல், 'வா... போ...' என்றே அழைத்தால் சந்தோஷப்படுவேன்..." என்றான்.

அவனுடைய பேச்சில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தடங்கல் இருந்தது. எனினும், இவ்வளவு சுதந்திரம் பேசுவது ஆச்சரியம் ஏற்படுத்தியது. "ரொம்பக் காலமாக இங்கே இருந்தவன் மாதிரி பேசுகிறாயே..." என்று பாராட்டினேன்.

"உண்மையிலேயே நான் இந்தத் தேசத்தில ரொம்பக் காலமாக இருப்பவன்தான்..." என்றான் நிக்கோலஸ்.

"என்னது...?" என்று திடுக்கிட்டேன்.

"தங்களிடம் பொய் சொன்னதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும் சக்ரவர்த்தி... 'வெளிநாட்டிலிருந்து புதிதாக வந்திருப்பவன் என்று சொல்லிக் கொண்டால், தனியான மதிப்பும் வசதிகளும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் செய்து கொடுப்பார்கள்' என்று லூயி பாதிரியார் சொன்னார். அதனால் தங்களுக்கும் அப்படியே அறிமுகம் செய்து வைத்தார். உண்மையில், நான் இந்தத் தேசத்துக்கு வந்து பத்து வருடமாகிறது..." என்று அந்த இத்தாலியன் சொல்லச் சொல்ல, என வியப்பும் திகைப்பும் அதிகரித்தன.

"பத்து வருடமாக என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்...? இதற்கு முன்னே எங்கே இருந்தாய்..." என்றேன்.

அதன் பின்னர் அவன் சொன்ன விவரங்கள் என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தின.

நிக்கோலஸ், இத்தாலியைச் சேர்ந்த ஏழைத் தொழிலாளியின் மகன், எதனாலோ, அவனுக்கு வைத்திய சாஸ்திரத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அவனுக்குக் குருவாக ஒரு வயோதிகர் கிடைத்தார். மனித உடம்புக்குள் என்னென்ன உறுப்பு, எங்கெங்கே, எப்படியெப்படி இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகப் பிணத்தை அறுத்து ஆராய்ந்தார்கள் இருவரும் அப்படிச் செய்வது மத விரோதமானது. சட்ட விரோதமானது. ஆகவே, கல்லறையில் புதைத்த உடல்களைத் திருடி எடுத்து ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்களுடைய திருட்டு

வெளியே தெரிந்துவிட்டது. அந்த வயோதிக ஸைத்தியரை உயிரோடு கொளுத்திவிட்டார்கள். நிக்கோலஸ் தப்பி யோடி போர்ச்சுகல் நாட்டை அடைந்து அங்கேயிருந்து புறப்பட்ட ஒரு சுப்பலில் மாலுமியாக வேலைக்கு அமர்ந்து கோவாவுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறான்.

“உன் வாழ்க்கையை ஒரு தனிக் கதையாக எழுதலாம் போலிருக்கிறது...” என்பதற்குமேல் என்னால் பேச முடியவில்லை. பிரமிப்புடன் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன். அதிகம் போனால் இருபத்தைந்து, இருபத்தாறு வயதுதான் இருக்கும். அப்படியானால் பதினைந்து வயதிலேயே இவன் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு வீரசாகசங்கள் தொடங்கிவிட்டன!

“‘ரோமாபுரியில் இருக்கும்போது ரோமானியனாக நடந்து கொள்’ என்று எங்கள் நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டு. அதுபோல, இந்த நாட்டுக்கு வந்ததும் உங்கள் மக்களைப் போலவே நானும் நடை, உடை, பாவனைகளை மாற்றிக் கொண்டேன். லூயி பாபிரியார் என்னைத் தங்களிடம் அழைத்து வந்தபோது மட்டும் மேனாட்டு உடையணிந்து வந்தேன்...” என்றான் நிக்கோலஸ்.

“இந்த நாட்டில் உன் ஆராய்ச்சி தொடர்கிறதா, நின்றுவிட்டதா?” என்று கேட்டேன்.

“மனித உடல்களை அறுத்து ஆராய்வதற்கு இங்கேயும் கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள். முசுல்மான்களும் சம்மதிப்பதில்லை...” என்று அவன் சொல்ல, நான் குறுக்கிட்டு, “எங்கள் மதத்தினரின் உடல்கள் உனக்குக் கிடைக்கவே கிடைக்காது. ஏனெனில், நாங்கள் தகனம் செய்துவிடுகிறோம்...” என்றேன்.

“அதிர்ஷ்டவசமாக எல்லாரும் அப்படிச் செய்வதில்லை சக்ரவர்த்தி...” என்றான் நிக்கோலஸ். பிறகு விளக்கினான்.

பல வருடங்கள் அவன் வடநாட்டில் அலைத்து இரிந்தானாம். கங்கைக் கரையில் வசிக்கிற பலர், இறந்து போனவர்களின் உடல்களைக் கங்கையாற்றில் தள்ளிவிடுவதைப் பார்த்தானாம். அப்படிச் செய்தால் இறந்தவர்களுக்கு மோட்சம் கிடைக்கும் என்று ஒரு நம்பிக்கை. அழுகிவிடாமலோ, கெட்டுப் போகாமலோ மிதந்து செல்லும் நல்ல உடல்களை இவன் கரைக்கு இழுத்து வந்து ஆராய்ச்சி செய்தானாம். யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. சஸ்திர சிசிச்சை செய்யும் பல மருத்துவர்கள் இவனுக்கு உதவியும் செய்தார்களாம். ஸைத்திய சாஸ்திரத்தைக் கரை கண்டவர்களின் இல்லங்களில் தங்கி, அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து ஆயுர்வேதமும் சித்த வைத்தியமும் படித்தானாம்.

இதையெல்லாம் விவரித்தபோது, அவனுடைய குரலில் ஆனவம் தென்படவில்லை. ஆனால், அவனைக் கண்ணாலேயே விழும்பிவிடுகிற டிராக்டரி பார்த்துக் கொண்டிருந்த காயத்ரியின் முகத்தில் பெருமை பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நந்தவனத்தில் நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அமைச்சர் லக்கண்ணாவும் அவருடைய உதவியாளர்களும் தூரத்தில் இருந்தவாறு கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘அப்படி என்ன தலைபோகிற விஷயம் விவாதிக்கிறோம் என்பது தெரியாமல் குழம்பி, குறுக்கிட முடியாமல் தயக்கம் கொண்டவர்களாக அவர்கள் நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

நான் சுதாரித்துக் கொண்டேன். காயத்ரியிடம் பேச விரும்பி வந்ததென்ன, எவனோ ஓர் பறங்கி இளைஞனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்பதென்ன!

“நல்லது... உன் ஆராய்ச்சி வெற்றிபெற என் வாழ்த்துகள்... இங்கே மண்ணைக் கிளறிக்கொண்டு நிற்காதே... எந்தப் பிணமும் கிடைக்காது...” என்றேன்.

காயத்ரி முதன்முறையாகப் பேசினாள்.

"சக்ரவர்த்தி, ஒரு முக்கியமான நபர் பிணமாகி விடாமல் தடுப்பதற்காகவே மூலிகை தேடிக்கொண்டிருக்கிறா இவர்..." என்றாள்.

"என்ன சொல்கிறாய்..."

நிக்கோலஸ் சொன்னான்: "அந்தப் பரளையக்காரன் சிங்கப்பிரான் சித்தப் பிரமையுடன் படுத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது. சங்கபுஷ்பிச் செடியிலிருந்தும் பிரம்மிச் செடியிலிருந்தும் தைலம் எடுத்துத் தேய்த்தால் நினைவாற்றல் திரும்பும் என்று படித்திருக்கிறேன். அரண்மனைத் தோட்டத்தில் அவை கிடைக்குமென்று சொன்னார்கள் அதனால்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

காயத்ரி அவனிடம், "நீங்கள் தேடிக்கொண்டே போங்கள்... செடிகள் கிடைத்ததும் தைலம் எடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் சக்ரவர்த்தியிடம் கொஞ்சம் பேசிவிட்டு வருகிறேன்..." என்றாள்.

நிக்கோலஸ் எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டவன், கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் திரும்பி வந்தான். "சக்ரவர்த்தி, அந்தப் பரளையக்காரனுக்கு உறவினராவது தெரிந்தவராவது இருந்தால் என்னுடன் அனுப்புங்கள்..." என்றான்.

"எதற்கு..."

"ஒரு வைத்தியர் நோயாளியின் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது, அவனுடைய உறவினரையோ, நண்பர்களையோ தன்னுடன் அழைத்துப் போக வேண்டும். சுத்தமான உடையணிந்து, தலை தாழ்த்தி, இனிமையான பேச்சுடன், தன்னம்பிக்கையுடன் வைத்தியர் இருக்க வேண்டும்..."

"யார் சொன்னார்கள் அப்படியெல்லாம்..."

"சரக சம்ஹிதையில் படித்திருக்கிறேன் சுசுருத சம்ஹிதையும் அதேபோல் சொல்கிறது..." என்றான் நிக்கோலஸ்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவனை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, "உன்னுடைய வைத்திய சாஸ்திர அறிவை மெச்சுகிறேன். ஆனால், பேசிக்கொண்டிருக்க இது நேரமில்லை. முதலில் அந்தச் சிங்கப் பிரானுக்குச் சிகிச்சை தொடங்கு. அவனுடைய உறவுக்காரரோ சிநேகிதரோ யாரும் இங்கே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதோ, அமைச்சர் லக்கண்ணா நிற்கிறார். அவரிடம் நான் சொன்னதாகச் சொல்லு... தகுந்த ஆளை உனக்குத் துணையாக அனுப்புவார்..." என்றேன்.

நிக்கோலஸ் தலை மறைகிறவரை அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் காயத்ரி.

"என்ன, இனிமேல் என்னுடன் பேசலாமில்லையா..." என்று நான் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

"உன் கதையைச் சொல்லு..." என்றேன்.

"டாக்டரின் கதை அளவுக்கு என்னுடைய கதை நீளமில்லை..." என்று மெதுவே சொன்னாள் காயத்ரி. 'டாக்டர்' என்ற சொல்லை நான் அப்போதுதான் முதன்முறையாகக் கேட்டேன். அது 'வைத்தியர்' என்பதைக் குறிக்கும் சொல் என்றும் புரிந்து கொண்டேன். காயத்ரியிடம் அவன் தமிழ் கற்றுக் கொண்டது போல, இவளும் அவனிடம் சில புது வார்த்தைகளைக் கற்றுக் கொண்டாள் போலிருக்கிறது.

"ஓரிய மொழியில் நீ ரகசியமாக எழுதியனுப்பிய செய்தி கிடைத்தது. அதற்குமேல் என்ன சொல்லப் போகிறாய்?" என்றேன்.

"அதிகம் இல்லைதான்... சின்னா தேவியும் அவன் அண்ணனும் மூலில்லிபுத்தூருக்கு வரவேயில்லை என்று தெரிந்தது. நானும் டாக்டரும் பல இடங்களில் விசாரித்து அதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம். வந்த வழியே திரும்பி, ஒவ்வொரு ஊரிலும் கேட்டோம். திருவண்ணாமலையைத் தாண்டிய பிறகுதான், நீங்கள் வந்து வழிப்பறிக்காரர்களை மடக்கி, அந்தப் பாளையக்காரனை அடித்து இங்கே இழுத்து வந்தீர்கள் என்று தெரிந்தது சொன்னால் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது சக்ரவர்த்தி... ஒரு விஷயத்தில் தாங்கள் தவறு செய்துவிட்டீர்கள்..." என்றான் காயத்ரி.

அவளுடைய துணிச்சல் ஆச்சரியமாயிருந்தது. "என்ன தவறு..." என்று கேட்டேன்.

"அந்தப் பாளையக்காரனை அழைத்து வந்தவர், அவனுடைய இனம் மனைவியை விட்டுவிட்டார்களே...? அவனுக்குத் தெரிந்த ரகசியம் அவளுக்கும் தெரிந்திருக்கலாமில்லையா..." என்றாள் காயத்ரி.

"அட, ஆமாம்!" என்று ஒப்புக் கொண்டேன். "அவளை நீ பார்த்தாயா என்ன..."

"பார்த்தேன். ஆனால், வேசில் அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பயந்துபோய் எங்கேயோ ஒரு குடிசையில் ஒளிந்திருந்தாள். தேடிக் கண்டுபிடித்தேன்..."

"கண்டுபிடித்து..."

"கண்டுபிடித்து, சின்னாதேவி இருக்கும் இடத்தையும் தெரிந்து கொண்டேன்..." என்ற காயத்ரி, நான் குறுக்கே பேசுவதற்கு இடம் தராமல், "சின்னாதேவி இப்போது பீஜபூர் என்று அழைக்கப்படும் விஜயபுரம் ராஜ்யத்தில் இருக்கிறார். ஆகவே, தாங்கள் விஜயபுரத்தின்மீது படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது மேலும் அவசியமாகி விட்டது..." என்றாள்.

"காயத்ரி, எனக்குள்ள தவிப்பு உனக்குத் தெரியாது..." என்றேன்.

"தெரியும் சக்ரவர்த்தி, விஜயபுரம் படை யெடுப்புக்குத் தங்களுக்குச் சிறைச்சார்களின் சேனை உதவிகள் தேவை. அதன் பொருட்டுத் தாங்கள் மூரங்கப்பட்டணம் ராஜகுமாரியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கும்..." என்றவன், "செய்து கொள்ளுங்கள் சக்ரவர்த்தி, தயங்காமல் செய்து கொள்ளுங்கள்..." என்றான்.

திருமலாம்பாவைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் படி காயத்ரி அழுத்தமாகக் கூறியதைக் கேட்டு நான் கற்சிலையாக நின்றேன். அரண்மனையின் வாடிகுகையான சந்தடிகள், ஆரவாரங்கள் அத்தனையும் ஒரு விநாடி ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டாற்போலவும் ஒரு மாபெரும் நிசப்தம் நிலவுவது போலவும் எனக்குப் பிரமை ஏற்பட்டது.

"காயத்ரி... நீ கூடவா அப்படிச் சொல்கிறாய்? சின்னாதேவியின்மீது எனக்குள்ள காதலை முற்ற முழுக்க அறிந்திருக்கிற நீ கூடவா அதைத் துறக்கும்படி சொல்கிறாய்?" என்றேன்.

"அந்தக் காதலுக்கு எந்தக் குந்தகமும் வராது. நான் உத்தரவாதம்" என்றான் அவன்.

"எதை வைத்துச் சொல்கிறாய்?"

"எதை வைத்தும் சொல்லவில்லை. என் மனதுக்குப் படுகிறது அப்படி தாங்கள் படையெடுப்புக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு, திருமலாம்பாதேவியைக் கைப்பிடிக்கவும் சித்தமாக இருங்கள். ராஜ்யத்தின் நலன்தான் முக்கியம் என்பது நான் சொல்லியா சக்ரவர்த்திக்குத் தெரிய வேண்டும்? பாரததேசம் கண்டிராத மாபெரும் சக்ரவர்த்தியாகத் தாங்கள் திகழுகிறீர்கள். தென்னாட்டை அந்நியப் படையெடுப் பிலிருந்து ரட்சித்து வருகிறீர்கள். அந்தப் பெருமை நீடிக்க வேண்டாமா? நான் இன்றைக்கு ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம்

செல்கிறேன். திருமலாம்பாதேவியை நேரில் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வருகிறேன்" என்றான் காயத்ரி.

"நீ எதற்குப் போக வேண்டும்? அப்பாஜியும் என அன்னையும் ஏற்கெனவே எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்து முடித்துக் காத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் விரித்திருக்கிற வலையில் நான் விழுந்து, அவர்கள் நீட்டுகிற விலங்கை மாட்டிக்கொள்ள வேண்டியதுதான் பாக்கி" என்றேன் வெறுப்புடன். காயத்ரிகூட இப்படிச் கட்சி மாறுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

"அது அன்பு வலை சக்ரவர்த்தி; பாச விலங்கு!" என்று சிரித்தான் காயத்ரி. அந்தச் சிரிப்பு என வெறுப்பை அதிகமாக்கியது.

"அதிருக்கட்டும். சின்னாதேவி விஜயபுரத்தில் இருக்கிறாள் என்று எப்படி சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டேன்.

"தெரிந்ததால் சொல்கிறேன்" என்று புன்னகை செய்தான் காயத்ரி. "சின்னாதேவியும் அவருடைய அண்ணனும் அவர்களுடைய பாகவதமேளா நாடகக் குழுவும் திருவண்ணாமலையைச் சமீபித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், பீஜப்பூர் என்று சொல்லப்படுகிற விஜய புரத்திலிருந்து கல்தானின் உளவாளிகள் கூட்டமொன்று அங்கே வந்திருக்கிறது. கிராமத்து மக்களோடு மக்களாக உட்கார்ந்து அவர்களுடைய நாடகத்தைப் பார்த்திருக்கிறது. சின்னாதேவியைக் கடத்திச் செல்வத் தீர்மானித்திருக்கிறது. அந்த உளவாளிகள் தங்கள் ஊருக்கு நாடக கோஷ்டி வரவேண்டுமென்று எதிராஜனிடம் மன்றாடிக் கெஞ்சி யிருக்கிறார்கள். ஆனால், தாங்கள் எந்த ஊர் என்று சொல்லவில்லை. எதிராஜன், தாங்கள் ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இருந்தாலும், 'உடனே திருமபிவிடலாம்' என்று அவர்கள் சொன்னதால் சம்மதித்திருக்கிறார். பீஜப்பூர் கல்தானின் ஆட்களுக்குச் சிங்கப்பிரானும் உடந்தை இதையெல்லாம் சிங்கப்பிரானின் மனைவி மூலம் தெரிந்து கொண்டேன்" என்று முடித்தான் காயத்ரி.

நான் பெருமூச்சு விட்டு, "சரி. மூர்ச்சுப்பட்டணம் போ," என்றேன் வேண்டா வெறுப்பாக.

"மணமாலையுடன் திருமலாம்பாதேவி வருவார் சக்ரவர்த்தி" என்றான் காயத்ரி புன்னகையுடன், "ராணியைப் பார்த்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு புறப்படுகிறேன்."

அவள் புன்னகை எப்போதும் ரம்மியமாக இருக்கும். இப்போது இருக்கவில்லை.

அவள் புறப்படும் போய் வெகு நேரமான பிறகும் நான் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உப்பரிகையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தேன்.

அடுத்த வீதியில் ஒரு பிச்சைக்காரன் விநோதமான முறையில் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கலலை எடுத்துத் தன் மண்டையில் மடேர் மடேரென்று அடித்து ரத்தம் வழியச் செய்து கொள்வது தெரிந்தது. கத்தியை எடுத்துத் தன் கையிலும் கழுத்திலும் தோளிலும் குத்திக் கொண்டான். ரத்தம் பீறிட்டது. இந்தக் கோரக் காட்சியைக் காண விரும்பாத மக்கள், அவன் கையில் காசைப் போட்டு, 'போய்த் தொலை!' என்று விரட்டினார்கள்.

இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

இவனைப் போலவேதான் நானும் இருக்கிறேன் என்னை நானே குத்திக் கொள்கிறேன். என்னை நானே காயப்படுத்திக் கொள்கிறேன். இவனைப் போலவே நானும் 'என் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுங்கள்! படைப் பிச்சை போடுங்கள்' என்று கேவலம் ஒரு சிற்றரசனிடம் யாசகம் கேட்கிறேன்! என் காதலி சின்னாதேவிக்குத் துரோகம் செய்கிறேன்!

திடீரென்று என் நினைவுகள் விழித்துக்கொண்டன.

கல்தானின் நாட்டில் சின்னாதேவி சிக்கியிருக்கிறாள்! இத்தனை காலமும் சுதந்திரமாக நடமாடிக்கொண்டிருந்தாள். இன்று பீஜப்பூரில் கைதி போல— அல்லது அதைக் காட்டிலும் மோசமாக.

நினைக்கும்போதே நெஞ்சம் பதறியது.

படையெடுப்பைத் துரிதப்படுத்த வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தேன்.

விஜயபுரம் ராஜ்யத்தில் எங்கோ என் சின்னாதேவி இருக்கிறாள். அவளைக் கண்டு பிடித்து விட்டால், அடைந்துவிட்டால், என் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு விட்டால், எல்லாத் துன்பங்களும் தீயினில் தூசாகும்!

அன்று ஆலோசனை மண்டபத்துக்குச் சென்ற போது, எல்லாருக்கும் நான் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்து விட்ட விஷயம் தெரிந்து விட்டது. அவர்களுடைய முகத்தில் தென்பட்ட மலர்ச்சியிலிருந்தே அது தெரிந்தது.

நான் பேச ஆரம்பிக்கும் முன்பே பிரதானி கொண்டமராக எழுந்து, "சக்ரவர்த்திக்கு எங்கள் இதயபூர்வமான வாழ்த்துக்கள்" என்றார்.

அவர்களுக்குச் கருக்கமாக நன்றி கூறிவிட்டு, "அப்பாஜி! எனக்கு ஒரு சந்தேகம்" என்றேன்.

"சொல்லுங்கள் சக்ரவர்த்தி" என்றார்.

"உம்மத்தூர் படையெடுப்பின்போது ஸ்ரீரங்கப் பட்டணம் கோட்டையையும் சிவசமுத்திரம் கோட்டையையும் நாம் வீழ்த்தினோமில்லையா? மொத்தப் பகுதிகளையும் மூன்றாகப் பிரித்து, நமது பிரதிநிதிகளாகக் கெம்பகௌடா, வீரப்பகௌடா, சிக்கராஜா ஆகிய மூவரைத்தானே நியமித்தோம்? இப்போது எங்கிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னர் என்ற பட்டத்துடன் இந்தக் குமார வீரயயா முனைத்தார்?"

"அந்த மூவரும் குமார வீரயயாவைத் தங்கள் மன்னராக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், தங்கள் அன்னையாரின் வழியில் அவர் உறவினர், ஆகவே, ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்" என்றார் அப்பாஜி. 'ராஜவம்சம்' என்று அழுத்திச் சொல்லுவதில் அவருக்கு ஒரு தனியான திருப்பி, திருமலாம்பாவை நான் மணக்கப் போகிறேன் என்பதில் அவருக்குச் சந்தோஷம்தான். எனன்றாலும், அதற்குப் பின்னர் ராஜவம்சத்தைச் சேராத ஒரு நாட்டியக்காரியையும் கைப்பிடிக்கவிருக்கிறேன் என்பதில் அவருக்கு இன்னமும் உடன்பாடில்லாமலே இருந்தது.

படையெடுப்பைப் பற்றிய ஆலோசனை என்பதால், சேனாதிபதிகளும் சர்வ சைன்யாதிகாரிகளும், தளவாய்களும் தண்டநாயக்களும், வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர், "சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு தகவல், பீஜப்பூர் சுல்தானும் அவரது படையினரும் கிருஷ்ணா நதியைக் கடந்து நமது பிரதேசத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய படைகளில் உள்ள சில வெறியர்கள் கரையோரமுள்ள ஊர்களில் அட்டகாசம் செய்வதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது" என்றார்.

அங்கபத்ரா நதிக்கும் கிருஷ்ணா நதிக்கும் இடையேயுள்ள நிலப்பகுதியின் மீது எப்போதுமே என் எதிரிகளுக்கு ஒரு கண், கிருஷ்ணாவில் வெள்ளம் இருக்கும் சமயம் மறுகரையிலேயே இருப்பதும், நீர்மட்டம் குறைவாக உள்ள காலங்களில் இக்கரைக்கு வந்து அட்டுழியங்கள் புரிந்துவிட்டுத் திரும்பிப் போவதும் அவர்களுடைய வாடிக்கையாக இருந்தது. அவர்களை விரட்டியடிக்கும்படி வியாசகுருவும் பல முறை என்னிடம் சொன்னதுண்டு. எனினும், அந்த இடங்களில் பலமான படைகளை நிரந்தரமாக நிறுத்தாமல் விட்டுவிட்டது என் தவறுதான்.

"போருக்கு நானே தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்கிறேன்" என்றேன் உறுதியான குரலில் அடுத்து, "பிரதம தளபதியாக வரப்போகிறவர் யார்?" என்று கேட்டதும், "நான் வருகிறேன் சக்ரவர்த்தி" என்றார் பெம்மசானி ராமலிங்க நாயகர் என்ற தளபதி. இதற்குமுன் பல படையெடுப்புகளில் எனக்கு வலது கையாக விளங்கியவர் அவர், ஆகவே, எல்லாரும் உற்சாகத்துடன் அவருக்கு வாழ்த்துக் கூறினார்கள்.

"நான் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன் சக்ரவர்த்தி. அதைப் போர்க்களத்தில் இருக்கும்போது தங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்" என்றார் ராமலிங்கம்.

எல்லாரும் கலைந்து சென்ற பிறகும், அப்பாஜி மட்டும் உட்கார்ந்திருந்தார். போர் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே இருபது வயதுக் காணையைப் போல் தோள் தட்டிக்கொண்டு ஆர்ப்பரித்து எழுந்திருப்பவா இன்று ஏனோ அதிகம் பேசாமலே இருந்தார்.

"அப்பாஜிக்கு ஏதோ வருத்தம் போலிருக்கிறது?" என்று நான் கேட்டதற்கு அவர் மறுக்கவில்லை. "ஆமாம்" என்றார்.

"ஏன்?" என்றேன்.

"வேறொன்றுமில்லை. ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரின் மகனை மணக்கும்படி நான் எவ்வளவோ முறை சொன்னேன். பெரிய ராணியும், சொன்னார்கள், அப்போதெல்லாம் கேட்காத தாங்கள், எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு பெண் சொன்னதும் சம்மதித்து, அவளையே தூதராகவும் அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். எனக்கு அவ்மரணமாக இருக்கிறது" என்று ஒளிவு மறைவின்றிப் பேசினார் அப்பாஜி.

சட்டென்று பதில் சொல்ல எனக்குத் தெரியவில்லை. "அப்படியில்லை அப்பாஜி. தாங்களும் அம்மாவும் சொல்லச் சொல்ல என் மனம் கரைந்து கொண்டே வந்தது. கடைசியாகக் காயத்திரியும் வற்புறுத்தவே முற்றிலுமாகக் கரைந்து விட்டது. அவ்வளவுதான். எப்படியானால் என்ன, தங்கள் விருப்பத்தைத்தானே காயத்திரியும் நிறைவேற்று கிறாள்?" என்றேன். 'எங்கிருந்தோ வந்த பெண்' என்று அவர் குறிப்பிட்டது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனாலேயே காயத்திரி என்ற பெயரை அடிக்கடி உபயோகித்தேன்.

அப்பாஜி மேற்கொண்டு விவாதம் செய்து கொண்டிருக்கவில்லை. "பெரிய ராணி தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சக்ரவர்த்தி அவருடைய ஆசிரியை முதலில் பெறவேண்டும்." என்று கூறி விட்டு விடைபெற்றார்.

அன்னையாரின் அரண்மனையில் அவருடன் தெனாலி ராமகிருஷ்ணகவி இருந்தார். ஆஸ்தானப் புலவர் என்றாலும் அவரை நான் பார்ப்பது அரிது. எங்காவது ஊர் ஊராகப் போய்க் கொண்டேயிருப்பார்.

"உன்னிடம் தன் நூலைக் கொடுப்பதற்காக ராமகிருஷ்ண கவி வந்திருக்கிறார்." என்று கூறிய அன்னை என் கையில் நூலைத் தந்தார்.

"சக்ரவர்த்தி திக் விஜயம் புறப்படுவதற்கு முன்னால் இதைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று வந்தேன்" என்றார் கவிஞர்.

"பாண்டுரங்க மகாத்மியம்" என்பது அந்த நூலின் பெயர். கொஞ்சம் புரட்டும்போதே அது ஒரு சிறந்த காவியம் என்று தெரிந்துவிட்டது.

"இப்போது படிப்பதற்கு நேரமில்லை. மன்னிக்க வேண்டும். ஆனால், எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம்" என்றேன்.

"என்ன, சக்ரவர்த்தி?"

"இவ்வளவு ஆழமாக நூல் இயற்றுகிற தங்களுக்கு விகடகவி என்றும் விதாஷ்கன என்றும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறதே, அது எப்படி?" என்றேன்.

"நான் பண்டிதர்களின் மத்தியில் இருக்கும்போது அவர்களுக்குச் சமமாக நடந்து கொள்கிறேன். பாமரர்களுடன் இருக்கும்போது பாமரனாக இருக்கிறேன். அவர்களுக்காக வேடிக்கைக் கதைகள் சொல்கிறேன். அதுதான் காரணம்," என்றார் ராமகிருஷ்ணர்.

"இப்படியே எப்போதும் இருங்கள்," என்று சொல்லி அனுப்பிய பின்னர், அம்மாவின் கூலில் விழுந்து லணங்கி ஆசி பெற்றேன்.

கண்களில் நீர் துளிக்க, "கிருஷ்ணா, உன் மனோரதம் எல்லாமே நல்லபடி நிறைவேறும். காயத்திரி எல்லா விவரமும் சொன்னாள். போருக்குப் புறப்படுகிறாய் என்பதை நினைத்துக் கவலைப்படுவதா, கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய் என்பதை நினைத்து ஆனந்தப் படுவதா என்று எனக்குப் புரியவில்லை" என்றார்.

அடுத்த தினம் அவருடன் வியாசதீர்த்தரின் மடத்துக்குப் போய் ராஜகுருவிடம் ஆசிபெற்றேன்.

அதுவரை காயத்தியோ, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரோ, அவருடைய படையோ, குமாரியோ வரக் காணோம்.

துங்கபத்ரா நதியின் மறு கரைக்குச் சில வீரர்களைச் சாரணர்களாக முன்னதாய் அனுப்பி வைத்தார் தளபதி பெம்மச்சாணி ராமலிங்கம். ஐந்து காதச் சுற்றளவுக்குச் சென்று, அங்குள்ள ஆட்களையும் தானியக் கிடங்குகளையும் கால்நடைகளையும் சுவர்ந்து எதிரிக்கு எதுவும் கிடைக்காமல் செய்ய வேண்டியது அவர்களுடைய வேலை. அதை அவர்கள் திறம்படச் செய்தார்கள்.

அப்போதும் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோஷ்டி வந்து சேரவில்லை.

போருக்குப் புறப்பட வேண்டிய நாளைக் குறித்துத் தந்தார்கள் சாஸ்திர வல்லுநர்கள்.

அப்போதும் அவர்கள் வரவில்லை.

சாம்ராஜ்யத்தின் கேஷமத்தைக் கருதிச் சான்றோர்கள் வேள்விகள் நடத்தினார்கள்.

அப்போதும் அவர்கள் வரவில்லை.

விருபாட்சர் கோயிலுக்கும் ரங்கநாதர் கோயிலுக்கும் சென்று வழிபாடு நடத்தினேன். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஆலயத்துக்கும் ராமஸ்வாமி ஆலயத்துக்கும் விட்டலஸ்வாமி ஆலயத்துக்கும் சென்று பூஜைகள் செய்தேன்.

அப்போதும் அவர்கள் வரவில்லை.

"இனிமேல் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் படைகளுக்காக நாம் காத்திருக்கத் தேவையில்லை" என்றேன் அப்பாஜியிடம். "எல்லாச் சிற்றரசர்களும் அமரநாயகர்களும் தங்கள் தங்கள் பங்குக்கான படைகளை அனுப்பிவிட்டார்கள். நமக்குச் சொந்தமாக உள்ளதையும் சேர்த்தால், இரண்டு லட்சம் காலாட்படையினரும் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட

குதிரைகளும் ஐந்துறு யானைகளும் இருக்கும். இது போதும். நாம் புறப்படலாம்" என்று நான் சொன்னதும், இதற்கு மேலும் காததிருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று அப்பாஜியும் உணர்ந்தார்.

சம்பிரதாயப்படி, அரணமனைக்கு முன்னிருந்த மைதானத்தில் மூன்று குதிரைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. கண்ணைப் பறிக்கும் வகையில் அற்புதமாக அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்த அந்தக் குதிரைகளுக்குப் பின்னே பதினொரு யானைகள் நின்றிருந்தன. அவற்றின் முகபடாமும் மெத்தை வைத்த ஆசனமும் தங்கச் சரிகையிட்ட விரிப்புகளும் சூரிய ஒளியில் பளபளத்தன. யானைகள் அசையும்போதெல்லாம் இருபுறமும் தொங்கிய மணிகள் 'கணீர் கணீ' ரென்று ஒலித்தன.

அசுவ பூஜையும் கஜபூஜையும் நடந்தேறின.

அந்தணர் ஒருவர் தங்கப் பாத்திரத்தில் ஏராளமான ரோஜாப் பூக்களை நிரப்பி எடுத்து வந்தார். இரண்டு கையாலும் புஷ்பங்களை அள்ளி, முதலில் குதிரைகளின் மீதும் பின்னர் யானைகளின் மீதும் வாரியிறைத்தேன். பிறகு பன்னீர்ச் செம்பைத் தந்தார். மணக்க மணக்கப் பன்னீர் தெளித்தேன்.

'பேரரசர் வாழ்க' என்ற வாழ்த்தொலி வாணைப் பிளந்தது.

அதே சமயம், 'வந்துவிட்டார்கள்! வந்து விட்டார்கள்!' என்ற இரைச்சலும் கேட்டது.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மன்னரான குமார வீரய்யா, தன் மகள் திருமலாம்பாவுடன் பல்லக்கில் வந்து சேர்ந்தார். திருமணத்துக்கான சீர்வரிசைகளைச் சுமார் நூறு ஆட்கள் சுமந்து வந்தார்கள்.

அவர் பின்னே எண்ணாயிரம் காலாட்படையினரும் நானாறு குதிரைகளும் இருபது யானைகளும் வருவதாகத் தெரிவித்தார் அப்பாஜி.

திருமலாம்பா ஒரு விநாடிதான் என் கண்ணில் பட்டான். பல்லக்கிலிருந்து இறங்கியவன் வேகமாக என் அன்னையும் மற்ற அரச குடும்பத்துப் பெண்களும் நின்றிருந்த இடத்துக்குச் சென்று அவர்கள் மத்தியில் மறைந்து விட்டான். சாயத்ரி மட்டும் என்னை நோக்கி லேசாகக் கையை உயர்த்திச் சிரித்தாள்.

குமார வீரய்யா என்னை நெருங்கி, "சக்ரவர்த்தி மிகவும் மன்னிக்க வேண்டும். காவிரியில் திடீரென்று வெள்ளம் வந்துவிட்டதால், அது வடியும்வரை காத்திருக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது" என்றார்.

அவருடைய பணிவான பேச்சும் சாந்தமான தோற்றமும் என் மனத்திலிருந்த விறைப்பைத் தளர்த்தின. "அதனாலென்ன, பாதகமில்லை. கடைசி விநாடியிலாவது வந்து சேர்ந்தீர்களே" என்றேன்.

"திருமணத்துக்கு எந்த அவசரமும் இல்லை. சக்ரவர்த்தியின் தகவிலையும் முடிந்து இங்கே திரும்பிய பிறகு அமோகமாகக் கொண்டாடலாம்" என்றார் அவர்.

ஆனால் திருமணத்தைத் தள்ளிப்போட அப்பாஜிக்கு விருப்பமில்லை. நான் மனம் மாறி விடுவேன் என்று பயந்தார் போலும். அன்னையாரிடம் சென்று அவசரமாக ஆலோசனை செய்த பின் என்னிடம் வந்து, "இன்று மிகவும் நல்ல நாளாக இருக்கிறது. நாளை விடிகாலைதான் நாம் புறப்படப்போகிறோம். அதனால், இன்றே திருமணத்தை நடத்தி விடலாம் என்று தோன்றுகிறது" என்றார்.

வாக்குக கொடுத்துவிட்டு ஏமாற்றுகிற எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது என்பதை நிரூபிப்பதற்காக வேண்டி நானும் சரியென்று சம்மதித்தேன்.

அன்று மாலை சாஸ்திரோகதமாய்ப் பாணிக் கிரகணம் செய்து கொண்டேன் திருமலாம்பாவை அவள் கையைப் பற்றிக்கொண்டு அக்ஷியை வலம் வந்த போதெல்லாம் என் வாய் "சின்னாதேவி, சின்னாதேவி" என்றே ரகசியமாக உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

மக்களுக்குத்தான் பெரும் ஏமாற்றம். விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சகரவர்த்திக்கு நடக்கும் திருமணம் இவ்வளவு சாதாரணமாக முடிந்துவிட்டதே என்று.

இரவு வந்தது. பள்ளியறையில் நானும் திருமலாம்பா வும் தனித்து விடப் பட்டோம். ஹம்ஸ தாளிகா மஞ்சத்தில் அமர்ந்தேன் இந்த ராஜகுமாரியிடம் என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்று தெரியவில்லை. சூழம்பித் தவித்தேன்.

பாதாதி கேசம் பவழமும் முத்தும் பொன்னும் மணியும் துலங்க, ஐகனமோகினியாகத் திகழத்தான் திருமலாம்பா. அவள் முகத்தில் இனிமை தெரிந்தது. அசாதாரணமான உறுதியொன்றும் தென்பட்டது.

என் கட்டிலுக்கு எதிரே இன்னொரு கட்டிலும் இருந்தது. எப்போதாவது அன்னையாரோ அல்லது அரச குடும்பத்துப் பெரியவர்களோ வந்தால் உட்காருவதற்காகப் போடப்பட்டிருந்த சிறிய மஞ்சம்.

திருமலாம்பா என் காவில் விழுந்து நான்கு முறை நமஸ்காரம் செய்தாள். பிறகு ஒரு திணடும் போரவையும்

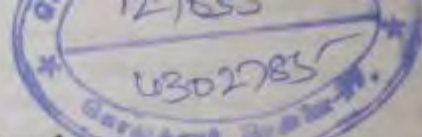
எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சிறிய கட்டிலில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள்.

"ராஜகுமாரி..." என்று திகைத்தேன்.

திருமலாம்பா புன்சிரிப்புடன், "இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்கு இப்படித்தான், சக்ரவர்த்தி. சின்னாதேவியைத் தாங்கள் அடையும் வரை இப்படியே இருந்து கொள்கிறேன். தங்கள் மனத்துக்கு எந்தச் சங்கடமும் வேண்டாம்" என்றாள்.

(முதல் பாகம் நிறைவடைகிறது)





நான், கிருஷ்ண தேவராயன்

இரண்டாம் பாகம்

28

திருமலாதேவியின் தீர்மானம் என்னை அதிர வைத்தது.

"சின்னாதேவி... அவள்... அவளைப் பற்றி உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று சொல்வதற்குள் சொற்கள் கிடைக்காமல் நான் திணறிப்போனேன்.

"தெரியும், சக்ரவர்த்தி" படுத்துக்கொண்டிருந்த திருமலாதேவி எழுந்து நின்று மெதுவான குரலில் சொன்னாள். கன்னிப் பிராயத்துக்கும் இளம் பருவத்துக்கும் இடைப்பட்ட அவள் குரல் மிக மிருதுவாக இருந்தது. "காயத்ரி சொன்னாள், எல்லாம் தெரிந்து, தங்கள் காதலுக்கு எந்த இடையூறாகவும் இருப்பதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் தான் இங்கே வந்தேன். தங்களை மணந்தேன்."

"ஏன் திருமலா, எதற்காக அப்படியேனும் என்னை மணக்க வேண்டும்? இந்தத் திருமணம் வேண்டாமென்று உன் தந்தையிடம் சொல்லியிருக்கலாமே?"

"இல்லை, சக்ரவர்த்தி. இந்த மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டிக் காப்பதற்கென்றே தெய்வம் தங்களைப் படைத்திருக்கிறது. தெய்வத்தின் நோக்கத்துக்கு உதவி செய்வதும் ஒரு தெய்வப் பணிதான். பேரரசு பலமாக

இருந்தால்தான் சிற்றரசுகள் நன்றாயிருக்கும். இருக்க முடியும்" என்றான் திருமலா. அவளை அறிவு முதிர்ச்சி பெறாத குழந்தை என்று சற்றுமுன் நினைத்தேன். இப்போது அவளுடைய தீர்க்கதரிசனம் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது.

"அதற்காக உன்னை நீயே பலி கொடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமா?" என்றேன்.

"காலம் செல்லச் செல்லத் தங்கள் மனம் மாறலாம். இப்போது பலியாகத் தெரிவது ஒரு நாள் கனியாகத் தெரியும். அது எத்தனை காலமானாலும் பரவாயில்லை. நான் காத்திருக்கிறேன்."

அவளென்னவோ சுடுமை சிறிதும் இல்லாத குரலில் அமைதியாகத்தான் பேசினாள். இருந்தாலும், ஒவ்வொரு சொல்லும் என் இதயத்தைக் குத்திக் கிழிப்பதாக இருந்தது.

என்ன கொடுமைக்காரன் நான்! என்ன மகாபாவி நான்! என்ன வஞ்சகன் நான்! என்ன சுயநலக் காரன் நான்! 'கடவுளே! கடவுளே!' என்று நெஞ்சு அலறியது. யோக்கியனான ஒருவனை, உண்மையான ஒருவனை, காதலிப்பது ஒருத்தியை, கைப்பிடிப்பது வேறொருத்தியை என்று இரட்டை வேடம் போடாத ஒருவனை, இவளுடைய அழகுக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஏற்ற ஒருவனை மணந்து செளக்கியமாக வாழ வேண்டிய இவளை வாழ்க்கை முழுதும் நிலைகுலைந்து நிற்கும்படி பண்ணிவிட்டேனே! பெண்களை அடிமையாகத்தான் நடத்துகிறது இந்தச் சமூகம். இருந்தாலும், இவ்வளவு மோசமாக இவளுடைய வாழ்க்கையைச் சீர்குலைக்க எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

"ராஜகுமாரி..." என்றபோது என் குரல் தழுதழுப்பது எனக்கே தெரிந்தது. "நான்... உனக்கு பெரிய தீங்கு இழைத்துவிட்டேன்..." என்றேன்.

"ஐயோ, அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள், சக்ரவர்த்தி" என்று அவள் பதறினாள்.

"நிஜமாகத்தான் சொல்கிறேன், என் உள்ளத்தில் சின்னாதேவிக்கு மட்டுமே இதுவரை இடம் கொடுத்திருந்தேன். உண்மை, ஆனால், உனக்கும் அதில் இடம் தர முயற்சி செய்கிறேன்..." என்றேன்.

"முயற்சி எதுவும் செய்ய வேண்டாம், சக்ரவர்த்தி. சின்னாதேவிக்காகக் கொடுத்த இடம் அப்படியே இருக்கட்டும். அவராகப் பார்த்து எனக்கும் கொஞ்சம் இடம் என்றைக்குத் தருகிறாரோ, அன்றைக்குத் தரட்டும். நானும் சந்தோஷமாக வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்" என்றவள், "இதை நான் யாரிடமும் சொல்லமாட்டேன். தாங்களும் சொல்ல வேண்டாம்... நித்திரைக்கு நேரமாகிவிட்டது சக்ரவர்த்தி... நாளையிலிருந்து தங்களுக்குப் பெரிய பொறுப்புகள் காத்திருக்கின்றன. தூங்குங்கள்" என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் என்னை நமஸ்கரித்த பின் பழையபடி படுத்துக்கொண்டாள்.

நான் படுத்துக்கொள்ளவில்லை. நிச்சிந்தையாகத் தூங்கும் அவளை நோக்கியவாறே வெகுநேரம் என் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். இந்தச் சக்ரவர்த்தியின் திருமணம் கேலிக்கூத்தாக முடிந்திருப்பதை அறியாத நகர மக்கள் வாணவேடிக்கைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். படைப்படைபெற்ற வேட்டுச் சத்தத்தையும் ஆகாயத்தில் பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டும் மத்தாப்புப் பொறிகளையும் கவனித்தவாறு மௌனமாக இருந்தேன்.

என் அந்தரங்கக் காதலை இவளிடம் தெரிவித்து விட்டாளே என்று காயத்ரி மீது முதலில் கோபம் வந்தது. ஆனால், வெளியுலகத்துக்கு மட்டுமே கணவன் மனைவியாக இருப்பது என்ற இந்த விசித்திர உறவைச் சொல்லிக் கொடுத்தவளும் அவளாகத்தான் இருக்கும்

என்பதை ஊகித்து, காயத்ரியின் பால் நன்றியுணர்வு கொண்டேன்.

திருமலாதேவி அயர்ந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டாள். கூந்தலில் நடுவகிடு எடுத்து ஒரு மெல்லிய முத்துச்சரத்தை முன்னுச்சியிலிருந்து பின்னந்தலைவரை குட்டியிருந்தார்கள். அது வேசாகச் சரிநிதிருந்தது. மஞ்சளும் குங்குமமும் கலந்த குழம்பு அவளுடைய பாதங்களில் கொலுசுகுப் பக்கவாத்தியம் வாசிக்கிற மாதிரி அமைந்திருந்தது.

மெதுவே அவளைத் தூக்கி என மஞ்சத்தில் கிடத்தி, போர்த்தி விட்டேன். தூக்கக் கலக்கத்தில் அவள் சிணுங்கியது ஒரு தனி அழகாக இருந்தது. பருவம் பூத்துக் குலுங்கும் அந்தக் குமரியை நெஞ்சோடு சேர்த்துத் தூக்கியபோது ஏன் எனக்கு எந்தச் சலனமும் ஏற்படவில்லை? ஏன் எந்த ஆசையும் எழவில்லை? வியப்பான விஷயம்தான். சின்னா தேவியின்பால் நான் கொண்டிருக்கும் காதல் ஒரு கவசமாக என்னைக் காக்கிறது போலும்!

துங்கபத்திரையைத் தாண்டி மறுகரையை அடைந்தோம் நானும் எனது படையினரும்.

என்னென்ன போராட்டங்கள், எப்படியெப்படி நடந்தன என்பதை நான் விவரமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில், இதை நீங்கள் படிக்கும் காலத்தில், வரலாற்று ஆசிரியர்கள் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து உங்களுக்கு அந்தத் தகவல்களை மலை மலையாகத் தந்திருப்பார்கள். எனவே என மனத்துக்குள் ஏற்பட்ட போராட்டங்களையும், ஒருக்கால் உங்களுக்குச் சுவாரஸ்யமாக இருக்கலாம் என்று எனக்குள் தோன்றுகிற விஷயங்களையும் மட்டுமே சொல்கிறேன்.

"போர், படையெடுப்பு என்றால் எங்கள் நாடுகளில் படையினரும் தளபதிகளும் மட்டும்தான் போவார்கள், உங்கள் நாட்டில் பட்டாளங்கள் போவதோடு, கூடவே ஒரு பட்டணமே நகருகிறதே?" என்று என்னிடம் ஆச்சரியம் தெரிவித்தார் பார்போஸா என்ற போர்த்துகீசிய அறிஞர். விஜயநகர மக்களின் வாழ்க்கை பற்றியும் யுத்தங்களைப் பற்றியும் நேரில் கண்டறிந்து ஒரு நூல் எழுதப்போவதாகச் சொல்லி, எங்களுடனேயே யுத்த களத்துக்கு வந்திருந்தார் அவர்.

'போரின்போது ஒரு பட்டணமே பெயர்கிறது' என்று அவர் சொன்னது உண்மை.

முதலில் என்னுடைய பிரம்மாண்டமான கூடாரம். சுற்றிலும் கோட்டைச்சுவர் மாதிரி முள் வேலி போட்டுத் தடுத்து, உள்ளே அரண்மனை போலவே சகல வசதிகளும் அடங்கியது இது. குளிப்பதற்கு வசதி, பூஜைகள் நடத்துவதற்கான வசதி, தூங்குவதற்கான வசதி, அலுப்பு ஏற்படும்போது ஆடல் பாடலைக் கண்டு களிப்பதற்கான வசதி, போஜனத்துக்கான வசதி முதலிய சகலமும் இங்கே நிறைந்திருந்தன. வெளிக்கூடாரம் என்று இதற்குப் பெயர்.

படையெடுப்புத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் முதன் முதல் அமைப்பது இந்த 'வெளிக்கூடாரம்' தான். வெளிக்கூடாரம் போட்டுவிட்டால், அரசர் போருக்குத் தயாராகி விட்டார் என்று பொருள். உடனே மற்றத் தளபதிகள் வந்து என்னுடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

என் கூடாரத்துக்கு வெளியே ஆயுதம் தாங்கிய காலவர்கள். அடுத்த வரிசையில் அரச குடும்பத்தாரின் கூடாரங்கள். ராஜகுமாரர்கள், ராஜகுமாரிகள் எல்லாரும் இங்கே தங்கியிருப்பார்கள். எதற்காக இவர்கள் வரவேண்டும் என்று நான் பல முறை ஆட்சேபித்திருக்கிறேன். அதுதான் வழக்கம் என்கிறார்கள்.

அரசு குடும்பத்தினரின் கூடாரங்களுக்குப் பின்வரிசையில், பல கடைகள், வைரம், வைடூரியம், முத்து, பவளம், தந்தம் ஆகியவற்றில் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள், அவற்றைச் செய்யும் பொற்கொல்லர்கள் நிறைந்தவை இந்தக் கடைகள் வாசனைத் திரவியங்களும் அலங்காரப் பொருட்களும் விற்பனை செய்யும் கடைகள் வேறே.

அதற்கடுத்த வரிசையில் மீண்டும் கூடாரங்கள், தளபதிக்காகவும் அமரநாயகர்களுக்காகவும் ஏற்பட்டவை இந்தக் கூடாரங்கள். இவற்றுக்குப் பின்னே போர்வீரர்கள், குதிரைகள், யானைகள், பொதி சுமக்கும் எருதுகள், வண்டிகள்.

எல்லாவற்றுக்கும் பின்னே, மீண்டும் கடை வரிசைகள், உப்பு, புளி, பருப்பு முதல் துணிமணி உட்பட, கால்நடைகளுக்கான தீவனங்கள் வரை எல்லாவற்றையும் இந்தக் கடைகளில் பெறலாம். போர்வீரர்களானாலும் சரி, யானைப் படையானா லும் சரி, குதிரைப் படையானாலும் சரி - அவர்களுக்கான செலவுகளை எனது சாம்ராஜ்ய கஜானாவிலிருந்து கால் பணம் கூட எடுத்துச் செலவழிக்க மாட்டோம். எல்லாமே, அமரநாயகர்கள், சிற்றரசர்கள் ஆகியோரின் செலவுதான். சமாதான காலத்தில் எல்லா வரி வசூல்களையும் செய்து அங்கங்கே ஆட்சி நடத்துவதால் இது ஓர் ஒப்பந்தம் மாதிரி. யுத்தம் வரும்போது, சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு வர வேண்டியதும், அதற்கான வசதி செய்து கொடுப்பதும் செலவு செய்வதும் அவர்களுடைய பொறுப்பு.

எல்லாருக்கும் பின்னால், தொழிலாளர்கள், தச்சர்கள், கருமாள்கள், பள்ளம் வெட்டுகிறவர்கள், மண அள்ளுகிறவர்கள், மொத்தப் பேருக்கும் துணி துவைத்துக் கொடுக்கும் சலவைக்காரர்கள் என்று ஆயிரக்கணக்கான பாட்டாளி மக்கள்.

‘ஒரு பட்டணமே நகருகிறது’ என்று பார்போரை சொன்னதில் என்ன தவறு? எல்லாரையும் சேர்த்தால் கிட்டத்தட்டப் பத்து லட்சம் பேர் இருப்பார்கள். படை முன்னேறும்போதெல்லாம் இந்தக் கூடாரங்களும் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும்.

இரண்டு நல்ல காரியம் செய்ததற்காக என்னை நானே பாராட்டிக் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று, அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்களை வரவேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். திருமலா தேவியும் காயத்ரியும் வந்திருந்தார்கள். ஆனால் என் அன்னையைத் தடுத்து விட்டேன். உடல் நலக்குறைவோடு படுத்திருந்ததால், அவரை வரவேண்டாமென்று தடுத்ததுடன் அவருக்குத் துணையாக இருக்கும்படி பல பேரைத் தலைநகரிலேயே நிறுத்தி விட்டேன். ஆகவே, அரசு குடும்பத்துக்கான கூடாரங்களில் எனக்கே அதிகமாகத் தெரியாத தூரத்து உறவினர்கள்தான் இருந்தார்கள்.

நான் செய்த இரண்டாவது நல்ல காரியம், போர் வீரர்களின் மனைவிகளோ குழந்தை குட்டிகளோ வரக்கூடாதென்று தடை விதித்து, அதுவரை விஜயநகரப் பேரரசில் இதுவும் ஒரு வழக்கமாக இருந்தது.

அப்படி நான் தடுத்ததைப் பல பிரதானிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. “இந்த வழக்கம் ஒரு நல்ல நோக்கத்துடன் ஏற்பட்டது. மனைவிகள், குழந்தைகள் வந்தால், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவேனும் நமது படையினர் வீரதீரமாய்ப் போராடுவார்கள். அதனால் தான் அவர்களுடைய குடும்பத்தையும் அழைத்து வரலாம் என்ற வழக்கம் ஆரம்பமாயிற்று” என்றார் அமைச்சர் கொண்டமராக.

“அப்படியில்லை. எதிரியை வீழ்த்த வேண்டியது ஒன்றுதான் போர்வீரர்களின் நோக்கமாக இருக்க

வேண்டும். ஆனால், பகைவனுடன் மோதும்போது, பின்னால் தங்கியிருக்கும் தன் குழந்தை குட்டிகளின் கதி என்ன ஆயிற்றோ என்ற கலக்கம் ஏற்படலாமல்லவா? மூர்க்கமாகப் போர் நடைபெறும் சமயத்தில், முன்னேறுவதற்குப் பதில் பின்னேறி விடலாமல்லவா? ஆகவே, போர் வீரர்களின் குடும்பத்தார் வரக்கூடாது" என்று கண்டிப்புடன் கூறி நிறுத்திவிட்டேன்.

பொழுது விடிந்தபோது என் சிந்தனை திருமலாதேவியைக் குறித்தே இருந்தது. கள்ளங்கபட மில்லாத குழந்தையிடம் ஏற்படுவது போன்ற ஒரு பிரியம் அவன்மீது ஏற்பட்டுவிட்டது எனக்கு. வாசலில் குழந்தை விளையாடப் போனால் தாய் கவலைப்படுவது போல, முன்பின் பழக்கமில்லாமல் போர்முனைக்கு வந்திருக்கிறாளே என்ற கிலேசம் உண்டாயிற்று.

வெளியே வந்து பார்த்தபோது, விஜயநகரமே மறுபடி வந்துவிட்டதோ என்று எண்ணுகிற அளவுக்குச் சுற்றுச் சூழல் மொத்தமும் ஜேஜே என்றிருந்தது. தலைநகரில் உள்ள மாளிகைகளும் கோயில்களும் தான் இங்கில்லை. மற்றபடி அதே மக்கள், அதே சந்தடி, அதே சுறுசுறுப்பு.

ஆயிரக்கணக்கான பேர் தோள்களில் தோல் பைகளைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு முன்னே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கள் படை செல்லப்போகும் பாதையில், எங்களுக்கு முன்னதாகச் சென்று, அந்தத் தோல்பைகளில் தண்ணீர் நிரப்பி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவர்களுடைய வேலை. படைக்குத் தேவைப்படும் தண்ணீரை வழியெங்கும் விநியோகிப்பார்கள்.

சிறிது நேரம் அவர்களைப் பார்த்தவாறு நின்றுவிட்டு, திருமலாதேவி தங்கியுள்ள கூடாரத்துக்குப் போனேன். வாசலில் நின்றிருந்த சேவகன் தன் வழக்கப்படி 'மகா ராஜாதி ராஜ...' என்று பராக் கூற ஆரம்பித்தவன், நான்

'உஷ்!' என்று உதட்டினமீது விரல் வைத்துச் சாடை காட்டியதும் பாதியில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

திரைச்சீலைகளை நீக்கிக்கொண்டு மெதுவே உள்ளே நுழைந்தேன்.

காயத்திரியும் திருமலாதேவியும் மெத்தென்று விரிப்புகள் போட்ட தரையில் எதிரெதிரே அமர்ந்து, வெள்ளியில் செய்த பல்லாங்குழியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை.

ஆடுவதற்குச் சோழிகளை உபயோகப்படுத்தாமல், புளியங்கொட்டை அளவுக்குச் செய்யப்பட்ட சின்னச் சின்ன வெள்ளி மணிகளைக் காய்களாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தக் காட்சியைச் சில விநாடிகளுக்கு ரசித்தவாறு நான் நின்றுவிட்டேன். மேலும் கூட நின்றிருப்பேன். ஆனால், திருமலாதேவி கைத்தவறுதலாக ஒரு குழியில் இரண்டு காய்களைப் போட்டு விட்டு, அதைக் கவனிக்காமல் அடுத்த குழியில் காய் போடப் போனபோது என்னை மறந்து, 'திருமலா! இரண்டு காய் போட்டு விட்டாய்!' என்று கூறிவிட்டேன்.

இருவருமே சரேவென்று எழுந்து கொண்டார்கள். என்னோடு அதிக காலம் பழகியதால், காயத்திரியின் முகத்தில் ஒரு சகஜமான தன்மை தெரிந்தது. திருமலாதேவியோ புது மனைவிக் கே உரிய வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். கூடாரத்தின் ஒரு புறத்தில் காற்றுக்காகவும் வெளிச்சத்துக்காகவும் ஒரு திறப்பு இருந்தது. அதன்வழியே வந்த சூரியவெளிச்சம் அவள் கன்னங்களின் சிவப்பைப் பின்னும் அதிகரித்துக் காட்டியது.

தேர்ந்த கவிஞர்கள் பலர் என் படைகளோடு வந்திருந்தார்கள். அற்புதமான சிற்பிகள் வந்திருந்தார்கள்.

ஆனால், திருமலாதேவி அப்போது நின்றுருந்த அழகைத் தங்கள் படைப்பில் வெளிப்படுத்த அவர்களில் யாராலும் முடியாது என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அப்படியே வெளிப்படுத்தினாலும் இவளுடைய புற அழகைத்தான் காட்ட முடியுமே தவிர, இவளுடைய அக அழகை - ஒரே சமயத்தில் மலராகவும் இரும்பாகவும் விளக்கும் மனத் திண்ணமையை - எழுத்திலே காட்டுவது முடியவே முடியாத காரியம் என்று தோன்றியது.

இவளைப்பற்றி அதிகமாக நினைக்க நினைக்க, சின்னாதேவியின் நினைப்பைக் குறைத்துக் கொள் கிறோமோ என்று உறுத்தல் ஏற்பட்டதால் அந்த எண்ணங்களைப் பலவந்தமாக அடக்கிக் கொண்டேன்.

மூவா மனத்திலும் மூன்று விதமான எண்ணங்கள் ஓடியதால் மௌனம் நிலவியது சில விநாடிகளுக்கு அந்த மௌனத்தை முதன்முதலில் கலைத்தவர் காயத்ரிதான். "சக்ரவர்த்தி நாளைக் காலை புறப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். ஜயவிஜய் பல என்று வாழ்த்த எனக்கு வயதும் தகுதியும் போதாது. இருந்தாலும் வாழ்த்துகிறேன்" என்றாள்.

திருமலாம்பாவைப் பார்த்து, "நீ ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?" என்றேன்.

மெல்லிய குரலில், "சக்ரவர்த்திக்கு எந்த ஆபத்தும் நேராமல் பத்திரமாகத் திரும்பி வரவேண்டும்... என் குலதெய்வமான ரங்கநாதனைத் தினம் தினம் நான் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பது அதுதான்" என்றாள்.

"இனிமேல் என் குலதெய்வமான திருவேங்கட முடையானையும் சேர்த்துப் பிரார்த்தித்துக் கொள். உனக்குத் திருமலாதேவி என்று பெயர் வைத்திருப்பதை மறந்துவிடாதே!" என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று பேரிகைகளும் தாரை

தப்பட்டடைகளும் முழவுகளும் முரசுகளும் கொம்பு வரத்தியங்களும் காளைச் செலிடுபடுத்துவது போல் பயங்கரமாக ஒலித்தன. விண்ணை அதிர் வைத்தன நம்பு வரத்தியங்களும் துணைவரத்தியங்களும் தாளவரத்தியங் களும்.

"என்ன, என்ன?" என்று பதறியபடி பெண்கள் இருவரும் கூடாரத்துக்கு வெளியே ஓடினார்கள்.

நான் நிதானமாகவே அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன். "நமது படைகளின் முழக்கம்தான். கவலைப் படாதே இரண்டு நாழிகைகளுக்கு ஒரு முறை இப்படிச் சோந்து ஒலிக்க வேண்டுமென்பது பாசறைகளின் வழக்கம். கொஞ்ச நேரத்தில் அடங்கிவிடும்" என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். ஆனால், அந்தப் பேரிரைச்சலில் யாருடைய பேச்சும் யாருடைய காதிலும் விழவில்லை. கண்ணிப்பட்ட எல்லாருமே சைகையில்தான் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே, நானும் இவர்களை சைகையாலேயே சமாதானப்படுத்தினேன்.

ஆயிரக்கணக்கான வரத்தியங்கள் ஒரே சமயத்தில் முழங்கும் அந்த அமானுஷ்யமான சத்தத்தைக் கேட்டு அருகிலிருந்த மரங்களிலிருந்து கூட்டம் கூட்டமாகப் பறவைகள் நடுநடுங்கிக் கிழிச்சிட்டுக் கொண்டு வானத்தில் பறக்கத் தொடங்கின. இரண்டொன்று பயத்தால் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகப் பூமியில் விழுந்தன. ஒரு வெண்புறா திருமலா தேவியின் கையிலேயே வந்து விழுந்தது. அதை அவள் தடவிக் கொடுத்து, கொஞ்சி வருடியதைப் பார்க்கையில், 'இளகிய மனம் படைத்த இந்த ராஜகுமாரி எப்படித்தான் யுத்தத்தின் கோரங்களைப் பார்த்துத் தாங்கிக்கொள்ளப் போகிறாளோ!' என்று எண்ணிக்கொண்டேன். கண்ட துண்டமாக வெட்டப்பட்ட கைகளும் கால்களும் முண்டங்களும் ரத்த ஆறில்

மிதந்துகொண்டு செல்லுமே... அந்தக் காட்சியை இவனால் எப்படிச் சகித்துக் கொள்ள முடியும்...?

அன்று மாலை தலைநகரிலிருந்து சஞ்சலக்காரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். நான் புறப்படும் போது நிமித்தங்கள் நல்லபடி இருக்கின்றனவா என்பதைக் கணித்துச் சொல்வதற்காக.

அப்பாஜியும் மற்றப் பிரதானிகளும் என் கூடாரத்துக்கு வந்து ஆலோசனை செய்தார்கள். தளபதி பெம்மசானி ராமலிங்கமும் வந்திருந்தார். "ஏதோ ஒரு ரகசியத் திட்டம் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே. அதை இப்போது சொல்லலாமில்லையா?" என்று கேட்டேன்.

அவர் புன்னகையுடன் மறுத்து விட்டார். "ஆரம்பத்தில் நடக்கப்போவது சின்னச் சின்னச் சண்டைகள்தான். பீஜப்பூர் கல்தானின் படையோடு நாம் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் போதுதான் பெரிய யுத்தம் ஆரம்பமாகும். அப்போது சொல்கிறேன்" என்றார்.

"ரொம்ப சரி, உங்கள் ரகசியத்தை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்." என்று நான் சிரித்த போதிலும், மற்றவர்கள் என்னுடன் சேர்ந்து சிரித்த போதிலும், அப்பாஜியின் முகம் சுடுகடுவென்று இருந்தது. தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் சுயேச்சையாகச் செயல்படுவதை இப்போதெல்லாம் அவர் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை.

சின்னாதேவியைக் கண்டுபிடித்துக் கைப்பிடிக்கப் போகிறோம் என்ற இனிய கனவுகளுடன் இரவைக் கழித்தேன். சூரியோதயத்தின் முதல் கிரணங்கள் என் தேகத்தில் பட்டபோது, 'கோழியும் கூவின. குக்கில் அழைத்தன்' என்று கூறி, 'ஆழிசூழ வையத்து அறிவன் அடியேத்திக் கூழை நனையக் குடைந்து' குளிர்புனல் நீராட

வருமாறு தோழிகளை அழைக்கும் பழைய பாபைச் செய்யுள் ஞாபகம் வந்தது.

காலைக் கடன்களை விரைவாக முடித்துக்கொண்டு, என் ராசிக் குதிரையான பார்வதிநாதன் மீது ஆரோகணித்துக் கிளம்பினேன். முக்கியமான தளபதிகளும் அமரநாயகர்களும் மட்டுமே என்னுடன் வந்தார்கள். என் கையில் நீளமான ஈட்டியொன்று வைத்திருந்தேன். அந்த ஈட்டியை மன்னன் எந்தத் திசையில் எறிகிறானோ அந்தத் திசையில் படைகள் செல்ல வேண்டுமென்பது போர் முறை.

வடமேற்குத் திசையை நோக்கி அதை எறிந்தேன். தரையில் குத்திட்டு நின்றது அந்த ஈட்டி. அந்தத் திக்கில் படைகள் புறப்படத் தொடங்கின.

கிருஷ்ணா நதியைத் தாண்டி கரையோரமாகப் பீஜப்பூர் கல்தானின் படைகள் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதாக ஒற்றர்கள் வந்து தெரிவித்தார்கள். நாங்கள் இருக்கும் இடத்துக்கும் அதற்கும் இடையில் பல காதூரம் இருந்தது. நடுவே சிறியதும் பெரியதுமான கோட்டைகள் பல உண்டு. விஜயநகரப் பேரரசுக்கு அடங்கியவைதான் அவை. ஆனால் பகைவன் கைப்பற்றியிருந்தான். அவற்றைத் திரும்பப் பிடித்து முன்னேற வேண்டும்.

முதல் கோட்டையை நெருங்கியதும், எக்காளத்தை எடுத்துவரச் சொன்னேன். துளை வாத்தியமான அதைக் கோட்டைக்குள்ளே எறிய வேண்டும். கோட்டையைக் கைப்பற்றி வெற்றியுடன் வெளியே வரும்போது அந்த எக்காளத்தைத் திரும்ப எடுத்து வரவேண்டுமென்பது மரபு.

எக்காளம் கைக்கு வந்தது. எடுத்து வீசப்போன வேளையில்...

"சக்ரவர்த்தி! நில்லுங்கள்! இப்போது வேண்டாம்!"
என்ற குரல் கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்பாஜி என்னை நோக்கி
ஓடிவந்தார். அவர் பின்னே அரண்மனைச் சோதிடர் வந்து
கொண்டிருந்தார். திருவண்ணாமலையிலிருந்து நான்
திரும்பியபோது, ஓர் அவசரமான தகவல் சொல்ல
வேண்டுமென்று என்னை வழிமறித்தாரோ, அதே ஆஸ்தான
சோதிடர்.

29

குதிரைகளில் ஏறவிருந்த போர்வீரர்கள்
அங்கவடியில் ஒரு காலும் தரையில் ஒரு காலுமாக
அப்படியே நின்றார்கள். யானைகளின் துதிக்கைகளில்
கூர்மையான ஈட்டிகளையும் வாட்களையும் கட்டிக்
கொண்டிருந்தவர்கள் அதை அப்படியே நிறுத்திக்
கொண்டார்கள். வில்லில் நானேற்றிக் கணையைப்
பொருத்திக் குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் தங்கள்
பார்வைகளைத் திருப்பினார்கள். செவியைக் கிழிக்கும்
ஓசையுடன் முழங்கிக் கொண்டிருந்த முரசுகளும்
கொம்புகளும் பேரிகைகளும் சட்டென்று நின்றவிடவே,
அந்தத் திடீர் நிசப்தத்தின் காரணத்தை அறியவேண்டி,
கூடாரங்களில் உட்புறத்தில் இருந்த பெண்களும்
வேலையாட்களும் வேகமாக வெளியே வந்து
பார்த்தார்கள்.

'நிறுத்துங்கள்! நில்லுங்கள்!' என்று வேறு யாரேனும்
கூவியிருந்தால் எவரும் அவர்களை லட்சியம் செய்திருக்க
மாட்டார்கள். ஆனால், மகா பிரதானியான அப்பாஜியே
இரு கைகளையும் உயர்த்தியபடி சொன்னதால்,
வானத்திலிருந்து அசரீரி ஒலித்ததைக் கேட்ட மாதிரி
அவ்வளவு பேரும் அந்த ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டார்கள்.

அப்பாஜியும் சோதிடரும் என்னருகில் வந்தார்கள்.
சோதிடர் வயதானவர், பாவம்... மூச்சு இரைத்தது.

"இவர் இப்போதுதான் என்னிடம் வந்து ஒரு
முக்கியமான தகவல் சொன்னார். முன்பே சொல்லி

யிருந்தால் இவ்வளவு ஆயத்தங்கள் செய்திருக்க வேண்டாம்" என்று சோதிடரைக் குற்றம் சாட்டுகிற மாதிரி பீடிகை போட்டார் அப்பாஜி.

"இவ்வளவில்லை. அவர்மீது தப்பில்லை. திரு வண்ணாமலையிலிருந்து நான் திரும்பிய தினத்தன்றே ஏதோ சொல்ல வந்தார். நான்தான் அவட்சியப்படுத்தி விட்டேன்" என்றேன்.

"இப்போது தங்கள் அன்னையாரிடம் சொல்ல, அவர் என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். அரண்மனைக்குப் போய் என்ன சமாசாரமென்று தெரிந்து கொண்டேன். உடனே இவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்..."

"தயவு செய்து விஷயத்துக்கு வாருங்கள். மகா பிரதானி" என்றேன் சற்றுக் கண்டிப்பிடன். பத்து லட்சம் பேர்களின் இருபது லட்சம் கண்கள் என்னையே வெறித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டதே காரணம்.

"இன்னும் இரண்டு நாளில் குஹு யோகம் ஆரம்பமாகிறது" என்றார் சோதிடர். "அதாவது சக்ரவர்த்தியின் பதவிக்கு ஆபத்தான காலம்..."

"குஹு யோகமாவது ஒன்றாவது! நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லையே?" என்றேன்.

"ரொம்பப் பேர் கேள்விப்பட்டிராத விஷயம்தான் இது" என்றார் சோதிடர். "எட்டுக் கிரகங்களின் சேர்க்கை என்று இதைச் சொல்வார்கள். கேதுவைத் தவிர்த்த மற்ற எட்டுக் கிரகங்களும் ஒன்றாகச் சேருகின்றன. சக்ரவர்த்தியின் ஜென்ம நட்சத்திரத்தின்போது இப்படி நேரிடுவதால் ஆட்சியின் தலைமையில் இருப்பவர்களுக்கு இது..."

'போதாத் காலம்' என்று அவர் சொல்லத் தயங்குவதை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

அவரை ஆமோதிப்பது போல அப்பாஜி, "நான் வேறு சில சோதிடர்களையும் விசாரித்தேன். ஐந்தாறு அல்லது ஆயிரம் வருடத்துக்கு ஒரு முறை இப்படி நேரிடுவதுண்டு என்று சொல்கிறார்கள். குருக்ஷத்திர யுத்தத்தின்போது இப்படி ஒரு சேர்க்கை நடந்ததாம். அப்போது ஆட்சியில் இருந்தவன் துரியோதனன்..." என்றார்.

நான் சோதிடரிடம் கேட்டேன்: "எந்தக் கெட்ட வேளையும் கொஞ்ச நாள்தான் இருக்கும் என்று சொல்வார்களே? இது எத்தனை காலத்துக்கு இருக்கும்?"

"அதிகபட்சம் இரண்டரை அல்லது மூன்று நாள்தான் எட்டுக் கிரகமும் சேர்ந்திருக்கும் முதலில் சந்திரன் நகர, பிறகு ஒவ்வொன்றாக நகர்ந்துவிடும்" என்று அவர் சொன்னதும், "பூ' அவ்வளவுதானே?" என்று நான் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டேன். "யுத்தத்தை மூன்று நாள் கழித்துத் தொடங்குவோம், அவ்வளவுதானே?"

சோதிடரின் முகத்தில் சுவலைக் குறி தென்பட்டது.

"ஆபத்து அந்த மூன்று நாட்களுக்கு மட்டுமல்ல, சக்ரவர்த்தி. அந்த மூன்று நாட்களும் ஆட்சித் தலைமையில் யார் அமர்ந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நெடுங் காலத்துக்குக் கஷ்ட தசை இருக்கும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது..." என்று அவர் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்த போது, தளபதிகளும் அமைச்சர்களும் அமர நாயகர்களும் எங்களைக் கூட்டமாகச் சூழ்ந்து கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். நாங்கள் பேசிக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது அப்பாஜிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

"நாம் கொஞ்சம் தனியாகப் பேசலாம். இப்படி வாருங்கள்" என்றார்.

அப்பாஜியும் நானும் சிறிது தூரம் நடந்து சென்றோம். ஒரு கூடாரத்தின் வாசலில் நின்றுகொண்டோம். உள்ளே எட்டிப்பார்த்து யாரும் இல்லையென்பதை உறுதி செய்து கொண்டார் அப்பாஜி. பின்னர், தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார்:

"இந்தச் சோதிடர் ஜோசிய சாஸ்திரத்தில் மகா அறிவாளி. இவர் சொல்வது எதுவும் இம்மிகுடத் தப்பாகப் போனதில்லை. என் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால், ஜோசியம் தவிர மற்ற விஷயங்களில் புத்திசாலித்தனம் கிடையாது. என்னிடம் நேரே வராமல் தங்கள் அன்னையாரிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்களேன்."

"ஆமாம், உடல்நலமில்லாத அம்மாவுக்குக் கவலை ஏற்படுத்திவிட்டார்!"

"அது மட்டுமில்லை. குஹு யோகம் இருக்கிற அந்த மூன்று நாட்களுக்கு மட்டும் தாங்கள் பதவியில் இல்லாமல் வேறு யாரையேனும் பதவியில் அமர்த்தி விட்டு, பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தாங்கள் திரும்ப ஏற்றுக் கொண்டால் எந்த ஆபத்தும் தங்களை நெருங்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம் என்று பெரிய ராணியிடம் இந்த ஜோசியர் சொல்லியிருக்கிறார்."

"நல்ல யோசனையாகத்தானே தோன்றுகிறது?" என்றேன்.

"அபாயமான யோசனை!" என்று உரிமையுடன் திருத்தினார் அப்பாஜி. "அப்படியே இருந்தாலும் அதைப் பெரிய ராணியிடம் போய்ச் சொல்லலாமா? அவர் உடனே தங்கள் தம்பிகளில் ஒருவரை அழைத்து வந்து முடி சூட்டலாம், ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்கிறார் என்னிடம்!"

'ஐயோ!' என்று வாய்விட்டே நான் சொல்லி விட்டேன். பேரரசுக்குப் பகைவர்களாக முளைத்துவிடக்

கூடாது என்பதற்காகவே என் தம்பிகள் அச்சதராயனையும் திருமலைராயனையும் சந்திரகிரிக் கோட்டையில் வைத்திருக்கிறார் அப்பாஜி. அவர்களுடன் என் தமையனார் புஜபல வீர நரசிம்மரீன மகனான சிறுவனும் இருக்கிறான். அரச குமாரர்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய எல்லா வசதிகளையும் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம் இருந்தாலும், ஏறத்தாழச் சிறைவாசம் மாதிரிதான் அது.

ராஜீயச் சிக்கல்களை அறியாத என் அன்னையார் அவர்களை விடுவித்து விடும்படி அடிக்கடி என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது அவர்களை விடுவிக்க இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமென்று நினைக்கிறார். கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு தலையைச் சொறிந்துகொண்ட கதையாக இது முடியும் என்று இளைய மனம் படைத்த அம்மாவுக்குத் தெரியவில்லை.

என் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்கள் அப்பாஜிக்குப் புரிந்தன.

"அசகதனையோ திருமலையையோ அழைத்து வந்து பதவியில் அமர்த்தினால், மூன்று நாட்களுக்குள் எவ்வளவு அளர்த்தங்கள் விளைவிக்க முடியுமோ அவ்வளவும் செய்துவிடுவார்கள். பிறகு முப்பது வருஷத்துக்கு அவர்களைப் பதவியிலிருந்து இறக்க முடியாமலே போய்விடும். தலைநகரில் நாம் இல்லாத சமயம் அவர்கள் என்ன செய்வார்களோ, எப்படிச் சொல்ல முடியும்?" என்றார் மகாபிரதானி.

"உண்மை... வேறு என்னதான் வழி?" என்றேன்.

"எனக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை" என்று அப்பாஜி சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, "மன்னிக்க வேண்டும் மகா பிரதானி" என்ற குரல் கேட்டது.

அருகில் வருவதற்கு அனுமதி கேட்கிற மாதிரி எட்டத்தில் காயத்ரி நின்றிருந்தாள்.

அப்பாஜிக்குச் சுருக்கென்று கோபம் வந்தது.

"இது சக்ரவர்த்தியின் ஆலோசனைக் கூட்டம், பெண்ணே. அந்தப்புர விளையாட்டல்ல. நீ போகலாம்" என்றார் கடுமையாக.

இம்மாதிரி வேளைகளில் நான் காயத்ரிக்குப் பரிந்து பேசினால் அது அப்பாஜியின் மதிப்பைக் குறைப்பதாக ஆகிவிடும்! ஆகவே வேறொரு தந்திரத்தைக் கையாண்டேன்.

"இதோ பார் காயத்ரி, நீ செய்வது கொஞ்சம்கூட நன்றாயில்லை. என் சொந்த விஷயத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் உதவி செய்கிறாயென்று உனக்கு இடம் கொடுத்தது தப்பாகி விட்டது. முக்கியமான அரசாங்கப் பிரசினை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது நீ தலையிடுவது சுத்த அதிகப் பிரசங்கித்தனம்!" என்று கடுமையாகச் சொல்லி, அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும்படி கண்சாடை காட்டிப் புன்னகை செய்தேன். அப்பாஜி கோபமாக மறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டு நின்றதால் என் கண் சிமிட்டலைக் கவனிக்கவில்லை.

காயத்ரி புத்திசாலி. புரிந்துகொண்டாள்.

"வந்து... சக்ரவர்த்தி ரொம்பவும் மன்னிக்க வேண்டும்... அரண்மனைச் சோதிடர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன். எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லலாமே என்று வந்தேன்..." என்றாள்.

"நீ எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. அறிவாளி, தீர்க்க தரிசனம் படைத்தவர், எது சரி எது தப்பு என்பதைத் தீர்மானிக்கக் கூடியவர் - அப்பேர்ப்பட்ட மகா பிரதானி இதோ இருக்கிறார் எனக்கு வழிகாட்ட. உன்னைப் போன்ற இரண்டும்கெட்டான்களின் அறிவுரையைக் கேட்க வேண்டிய அளவுக்கு விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில்

அறிவுக்குப் பஞ்சம் வந்துவிடவில்லை. நீ போகலாம்" என்றேன்.

"இதோ போய்விடுகிறேன், சக்ரவர்த்தி" என்று சொல்லித் திரும்புகிற மாதிரி நடித்தான் அவன்.

இதற்குள், என் புகழ்ச்சியினால், அப்பாஜியின் கோபம் தணிந்துவிட்டது. காயத்ரியின் பக்கம் திரும்பி, "சரி, சரி... நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்த் தொலை!" என்றான்.

"வேறொன்றுமில்லை, மகா பிரதானி" என்று அவரிடமே பேசத் தொடங்கினான் காயத்ரி. "குலப் போகம் நடைபெறும் நாட்களில் ஆட்சித் தலைமையில் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் நேரும்..."

"அது எங்களுக்குத் தெரியும்!" என்றேன் பொய்யான எரிச்சலுடன்.

"ஆகவே, அந்த மூன்று நாட்களுக்கு மட்டும் வேறு யாரேனும் தற்காலிகமாக விஜயநகர சக்ரவர்த்தியாக இருக்க வேண்டும்..."

"அதுவும் எங்களுக்குத் தெரியும்!" என்றேன்.

"அப்படிப் பதவி ஏற்கிறவர், ராஜ்ய நலனை முக்கியமாகக் கருதுபவராயும் சொந்த நலன் எதுவும் இல்லாதவராயும் உலக பந்தங்களைத் துறந்தவராகவும் இருக்க வேண்டும்..."

"உண்மை" என்று அப்பாஜி ஒப்புக் கொண்டான்.

காயத்ரி தொடர்ந்து, "அப்படி ஆட்சியை ஏற்கிறவர் எந்த ஆபத்தையும் தாங்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவராயும் எந்தக் கிரகத்தினாலும் எதுவும் செய்யமுடியாத அளவுக்குத் தயவலிமை படைத்தவராகவும் இருக்க வேண்டும்..." என்றான்.

அப்பாஜிக்குச் சுருக்கென்று கோபம் வந்தது.

“இது சக்ரவர்த்தியின் ஆலோசனைக் கூட்டம், பெண்ணே. அந்தப்புர விளையாட்டல்ல. நீ போகலாம்” என்றார் கடுமையாக.

இம்மாதிரி வேளைகளில் நான் காயத்ரிக்குப் பரிந்து பேசினால் அது அப்பாஜியின் மதிப்பைக் குறைப்பதாக ஆகிவிடும்! ஆகவே வேறொரு தந்திரத்தைக் கையாண்டேன்.

“இதோ பார் காயத்ரி, நீ செய்வது கொஞ்சம்கூட நன்றாயில்லை. ஏன் சொந்த விஷயத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் உதவி செய்கிறாயென்று உனக்கு இடம் கொடுத்தது தப்பாகி விட்டது. முக்கியமான அரசாங்கப் பிரசினை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது நீ தலையிடுவது சுத்த அதிகப் பிரசங்கித்தனம்!” என்று கடுமையாகச் சொல்லி, அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும்படி கண்காடை காட்டிப் புன்னகை செய்தேன். அப்பாஜி கோபமாக மறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டு நின்றதால் என் கண் சிமிட்டலைக் கவனிக்கவில்லை.

காயத்ரி புத்திசாலி. புரிந்துகொண்டாள்.

“வந்து... சக்ரவர்த்தி ரொம்பவும் மன்னிக்க வேண்டும்... அரண்மனைச் சோதிடர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன். எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லலாமே என்று வந்தேன்...” என்றாள்.

“நீ எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. அறிவாளி, தீர்க்க தரிசனம் படைத்தவர், எது சரி எது தப்பு என்பதைத் தீர்மானிக்கக் கூடியவர் - அப்பேர்ப்பட்ட மகா பிரதானி இதோ இருக்கிறார் எனக்கு வழிகாட்ட உன்னைப் போன்ற இரண்டும்கெட்டான்களின் அறிவுரையைக் கேட்க வேண்டிய அளவுக்கு விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில்

அறிவுக்குப் பஞ்சம் வந்துவிடவில்லை. நீ போகலாம்” என்றேன்.

“இதோ போய்விடுகிறேன், சக்ரவர்த்தி” என்று சொல்லித் திரும்புகிற மாதிரி நடித்தாள் அவள்.

இதற்குள், என புகழ்ச்சியினால், அப்பாஜியின் கோபம் தணிந்துவிட்டது. காயத்ரியின் பக்கம் திரும்பி, “சரி... நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்த் தொலை!” என்றாள்.

“வேறொன்றுமில்லை, மகா பிரதானி” என்று அவரிடமே பேசத் தொடங்கினாள் காயத்ரி. “குறையோகம் நடைபெறும் நாட்களில் ஆட்சித் தலைமையில் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் நேரும்...”

“அது எங்களுக்குத் தெரியும்!” என்றேன் பொய்யான எரிச்சலுடன்.

“ஆகவே, அந்த மூன்று நாட்களுக்கு மட்டும் வேறு யாரேனும் தற்காலிகமாக விஜயநகர சக்ரவர்த்தியாக இருக்க வேண்டும்...”

“அதுவும் எங்களுக்குத் தெரியும்!” என்றேன்.

“அப்படிப் பதவி ஏற்கிறவர், ராஜ்ய நலனை முக்கியமாகக் கருதுபவராயும் சொந்த நலன் எதுவும் இல்லாதவராயும் உலக பந்தங்களைத் துறந்தவராகவும் இருக்க வேண்டும்...”

“உண்மை” என்று அப்பாஜி ஒப்புக் கொண்டார்.

காயத்ரி தொடர்ந்து, “அப்படி ஆட்சியை ஏற்கிறவர் எந்த ஆபத்தையும் தாங்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவராயும் எந்தக் கிரகத்தினாலும் எதுவும் செய்யமுடியாத அளவுக்குத் தயவலிமை படைத்தவராகவும் இருக்க வேண்டும்...” என்றாள்.

அப்பாஜி பரபரப்படைந்தார். "நீ சொல்வதைப் பார்த்தால்... அப்படிப்பட்டவர்..."

"ஆமாம், மகா பிரதாஸி. ராஜ குருவான வியாஸ தீர்த்தரைத்தான் சொல்கிறேன். குஹு யோகம் நடைபெறும் அந்த மூன்று நாட்களுக்கு விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவாத்தியாகப் பதவியேற்கும்படி அந்த மகானை வேண்டிக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது" என்று முடித்தான்.

நானும் அப்பாஜியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். 'அருமையான யோசனை!' என்ற வார்த்தை என் உதடுவரை வந்துவிட்டது. ஆனால், அதைச் சொல்லாமல் நிறுத்திக் கொண்டு, அப்பாஜியின் வாயினால் அது வரட்டும் என்று காத்திருந்தேன்.

"நல்ல திட்டமாகத்தான் படுகிறது." என்றார் அப்பாஜி மோவாயைத் தடவியபடி.

இனிமேலும் வேஷம் போடத் தேவையில்லை என்று தீர்மானித்த நான், "அப்படியானால் நாம் உடனே தலைநகருக்குத் திரும்ப வேண்டும். இங்குள்ள படைகளை என்ன செய்யலாம்?" என்றேன் பரபரப்பாக.

"இவர்கள் இங்கேயே, இப்படியே இருக்கட்டும். கலைந்து போகச் சொன்னால் மறுபடி ஒன்று கூட்டுவது கஷ்டமாகிவிடும்" என்றார் அப்பாஜி. "தங்கள் தேவியாரும் அவருக்குத் துணையாகச் சிலரும் வந்தால் போதும். முக்கியமான அமைச்சர்களையும் தளபதிகளையும் நம்முடன் அழைத்துக் கொள்வோம். வியாச குருவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததும் திரும்பி விடலாம். அதுவரை நமது பாசறைகளைக் கலைக்க வேண்டாம்" என்று அப்பாஜி சொல்ல-

மறுநாள் துங்கபத்திரையை மீண்டும் கடந்து தலைநகருக்குத் திரும்பினோம்.

படகில் நானும் திருமலாதேவியும் மட்டும் தனித்திருந்தபோது, "முன்பே உன்னை என்னுடன் வர வேண்டாமென்று சொன்னேன். நீ கேட்கவில்லை. இப்போது இன்னொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. வியாச குருவுக்கு மகுடம் சூட்டியதும் நானும் மற்றவர்களும் போருக்குத் திரும்புகிறோம். நீ தலைநகரிலேயே தங்கிவிடு. காயத்ரி உனக்குத் துணையிருப்பாள்" என்று சொன்னேன்.

இந்த முறையும் திருமலாதேவி கேட்கவில்லை. "ராமன் இருக்கும் இடம் அயோததி என்பார்கள். அதுபோலத் தாங்கள் இருக்கும் இடம்தான் எனக்குத் தலைநகர்" என்றாள் இனிமையான குரலில்.

எவ்வளவு பெரிய தியாகத்தைச் செய்துவிட்டு எவ்வளவு சாதாரணமாக இருக்க முடிகிறது இவளால்! ஆச்சரியம்தான். உண்மையான தியாகிக்கு, தான் தியாகம் செய்திருக்கிறோம் என்ற நினைப்பே இருக்காது போலும்.

விட்டலஸ்வாமியின் கோயிலில் யோக வரத நரசிம்ம ஸ்வாமியின் விக்ரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்காக வியாஸ தீர்த்தர் தலைநகரில்தான் தங்கியிருந்தார். நானும் அப்பாஜியும் திருமலாதேவியும் நமஸ்காரம் செய்தோம். அம்மாவுக்கு இன்னும் உடல்நலம் சரியாகாததால் வரவில்லை.

"அன்றைக்கே ஆசி பெற்றுப் புறப்பட்டுச் சென்றீர்களே? இன்று என்ன இரண்டாவது விஜயம்?" என்று வினவினார் பரமஹம்ஸ பரில்ராஜகாசாரியாரான வியாஸ தீர்த்தர்.

கருக்கமாயும் தெளிவாயும் எங்கள் வேண்டுகோளை எடுத்துரைத்தார் அப்பாஜி.

வியாஸ தீர்த்தர் கலகலவென்று சிரித்தார். அப்போது அவருக்கு அருகே அவருடைய பிரதம சீடரான வாதிராஜஸ்வாமி இருந்தார். உடுப்பியில் உள்ள கிருஷ்ணர் கோயிலுக்குப் போன்கூரை வேய வேண்டுமென்று நிதி திரட்டுவதற்காக விஜயநகருக்கு வந்திருந்தார் அவர். வியாஸ தீர்த்தர் அவரைப் பார்த்து, "சகலதையும் துறந்துவிட்டதாக நானும் நீயும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், ஒரு சாம்ராஜ்யமே நம்மிடம் வருகிறது பார், இதுதான் கிருஷ்ணனின் லீலை!" என்று சொல்லிச் சிரித்தவர், அப்பாஜியிடம், "இந்தச் சிறியவனுக்கு நீங்கள் நினைக்கிறபடியெல்லாம் சக்தி கிடையாது. இருந்தாலும், ராஜ்யத்தின் கேஷமத்தை முன்னிட்டு நீங்கள் கோருவதால் ஒப்புக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

குஹு யோகம் ஏற்பட்ட தினத்தன்று விடிகாலை வியாஸ தீர்த்தர் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளினார். சக்ரவர்த்தியின் பவனி எவ்வளவு கோலாகலமாக இருக்குமோ, அதே போல அவருடைய ஊர்வலம் பிரம்மாண்டமாக நடைபெற்றது.

அரண்மனைச் சோதிடர் குறித்துத் தந்த முகூர்த்தத்தில் அவரை என் சிம்மாதனத்தில் அமரச் செய்தேன். கொலு மண்டபத்தில் குழுவியிருந்த அமைச்சர்களும் தளபதிகளும் 'வியாஸ ராஜர்' வாழ்க! வியாஸ சக்ரவர்த்தி வாழ்க!' என்று சோஷமிட்டார்கள். அதுவரை வியாச தீர்த்தர் என்ற பெயருடன் இருந்தவருக்கு, அதன் பிறகே வியாச ராயர் என்று பெயர் ஏற்பட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

ஹோமம் மூட்டி வேள்வி நடத்தினார்கள். முடிசூட்டு விழாவின்போது வழக்கமாகச் சொல்லப்படும் தைதீய பிராஜ்மணத்தின் ஏழு மந்திரங்களும் சொல்லப்பட்டன. பெரிய பெரிய தங்கப் பாத்திரங்களில் நவரத்தினங்களையும்

பொற்காசுகளையும் நிறைத்து வைத்துக் கொண்டு அப்பாஜியும் மற்ற பிரதானிகளும் அருகில் நின்றுருந்தார்கள். அவற்றை மழை போல, ஆனால் மென்மையாகக் கொட்டி வியாஸராயருக்குக் கனகாபிஷேகமும் ரத்னாபிஷேகமும் செய்தேன். அவருடைய பாதங்களின் கீழே வைர வைரீரிய மாணிக்கங்கள் குவியல் குவியலாகக் கொட்டிக் கிடந்தன.

அவற்றை அவரே இரு கைகளாலும் அள்ளி எடுத்து எல்லாருக்கும் வழங்கினார். என் படையில் பல முசலமான தளபதிகள் இருந்தார்கள். அவர்களை அருகில் அழைத்து முதலில் அவர்களுக்குத்தான் நவரத்தின தானங்களைக் கொடுத்தார். பிறகு, மற்றவர்களுக்கு விநியோகித்த பின், மகுடாபிஷேகத்தின்போது சக்ரவர்த்திகள் செய்யவேண்டிய வழக்கத்தின்படி பறபல ஆலயங்களுக்கும் கல்விச் சாலைகளுக்கும் அறவோர இருப்பிடங்களுக்கும் மானியங்களை அறிவித்தார். பின்னர் தமது புகழ்பெற்ற தீர்த்தனைகளில் ஒன்றை எல்லாரும் கேட்கும்படியாக மதுரமாய்ப் பாடினார். 'கிருஷ்ணா, பிரபஞ்சங்களைக் காப்பவனே! எங்கெல்லாமோ அலைந்துவிட்டு இங்கே வந்து பிரார்த்திக்கிறேன். ஆனால், இந்தப் பிரார்த்தனை எனக்காக அல்ல... கிருஷ்ணா, என் உள்மார்த்த பிரார்த்தனையை ஏற்றுகொள். எங்களைத் தீமைகள் லிருந்து காப்பாற்று' என்ற அடிகளுடன் தீர்த்தனையை அவர் முடித்த போது எங்கள் கண்களில் நீர் துளித்தது.

செட்ட வேளை என்று கருதப்பட்ட அந்த மூன்று நாட்களும் அவரே சக்ரவர்த்தியாக, சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தார். நான் சாதாரணப் பிரஜையாக அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்தேன். திருமலாதேவி அவருக்குச் சாமரம் வீசினாள். என் அன்னை குகுராஜரின்காலடியிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்.

நான்காம் நாள் வியாஸராயர் பதவியிலிருந்து இறங்க, நாள் மறுபடி சக்ரவர்த்தியாக ஆனான். என்னை ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தமது மடத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றார் வியாஸ குரு. அதுவரை நான்கு கண்டிராத ஒரு புத்துணர்ச்சியும் அனுபவித்திராத ஒரு புதுதெம்பும் என மனத்தில் ஏற்பட்டிருந்தன.

இந்த முறை துங்கபத்ராவைக் கடந்த போது என்னுடன் தளபதி பெம்மசானி ராமலிங்கம் இருந்தார். "ஏதோ ஒரு ரகசியத் திட்டம் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே, அதை நமது முதல் போரின் போதே நிறைவேற்ற வேண்டியதுதானே?" என்று கேட்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி மன்னிக்க வேண்டும். இந்தப் பகுதிகளில் உள்ள சின்னக் கோட்டைகள் நமக்குத் தூசு மாத்திரம். வாயால் ஊதியே வீழ்த்தி விடலாம். கிருஷ்ணா நதிக்கரையோரமாகப் பெரும் படைகளுடன் காத்நிருக்கிறானே நமது பிரதான விரோதி, அவனுடன் மோதும்போது சொல்கிறேன்" என்றார் ராமலிங்கம்.

அந்த நாளும் வந்தது.

30

தளபதி பெம்மசானி ராமலிங்கம் சொன்னது நூறுக்கு நூறு சரி. முதலில் எதிர்கொண்ட இரண்டு மூன்று சிறிய கோட்டைகள், வாயினால் ஊதினாலே விழுந்து விடும் போல்தான் இருந்தன.

சமுத்திரம் போல விஜயநகரத்துப் படைகள் ஆர்ப்பரித்து வருவதைக் கண்டதுமே அந்தக் கோட்டைகளின் காவலர்கள் சரணடைந்து விட்டார்கள். முற்றுகையிட்டால் தாக்குப் பிடிப்பதற்காக ஏராளமான உணவுத் தானியங்கள் சேமித்து வைத்திருந்தார்களே தவிர, அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான படைபலத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. எக்காள வாத்தியத்தைக் கோட்டைக்குள் எறிந்த சில விநாடிகளுக்குள்ளேயே கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு தளபதிகளும் நகரத்தின் முக்கியப் பிரமுகர்களும் இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் குவித்தவாறு வெளியே வந்து சரணடைந்தார்கள். உள்ளே எறிந்த எக்காளத்தை எடுத்து வரும் நேரத்துக்குள் கோட்டை எங்கள் வசமாகிவிட்டது.

அங்கிருந்த போர் வீரர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் மட்டுமல்ல, பொதுமக்களும் கூட விஜயநகரத்தின் படைபுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். கிருஷ்ணா நதிக்கரையில் உள்ள ஆதில் ஷாவின் பாசனையை நெருங்க நெருங்க எங்கள் சேனையின் பலம் பெருகிக்கொண்டே போயிற்று. அதற்குத் தகுந்தபடி உணவு, உடை, தண்ணீர் போன்றவற்றின் கையிருப்பும் கூடின.

ஒவ்வொரு கோட்டை வீழ்ந்ததும் அமர்க்களமாக ஒரு வெற்றிவிழா கொண்டாடப்படும். அதற்காகவே பாடகர்களும் நாட்டியக்காரிகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்திருந்தார்கள். திருமலாதேவி என்னருகே அமர்ந்து எல்லாவற்றையும் ரசித்துப் பார்ப்பாள். குழந்தை போல அவள் சிரித்து மகிழ்வதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கும் எனக்கு.

ஆனால், முதுகல் கோட்டை வீழ்ந்த தினத்தன்று வெற்றிவிழாவின்போது அவள் வரவில்லை. பதிலாக காயத்ரி வந்து, "இதோ வருகிறேன் என்று தேவி சொல்லச் சொன்னார்" என்று கூறிவிட்டுப் போனாள். அதன் பிறகும் சிறிது நேரத்துக்குத் திருமலாதேவி வராதிருக்கவே எனக்குக் கவலை ஏற்பட்டது. மெல்லியலாளான அவளுக்கு இந்தக் கடும் பயணங்கள் உடல்நலிவை ஏற்படுத்தியிருக்குமோ என்ற கவலையுடன் அவளுடைய கூடாரத்துக்குள் சென்று பார்த்தேன்.

தீபம் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு அதன் முன்னே ஓலைச்சுவடிகளில் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கிருஷ்ணனைப் பற்றிய கலோகங்கள் அது என்பது அவளுடைய மதுரமான குரலில் தெரிந்தது.

அவள் கவனத்தைக் கலைக்க வேண்டாமென்று நான் ஜாடை காட்டியதால் காயத்ரி வெளியேறிவிட்டாள். சிறிதும் ஓசைப்படுத்தாமல் நான் காத்திருந்தேன். காற்றில் தீபம் அசையும்போதெல்லாம் அவள் முகத்தில் ஒளியின் அலைகள் விளையாடி மறைந்து கொண்டிருந்தன.

கவடிகளை மூடி, பட்டுநூல் கொண்டு கட்டும்போது தான் திருமலாதேவி என்னைக் கவனித்தாள். பதறிப் போனவளாக, "சக்ரவர்த்தி எப்போது வந்தீர்கள்? வெகுநேரமாக நின்றிருக்கும்படி பண்ணிவிட்டேனா?" என்றவள் எனக்காக ஆசனத்தை இழுத்துப்போட்டு அமரச் சொன்னாள்.

"அவ்வளவு தீவிரமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாயே, என்ன அது?" என்றேன்.

"வியாஸ குரு எனக்காகச் சில தியான கலோகங்கள் இயற்றித் தந்தார். 'தினம் படித்து வா. உன் வாழ்க்கை நல்லபடி அமையும்' என்று ஆசீர்வாதம் செய்திருக்கிறார்" என்றாள் அவள்.

"அதாவது, இப்போது உன் வாழ்க்கை நல்லபடி அமையவில்லை என்று சொல்லாமல் சொல்கிறாயா?" என்றேன்.

கேலியாகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன் என்றாலும் திருமலாதேவி அதை உண்மையாக எடுத்துக்கொண்டு, "ஐயோ, சக்ரவர்த்தி அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. ஆயிரம் வருடம் தவம் செய்தாலும் இப்படியப்பட்ட வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைக்காது இப்படியப்பட்ட கணவர் கிடைக்க மாட்டார்." என்றவள்—

"சக்ரவர்த்தியிடம் ஒரு சந்தேகம் கேட்க வேண்டும்" என்றாள்.

"கேள், தேவி" என்றேன்.

"வியாஸ குருவுக்கு எழுபது வயது இருக்கு மில்லையா?"

"அதற்கு மேலேயே இருக்கும், ஏன், அவ்வளவு வயது தெரியவில்லையே என்கிறாயா?"

திருமலாதேவியின் முகத்தில் லஜ்ஜை படர்ந்தது. அந்நிய புருஷனைப் பற்றிச் சொல்கிறோமே என்று ஆனால் மனத்தில எதையும் ஒளிக்கத் தெரியாதவளாகையால் "ஆமாம்... பக்கத்திலேயே நின்று சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்ததால் கவனித்தேன். அவருடைய வயதுக்கு அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாயும் திடகாத்திரமாயும் இருப்பது ஆச்சரியமாயிருந்தது." என்று தயங்கியவாறு சொன்னாள்.

"உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா, திருமலா? அவரைப்பற்றி ஒரு கதை சொல்வார்கள். ஒரு சமயம் அவர் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ரங்கநாதப் பெருமானை வழிபடுவதற்காகப் போயிருந்தபோது, சில தீவிரமான சில பக்தர்கள் அவருக்கு வழி விட மறுத்தார்களாம். 'இது ஐம்புலிங்க கேஷத்திரம். வைஷ்ணவரான நீங்கள் வரக்கூடாது' என்றார்களாம். வியாஸ தீர்த்தர், 'இது இருவருக்கும் பொதுவான கேஷத்திரம். இருந்தாலும் நமக்குள் ஒரு சமரசம் செய்து கொள்வோம். இங்கிருந்து நான் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறேன். எங்கே நான் மூச்சைவிட்டு திங்கிறேனோ அது வரையில் ஸ்ரீரங்க கேஷத்திரம். அதற்குப் பிறகு உள்ள இடம் ஐம்புலிங்க கேஷத்திரம்" என்று சொன்னாராம். அதன்படி அவர் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிய இடம் வரையில் ரங்கநாதரின் கேஷத்திரம் என்று ஆயிற்றாம். இது உண்மையோ கூடுக்கதையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னேன்," என்றேன்.

திருமலாதேவியின் முகத்தில் எவ்வித அவநம்பிக்கையும் தென்படவில்லை.

"உண்மையாகவே இருக்கும் சக்ரவர்த்தி. தவவலிமை வந்துவிட்டால் தேகவலிமை தானாகவே வரும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

ஆனந்தோர்களிடம் அவள் வைத்துள்ள அசைக்க முடியாத பக்தியைக் கண்டு எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஏனெனில் சிற்சில சமயங்களில் நான்கூட அப்படி இருக்கும்மா, இது இப்படி நடக்கக் கூடியதா என்று குதர்க்கமாகச் சிந்திப்பதுண்டு. இவனைப் போல மறு பேச்சில்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் மக்கள் இருப்பதால்தான் இந்தப் பாரத நாட்டில் மதமும் தெய்வ நம்பிக்கையும் அழியாமல் நிலைத்திருக்கின்றன போலும்.

"சரி, நீ சற்றுப் பொறுத்து வா. நான் முன்னே போகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு வெளியே வந்தபோது அப்பாஜி நின்றுநித்தார்.

"போஜன நேரம் ஆகிறதே, நீங்கள் போகவில்லையா அப்பாஜி?" என்று கேட்டேன்.

"இல்லை, கொஞ்ச நாளாக நான் ஒருவேளைநான் சாப்பிடுகிறேன், மறுவேளை உபவாசம்" என்றார்.

"இதென்ன புது விரதம் அப்பாஜி?"

"சக்ரவர்த்தி பிரம்மசரிய விரதம் இருக்கும்போது இந்த எளியவன் இதுகூட இருக்க வேண்டாமா?" என்றவர் மர்மமாகப் புன்னகை செய்தார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள், அப்பாஜி?"

"தலைநகரிலிருந்து புறப்பட்ட நான் முதல் நான் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன், சக்ரவர்த்தி" என்றார் அப்பாஜி. "தேவியார் இருக்கும் கூடாரத்துக்குப் போகாமல் தினம் இரவு தங்கள் கூடாரத்திலேயே தனியாக உறங்குகிறீர்கள். ஆனால் ஷாலை வெற்றி கொள்கிற வரையில் இல்லற சுகத்தில் ஈடுபடுவதில்லை என்று தாங்கள் கொண்டுள்ள விரதம் புரிகிறது. நான் கிழவன், எனக்குத் தெரிந்த வகையில் நானும் ஒரு விரதம் இருக்கிறேன்."

அப்பாஜியின் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரிப்பதா, மறுப்பதா? விரதம் எடுத்திருப்பவன் திருமலாதேவி. அந்தப் பெருமையை எனக்குச் சூட்டுகிறார் இவர்!

மெள்ள பேச்சை மாற்றி, "அப்பாஜி... நம்முடைய அடுத்த தாக்குதல் விஜயபுரம் படைகளின் மீதுதான்! நமது சேனைகளில் உள்ள முசல்மான் தளபதிகளையும் முசல்மான் வீரர்களையும் முன்னணியில் இருக்கும்படி ஏற்பாடு பண்ணுங்கள். எதிரியை முதன் முதல் அவர்கள் தாக்கட்டும்!" என்றேன்.

அப்பாஜி திடுக்கிட்டார். "சகரவர்த்தி. நாம் தாக்கப்போவது சுல்தானை! ஒரு முசல்மானை! அப்படியிருக்க, இங்குள்ள முசல்மான்களை முதலில் அனுப்பினால்..."

"வெற்றி நிச்சயம். சந்தேகம் வேண்டாம். இரண்டு காரணம். முதலாவது, நமது படைகளிலாவது இரண்டொருவர் துரோகிகளாக மாறலாம். முசல்மான் வீரர்கள் அப்படியில்லை. மனப்பூர்வமான விகவாசிகள். தளபதி பெம்மசானியும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்" என்றேன்.

அப்பாஜி, அரைமனத்துடன் சம்மதித்து, "இரண்டாவது காரணம்?" என்றார்.

"முசல்மான்களின் வருகிறார்கள் என்றதும் சுல்தானின் படையில் உள்ளவர்களுக்குக் குழப்பம் வரலாம். தங்கள் மதத்தாரைத் தாங்களே கொல்லலாமா, கூடாதா என்று அவர்கள் குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் சமயம், நமது இரண்டாவது அணி முன்னேறித் தாக்கி மொத்தப் பேரையும் வீழ்த்தி விடும். ஒருவேளை நாம் தோற்றால் பின்வாங்குவதற்கு ஏராளமான - தாராளமான நிலப்பரப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் தோற்றால் பின்வாங்குவதற்கு கிருஷ்ணா நதிதான் இருக்கிறது." என்றேன்.

இவ்வளவு சொல்லியும் அப்பாஜியின் முகத்தில் திருப்தி படரவில்லை. முழுக்க முழுக்க முசல்மான்களை நம்பக்கூடாது என்று நினைப்பவர் அவர். ஆனால், எனக்கு அப்படிப்பட்ட சந்தேகம் தோன்றியதே கிடையாது.

மகானான் குருநானக்கிடம் ஒருமுறை கேட்டார்கள். 'முசல்மான்கள் சிறந்தவர்களா, நம்மவர்கள் சிறந்தவர்களா?' என்று. 'எவனொருவன் அடுத்தவனுக்கு அதிக பட்ச நல்லது செய்கிறானோ அவனே சிறந்தவன்' என்று அந்த

மகான் பதிலளித்தார். அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன்.

என் தாய்வழிப் பாட்டனார் இளம் வயதில் பல மலல்களைத் தோற்கடித்து வெற்றி கண்டவர் என்று சொல்வார்கள். ஆனால், எனக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்தில் தளர்ந்த வயோதிகராக இருந்தார். சாப்பிடுவதும் தூங்குவதும் கோயில்களுக்குச் செல்வதும்தான் அவருடைய அன்றாட வேலைகள். மீது நேரத்தில் என்னுடன் சதுரங்கம் விளையாடுவதற்கு வருவார். சதுரங்கத்தில் அவர் புலியல்ல. ஆனால், சரித்திர விஷயங்களைச் சொல்வதில் புலி.

அவர் ஒரு நாள், "கிருஷ்ணா, பாமனி சுல்தான்களுக்கும் விஜயநகரத்துக்கும் நடைபெறும் போர்கள் மதத்துக்காக ஏற்பட்டது என்று எல்லாரும் சொல்கிறார்கள். அதை நான் நம்புவதில்லை. நீயும் நம்பாதே" என்று சொல்வார்.

"ஏன் தாத்தா?" என்று கேட்டேன்.

"பாரத நாட்டில் எல்லா மன்னர்களுக்கும் இடையே காலம் காலமாகப் போர்கள் எதனால் ஏற்படுகிறதோ அதுபோல்தான் இதுவும். பொருளாதாரக் காரணம். ராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும், அண்டை அயல் அரசர்களின் இடத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற காரணம். சோழர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்கும் கலிங்க மன்னர்களுக்கும் நமக்கும் எத்தனையோ போர்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. நூறு வருடத்துக்கு முன்னால் நாம் நமது மதத்தினர் வாழும் இலங்கையை வென்று 'தட்சிண சமுத்திராதிபதி' என்று விருது சூடிக்கொண்டோம். அதற்கெல்லாம் மதமா காரணம்?" என்று அந்தப் பாட்டனார் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதில் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கிறது. ஏனெனில், விஜயநகரப் பேரரசு ஸ்தாபிதமான புதிதில்

எங்களுக்கும் பாமனி கல்தானுக்கும் சண்டை ஏற்பட்டது கிடையாது. முகமது பின் துக்ளக்கின் டெல்லி ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திர அரசை நிறுவிக்கொண்ட பலர், விஜயநகரத்தை ஒரு பொருட்டாக நினைக்காமல், வடக்குப் பகுதிகளிலும் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் தங்கள் ராஜ்யத்தை விஸ்தரிப்பதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள். விஜய நகரம் ஏதோ ஒரு சூட்டி ராஜ்யம் என்பதே அவர்கள் நினைப்பு.

ஜாபர்கான் என்ற முகம்மது ஷா, தெலுங்கானா அதிபதியான காப்பயய அரசரை வென்றபோது உரசல் ஆரம்பமாயிற்று. காப்பயய நாயக்கர் முகமது ஷாவுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டு தனது நீலக்கல் சிம்மாதனத்தைப் பரிசாக அளித்தார். இன்றளவும் பாமனி கல்தான்களின் ராஜசிம்மாதனமாக அதுதான் இருந்து வருகிறது.

இந்த உரசலின் வெப்பம் தணியும் முன்பு அடுத்த சூடு ஆரம்பமாயிற்று.

பாமனி கல்தானாக முகமது ஷா இருந்தபோது, அவருடைய பிரதம மந்திரியாக இருந்த சாபுதீன் கோரி என்பவரின் மகன் கல்யாணத்துக்கு டெல்லியிலிருந்து முந்நாறு பாடகர்களும் நடனக்காரிகளும் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய செலவுக்காகப் பெரும் பொருள் தரவேண்டும் என்று விஜயநகர அரசரை வற்புறுத்தினார் முகமது ஷா. விஜயநகர மன்னர் தர மறுக்க, இதைத் தொடர்ந்து பாமனி கல்தானின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அன்றுதொட்டு இன்றுவரை இவர்கள் அவர்களை ஜெயிப்பதும் அவர்கள் இவர்களைத் தோற்கடிப்பதும் மாறி மாறி நிகழ்ந்து வருகிறது.

எனவே, 'இந்தப் பகைமை மதம் காரணமாக ஆரம்பித்ததல்ல' என்று என் பாட்டனார் சொன்னது

சற்றுச் சரிதான். ஆனால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிலைமைகள் மாறிவிட்டதென்றால் அது தெய்வத்தின் சித்தம்.

பாமனி ராஜ்யம் சிதறுண்டு ஐந்து வெவ்வேறு ராஜ்யங்களாகப் பிரிந்திரா விட்டால் இன்று எத்தனையோ உன்னதமாக வளர்ந்திருக்க முடியும். ஏனெனில் பல பாமனி கல்தான்கள் அநிவானிகளாயும் சிறந்த நிர்வாகிகளாயும் பொறுப்பு உணர்ச்சி உள்ளவர்களாயும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். பாமனி வம்சத்தைத் தொடங்கிய பாமன் ஷா, பரத்த மனப்பான்மை கொண்டவர். முசுல்மான் அல்லாதவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டு வந்த கொடிய ஜிசியா வரியை ஒழித்தவர். அதே வம்சத்தில் வந்த இன்னொரு மன்னர் அநாதைக் குழந்தைகளுக்காக விடுதிகள் ஏற்படுத்தி, பஞ்சகாலத்தில் உணவுத் தானியங்கள் வரவழைத்து மத வித்தியாசமில்லாமல் விநியோகித்தார்.

பிரோன் என்ற மன்னர் ஒப்பற்ற கவிஞர். இவருடைய கையெழுத்து அழகாக இருக்குமாம். நான்கு நாட்களுக்கு ஒருமுறை திருக்குரானிலிருந்து பதினாறு பக்கங்களைத் தன்கைப்படவே எழுதினார். படையெடுப்பின் போது முசுல்மான் அல்லாத பெண்களைக் கைப்பற்றி வந்தால் மரியாதை கொடுத்துத் திருப்பியனுப்பினார். இன்னொரு மன்னரான அலாவுதீன் அகமது எல்லா மதத்தினரும் சிகிச்சை பெறும்படி பொதுவான மருத்துவ மனையொன்றை நிறுவினார். இன்னொரு சமயம், அகமது சான் என்ற எட்டு வயதுச் சிறுவன் பட்டத்துக்கு வந்த போது, அவன் சார்பில் அவனுடைய அன்னையான நார்ஜிஸ் பேகம் ஆட்சி செலுத்தினார். அவரும் அவருடைய பிரதம மந்திரியாக இருந்த முகமது கவானும் பரத்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

இவ்வளவு சீரும் சிறப்புமாக இருந்த போதிலும், முசல்மான் தளபதிகளுக்குள்ளேயே போட்டி பொறாமைகளும் பூசல்களும் ஏற்பட்டதே பாமனி ராஜ்யத்தின் சீரழிவுக்குக் காரணம்.

இருநூறு முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இங்கே வந்து குடியேறி, இந்த நாட்டவர்களாகவே மாறிவிட்ட முசல்மான்கள் ஒருபுறம், அரேபியா, ஆப்கானிஸ்தானம், பாரசீகம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து திடீர் திடீரென்று வந்து கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் திரும்பிச் சென்ற அந்நியர்கள் இன்னொருபுறம். இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட உட்பூசல்கள்தான் பாமனியின் சீரழிவுக்கு முக்கியக் காரணம்.

இப்போது நான் படையெடுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கும் பீஜப்பூர் கல்தான் அதிலஷாகூட எல்லா மக்களிடமும் நல்ல மதிப்புப் பெற்றவர்தான். பிற மதங்களில் உள்ள பெரியவர்களுக்கு மதிப்புத் தருகிறவர். வைஷ்ணவப் பெரியவரான வெங்கட தாத்தையாவுக்குப் பச்சைக் குடை கொடுத்து மரியாதை செய்தார் என்று சொன்னார்கள். 'பச்சைக் குடை மரியாதை' பெறுகிறவர் கல்தானின் பெருமதிப்புக்குரியவர் என்று பொருள்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் இவர் அத்துமீறி நுழைந்தாரென்பதும், குதிரைகள் வாங்குவதற்காக நாங்கள் தந்த நாற்பதாயிரம் வராகனுடன் ஓடிவிட்ட லித்தி என்பவனுக்கு அடைக்கலம் தந்ததோடு அவனை எங்களிடம் ஒப்படைக்க மறுத்தாரென்பதும் இவர் மீது படையெடுக்கப் போதுமான காரணம் தான். எனினும்கூட நான் இவ்வளவு நாளும் தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், என் இன்னுயிர்க் காதலி சின்னாதேவியை இவருடைய ஆட்கள் சிறைப்பிடித்துச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்ததும் என் தயக்கம் பறந்துவிட்டது.

61வகன் படைக்கும் அதில ஷாவின் படைக்கும் இப்போது அரைக்காத தூரம் இடைவெளி இருந்தது.

வழியில் எதிர்ப்பட்ட கோட்டைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் விழுந்து விட்டன.

ஒரு கோட்டை, சுற்றிலும் ஆழமான அகழியால் சூழப்பட்டிருந்தது. சின்னச் சின்ன வாய்க்கால்கள் வெட்டி அந்த நீரை வெளியே பாயும்படி செய்தேன் வறறிவிட்ட அகழியின் வழியே கோட்டைக்குள் கலபமாகச் செல்வ முடிந்தது.

இன்னொரு கோட்டை, மிக உயரமாக இருந்தது மேலேயிருந்து எதிரி தாக்குமபோது கிழேயிருந்து திருப்பித் தாக்குவது பலன் தரவில்லை. கோட்டைச் சுவரின் உயரத்துக்குச் சாரங்கள் கட்டி, மரப்பலகைகளைப் பொருத்தி, அவற்றின் மீது நின்று நேருக்கு நேர் கண்ணை தொடுத்ததும் எதிரி வீழ்ந்தான். என படையில் சிறந்த வில்லாளிகளாக இருந்த முசல்மான்களால்தான் இந்த வெற்றி கிடைத்தது.

இன்னொரு போரின்போது என் சாமர்த்தியம் எதுவும் இல்லாமலே வெற்றி கிட்டியது. என் யானைப் படையிலிருந்த ஒரு யானைக்கு மதம் பிடித்துத் தலைதெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பயந்து எதிரிப் படையின் தளபதி தன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி ஓடிவிட்டான். தளபதி இல்லாமல் அவனுடைய குதிரை மட்டும் வருவதைக் கண்ட படையினர், தளபதி இறந்து விட்டானென்று நினைத்து நாலாபக்கமும் சிதறிவிட்டார்கள்.

அப்பாஜியும் பெம்மசானியும் இதற்காக என்னைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"ஒன்று, சக்ரவர்த்தியின் யுத்த தந்திரம் பலிக்கிறது. அல்லது சக்ரவர்த்தியின் பக்கம் அதிர்ஷ்ட தேவதை

இருக்கிறான், எதிரி தோலவியடைவதோடு அவர்களுடைய படைகளும் கிடைக்கின்றன" என்று தளபதி ராமலிங்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, காயதரி என்னை நோக்கி வந்தான். அவன் கையில் ஒரு துளசிமணி மாலை இருந்தது.

"தேவியார் இதைத் தெய்வ சந்நிதியில் வைத்துப் பூஜை செய்தாராம். சக்ரவர்த்தி யுத்தத்துக்குப் புறப்படுகையில் இதை அணிந்து கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்" என்று கூறி அதை என்னிடம் தந்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றான்.

அவன் போவதைச் சில விநாடிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமலிங்கம், "சக்ரவர்த்தி, நமது சேனையில் ஒரு மகளிர் பிரிவு தொடங்க வேண்டுமென்று ரொம்ப நாளாக நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி ஒன்று அமைத்தால் இந்தப் பெண் காயதரியைத் தலைவியாக்கலாம்" என்றார்.

அப்பாஜி இகழ்ச்சிச் சிரிப்புடன், "வீரதீரமாகப் போராடி வெற்றிவாகை குடுகிற தளபதிகள் கூட, எதிரிலே ஒரு பெண் வந்து நின்றால் விழுந்து விடுகிறார்கள்" என்றார்.

ராமலிங்கம் கோபப்படவில்லை. சாந்தமாக, "அப்படியல்ல, மகாபிரதானி, இந்தப் பெண் மிக புத்திசாலி, யுத்த தந்திரங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள். பல சமயங்களில் அவள் எனக்குச் சொன்ன யோசனைகள் பலித்திருக்கின்றன" என்றார்.

அப்பாஜி விடாமல், "ஏதோ மர்மமான திட்டம் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, அதுகூட இந்தப் பெண் சொல்லித் தந்ததுதானா?" என்றார்.

"ஐயேயோ, அது இந்த எளியோனின் சின்ன மூனையில் உதித்த சொந்தத் திட்டம்" என்று சொன்னாரே

தவிர, அப்போதும் கூட ராமலிங்கம் அது என்ன திட்டம் என்று விளக்கவில்லை!

இரவு நீண்டு, நள்ளிரவுக்கும் பின்னிரவுக்கும் இடைப்பட்ட கும்மிருட்டு வேளையில் புறப்பட்டாரா ராமலிங்கம். தன்னுடன் இரண்டாயிரம் போர்வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பியவர். என்னிடமும் அப்பாஜியிடமும், "எனது படை மெதுவாக ஒசைப்படாமல் செல்லும் தீப்பந்தங்களை வானில் விட்டெறிந்து ஹெய்கோஷம் செய்ததும் மற்றப் படைகள் வேகமாக முன்னேறி எதிரியைத் தாக்க வேண்டும்" என்றார்.

நீட்டிப் பிடித்த வாளுடன் அவர்கள் பதுங்கிய பதுங்கி முன்னேறி, நானும் அப்பாஜியும் லட்சக்கணக்கான போர்வீரர்களும் பரிகளும் கரிகளும் சத்தம் போடாமல் பின்தொடர்...

குபீரென்று வானத்தில் தீப்பந்தங்கள் பறக்க, வீர முழக்கங்கள் கேட்க...

அதில் ஷாவின் படைமீது நாங்கள் மொத்தப் பேரும் பிரளய காலத்து வெள்ளமாகப் பாய்ந்தபோதுதான் பெம்மசானி ராமலிங்கத்தின் திட்டம் தெரிந்தது.

முன்னதாகச் சென்ற இரண்டாயிரம் பேரும் எதிரிகளின் கூடாரக் கயிறுகளை ஒரே சமயத்தில் அறுத்து விட்டார்கள். உள்ளேயிருந்தவர்களின் மீது பொத்பொத தென்று கூடாரங்கள் விழுந்து அழுக்க, அதிலிருந்து அவர்கள் மீண்டு வெளிவந்து சமாளிப்பதற்குள் நாங்கள் தாக்கியதால் சின்னாபின்னமாகச் சிதறியது ஆதிவஷாவின் படை.

பலபலவென்று பொழுது விடிந்தபோது நான் கண்ட காட்சி!

அப்பாஜியிடம் நான் சொன்னது போலவே, தோற்றுப் பின்வாங்கியவர்கள் கிருஷ்ணா நதியின்

வெள்ளத்தில் விழுந்து இறந்தார்கள் சிலர் நீந்திக் கரை சேர்ந்தார்கள். சிலர் வெள்ளத்தோடு போனார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், தண்ணீரில் இறங்கிய பீஜப்பூர படையின் யானைகள் எழுந்து வெளிவர மறுத்துவிட்டன! கடும் கோடைக்காலமாதலால், ஆனந்தமாக அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டன. பாகன்கள் என்ன மிரட்டியும், என்ன தூண்டியும் எழுந்து கொள்ளவில்லை. அவற்றை அப்படியே விட்டு விட்டு அவர்கள் ஓடிவிட்டதால், சாவதானமாக நாங்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டோம் எனது யானைப் படையின் எண்ணிக்கை மேலும் நூற்றுக்கணக்கில் பெருகியது. அத்துடன் ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகளும் கிடைத்தன.

இதெல்லாம் நான் எதிர்பார்த்ததுதான்.

ஆனால், கொஞ்சமும் எதிர்பாராத ஒன்றும் நடந்தது.

உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டு போர்க்களத்தில் விழுந்து கிடப்பவர்களைப் பார்த்த வண்ணம் ரத்தச் சேற்றில் நான் நடந்து கொண்டிருந்தபோது...

"சக்ரவர்த்தி..." என்ற தீனமான குரலொன்று என்னை அழைத்தது.

தெரிந்த குரலாகத் தோன்றவே அருகில் சென்று குனிந்து நோக்கினேன்.

எதிராஜன்! சின்னாதேவியின் தமையன் எதிராஜன்!

31

எனக்குள்ளே ஓர் அரக்கன் இருக்கிறான். பெரும் பகுதி நேரம் அவன் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான். திடீரென்று விழித்துக் கொள்வான். அந்தச் சமயங்களில் என் நல்லியல்புகள் - அப்படி ஏதேனும் சில இருக்குமானால் - காணாமற் போய்விடும்.

மரண ஓலங்களும் ஜெய கோஷங்களும் கலந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்த அந்த யுத்த பூமியில் -

இப்போது எதிராஜன் காயங்களுடன் கிடப்பதைப் பார்த்தபோது அந்த அரக்கன் என்னை நோக்கி உறுமினான். 'சாகட்டும்! விடு இவனை! இவனாலன்றோ இன்றளவும் உன் காதல் கைகூடாமல் இருந்து வருகிறது! என்றைக்கோ வெகு எளிதாக முடிந்திருக்கக் கூடிய காதலை இவனல்லவா வழி மறித்துத் தடுத்து வந்திருக்கிறான்! இவன் தானே உனக்கும் சின்னாதேவிக்கும் நடுவில் எழும்பியுள்ள சுவர்! அது விழுந்து கொண்டிருக்கிறது! விழுட்டும்! பிறகு உன் காதலுக்கு இவன் போட்டுள்ள கை விலங்குகள் தானாகவே ஓடிந்து முறிந்து விழுந்து விடும்."

இந்த அரக்கத்தனமான எண்ணம் முளைத்த வினாடியே மடிந்து விட்டது. அதற்கு மூன்று காரணம். முதலாவது, கைகுவித்துத் தன்னைக் காப்பாற்றும்படி கெஞ்சுகிறவனை அப்படியே விட்டு விட்டுப் போவது மனிதத் தன்மையல்ல.

இரண்டாவது, அங்கே சிங்கப் பிரானிடம் எதுவும் தெரிந்து கொள்ள முடியாமற் போன மாதிரி, இவனிடமும்

நேர்த்து விடக்கூடாது. சின்னாதேவி விஜயபுரி ராஜ்யத்தில் எங்கேயோ இருக்கிறாள் என்பது மட்டும் தான் தெரிந்ததே தவிர, அவ்வளவு பரந்த ராஜ்யத்தில் அவள் எந்தக் குறிப்பிட்ட ஊரில் இருக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரிய வில்லை. படையெடுத்துப் போனால் விசாரித்துக் கொள்ளலாம் என்ற தைரியத்தில் இத்தனை தூரம் வந்து விட்டேன். ஆனால் இதோ எதிராஜனே இருக்கிறான்! அவனுக்குச் சகலமும் தெரிந்திருக்கும். விவரம் சொல்வான்.

மூன்றாவது காரணம், 'சக்ரவர்த்தி' என்று என்னை நாதமுக்க அழைத்ததால் பழைய வன்மம் இப்போது இல்லை என்றே தோன்றுகிறது.

இவ்வளவு நீளமாய் எழுதுகிறேனே தவிர, அத்தனை எண்ணங்களும் மின்னலென ஒரே நொடியில் என்னுள் தோன்றி மறைந்தன.

குனிந்து நோக்கினேன். வலது மார்பில் ஒன்றும் இடது விலாப்புறத்தில் ஒன்றுமாக இரண்டு அம்புகள் சகையில் புதைந்து குத்திட்டு நின்றிருந்தன. அவற்றின் வழியே பெருகிய ரத்தம் ஓரளவு கட்டி தட்டியிருந்தது. கண்களை வெளியே எடுத்தாக வேண்டும். ஆனால், மெதுவாக ஆட்டி ஆட்டி எடுத்தால் அந்த வலியிலேயே பாதிப் பிராணன் போய்விடும். அம்பை எடுத்தவுடனே குருதி மீண்டும் பீரிட்டுக் கிளம்பும். அதை உடனே சிகிச்சை செய்து நிறுத்தாவிட்டால் மரணம் நிச்சயம்.

"நகருங்கள், சக்ரவர்த்தி. நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்ற குரல் என் பின்னாலிருந்து கேட்டது.

பழக்கமான குரலாக இருக்கவே திகைத்துத் திரும்பினேன். அந்த இத்தாலிய வைத்தியன் நிக்கோலஸ் நின்றிருந்தான். அவனருகே ஒரு குதிரை இருந்தது. நிக்கோலஸின் உதவியாள் ஒருவன் அதன் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நீ-நீ எப்போது இங்கே வந்தாய்?" என்றேன்.

"தாங்கள் வியாஸ் தீர்த்தருக்கு மகுடம் சூட்டி விட்டுத் திரும்பியபோது நானும் இங்கே வைத்திய உதவிகள் தேவை இருக்கும் என்பதால் வந்துவிட்டேன்" என்றவன். மேற்கொண்டு என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை. கிடுகிடுவென்று செயலில் இறங்கினான்.

எதிராஜனை நோக்கி அவன் குனிந்தபோது, அவனைக் குதிரை மீது ஏற்றி எடுத்துச் செல்லப் போகிறான் என்று முதலில் நினைத்தேன். அப்படிச் செய்யவில்லை.

உதவியாளன் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு நீளமான கயிறற்றின ஒரு முனையை அந்த இரண்டு அம்புகளின் தலைப்பகுதியில் கட்டினான். அவனுடன் வந்திருந்த ஒருவன், குதிரையின் தலையைத் தாழ்த்தி அழுக்கிக் கொண்டிருக்க, கயிறற்றின் மற்ற முனையைக் குதிரையின் வாய்புறமிருந்த கடிவாளத்துடன் கட்டினான் நிக்கோலஸ்.

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னிடம், "அம்புகளைச் சடேரென்று பறித்து எடுத்துவிட வேண்டும். அது மனிதக் கைகளால் முடியாது" என்று சொல்லிவிட்டு, "பிடியை விடு!" என்றான் தன் உதவியாளனிடம்.

குதிரையின் தலையை அழுத்தியிருந்த கையை அந்த ஆள் எடுத்ததும் குதிரை வெடுக்கென்று தலையை நிமிர்த்தியது.

நிமிர்த்திய விநாடியே அம்புகள் இரண்டும் பறித்து எறியப்பட்டு, குருதி பீயச்சியது. நிக்கோலஸ் கண்ணிமைக்கும் நேரம்கூடத் தாமதிக்கவில்லை. ரத்தம் வழியும் இடங்களில் பச்சிலைகளையும் இன்னும் ஏதோ சில விழுதுகளையும் அழுத்தினான். இம்மாதிரி சந்தர்ப்பத்துக் காகவே பையில் எல்லாம் எடுத்து வந்திருப்பான் போலும். மின்னல் வேகத்தில் கட்டுப் போட்டான்.

அந்தப் பச்சிலைகளும் மருந்தும் ரணத்தில் பட்ட போது பயங்கர எரிச்சல் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் எதிராஜன் ஆய் ஊய என்று கத்தவில்லை. பொறுத்துக் கொண்டான். போர் வீரன் மல்லண்ணாவின் பரம்பரையில் வந்தவனாயிற்றே!

இதற்குள் இரண்டு மூன்று தளபதிகளும் போர் வீரர்களும் எங்களை நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். "இவரை என்னுடைய மருத்துவக் கூடாரத்துக்கு எடுத்துப் போங்கள்" என்றான் திக்கோலஸ். நாலு பேர் கைத் தாங்கலாக எதிராஜனைத் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

"உடம்பில் தைத்திருக்கும் அம்புகளை வெடுக்கென்று வெளியெடுக்க இது ஒரு வழி" என்றான் திக்கோலஸ் என்னிடம். "இன்னொரு வழி, மரக்கிளையை வளைத்துத் தாழ்த்தி, அதில் சுயிறறைக் கட்டிப் பிறகு விட்டுவிட வேண்டியது. சினை நிமிரும்போது அம்பு வெளிவந்துவிடும். ஆனால், அருகிலே மரம் எதுவும் இல்லை."

"கெட்டிக்காரத்தனமான சிகிச்சை முறைகளை யெல்லாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய்" என்று பாராட்டி விட்டு, "சிங்கப்பிரானை மட்டும் அப்படியே விட்டு விட்டாய் போலிருக்கிறது?" என்றேன்.

"இல்லை, சக்ரவர்த்தி, நிறையத் தைலம் தயார்பண்ணித் தந்துவிட்டேன். தினம் இரண்டு முறை அவனை நீர்வீழ்ச்சியில் குளிப்பாட்ட வேண்டும். திருப்பதிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு நீர்வீழ்ச்சி இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அங்கே அவனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் அவனுடைய சித்தப்பிரமை சரியாகிவிடும். ஆனால், அதற்கு அவசியமில்லாமல், காயத்ரியே பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு வந்து தங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறாளே?" என்றான் அவன்.

"ஆமாம். உன்னைக் காட்டிலும் காயத்ரிக்குக் கறுகறுப்பு அதிகம்" என்றேன், கேலியாக.

காயத்ரி என்ற பெயரைக் கேட்கும்போதே அவன் முகம் மலாலளையும் கவனித்தேன். "சரி, நீ போ. எதிராஜன் நன்றாகப் பேசக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்ததும் எனக்குச் சொல்லியனுப்பு" என்று கூறி திக்கோலஸுக்கு விடை கொடுத்தேன்.

அன்று முழுவதும் எனது படையினரைச் சீரமைப்பதிலும், எதிரியிடமிருந்து கைப்பற்றிய சேனையை ஒழுங்கு படுத்துவதிலும் நேரம் சென்று விட்டது.

எதிராஜனைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஒருபுறம் என் உள்ளம் துடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் மனம் இப்போது மாறியிருக்குமா? என் மீது கொண்டிருந்த குரோதம் நீங்கியிருக்குமா?...

அது ஒருபுறமிருக்க, ஆதில் ஷாவின் படையில் இவன் சேர வேண்டிய கட்டாயம் என்ன நேர்ந்தது? விளங்கவில்லை. இவனுக்கே இப்படியொரு திர்ப்பந்தம் என்றால், சின்னாதேவி என்னவாகியிருப்பாளோ என்ற கலக்கமும் ஏற்பட்டது.

என் கூடாரத்தின் வாசலில் தளபதிகளும் சர்வ சையாதிகாரிகளும் கூடி வெற்றிவிழா கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சாதாரண வெற்றியா இது? பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா, அகமது நகர் ஆகிய மூன்று ராஜ்யங்களின் மாபெரும் படையை அல்லவா முறியடித்திருக்கிறோம்!

சிரிப்பும் ஆட்டமும் பாட்டமும் என் சொந்தக் கவலைகளைக் கூடக் கொஞ்ச நேரம் மறக்கடிக்கச் செய்தன. கவிஞர்கள் பலர் தங்கள் வாழ்த்துக்களைக் கவிதைபாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெனாலி

ராமகிருஷ்ண கவி தான் இயற்றிய நூலை என் பெயரில் சமாப்பணம் செய்வதற்காக எடுத்து வந்திருந்தார். அவருடைய நூலைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது இன்னொரு சிறந்த கவிஞரான துாஜதி தனது வாழ்த்துப் பாவைப் படித்தார். "கிருஷ்ணா நதியில் இறங்கிய கல்தான்களின் யானைகள் தண்ணீரை விட்டு எழுந்து போருக்கு வரவில்லை. ஏன் தெரியுமா? முன்னொரு காலத்தில் 'ஆதிமூலமே' என்றழைத்ததும் பசுவான் ஓடிவந்து கஜேந்திரனை முதலையிடமிருந்து காப்பாற்றினார் அல்லவா? தங்கள் குலத்தைக் காப்பாற்றிய விஷ்ணுவின் அவதாரம்தான் கிருஷ்ணதேவராய சக்ரவர்த்தி என்பதை அறிந்து, எதிரிக்கு உதவிபுரிய மறுத்துவிட்டன" என்று அவர் பாட.

நான் சிரித்தேன். "என்னை மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகவே பண்ணிவிட்டீர்களே?" என்றேன். ஆனால், உண்மையிலேயே நான் அடைந்து வரும் வெற்றிகள் எனக்குள் ஓர் அகங்காரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டுதான் இருந்தன. 'இந்த அகந்தையை வளர விடாமல் என்னைக் காப்பாற்று, இறைவா' என்று தினம் தினம் வெங்கடாசலபதியிடம் வேண்டிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

தளபதி பெம்மசானி ராமலிங்கத்துக்குப் பொன்னாடை போர்த்தினேன். பிரதம தளபதியான அப்பாஜிக்கு மனவருத்தம் ஏற்படக் கூடாதென்பதற்காக அவர் கையாலேயே அதைப் போர்த்தச் செய்தேன். திருமலாதேவியின் தந்தையும் என் மாமனாகுமான குமாரவீரய்யா நானாறு குதிரைகள், இருபது யானைகள், எண்ணாயிரம் காலாட்படையினர் கொண்ட ஒரு பிரிவுக்குத் தலைமை தாங்கி அபாரமாக வெற்றி ஈட்டியிருந்தார். அவருக்கும் மற்றத் தளபதிகளுக்கும் போர் வீரர்களுக்கும் தக்கபடி வெகுமதிகள் வழங்கிய பின் சொன்னேன்:

"இந்தப் பொன்னான சந்தர்ப்பம் கை நழுவும்படி நாம் விடக்கூடாது. கிருஷ்ணா நதியைக் கடந்து, விஜயபுரத்தை நோக்கி முன்னேறுவோம்! அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்குங்கள்!"

அப்பாஜி குறுக்கிட்டு, "கிருஷ்ணா நதியில் இன்று காலையிலிருந்து வெள்ளம் அதிகமாக இருந்துவருகிறது. சில யானைகள்கூட அடித்துச் செல்லப்படுவதை என கண்ணால் பார்த்தேன். வெள்ளம் சிறிது வடியும் வரை காததிருக்க வேண்டும். ஒரு வாரமோ ஒரு மாதமோ ஆனாலும் பரவாயில்லை" என்றார்.

'என சின்னாதேவிக்காக உடனே விஜயபுரத்தை நோக்கி முன்னேற வேண்டும்' என்று அவரிடம் எப்படிச் சொல்வது?

"ஆதில் ஷா என்ன ஆனார்? பீஜப்பூருக்குத் திரும்பிவிட்டாரா? அல்லது போரில் இறந்துவிட்டாரா?" என்று கேட்டேன்.

"நதியைக் கடந்து போயிருக்க முடியாது. இறந்து போனவர்களின் சடலங்களிலும் அவர் காணப்படவில்லை. குதிரையில் ஏறிக் கிழக்குத் திசையில் சென்றாரென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அவருடன் சேர்ந்திருந்த மற்ற இரண்டு கல்தான்களும் கூடத் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்துக்கு ஓடிவிட்டதாகத் தெரிகிறது" என்றார் அமைச்சர் கொண்டமராக.

தளபதி ராமலிங்கம், "என் ஊகம், ஆதில் ஷா தனது மிகுதியைப் படைகளுடன் ராயகுரா கோட்டைக்குப் போயிருப்பார் என்பதுதான். நமது எல்லாப் படைகளும் இங்கே வந்துவிட்டதால் ராயகுர் தற்சமயம் பாதுகாப்பற்று இருக்கிறது. அதை அவர் பிடித்துக் கொள்வது கல்பம்" என்றதும் அப்பாஜி சிலிர்த்தெழுந்தார்.

"தலைமுறை தலைமுறையாக ராயசூர் விஜய நகரத்துக்குச் சொந்தமாக இருந்து வருகிறது. எந்தச் கல்தானும் அங்கே கால் வைக்க நாம் விடமாட்டோம்! விடக்கூடாது!" என்று தோள் தட்டினார்.

"பீஜப்பூரை நாம் முதலில் கைப்பற்றி விடுவோம். அதன்பிறகு, எல்லா எதிர்ப்புகளும் தானாகவே செத்துவிடும்! கிருஷ்ணாவில் வெள்ளம் வடியும் வரையில் காததிருப்பதுதான் நாம் செய்யக்கூடிய முதல் வேலை" என்று நான் சொன்னேன்.

எல்லா அமரநாயகர்களும் ஒரே குரலில், "ஆம்! சக்ரவர்த்தி சொல்வதுதான் சரி" என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் கலைந்து போகும்வரை நான் அமைதியாகக் காத்திருந்தேன். அதாவது அமைதியாகக் காத்திருப்பது போல் நடந்தேன். எதிராஜனைப் பார்க்க வேண்டும், பார்க்கவேண்டும் என்று என் மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது எவருக்குத் தெரியும்?

போர் வீரர்கள் சிகிச்சை பெற்று வரும் கூடாரங்களை நோக்கி நான் நடந்தபோது, திருமலாதேவியின் கூடாரத்தைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டியிருந்தது. தூரத்தில் நான் வரும்போதே அவள் என்னைப் பார்த்துவிட்டாள் போலிருக்கிறது. வெள்ளிப் பூக்கூடை நிறைய ரோஜாப் பூக்களுடனும் பன்னீர் செம்புடனும் வெளிப்பட்டவள்...

"வேற்றி வீரர் வாழ்க!" என்று மென்மையான குரலில் சொல்லி, என் மீது பன்னீர் தெளித்து, ரோஜாப் பூக்களை என் காலடியில் தூவினாள்.

அவளுடைய குழந்தைத்தனமான அன்பு என் கால்களைக் கட்டிப் போட்டது. "கொஞ்சம் முன்னால் ஒரு கவிஞர் என்னை ஆண்டவனின் அவதாரம் என்று

வர்ணித்தார். நீ எனக்கு அர்ச்சனையே பண்ணுகிறாய்" என்று சிரித்தேன்.

"எனக்குத் தாங்கள்தான் தெய்வம்" என்று தலைகுனிந்தவாறே பதிலளித்தவள், பதறிய குரலில், "சக்ரவர்த்தி, தங்கள் தோளில் ஒரு காயம் இருக்கிறது" என்றாள்.

"அது சிறிய காயம்தான். அந்நகு மருத்து போட்டுக் கொள்ளத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். நீ உள்ளே போய்ச் சிறிது இளைப்பாறு" என்று அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு நடந்தேன்.

தோளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டபோது திருமலாதேவி சொன்னமாதிரியே ஒரு சிறு காயம் தட்டுப்பட்டது. அப்போதுதான் தெய்வத்தின் மகத்தான கருணை புலப்பட்டது. சுடுமையாக நடந்த போரில், புரலி மீதேறி வாளெடுத்து என்ன கழற்றுச் சுழற்றியிருக்கிறேன்! ஆனால், எனக்கு இந்த ஒரு சிறுகாயத்தைத் தவிர எதுவும் ஏற்படவில்லையே!

ஒரு பிரம்மாண்டமான மருத்துவமனை போல இருந்தது அந்தக் கூடாரம். நூற்றுக் கணக்கான போர்வீரர்கள் கையிலும் காலிலும் தலையிலும் கூட்டுப் போடப் பட்டுத் தரையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தார்கள். அவர நினைவில் இருந்த சிலா மட்டும் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு கைகுவித்து லணக் 12 செலுத்தினார்கள். பலருக்கு 'ஐயோ... அம்மா' என்று அரற்றலே சரியாயிருந்தது. எல்லாருக்கும் ஆறுதல் சொன்னபடி, கடைசியில் படுத்திருந்த எதிராஜனை அடைந்தேன்.

"இப்போது நன்றாகத் தேவலை. இனிமேல் பிழைத்துவிடுவார்" என்று சொல்லிவிட்டு நிக்கோலஸ் மற்றவர்களைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டான்.

ஏராளமான ரத்த இழப்பினால் எதிராஜனின் உடல வெளிறியிருந்தது. பாதி எழுந்த மாதிரி உட்கார்ந்தான். "பரவாயில்லை. படுத்திரு" என்றேன்.

எங்கள் இருவர் கண்களும் ஒன்றையொன்று பார்த்தபடி அசைவற்று நின்றன.

என் மனத்துக்குள்ளே ஓராயிரம் நினைவுகள் ஒரே சமயத்தில் முட்டி மோதிக்கொண்டு நின்றன.

காளஹஸ்திக்கு அருகேயுள்ள கிராமத்தில், பாகவதமேனா நாடகத்தின் போது, நானும் இவனும் இவனுடைய தங்கை சின்னாதேவியும் சந்தித்துக் கொண்டதும்... நான் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் இளவரசன் என்பதை மறைத்து, வைத்தியர் போல் நடத்துக் கொண்டு இவன் வீட்டில் தங்கியிருந்ததும்... இவன் எனக்கு நாட்டியக் கலையைப் பயிற்றுவித்ததும்... எனக்கும் சின்னாதேவிக்கும் ஏற்பட்ட காதலை அநேகமாய் அங்கீகரித்திருந்த நிலையில் நான் ராஜகுமாரன் என்ற ரகசியம் வெளிப்பட, தங்கையுடன் இவன் குதிரை மீதேறிப் பறந்ததும்... அந்தக் கிராமமும் அந்த வீடும் அந்தப் பூததோட்டமும் அது சுமந்து வந்த சுகந்தத் தென்றலும்...

உணர்ச்சிகள் அடைத்த தொண்டையைக் களைத்துச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, "எப்படி இருக்கிறாய், எதிராஜா?" என்று கேட்டேன்.

"தங்கன்தான் காப்பாற்றி விட்டார்களே, நன்றாக இருக்கிறேன்" என்று வலியைப் பொறுத்துக்கொண்டு கூறியவன், என் மனசைப் படித்தவன் போல, "சின்னாதேவியும் நன்றாக இருக்கிறான், பத்திரமாக இருக்கிறான்" என்றான்.

என்னால் பிரமிப்பை அடக்க முடியவில்லை. "பீஜப்பூர் சுல்தானின் ஆட்கள் உன்னையும் உன் தங்கையையும் கடத்திப் போனதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

பிறகு எப்படி நன்றாகப் பத்திரமாக இருக்க முடியும்..." என்று கேட்டேன்.

நிறுத்தி நிறுத்தி அவன் சொன்னான்:

"அதில் ஷா நாடாளும் வெறி பிடித்தவா. எதிரிகளைக் குரூரமாகத் தண்டிக்கிறவர். சாவாதிக்காரி, ஆட்சிக்கு வாரிசாக வரவிருந்த பல்ரைக கொலை செய்து, சிவ்ரைச் சிறையிலும் வைத்திருக்கிறார். எல்லாம் உண்மைதான்... ஆனால், பெண்களிடம் மட்டும் மரியாதையாக நடந்து கொள்கிறவர். அது எதனால் என்று தெரியவில்லை. என்னையும் என தங்கையையும் தாபாரில் அவர் முன்னே கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். சுல்தான் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு வெகுமானங்கள் தரப்போகிறார் என்று எதிர்பார்த்த ஆட்களுக்குத் தண்டனைதான் கிடைத்தது..." என்றான் எதிராஜன்.

இப்போதும் என் முகத்தில் திகைப்புப் படாத திருப்பதைக் கண்டு, "அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம், வைஷ்ணவ ஆசாரியாரான வெங்கட தாத்தையா..." என்றான்.

இப்போது எனக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை வந்தது. "அவா உங்களுக்காகச் சுல்தானிடம் சிபாரிசு செய்தாரா என்ன..." என்றேன்.

"அவா சொல்லாமலே சுல்தான் செய்து விட்டார். நாங்கள் விஜயபுரத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்ட சமயம், ஆசாரியர் அங்கே வந்திருந்தார். எங்கள் பாகவத மேனா நாடகக் குழுவைச் சேர்ந்த மொத்தப் பேரையும் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின மடத்துக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டார் அதில் ஷா. நாங்கள் வழக்கம் போல நாடகங்கள் நடத்தி வருகிறோம். சின்னாதேவி, மடத்தின் அன்றாட அலுவல்களை நிர்வாகம் செய்து வருகிறான்..."

என் கண்களில் நீர் சுரந்தது, இறைவனின் கருணையை எண்ணி, வெட்கமில்லாமல் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, "சின்னாதேவி இப்போது விஜயபுரத்திலா இருக்கிறாள்?" என்று கேட்டேன்.

"அவ்வளவு தொலைவில் இல்லை. இதோ, கிருஷ்ணா நதியின் மறுபுறம் உள்ள நாகரவேடு கிராமத்தில் ஆசாரியரின மடம் இருக்கிறது. அங்கே தங்கியிருக்கிறோம். நாங்கள் எல்லோரும்..."

"சின்னாதேவியா... இவ்வளவு அருகிலா...?" என் உள்ளம் பதறித்தது.

"நீ எப்படி இந்த யுத்தத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாய்...?" என்றேன்.

"போர் தொடங்கியதும் ஊர் ஊராக வந்து பறையறிவித்தார்கள் - 'இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட எல்லா ஆண்களும் கட்டாயமாகச் சுல்தானின் சேனையில் சேர வேண்டும்' என்று. பெண்களும் குழந்தைகளும் வயோதிகர்களும் தவிர, மற்ற எல்லாரையும் பலவந்தமாகச் சேர்த்து விட்டார்கள். மடத்தில் இருந்த வாலிபர்கள் வேண்டா வெறுப்பாகச் சேர்ந்து கொண்டோம். நான் ஒருத்தன் உயிரோடு இருக்கிறேன். மற்றவர்கள் என்ன ஆனார்களோ, தெரியவில்லை..." என்று சொல்கையில், எதிராஜனின் குரல் வருத்தத்தினால் மங்கியது.

கேட்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த கேள்வியைக் கேட்டே விட்டேன், கடைசியில்.

"எதிராஜா, என்னிடம் நீ கொண்டிருந்த விரோதம் - விரோதம் இல்லை... தப்பெண்ணம் - நீங்கலிட்டதென்று நினைக்கிறேன். நீ ராஜ வம்சத்தினமீது ரொம்பக் கோபமாக இருப்பது ஏன் என்று கவிஞர் அல்லஸானி சொன்னார்..."

எதிராஜன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு, "நாங்கள் சொன்னது போல், அது ஒரு தப்பெண்ணம்தான் சக்ரவர்த்தி..." என்றான். "எங்கள் நாடகக் குழுவின் தலைவராக இருந்தாரே ஒரு பெரியவர், நினைவிருக்கிறதா..."

"ஆமாம் - அவர் இப்போது..."

"உயிருடன் இல்லை - ஒரு நாள் அவரிடம் என்கதையைச் சொன்னேன், அவர்தான் எனக்கு விளக்கினார். 'என் பாட்டனாரின் பாட்டனாரான மல்லண்ணா அநியாயமாகக் கொலை செய்யப்பட்டது சங்கமர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில். அந்த வம்சத்தின் கடைசி மன்னர்களாக இருந்தவர்கள் மல்லிகார்ஜுனரும் விரூபாட்சரும். அவர்களோடு அந்த வம்சம் முடிந்து விட்டது. பிறகு, அப்போது தளபதியாக இருந்த நரசிம்மர் என்பவர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, சாளுவ வம்சத்தை நிறுவி, சக்ரவர்த்தியாக ஆனார். அவர்தான் கிருஷ்ண தேவராயரின் தந்தை. ஆகவே, நீ பகைமை பாராட்டும் வம்சத்துக்கும் கிருஷ்ண தேவராயருக்கும் இம்மியளவும் சம்பந்தம் கிடையாது' என்று அவர் சொன்னார். அப்போதுகூட என் மனில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தயக்கம் இருந்தது. ஆனால்..."

"ஆனால்..."

"நாங்கள் என் தங்கையை மீட்பதற்காகவே விஜயபுரத்தினமீது படையெடுத்து வருவதாகச் சுல்தானின் தளபதிகள் சொன்னார்கள். நாங்கள் அவளிடம் கொண்டுள்ள காதல் எப்படிப்பட்டது என்பதை உணர்ந்து, சிறிது மனம் மாறினேன். இன்று போர்க்களத்தில் முற்றிலும் மாறிவிட்டேன். ஏனெனில், தங்களுடைய காதலுக்குத் தடையாக இருந்த என்னை வெகு கலபமாக

வேட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தாங்கள் போயிருக்கமுடியும். அப்படிச் செய்யாமல், எனக்குச் சிசிசையளித்துக் காப்பாற்றியிருக்கிறீர்கள்..”

“எல்லாம் இறைவன் செயல்... உடம்பு சரியில்லாமல் நீ- அதிகம் பேசவேண்டாம். ஓய்வெடுத்துக் கொள்...” என்று சொல்லி விட்டு வெளியே வந்தேன்.

சுதம்பமான பல எண்ணங்கள் மனதில் அலை மேர்த, என் கால் போன போக்கில் நடந்து கொண்டிருந்த போது, ஒரு தளபதி வந்து “சக்ரவர்த்தி தனியே போகவேண்டாம். இன்னும் கூட எதிரிகள் எங்காவது ஒளிந்திருப்பார்கள். யாராவது சிலரைத் துணைக்கு அனுப்புகிறேன்.” என்றார்.

“வேண்டாம். நான் எச்சரிக்கையாக இருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மேலே நடந்தேன்.

இருட்டிக் கொண்டிருந்தது. இடியும் மின்னலும் ஓசைப்படுத்துவது வானத்திலா அல்லது என் மனத்திலா என்று தெரியவில்லை. வட்டமிட்ட வல்லுறுகளின் எண்ணிக்கையும் பச்சைப் பிணங்களின் முடை நாற்றமும் வரவரக் குறைந்தன. நான் போய்க் கொண்டிருப்பது கிருஷ்ணா நதியின் கரையோரம் என்பதையே வெகுநேரம் கழித்துத்தான் உணர்ந்தேன். சிறந்ததுடன் ஓடிய கிருஷ்ணா நதி நீரில், பிறைநிலாவின் பிரதிபிம்பம் அலைந்து ஆடியது.

மறுகரை கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும், அங்குள்ள நாகரவேடு கிராமம் தெரிவது போலவும், ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின் மடம் புலப்படுவது போலவும், மடத்தின் வாசலில் சின்னாதேவி நிற்குகொண்டு மாயப் புன்கிரிப்புடன் என்னை நோக்கி இரு கைகளையும் நீட்டி ‘வா... வா...’ என்று அழைப்பது போலவும் ஒரு பிரமை தோன்றியது.

என்ன உன்மதம் என்னைப் பிடித்து அந்தக் கணத்தில் ஆட்டியதோ... எனக்கே தெரியாது. அரச உடைகளையும் ஆபரணங்களையும் களைந்து, குப்பலாக ஒரு பாறையின் ஓரத்தில் வைத்தேன். இடுப்பில் வேட்டியும் அதைச் சுற்றி இறுக்கமாக ஒரு துண்டும் கட்டிக்கொண்டு நீரில் இறங்கினேன்.

நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். 'பாராளும் மன்னனுக்கு இப்படியும் புத்தி போகலாமா...' என்று திட்டுங்கள். 'போர் முனையில் காட்ட வேண்டிய தீரத்தையும் வீரத்தையும் இப்படிக்காதல் முனையில் சிதறடிக்கலாமா...' என்று இகழுங்கள். 'கிருஷ்ணா தீரத்திலிருந்து தாமிரபரணி தீரம் வரை பரந்த சாம்ராஜ்யத்துக்கு அதிபதியான ஒரு சக்ரவர்த்தி இப்படிப் பித்துப் பிடித்து அலைகிறானே...' என்று சிரியுங்கள்.

பரவாயில்லை... கிருஷ்ணா நதியில் இறங்கிய அந்தக் கணம் ஒரே ஒரு வெறிதான் என்னைப் பிடித்து ஆட்டியது. மறுகரையில் இருக்கும் சின்னா தேவியை எப்படியும் பார்த்தாக வேண்டும் என்ற ஒரே நினைப்புதான் என் சிந்தனையில் நிரம்பியிருந்தது.

தெய்வம் எனக்குத் துணை வந்த மாதிரி, நதியின் வேகம் சற்று மட்டுப்பட்டிருந்தது. முழங்கால் அளவுக்கு நீரில் இறங்கியபோது, ஒரு பரிசலும் துடுப்பும் கைக்குத் தட்டுப்பட்டன. 'இவ்வளவு தூரத்தையும் நீந்திக் கடக்க முடியுமா...' என்று கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த அச்சமும் என்னை விட்டகன்றது. தாயியேறி உட்கார்ந்து துடுப்புப் போட்டேன்.

சிறிது சிறிதாக எதிர்க் கரை கண்ணில் படலாயிற்று. ஆழமும் குறைந்து வருகிறதென்று தோன்றியதால், ஆற்றின் முக்கால் பகுதியைக் கடந்து விட்டேனென்று

கண்டுகொண்டேன். பரிசலை விட்டுத் தவணரீரில் தாவிக் குதித்து, மீதி தூரத்தை நீந்தியே கடந்தேன். ஆனால், பரிசலை விட்டுவிடாமல் ஒரு கையால் பிடித்தபடி நீந்திய வண்ணமே சென்றேன்.

கரையை அடைந்ததும் பரிசலை இழுத்து மணல் பாப்பினியு் போட்டுவிட்டு, ஊரை நோக்கி ஓடினேன். இது எந்த ஊர்...? எதிராஜன் சொன்ன நாகரவேடு கிராமம் இதுதானா...? வைஷ்ணவப் பெரியவர் வெங்கட தாதையாவின் மடம் இங்கேதான் இருக்கிறதா...?

நாவல் மரம் ஒன்றின் கீழே யாரோ படுத்து இருப்பது தெரிந்தது. அருகில் சென்று பார்த்தேன். ஆட்டுக்காரப் பையனொருவன் இடுப்பில் கூடியிருந்த வேட்டியைச் சுருட்டித் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு, வெறும் கோவணத்துடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனை எழுப்பி, மடம் எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்டேன்.

"சாமியார் மடமா..." என்று முணுமுணுத்தவன், "இந்தப் பக்கமாகப் போ..." என்று கையைக் காட்டிவிட்டு, மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான். "ரொம்ப நன்றி தம்பி..." என்று நான் சொன்னதைக் கூடக் காதுில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் உறக்கத்தில் ஆழந்தான்.

அவன் காட்டிய திசையில் நடந்தேன். 'இன்னும் எவ்வளவு வீட்டுக் கதவுகளைத் தட்டி விசாரிக்க வேண்டியிருக்குமோ...' என்று நினைத்ததற்கு மாறாக, வீதியின் தொடக்கத்திலேயே மடம் இருந்தது. பழைய காலத்துக் கட்டடம். சுவரில் வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த திருநாமம் மட்டும் பளிச்செனத் துலங்கி, அது வைஷ்ணவ மடம் என்பதைத் தெரிவித்தது.

கதவைத் தட்டினேன்.

கூப்பிடுவதற்காக வாயைத் திறந்தேன். ஆனால் என்னவென்று கூப்பிடுவது? சின்னாதேவி என்றா?

பெரியவரே என்றா? தாதையைச் ஸ்வாமி என்றா? எதுவும் தோன்றாததால் வெறுமே கதவைத் தட்டினேன். முதலில் மெதுவாக. பிறகு பலன் கிடைக்காததால் பலமாக, புராதனமான கதவு அதற்கு மேல் தட்டினால் விழுந்து விடும் என்று எண்ணிய சமயம்..

யாரோ எழுந்து வரும் ஒசை கேட்டது கதவின் இடுக்குகளின் வழியே தீபத்தின் வெளிச்சம் கோடு கோடாகத் தென்பட்டது. யார் வந்து கதவைத் திறக்கப் போகிறார்கள், திறக்கிறவரிடம் என்ன பேசப்போகிறேன் என்பது எதுவும் புரியாமல் மிததன்போல் காத்திருந்தேன்.

கதவு திறந்தது.

கையில் வினக்குடன் சின்னாதேவி!

மடத்தின் ஆதரவில் இருந்து வந்ததால், அதற்கேற்ற படி அநாவசிய அணிகள் இல்லாமல் வெகுசாதாரணமான தோற்றத்தில் இருந்தாள். எனினும், ஜோலிக்கும் ஆபரணங்களைக் காவோடு தலை பூட்டிக் கொண்டு இருந்தால்கூட ஏற்பட்டிருக்க முடியாத பிரகாசம் அவள் மேனியில் தவழ்ந்தது.

"யா... யார் நீங்கள்...?" என்று வினவியவள், கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டாள். சொட்டச் சொட்ட நனைந்துகொண்டு, வேட்டியும் மேல்துண்டுமாக நான் நின்றிருந்தபோதிலும், அவளுடைய இதயத்தின் ஆழத்தில் பதிந்திருக்கும் உருவத்தை எப்படி அவளால் மறக்க இயலும்..?

"சின்னா... சின்னாதேவி..." என்று ஓரடி முன்னே வைத்ததும்..

அவள் கைகள் நடுங்கின. பிடித்திருந்த தீபத்தைக் கீழே போட்டுவிடுவாள் போலிருந்தது. இடதுகையில் பிடித்திருந்த அதை வலது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு,

இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். நள்ளிரவு நேரத்தில் எழுந்து வந்ததால், தான் கானுவதெல்லாம் சொப்பனமர், அசலர் என்பது தெரியாதவளாகப் பிரமை பிடித்துச் சிலையாக நின்றாள்.

ஏன் என்னை ஓடி வந்து அண்ணத்துக் கொள்ள வில்லை...? ஏன் என் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மவில்லை...? ஏன் அவள் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகி, என் தோள்களை நனைக்கவில்லை...?

"சின்னாதேவி..." என்று மறுபடியும் அவளை நோக்கி முன்னேறியதும்..

பாம்பைத் தீண்டியவன் போல அவள் பதறிப் பின் வாங்கி, "நிலலுங்கள்! நிலலுங்கள்! உள்ளே வராதீர்கள்!" என்றாள்.

என் பதற்றத்துக்கும் குறைச்சலில்லை.

"சின்னாதேவி... என்னை யாரென்று தெரிய வில்லையா..." என்றேன்.

"இது என்ன இடம் என்று தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா..." என்று திருப்பிக் கேட்டாள்.

"தெரியும்... வைஷ்ணவ ஆசாரியரின் மடம் இங்கே நீ இருப்பதை உன் அண்ணன் இன்று காலதான் சொன்னான். அதனால்தான் தண்ணீரைத் துச்சமாக மதித்து, இருட்டை ஒரு பொருட்டாக நினைக்காமல் நீந்தியே வந்திருக்கிறேன். என்னைப் பார்... என் கோலத்தைப் பார்! புரியும்..." என்றவன், அவளுடைய குழப்பத்தை நீக்கவேண்டும் என்பதற்காக, "சின்னாதேவி... உன் தமையன் எதிராஜனைப் பார்த்தேன். போரிட காயமடைந்திருந்த அவனைக் காப்பாற்றினேன்..." என்றேன்.

அப்போதும் கூட உணர்ச்சி எதுவும் வெளிப்படாத குரலில், "அப்படியா.. ரொம்ப நன்றி.." என்றான் அவன்.

"உனக்குத் தெரியுமா சின்னாதேவி! எதிராஜன் நம் காதலுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்துவிட்டான். என்னிடம் பகைமை கொண்டது தவறு என்று புரிந்துகொண்டு விட்டான்!" என்றேன்.

பிறகும் அவன், "மிக்க மகிழ்ச்சி சக்ரவர்த்தி..." என்றாளே தவிர, நான் உள்ளே நுழைவதற்கு அனுமதியாதவன் போல, வாசற்படியிலேயே வழிமறித்தபடி நின்றிருந்தான்.

இனிமேலும் பொறுப்பதில்லை என்று தீர்மானித்தவனாக, அவனை ஒதுக்கிக் கொண்டு உள்ளே புக முயன்றேன்.

"வராதீர்கள் சக்ரவர்த்தி! தங்கள் தாய்மீது ஆணை... இது துறவிகளின் புனிதமான மடம்! சக்ரவர்த்தியே ஆனாலும், சாட்சாத் எம்பிரானாகவே இருந்தாலும் அத்துமீறி வரக்கூடாது!" என்றான் சின்னாதேவி, நம்பமுடியாத கண்டிப்புடன்.

"ஏன் சின்னாதேவி, ஏன்...? எந்தப் புனிதமான மடத்தைக் காட்டிலும் புனிதமானதல்லவா நம் காதல்! அதைத் தடுக்கும் சக்தி உலகத்தில் எதற்கு உண்டு...?"

"இதற்கு உண்டு.." என்றவன், தன் மேலாடையைச் சற்று ஒதுக்கி, விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்துத் தன் வலது புஜத்தைக் காட்டினான். பிறகு, இடது புஜத்தைக் காட்டினான்.

அங்கே சங்கும் சக்கரமும் பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால், எனக்கு அது அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை. முதல் முறையாகத் தலைநகரில் காயத்ரி இவளைப் பார்த்துவிட்டு வந்தபோதே தெரிவித்த தகவல்தானே!

சின்னாதேவி இப்போது சாத்தமான குரலில் பேசினாள்:

"சக்ரவர்த்தி, இப்போது நான் தேவரின் அடியான். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வடபத்ரசாயி கோயிலில், ரங்கமன்னா ஆலயத்தில் தேவதாசியாக ஊழியம் செய்பவன் மனிதர்களைக் காதலிக்கும் உரிமையை என்னைக்கோ இழந்துவிட்டவன்!"

"இல்லை! அந்த உரிமையை நான் உனக்கு மீட்டுக் கொடுப்பேன்..."

"சர்வ வல்லமை படைத்த பேரரசரே ஆனாலும் அந்த அதிகாரம் தங்களுக்குக் கிடையாது. ஒரே ஒருவருக்குத்தான் உண்டு!"

"யார் அவர்...?"

"ஆசாரியர் வெங்கட தாத்தையா!"

நான் சிரித்தேன். "பூ.. இவ்வளவுதானா...? நானே அவரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்கே அவர்...?"

"வடபாரதத்தில் கேசுதாடனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்..."

"எந்த ஊரில்...?"

"சொல்வதற்கில்லை... நிலையாக ஒரே ஊரில் தங்கக்கூடாதென்பது சந்நியாசிகளின் தர்மம். என்னைக்கு எந்த ஊரில் இருப்பார் என்று சொல்ல முடியாது!"

"எப்போது திரும்பி வருவார்...?"

"அதுவும் சொல்ல முடியாது. ஒரு வருஷமோ, இரண்டு வருஷமோ கூட ஆகலாம்..."

"சின்னாதேவி! இது கொடுமை.. இது சிதரவதை.. இது நரகம்!" என்று இரைந்தே கூறிவிட்டேன்.

"உஷ்! மடத்தின் ஊழியர்களும் மறிந்த துறவிகளும் நித்திரை செய்கிறார்கள். ஆசார்யர் திரும்பி வந்ததும் தங்களுக்குச் சொல்லியனுப்புகிறேன். அவரிடம் வந்து பேசிக்கொள்ளுங்கள்..." என்று கூறிக் கதவைச் சாத்திப் போனவன், சற்றே முகமலர்ந்து புன்னகை செய்தான்.

"மறந்தே போனேன் சக்ரவர்த்தி!" என்றான்.

"எனத..." என்றேன்.

"தங்களுக்கு வாழ்த்துச் சொல்ல! ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் ராஜகுமாரி திருமலா தேவியைத் தாங்கள் மணந்து கொண்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். தாங்களும் ராணியும் சகல செளபாக்கியங்களுடன் நீழ்நீர் வாழ, எல்லாம் வல்ல வெங்கடாசலபதி பெருமான் அருள்புரிய வேண்டும்!"

சுரீரென்று சாட்டையால் அடித்தமாதிரி என் எண்ணங்கள் ஸ்தம்பித்து நின்றன. "இவளுடைய பிடிவாதமும் முறைப்பும் இப்போதல்லவா புரிகிறது! இவளை விட்டுவிட்டு வேறொருத்தியை மணந்துவிட்டேன் என்பதால் ஏற்பட்ட வெறுப்பிலும் கோபத்திலும்தான் இவள் இப்படிப் பேசுகிறாள்! முட்டாள்தனமாக அதை உணராமல் போய்விட்டேனே!" என்று நினைத்து-

"சின்னாதேவி! நீ நினைக்கிற மாதிரி நான் அவளை விரும்பி மணக்கவில்லை... அது ராஜ்யக் காரணங்களுக்காக நடைபெற்ற கட்டாயத் திருமணம். போலிக் கல்யாணம்... இன்றுவரை நான் திருமலாதேவியைத் தொடக்கூட இல்லை! உன்னைக் கைபிடித்த பிறகே, தன்னை நெருங்க வேண்டும் என்று அவளே தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டாள். வெளியுலகத்துக்குத்தான் நானும் அவளும் கணவன் மனைவியாக வாழுகிறோம்! எங்களுக்குள் ஏந்தல்தான் தாம்பத்திய உறவும் கிடையாது!" என்றேன்.

இதைக் கேட்டவுடன், சின்னாதேவி 'அப்படியா சக்ரவர்த்தி!' என்று ஆனந்தக் கூச்சலிட்டு என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்வான் என்று எதிர்பார்த்தது என்னுடைய இரண்டாவது முட்டாள்தனம்!

அவள் சோகமாகப் புன்னகை செய்தாள்.

"வேண்டாம், சக்ரவர்த்தி, திருமலா தேவியை அப்படியெல்லாம் கொடுமைப் படுத்தாதீர்கள்!"

"அது கொடுமையல்ல! அவளாக இஷ்டப்பட்டுத் தோந்தெடுத்துக் கொண்ட வாழ்க்கை!"

"எதுவானாலும் அதற்கு நானல்லவா காரணம்?" என்றாள் சின்னாதேவி. "சக்ரவர்த்தி! அழகும் இளமையும் படைத்த ஒரு ராஜகுமாரி நமக்காக - இல்லை, எனக்காக - தன் வாழ்க்கையைப் பலியிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்! தயவுபண்ணி அவருக்கு வாழ்க்கை கொடுங்கள்! என்னைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ மடங்கு உயர்ந்தவர் அவர்! தங்களுடைய குலத்துக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஏற்றவர்! அவரைக் கைவிடாதீர்கள்!"

இப்போது அவள் கதவை முக்கால்வாசிக்கு மூடிக்கொண்டு விட்டாள். விரைன்று வீசிய ஒரு திடீர்க் காற்றில் அவள் கையிலிருந்த தீபம் அணைந்தது.

"இந்த தீபத்தைப் போல்தான் நம் காதல் தீபமும்! இல்லையா சின்னாதேவி..." என்று வெறுப்புடன் சிரித்தேன்.

"இல்லை சக்ரவர்த்தி... அந்தக் காதல் தீபம் பத்திரமாக இங்கே இந்தச் சிறைக்குள் இருக்கிறது!" என்று கூறித் தன் இதயத்தைத் தொட்டுக் காட்டினாள் அவள். "இது என்னைக்குமே அணையாது. எவராலும் அணைக்க முடியாது. ஆசாரியர் வெங்கட தாத்தையா வந்து, எனக்கு

விடுதலை கொடுக்கும்வரையில் இதை அணையாமல் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி வருவேன்!"

"அவர் விடுதலை கொடுக்காவிட்டால்?"

"கொடுக்காவிட்டால், இந்த நாலுவருஷமாக என்ன வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறேனோ, அதையே தொடர்ந்து வாழவேன்! ஏன், இந்த மடத்திலேயே தங்கி, துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்கிறேன்! பெண்கள் சந்நியாசம் கொள்வது சமணர்களுக்கு மட்டும்தானா என்ன?"

வினாடிக்கு வினாடி ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கோபமும் எனக்குள்ளே குமுறி எழுந்து கொண்டிருந்தன.

"நல்லது, சக்ரவர்த்தி, இதற்கு மேலும் நாம் பேசிக் கொண்டிருப்பது முறையல்ல. மடத்தின் ஊழியர்கள் பாரத்தால் தப்பாக நினைத்துக் கொள்வார்கள்" என்றவன்...

நிலைப்படிக்கு மறுபுறம் இருந்தவாறே குனிந்து, எனக்கு நமஸ்காரம் செய்தான்.

அடுத்த விநாடி, முழுக கதவும் சாத்திக்கொண்டு விட்டது. ஆனால், அவன் கதவின்மீது சாய்ந்துகொண்டு நின்றபடி விம்மி அழுவது கேட்டது. பின்னர் காலடியோசை தேய்ந்தது.

மெதுவே திரும்பி நடந்தேன்.

நதிக்கரையை எப்படி அடைந்தேன், எப்படிப் பரிசலைக் கண்டுபிடித்தேன், எப்படித் துடுப்பைப் பிடித்தேன், எப்படி நழுவிவிடாமல் துடுப்புப் போட்டேன், எப்படி ஆற்றின் ஓடத்தோடு போய் விடாமல் பரிசலை நதியின் குறுக்காகச் செலுத்தினேன், எப்படி மறுக்கரையில் திரும்ப இறங்கினேன்

எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது. எனக்குள் இருந்த ஓர் அகர வெறி எனது ஐம்புலன்களையும் அஸ்தமிக்கப் பண்ணிவிட்டது

எந்தத் திசையில் நடக்க வேண்டும் என்பது தெரியாமல், என் கால்கள் தயங்கி நின்றிருந்தபோது...

இருட்டில் என்னை நோக்கி ஓர் உருவம் வருவது தெரிந்தது. அருகில் வந்ததும் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். திரும்பலாதேவி!

எனக்குப் பேச்சே வரவில்லை.

"எதற்காக.. நீ... இங்கே வந்தாய்?"

தயங்கித் தயங்கி அவள் சொன்னாள்: "தினம் இரவு நான் படுக்கப் போவதற்கு முன் தங்களுக்கு எல்லா வசதிகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்து விட்டுத்தான் போவேன் அந்த வழக்கப்படி போனேன். தங்களைக் காணவில்லை. விசாரித்தபோது, தாங்கள் இந்தப் பக்கம் சென்றதாகச் சொன்னார்கள். அதனால்..."

"இவ்வளவு நேரம் இங்கேயா உட்கார்த்திருந்தாய்?"

"அதிக நேரமில்லை. பரிசல துறையில் பரிசலைக் காணாததால், தாங்கள் அக்கரைக்குப் போயிருக்கிறீர்கள் என்று ஊகித்தேன்..."

"எதற்காகப் போனேனென்று தெரியுமா?"

"தாங்கள் எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும் சக்ரவர்த்தி..." என்றாள் திரும்பலாதேவி.

இமை கொட்டாமல் அவளைப் பார்த்தேன்.

அவளுடைய சாந்தமான பேச்சு, கள்ளங்கப்பட மில்லாத உள்ளம், என்னிடம் அவளுக்குள்ள அசைக்க முடியாத விசுவாசம் -

"திருமலா!" என்று பாய்ந்து அணைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த இருட்டும் தனிமையும் மட்டுமல்ல; சற்று முன் சின்னாதேவியிடம் கிடைத்த ஏமாற்றம், ராஜயத்துக்கு மேல்

ராஜ்யமாக வெற்றி கண்டு விரிந்து பரந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தியாக விளங்கும் நான், கேவலம் ஒரு பெண்ணை வெற்றிகொள்ள முடியாமல் திரும்பி வந்த அவமானம், அவனிடம் பிச்சை கேட்டு வெறும் சைடிடன திரும்பிய அவலம், அவளுக்காக வேண்டி இந்த அப்பாவிப் பெண் தற்கொலையை மேற்கொண்டுள்ள பரிதாபம்... ஆணமகனான நான், என்னை நானே பட்டினி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் கேவலம்...

எல்லாமாகச் சேர்ந்து என்னை வெறிகொள்ள வைத்தன.

"வேண்டாம் சக்ரவர்த்தி, வேண்டாம்..." என்று திருமலாதேவி என்னைத் தடுக்கப் பார்த்தாள். ஆனால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள் எதிர்ப்பு வலுவிழந்து, முற்றிலும் என் வசமானாள்.

பிற்பாடு நினைத்துப் பார்த்தபோது எனக்கே லெட்கமாக இருந்தது. சின்னா தேவியைப் பழிவாங்கி விட்டதாக என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொண்டது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! இந்த ஓர் இரவினால் அந்தக் காதல் மறையப் போகிறதா? ஒருநாளும் இல்லை...

அடுத்த நாள் மாலை அமைச்சர் கொண்டமராக, "சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு நல்ல செய்தி..." என்று கூறியபடி என்னிடம் வந்தார். "கிருஷ்ணாவில் வெள்ளம் வடிந்து கொண்டு வருகிறதாம்... ஆட்கள் வந்து தெரிவித்தார்கள்..." என்றார்.

"நாம் ராயகுருக்குப் படையெடுப்பதாக ஏற்பாடு..." என்று அப்பாஜி குறுக்கிட்டார்.

"அதை எப்போது வேண்டுமானாலும் கைப்பற்ற முடியும். தற்சமயம் அடிமேல் அடியாக பீஜப்பூரை நோக்கிச் செல்வது நல்லது. கிருஷ்ணாவைத் தாண்டி விட்டோமானால் எல்லா கல்தானகளையும் அடிபணியும்

படி செய்யமுடியும். இது ஏற்ற தருணம்..." என்றார் கொண்டமராக.

"எனக்கும் அதுதான் சரியென்று தோன்றுகிறது..." என்று நான் சொல்லவே, "தளபதிக்குத் தெரிவிக்கிறேன்..." என்று சொல்லிவிட்டு, அவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

"நான் இரவு போஜனம் முடித்துக் கொண்டு வருகிறேன். மற்றத் திட்டங்களை ஆலோசிப்போம்..." என்றார் அப்பாஜி.

"தினம் ஒருவேளை மட்டுமே சாப்பிடுவதாகச் சொன்னீர்களே?" என்றேன்.

அப்பாஜி பதில் சொல்லாமல் மர்மமாகப் புன்னகை செய்தார்.

"என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"ஒன்றுமில்லை... சக்ரவர்த்தி பிரம்மச்சரிய விரதத்தை முடித்துக்கொண்டு விட்டதால், நானும் இன்றிவிருந்து என் விரதத்தை முடித்துக்கொள்ள நினைத்திருக்கிறேன்..." என்றார் அப்பாஜி.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"இன்று விடிகாலை தாங்களும் தேவியாரும் சேர்ந்து திரும்பி வருவதைக் கண்டேன். இருவரும் இரவு நதிக்கரையில் தங்கிவிட்டுக் காலைதான் திரும்பியதாகச் சேவகர்கள் சொன்னார்கள்..." - மறுபடியும் அப்பாஜி சிரித்தார்.

அவருடைய சிரிப்பில் நான் பங்கு கொள்ளவில்லை. "என் விரதம் ஒரு நாள் தவறிவிட்டது உண்மைதான். இனி மறுபடி தொடரும். ஆனால், அதற்காகத் தாங்களும் விரதம் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை..." என்றேன் கடுமையாக.

அப்பாஜி புறப்பட்டார்.

"இருங்கள் மகாபிரதானி. நாளை தினம் நாம் விஜயநகரத்தை நோக்கிப் புறப்படும்போது, ராஜகுடும்பத்தார் நம்மோடு வரத் தேவையில்லை. எல்லாரையும் தலைதகடுக்குத் திருப்பியனுப்பி விடுங்கள்..." என்றேன்.

"ராணி திருமலாதேவி?" என்றார் அப்பாஜி.

"அவளுக்கும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன்..." என்றேன்.

33

பீஜபூர என்ற விஜயபுரத்தை நோக்கிப் படை யெடுப்பதற்கான தினம் நெருங்க நெருங்க, பல திகழ்ச்சிகள் பரபரப்பாக நடந்தன.

முதலாவது, திருமலாதேவியைப் பற்றியது. தலைகுனிந்த வண்ணம் என் கூடாரத்துக்குள் வந்தவனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

அவள் மெல்லிய குரலில், "நான் தப்பிப் பண்ணியது உண்மையானது. பெண்களுக்கே உரிய பலவீனத்தினால் அப்படி நடத்து கொண்டுவிட்டேன். இனிமேல் அப்படி எதுவும் நடக்காது. நான் கண்டிப்பாகவும் ஐக்கிரமத்தையாகவும் இருந்து கொள்கிறேன்" என்றாள்.

"நீ எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை தேவி. நான்தான் ஆண்களுக்கே உரிய திமிரினால் அப்படி நடத்து கொண்டு விட்டேன்" என்றேன்.

"பின்னே ஏன் என்னைத் தண்டிக்கிறீர்கள். சக்ரவர்த்தி? எதற்காக என்னைத் தங்களுடன் வரவேண்டாமென்று சொன்னீர்கள்?" என்று கேட்டபோது திருமலாதேவியின் குரலில் துயரம் தொனித்தது.

"வருத்தப்படாதே. மிக முக்கியமான போர்களைச் சந்திக்க வேண்டிய கட்டத்தில் நான் இருக்கிறேன். ஆகவே, மனசை வேறு விஷயங்களில் திசை தவறும்படி விடக்கூடாது என்று நினைக்கிறேன். அவ்வளவுதான்" என்றேன்.

கைகுவித்து விடைபெற்றுத் திரும்பியவன், ஒரு கணம் தின்று, "சின்னாதேவி சீக்கிரமே தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று தினம் தினம் ரங்கனாதப் பெருமானிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சின்னாதேவி வந்துவிட்டால் அஷ்டலட்சமிகளும் சக்ரவர்த்தியிடம் வந்துவிடுவார்கள்" என்றான்.

"அது கிட்டத்தட்ட ஒரு கனவாக ஆகிவிட்டது தேவி" என்று மட்டுமே சொன்னேன். அதற்கு மேல் விளக்கவில்லை.

அவன் புறப்பட்டுச் சென்று வெகு நேரமான பின்னரும் நான் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கூடாரத்தினுள் நடந்து கொண்டிருந்தேன். என் மனம் குழம்பித் தவித்தது எதிர்வரும் யுத்தங்களுக்கு விழுகம் வகுக்கவேண்டிய நான், என் சொந்தப் போராட்டங்களுக்கு விழுகம் வகுக்கத் தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்று பிற்பகல் முரகுகளும் பேரிகைகளும் காது செவிடுபட முழங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் இத்தாலிய வைத்தியன் நிக்கோலஸ் வந்தான். இப்போதெல்லாம் அவன் அந்நிய தேசத்தவனாகவே தெரிவதில்லை. உடையும் பேச்சும் - ஏன், உணவுகூட அவனை நம் நாட்டவனாகவே மாற்றி விட்டிருந்தன.

இவனைப் பார்க்கும்போது, சந்திரகிரி கோட்டையில் ககமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் தம்பிகள் அச்சதனையும் ரங்கனையும் நினைத்துக் கொள்வேன். சிறை இருக்கிற சாக்கில், ராஜ்யத்தைக் குறித்த கவலை எதுவும் இல்லாமல், ராஜ்யத்துக்காக நடக்கும் எந்தப் போரிலும் கலந்துகொள்ளாமல், உடம்பிலே ஒரு சிராய்ப்புக் காயம்கூட இல்லாமல், ஆனந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறார்கள் அவர்கள். உடன்பிறவாச் சகோதரனான இந்த இத்தாலியனோ, எங்கிருந்தோ வந்து

இந்தத் தேசத்து மக்களுக்காக உயிரைத் தரும்பாக மதித்துப் போராடி வருகிறான்.

"என்ன நிக்கோலஸ், நாங்கள் பீஜப்பூர் திசையில் கிளம்பப் போகிறோம். நீ விஜயநகரம் திசையில் திரும்பப் போகிறாயாக்கும்?" என்று பரிசாசம் செய்தேன். அப்படியொரு எண்ணம் அவனுக்கு வவவேசமும் கிடையாது என்று எனக்குத் தெரியும்.

"சக்ரவர்த்தி அப்படி நினைக்கலாமா? ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து டாக்டர்கள் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். நமது வைத்தியர்களும் இருக்கிறார்கள். எல்லாரையும் சேர்த்து ஒரு வைத்திய முகாம் அமைத்திருக்கிறேன். உதவிக்குத் தேவையான ஆட்களும் ஏராளமாய் அமர்த்திக் கொண்டிருக்கிறேன். சக்ரவர்த்தியின் படைபுடன் கூடவே எங்கள் மருத்துவப் பிரிவும் வரும்" என்றான் நிக்கோலஸ்.

அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டு எனக்குத் தொண்டை அடைத்தது. மிட்டு விழுங்கிக் கொண்டேன். "ரொம்ப நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறாய் நிக்கோலஸ்" என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் பேச வரவில்லை. என் குரலின் தழுதழுப்பை மறைத்துக் கொள்வதற்காக மீண்டும் கேலியில் திறங்கினேன். "காயத்ரி நம்முடன் வரப் போவதில்லை, தெரியுமில்லையா? மற்ற ராஜகுடும்பத்துப் பெண்களுடன் அவளும் விஜய நகரத்துக்குத் திரும்பப் போகிறாள்" என்றேன்.

"ஆம் சக்ரவர்த்தி" என்று சொன்னபடி லாசலில் நின்றிருந்த காயத்ரி உள்ளே வந்தாள். "தங்கனிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளத்தான் வந்தேன்" என்றாள்.

காயத்ரி விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பப் போகிறாள் என்று சொன்னேனெயொழிய, உண்மையில் அவள் என்னுடன் வர வேண்டுமென்றுதான் விரும்பினேன். சோர்வான வேளைகளில் உற்சாகமுட்டவும், குழப்பமான

நேரங்களில் யோசனை சொல்லவும் அவன் இருந்தால் நல்லது என்று விரும்பினேன் ஆனால், அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தது.

என் ஏமாற்றத்தை வெளிக்காட்டாமல், "நல்ல முடிவுதான், காயத்ரி. நீ அங்கே இருந்தால் திருமலாதேவிக்கும் பெரிய ராணிகளும் உதவியாக இருக்கும்" என்றேன்.

"கொஞ்ச நாளைக்குத்தான், சக்ரவர்த்தி தலைநகரில் டாக்டர் எனக்கு ஒரு வேலை கொடுத்திருக்கிறார். அது முடிந்ததும் இங்கே திரும்பி விடுவேன்" என்றான் காயத்ரி.

"என்ன வேலை? பச்சிலை பறிக்கச் சொல்லியிருக்கிறானா?" என்று சிரித்தேன்.

"நிஜமாகவே அப்படித்தான்" என்றவன் கையை விரித்துக் காட்டினான். சில மூலிகைகளும் வேர்களும் அவன் கையில் வைத்திருப்பதை அப்போதுதான் பார்த்தேன்.

"மாதங்க பர்வதத்தில் இந்த மூலிகை வகைகளைத் தேடச் சொல்லியிருக்கிறார்" என்று அவன் சொன்னதும், நான் மறுபடி சிரித்து விட்டேன்.

"மாதங்க பர்வதத்திலா? அதைக் காட்டிலும் வடக்கே எங்கேயோ சஹாரா என்று ஒரு பாலைவனம் இருக்கிறதாமே, அங்கே போய் மூலிகை தேடலாம்" என்றவன், நிக்கோலஸைப் பார்த்து, "மாதங்க பர்வதம் முழுக்க முழுக்க வெறும் பாறைகள்தான். பச்சையாக எந்தப் புல் பூண்டும் பார்க்க முடியாது. நீ ஏதாவது கோயில் கட்டுவதாக இருந்தால் அந்தப் பாறைகளை வெட்டியெடுத்து வரலாம்" என்றேன்.

"என்னவோ இவள்தான் சொன்னாள், இதெல்லாம் கிடைக்குமென்று" என்று கூறிவிட்டு மற்ற வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக நிக்கோலஸ் போய்விட்டான்.

"உனக்கு விஜயநகரத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று ஆசையாக இருந்தால் அதைச் சொல்லிவிட்டுப் போயேன். மாதங்க பர்வதத்தில் பச்சிலை தேடுவதாகச் சொல்லி அப்பாவி நிக்கோலஸை ஏன் வீணாக ஏமாற்றுகிறாய்?" என்றேன் காயத்ரியிடம்.

"உண்மையிலேயே எனக்கு மாதங்க பர்வதத்தில் வேறொரு வேலை இருக்கிறது. சக்ரவர்த்தி மூலிகை அல்ல, இன்னொன்று தேடப் போகிறேன்" என்றான் அவன்.

"புதைதலா?" என்று நகைத்தேன்.

"அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளுங்களேன்" என்றான். அவன் உதட்டில் மாமமான புன்னகையொன்று தவழ்ந்தது.

"உன் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி எதுவுமே கேட்க முடியவில்லை!" என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் கூறினேன். "ஏதாவது கேட்டால், உடனே உன் வழக்கமான பலவலியை ஆரம்பித்துவிடுகிறாய். 'சக்ரவர்த்தி, நீங்கள் வெற்றிவீரராக இருக்க வேண்டும். சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், தங்களை வைத்து எனக்கு ஒரு காரியம் இருக்கிறது' என்று சொல்கிறாய்..." என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோதே -

"இப்போதும் அதையேதான் சொல்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்த பின் விடைபெற்றான்.

மாதங்க பர்வதம் பற்றி முன்பே நான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

கிஷ்கிந்தா நகரம் இதன் அருகிலேதான் இருந்ததென்றும் ராவணன் ஆகாய மார்க்கமாகச் சீதா தேவியைத் தூக்கிச் சென்றபோது அவள் கழற்சி ஏறிந்த அபரணங்கள் இங்கேதான் விழுந்தன என்றும், கக்ரீவனும்,

ஸ்ரீராமரும் சினேகம் செய்து கொண்டது இங்கேதான் என்றும் சொல்வார்கள். அருகிலேயே சுக்ரீவன் குகை என்ற இடமும், வாலியைத் தகனம் செய்த சாம்பல மேடும் இருக்கின்றன.

தோப்பிராட்டி எறிந்த ஆபரணங்களைத் தவிர வேறு பல் புதையல் குவியல்கள் மாதங்க பர்வத்தின் குகைகளிலும் இண்டு இருக்குகளிலும் இருப்பதாகக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் உண்டு. எப்போதேனும் சில பைத்தியக்காரர்கள் அந்தக் கதைகளை நம்பி, இந்த மலையில் அலைவதுண்டு. ஆனால் சுக்ரீவனுக்கும், வாலிக்கும் சந்ததியினரான வானரங்கள்தான் இங்கு எங்கெங்கும் தாவியோடுமெயொழிய எந்தப் புதையலையும் யாரும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

இருப்பினும், காயத்ரியின் குரலில் தென்பட்ட தீர்மானம், அந்த மர்மமான புனைகை, அவள் மெய்யாலுமே புதையலைத் தேடித்தான் போகிறாள் என்று எண்ண வைத்தது.

என்ன தேடினாலும் இவளுக்கு எதுவும் கிடைக்கப் போவதில்லை. அப்படியே கிடைத்தாலும் அந்த ஐசுவர்யத்தை வைத்துக்கொண்டு இவள் என்ன செய்யப் போகிறாள்? எதற்காக இவளுக்கு இந்தப் புதையல் தேவை?

காயத்ரியைப் பற்றிய பல மர்மங்களில் இன்னொன்றும் இப்போது சேர்ந்து கொண்டது.

என் எண்ணங்களைத் தடை செய்கிற மாதிரி அப்பாஜி வந்து, "நல்ல சகுனம் கிடைத்து விட்டது..." என்றார்.

"என்ன...?" என்று கேட்டேன்.

"படையெடுப்புக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் லெளரியே போய், நல்ல வார்த்தை ஏதேனும் காதில் விழுகிறதா என்று

கவனிப்பது என வழக்கம் அதன்படி, சற்று முன்னால் கொஞ்ச தூரம் போனேன். ஒரு சலவைத் தொழிலாளி, துணிகளைத் துவைத்தபடி பாடிக் கொண்டிருந்தான். அருமையான பாட்டு..." என்றார் மகாபிரதானி.

"என்ன பாட்டு..."

"இந்தச் சீமையும் நம்மதுதான். அடுத்த சீமையும் நம்மதுதான். யாராவது எதிர்த்துப் பேசினால் டெல்லிச் சீமையும் நம்மதுதான்..." என்று சலவைத் தொழிலாளி பாடியது போலவே நீளமாக ராகம் போட்டுப் பாடிக்காட்டினார் அப்பாஜி. கிழவருக்கு உற்சாகம் வந்து விட்டால், பாட்டென்ன... நாட்டியம்ம்கூட ஆடுவார்!

"சுபமான பாட்டுதான்..." என்று ஆமோதித்தேன் ஆனால், என் மனம் அந்தப் பாட்டில் இருக்கவில்லை. 'டெல்லி' என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் பாரத தேசத்தின் வடபகுதி மொத்தமும் நினைவுக்கு வந்தது. சின்னா தேலியை விடுவிக்க வேண்டிய ஆசாரியர் வெங்கட தாத்தையா, அந்தப் பரந்த பூமியில் எந்த இடத்தில் இருக்கிறாரோ...? யாராவ் சொல்ல முடியும்...?

டெல்லியில் 'முகலாயர்கள்' எனச் சொல்லப்பட்ட ஒரு புதிய வம்சம் முளைத்திருந்தது.

அதைத் தொடங்கிவைத்த ஒரு சிறைரசர், முறையான படிப்பு இல்லாவிட்டாலும் 'படிக்காத மேதை' என்று பெயர் பெற்றிருந்தார். துருக்கி மொழியிலும் அரபு, பாரசீக மொழிகளிலும் தோச்சிபெற்றவர் என்று மட்டும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த ஒன்றைத் தவிர, எந்தெந்த ராஜ்யங்களில் எந்தெந்தக் குட்டி மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்தி வருகிறார்கள் என்ற விவரம் எனக்குக் கொஞ்சமும் தெரியாது. அப்படியிருக்க, வெங்கட தாத்தையா என்ற வைணவப் பெரியவர் எங்கே வசிக்கிறார் என்பதை எப்படி அறியப் போகிறேன்...?

அறியாமலே போகட்டும் இன்னும் சிறிது காலத்துக்குச் சின்னாதேவியைப் பற்றி நினைக்காமல், சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றியே நினைப்போம் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். கிருஷ்ணதேவராயன் என்ற தனிமனிதனின் காதல் குப்பைகள், புத்தம் என்ற தீயினில் தூசாகட்டும்...

கூடாரத்துக்கு வெளியே நின்றிருந்தேன். சாரி சாரியான் பல்லக்குகளில் ராஜ குடும்பத்துப் பெண்களும் அவர்களுக்குத் துணையாகக் குதிரை வீரர்களும் என்னைக் கூடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலிகையில் திருமலாதேவி அமாந்திருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் இரு கைகளையும் கூப்பி விடை பெற்றாள். 'போய் வா, தேவி. உனக்குச் சகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்...' என்று நானும் கையை உயர்த்தி ஆசி கூறினேன்.

என் பார்வையிலிருந்து மறையும்வரை தலையை நீட்டித் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டே போனாள் அவள். மனசுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனால், துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்பவனுக்குத் தான் இன்பத்தை வரவேற்கிற தகுதி உண்டு. 'யோ ஹி ந ஆச்வாதயேத் அம்லம் ஸ மிஷ்டமபி ந அர்ஹதி' என்ற சம்ஸ்கிருதப் பழமொழியை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன். அதாவது, எவனொருவன் புனிப்பைச் சாப்பிட மாட்டேனென்று சொல்கிறானோ, அவனுக்கு இனிப்பைச் சாப்பிட அருகதை கிடையாது.

இறைவனின் கருணையினாலும் அப்பாஜியின் ஒப்பற்ற தலைமையினாலும் பீஜபுரை வெற்றிகொண்டேன். அத்தங்கி, வினுகொண்டா, பெல்லம்கொண்டா, ராஜுகொண்டா, தேவரகொண்டா, முதுகல், நாகார்ஜுன கொண்டா, தங்கேடு, கேத்தாவரம் முதலிய பல கோட்டைகளை வீழ்த்தினோம். கோல்கொண்டாவையும்

அகமது நகரையும் பிதாரையும் பேராரையும் கைப் பற்றினோம்.

சிற்றுண்டுபோன இந்தச் சின்னச் சின்ன முஸ்லிமான் ராஜ்யங்களுக்கெல்லாம் தாய்விடாக விளங்கியது பாமனி அரசு. அந்த வம்சத்தின் அசல் வாரிக்களான மூன்று சகோதரர்கள், குல்பர்கா கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களை விடுவித்து, மூத்தவரான முகமது ஷாவை மீண்டும் பாமனி கல்தானாகச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தி முடிசூட்டினேன்.

"பகைவார்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடாமல் தடுக்க வேண்டும். அதற்காகவே இந்த ஒருவருக்கு மட்டும் முடிசூட்டல்..." என்றார் அப்பாஜி. ஆனால், இது ஒரு பெருந்தன்மையான காரியம் என்பதால், நான் ஒப்புக்கொண்டேன். 'யவன ராஜ்ய ஸ்தாபனாச்சாரியா' என்று மக்கள் எனக்கு விருது அளித்துப் பாராட்டினார்கள் ('யவனர்' என்பது முஸ்லிமர்களைக் குறிக்கும்).

எந்தத் திசையில் சென்றாலும் ஜெயகோஷம்தான் என் காதில் விழுந்தது. ஆனால், நான் தோல்வியைத் தழுவின சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. வினுகொண்டா போரின்போது, எதிரியின் தாக்குதலைத் தாளமுடியாமல் என் தளபதிகளும் வீரர்களும் புறமுதுகிட்டு ஓடுவதை என் கண்ணாலேயே பார்த்தேன். அவர்களிடையே புருந்து, திரும்பி ஓடும் என் வீரர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிப் போட்டேன்.

"எந்தத் துரோகியாவது பின்வாங்கினால் இதுதான் கதி! இருப்பது ஓர் உயிர்! அது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக் காகத்தான் போக வேண்டுமே தவிர, கோழைத்தனமாக ஓட்டம் பிடித்துச் சாகக்கூடாது!" என்று நான் கர்ஜித்ததைக் கேட்டதும், ஓடியவர்கள் திரும்ப வந்து சோந்து கொண்டார்கள்.

அதன்பின்னர், எந்தப் போரிலும் தோல்வி ஏற்படவில்லை. போகும்பிடங்களிலெல்லாம் வெற்றித் தூண்கள் நிறுவி, ஆலயங்களுக்கு மானியங்கள் வழங்கி, சாமானிய மக்களான முஸ்லிமர்களுக்குப் பாதுகாப்பும் சலுகைகளும் தந்து, பாஸ்கரய்யா, வீரபத்ரய்யா, அய்யாவய்யா, சென்னம்மா நாயுடு முதலிய நம்பிக்கைக் குரிய தளபதிகளை ஆங்காங்கே என பிரதிநிதிகளாக நியமித்தேன், கடைசியாக, ராயசூருக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

பீஜபூர் சுல்தானான ஆதில் ஷா அங்கே தங்கியிருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்திருந்தது.

ராயசூரில் நடந்துதான் மிகக் கடுமையான யுத்தம். இங்கே மிகமிகப் பலமாகக் கோட்டை அமைக்கப் பட்டிருந்தது. ஐந்தாண்டு காலம் முற்றுகையிட்டாலும் சமாளிக்கக்கூடிய வகையில் உணவும் தண்ணீரும் சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். எனினும், எங்கள் வசம் ஏழு லட்சம் காலாட்படை, முப்பத்திரண்டாயிரம் குதிரைகள், ஐந்துநூற்றைம்பது யானைகள் இருந்தன.

அந்தப் போரின்போதுதான் 'மஸ்கெட்' என்று சொல்லப்பட்ட துப்பாக்கியை நான் முதன்முதலாகப் பார்த்தேன். கோவாலிலிருந்து கிறிஸ்ட்வேரா என்ற தளபதியின் தலைமையில் வந்திருந்த போர்த்துகீசியர்கள் அதைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

கோவாலில் தங்கள் வர்த்தகத்தையும் ஆட்சியையும் முஸ்லிமர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவர்கள் நோக்கம். அதனால் நான் கோராமலே, எனக்குத் துணைசெய்ய வந்திருந்தார்கள். சிறுபடைதான் என்றாலும், அவர்கள் வைத்திருந்த துப்பாக்கி எனப்பட்ட அந்தப் புதுவகைக் கருவி, எதிரி அணியில் பயங்கர சேதத்தை விளைவித்தது. கோட்டையின்மீது எந்தத் தலை தெரிந்தாலும் மறுவிநாடி

சீறிப் பாய்ந்தது துப்பாக்கியில் இருந்த தோட்டா, கவணிலிருந்து புறப்படுகிற கவலைக் காட்டிலும் ஆயிரம் மடங்கு வேகமாக, குறிபார்த்துத் தாக்கின இந்த 'மஸ்கெட்'டுகள்.

ராயசூர் கோட்டையின் உயரமான மதில்கவர்களில் ஆதில் ஷாவின் பீரங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன ஆனால், அவை ஏறியும் குண்டுகள் வெகுதூரத்தில் உள்ளவர் களையே தாக்கும். நாங்கள் கோட்டைச் சுயரின் கீழேயே குவிந்து விட்டதால், எங்களைத் தாக்க முடியவில்லை. கடப்பாறைகளைக் கொண்டு கோட்டையைப் பிளந்தோம்.

பீஜபூர் ஆதில் ஷாவை அழைத்துச் சமாதானம் பேசி, ராஜ்யத்தை அவருக்கே திரும்பக் கொடுக்கத்தான் நான் எண்ணி இருந்தேன். தூதர்களை அனுப்பி, அவருடைய வருகைக்காகக் காத்துக் கொண்டும் இருந்தேன். ஆனால், அவர் வரவேயில்லை.

அப்பாஜி சொன்னார்: "ஆதில் ஷா வரமாட்டார். காரணம், அவருக்கு உட்பகை நிறைய இருக்கிறது. அவரைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் அனைவரும் மித்திரத் துரோகிகள். தங்களுடன் சமரசம் பேசுவதற்கு முன்னால் சக்ரவர்த்தியின் காலை அவர் முத்தமிட வேண்டும் என்று நாம் சொன்னதாக அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்! அதனால் ஆதில் ஷா ஆத்திரப்பட்டு இங்கே வராமல் இருந்து விட்டாராம்! ஒற்றர்கள் தெரிவித்த தகவல் இது."

அப்பாஜி சொன்னது உண்மை. ஆதில் ஷா கடைசிவரை வரவில்லை. போர்த்துகீசியரின் 'மஸ்கெட்'டுக்குப் பலியாகி, ஆயிரக்கணக்கான உருத் தெரியாத பிணங்களின் குவியலில் அவரும் ஒருவராக மறைந்தே போய்விட்டார். ராயசூர் திரும்பவும் விஜயநகரத்துக்குச் சொந்தமாயிற்று.

ஏறத்தாழ இரண்டு வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் தலைநகருக்குத் திரும்பினேன். அதுவரை 'அரண்மனையில் எல்லாரும் செனக்கியம்' என்று அய்யப்போது தகவல் மட்டும் வந்து கொண்டிருந்தது. தகவல் வரவில்லாததால் நான் அதுபற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. போர், போர், போர் என்று வெற்றியிலேயே குறியாக இருத்தேன்.

யார் யார் எப்படி இருக்கிறார்களோ என்ற சிந்தனை இப்போதுதான் ஏற்பட்டது.

கோட்டையின் முதல் வாசலிலிருந்து அரண்மனை வாசல் வரையில் திரள் திரளாக மக்கள் நின்று என்னைச் சத்தோஷமாக வரவேற்று ஜெயகோஷம் செய்தார்கள். வெற்றியுடன் திரும்பும்போதெல்லாம் இது வழக்கமான காட்சிதான். ஆனால், இம்முறை அவர்களுடைய மகிழ்ச்சி வழக்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே இருப்பது போல பட்டது. பல பேர் என்னைச் சுட்டிக்காட்டி, பக்கத்திலிருப்பவர்களிடம் ஏதோ சொல்லவதையும் அவர்கள் சந்தோஷமாகச் சிரிப்பதையும் கண்டேன்.

அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பது அரண்மனையை அடைந்தபோது வினங்கியது.

அன்னையார் என்னை எதிர்கொண்டு வரவேற்றார். அவருடைய தோளில் சாய்ந்துகொண்டு ஒரு சூழந்தை இருந்தது. தங்கமும் வைரமும் பட்டாடையும் அதன் மேனியை அலங்கரித்தன.

"உன் குமாரன், கிருஷ்ணா! திருமலாம்பா பெற்றுத் தந்துள்ள பட்டத்து இளவரசன். திருமலை என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன்..." என்று கூறிக் சூழந்தையை என்னிடம் நீட்டினார்.

என் சூழந்தையை அன்னையாரிடமிருந்து வாங்கி மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு அதன் முகத்தைப் பார்த்தேன். சிரிக்கும் தாமரையைச் சொன்னதில் செதுக்கிய மாதிரி, சகல செனத்தாயத்துடன் விளங்கிய செல்வன் தன் பிஞ்சுக் கரங்களால் என் மீசையை இழுத்தான்.

அம்மா சிரித்தார். "அடேய் போக்கிரிப் பையா! என்னதான் உன் தகப்பனாரானாலும் அவன் என் பின்னடை! மீசையை அப்படி இழுக்காதே. வலிக்கும்" என்றார்.

என் உணர்ச்சிகள் கதம்பமாகக் சூழம்பி நின்றன.

விஜயநகர சக்ரவர்த்தி என்ற முறையில், சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஒரு வாரிசைப் பெற்றுத் தந்துவிட்டோமென்று இறுமாப்புக்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்பதா?

அல்லது கிருஷ்ண தேவராயன் என்கிற தனி மனிதன் அன்று கிருஷ்ணா நதிக் கரையில், திருமலா தேவியிடம், ஒரே ஓர் இரவு பலவீனப்பட்டுப் போனதை நினைத்துத் தலைகுனிந்து நிற்பதா?

"அம்மா, எப்படி இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தை எனக்குத் தெரிவிக்காமலே இருந்தீர்கள்? இது உங்களுக்கே நியாயமா?" என்று கேட்டேன்.

அன்னை பரிசாசமாகப் புன்னகை செய்து, "நான் என்னப்பா பண்ண முடியும்? பதவி இல்லாமல், ஒய்ந்து முனையில் உட்கார்ந்துவிட்ட பழைய ராணி நான். என்

பேச்சை யார் கேட்கிறார்கள்? எல்லாம் பட்டத்து ராணி இடும் கட்டளைதான். அதோ நிற்கிறான். அவளையே கேள்..." என்றார்.

எட்டத்தில் அந்தப்புர வாசலில் திருமலாதேவி நாணத்துடன் தின்றிருப்பதைக் கண்டேன்.

திருமலையைக் கீழே இறக்கினேன். என் விரலை அவனுடைய விரல்கள் பிடித்துக்கொண்டன. என் விரலில் இருந்த மோதிரங்கள் அவனுடைய பட்டு விரலுக்கு உறுத்தலாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. கழற்சி மறு கைக்கு மாற்றிக் கொண்டேன்.

நந்தையிடமிருந்து குழந்தைக்கு ஆதரவு கிடைப்பது தான் உலக வழக்கம். ஆனால் அந்தச் சில விநாடிகளில், அவனிடமிருந்து எனக்குத்தான் பலமும் ஜீவ சக்தியும் கிடைப்பது போல் தோன்றியது. சில அடி தூரம்தான் இருந்தது எனக்கும் திருமலா தேவிக்கும். ஆனால், இந்த நடை நீண்டு நீண்டு, பல யோசனை துரத்துக்கு என் குழந்தையுடன் இப்படியே நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டோமா என்று ஏக்கம் ஏற்பட்டது.

திருமலாதேவியின் முன்னே நின்று, செல்வனின் கையாலேயே அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினேன்.

"தேவி, இங்கிருந்து போர்முனைக்குத் தினம் தினம் சேவகர்கள் வந்து கொண்டுதானே இருந்தார்கள்? நமக்குச் செல்வன் பிறந்திருப்பதை ஏன் சொல்லாமலேயே இருந்தாய்?" என்றேன்.

திருமலாதேவி மெல்லிய குரலில், "வெற்றி ஒன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டு சக்ரவர்த்தி கடுமையான போரில் ஈடுபட்டிருந்தீர்கள். அப்போது தங்கள் கவனத்தைச் சிதறடிக்கும் எந்த விஷயத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டாமென்றுதான் சொல்லவில்லை. மன்னிக்க வேண்டும்" என்றான்.

ஆனால், உண்மை அதுவல்ல என்று ஊகித்தேன். கிருஷ்ணா நதிக்கரையில் அன்று இரவு நான் ஆசை வெறிக்கு ஆளானதைச் சுட்டிக்காட்டி, அதை நினைவு படுத்தி, என்னை வருத்தப்படுத்தக்கூடாது என்றுதான் குழந்தை பிறந்ததைச் சொல்லாமல் இருந்திருக்கிறான். அந்த மெனமையான உள்ளம் என்னுள் நெகிழ்ச்சி உண்டாக்கவே, "திருமலாதேவி..." என்றபடி அவளை நோக்கி ஓரடி முன்னே வைத்தேன்.

அவள் நாடுக்காக இரண்டடி பின்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டாள். ஒருமுறை ஏற்பட்ட 'தவறு' இன்னொரு முறையும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதென்று, அவள் வைராக்கியத்துடன் இருப்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

"அக்காவைத் தாங்கள் அழைத்து வருவீர்கள் என்று எதிராஜன் எனனிடமும் அம்மாவிடமும் ரொம்ப நிச்சயமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாரே! அழைத்து வரவில்லையா?" என்றான் அவள்.

"அக்காவா?" என்றேன்.

"சின்னாதேவியைச் சொல்கிறான்" என்றார் என் பின்னாலேயே வந்து தின்ற அம்மா. திரும்பிப் பார்த்தபோது, அவருடன் எதிராஜனும் இருப்பதைக் கண்டேன்.

பிஜூர் போரினபோது பார்த்ததுதான் எதிராஜனை. பிறகு பார்க்கவில்லை. சிசிச்சை கொடுத்த பிறகு அவனைத் தலைநகருக்கு அனுப்பி வைத்துவிடும்படி திக்கோலஸிடம் சொல்லியிருந்தேன். இங்கே என் அரண்மனையிலேயே தங்கியிருப்பான் என்றோ. என் அனனையாருக்கும் பத்தினிக்கும் நெருக்கமானவனாக மாறி, எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லியிருப்பான் என்றோ எதிர்பார்க்கவில்லை!

"செனக்கியமாக இருக்கிறாயா எதிராஜா?" என்று நலம் விசாரித்தேன்.

"தங்கள் கிருபையில் நன்றாகவே இருக்கிறேன்" என்ற எதிராஜன், "யுத்த களத்திலிருந்து இங்கே வருபவர்களிடமெல்லாம் விசாரித்துக்கொண்டு இருந்தேன். சின்னாதேவி என்று யாரும் தங்களுடன் இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஏன்? நான் சொன்ன இடத்தில் என் தங்கையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையா?"

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

"கண்டுபிடிக்கவும் முடிந்தது; பார்த்துப் பேசவும் முடிந்தது. ஆனால், ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின அனுமதி இல்லாமல் வர முடியாதென்று சொல்லி விட்டான் உன் தங்கை. ஆசாரியர் வடதேசத்தில் எங்கேயோ ஊர் ஊராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்" என்றேன்.

"ஆசாரியரின் அனுமதி முக்கியம்தான்" என்று எதிராஜன் வருத்தத்துடன் ஒப்புக்கொண்டான். "நானும் என் தங்கையும் ரொம்ப நெருக்கடியான இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டிருந்தபோது எங்களைக் காப்பாற்றியவர் அவர்தான். என்னைக் காட்டிலும் என் தங்கை அதிகமாகவே அவரிடம் கடமைப்பட்டிருக்கிறாள். அனுமதி கொடுங்கள் சக்ரவர்த்தி, நான் வடக்கே ஒரு கிராமம் விடாமல் அவரைத் தேடி அழைத்து வருகிறேன்" என்றான்.

"அவசரப்பட வேண்டாம்" என்று அம்மா சொன்னார். "கொஞ்ச நாள் பொறு. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் சமண மதத்தவருக்கும் இங்கே ஒரு விவாதம் நடக்க ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. அதற்குத் தலைமை தாங்க வெங்கட தாத்தையா வரப்போகிறார். அப்போது பேசிக் கொள்ளலாம்" என்று எதிராஜனிடம் கூறிவிட்டு,

என்னிடம், "அதுவரை சின்னாதேவியை பத்திரமாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்" என்றார்.

நான் மேற்கொண்டு பேசமுன் அரண்மனைக்கு வெளியே பெரும் ஆரவாரம் கேட்டது. 'சக்ரவர்த்தி வாழ்க!' என்ற கோஷங்கள் எனக்குப் பழக்கம்தான். ஆனால் -

"இளவரசர் வாழ்க!" என்ற கோஷத்தைக் கேட்டு ஒரு விநாடி திகைத்து, மறுவிநாடி புரிந்து, குழந்தை திருமலையை அணைத்துக்கொண்டேன்.

அமைச்சர் கொண்டமராக வந்து, "ஜனங்கள் சக்ரவர்த்தியையும் தேவியாரையும் இளவரசரையும் சேர்ந்து பார்க்கப் பெரிதும் ஆசைப்படுகிறார்கள். இளவரசர் பிறந்தது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஆனால், யாரும் இன்னும் அவரைப் பார்க்கவில்லை!" என்றார்.

ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையை 'அவர் இவர்' என்று அமைச்சர் குறிப்பிட்டது வேடிக்கையாக இருந்தது. குடிசையில் பிறந்தால் குப்பனின் மகன் சுப்பன், 'அவன் இவன்.' அரண்மனையில் பிறந்தால் மன்னன் மகன் மன்னன். 'அவர் இவர்.'

உப்பரிகைக்குச் சென்று மக்களை நோக்கிக் கையை வீசி அவர்களுடைய வாழ்த்தொலியை ஏற்றுக் கொண்டேன். குழந்தை திருமலையின் கைகளைச் சேர்த்துக் குவித்து வணக்கம் சொல்லும்படி சொன்னதும் ஜனங்களின் ஆனந்தத் தாண்டவம் உச்சநிலையை அடைந்தது. அந்த ஆனந்தத்தைக் கண்டு குழந்தையின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி சுத்தாயிற்று.

ஜனங்களின் ஆசிகளையும் வாழ்த்தையும் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பியபோது, தர்பாரில் ஏராளமான அமைச்சர்களும் தளபதிகளும் சிற்றரசர்களும் அமரநாயகர்களும் கூடியிருந்தார்கள். என்னையும்

திருமலாதேவியையும் வாழ்த்தி வணங்கி அவர்கள் அளித்த பரிசுகள் மலை மலையாக என்னருகே குவிந்தன.

சட்டென்று என் பார்வை நின்றது.

விசுவநாதன்!

அவனுடைய உடலில் தென்பட்ட வீரத்தழும்புகளே அவனுக்குக் கட்டியும் கூறப் போதுமானதாக இருந்தன. "என்ன ஆயிற்று, விசுவநாதா?" என்று கேட்டேன்.

"தங்கள் அருளினால் மதுரையில் கடுமையான போருக்குப் பிறகு நாகம் நாயக்கரை வென்றேன். சிறைப்படுத்தி அழைத்து வந்து காவல் வைத்திருக்கிறேன். அவருக்கு என்ன தண்டனை தரவேண்டும் என்பதைத் தங்களிடம் தெரிந்து கொள்ளவே வந்திருக்கிறேன்" என்றான் அந்த இளம் தளபதி பணிவு நிறைந்த குரலில்.

பிரமிப்பில் நான் பேச்சற்றுப் போனேன்.

'என் தந்தை' என்று அவன் குறிப்பிடவேயில்லை. யாரோ ஒரு மூன்றாவது மனிதனை - அன்னியனை - எதிரியைக் குறிப்பிடுவதுபோல, 'நாகம் நாயக்கர்' என்று சொன்னான். மதுரையில் தந்தையின் கலகத்தை அடக்கிச் சிறைப்பிடித்து வருவதாகச் சொல்லி அவன் புறப்பட்ட போது எனக்கு அவ்வளவாக நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இப்போது உண்மையிலேயே அப்படியொரு சாதனையைச் செய்திருக்கிறான்! சாதனை அல்ல, தியாகம்!

நான் சக்ரவர்த்தி என்பதையும் அவன் ஒரு சிறுபடையின் தளபதி என்பதையும் மறந்து, "விசுவநாதா! எப்பேர்ப்பட்ட வீரன் நீ!" என்று கூறி அவனை மார்போடு தழுவிக்கொண்டேன்.

பின்னாலேயே வந்து நின்ற அமைச்சர் மங்கராசய்யா, "சக்ரவர்த்தியிடம் ஒரு விண்ணப்பம்" என்றார்.

"சொல்லுங்கள்!" என்றேன்.

"சிறையில் நாகம் நாயக்கரைப் பார்த்தேன். தான் சக்ரவர்த்திக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யவேயில்லை என்கிறார். புத்திரன் விகவநாதனிடம் மதுரைச் சீமையை ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றுதான் அவர் ஆசைப்பட்டார் என்று தெரிகிறது. எப்படியானாலும் சக்ரவர்த்தியிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதாகச் சொல்லச் சொன்னார்" என்றான்.

விசுவநாதனை உற்று நோக்கினேன். தகப்பனுக்காக எந்தச் சிபாரிசும் செய்யாமல் மௌனமாக நிற்கும் அவனுடைய மனஉறுதி, விசுவாசம் - அதற்கு என்ன வெகுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று அந்த விநாயக முடிவு செய்துவிட்டேன்.

"விசுவநாதா, உன் தந்தையை விடுவித்து, மதுரைக்கு அழைத்துப்போய் அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்று!" என்றேன்.

அவன் திடுக்கிட்டான்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்... சக்ரவர்த்தி?"

"இன்று முதல் மதுரைச் சீமை உனக்கும் உன் சந்ததியாருக்கும் சொந்தம்!" என்று அறிவித்தேன். "விஜயநகர அரசின் பிரதிநிதியாக - ஆனால், கதந்திரமாக நீ அங்கே ஆட்சி செய்யலாம்..."

"சக்ரவர்த்தி... நான்... நான்..."

"இதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவன் தான்" என்று கூறி, என் உடைவாளை எடுத்து அவன் தலையின் மீது வைத்து ஆசீர்வதித்தேன்.

மங்கராசய்யாவை நோக்கி, "அப்பாஜியிடம் சொல்லி இதற்கான சாசனங்களைத் தயாரித்துக் கொடுக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, இன்னமும் தயங்கியபடியே நின்றிருந்த விசுவநாதனைத் தோளில் தட்டித் தைரியம் கூறினேன். "மதுரையை இன்னொரு

விஜயநகரமாகப் பண்ணவேண்டியது உன் பொறுப்பு. மண்ணுக்கு மழை மாதிரி, உனது நாயக்கர் குலம் தழைத்தோங்க உன்னுடைய ராஜ் விக்ரமம் உரம் கொடுக்கும். போய் வா" என்றேன்.

சந்தோஷ அதிர்ச்சியுடன் திரும்பியவனை, "கொஞ்சம் இரு" என்று கூறி, சேவகனை அழைத்தேன். "அதிகாரியிடம் சொல்லி, மிக உயர்ந்ததாக ஓர் உடை எடுத்து வரச் சொல்லு" என்றேன்.

ஒரு நாள் அணிந்த உடையை மறுநாள் அணியக்கூடாது என்பது விஜயநகர சக்ரவர்த்திகளின் சம்பிரதாயம். அன்றாடம் புது ஆடைகள் உடுத்த வேண்டும். களைந்த ஆடைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே ஓர் அதிகாரி உண்டு. அவற்றைக் குறித்துக்கொண்டு பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்துக்கொள்வார். வெளிதேசங்களிலிருந்து தூதர்களோ, வர்த்தகர்களோ, பண்டிதர்களோ விஜயநகரத்துக்கு வந்தால் அவர்களுக்கு அந்த உடைகளைக் கொடுப்போம். மிக விலையுயர்ந்த உடைகள் என்பதாலும், சக்ரவர்த்தியே ஒருமுறை அணிந்தது என்பதாலும் அவற்றைப் பெருமையுடன் வாங்கி அணிந்து கொள்வார்கள்.

அந்த வழக்கப்படி அதிகாரி எடுத்து வந்து தந்த அங்கியை விக்ரநாதனுக்குப் போர்த்தினேன். தங்க வெள்ளிச் சரிகைகளுடன், வெண் முத்துக்கள் பதித்த அங்கி. பயபக்தியுடன் என்னை வணங்கிவிட்டு விக்ரநாதன் திரும்பிச் சென்றான்.

நான் உயிருடன் இருந்து பார்க்கப் போகிறேனோ இல்லையோ, இவனுடைய ஆட்சியில், பழம் பெருமை பெற்ற மதுரைச் சீமை, கீர்த்தியிக்க ஒரு புதிய குலத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறது என்பது மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

அம்மா ஒவ்வொரு பணிப்பெண்ணுக்கும் ஏதாவது பரிசு கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார்.

காயத்தியை வெகுநேரமாகக் காணவில்லை என்று என்பது அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. "அம்மா, காயத்ரி எங்கே?" என்று கேட்டேன்.

"இப்போதெல்லாம் அவள் பாதி நேரம் மாதங்க பர்வதத்தில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறாள்" என்றார் அம்மா.

"மூலிகை தேடுகிறாள் போலிருக்கிறது" என்றேன்.

"அங்கே ஏது மூலிகை? குகை இருக்குகளில் புனதயவ இருப்பதாகச் சில கிறுக்கர்கள் அலைவதுண்டு இவளும் அப்படித்தானோ என்னவோ..."

"சரி, பாதி நேரம் அங்கே; மீதி நேரம்?" என்றேன்.

"அரண்மனை நூலகத்தில் பழைய ஓலைச்சுவடிகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். குமார கம்பணரின் பத்தினி கங்காதேவி 'மதுரா விஜயம்' எழுதிய மாதிரி இவளும் ஏதாவது காவியம் இயற்றப் போகிறாளோ என்னவோ? மொத்தத்தில் மர்மமான பெண்!" என்றார் அம்மா.

காயத்தியை மர்மமான பெண் என்று நான் ஒருவன்தான் இதுவரை சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது அம்மா!

"பாலகிருஷ்ணர் கோயிலில் அபிஷேக ஆராதனை களுக்கு வருவதாக வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதையும் முடித்து விட்டால், பிறகு காலை நீட்டிக்கொண்டு படுத்துக் கொள்வேன்" என்றார் அன்னையார்.

"அப்படியானால் இப்போதே புறப்படலாம்" என்றார் அப்பாஜி.

சிற்பச் சிறப்பும் பக்தர் கூட்டமும் கொண்ட பல புதிய ஆலயங்கள் விஜயநகரத்தில் இருக்க, அவ்வளவாகப் பிரபலமில்லாத இந்தப் பழைய கோயிலை ஏன் அம்மா தேர்ந்தெடுத்தார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

சந்நிதியில், மடியில் குழந்தையுடன் துரையில் நான் அமர்ந்திருந்தேன். அருகில் என் அன்னையும் பின்னால் திரும்பலாதேவியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இன்னொரு வரிசையில் பிரதானிகள் அமர்ந்திருந்தனர்.

பாலகிருஷ்ண விக்கிரகத்துக்குப் பால் அபிஷேகமும் தேன் அபிஷேகமும் பன்னீர் அபிஷேகமும் குடம் குடமாகச் செய்யப்பட்டன. மலர்களின் மணமும், மணிகளின் நாதமும், அர்ச்சகர்களின் மந்திரகோஷமும் கலந்து ஒரு விநோதமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருந்தது.

அம்மா என்னிடம் தாழ்ந்த குரலில், "கிருஷ்ணா, அபிஷேகம் செய்யப்படுகிற விக்கிரகத்தைப் பார்த்தாயா?" என்றார்.

பார்த்தேன். ஒரு விசேஷமும் தெரியவில்லை. "என்னம்மா அதிலே?"

"அது அசல் விக்கிரகமல்ல..." என்றார் அம்மா.

"என்னது?" என்று திடுக்கிட்டேன்.

"ஒரு காலத்தில் சீரும் சிறப்புமாக இருந்த கோயில இது. கலிங்கத்துக் கஜபதிகள் படையெடுத்து நமது ராஜ்யத்தைத் தோற்கடித்தபோது, இந்தக் கோயிலில் இருந்த அழகான பாலகிருஷ்ணர் விக்கிரகத்தை எடுத்துப் போய்விட்டார்கள். கர்ப்பக்கிருஹம் மூளியாக இருக்கக் கூடாதென்பதால் இங்கே வேறொரு விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜை செய்து வருகிறார்கள்..."

ஆச்சரியத்துடன் விக்கிரகத்தைப் பார்த்தேன். அபிஷேகத்துக்காக வேண்டி வஸ்திரங்களோ நகைகளோ

இல்லாமல் திறந்த மேனியாக இருந்தது. கோயிலின் புராதனத் தன்மையோடு ஒப்பிட்டால் விக்கிரகம் புதியது போலத்தான் தோன்றியது.

"அசல் விக்கிரகம் இப்போது எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"உதயகிரியில்..."

"உதயகிரியா! கலிங்கத்துப் பிரதாபகுதர் கஜபதியின் ஆட்சியில் அல்லவா அது இருக்கிறது?"

"ஆமாம். அதை நீ கைப்பற்றி எடுத்து வந்து மறுபடி இங்கே பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட பிறகு நான் நிம்மதியாகக் கண் மூடுவேன்" என்றார் அன்னை.

டணால் டணால் என்று கண்டாமணிகள் ஒலித்தன.

அடுத்த நாள் மந்திராலோசனைக் கூட்டத்தின் போது, உதயகிரியைப் பற்றி நான் சொன்னதும் ஏகப்பட்ட எதிர்ப்பு!

முதல் எதிர்ப்பு அப்பாஜியிடமிருந்து வந்தது.

"தங்கள் அன்னையாரின் ஆசை நியாயமானதுதான். ஆனால், உதயகிரி கோட்டையைக் கைப்பற்ற வேண்டுமானால் பிரதாப குதர் கஜபதியுடன் நாம் மோத வேண்டியிருக்கும். இப்போதுதான் மாபெரும் போர்களை முடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். சேனை மொத்தமும் களைத்திருக்கிறது. அதற்குள் இன்னொரு யுத்தமா? வாளைக் கையிலெடுக்கக்கூட எந்தப் போர்வீரனும் முன்வரமாட்டான்!" என்றார்.

பாமனி கல்தானகளுடன் யுத்தம் செய்து வெற்றிவாகை குடிய தளபதி ராமலிங்க நாயுடுகூட, "இதிலே இன்னொரு ஆபத்தும் இருக்கிறது, சக்ரவர்த்தி பாமனி கல்தானகள் முற்றிலும் அழிந்து ஒழிந்து

விடவில்லை. சந்தர்ப்பம் வரட்டுமென்று காத்திருக்கிறார்கள். உதயகிரி படையெடுப்புக்காக நாம் கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதிக்குச் சென்றிருக்கும் சமயத்தில் இந்தச் கல்தான்கள் ஒன்று சேர்ந்து, வேறு பக்கமாக நமது சாம்ராஜ்யத்துக்குள் நுழைந்து, இழந்த பிரதேசங்களைப் பிடிக்கப் பார்ப்பார்கள். ராயசூரேகூட நம் கையை விட்டுப் போகக்கூடிய அபாயம் நேரிடும்" என்று எச்சரித்தார்.

"குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்" என்று குரல் கேட்டது.

தர்பார் வாசலில் காயத்ரி நின்றிருந்தாள்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. "மன்னிக்க வேண்டும்" என்ற ஒரு சொல்லைப் போட்டுவிட்டால், எந்த இடத்திலும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் குறுக்கிடலாம் என்று நீ எண்ணியிருக்கிறாய்! போ வெளியே!" என்று கடுகடுத்தேன்.

"இதை மட்டும் சக்ரவர்த்தி பார்த்தால் போதும்" என்று சொன்னவன் என முன்னே ஒலைச்சுவடிகள் நிறைந்த ஒரு கட்டை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டான்.

35

என்ன ஒலைச்சுவடி இது! இதற்குள் என்ன விஷயம் இருக்கிறது? எதற்காக காயத்ரி இதைக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறாள்? எதுவும் புரியாமல் நான் அமைச்சர்களின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அமைச்சர்கள் என முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

"இந்தப் பெண் சுத்த அதிகப்பிரசங்கி!" என்று கோபத்துடன் திட்டினார் அப்பாஜி.

அமைச்சர் நாடெண்டல கோபமந்திரி அதைக் கையிலெடுத்து, கட்டை அவிழ்த்தார். முதல் ஒலையைப் பார்த்ததும், "சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருக்கிறது. கடகராஜ வம்சாவளி என்று தலைப்பு போட்டிருக்கிறது" என்றார்.

எல்லோருமே ஆவலுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தோம்.

'கடக ராஜ வம்சம்' என்பது கலிங்கத்து கஜபதி மன்னர்களைப் பற்றிய வரலாறு என்று எங்களால் ஊக்க முடிந்தது.

கோபமந்திரி சொன்னார்: "கலிங்க மன்னர்களின் வரலாறு மூன்று மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரிய மொழியில் உள்ள நூலின் பெயர் - மத்தள பஞ்சி..."

"அதென்ன நூதனமான பெயர்?" என்று நான் குறுக்கிட்டேன்.

"பஞ்சி என்றால் பனையோலை. பூரி எனப்படுகிற ஐகன்னாத க்ஷேத்திரத்தில் அந்தக் கோயிலின் வரலாறு,

வழிபாட்டு முறைகள், வரவு - செலவுக் கணக்குகள், ஆலயத்தின் தரமகர்த்தாக்களாக இருந்துவரும் கஜபதி மன்னர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் - இப்படித் தகவல்கள் அந்தப் பன்னையோலைச் சுவடிகளில் இருக்கின்றன."

"பஞ்சி சரி, மத்தளம்?" என்றேன்.

"அந்தச் சுவடிகளைப் பெரிய பெரிய தட்டாக்க் கூடிச் சுருட்டி அந்த ஆலயத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள். பார்ப்பதற்கு மத்தளம் போல இருப்பதால் மத்தள பஞ்சி என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்த நூல் பிரம்மாண்டமானது. ஐகன்னாதர் ஆலயத்திலிருந்து வெளியே எடுத்து வர முடியாது. அதிலிருந்து நகல் எடுக்கவும் கூடாது" என்று கோபமந்திரி, "கலிங்கத்து மன்னர்களைப் பற்றிய இன்னொரு வரலாறு தெலுங்கு மொழியில் இருப்பதாகக் கேள்வி. 'ஐகன்னாதம் கைப்பியத்' என்று பெயர். ஆனால், அது எங்கே இருக்கிறதென்று யாருக்கும் தெரியாது. முன்றாவது நூல், சம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள 'கட்கராஜ வம்சாவளி'. அதன் நகல் நமது அரண்மனை நூலகத்தில் இருந்திருக்கிறது. அதைத்தான் இந்தப் பெண் காயத்ரி கொண்டு வந்து தந்துவிட்டுப் போகிறாள்" என்று தெரிவித்தார்.

அப்பாஜி பொறுமை இழந்துகொண்டு இருந்தார்.

"அந்த வேலைக்காரப் பெண் எப்போதுமே ரகசியமாய் ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கிறாள். இப்போது இந்தக் காரியத்துக்கு என்ன அர்த்தம்?" என்றார்.

நாடெண்டல கோபமந்திரி அவருடைய எரிச்சலைக் கவனிக்காமல், ஓலைச் சுவடிகளை மேலோடு பார்த்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

"இதில் என்னென்ன விஷயம் இருக்கிறது? சொல்லுங்கள்" என்றேன் காயத்ரி நூலகத்தில் ஆராய்ச்சி நடத்துகிறாளென்று அன்னை சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

அப்பாஜிக்கு அது பிடிக்கவில்லை. "உதயகிரி மீது படையெடுப்பது பற்றி யோசிப்பதற்காக நாம் கூடியிருக்கிறோம். அதற்கும் இந்த நூலுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கமுடியும்?" என்றார்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. காயத்ரி எது செய்தாலும் அது தப்பாகத்தான் இருக்கும் என்று சந்தேகப்படுகிறார் அப்பாஜி. நானோ, காயத்ரி எது செய்தாலும் அதில் ஒரு நல்ல நோக்கம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

"ஏதாவது சம்பந்தமில்லாமல் இருக்காது. தீங்கள் பாருங்கள் கோபண்ணா" என்றேன்.

"வரிக்கு வரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் நீண்ட நேரமாகும். அங்கங்கே பார்த்துச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்" என்றார் கோபமந்திரி. எல்லோருமே அவர் சொல்வதைக் கேட்க ஆவலாக இருந்ததால் அப்பாஜியும் வேண்டாவெறுப்பாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

"...கலிங்க ராஜவம்சம் என்பது முதலில் கங்க ராஜவம்சமாகத்தான் இருந்தது. வட கிழக்குக் கடற்கரையில் வங்காளம் வரையில் அவர்கள் ராஜ்யம் பரவியிருந்தது. அந்த அரசின் கடைசி மன்னராக இருந்த பானுதேவருக்குக் குழந்தை இல்லை. அவர் ஐகன்னாதப் பெருமானை மனமுருகி வேண்ட, 'விமலர் என்ற கோயில் வாசலில் ஒரு குழந்தை இருக்கிறது. போய்ப் பா' என்று கவாயி கட்டளையிட்டார். அதன்படி போய்ப் பார்த்தபோது ஒரு குழந்தை இருந்தது. அந்தக் குழந்தைக்குக் கயிலேசுவரர் என்று பெயர்கூட்டித் தனது வாரிசாக மகுடம் சூட்டினார். பானுதேவர்." அமைச்சர் கோபமந்திரி இந்த இடத்தில் சிறிது நிறுத்தி, கேலியாகச் சிரித்தார்.

"என்ன நாடெண்டலகாரு?" என்றேன்.

"ஒன்றுமில்லை. இந்த நூலில்தான் இப்படி இருக்கிறது. ஆனால், ஜனங்கள் பேசிக்கொள்வது வேறு. கபிலேசுவர தேவர் தாழ்ந்த குடிப்பிறப்பைச் சேர்ந்தவர் என்றும், ஏதேதோ தந்திரங்கள் செய்து அரசைக் கைப்பற்றினார் என்றும், அதை மறைப்பதற்காக இப்படிச் சதை சுட்டி, விட்டாரென்றும் சொல்வதுண்டு."

அமைச்சர் இப்படிச் சொன்னவுடன் எனக்கும் என் பிறப்பு ஞாபகம் வந்தது. தீவட்டி தூக்கிய வேலைக்காரி யொருத்தியின் மகன்தானே நானும்!

"குடியாவது பிறப்பாவது! கபிலேசுவர தேவர் மிகச்சிறந்த மன்னராகத் திகழ்ந்தார் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்றேன்.

என் குரலில் திடீரெனக் கடுமை ஏறியது ஏன் என்று கோபமந்திரிக்கு விளங்கவில்லை. திகைப்பை மறைத்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்:

"கலிங்கத்து மன்னர்களுக்குப் போர்தான் வாழ்க்கை என்று இருந்து வந்திருக்கிறது. ஒரு பக்கம் பாமனி சுல்தான்களுடன் போர், இன்னொரு பக்கம் வங்காள சுல்தானுடன் போர். பிறகு, ராஜமகேந்திரவர்மத்தில் உள்ள ரெட்டிமார்களுடன் யுத்தம், என்றாலும், நம்மோடு நெடுங்காலம் நட்பாகத்தான் இருந்தார்கள். ஒரு முறை, கஜபதி குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு விஜயநகர ராஜகுமாரி ஒருத்தியைக் கல்யாணம் செய்து தரும்படி கேட்டார்கள். இவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அதிலிருந்துதான் விரோதம் ஆரம்பமாயிற்று."

நான் திகைத்தேன். "எதற்காக நம்மவர்கள் மறுத்தார்கள்? அவர்களும் அரச குலம், இவர்களும் அரச குலம்."

"இருக்கலாம். ஆனால், பூரி ஜக்ஷனாதர் ரதயாத்திரை வரும்போது, கையில் துடைப்பம் எடுத்து வீதியைக் கூட்டுவது கஜபதி மன்னர்களின் வழக்கம். கோயிலின் தர்மகாத்தா என்ற முறையில் பெருமையுடன் அதை ஒரு திருப்பணியாகச் செய்தார்கள். ஆனால், கஜபதிகளே துப்புரவுத் தொழிலாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்று சிலர் திரித்துச் சொல்லி விட்டார்கள். அதனால் விஜயநகர ராஜ குடும்பம் அவர்களுடன் சம்பந்தம் கொள்ள மறுத்துவிட்டது."

"மறுபடியும் மறுபடியும் இந்தச் சாதிச் சனியன் தான்!" என்று நான் சலித்துக் கொண்டேன்.

பழமைவாதியான அப்பாஜி, "சக்ரவர்த்தி அப்படியெல்லாம் தப்பாக எடை போடக்கூடாது. சாதிமுறைகள் ஒரு நல்ல நோக்கத்துடன்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன" என்றார்.

அமைச்சர் மங்கராசய்யா ஒரு சமாதான விரும்பி. விவாதத்தில் வெப்பம் ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்காக, "அந்த விவாதமெல்லாம் இப்போது எதற்கு? இந்தச் சுவடியில் மேற்கொண்டு என்னென்ன விவரம் இருக்கிறதென்பதைச் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். நாம் அடுத்த நடவடிக்கைக்குப் போகலாம்" என்றார்.

"திரும்பத் திரும்பக் கஜபதிகளுக்கும் நமக்கும் நடந்த போர்களைப் பற்றித்தான் இருக்கிறது. சுப்பரான உண்மை என்னவென்றால், கலிங்கத்திடம் நாம் பல முறை அடி வாங்கியிருக்கிறோம். நமது பிரதேசங்கள் பலவற்றை அவர்கள் பறித்துப் போயிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பறிபோன பிரதேசங்களில் ஒன்று இந்த உதயகிரி" என்றார் கோபமந்திரி.

நான் அப்பாஜியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து. "பார்த்தீர்களா, மகாபிரதானி? நமக்குச் சொந்தமான

உதயகிரியை நாம் திரும்பக் கைப்பற்றுவது நியாயம் என்று தெரிகிறது. அதை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றுதான் காயத்ரி இந்தச் சரித்திரத்தைக் கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறாள்" என்றேன்.

"இந்தச் சரித்திரமெல்லாம் நமக்குத் தெரிந்ததுதான். ஒரு பணிப்பெண் வந்து சொல்ல வேண்டிய தேவையில்லை" என்றார் அப்பாஜி. "கஜபதியைத் தோற்கடித்து உதயகிரியைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று தங்கள் அன்னையார் சொன்னால் அர்த்தயிருக்கிறது. இந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன வந்தது? அவர்கள் மீது இவளுக்கு என்னவோ விரோதம். குரோதம்."

"அப்பாஜி, இதே தாங்கள், இதே காயத்ரியை, கவிங்கத்தின் உளவாளியாக இருப்பாளோ என்று ஒரு முறை சந்தேகம் தெரிவித்ததும் உண்டு" என்று நான் ஓரபகப்படுத்தியதும் அப்பாஜி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

"அட, இதென்ன?" என்றார் அமைச்சர் கோபமந்திரி. "கடக ராஜ வம்சாவளி நூலுடன் இன்னொரு கவடியும் இருக்கிறதே?"

மறுபடியும் அவரையே பரபரப்புடன் பார்த்தோம்.

சற்று நேரம் மௌனமாக அந்தச் சுவடிகளையே ஓவ்வொன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அமைச்சர். அப்படி என்னதான் அதில் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் நான் அவர் பக்கமாகத் திரும்பி எட்டிப் பார்த்தேன்.

"நாடெண்டலகாரு, இது தெலுங்கில் அல்லவா எழுதப்பட்டிருக்கிறது?" என்றேன். அதுவரையில் அவர் வாசித்துக் கொண்டிருந்தது சம்ஸ்கிருத நூலை. இது தெலுங்கில் இருந்தது.

"ஆம், தெலுங்குதான். ஏனெனில், இது தங்கள் முன்னோர்களில் ஒருவரான சாளுவ நரசிம்ம சக்ரவர்த்தி தன் கையாலேயே எழுதியிருக்கிற விகிதம்" என்றார் கோபமந்திரி.

"என்னது! சாளுவ நரசிம்மர் எழுதியதா? எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று அப்பாஜி அந்த ஓலைச்சுவடியைப் பறிக்காத குறையாகக் கோபமந்திரியின் கையிலிருந்து வாங்கிப் பார்த்தார். "ஆமாம், ராஜமுத்திரை இருக்கிறது. அவருடையது தான்" என்று ஒப்புக்கொண்டார்.

"முதலில் அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள், தெலுங்கில் தானே இருக்கிறது? நீங்கள் படியுங்கள், அப்பாஜி" என்றேன் நான் சற்றே சினத்துடன் ஆளுக்கு ஆள் குழப்பிக் கொண்டிருப்பது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

"எனக்குப் பின்னால் வரக்கூடிய விஜயநகர சக்ரவர்த்திகளுக்கு, சாளுவ நரசிம்மனாகிய நான் எழுதிக்கொள்ளும் வேண்டுகோள்" என்று படித்துச் சொல்லலானார் அப்பாஜி. "காலம் காலமாக உதயகிரி ராஜ்யம் விஜய நகரத்துக்குச் சொந்தமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதை இன்று இழந்திருக்கிறேன். கவிங்கத்து மன்னனான புகுஷோத்தம கஜபதி விஜயநகரத்துக்குள் புகுந்து குறையாடிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான். திரும்பிப் போகும்போது வழியில் உதயகிரியைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டான் நான் உதயகிரியைப் பறிக்கொடுத்ததன் மூலம் நமது பேரரசுக்குத் தீராத அவமானத்தைத் தேடிச் கொடுத்து விட்டேன். இனிமேல் என்னால் அவனுடன் போராட இயலாது. அதற்கு வயதும் இல்லை. வசதியும் இல்லை. விஜயநகரம் இழந்த தன்மானத்தையும் உதயகிரியையும் திரும்பப் பெற வேண்டியது எதிரகால சக்ரவர்த்திகளுடைய பொறுப்பாகும். குறிப்பாக, இங்கே

பாலகிருஷ்ணர் கோயிலிலிருந்து கஜபதி எடுத்துப் போயிருக்கும் விக்கிரகத்தை மீட்டு எடுத்து வந்து பழையபடி பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் என் ஆன்மா சாந்தி அடையும். விஜயநகரத்தின் கௌரவம் காக்கப்படும்."

படித்து முடித்த பின், "அடியில் சாளுவ நரசிம்மர் கையொப்பமிட்டு முத்திரையும் வைத்திருக்கிறார்" என்றார் அப்பாஜி.

தளபதி ராமலிங்க நாயுடு உற்சாகமடைந்தார். உதயகிரி படையெடுப்பைப் பற்றிச் சற்றுமுன் ஆட்சேபம் தெரிவித்தவர், இப்போது, "பாலகிருஷ்ணர் விக்கிரகத்தைத் திரும்ப எடுத்து வரவேண்டும் என்று ஏற்கெனவே பெரிய ராணி விருப்பம் தெரிவித்தார். இப்போது சாளுவ நரசிம்ம சக்ரவர்த்தியின் ஆணையும் கிடைத்துவிட்டது" என்றார்.

அவரை ஆதரிப்பதா, ஆட்சேபிப்பதா என்று அப்பாஜி யோசித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், குழந்தை திருமலையை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடி உள்ளே வந்தாள் காயத்ரி. "அப்பா அப்பா என்று அழுகிறாராம் இளவரசர். சக்ரவர்த்தியிடம் கொஞ்ச நேரம் விட்டு வைக்கும்படி தேவியார் சொன்னார்" என்றவள், திருமலையை என் மடியில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பினாள்.

"நில் பெண்ணே!" என்று ஓர் அதட்டல் போட்டார் அப்பாஜி. "இந்த ஓலைச் சுவடிகளை எதற்காகத் தேடி எடுத்து வந்து எங்களிடம் கொடுத்தாய்?"

"தேடி எடுக்கவில்லை. மகாபிரதானி. தானாகக் கிடைத்தது" என்று பதிலளித்தாள் காயத்ரி. "நூலகத்தில் உள்ள நூல்களைச் சுத்தமாகத் தொகுத்து வைக்கும்படி பெரிய ராணி கட்டளையிட்டிருந்தார். அது எனக்குப் பிடித்தமான பொழுது போகக்கூடும் இருந்தது. அந்த அலுவலின் போது இந்த இரண்டு ஓலைச்சுவடிகளையும்

பார்த்தேன். பெரிய ராணி உதயகிரியில் உள்ள பாலகிருஷ்ணர் விக்கிரகத்தை எடுத்து ஸ்ரீரெண்டிமென்று சக்ரவர்த்தியிடம் விருப்பம் தெரிவித்ததாகக் காதில் விழுந்ததால் இவற்றை இங்கே கொண்டு வந்து தந்தேன். மற்றபடி எனக்கு எந்த நோக்கமும் கிடையாது" என்றாள். அவள் குரலில் பணிவும் இருந்தது. ஒரு தைரியமும் இருந்தது.

"சரி, நீ போ" என்று அவளை அனுப்பினேன். தற்செயலாக இந்தச் சுவடிகள் கிடைத்ததென்று அவள் சொல்வது உண்மையல்ல என்று என் மனத்துக்குப் பட்டது. ஏதோ திட்டமிட்டுத்தான் செய்திருக்கிறாள் என்பது நிச்சயம்.

நூலகத்தை அவள் சுற்றிய மர்மம் புரிந்துவிட்டது. அடுத்து, மாதங்க பாவதத்தில் திரிந்த ரகசியம் தெரிய வேண்டும்.

மடியில் இருந்த திருமலையைப் பார்த்தேன். என் கழுத்திலிருந்த வைர மாலையைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் ஒரு தெய்வீகமான புன்சிரிப்பு மலர்ந்திருந்தது. கொஞ்சம் முன்பு அழுதிருந்ததால் கண்களின் ஓரத்தில் படிந்திருந்த ஈரத்தைத் துடைத்து விட்டேன்.

நெடுநேரம் கழித்து, "என்ன அப்பாஜி சொல் கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

மகாபிரதானி, "நான் என்ன சொல்வது? சக்ரவர்த்தி தீர்மானித்துவிட்டார்கள். தளபதி ராமலிங்கமும் ஒப்புதல் தந்து விட்டார். ஆனால், படையினர் களைத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் சொன்னது உண்மை. ஆகவே, சில மாதங்கள் கழித்துப் புறப்படுவோம்" என்றார்.

"இப்படி அரைமனதாகச் சொன்னால் எப்படி? உற்சாகமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"சரி, உறுசாகமாகச் சொல்கிறேன்" என்றாள் அப்பாஜி.

அன்று ராத்திரி தூக்கம் பிடிக்காதவனாக உப்பரிசையில் உலவிக் கொண்டிருந்தபோது, வெளியே எங்கெங்கும் திபங்களுடன் தலைநகரம் பளபளத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஆனால், பாலகிருஷ்ணர் கோயில் இருந்த பகுதி மட்டும் இருண்டே இருந்தது. ஆலயங்களில் விளக்கு ஏற்றுவதற்கும் அவ்வப்போது எண்ணெய் ஊற்றித் தீரியைத் தூண்டி விடுவதற்கும் ஆள் அமர்த்தியிருப்பார்கள். அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளத்துக்குப் பெயர் 'தூண்டுவான் கூலி' அப்படி யானரையும் இந்த பாலகிருஷ்ணர் கோயிலில் அமர்த்தவில்லை போலும். அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

கோயிலில் விளக்கேற்றத் 'தூண்டுவான் கூலி' தரலாம். ஆனால், எத்தனை ஆள் அமர்த்தி எவ்வளவு தூண்டுவான் கூலி கொடுத்தாலும் என் மனத்துக்குள் மூண்டிருக்கும் இருட்டை அகற்றி விளக்கேற்ற முடியுமா? அதற்குச் சின்னாதேவிதான் வர வேண்டும்! அவளை என்னிடம் ஒப்படைக்க வெங்கட தாத்தையா வர வேண்டும்!

சின்னாதேவியையே நினைத்து நினைத்து மன்னனின் கடமைகளிலிருந்து வழுவுகிறோமே என்று என்மீதே எனக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது. எதிரியை முறியடிப்பதும், சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரிப்பதும் என் முக்கிய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். கடமை முதலில், காதல் இரண்டாம் பட்சம். அதை ஞாபகப்படுத்தத்தான் இறைவனாகப் பார்த்து இந்த உதயகிரிப் படையெடுப்பை ஏற்படுத்தித் தத்திருக்கிறான் போலும்.

என்னை நானே உதறிக்கொண்டேன். போர்! போர்! போர்! அது ஒன்றுதான் அடுத்த சில காலத்துக்கு என்னுடைய ஓர வெறியாக இருக்க வேண்டும். உலையில் போட்டு அடித்த மாதுரி என் உள்ளத்தை உருக்கிரம்பாகச் செய்து கொண்டேன்.

உதயகிரி கோட்டை பலமான அரணுடன் சூழ்நீன் உச்சியில் இருந்தது. அதற்குப் போவதற்கான பாதைக் கிடிக் குறுகலாக இருந்தது யானைகளும் குதிரைகளும் போகமுடியாமல் பாறைகள் அடைத்துக் கிடத்தன. நானே தலைமை தாங்கி, போர்வீரர்களைக் கொண்டு பாறைகளை உடைத்து வழியேற்படுத்திக் கொடுத்தேன்.

கலிங்கத்து மன்னன் பிரதாபருத்ர கஜபதியின் சிறற்ப்பாவான ரவுத்தராயா என்பவர் உதயகிரி கோட்டையைப் பாதுகாத்து வந்தார். கடுமையான போரில் அவரை வீழ்த்தி, கோட்டைக்குள் நுழைந்தேன்.

என் முதல் வேலை, பாலகிருஷ்ணரின் விக்ரிகம் எந்தக் கோயிலில் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதாகத்தான் இருந்தது. அதை இந்த ஊருக்குள் ஏதாவது ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்திருந்தால் எப்படி அப்புறப்படுத்துவது? அது பெரும் பாவமாக அல்லவா முடியும்.

என் கவலையைத் தீர்க்கும் வகையில், அரண்மனை யிலேயே பூஜை அறையில் அது வைக்கப்பட்டிருந்தது. அழகான சிறிய விக்ரிகம். பாலகிருஷ்ணன் என்று பெயருக்கேற்ப, கையில் வெண்ணெயுடன் தவழும் தெய்வமாக இருந்த அதை அர்ச்சகரைக் கொண்டு பட்டுத் துணியில் சுற்றச் செய்து தளபதிகளிடம் ஒப்படைத்து, "தலைநகருக்குப் பத்திரமாக எடுத்துச் செல்லுங்கள்" என்றேன்.

அருகிலிருந்து அப்பாஜி, "வந்த காரியம் முடிந்து விட்டது நாம் எல்லாருமே திரும்ப வேண்டியதுதானே?" என்றார்.

"வந்த காரியம் முடியவில்லை, அப்பாஜி. இன்னும் சிறிது காலத்துக்கு நமது திகிலிழைம் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும். கலிங்கத்துக்குச் சொந்தமான கோட்டைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்து, தலைநகரான கடகத்தை அடைய வேண்டும். அதுதான் என் குறிக்கோள்" என்றேன்.

"நல்லது அப்படியே செய்வோம்" என்ற அப்பாஜி. "சற்றுத் தனியே வாருங்கள். தங்கனிடம் ஒரு தகவல் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றார்.

அவருடன் கோட்டையின் உச்சிக்குச் சென்றேன்.

"கிழே என்ன தெரிகிறது பாருங்கள்" என்றார்.

பார்த்தேன். போர்வீரர்கள் தங்கி ஓய்வு பெறும் உசாவடிகள் ஆங்காங்கே தென்பட்டன.

"அதோ அந்தக் கோடியில், படை வீரர்களின் பணிவிடைக்காகச் சில வேலைக்காரப் பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள் பாருங்கள். அவர்களில் ஒருத்தியாக அந்தப் பெண் காயத்தியும் வந்திருக்கிறாள்" என்றார் அப்பாஜி.

விஜயநகரத்து அரண்மனையைச் சேர்ந்த எந்தப் பெண்ணும் எங்களுடன் வரக்கூடாதென்று கண்டிப்பான ஆணை பிறப்பித்திருந்தேன். அதை காயத்ரி மீறியிருக்கிறாள். எனக்குக்கூடத் தெரியாமல் வந்திருக்கிறாள்.

அப்பாஜியின் முகத்தில் இகழ்ச்சி நகைப்பைக் கண்டேன். என கோபம் அதிகரித்தது. "அவளை இங்கே அழைத்துவரச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

36

"பதட்டப்படாதீர்கள் சகரவாதி. இதோ அந்தப் பெண்ணை அழைத்து வரும்படி ஆள் அனுப்புகிறேன்!" என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினார் அப்பாஜி.

காயத்ரி மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. என்ன பெண் இவள்! எனக்குத் தெரிந்து ஒரு காரியம் செய்கிறாள் என்றால், தெரியாமல் நூறு காரியம் செய்கிறாளே!

என கூடாரத்துக்குள் நுழைந்து சிறிது நேரம் மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்தேன். மனசில் கோபம் இருக்கும்போது எந்தப் பிரசினையிலும் முடிவு எடுக்கக் கூடாது என்று தோன்றியதால் புத்தியைத் திசைதிருப்புவதற்காக அருகிலிருந்த ஓலைச்சுவடியைப் பார்த்தேன். ராஜ நீதிகள் நிரம்பிய நூல். ஆட்சிமுறை குறித்துத் தினம் தினம் எனக்குத் தோன்றும் எண்ணங்களை அதில் எழுதி வருகிறேன். என்றைக்காவது ஒரு நாள் என சந்ததியினருக்கு உபயோகப்படும்...

சந்ததி என்று நினைத்துக் கொண்டதும் விஜயநகர அரண்மனையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் என் செல்வனைப் பற்றி ஞாபகம் வந்தது. இந்நேரம் சூழ்நடை திருமலை என்ன செய்துகொண்டிருப்பான்? என் கற்பனை ஓடியது. அம்மாவை ஒரு கையாலும் பாட்டியை இன்னொரு கையாலும் பிடித்துக்கொண்டு நத்தவனத்தில் பிஞ்சு நடை நடந்து கொண்டிருப்பான். மலாச்செடிகளின் மீது தத்தித் தத்திப் பறக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சி கண்ணில் படும். இரண்டு பேர் கைகளையும் உதறிவிட்டு அந்தப்

பூச்சியைப் பிடிக்க ஓடுவான். அம்மாவும் பாட்டியும் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார்கள்.

இனிமையான எண்ணங்களில் என் சிந்தை சென்று விட்டதால் காயதரியின் மீது ஏற்பட்டிருந்த கோபம் பெரிதும் குறைந்திருந்தது. அவன் மெதுவே வந்து என் எதிரில் நின்றபோது, என்னால் சிறி விழ முடியவில்லை.

"காயத்ரி, நீ செய்வது கொஞ்சமும் நன்றாயில்லை. அரண்மனையிலிருந்து யாரும் வர வேண்டாமென்று நான் கண்டிப்புடன் சொல்லியிருக்கும்போது நீ மட்டும் எதற்காக வந்தாய்?" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தி, நான் ஒரு பணிப்பெண். வேலைக்காரி... தங்கள் படையில் எவ்வளவோ பெண்கள் குற்றேவல் களுக்காக வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருத்தியாக நானும் வந்திருக்கிறேன், அவ்வளவுதான்" என்றாள்.

உள்ளே வந்த அப்பாஜி, "ரொம்பச் சாமர்த்தியமாகப் பேசுவதாக நினைக்காதே!" என்று கடுமையுடன் அதட்டினார். "சக்ரவர்த்தியின் ஆணையை மீறுகிறவர் களுக்கு மரண தண்டனைதான் வழக்கம். இருந்தாலும் பெரிய ராணிக்கு உன் மீதுள்ள பிரியத்தினால் உன்னை மன்னிக்கிறேன். இப்போது தலைநகருக்குத் திரும்பி விடு. ஒரு நாழிகை அவகாசம் தருகிறேன், கிளம்பு!"

இந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடன் தடாலென்று என் காலடியில் விழுந்து வணங்கி, சையெடுத்துக் கும்பிட்டாள் காயத்ரி. "சக்ரவர்த்தி, தயவுபண்ணி என்னைத் திரும்பிப் போகச் சொல்லாதீர்கள். தங்களுடன் எவ்வளவோ பேர்முனைகளுக்கு நான் வந்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்தக் கலிங்கத்து யுத்தத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் என் ஒரே விருப்பம்; ஒரே நோக்கம். தங்கள் படை கடகத்தை நோக்கிச் சென்று, கலிங்கத்துக் கஜபதியை வீழ்த்துவதைக்

கண்ணால் பாரக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்." என்றாள்.

எனக்குத் திசைப்பு, அப்பாஜிக்கோ கோபம்.

"இதோ பார், பெண்ணே. உனக்கு ஆயிரம் ஆசைகள் இருக்கலாம். அதற்காக இன்னார் மீது படைபெடுக்க வேண்டும், இன்னாரை வீழ்த்த வேண்டும் என்றெல்லாம் நீ விஜயநகரப் பேரரசை ஆட்டி வைக்க முடியாது. கடகத்தை நோக்கிச் செல்வதா வேண்டாமா என்று நாங்களே முடிவு செய்யவில்லை. எங்களுக்கு முன்னால் நீ முடிவு செய்துவிட்டாயா!" என்று தீர்மானத்துடன் முழங்கினார் அப்பாஜி.

"மகா பிரதானி மன்னிக்க வேண்டும். கடகத்தின் மீது தாங்கள் கடாயம் படை நடத்திச் செல்லவேண்டும். தங்களுக்கு வெற்றி நிச்சயம். என் நாயகியே ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், தங்களுக்கு ஐயமின்றி ஜெயம்!" என்றாள் காயத்ரி.

அப்பாஜி இகழ்ச்சியுடன் சிரித்தார். "பெண்ணே, வெறும் நம்பிக்கைகள் மட்டுமே யுத்தங்களில் வெற்றி ஈட்டித்தரும் என்றால், இன்று பாரத தேசம் மொத்தத்திலும் விஜயநகரத்தின் கொடிதான் பறந்துகொண்டிருக்கும்! நம்பிக்கை வேறு, பிரத்தியட்ச நிலைமைகள் வேறு" என்றவா, என்னை நோக்கித் திரும்பி, "தேறு இரவு ஒரு தகவல் கிடைத்திருக்கிறது, சக்ரவர்த்தி" என்றார்.

"என்ன?" என்றேன்.

"கஜபதி பிரதாப குதரருக்கு உதவியாக மகாபதா என்ற தளபதிகள் இருப்பது தங்களுக்குத் தெரியும். மொத்தம் பதினாறு மகாபதிராக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் தனித்தலியே பெரும் படைகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பதினாறு பேரும் சேர்ந்து கஜபதிக்குத் துணை செய்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தோல்வியுற் செய்வது கடினமான காரியமாக இருக்கும்"

"மறுபடியும் மன்னிக்க வேண்டும்" என்றான் காயத்ரி. "அந்த மகாபத்ரா பற்றி இம்மியும் சுவலைப்படாமல் நாம் முன்னேறலாம் இதற்கு நான் உத்தரவாதம்."

இவ்வளவு அழுத்தமாக காயத்ரி பேசுவாள் என்று நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்பாஜியும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

"அப்பாஜி, இந்தச் சிறுபெண் சொல்கிறாள் என்பதற்காக நாம் படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. ஆனால், கடகத்தை நோக்கி முன்னேறுவது என்று நான் ஏற்கெனவே தீர்மானித்து விட்டேன். விபூகம் வகுப்பதில் வல்லவரான தாங்கள் அடுத்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இது என் வேண்டுகோள். பதினாறு மகாபத்ராக்களென்ன, பதினாறாயிரம் மகாபத்ராக்கள் வந்தாலும் நம்மால் வெற்றிக் கொள்ள முடியும்" என்றேன்.

ஒருவரை வெல்லுவது கடினம் என்று சொல்லும் போதுதான் நான் அதிக ரோஷத்துடன் பொங்கி யெழுவேன். அது அப்பாஜிக்கும் தெரியும். ஏன்தான் அந்த வார்த்தையைச் சொன்னோமோ என்று அவர் வருந்துவது தெரிந்தது.

"சக்ரவர்த்தியின் விருபபம்" என்றவர் காயத்ரியை ஒரு தடவை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றார்.

ஒரு சங்கடமான நிசப்தத்துக்குப் பிறகு காயத்ரி மெல்லிய குரலில் பேசினாள்: "சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் என்னைப் பற்றிக் கேட்டபோதெல்லாம் நான் என்ன சொல்லி வந்திருக்கிறேன், நினைவிருக்கிறதா?"

"நன்றாகவே நினைவிருக்கிறது. 'சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும். அதன்பிறகு தங்கள் மூலம் நான் ஒரு நோக்கத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள முடியும்' என்று சொல்லி வந்திருக்கிறாய். என்ன நோக்கம் அது?"

"இந்தக் கலிங்கப் படையெடுப்புதான்!" என்றான் அவன்.

நான் அவன் கண்களைப் பார்த்தேன். நேருக்கு நேராக அவன் என் கண்களைச் சந்திப்பது தெரிந்தது. அப்படிக்கண்ணைத் தாழ்த்தாமல், திருப்பாமல் பேசுகிறவர்களிடம் பொய் எண்ணம் இருக்காது என்றும், நேர்மையான நெஞ்சே இருக்கும் என்றும் நான் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

"இப்போதாவது சொல்லு. நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? கஜபதியை வீழ்த்த வேண்டும் என்பதில் உனக்கு ஏன் இத்தனைத் துடிப்பு?" என்றேன்.

நெடுநேரம் அவன் பேசாதிருந்தான். தொலைவில் படைவீரர்களின் கேளிக்கைக்காக நடக்கும் தெருக்கத்தின் பாட்டு தெளிவில்லாமல் கேட்டது.

"நானை அஸ்தமித்த பிறகு சக்ரவர்த்தி என்னுடன் வந்தால், ஒரு காட்சியைக் காட்டுகிறேன்" என்றான் கடைசியில்.

"எங்கே போகப்போகிறோம்?"

அதற்கு அவன் நேரடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. "வேறு யாரும் நம்முடன் வரவேண்டாம். தாங்கள் மட்டும் வந்தால் போதும்... சக்ரவர்த்தி என்பது தெரியாமல் இருக்க ஒரு போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு வாருங்கள்" என்றான்.

பாம்பென்று தாண்டுவதா, பழுதை என்று மிதிப்பதா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. சில விநாடிகள் சூழம்பிய

பின் பழுதையென்று மிதிப்பது என்று தீர்மானித்து "சரி, வருகிறேன்" என்றேன்.

கடாரத்துக்கு வெளியே பொறுமை இழந்தவராகக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவிக்கொண்டிருந்தார் அப்பாஜி. காயத்ரி வெளியேறியதும் உள்ளே வந்தவர், "அந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன தண்டனை வழங்கப் போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"வழக்கே இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை, அப்பாஜி. நாளை அஸ்தமித்த பிறகு என்னை எங்கேயோ அழைத்துப் போய் எதையோ காட்டப் போவதாகச் சொல்லி யிருக்கிறாள். அதன்பிறகுதான் தீர்ப்பு" என்றேன்.

அப்பாஜி முகம் சுளித்தார். "தங்களுக்குத் துணையாக யாரையேனும் அனுப்புகிறேன்" என்றார்.

"வேண்டாம். தனியாகப் போவோம் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறாள். என்னதான் நடக்கிறது, பார்த்து விடுகிறேனே?" என்றவன் இன்னொரு வார்த்தையும் சொன்னேன். "எனக்குத் தெரியாமல் எங்கள் பின்னால் உளவாளி எவனையும் அனுப்பாதீர்கள் அப்பாஜி."

என்றும் கொள்ளும் வெடிப்பது என்றால் என்ன என்பதை அப்பாஜியின் முகத்தில் கண்டேன்.

காயத்ரி சொன்னபடியே, அடுத்த நாள் இருட்டிய கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் வெளியே கிளம்பினேன். ஒரு பெரிய சால்வையைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்ததால் யாரும் என்னைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. காயத்ரியோ சாதாரணக் கூலிக்காரப் பெண்ணின் உடையில் இருந்தாள்.

ஊருக்கு வெளியே வந்துவிட்டோம் என்பதை நெடுஞ்சாலையில் கிட்டத்தட்ட ஓராள் உயரத்துக்கு நடப்பட்டிருந்த எல்லைக்கற்கள் தெரிவித்தன. அடுத்த ஊர் எவ்வளவு காத தூரத்தில் இருக்கிறது என்பதை

எண்ணாலும் எழுத்தாலும் அதில் பொறித்திருந்தார்கள். எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களுக்காக அதில் வட்ட வட்டமாகத் துளைகளும் போட்டிருந்தார்கள். ஒரு பெரிய துளை பத்து காதத்தைக் குறிக்கும். சிறிய துளை ஐந்து காதத்தைக் குறிக்கும்.

எதுவும் பேசாமல் நடந்து வந்தாள் காயத்ரி. 'எங்கேதான் என்னை அழைத்துப் போகிறாய்?' என்று கேட்க வாயெடுத்தேன். அதற்குள் அவள், எதிரே வந்த ஓர் ஆனிடம், "மயானம் எந்தப் பக்கம் இருக்கிறது?" என்று விசாரித்தாள்.

திசையைக் காட்டிவிட்டு அவன் சென்றான்.

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. "கடிகாட்டுக்கா நாம் போகிறோம்?" என்றேன்.

"ஆம், சக்ரவர்த்தி. அங்கேதான் தங்களுக்கு ஒரு காட்சியைக் காட்ட வேண்டும் என்று எண்ணியிருக்கிறேன். தினம் தினம் அங்கே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிதான். ஆனால், இன்று அதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதா, பார்க்கலாம்" என்றாள் அவள்.

மயானத்தின் வாசலுக்கு வந்துவிட்டோம். ஒரு பெரிய மதில் சுவர் கட்டப்பட்டு, நுழைவாசலில் ஒரு காவலாள் நின்றிருந்தான். அவனிடம் காயத்ரி, "இன்று உடன்கட்டை ஏதேனும் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள்.

"இருக்கிறதம்மா. அதோ வருகிறார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் தன் அலுவலைக் கவனிக்க உள்ளே போய்விட்டான்.

நான் பார்த்தேன்.

இறந்துவிட்ட ஒருவனைப் 'பல்லக்கு' கட்டி நாலு பேர் தூக்கி வந்தார்கள். அதன் பின்னே மேளதாளத்துடன் பலர் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் நடுவே ஒரு

பெண் காலோடு தலை ஆரணங்கள் அணிந்து, பூச்சுடி நெற்றியில் குங்குமத்துடன், சிரித்துக்கொண்டே வந்தாள். பல பெண்கள் அவளைச் சூழ்ந்து ஆடிப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

"இறந்து போனவனின் மனைவி அவள். உடனகட்டை ஏற்போகிறாள்" என்று என்னிடம் தாழ்ந்த குரலில் தெரிவித்தாள் காயத்ரி.

எனக்கு அதில் ஆச்சரியம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. கணவன் மரித்ததும் கூடவே உயிர்த் தியாகம் செய்யும் மனைவிகளைப் பற்றி நான் நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உயிர் துறக்கிறோமே என்ற பயமோ வருத்தமோ எதுவும் இல்லாமல், கணவனுடன் சொர்க்கத்தில் சேர்ந்து கொள்ளப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கையுடன் சந்தோஷமாக அவர்கள் செல்வார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

"இவர்கள் உனக்குத் தெரிந்தவர்களா?" என்று காயத்ரியைக் கேட்டேன்.

"இல்லை. இவர்கள் யாரோ, நான் யாரோ! இருந்தாலும், சக்ரவர்த்தி இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சியைப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் என்றுதான் அழைத்து வந்தேன்" என்றாள் அவள்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. "நான் உன் கதையைத்தான் கேட்டேனே தவிர, உடனகட்டை ஏறுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே?" என்றேன்.

இருந்தாலும், ஏனோ அந்த இடத்தை விட்டுத் திரும்பி நடக்க மனம் வரவில்லை. குரூரமான காட்சிகளைக் காணுவதில் எந்த மனிதனுக்கும் ஏற்படுகிற மட்டமான ஆர்வம் எனக்கும் ஏற்பட்டதே காரணம்.

அந்தக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து நாங்கள் மயானத்தினுள் சென்றோம். மன்னனாக இருப்பவன் இதுபோன்ற அகத்தமான இடங்களுக்கெல்லாம் வரக் கூடாதுதான். சாஸ்திர வல்லுநர்களைக் கப்பிட்டு ரகசியமாகப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

உடனகட்டை ஏறுவதென்றால், சிதை அடுக்கப் பட்டிருக்குமே என்று பார்த்தேன். எனதையும் காணோம்.

என் திசைபடைய ஊகித்த காயத்ரி, "உன் கூடையில் பலவகை உண்டு. இது ஒருவகை" என்றாள்.

தீவட்டிகள் ஏராளமாக எரிந்துகொண்டிருந்ததால் நடப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது.

ஓரான் உயரத்துக்கும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஒரு பள்ளம் வெட்டப்பட்டிருந்தது. அதனுள் எதிரொலி இரண்டு ஆசனங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. இந்தவனின் உடலை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்த்தினார்கள்.

இறந்தவனின் மனைவி, அந்தப் பள்ளத்தை மூன்று முறை வலம் வந்து நமஸ்காரம் செய்தாள். பிறகு தன் நகைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி அருகிலிருந்த உறவினர்களிடம் கொடுத்தாள். அவர்கள் அவளைத் தழுவி விடைகொடுத்தார்கள்.

மூடாமலிருந்த அந்தக் குழியினருகே அவன் போய் நின்றதும் எனக்கு இதயம் பக்கபக்கென்று அடித்துக் கொண்டது.

தகனம் என்றால், எரியும் சிதை மீது இவன் பாய்ந்து வீழ்வான். மேலே எண்ணெயைக் குடம் குடமாகக் கொட்டுவார்கள். சில கணங்களில் அவன் துன்பம் தீர்ந்துவிடும். இது-?

ஆனால், அந்தப் பெண் இன்னமும் மலர்ந்த முகத்துடனேயே இருந்தாள்.

இரண்டு பேர் அவளை அழைக்கொரு கையாகப் பிடித்துக்கொண்டு சூழியில் இறக்கி, இறந்தவனை அமாத்தியிருந்த ஆசனத்துக்கு எதிரே ஆசனத்தில் அவளை உட்காத்தினார்கள். ஆரவாரத்துடன் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுப் பள்ளத்தைத் தூர்த்தார்கள். அதன்மீது ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லை வைத்து முடினார்கள்.

உயிரோடு சமாதி?

என்னையும் அறியாமல் காயத்ரியின் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். 'சகமனம்' என்றும் 'சதி' என்றும் அழைக்கப்படும் இந்த உடன்கட்டைச் சடங்குகளைப் பற்றி எத்தனையோ நான் கேள்விப் பட்டிருந்த போதிலும், கண்ணெதிரே பார்த்தபோது என உடலும் உள்ளமும் நடுங்கின இதை மத நம்பிக்கை என்று சொல்வதா, மட நம்பிக்கை என்று சொல்வதா? எப்படிப் பார்த்தாலும் இது ஒரு கொடுமைதான். ஆயினும் என்னதான் சக்ரவர்த்தியானாலும் ஜனங்களின் அடிப்படை நம்பிக்கைகளை, பழக்கவழக்கங்களை, சடங்கு சம்பிரதாயங்களை என்னால் சட்டம் போட்டு நிறுத்த முடியாது. என் கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணி எனக்கே வெட்கம் உண்டாயிற்று.

கூட்டத்தினர் திரும்பி நடந்தார்கள்.

காயத்ரி தன் கையை மெதுவே விடுவித்துக் கொண்டாள்.

"இந்தக் காட்சியைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் என்னை அழைத்து வந்தாயா?" என்று கேட்டேன்.

"ஆமாம், சக்ரவர்த்தி என அக்கா இந்தக் கொடுமையில்தான் உயிர் துறந்தான்" என்று பதிலளித்தாள் அவள், கமை நிரம்பிய குரலில்.

தன் தமக்கையைப் பற்றி அவள் எப்போதோ ஒரு தடவை சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அவள் நன்றாக ஓவியம் தீட்டத் தெரிந்தவள் என்று கூறியதாக நினைவு. மற்றபடி காயத்ரி தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி எதுவும் சொன்னது கிடையாது.

"நீ கவிங்கத்து ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று முன்பொருமுறை பந்தம் வக்ஷமிநாராயணர் சொன்னார். அது உண்மைதானா?" என்று கேட்டேன்.

"உண்மைதான்" என்று ஒப்புக்கொண்டாள் காயத்ரி. "அதனாலேயே என் அக்காவுக்கு இந்தக் கொடுமை நடந்தது..."

"உனக்கும் எனக்கும் இது கொடுமை என்று தோன்றலாம். ஆனால், உயிர்த் தியாகம் செய்கிற பெண் அப்படி நினைக்கவில்லையே? சொர்க்கத்தில் கணவனுடன் சேரப் போகிறோம் என்று சந்தோஷமாக அல்லவா உடன்கட்டை ஏறுகிறாள்?" என்றேன்.

"இருக்கலாம். கல்யாணமான பெண்ணாக இருத்து, கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறியிருந்தால் என் அக்காவும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாளோ என்னவோ..."

"பின்னே?"

"அவளுக்குக் கல்யாணமே ஆகவில்லை. கணவனே கிடையாது. இருந்தாலும் அவளுக்கு அப்படியொரு பட்டம் கட்டி எவனோ ஓர் இறந்தவனின் பிணத்தோடு அவனையும் வைத்துப் புதைத்து விட்டார்கள்..."

திடுக்கிட்டேன் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு.

காயத்ரி அழுகிறாள் போலிருக்கிறது என்று நினைத்து, அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். இல்லை. சீற்றம்தான் ஜொலித்தது.

"சக்ரவர்த்தி, நிஜமாகவே திருமணமாகி, நிஜமாகவே கணவன் இறந்து, அவனுடன் தகனம் செய்யப் பட்டிருந்தாலோ, புதைக்கப்பட்டிருந்தாலோ என அக்கா சந்தோஷமாக இறந்திருப்பாள். கொடுமை அதுவல்ல, சம்பந்தமேயில்லாத ஒருவனுடன் மனைவியாக இணைக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டாள்... அதுதான் கொடுமை. அது மட்டுமல்ல. அவள் சிரித்துக்கொண்டு உடன் சுட்டை ஏறாமல், கதறி ஆட்சேபிக்கிறாளே என்று ஜனங்கள் அவள்மீது கல்லைடுத்து அடித்தார்கள். அதுதான் இன்னும் பெரிய கொடுமை!"

காயத்ரியின் சோகமும் கோபமும் என ரத்தத்தைக் கொதிக்க வைத்தன.

"யார் காயத்ரி? யார் அப்படிப்பட்ட கொடுமையை உன் தமக்கைக்குச் செய்தவன்?" என்றேன்.

"இப்போது நாங்கள் படையெடுத்துச் செல்கிறீர்களே அந்தக் கலிங்கத்துக் கஜபதியின் புத்திரன்தான். பிரதாப ருத்ரனின் மகனான வீரபத்ரன்!" என்றாள் காயத்ரி.

37

அந்த ருத்ர பூமியில் நிசப்தம் நிலவியது. ஈ, காக்கை இல்லை, எல்லாரும் போய்விட்டார்கள். என்றாலும்கூட, உடன்கட்டை என்ற பெயரில் ஒரு பெண் உயிரோடு புதைக்கப்பட்ட கொடூரமும், 'இதேபோன்ற கதிதான் என அக்காவுக்கு ஏற்பட்டது' என்று காயத்ரி சொன்ன வார்த்தைகளும் என்னை நடுங்க வைத்தன. எட்டுத் திசையிலும் பேய்களும் பிசாசுகளும் எழுந்து நின்று கூத்தாடிக் கூச்சலிடுவது போல ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது.

மயானத்தின் காவல்காரன் வந்து, "யாருக்காக இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்...?" என்று கேட்டதும் தான் எனக்குச் சுயநினைவு வந்தது.

"வா, போகலாம்..." என்றேன்.

என்னை மௌனமாகப் பின்தொடர்ந்தாள் காயத்ரி.

பாசறைக்குப் போகும் சாலையில் நல்ல நடமாட்டம் இருந்தது. போர் வீரர்களுக்கான பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வண்டிகள் சென்று கொண்டிருந்தன. மாடுகளின் ஜல்ஜல்லென்ற, சலங்கை ஓசையும் வண்டிகளின் அடியில் உள்ள கூண்டு விளக்குகள் ஆடியசைந்த வண்ணம் வீசிக்கொண்டிருந்த வெளிச்சமும் என்னைப் பிரத்தியட்ச உலகுக்குக் கொண்டு வந்தன.

"அகாலமாகிவிட்டது காயத்ரி... மயானத்துக்குப் போய் வந்திருப்பதால், நான் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். நீயும் குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கு. காலையில் மீதியைப் பேசிக் கொள்ளலாம்..." என்றேன்.

காயத்ரி அழுகிறாள் போலிருக்கிறது என்று நினைத்து, அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். இல்லை. சிறும்தான் ஜொலித்தது.

"சக்ரவர்த்தி, நிஜமாகவே திருமணமாகி, நிஜமாகவே கணவன் இறந்து, அவனுடன் தகனம் செய்யப் பட்டிருந்தாலோ, புதைக்கப்பட்டிருந்தாலோ என் அக்கா சந்தோஷமாக இறந்திருப்பாள். கொடுமை அதுவல்ல, சம்பந்தமேயில்லாத ஒருவனுடன் மனைவியாக இணைக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டாள்... அதுதான் கொடுமை. அது மட்டுமல்ல. அவள் சிரித்துக்கொண்டு உன் சுட்டை ஏறாமல், சுதறி ஆட்சேபிக்கிறாளே என்று ஜனங்கள் அவள்மீது கல்வெடுத்து அடித்தார்கள். அதுதான் இன்னும் பெரிய கொடுமை!"

காயத்ரியின் சோகமும் கோபமும் என் ரத்தத்தைக் கொதிக்க வைத்தன.

"யார் காயத்ரி? யார் அப்படிப்பட்ட கொடுமையை உன் தமக்கைக்குச் செய்தவன்?" என்றேன்.

"இப்போது தாங்கள் படையெடுத்துச் செல்கிறீர்களே அந்தக் கலிங்கத்துக் கஜபதியின் புத்திரன்தான். பிரதாப குத்ரனின் மகனான வீரபத்ரன்!" என்றாள் காயத்ரி.

37

அந்த குத்ர பூமியில் நிசபதம் நிலவியது. ஈ, காகை இல்லை. எல்லாரும் போய்விட்டார்கள். எனறாலும்கூட, உடன்கட்டை என்ற பெயரில் ஒரு பெண் உயிரோடு புதைக்கப்பட்ட கொடூரமும், 'இதேபோன்ற சுதிரான் என் அக்காவுக்கு ஏற்பட்டது' என்று காயத்ரி சொன்ன வார்த்தைகளும் என்னை நடுங்க வைத்தன. எட்டுத் திசையிலும் பேய்களும் பிசாசுகளும் எழுந்து நின்று கூத்தாடிக் கூச்சலிடுவது போல ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது.

மயானத்தின் காவல்காரன் வந்து, "யாருக்காக இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்...?" என்று கேட்டதும் தான் எனக்குச் சுயநினைவு வந்தது.

"வா, போகலாம்..." என்றேன்.

என்னை மௌனமாகப் பின்தொடர்ந்தாள் காயத்ரி.

பாசறைக்குப் போகும் சாலையில் நல்ல நடமாட்டம் இருந்தது. போர் வீரர்களுக்கான பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வண்டிகள் சென்று கொண்டிருந்தன. மாடுகளின் ஜல்லில்லென்ற, சலங்கை ஒசையும் வண்டிகளின் அடியில் உளன கூண்டு விளக்குகள் ஆடியசைந்த வண்ணம் வீசிக்கொண்டிருந்த வெளிச்சமும் என்னைப் பிரத்தியட்ச உலகுக்குக் கொண்டு வந்தன.

"அகாலமாகிவிட்டது காயத்ரி... மயானத்துக்குப் போய் வந்திருப்பதால், நான் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். நீயும் குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கு. காலையில் மீதியைப் பேசிக் கொள்ளலாம்..." என்றேன்.

அப்படி நிதானமாகச் சொல்லி அவனை அனுப்பி
னேனே தவிர, ராத்திரி முழுதும் எனக்குத் தூக்கம்
வரவில்லை. கெட்ட கனாக் கண்டவனைப் போல திடுக்
திடுக்கென்று விழித்துக் கொண்டேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் மட்டுமல்ல, மாலை
வரையில் கூட காயதீரையைச் சந்திக்க முடியவில்லை.
கலிங்கத்தின்மீது படையெடுப்பது பற்றித் தளபதிகளும்
அமைச்சர்களும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்ததால், நான்
அவர்களுடன் கூடவே இருக்க வேண்டியிருந்தது.

அப்பாஜி திரும்பத் திரும்பத் தன் கருத்தையே
வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார். "கலிங்கத்தின்மீது
படையெடுக்கும் விஷயத்தை மறுபரிசீலனை செய்வது
நல்லது..." என்றார்.

"ஏன் அப்பாஜி...?" என்றேன்.

"கலிங்க மன்னரான கஜபதி நமது மதத்தைச்
சேர்ந்தவர். முசல்மான்களின் ஆதிகம் தட்சிண
பாரதத்தில் பரவாமல் தடுப்பதில் நம்மைப் போலவே
அவரும் அக்கறை கொண்டவர். விரோதிக்கு விரோதியை
நண்பனாகக் கருத வேண்டாமா..." என்றார் மகாபிரதானி.

அதிகம் பேசாதவரான அமைச்சர் வடமலை
யண்ணன், "தாங்கள் அனுமதித்தால் ஒரு தகவல்
சொல்கிறேன்..." என்றார்.

"இது மந்திராலோசனைக் கூட்டம்... தோன்றுகிற
கருத்தைச் சொல்வதற்கு யாருக்கும் தடை கிடையாது..."
என்றார் அப்பாஜி. எனினும், அவருடைய குரலைக்
கவனித்தால் வடமலையண்ணனின் குறுக்கிட்டை அவர்
ரசிக்கவில்லை என்பது புலப்பட்டது.

"நான் மட்டும் சொல்லவில்லை. தளபதி ராமலிங்க
நாயுடையும் அதைத்தான் சொல்கிறார்..." என்றார்
வடமலையண்ணன்.

"விஷயத்துக்கு வாருங்கள் நண்பரே..." என்றேன்.
இவருடைய சகோதரரான புலவர் அரிதாசருடன்
வழிப்பறிக்காரர்களை மடக்குவதற்காகத் திருவண்ணா
மலை யாத்திரைக்குச் சென்றது முதல் எனக்கும் இவருக்கும்
ஒரு விநோதமான நட்பும் நெருக்கமும் ஏற்பட்டிருந்தன.

"வேறொன்றுமில்லை... மகாபிரதானி நினைத்
திருப்பது போல, முசல்மான்களின் ஆதிக்கத்தைத் தடுத்து
நிறுத்துவதில் கஜபதிக்கு அப்படியொன்றும் ஆர்வம்
கிடையாது..." என்றார் வடமலையண்ணன். "இன்னும்
சொல்லப் போனால், அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு
நம்மைத் தாக்குவதற்கு முஸ்தீபு செயது கொண்டிருக்
கிறார்..."

"யார் சொன்னது...? என்றார் அப்பாஜி.

"ஓற்றர்கள்..." என்றார் வடமலையண்ணன்.
"நம்பகமான ஓற்றர்கள் தெரிவிக்கும் நம்பகமான
தகவலின்படி, கோல்கொண்டர் கல்தான் குதுப் ஷாஹியும்
கலிங்கத்துக் கஜபதியும் உடன்படிக்கை செய்து
கொண்டிருக்கிறார்கள். குதுப் ஷாஹியின் பிரதம
தளபதியான பிஜிலி கான், இப்போது கலிங்கத்துப்
படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கியிருக்கிறார். வேறு பல
முசல்மான்களும் படைத் தளபதிகளாக நியமிக்கப்
பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை உடனடியாக, முறியடிச்
காமல் விட்டோமானால், ஒழித்துவிட்டதாக நாம்
நினைத்திருக்கும் எல்லா பாமனி கல்தான்களும்
உயிர்பெற்று ஒன்று சேர்ந்துவிடுவார்கள்..."

"ஆம், மகாபிரதானி... தாங்கள் அந்த அபாயத்தை
எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். விரோதியின் நண்பன்
விரோதிதான்..." என்றார் தளபதி ராமலிங்க நாயுடு.

"நீங்கள் எல்லாரும் இப்படிச் சொல்லும்போது, நான்
தலைவணங்க வேண்டியதுதான்..." என்றார் அப்பாஜி.
பெருந்தன்மையுடன்.

நிழல்கள் நீண்டு கொண்டிருந்த சாயந்தர வேளையில், கூடாரத்துக்கு வெளியே என் ஆசனத்தைக் கொண்டு வந்து போடச் செய்தேன். போரையும் படைகளையும் பற்றிய பொறுப்புக்களை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டதால், மனத்தில் அமைதி படர்ந் திருந்தது.

காயதரியை அழைத்துவரச் செய்தேன்.

வந்தவள் என்னை நமஸ்கரித்துவிட்டு நின்றாள். "உட்கார்..." என்று நான் சொன்ன பிறகு, சப்பணம் கட்டிக் கொண்டு மணல் தளையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

"நேற்று நிறுத்திய கதையை இப்போது சொல்லு..." என்றேன்.

"எங்கள் கலிங்கத்து ராஜ குடும்பத்துக்குள் பல்வகையான பூசல்கள் இருப்பது சீக்ரவர்த்திக்குத் தெரிந்திருக்கும்..." என்றாள்.

"ஓரளவு தெரியும்!" என்றேன்.

எனக்குத் தெரிந்தவரையில் -

கஜபதிகளின் குடும்பத்தினர் ஒரே அரண்மனைக்குள் வசித்து வந்தபோதிலும், ஒருவருக்கொருவர் பகைமை கொண்டு தான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அந்த விரோதம் ஆரம்பித்தது ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு.

சூரிய வம்ச கஜபதிகளின் ஆட்சியை ஆரம்பித்த கபிலேந்திர தேவர் செய்த தவறு அதற்குக் காரணம்.

அவருக்கு நான்கு மனைவிகள் மூலமாகப் பதினெட்டுக் குமாரர்களும், பத்து மருமகன்களும் இருந்தார்கள். அவருக்குப் பின் யார் ஆட்சிக்கு வருவது என்பது பற்றி, அவர் உயிருடன் இருந்தபோதே பூசல் தொடங்கிவிட்டது.

கபிலேந்திர தேவருக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பிள்ளையினம்தான் அலாதிபான் பிரியம் உண்டு. அவன் பெயர் புருஷோத்தம தேவர். அவன்தான் தனக்குப் பின் கலிங்க சாம்ராஜ்யத்தின் அரசனாக வரவேண்டுமென்று விரும்பினார். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக, ஒரு நாள் இரவு முழுதும் நீலாசலம் என்கிற பூரியில் உள்ள ஐகன்னாதரின் கோயிலில், தெய்வ சந்நிதியில் தங்கியிருந்தார். மறுநாள் காலை வெளியே வந்தவர், ஐகன்னாதப் பெருமாள் தன் கணவில் தோணி, புருஷோத்தமனே ஆட்சிக்கு வரவேண்டுமென்று கூறியதாக அறிவித்தார். அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால், மந்திரிகள் அதை மறுபேச்சின்றி ஏற்றுக்கொண்டனர்.

புருஷோத்தம தேவர் ஆட்சிக்கு வந்தார். ஒருபுறம் அண்டை அயல் ராஜ்யங்களுடனும், மறுபுறம் சகோதரர்கள், சகோதரிகளின் கணவர்கள் ஆகியோ ருடனும் சண்டையிடுவதிலேயே அவருடைய காலம் சென்றது. அந்தச் சகோதரிகள் ஒருத்தியின் வழியில் வந்தவள் காயத்ரி.

புருஷோத்தம தேவருக்குப் பின் அவருடைய குமாரர் பிரதாப குதிரதேவர் அரசரானார். இப்போதும் அவர்தான் கஜபதியாக இருக்கிறார். சிறந்த அறிவாளி, தர்ம சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையில் 'சரஸ்வதி விலாசம்' என்ற நூலை இயற்றியிருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தினந்தோறும் கோயிலில் ஐகன்னாதருக்கு அபிஷேகம் செய்த தீர்த்தத்தை அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்து தருவார்கள் என்றும், அதைப் பருகிய பிறகே பிரதாப குதிர உணவு உட்கொள்வார் என்றும் சொல்வதுண்டு.

- இதுவரையில் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், பிரதாப குதிரின் பிள்ளை வீரபத்ரனைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது.

ஒரு பெண்ணை வலுக்கூட்டாயமாக உடன்கட்டையில் தள்ளும் அளவுக்குக் கொடியவன் என்பதும் தெரியாது.

"மேலே சொல்லு..." என்றேன்.

"குடும்பத்துக்குள் ஒற்றுமை ஏற்படுத்தத் தந்தை ஆசைப்பட்டார். பின்னையோ, தன்னையும் தன் தாய் தந்தையரையும் தவிர, மற்ற எல்லோரையும் அரண்மனையிலிருந்து விரட்டிவிட ஆசைப்பட்டான். தங்களுடைய ஆட்சியைக் குலைக்க எல்லாரும் சதிசெய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அவனுடைய சந்தேகம். குறிப்பாக என் அப்பா, என் அக்கா, என் தம்பி, நான் ஆகிய நாலு பேரிடம் அவனுக்கு அளவற்ற வெறுப்பு. ஒவ்வொருத்தராக மூன்று பேரை ஒழித்துவிட்டான். நான்தான் தப்பினேன்..." என்றாள் காயத்ரி.

அவள் முகம் ஆகாயத்தை நோக்கினாற்போல் உயர்ந்திருந்தது. விழிகள் சூனியத்தில் வயிந்திருந்தன. கடந்த காலத்தின் கோரங்கள் மலை மலையாக அவள் கண்ணெதிரே நின்றனவோ என்னவோ...

"தனக்குப் பிடிக்காதவர்களை ஒழிக்க வீரபத்ரன் ஒரு தந்திரம் வைத்திருந்தான். வாட்போரில் அவன் மிகவும் வல்லவன். ஒவ்வொருவரையும் ஒண்டிக்கு ஒண்டியாகப் போருக்கு அழைப்பான். பயந்து நழுவுவது அவமானமான செயல். ஆகவே, சிலர் அவனுடன் போரிட்டு, அவன் வாளுக்கு இரையாகி மடிந்தார்கள். சிலர், 'ஏன் வம்பு?' என்று அரண்மனையை விட்டு ஒடிவிட்டார்கள். என் தந்தையை ஒரு நாள் வான் சண்டைக்கு அழைத்தான். அவர் வயோதிகர், கணபார்வை சரியில்லாதவர். அப்படியும் அவர் வானையெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டபோது, என் தம்பி - பதினைந்து வயதுச் சிறுவன் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி, தானே வீரபத்ரனுடன் போரிட்டான். அரண்மனையின் பரந்த முற்றத்தில்,

நாங்கள் பதைக்கப் பதைக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, வீரத்துடன் போராடிவிட்டு ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தபடி இறந்தான் அந்தச் சிறுவன் இன்னும் எத்தனையோ வருடங்கள் உயிர் வாழ்ந்து எல்லையோர கைங்களை அனுபவிக்க வேண்டிய பச்சிளம் பாலகன்."

உணர்ச்சி மிகுதியினால் அவள் பேச்சு நின்றது அடிபட்ட புலியின் ஆங்காரம் அவள் முகத்தில் பளபளத்தது. அது அடங்குடும் என்று சிந்திப்போது, பின், "உடன்கட்டைக்குத் தள்ளப்பட்ட உன் அக்காவின் கதையைச் சொல்லு..." என்றேன்.

சொன்னாள்:

"சைதன்ய மகாபிரபு வங்கத்திலிருந்து கடத்துக்கு வந்திருந்த சமயம் அது. தலைநகரில் தங்கி, ராஜதையையும் கிருஷ்ணனையும் போற்றிப் பாடும் பக்தி இயக்கத்தை நடத்தி வந்தார்கள் அவரும் அவருடைய சீடர்களும். 'சங்கீர்த்தனை' என்ற அவர்களுடைய வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகள் பாமரர்களுக்குப் புரியும் மொழிகளில் இருந்தன. மேல்குலத்தாரை ஒதுக்கி, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அரவணைத்துச் சென்றார் சைதன்யா. பிரதாப ருத்ரருக்கு சைதன்யரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தன. அரண்மனைக்கு அவர் வர மறுத்துவிட்டதால் தானே அவருடைய இருப்பிடத்துக்குப் போய் வணங்கிவிட்டு வந்தார். ஆனால், அவருடைய மகன் வீரபத்ரனுக்குச் சைதன்யரின் நிருக்கப்பட்டநிதிமதுவெனும் சைதன்யரின் பஜனை நிகழ்ச்சிகளில் என் அக்கா ஈடுபாடு காட்டியதால் அவளிடம் கோபம். அவள் அதற்குப் போகக்கூடாதென்று தடுத்தாள். என் அக்கா கேட்கவில்லை!"

காயத்ரி பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, இரண்டொரு அமைச்சர்களும் தளபதிகளும் வந்து வந்து பாசத்துவிட்டுப்

போயக கொண்டிருந்தார்கள். 'முக்தியமான மந்திரா லோசனைகள் செய்யவேண்டிய வேளையில், இந்தப் பெண் இப்படிப் பேராசரின் நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறாளே' என்று எரிச்சலடைந்திருப்பார்கள்.

"ஆகவே ஒருநாள் வீரபத்ரன் உன் அக்காவை உயிரோடு கொளுத்திவிட்டான்?" என்று கேட்டேன்.

"அவ்வளவு கருக்கமாகக் கதையை முடிக்க வேண்டுமென்று சகரவாததி விரும்பினால் முடித்துக் கொள்கிறேன்." என்றான் காயதரி நொந்த குரலில்.

அவள் மனைசப புண்படுத்திவிட்டதற்காக வருந்திய வனாய், "இல்லை இல்லை. விவரமாகவே சொல்லு" என்றேன்.

"என் அக்கா மிக அழகாக ஓவியம் தீட்டக்கூடியவள். ஆனால், ராதாகிருஷ்ண லீலைகளை மட்டும் தான் தீட்டினாள். சைதன்ய பிரபு உட்பட எந்த மானிடரையும் அவள் வரைந்தது கிடையாது. அப்படியிருக்க, ஒரு நாள் வீரபத்ரன் வேண்டுமென்றே அவளை வம்புக்கு இழுத்தான். வானும் கையுமாக அவள் எதிரில் மாவீரன் போல் நின்றுகொண்டு, 'இந்த மாதிரி என்னை ஓவியம் வரைந்து கொடு' என்றான். அக்கா மறுத்துவிட்டாள். அந்த ஆத்திரத்தில், வீரபத்ரன் அவளைப் பலவந்தம் செய்யவும் முயன்றான். அதிர்ஷ்டவசமாக அக்கா தப்பினாள். ஏதாவது ஒரு வழியில் என் அக்காவைப் பழிதிர்க்க வேண்டுமென்று வீரபத்ரன் காத்திருந்தான். அந்தச் சமயத்தில், ராஜமகேந்திரவரம் பகுதியில் எவனோ ஒரு சிற்றரசனுடன் போர் மூண்டது. வீரபத்ரன் அதற்குத் தலைமை தாங்கிப் படை நடத்திச் சென்று எதிரிகளைத் தோற்கடித்தான். போரில் காயமுற்ற கலிங்கத்து வீரர்களைத் திரும்ப அழைந்து வந்தபோது ஒரு பயங்கரத் திட்டம் அவனுக்குத் தோன்றியது."

"உன் அக்காவைக் கொலை செய்யும் திட்டமா?"

"ஆமாம். குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக மரணப் படுக்கையில் இருந்த ஒரு தளபதியிடம், அவனுடைய குடும்பத்துக்கு ஏராளமான நிதியுதவிகள் செய்வதாக ரகசியமாகப் பேரம் செய்து கொண்டான். என அக்கா அந்தத் தளபதியின் பத்தினி என்று அவனே சொல்லுமபடி ஏற்பாடு செய்தான். தான் உயிர் துறந்ததும் அவன் தன்னுடன் உடன்கட்டை ஏறவேண்டுமென்பது தன் விருப்பம் என்று மற்ற தளபதிகளின் முன்னிலையில் சொல்லி விட்டு அந்தத் தளபதி இறந்துவிட்டான். எல்லாரும் அதை உண்மையென்று நம்பிவிட்டார்கள். என அக்கா ஆட்சேபித்தது, மறுத்தது, எதிர்த்துப் போராடியது எதுவும் எடுபடவில்லை. அவளைத் தன் மனைவி என்றும், தன்னுடன் உடன்கட்டை ஏற வேண்டுமென்றும் அந்தத் தளபதி சொன்னதற்குப் பல தளபதிகள் சாட்சி இருக்கிறார்களே! இறந்தவனை மயானத்துக்கு எடுத்துப் போகையில் என் அக்காவையும் இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அக்கா அலறினாள். கணவன் வீர சொர்க்கம் அடைந்திருக்கும்போது, சந்தோஷமாகச் சிதையில் உயிர் துறக்கவேண்டிய ஒரு மனைவி இப்படி அழுது அடம்பிடிக்கிறாளே என்று வழியில் பார்த்த பலர் அவளை ஏசி, கல்லெடுத்து அடித்தார்கள்! அதுதான் இன்னும் பெரிய கொடுமை. வீரபத்ரனின் இந்தச் சதியைப் பிற்பாடு என் தந்தையின் நண்பரான ஒரு தளபதி சொன்னான். மகனும் இறந்து, மகளும் இறந்த பின் அப்பா அதிக நாள் உயிருடன் இருக்கவில்லை. மூவரையும் இழந்த பிறகு, அடுத்த பலி நாளாகத்தான் இருப்பேன் என்று எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. ராஜ்யம் விட்டு ராஜ்யம் வந்துவிட்ட இன்றைக்கும் கூட, எந்த விநாடியில் என்ன நேருமோ என்ற எதிர்பார்ப்புடன்தான் இருக்கிறேன்" என்றான். அவள் கண்கள் எச்சரிக்கையுடன் - பயத்துடன் அல்ல,

எச்சரிக்கையுடன் — நாலுபுறமும் சுழன்றுவிட்டு என்னை நோக்கித் திரும்பின.

அண்ணாநது வானத்தைப் பார்த்தேன் நட்சத்திரங்கள் எல்லைக்கடங்காக கணக்கில் மினுமினுத்தன. விரவிரென்று விசிய காற்றில் கூடாரங்களின் துணிகள் பட்டபென்று ஒசையெழுப்பின.

காயத்ரி அமைதியாக என் முன்னே முழங்காவைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த இளம் பெண்ணின் உள்ளத்துக்குள்ளே எத்தனை ரணங்கள், எத்தனை காயங்கள், எத்தனை துன்ப அனுபவங்கள் அமுங்கிக் கிடக்கின்றன என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது. படைவீட்டுக்கும் எரிந்துகொண்டிருந்த தீப்பந்தங்கள் மெள்ள மெள்ள மங்கி, ஒளி குறைந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால், இவளுக்குள்ளே எரியும் நெருப்பு மங்காது, மறையாது, அணையாது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

"பிறகு?" என்றேன்.

"கலிங்கத்தின் பகைவன் யாராக இருந்தாலும், அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு கஜபதி ஆட்சியை வீழ்த்துவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். ஆனால், அதை எப்படிச் செய்வது என்று தெரியவில்லை. அரண்மனையிலிருந்த ஒரு தெலுங்குப் புலவா, விஜயநகரத்துக்குப் போகும்படி யோசனை கூறினார். கஜபதி ஆட்சியை வீழ்த்த வேண்டுமென்று சாலுவ நரசிம்ம சக்ரவர்த்தி தன் விருப்பத்தை எழுதி வைத்திருப்பதாகவும், அரண்மனையில் வேலைக்கு அமர்ந்து, அந்தச் சுவடியைத் தேடி எடுத்துத் தங்களிடம் தரும்படியும் அவர்தான் கூறினார். அதன்படி தங்கள் அரண்மனையில் வேலைக்கு அமர்ந்தேன். தாங்கள் சந்தோஷமான வாழ்க்கையைப் பெற்ற பிறகுதான்

கலிங்கத்தின்மீது படையெடுக்கும்படி தங்களை வேண்டிக்கொள்ள எண்ணியிருந்தேன். சின்னாதேவியை அடையும்வரை, காதலில் வெற்றிபெறும் வரை, தங்களுக்குச் சந்தோஷம் ஏற்படாது என்று தெரிந்து, அந்தச் சின்னாலான உதவிகளைச் செய்து வந்தேன்."

நான் இடைமறித்து விரகதியுடன் சிரித்தேன். "காதலா! சின்னாதேவியா! ஹும்! கானல் நீர் என்று சொல்வார்களே, அது எப்படி இருக்கும் என்று இத்தனை நாளவரை எனக்குத் தெரியாமல் இருந்தது இப்போது தெரிந்துவிட்டது!"

"சக்ரவர்த்தி அவ்வளவு கசப்பாகப் பேசக்கூடாது..." என்றாள் காயத்ரி. "வெகுவினையில் தங்கள் மனோரதம் நிறைவேறத்தான் போகிறது..."

"அது நிறைவேறுகிறபோது நிறைவேறடும் இப்போது நீ என்ன திட்டம் நிறைவேற்ற நினைத்து ருக்கிறாய் என்பதைச் சொல்லு..." என்றேன்.

"தாங்கள் கலிங்கத்தின்மீது படையெடுத்து, கடகம் வரை சென்று, கஜபதியை வீழ்த்தி, வீரபத்ரனைச் சிறைபிடித்து, விஜயநகரத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது இந்த அபவையின் ஆசை..." என்றாள் அவள்.

"கொண்டு வந்த பின்?"

"அதை நான் அப்போது சொல்கிறேன் சக்ரவர்த்தி. இப்போது மன்னியுங்கள்..." என்றாள் காயத்ரி.

"நல்லது. கடகம் வரை படையெடுத்துப் போவது என்பது ஏற்கெனவே நான் முடிவு செய்திருந்த விஷயம்தான். இருந்தாலும், அப்பாவிக்கும் மற்றப் பிரதானிகளுக்கும் உன் கதையைச் சொன்னால் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கத்தான் போகிறார்கள்..."

"ஏன் சக்ரவர்த்தி?" என்று அவள் திகைத்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கமாட்டார்கள்? சின்னா தேவிக்காகப் பீஜபூர்மீது படையெடுத்தேன். அம்மாவுக்காக உதயசிரி மீது படையெடுத்தேன். இப்போது உனக்காகக் கலிங்கத்தினியீது படையெடுக்கிறேன். விஜயநகரத்தின் சரித்திரத்தில் பெண்களின் முத்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு அலைந்த ஒரே சக்ரவர்த்தி இந்தக் கிருஷ்ண தேவராயன்தான்!" என்று கூறி நகைத்தேன். "சரி, நேரமாகிறது. நீ போ- மனச்சுமையை இறக்கிவிட்ட நிம்மதியுடன் நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு நன்றாகத் தூங்கு."

காயத்ரி நன்றி தரும்ப என்னை நோக்கியவாறு, என் காலடியில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுக் கண்களைத் துடைத்தபடி புறப்பட்டாள்.

"இரு..." என்றேன்.

நின்றாள்.

"நூலகத்தில் நீ ஆராய்ச்சி செய்தது என்ன என்று தெரிந்துவிட்டது. மாதங்க பர்வதத்தில் என்ன ஆராய்ச்சி செய்தாய்? அந்த ரகசியத்தையும் சொல்லிவிடு..." என்றேன்.

காயத்ரி மென்மையாகப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

"தங்கள் படை கலிங்கத்தின் தலைநகரை அடையும் போது அந்த ரகசியம் வெளிப்படும் சக்ரவர்த்தி..." என்றவன், மறுபடியும் ஒரு முறை புன்னகை செய்துவிட்டுத் தன் கூடாரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

ஆத்திரமும் கோபமும் சோகமும் விம்மலுமாக இருந்தவன் நெடுநேரத்துக்குப் பின் முகம் மலர்ந்ததைக் கண்டபோது, இந்தப் பெண்ணுக்காக என்னவும் செய்யலாம், எதுவும் கொடுக்கலாம் என்று தோன்றியது.

38

கலிங்கத்தின் தலைநகரான கடகத்தை நோக்கிப் படையெடுப்பது என்று ஏற்கெனவே நானும் அமைச்சர்களும் முடிவு செய்துவிட்டதால், இளவரசன் வீரபத்ரனைச் சிறைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று காயத்ரி சொன்ன விஷயங்களை நான் அப்பாஜியிடம் தெரிவிக்கவில்லை. தெரிவிக்க வேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை.

விஜயநகரப் படை வெற்றி முரசொலிக்க, வேகவேகமாக முன்னேறியது. வினுகொண்டா, கொண்டலீடு, பெல்லம் கொண்டா, தேவர கொண்டா, ஜல்லிபள்ளி, அனந்தகிரி, கம்பம் மேட்டு முதலான பெரிய பெரிய கோட்டைகள் பொத் பொத்தென்று விழுந்தன. பொட்டனூரு சிம்ஹாத்ரியை அடைந்ததும் அங்கு ஒரு ஜெய ஸ்தம்பம் எழுப்ப ஆணையிட்டேன்.

அடுத்துக் கடகத்தை நோக்கி முன்னேற வேண்டியது தான்.

படை முகாம்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வந்தேன்.

கடைசிப் பிரிவில் மருத்துவர்களின் முகாம் இருந்தது. இருப்பதற்குள் பெரிய கூடாரம் இது. வழக்கம்போல் அந்த இத்தாலிய இளைஞன் நிக்கோலஸ் என் வருகையைக் கூடக் கவனிக்காமல் ஒரு போர்வீரனுக்குக் கட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். நானும் அவன் வேலையில் குறுக்கிடாமல் மேலே நடந்தேன். எங்கே போனாலும்,

இவன் என பின்னாலேயே வருவது விஜயநகரப் பேரரசின் மீதுள்ள அன்பினால் மட்டுமல்ல, காயத்ரியின் மீதுள்ள காதலினாலும்தான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

காயத்ரியின் கூடாரத்தில் அவளும் இன்னும் மூன்று நான்கு பெண்களுமாகத் தரையில் உட்கார்ந்து, தையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அது வியப்பாக இருந்தது. ஏனெனில், படைவீரர்களுக்கும் சரி, தளபதிகளுக்கும் சரி, அரசாங்கத்தின் செலவில் உடைகள் தைத்துத் தருவது கிடையாது. அவரவர்கள் அவரவர் செலவில் உடை தைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அப்படியிருக்க, காயத்ரியும் இந்தப் பெண்களும் யாருக்காக உடை தயாரிக்கிறார்கள்?

என் சந்தேகத்தை ஊகித்தவன் போல, "தங்களுக்காகத்தான் சக்ரவர்த்தி..." என்று எடுத்து வந்து காட்டினான் காயத்ரி.

உயர்ந்த ரகப் பட்டில் சரிகை வேலைப்பாடுகளுடன் அந்த அங்கி அமைந்திருந்தது. இன்னும் முழுதாக முடித்திருக்கவில்லை.

"நல்லதாக ஒரு அங்கிகூட இல்லாத ஏழை நான் என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய்?" என்று சிரித்தேன்.

"கடகத்தை வெற்றிகொண்டவுடன் தாங்கள் அணிய வேண்டும் என்பதற்காகப் பிரத்தியேகமாக இதைத் தைக்கிறேன்..." என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது...

உள்ளே வந்த அப்பாஜி, "வெற்றி விழாவைச் சக்ரவர்த்தி இப்போதே கொண்டாடிவிடலாம்..." என்றார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள் அப்பாஜி?"

"ஆச்சரியமான, சந்தோஷமான செய்தி சக்ரவர்த்தி. கடகத்தில் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்து வரச் சில உளவாளிகளை அனுப்பியிருந்தேன். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், தெரியுமா?"

"என்ன சொல்கிறார்கள்?"

"கலிங்கத்தின் தலைநகரில் எந்த எதிர்ப்பும் இல்லையாம்... கோட்டை வாசல்கள் திறந்திருக்கிறதாம். கோட்டைச் சுவர்களினமீது எந்த வீரனும் நிற்க வில்லையாம்... யார் வேண்டுமானாலும் உள்ளே போகலாம், வெளியே வரலாம்... எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய யாருமே இல்லை!" என்றார் அப்பாஜி.

பிரமித்துப் போனேன். "நிஜமாகவா...? நம்பவே முடியவில்லையே அப்பாஜி..."

காயத்ரியின் முன்னிலையில் பேசிக் கொண்டிருப்பதே தனக்கு அகௌரவம் என்று அப்பாஜி எண்ணினார். "சக்ரவர்த்தி, நாம் ஒரு சிறுபடையுடன் முதலில் கடகத்துக்குச் செல்வோம். உளவாளிகள் சொன்னது உண்மையென்றால், எந்தத் துணையும் நமக்குத் தேவையில்லை. எதிர்ப்பு இருப்பதாகத் தெரிந்தால், மற்றவர்களை அழைத்துக் கொள்ளலாம்..." என்றார்.

"தங்கள் யோசனை மிகவும் உத்தமம் அப்பாஜி..." என்று நான் சொன்னதும், அவர் பெருமிதத்துடன் திரும்பிச் சென்றார்.

காயத்ரியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். ஒரு மர்மப் புன்னகையை அதில் கண்டேன்.

கூடகத்துக்குப் புறப்பட்டபோது நானும் அப்பாஜியும் வடமலையண்ணனும் முன்னே செல்ல, காயத்ரியும் ஒரு குதிரையில் வந்தாள். ஆனால், மனத் தத்துவம் தெரிந்தவள். எங்களுக்குச் சரிநிகராக வந்தால்,

அப்பாஜி அதை அவமதிப்பாகக் கருதுவார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு நன்றாகப் பின்தள்ளியே வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒற்றர்கள் சொன்னது போலவே, கலிங்கத்தின் தலைநகரில் எந்த எதிர்ப்பையும் காணவில்லை. யுத்த முழக்கங்கள் கேட்கவேண்டிய நகரம், அமைதிப் பூங்காவாகக் காட்சி தந்தது. அழகிய வீதிகள், அலங்கார மாளிகைகள், தெய்வ மணம் சமழும் ஆலயங்களிலிருந்து மணியோசையும் பஜனைக் கீதங்களும் கேட்டன.

கஜபதியின் அரண்மனையை அடைந்தோம். அப்பாஜியும் வடமலையண்ணனும் வாளை உருவிக் கொண்டு ஆளுக்கொரு திசையாகச் சென்றார்கள். காயத்ரி அரண்மனையின் நடுப்பகுதிக்குப் போனாள். நான் அவனைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

அறைக்கு அறை, மண்டபத்துக்கு மண்டபம் காவலர்களும், பணியாட்களும் தான் இருந்தார்களே தவிர, கஜபதியின் குடும்பத்தினர் என்று எவரையும் காண வில்லை.

பரபரவென்று இங்குமங்குமாக காயத்ரி ஓடினாள். சில சேவகர்களை விசாரித்தாள். ஓர் அறைவாசலில் தயங்கி நின்றபோது, அவள் கண்கள் பனிப்பதைக் கண்டேன். பிறகு உள்ளே சென்றாள். "நானும் என் அப்பாவும் அக்காவும் தம்பியும் வசித்து வந்த இடம் இது..." என்றாள், குரல் தழுதழுக்க.

அறை வாசலில் நின்றேன்.

கலைச் சிறப்பும் செல்வச் செழிப்பும் கொண்ட அரண்மனையின் ஓர் அங்கமா இந்த அறை...? எத்தனை அலங்கோலம்! தூசும் தும்பட்டையுமாக, துடைப்பத்தைக் கண்டே பல வருடங்கள் ஆகியிருக்கும் என்று தோன்றியது. நரையில் பல ஒலியங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. எல்லாமே

ராதையும் கண்ணனும் கூடிக் குலாவி விளையாடிய காட்சிகள் காயத்ரியின் காலம் சென்ற அக்கா வரைந்தவை.

அழுக்கு நிறைந்த தரையாயிருந்தும் காயத்ரி உட்கார்ந்து, ஒவ்வொரு படமாக எடுத்துத் தூசியைத் தன் புடவைத் தலைப்பால் தட்டிவிட்டு மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். குலுங்கிக் குலுங்கி அவள் அழுகிறாள் என்பது தெரிந்தபோதிலும், அந்த அழுகையினுடே எவ்வளவு ஆத்திரமும் ஆங்காரமும் அவள் முகத்தில் சிறிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை என்னால் ஊக்க முடிந்தது. ஒலியங்களை வைத்துவிட்டு, என்னை நோக்கித் திரும்பினாள். சாம்பல் பூத்திருக்கும் நெருப்பு ஊதியவுடன் எப்படி ஜொலிக்குமோ, அப்படி இருந்தது அவள் முகம்.

எழுந்து வந்தவள், என் காலடியில் விழுந்து வணங்கினாள், என்னுடைய இரண்டு பாதங்களையும் அவளுடைய இரண்டு கைகள் உஷ்ணத்துடன் தொடுவதையும் கண்ணீர் முத்துக்கள் என் கால் விரல்களை நனைப்பதையும் உணர்ந்தேன்.

எழுந்தவள், "சக்ரவர்த்தி, வீரபத்ரன் எங்கே இருந்தாலும் பிடித்தே ஆகவேண்டும். எனக்காக... என் அக்காவுக்காக... என் தம்பிக்காக... என் அப்பாவுக்காக..." என்றாள்.

"அசடு, அசடு..." என்று அவள தோள்களைத் தட்டிக் கொடுத்து, கண்ணீரை விரலால் சுண்டிவிட்டேன். "உனக்காக, உன் அக்காவுக்காக, உன் தம்பிக்காக, உன் அப்பாவுக்காக மட்டுமல்ல - எனக்காகவும் அந்த வீரபத்ரனைப் பிடிக்காமல் விடமாட்டேன். ஏனென்றால், கஜபதியையும் அவர் பிள்ளையையும் விட்டுவைப்பது என் அரசுக்கு ஆபத்து... நகரத்தில் எந்த மூலையில்தான் அவன் ஒளிந்திருக்கிறான், பார்த்துவிடலாம்..." என்றேன்.

அந்த அறையைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தபடி காயத்ரி வெளியே வந்தாள். விஸ்தாரமான தர்பார் மண்டபத்தை அடைந்தோம். அந்த மன்றத்தின் அழகைக் கண்டபோது, ஒரு விநாடிக்கு என்னுள் இருந்த போர்க்குணம் மறைந்து, கலையுள்ளம் மலர்ந்து கொண்டது. விஜயநகரப் பாணி சிற்பங்களுக்கும் கலிங்கத்துச் சிற்பங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளில் என் புத்தி சென்றது. இங்குள்ள சில தனித்தன்மைகளை அங்கே புகுத்த வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த சமயம்...

வடமலையண்ணன் வந்து என்னைப் பிரத்தியட்ச உலகுக்குக் கொண்டு வந்தார். "நான் என் ஆட்களுடன் வடக்குப் பகுதிகளைப் பார்த்துவிட்டேன். கஜபதியின் குடும்பத்தினர் யாரையும் காணேரம். போஜன விடுதியில் சில பெண்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓரிய மொழியில் பேசுகிறார்கள். நானோ தமிழன்... என்ன சொல்கிறார்கள் என்று எதுவும் புரியவில்லை..." என்றார்.

அதற்குள் அப்பாஜி உற்சாகமாக வந்தார். "ஒரு நல்ல செய்தி! கஜபதியின் தளபதிகளான பதினாறு மகாபத்ராக் களும் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள சிறு அரண்மனையில் இருக்கிறார்கள். சக்ரவர்த்தியிடம் சரணடைய விரும்புகிறார்கள். தங்களுடைய படைகளை இங்கே வந்து சேரும்படி அவரவர் சீமைகளுக்குச் செய்தி அனுப்பி யிருந்தார்களாம். ராஜ்யத்தின் அதிபதியான கஜபதியே தலைநகரத்தைக் காலி செய்துவிட்டுப் போய்விட்டபோது, தாங்கள் போராடுவதில் அர்த்தமில்லை என்பதால் சரணடைவதென்று இவர்கள் முடிவு செய்துவிட்டார்கள்..."

நம்ப முடியாததாக இருந்தது அப்பாஜி சொன்ன செய்தி. "எங்கே அவர்கள்...? வீரச் சொல்லுங்கள்..." என்றேன்.

"ஒவ்வொருவராக வரச் சொல்கிறேன்..." என்றனர். ஒரு சேவகனிடம் சொல்லியனுப்பினார்.

பிரதாபகுத்ர கஜபதியின் தளபதிகளில் ஒருவர் வந்தார். அவரிடம் ஒரு பெட்டி இருந்தது. சிறிய பெட்டிதான். ஆனால், கனமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இரு கையாலும் அதைத் தாங்கி எடுத்து வந்து என் முன்னே வைத்தார். உடைவாளை உருவி என் காலடியில் வைத்துவிட்டு, "விஜயநகர சக்ரவர்த்திக்கு வணக்கம். என் பெயர் நரஹரி மகாபத்ரா. தரணிகொண்டா சீமையின் ராஜப்பிரதிதி..." என்றார்.

"பெட்டியில் என்ன இருக்கிறது..." என்றேன்.

திறந்து காட்டினார்.

பொன்னும் மணியும் ஆபரணங்களும் பொற்காசுகளும் வெள்ளி நாணயங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றின் மேலாக, படடுத்துணியில் ஒரு லிகிதம் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அடுத்து, இன்னொரு மகாபத்ரா வந்தார். அவரும் ஒரு பெட்டியை வைத்தார். அதிலும் பொக்கிஷம். கூடவே, ஒரு லிகிதம். தான் எந்தச் சீமையின் ராஜப்பிரதிதி என்பதைத் தெரிவித்தார். மூன்றாமவர் வந்தார். அதே கதை... நாலாமவரும் அப்படியே.

பதினாறு மகாபத்ராக்களும் வந்து பதினாறு பெட்டிகளை வைத்துச் சரணடைந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் வந்தபோது, ஒரு விநோதமான விஷயத்தைத் தவனித்தேன்.

காயத்ரியைக் கண்டவுடன் அவர்கள் முகத்தில் வியப்புத் தென்பட்டது. "நீயா... எப்படி இங்கே வந்தாய்...? இத்தனை நாள் எங்கே போயிருந்தாய்..." என்று கேட்க விரும்புவனிடம் போல இருந்தது அவர்கள் பார்வை. சிலர்,

அவளுக்கும் சேர்த்து வணக்கம் தெரிவித்தார்கள். அனைவரும் காயத்ரிக்கு அறிமுகமானவர்கள் என்று தெரிந்தது.

ஒரு பெட்டியினுள்ளிருந்த லிகிதத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். ஓரிய மொழியில் இருந்தது. மொழி புரியாவிட்டாலும் எல்லாவற்றிலும் ஒரே மாதிரியான வாசகங்கள் தான் இருக்கின்றன என்று ஊகித்துக் கொண்டேன்.

"எங்கிருந்து வந்தன இந்தப் பெட்டிகள்...? என்ன, எழுதியிருக்கிறது இதில்...?" என்று கேட்டேன்.

நாலூரி மகாபத்ரா என்பவர் தன் பெட்டியிலிருந்த லிகிதத்தை எடுத்தார். "இது என் பெயருக்கு எழுதப் பட்டிருக்கிறது. இதேபோல் பதினாறு மகாபத்ராக்களுக்கும் அவரவர் பெயரில் வந்திருக்கிறது. இதில், 'மகாபத்ரா அவர்களுக்கு, விஜயநகரத்திலிருந்து எழுதிக் கொள்வது, தாங்கள் இதுவரை செய்துள்ள, மேலும் செய்வதாக வாக்களித்துள்ள உதவிகளுக்கு மிக்க நன்றி. இத்துடன் உள்ள சிறு வெகுமதியைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்' என்று எழுதியுள்ளது. அடியில் கையெழுத்து எதுவுமில்லை..."

இன்னொரு மகாபத்ரா குறுக்கிட்டு, "இந்தப் பெட்டியும் லிகிதமும் யார் அனுப்பியது என்பது மர்மமாக இருக்கிறது. கலிங்கத்துக்கு எதிராக விஜயநகர அரசுக்கு தாங்கள் எந்த உதவியும் செய்யவுமில்லை. செய்வதாக வாக்களிக்கவுமில்லை. இந்த லிகிதத்தின் ஒரு நகல் கஜபதி பிரதாப குத்ரதேவருக்கும் போயிருக்கிறது. எல்லா மகாபத்ராக்களும் சேர்ந்து தனக்கு எதிராகச் சதி செய்கிறார்கள் என்று அவர் நினைத்து விட்டார். எங்கள் உதவி இல்லாமல் போராடுவது முடியாது என்று

தீர்மானித்து, கடகத்தைவிட்டு வெளியேறித் தலைமறைவாகிவிட்டார்..." என்றார்.

திகைப்புக்குமேல் திகைப்பாக நான் இருந்தேன். அப்பாஜியின் முகமோ ஜிவ்ஜிவுவென்று சிவந்திருந்தது. "இந்த மாதிரி லிகிதமோ, வெகுமதியோ நான் அனுப்பவில்லை. எனக்குத் தெரிந்து எவரும் அனுப்பவில்லை. யார் செய்த காரியம் இது?" என்று சேறினார்.

நிலைமை நெருக்கடியாயும் சிக்கலாயும் இருப்பதை உணர்ந்தேன். அந்நியர்களின் முன்னிலையில் விவாதிப்பது உசிதமல்ல என்று தோன்றியது.

"நீங்கள் போகலாம்... உங்கள் சரணாகதியை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நாடு பிடிக்கும் ஆசை எனக்குக் கிடையாது. அண்டை ராஜ்யங்கள் பதை நிலங்களாக இருக்கக்கூடாது என்பதும், விஜயநகரத்துடன் நட்புறவு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் தான் என நோக்கம். நீங்கள் இப்போது ஆண்டுவரும் சீமைகளை நீங்களே தொடர்ந்து ஆட்சி புரியலாம். ஆனால், விஜயநகரத்தின் மேலாதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுத் திறை செலுத்து பவர்களாக இருக்க வேண்டும்..." என்றேன்.

"நன்றி சக்ரவர்த்தி..." என்று அவர்கள் மீண்டுமொரு வணக்கம் செலுத்திவிட்டுத் திரும்பியபோது, "நில்லுங்கள்..." என்றார் அப்பாஜி. "இப்போது பிரதாபகுத்ர தேவர் தஞ்சைப் புகுந்திருப்பது எந்த ஊரில்?"

ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்ட பிறகு, "கொண்டபள்ளிக் கோட்டையில் என்று கேள்வி..." என்றார்கள்.

"சரி, போங்கள்..."

ஓர் அசௌகரியமான அமைதி நிலவியது. நான் காயத்ரியைப் பார்த்தேன். அவள் தலை குனிந்திருந்த

விதமே அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது மகாபத்ராக்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம் என்று முன்பு அவள் உறுதி கூறியது ஞாபகம் வந்தது.

"காயத்ரி, மகாபத்ராக்களுக்கு வெகுமதிப் பெட்டிகள் அனுப்பியது நீதானே?" என்றேன்.

அவள், தலை நிமிர்ந்துகொண்டு பதில் சொன்னாள்: "ஒப்புக்கொள்கிறேன் சக்ரவர்த்தி. இந்த மகாபத்ராக்களின் பெயர்களும் அவர்கள் ஆளும் சிமைகளும் எனக்குத் தெரியும். இந்த அரண்மனையில் வேலை செய்யும் ஆட்களில் சிலரின் உதவியோடு இதைச் செய்தேன். பதினாறு மகாபத்ராக்களும் இங்கே தலைநகரில்தான் தங்கியிருப்பது வழக்கம். ஆகவே, பெட்டிகளைச் சோப்பித்து, அந்தத் தகவல் கஜபதிக்கும் எட்டும்படி செய்தேன். ஒன்று, பதினாறு துரோகிகளையும் அவர் சிரச்சேதம் செய்வார் அல்லது பயங்கரச் சதி என்று பயப்பட்டு ஒடிவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். எப்படி நடந்தாலும் நமக்கு நல்லதுதான் என்று எண்ணினேன். இதனால்தான், மகாபத்ராக்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாமென்று ஆரம்பம் முதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்."

எத்தனைக்கெத்தனை அவள் குரலில் அமைதி படிந்திருந்ததோ, அத்தனைக்கத்தனை அப்பாஜியின் குரலில் சினம் வெடித்தது.

"உனக்கு இத்தனை பொக்கிஷம் எப்படிக்கிடைத்தது? விஜயநகரம் கஜானாவிலிருந்தா?" என்றார்.

'திருடினாயா...?' என்று வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லையே தவிர, அவர் கேள்வியின் அர்த்தம் அதுதான்.

"இல்லை மகாபிரதானி... விஜயநகர அரண்மனையில் உள்ள கஜானாப் பெட்டிகளைத் திறக்கக்கூடாதென்று சக்ரவர்த்திக்கே கடுமையான கட்டுப்பாடு இருக்கும்

போது, அதைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் இந்த ஏழைக்குத் தகுதி கிடையாது..." என்றாள் அவள்.

"பின்னே ஏது?" என்றேன் நான்.

காயத்ரி மெலிதாகப் புன்னகை செய்தாள். "மாதங்கப் பர்வதத்தில் நான் என்ன செய்தேன் என்று சக்ரவர்த்தி கேட்டபோது, கடகத்தை அடைந்ததும் சொல்கிறேன் என்றேன் இதுதான் நான் செய்தது. ராமாயணக் காவதில், சீதாப்பிராட்டியை ராவணன் தூக்கிச் சென்றபோது, அவர் தன் நகைகளைக் கழற்றி எறிந்ததாயும், அவை மாதங்கப் பர்வதத்தின் குகைகளில் கிடப்பதாகவும் பலர் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது கட்டுக்கதையென்றாலும், வேறு பல செல்வந்தர்கள் பல காலமாகத் தங்கள் பொக்கிஷங்களை அந்தக் குகைகளில் ஒளித்து வைத்திருப்பதாகப் பாமர மக்கள் பேசிக்கொள்வதுண்டு. அப்படி ஏதும் இருக்குமா என்று மாதங்கப் பர்வதத்தின் குகைகளில் புகுந்து புகுந்து புதையல்களைத் தேடினேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கண்டுபிடித்துச் சேர்த்தேன். பெட்டிகளில் வைத்து இந்த மகாபத்ராக்களுக்கு அனுப்பினேன். விஜயநகர அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான அந்தப் புதையலை நான் பயன்படுத்தியது தவறுதான். ஆனால், விஜயநகரத்தின் வெற்றிக்காகவே அதைப் பயன்படுத்தினேன். அந்தப் புதையல்களும் இதோ தங்களிடமே திரும்ப வந்துவிட்டன..."

அவள் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரம் மொத்தமும் அப்பாஜி கோபத்துடன் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பேசி முடித்ததும், "அவமானம்! அவமதிப்பு! போராடிப் பெறுவதன் பெயர்தான் வெற்றி... நீ செய்திருப்பது வெற்றியல்ல... மோசடி! கீழ்த்தரமான தந்திரம்... விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கே இழிவு ஏற்படுத்தக் கூடிய ஏமாற்று வேலை!" என்று படபடத்தார்.

"மகாபிரதானி இவ்வளவு கோபம் கொள்ளக் கூடாது..." என்றார் வடமலையண்ணன். "எதிரிகளை வெல்வதற்குச் சாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்று நாலுவகை உபாயங்களைக் கையாள் வேண்டுமென்று நமது முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தானம் கொடுத்து, பேதம் விளைவித்து, வெற்றி தேடித் தந்திருக்கிறாள் இந்தப் பெண். இதில் நாம் அவமானப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை..."

அவர் பொதுவாக அப்பாஜியை எதிர்த்துப் பேசுகிறவரல்ல. ஆனால், எனக்குக் காயத்ரியிடம் பரிவு இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு தைரியமாகப் பேசினார்.

அப்பாஜி அவரை முறைத்துப் பார்த்தார். பதிலேதும் சொல்லவில்லை - சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லாததால்...

அவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சமாதானமாகப் பேசினேன்: "யுத்தம் ஏற்பட்டிருந்தால், தங்கள் தலைமையில் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைத்திருக்கும். அப்பாஜி... உண்மைதான்... ஆனால், எவ்வளவு போர்வீரர்கள் இறந்திருப்பார்களோ! எவ்வளவு யானைகள், குதிரைகள் பலியாகியிருக்குமோ! சொல்ல முடியாது... அந்தச் சேதங்கள் இல்லாமல் லாபம் ஈட்டித் தந்திருக்கிறாள் காயத்ரி அவளைத் தாங்கள் பெரிய மனது பண்ணி மன்னித்துப் பாராட்ட வேண்டும்!"

கோபம் குறைந்தாலும் ரோஷம் குறையாதவராக அப்பாஜி, "சகரவர்த்தியே மன்னித்துப் பாராட்டிய பிறகு எனக்கென்ன... நான் ஒரு புழு!" என்றார்.

"சேச்சே... அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள் அப்பாஜி..." என்று சிரித்தேன் "இந்தப் பெண்ணுக்கு நாம் திருப்பிச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு ஒன்று பாக்கியிருக்கிறது..."

"அது வேறா?"

"ஆம் அப்பாஜி... இவள் இத்தனை பாடுபட்டதற்குக் காரணம் உண்டு. பிரதாபகுத்ர தேவரின் மகனான வீரபத்ரனைச் சிறைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பது இவளுடைய நோக்கம். அந்தக் கதையைப் பின்னொரு நாள் சொல்கிறேன். இவள் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், கஜபதி தஞ்சம் புகுந்திருக்கும் கொண்டப்பள்ளியின் மீது நாம் உடனடியாகப் படையெடுத்தாக வேண்டும்..." என்றேன்.

அப்பாஜி பேசுமுன் ஒரு சேவகன் வந்து, "பேரரசர் வாழ்க! தங்கள் அன்னையார் பெரிய ராணி அவர்கள் தலைநகரிலிருந்து ஒரு செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்..." என்றான்.

39

அன்னையிடமிருந்து செய்தி வந்திருக்கிறது என்று சேவகன் எளிதாகச் சொல்லிவிட்டானேயொழிய அது என் கைக்கு வருவது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை.

செய்தி வருகிறது என்று சொன்னவனிடம் 'எங்கே?' என்று கேட்டேன் 'வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று ஒருவன் சொன்னான். அவனிடம், சீக்கிரம் வா என்று சொல்லிவிட்டு நான் முன்னே வந்துவிட்டேன்' என்றான் அவன்.

நான் மாடத்துக்குப் போய் வெளியே பார்த்தேன். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்துக்கு யானைகளும் குதிரைகளும் நிரம்பியிருந்தன. இந்த மாபெரும் கூட்டத்தைத் தாண்டிக் கொண்டு அன்னையாரின் தூதன் எங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதே தெரியவில்லை.

என் மனம் செல்லன் திருமலையைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. ஏனோ தெரியவில்லை. கொஞ்ச நாளாக அவனைப் பற்றி விபரீதமான கற்பனைகள் என் மனத்தில் உதித்துக் கொண்டே யிருக்கின்றன. யானைகள் கூட்டப்பட்டுள்ள லாயத்திடம் அவன் பாட்டுக்குப் போய், எந்த மதம் பிடித்த யானையாவது துதிகையால் அவனை வாரிச் சுருட்டி வீசி எறிந்திருக்குமோ என்று ஒரு பயம்; உப்பரிசையின் மேல் மாடத்தில் எட்டிப் பார்த்து, தவறி விழுந்து விடுவானோ என்று ஓர் அச்சம்; எந்தப் பைத்தியக்காரச் சேவகனாவது அவனுக்குக் குதிரையேற்றம் பழக்கித் தருகிறேன் என்று

சொல்லி முரட்டுக் குதிரையின் மீது உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறானோ என்று ஒரு கலக்கம்.

கடைசியாக ஒரு பீதி...

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரே வாரிக் என் குமாரன் திருமலை, அவனைக் கடத்திச் செல்லவோ கொல்லவோ எவ்வளவோ எதிரிகள் இருட்டில் பதுங்கியிருப்பார்கள். குறிப்பாக, சந்திரகிரிக் கோட்டையில் வைக்கப்பட்டுள்ள என் தம்பிகள்.

இதமான, இனிமையான எண்ணங்கள் வேகமாக வளருவதில்லை. ஆனால் கொடுமையான, விபரீதமான எண்ணங்களுக்கு மட்டும் ஆயிரம் கால்கள் ஒரே கணத்தில் முளைத்து விடுகின்றன!

கடைசியில், ஒருவழியாகக் கூட்டத்தை நீக்கிக் கொண்டு தூதன் வந்தான். பட்டுத் துணிச் சுருளை என்னிடம் தந்தான்.

மேலோடு ஒரு முறை மனதுக்குள் படித்து விட்டு, அப்பாஜியிடம், "விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. எல்லாத் தாயார்களும் வெளியூரில் உள்ள எல்லாப் பிள்ளை களுக்கும் எழுதுகிற சுடிதம்தான்" என்று சிரித்து விட்டு, "வாசிக்கிறேன், கேளுங்கள்" என்று கூறிப் படித்துக் காட்டினேன்.

"என அன்புள்ள கிருஷ்ணனுக்கு, அம்மா அன்புடன் ஆசீர்வாதம் செய்து எழுதிக்கொள்வது, நீ வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்று ராஜ்யத்துக்கு மேல் ராஜ்யம் கைப்பற்றுகிறாய் என்று கேள்விப்பட்டு நான் பூரிப் படைகிறேன். ஆனால், உன்னைப் பார்த்து எத்தனை காலமாகி விட்டது! அதை நினைத்து இந்தத் தாயின் உள்ளம் ஏங்குகிறது. நடத்திய போர்கள் போதும், சீக்கிரம் திரும்பி வா. உன்னைக் காணாமல் உன் பத்தினி திருமலா

தேவியும் உன் குமாரன் திருமலையும் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

படித்து முடித்ததும் பழையபடி சுருட்டிச் சேவகனிடம் தந்து என் கூடாரத்தில் கொண்டு போய் வைக்கும்படி சொன்னேன்.

அன்னையாரின் லிசிதத்தில் அத்துடன் கூடவே மேலும் இரண்டு வாசகங்கள் இருந்தன. அதை நான் படித்துக் காட்டவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் உடம்புக்குள்ளே ஒரு குகை வைத்திருக்கிறான். நானும்தான். அந்தக் குகைக்குள்ளே அன்னையின் துகவலைப் புதைத்துக் கொண்டேன்.

"பெரிய ராணியின் வருத்தம் நியாயமானதுதான்" என்றார் அப்பாஜி.

"ஆட்சிப் பீடத்தில் இருப்பவன் சில விலைகளைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சொந்த ஆசைகளைத் துறப்பதும் அதிலே ஒன்று" என்று பதிலளித்தேன். "சின்னாதேவியின் மீதுள்ள காதலை நீ துறந்தாயா? அறுபது நாழிகையும் உனக்கு அதுதானே ஏக்கம்?" என்று என் மனச்சாட்சி என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

"நல்லது அப்பாஜி. கொண்டபள்ளியை நாம் பிடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்கள்" என்றேன்.

அதுவரை சற்றுத் தள்ளியே நின்றிருந்த குமார வீரய்யா - திருமலாதேவியின் தந்தையான ஸ்ரீரங்கப் பட்டணத்து மன்னர் - அருகில் வந்து, 'கொண்ட பள்ளியில் பிரதாபருத்ர கஜபதி தன் படைகளைச் சீரமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. கோல்கொண்டா கல்தானின் பிரதம தளபதியான பிஜிலிகானும் அங்கே தான் இருக்கிறார். ஆகையால் நாம் சீக்கிரமே அவர்களுடைய திட்டங்களைத் தகர்ப்பது நல்லது" என்று தெரிவித்தார்.

படையெடுப்புச் சம்பந்தமான யோசனைகளைத் தன்னைத் தவிர வேறு யார் சொன்னாலும் அப்பாஜிக்குப் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் சொன்னவர் சகரவர்த்தியின் மாமனார் என்பதால் பொறுத்துக்கொண்டார். "இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குக் கிரகங்கள் நமக்குச் சாதகமாக இல்லை. பிறகு புறப்படலாம்," என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

காயதரி எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவள் என்னைச் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று என உள்ளுணர்வு கூறியது. அன்னையின் லிசிதத்தில் இன்னும் ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டுமென்று அவள் ஊகித்தாள் போலும்.

அவளையும் அவளுடைய பார்வையையும் தவிர்த்தேன்.

கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, பக்கத்துக் கூடாரமான பூஜை அறைக்குள் புகுந்து கொண்டேன். நான் தினந்தோறும் பூஜை செய்யும் தெய்வ விக்ரகங்களை விஜய நகரத்திலிருந்து எடுத்து வந்து அங்கே வைத்திருந்தார்கள். முறைப்படி தெய்வங்களுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகளும் அர்ச்சனைகளும் அந்தணர்கள் செய்து வந்தார்கள். அகிலும் சந்தனமும் புஷ்பங்களும் கொள்ளை மணம் வீச ஆளுயரத்துக்கு உள்ள தங்க விளக்குகளில் ஐந்து முக தீபங்கள் பளிர்வென எரிந்தன. மந்திர கோஷமும் வேத கோஷமும் உள்ளத்தைச் சிலிர்த்துச் செய்தன. கையைக் கட்டிக்கொண்டு அவர்கள் எதிரில் அமர்ந்தேன்.

பணிப்பெண் என்கிற முறையில் காயதரியும் அங்கே இருந்தாள். அவளுடைய கரிய கண்கள் என்னையே ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தன.

அன்றைக்கு மட்டுமல்ல, அடுத்த இரண்டு நாட்களும் காயதரியின் கண்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து

கொண்டேயிருந்தன. 'சொல்லுங்கள், சக்ரவர்த்தி, அன்னையாரின் விசித்தரத்தில் படிக்காமல் நிறுத்திக் கொண்ட அந்தக் கடைசி வரிகளைச் சொல்லுங்கள்' என்று அவன் பார்வை கெஞ்சியவாறு இருந்தது.

நான் சொல்லவில்லை.

கொண்டபள்ளிப் படையெடுப்புக்கு ஒரு நல்ல நாள் பார்க்க வேண்டும் என்று அப்பாஜி சொல்லியிருந்ததால் வேறு வேறு விஷயங்களில் என் புத்தியைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

அரண்மனையின் அழகுக்ளைப் பார்த்தபடி மேல் மாடத்தை அடைந்தபோது, கடசுபுரியின் வடகோடியில் ஆகாயத்தைப் புக்க மண்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இது வெற்றிபெற்றவர்கள் வைத்துள்ள தீ என்பது எனக்குத் தெரியும். அந்தியர்களிடமிருந்து வந்த கொடிய பழக்கம். எதிரியின் தலைநகரைக் கைப்பற்றியவுடன் வெற்றியைக் கொண்டாடும் வகையில் நகரத்துக்குத் தீ வைப்பது எவ்வளவு கொடுமை! இது கூடாதென்று விஜயநகரப் படைகளுக்கு ஆணையிட்டிருந்தும், என் உதவிக்காக வரும் சிற்றரசர்களும் அவர்களுடைய படையினரும் இந்தக் குரூரமான செயலைச் செய்து வருகிறார்கள். சாமானிய ஜனங்கள் உயிரிழந்து, உடைமையிழந்து, விடிழந்து நம்மீது எத்தனை வெறுப்பு கொள்வார்கள் என்பதை ஆராயாமல் செய்கிற காரியம் இது.

அந்தத் தீயை உடனே அணைக்கும்படி கண்டிப் புடன் ஆணையிட்டேன்.

பின்னர், ஜகன்னாத கேஷத்திரத்துக்குச் சென்று பலராமரையும் சுபதரையையும் கிருஷ்ணனையும் வணங்கி வழிபட்டு, தராசில் அமர்ந்து துலாபுருஷ தானங்கள் செய்தேன். ரதம் செல்லும் வீதியில் மண்ணெடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டேன்.

விஜயநகரப் படைவீரர்கள், கடகத்தின் கோட்டைச் சுவர்களின் உச்சியில் ஆமணக்கு விதைகளை முட்டை மூட்டையாகத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வழக்கம் எப்போது யாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. பலரைக் கேட்டுவிட்டேன். எதிரிக்குத் தலைக்குனிவு ஏற்படுத்துவதற்காகச் செய்கிற காரியம் என்று அப்பாஜி சொன்னார். அவரால் கட்சரியான விளக்கம் தர இயலவில்லை. ஆமணக்குச் செடி வெகு குறுகிய காலத்தில் பெரிய பெரிய இலைகளுடன் முளைத்துக் காடாக மண்டிவிடும், அடுத்து வரக்கூடிய எதிரிக்கு, கோட்டைச் சுவர் இருப்பதே தெரியாமல் மறைந்து போவதற்காக இப்படிச் செய்கிறார்களோ என்னவோ. ஆயுர்வேத மருத்துவத்துக்குப் பெரிதும் உபயோகப்படுகிற ஆமணக்கு விதைகள் இப்படி வீணாகிறதே என்று தோன்றினாலும் இந்த வழக்கத்தை நான் நிறுத்தவில்லை.

அன்று நகரத்தின் பல இடங்களில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த சேனைகளைப் பார்வையிட்டபடி நடந்து கொண்டிருந்தவன், குதிரைப் படைகள் இருந்த இடத்தை அடைந்தபோது திகைப்புக் கொண்டவனாக நின்ற விட்டேன்.

இத்தாலிய வைத்தியன் நிக்கோலஸ் செய்து கொண்டிருந்த விசித்திரமான காரியம்தான் என் திகைப்புக்குக் காரணம்.

ஒவ்வொரு குதிரையாகச் சென்று அதன் வால் நுனியிலிருந்து முடிகளைக் கத்தரிக்கோலால் வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். எதற்காக இப்படி? குதிரைகளுக்கு ஏதாவது வியாதியா? மனித வைத்தியம் செய்து கொண்டிருந்த நிக்கோலஸ், மிருக வைத்தியத்திலும் இறங்கிவிட்டானா என்ன?

வெட்டிய ரோமம் ஒவ்வொன்றும் ஒரு முழநீளம் இருக்கும். அவற்றை அவன் கீழே எறியவில்லை அருகிலேயே காயத்ரி நின்றிருந்து அவற்றை வாங்கி ஒரு பாத்திரத்தில் பத்திரமாகச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கவனித்து நோக்கியபோது, பல குதிரைகளின் வால்களில் முடி வெட்டப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

முதலில் கோபம்தான் வந்தது நிக்கோலஸின் மீது. யானைகளைக் காட்டிலும் குதிரைகளிடம்தான் எனக்குப் பிரியம் அதிகம். எனக்கு மட்டுமல்ல. விஜயநகர மன்னர்கள் எல்லாருக்குமே அப்படித்தான். நாங்கள் கடடியுள்ள கோயில்களைப் பார்த்தால் உங்களுக்கே தெரியும். முன்னங்காலகளைத் தூக்கிக் கொண்டு பாய்வதற்குத் தயாராக இருக்கும் குதிரைச் சிற்பங்களை ஏராளமாகக் காணலாம். அப்படியிருக்க, புரவிகளை இப்படிக் கோரப்படுத்துவதை எப்படி என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்?

“என்ன நிக்கோலஸ், புதிதாக ஏதோ ஆரம்பித் திருக்கிறாய்?” என்று அருகில் சென்று கேட்டேன்.

கத்தரிக்கோல் நறுக் நறுக்கென்று தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தது. நிக்கோலஸ் தன் வேலையை நிறுத்தாமலே, “சக்ரவர்த்திக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைத்தேன். போர்வீரர்களுக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்து தையல் போடும்போது நாலுக்குப் பயன்படுவது குதிரைவால் ரோமம்தான். அதுதான் உறுதியானது. சுச்ருத சம்ஸிதையில் கூறப்பட்டுள்ள முறை இது. அதன்படி குதிரைவால் முடிகளை அவ்வப்போது வெட்டிச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்வேன். கையிருப்புத் தீர்ந்துவிட்டது. ஆகவே அறுவடை நடக்கிறது” என்றான்.

காயத்ரி எங்கள் சம்பாஷணையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாளே தவிர, குறுக்கிட்டு எதுவும் பேச

வில்லை. அவள் விழிகள் என்னைக் கூர்மையாக அவசிக கொண்டிருந்தன.

மீண்டும் அவள் பார்வையைத் தவிர்த்துவிட்டு நகர்ந்தேன்.

அன்று மாலை, போர்வீரர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதற்காக ஒரு நாட்டிய நாடகம் நடைபெற்றது.

வந்திருப்பது ஒரு பாகவத மேளா நாடகக் குழு என்று கேள்விப்பட்டதும் முன் வரிசையில் ஆசனம் போடச் சொல்லி ஆரவத்துடன் அமர்ந்து கொண்டேன். ஏற்கெனவே எனக்கு அறிமுகமான பலர் அந்தக் குழுவில் இருந்தார்கள். மிருதங்கமும் குழலும் வீணையும் சேர்ந்து சப்திக்க, ஜலஜல் என்ற சலங்கை ஒலியுடன் நடனக் காரர்கள் மேடையில் தோன்றியபோது, என் உள்ளம் சிறகடித்துப் பறந்து, காலங்களையும் ராஜ்யங்களையும் கடந்து, சின்னாதேவியை நான் முதன்முதல் சந்தித்த நாட்டிய மேடைக்குச் சென்று விட்டது...

சுய நினைவு வந்தவனாக மேடையைக் கவனித்த போது...

ஒரு கோணிகுள் ஒருவனை அடைத்துப் போடுவது போலவும் அதன் வாயைக் கட்டி உருட்டுவது போலவும், பல அரசாங்க சேவகர்கள் அதைத் தடியால் நையப் புடைப்பது போலவும் அபிநயங்கள் நடந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். எனக்குப் புரியவில்லை. என்ன கதை இது? நாடகத்துக்குக் கருப்பொருளாகப் புராணக் கதைகளை அல்லவா எடுத்துக்கொள்வார்கள்? இந்த மாதிரி சம்பவத்தை நான் எந்தப் புராணத்திலும் படித்ததில்லையே?

“நிறுத்துங்கள், நிறுத்துங்கள்” என்று அத்தட்டினேன். “நீங்கள் நடத்துவது என்ன புராணம்? என்ன கதை?” என்றேன்.

நாட்டியக் குழுவின் தலைவராக இருந்த ஒரு வயோதிகர், மேடையிலிருந்து இறங்கி வந்து என் முன்னே நின்று கைகுவீத்து, "இது புராணக் கதை அல்ல சக்ரவர்த்தி, உண்மைச் சம்பவம்" என்றார்.

அவர்களுடைய சீமையை ஆட்சி செய்யும் பாளையக்காரரான சம்பெட்டா குருவராஜா என்பவர், கிஸ்தி செலுத்த முடியாத ஏழை விவசாயிகளை இப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்துகிறாராம். இங்கே மேடையில் காட்டமுடியாத பல பயங்கர தண்டனைகளை அளிக்கிறாராம். என்னிடம் அதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே நாடக ரூபமாக நடத்திக் காட்டினார்களாம்.

இந்தச் சம்பெட்டா குருவராஜாவின் அக்கிரம ஆட்சியைப் பற்றி ஏற்கெனவே சிறிது காதில் விழுந்திருந்தது எனக்கு. சாதுவான இந்த நாட்டியக்காரர்கள் சொன்னதும் கோபம் மேலிடவே, "இப்போதே அவன் அதிகாரத்தைப் பறித்து ஆணையிடுகிறேன்" என்று சொல்லி, அருகில் நின்றிருந்த காயத்ரியிடம், "போய் விசிடப் பத்திரமும் ராஜ முத்திரையும் எடுத்து வா" என்றேன்.

சற்றைக்கெல்லாம் காயத்ரி ஓலையும் முத்திரையும் எடுத்து வந்து அமைச்சர் கொண்டமராசலிடம் கொடுக்க, தகுந்த ஆணைகளை அவர் எழுதி, முத்திரை பதித்து என்னிடம் கையொப்பம் பெற்றுக்கொண்டார்.

என் சினம் தணிந்தது.

"வழக்கமான நாடகத்தை நடத்துங்கள்" என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன்.

பிரகலாத நாடகம் நடைபெற்று முடிந்தபோது இரவு வெகு நேரமாகிவிட்டது. நிர்மலமான நீல வானத்தில் முழுநிலவு பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நல்ல காரியம் செய்தோம் என்ற மனநிறைவுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது கூடவே யாரோ வருவது தெரிந்தது.

திரும்பிப் பாத்தேன். காயத்ரி

"என்ன விஷயம்? வாயாலேயே சொல்கு. நீயும் அபிருயம் பிடிக்கவேண்டாம்" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தி, பெரிய ராணியின் விருப்பப்படி தாங்கள் தலைநகருக்குத் திரும்புவதே நல்லது ஆசாரிய வெங்கட தாதையா விஜயநகரத்துக்கு வருவதாக இருப்பதால் அந்தச் சமயம் தாங்கள் அங்கே இருந்தால் அவரிடம் பேசி, சின்னாதேவி விடுபடுவதற்கு வழி காணலாம் என்று தங்கள் அன்னை சொல்வது நியாயம்தான்" என்றான்.

"ஓ, எனக்கு வந்த விசிடத்தை எனக்குத் தெரியாமல் படித்திருக்கிறாய்? அப்படித் தானே?" என்று கடுமையாகக் கேட்டேன்.

"வேண்டுமென்று படிக்கவில்லை சக்ரவர்த்தி. ஓலையும் ராஜமுத்திரையும் எடுத்து வருவதற்காகத் தங்கள் கூடாரத்துக்குச் சென்றபோது, பெரிய ராணியின் விசிடம் காற்றில் பறந்து விழுந்திருப்பதைக் கண்டேன். தற்செயலாக அந்தக் கடைசி வாசகங்கள் கண்ணில் பட்டன. தங்கள் அன்னையாரின் அந்த வேண்டுகோளை மட்டும் ஏன் சக்ரவர்த்தி மறைத்தீர்கள்? அப்பாழிக்கு வேண்டுமானால் தெரியவேண்டாம், எனக்குக் கூடத் தெரியக் கூடாதா? என்னிடம் சொல்லவில்லையே?" என்றாள் காயத்ரி.

"கொண்டபள்ளியை வெற்றிகொண்டு வீரபத்ரனைச் சிறைபிடித்து உன்னிடம் ஒப்படைத்த பிறகுதான் மற்றதெல்லாம், காயத்ரி" என்றேன்.

"என் மீது தாங்கள் எவத்துள்ள அன்பு..." என்றவள், குரல் நெகிழ்ச்சி அடைந்ததால் மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினாள். என்னை நோக்கி முகத்தை உயர்த்தியபோது அவள் விழிகளின் ஓரத்தில் ஈரத்தைக் கண்டேன். சில விநாடிகளுக்குப் பின் சுதாரித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

"சக்ரவர்த்தி, தங்கள் சாம்ராஜ்யத்தின் கோடானுகோடிப் பிரஜைகளில் நான் ஒருத்தி. சாதாரணமான ஒருத்தி, என் சபதம் பலிப்பதாலோ, வீரபத்ரனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் நிறைவேறுவதாலோ என் ஒருத்திக்குத்தான் திருப்தி, சந்தோஷம் என் விருப்பத்தை எப்போது வேண்டுமானாலும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால் தங்கள் விஷயம் அப்படியல்ல. காதலில் லெற்றி பெற்று, சின்னாதேவியை அடைவதால் தாங்கள் பெறக்கூடிய சந்தோஷம் மகத்தானது. தங்கள் மகிழ்ச்சி இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் மகிழ்ச்சி, தாங்கள் மனநிறைவுடன் இருந்தால் குடிமக்களுக்கு கேடும் கிடைக்கும். தயவுசெய்து தயங்காதீர்கள், சக்ரவர்த்தி. விஜயநகரத்துக்குப் புறப் படுங்கள் ஆசாரிய லெங்கட தாதையாவைப் பார்த்துப் பேசுங்கள். தங்கள் மனோரதம் முதலில் நிறைவேறட்டும்..."

இத்தனை நீளமாயும் இவ்வளவு உருக்கமாயும் காயத்ரி பேசி முடித்தபோது என்னால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. பலபல வருடங்களாக நெஞ்சத்தில் பூட்டி வைத்திருந்த ஒரு தார்மிக சபதம் நிறைவேறப்போகிற தருணத்தில் அதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கிறானே! அதுவும் என் பொருட்டு? "சரி, நீயும் என்னுடன் புறப்பட்டு விடு," என்றேன்.

அப்பாஜி கொண்டபள்ளி படையெடுப்புக்கு நல்ல நாள் குறித்துச் சொன்னதும், நான் திட்டங்களை மாற்றியமைத்தேன். "நான் தலைநகருக்குத் திரும்புகிறேன், கொண்டபள்ளிப் படையெடுப்புக்கு ராயதேவ உடையாரின் மகனான தளபதி தனஞ்சய உடையார் தலைமை தாங்கட்டும்" என்றேன்.

"திடீர் திடீரென்று தாங்கள் திட்டங்களை மாற்றுவது ஏனென்றுதான் புரியவில்லை" என்று அப்பாஜி லேசாக முணுமுணுத்த போதிலும் தனஞ்சய உடையாரைத் தளபதி

யாக்கியதற்கு மறுப்புச் சொல்லவில்லை. ஏனெனில், மதுரையில் விக்ரமநாத நாயகன் ஒரு புதிய குலத்தைத் தோற்றுவிக்கப் போவது போலவே, இந்த இளைஞன் தனஞ்சய உடையாரும் கர்நாடகத்தில் ஒரு புதிய குலத்தைத் தொடங்கக்கூடிய சகல நகுதிகளும் உள்ளவன் என்று எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு அப்பாஜிக்கும் அப்படியே.

தலைதகரில் நுழைந்ததும் முதலில் அம்மாவின் அரண்மனைக்குத்தான் போனேன். பூஜையில் இருந்த வருக்கு ஒருபுறம் திருமலாதேவியும் மற்றுபுறம் என செல்வன் திருமலையும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

திருமலாதேவி என்னைக் கண்டதும் எழுந்தோடி வந்து நமஸ்கரித்தாள். தோளைத் தொட்டுத் தூக்கி நிறுத்தினேன். அவள் உடம்பில் ஒரு மெல்லிய சிலிப்பப் படர்வதை நான் உணர்ந்த அதே சமயம் அவளும் உணர்ந்து மெள்ள விலகி, காயத்ரியின் அருகில் போய் நின்றாள்.

என் செல்வன் எழுந்து மெதுவே நடந்து வந்தான். எவ்வளவு வளர்ந்து விட்டான் குழந்தை!

அவன் தயங்கி நிற்பதைக் கண்டு அவன் பாட்டி சிரித்தாள். "வேறு யாருமில்லை, திருமலை! உன் அப்பாதான்!" என்றவர், என்னிடம், "மூன்று வருடத்துக்கு மேலாகி விட்டதல்லவா? உன் பிள்ளைக்கு உன்னை அடையாளம் தெரியவில்லை" என்றார்.

"ஆமாம் தாயே! இது நான் எதிர்பார்த்ததைவிடப் பெரிய படையெடுப்பாக வளர்ந்துவிட்டது. இன்னும்கூட முடிந்தபாடில்லை. கஜபதி பிரதாபருத்ர தேவரும் அவருடைய பிள்ளை வீரபத்ரனும் கொண்டபள்ளி கோட்டையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பிடிப்பதற்கு ஒரு படையை அனுப்பிவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன்" என்றேன்.

அன்னை என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

"கிருஷ்ணா, உன்னிடம் ஒன்று கேட்கட்டும்மா?" என்றார்.

"கேளுங்கள், அம்மா" என்றேன்.

"கிருஷ்ணா, கஜபதிகள் நமக்குப் பகைவர்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்களுடைய தெய்வ பக்தியும், சாஸ்திர ஞானமும், ஆலயத் திருப்பணிகளும், தானதர்மங்களும், மதப்பற்றும் கூடு இணையற்றவை. ஆகவே..."

"ஆகவே, அம்மா?"

"அவர்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்று. உன் ராஜ்யத்தோடு சேர்த்துக் கொள். வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால்..."

"ஆனால், அம்மா?"

"ஆனால், எல்லாப் பகைவர்களையும் போலப் பிரதாபகுதர் தேவரையும் அவருடைய பிள்ளையையும் நினைக்காதே. அவர்கள் உயிருக்கு ஆபத்து விளைவிக்காதே" என்றார் அன்னை.

நான் காயத்ரியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். இரும்பு போல் இறுகியிருந்தது.

40

அன்னையாரின் அரண்மனையில் சேவகர்களும் பணிப்பெண்களும் உற்சாகமாகப் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும் இருந்தார்கள். பூஜை அறையில் மணி அடிக்கும் ஓசை கேட்டது. தங்கக் கூண்டில் அம்மா வளர்க்கும் பச்சைக்கிளி திச்சீச்சென்று கத்தியவாறு கொய்யாப் பழத்தைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது. வெளியே நந்தவனத்தில் ஒரு புள்ளி மான்குட்டி தாவிக்கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. உலகம் மொத்தமும் சந்தோஷமாக இருக்கும்போது, பூமி கவலையற்றுச் சமுனறு கொண்டிருக்கும்போது, எனக்கு மட்டும் ஏன் சிக்கலுக்கு மேல் சிக்கலாக ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது?

ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்காக அவசரமாகத் தலைநகருக்குத் திரும்பி வந்தால், அம்மா அதைப்பற்றிப் பேசாமல் பிரதாபகுதர் கஜபதியின் குடும்பத்துக்குத் தீங்கு விளைவிக்காதே என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்! இளவரசன் வீரபத்ரனைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்று துடித்துக் கொண்டிருக்கும் காயத்ரியின் திட்டத்தில் மண்ணை அள்ளிப் போடுகிறார்!

ஏன் ஏன் வாழ்க்கையில் மாத்திரம் இப்படிக்குன்றுபடிகள் உண்டாக வேண்டும்!

அன்னையாரின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக பேச்சை மாற்றினேன். "உங்களுக்குச் சொல்ல மறந்து விட்டேனே, அம்மா? நீங்கள் அடிக்கடி உயர்வாகச் சொல்லீர்களே, சைதன்யர், அவர் கவிங்கத்தில்தான் இருக்கிறார். தரிசித்து வணங்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். முடியவில்லை" என்றேன்.

சைதன்யரைப் பற்றிப் பேச்செடுத்து முட்டான் தனம் என்பது ஒரு நொடியில் விளங்கியது.

"வங்க தேசத்தில் பிறந்தவர் சைதன்ய மகா பிரபு. ஆனால் கஜபதியின் கலிங்க தேசத்தில்தான் அவரால் சர்வ சகந்திரமாக நடமாட முடிகிறது. அவருடைய ஏராளமான சீடர்கள் கலிங்கத்தில்தான் இருக்கிறார்கள்," என்று ஆரவத்துடன் பேசத் தொடங்கிய அம்மா, "பிரதாபகுத்ர தேவர் அவரிடம் எத்தனை பக்தி வைத்திருக்கிறார் தெரியுமோ?" என்றார்.

ஏனதான் இந்தப் பேச்சை எடுத்தோமோ என்று மனக்குள்ளாக என்னை நானே சபித்துக்கொண்டு, "அப்படியா?" என்று செயற்கையாக ஆச்சரியம் காட்டினேன்.

"ஆமாம், கிருஷ்ணா, தன் அரண்மனைக்குச் சைதன்யர்களை வரவழைக்கப் பல தடவை முயற்சிகள் செய்தாராம் பிரதாபகுத்ரர். செல்வந்தர்கள் வீட்டில் காலடி வைப்பதில்லை என்று வைராக்கியம் கொண்டிருந்த சைதன்யர் அரண்மனைக்கு வர மறுத்துவிட்டாராம். ஒருநாள் பிரதாபகுத்ரரே அவருடைய இருப்பிடத்துக்குப் போய், சைதன்யர் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்த சமயம் தடாலென்று அவர் காலடியில் விழுந்து விட்டாராம். சைதன்யர் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, 'ஐயோ' என்று அலறிவிட்டாராம். ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தின் மன்னர் தன் காலில் விழுந்தாரே என்றா அலறினார்? அதுதான் இல்லை. பதவியிலும் செல்வத்திலும் மூழ்கியிருக்கும் ஒருவனின் உடம்பு தன் உடம்பின்மீது பட்டு விட்டதே என்பதற்காகப் பதறிப் போய்விட்டார்! மன்னருடன் பேசுவேயில்லை. பிறகு மற்றவர்கள் பரிந்து பேசியதால் பிரதாபகுத்ரரைத் தன் கோஷ்டியில் சேர்த்துக் கொண்டாராம். இப்போதுகூட சைதன்யர் சங்கீர்த்தனங்

கள் பாடிக்கொண்டு தெருவில் போகும் போது, பிரதாபகுத்ரர் காலில் பாதரசை இல்லாமல் கையைக் கடடிக்கொண்டு அவர் பின்னாலேயே போகிறாராம்."

அம்மா சொல்லச் சொல்ல நான் காயதரியின் முகத்தை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அம்மாவின் பேச்சைக் கேட்டு முதலில் திடுக்கிட்டு முகம் வெளிறிப் போனவள், இப்போது முறுவல் காடிக் கொண்டிருந்தாள். என்னைக் காட்டிலும் சிறப்பான நடிகைதான்!

அன்னை தொடர்ந்து, "அதனால்தான் சொல்கிறேன், உதயகிரியைப் பிடித்தாய். பாலகிருஷ்ணரின் விக்ரகம் கோவிலுக்கு வந்துவிட்டது. அத்தோடு நிறுத்திக்கொள்வாய் என்று நினைத்தேன். கடகம் வரை போய்விட்டாய் போதும். ஒரு சிறந்த பக்திமானின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுத்தாதே. என்ன கிருஷ்ணா, பேச்சையே காணோம்?" என்றார்.

"இல்லையில்லை, நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான் அம்மா," என்றேன் அவசரமாக, "பிரதாபகுத்ர கஜபதி ரொம்ப நல்லவராக இருக்கலாம். ஆனால் வீரபத்ரன் என்று அவருக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கிறான். அவன் ரொம்ப மோசமானவனாம். இதோ இருக்கும் காயதரியைக் கேளுங்கள். கஜபதியின் அரண்மனையில் பல காலம் இருந்தவன். அந்த வீரபத்ரனைப் பற்றிப் பயங்கரமான விஷயங்கள் சொல்கிறான்" என்றதும்...

"காயதரிக்கு என்ன தெரியும், பாவம். அறியாப் பெண். யாராவது ஏதாவது சொல்வார்கள். நம்பி யிருப்பான்" என்று கூறி அன்பு ததும்பக் காயதரியை ஒரு பார்வை பார்த்தார் என அன்னை. பிறகு, "நல்லவருக்குப் பிறந்த பிள்ளை நல்லவனாகத்தான் இருப்பான்" என்றார்.

"அப்படிப் பொதுவாகச் சொல்லிவிட முடியுமா அம்மா? நீங்கள் எவ்வளவோ நல்லவர். பொல்லாத

பிள்ளையான நான் உங்கள் வயிற்றில் பிறந்திருக்கிறேனே?" என்றேன்.

- "நீயா பொல்லாத பிள்ளை? பேச்சை மாற்றுவதற்காக ஏதாவது பிதற்றாதே" என்று சிரித்த அன்னை, "மிரதாபருத்ர தேவருக்குக் கெடுதி விளைவிக்காதே என்று நான் கேட்டேன். விளைவிப்பதில்லை என்று எனக்கு வாக்குக் கொடு," என்றார் மறுபடியும்.

எனக்கோ வெங்கட தாத்தையானின் விஷயத்தைப் பேச வேண்டுமென்ற பதைப்பு, எனவே மற்ற வெட்டிப் பேச்சுக்களைத் தவிர்க்க விரும்பி, "ஆகட்டும், அம்மா" என்றேன்.

"அவருடைய குமாரன், யாரோ பொல்லாதவன் எனகிறாயே, அவனுக்கும் சேர்த்து" என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினார்.

செல்வன் திருமலை கலகலவென்று சிரித்தபடி இங்குமங்கும் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பிரம்மாண்டமான தூணுக்குப் பின்னால் அவன் ஒளிந்து கொள்ள, அவனைக் காணாமல் தேடுவது போல் திருமலாதேவி பாசாங்கு செய்ய, இருவரும் எட்டத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இருந்தாலும் கூட, திருமலாதேவி இருக்கும்போது சின்னாதேவியைப் பற்றிப் பேச்செடுக்க எனக்குக் கூச்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆகையால் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு கேட்டேன்:

"நீங்கள் எனக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தீர்களே... அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?"

"ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவைப் பற்றிக் கேட்கிறாயா? ஆமாம், கிருஷ்ணா. இப்போது அவர் தென்னாட்டில்தான் எலணவ ஆலயங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறாராம். கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் இங்கே வந்திருந்த ஒரு பெளராணிகர் சொன்னார், எந்த நேரமும்

விஜயநகரத்துக்கு வரக்கூடும் என்றார். அதனால்தான் உனக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு நீ தலைநகரை விட்டு எங்கேயும் போகாதே" என்றார்.

"போகமாட்டேன்" என்ற தாய்க்கு உறுதி கூறிவிட்டு, திருமலையைத் தூக்கித் தோளில் சாத்திக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

கூடவே காயத்ரியும் வந்தாள்.

நந்தவனத்தில் ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி பறப்பதைப் பார்த்த திருமலை அதைப் பிடிப்பதற்காக ஓடினான். "இரு, இரு, நானே பிடித்துத் தருகிறேன்" என்றாள் காயத்ரி.

"உனக்கு ஏமாற்றமாகிவிட்டது. இல்லையா காயத்ரி?" என்றேன்.

"எது, சக்ரவர்த்தி?" என்றாள்.

"வீரபத்ரனைச் சிறைப்பிடித்து, அவன் உயிரை மாய்த்துப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய். அது கூடாது என்று அம்மா சொல்லி விட்டாரே?"

"சிறைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேனே தவிர, அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நானும் சொல்லவில்லையே" என்றாள் காயத்ரி.

"பின்னே எப்படி அவனைப் பழிவாங்கப் போகிறாய்?"

"உயிரே போகிற மாதிரி அவனை அவமானப் படுத்துவேன். ஆயுள் பூரா நினைத்து நினைத்து அவன் புழுங்கும்படி செய்வேன்."

"எப்படிச் செய்யப்போகிறாய்?" என்று கேட்டேன்.

“சமயம் வரும்போது சொல்கிறேன், சக்ரவர்த்தி” என்றான் அவன்.

நான் சிரித்துவிட்டேன். “காயத்ரி, உனக்கு ஒன்று சொல்லட்டுமா? அவ்வப்போது எனக்குத் தோன்றுகிற ராஜநீதிகளையும் ஏற்படும் அனுபவங்களையும் தனித்தனியே குறித்து வைத்திருக்கிறேன். அதையெல்லாம் சேர்த்துத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்று என் ஆசை. அப்படி அது வெளிவந்தால், ‘சமயம் வரும்போது சொல்கிறேன்’ என்று அதற்குத் தலைப்பு வைக்கப் போகிறேன். ஏனென்றால், என் வாழ்க்கையில் மிக அதிகமாகக் கேட்ட வாக்கியம் அதுதான்” என்றேன்.

“என் பாக்கியம், சக்ரவர்த்தி” என்று குனிந்து நன்றி கூறினான் வேடிக்கையாக. பின்னர், “வீரபத்ரனைக் கொன்று விடாமல் உயிரோடு பிடித்துத் தலைநகருக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று தங்கள் தளபதியான தனஞ்சய உடையாருக்குச் செய்தி அனுப்பினால் நல்லது என்று தோன்றுகிறது. போரில் அவனைக் கொன்று விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

“ஆகா! எதிரியிடம் என்ன கருணை!” என்று கேலி செய்தேன். ஆனால் அவன் பேச்சில் அர்த்தம் இருப்பதை உணர்ந்து அவன் விருப்பப்படியே தனஞ்சயனுக்கு செய்தி அனுப்பினேன்.

அவன் விடைபெற்றுக்கொண்டு போன பிறகு இன்னொன்றும் செய்தேன். தென்னாட்டில்தான் வெங்கட தாதையை இருக்கிறார் என்று அளனை கூறியதால், அவர் எந்தப் பகுதியில் கேசுத்ராடனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதைச் சேவகர்களை அனுப்பி அறிந்து வரும்படி ஜங்கமய்யாவிடம் பொறுப்பு ஒப்படைத்தேன்.

அன்று முழுதும் அமைச்சர்களுடன் மத்திரா லோசனைக் கூட்டத்திலேயே பொழுது நகாந்து விட்டது. ஏறத்தாழ மூன்று வருடத்துக்கு மேலாகத் தலைநகரில் நானும் அப்பாஜியும் இல்லாததால், தற்காலிகமாகச் சில சட்டதிட்டங்கள் செய்து வைத்திருந்தார்கள். அவைகளில் கொள்ள வேண்டியவைகளைக் கொண்டு, தன்ன வேண்டியவைகளைத் தள்ளினோம். அடுத்து, சில புதிய விஷயங்களையும் பரிசீலனை செய்தோம்.

முக்கியமான ஒன்று, ‘மதுரா விஜயம்’ என்ற நூலைப் பற்றியது. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்த முன்னோர்களில் ஒருவரான குமார கம்பணரின் பத்தினி கங்காதேவி இயற்றிய நூல் இது.

சேதுபந்த ராமேசுவரம் வரை படையெடுத்துச் சென்று, மதுரையில் இருந்த கல்தானின் ஆட்சியைக் குமார கம்பணர் முறியடித்தபோது, அவருடன் கூடவே சென்றவர் கங்காதேவி. அப்போது ஏற்பட்ட அனுபவங்களை அற்புதமான சம்ஸ்கிருத நடையில் விவரித்திருந்தார். ‘மதுரா விஜயம்’ நூலில் வெறியர்களின் அட்டகாசத்தினால் மதுரை மாநகரம் எப்படியெல்லாம் பாழ்பட்டிருந்தது என்பதை அவர் சொல்லியிருந்த விவரங்கள், படிக்கும் எவர் கண்ணிலும் ஜலம் வரவழைக்கும்.

அந்த நூலைத் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று கவிஞர் அல்லலானி பெத்தண்ணா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பொறுப்பை அவரிடமே ஒப்படைப்பதென முடிவு செய்தோம்.

அடுத்ததாக, எதிராஜன் விடுத்திருந்த ஒரு வேண்டுகோள்.

பல ஆலயங்களில் பற்பல ஆண்டுகளாகப் பணி புரியும் தேவதாசிகளுக்கு முறையான உரிமைகள்

வழங்கப்படுவதில்லை என்பது அவன் புகார். இது பற்றி விசாரணை செய்வதென்றும், மூன்று தலைமுறையாகப் பணிபுரியும் நாட்டிய மங்கையரின் குடும்பத்தினருக்குப் பல்லக்கு வைத்துக்கொள்ளும் உரிமை வழங்குவதென்றும் தீர்மானித்தோம்.

மூன்றாவதாக, கணவனை இழந்த பெண்கள் உடன்கூட்டை ஏறுவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னேன், அப்பாஜி மட்டுமல்ல, மற்றப் பிரதானிகளும் கூட இதற்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. நீண்ட விவாதத்துக்குப் பின், மனைவி தானாக விரும்பினால்தான் உடன்கூட்டை ஏறலாமென்றும், அவளை யாரும் கட்டாயப் படுத்திச் சிதையில் தள்ளக் கூடாதென்றும் ஆணை பிறப்பித்தோம். ஆனால் இந்த ஆணை அமுல் செய்யப்படும் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

அமைச்சரவைக் கூட்டத்தின் முடிவில் அப்பாஜி, "இன்று விவாதித்த விஷயங்கள் எல்லாமே பெண்களைப் பற்றியது. பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் என்றாலே சக்ரவர்த்தியின் இருதயம் பாகாய் உருகி விடுகிறது" என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

"இருக்கட்டுமே? என்னைப் பெற்றவளும் பெண். என் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டவளும் பெண். சாம்ராஜ்யத்தின் ஐனத்தொகையில் சரிபாதிப்பேர் பெண்கள்" என்று பதிலளித்தேன்.

அரசாங்கக் கடமைகளையும் அன்றாடக் கடமைகளையும் முடித்துக்கொண்டு சயன் கிரகத்துக்குத் திரும்பியபோது இரவு வெகு நேரமாகி விட்டது.

பள்ளியறைக்குச் சிறிது தூரத்தில் வரும்போதே யாரோ இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் குரல் கேட்டது. யாரோ அல்ல. திருமலாதேவிதான்.

'என்ன ரக்ஷிஸோ நீனு யாதவ சிரோமணி, முன்ன த்ரௌபதியிமாண காயித் க்ருஷ்ண'

என்ற புரந்தர தாஸரின் வரிகள் அந்த இரவின் தீசபத்தில் குழலிசை போல் காற்றில் மிதந்து வந்தன.

தோளில் குழந்தையைச் சாத்திக்கொண்டு முதுகில் தட்டியபடியே, குறுக்கும் நெடுக்கும் நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் திருமலாதேவி. குழந்தை தூங்கி விட்டான் என்பதை அவளுடைய தோளுக்கு மேல் தெரிந்த சொக்கிய கண்கள் காட்டின.

"பாரதப் பெண்களின் பண்பாட்டுக்கே விரோதம் தீ செய்வது! கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா என்று கணவனின் பெயரைச் சொல்லலாமா?" என்று கேட்ட வண்ணம் நான் உள்ளே நுழைந்ததும்...

அவள் மெதுவே சிரித்துவிட்டு, "உஷ! குழந்தை தூங்குகிறான்" என்று கூறி வாசல்புறம் சென்றாள்.

"எங்கே போகிறாய்?" என்றேன்.

"தாதியைக் கூப்பிட்டு, திருமலையை அவளிடம் கொடுக்க வேண்டும். இனி அவள் பார்த்துக்கொள்வாள்" என்றாள்.

"வேண்டாம்" என்று சொல்லி அவளை என்னிடம் வாங்கிக்கொண்டேன். "இன்று என்னுடனேயே படுக்க வைத்துக் கொள்கிறேன்" என்றேன்.

மஞ்சத்தில் மெதுவே கிடத்தி, பட்டுப் போர்வையை அவன் தூக்கம் கலையாமல் மெல்லப் போர்த்தினேன். திருமலாதேவி என்னையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன பார்க்கிறாய், தேவி?" என்றேன்.

“ஒன்றுமில்லை... இந்தக் குழந்தையிடம் தங்களுக்கு அவ்வளவாகப் பாசம் ஏற்படாது என்று நினைத்திருந்தேன்...”

“அசடு! இவன் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறேனாக்கும்” என்றவன், “நீ ஏன் அப்படி நினைத்திருந்தாய்?” என்றேன்.

அவள் நாணத்துடன் தலைகுனிந்து பேசாமலிருந்தாள்.

“சொல்லு திருமலா” என்று வற்புறுத்தினேன்.

“வந்து... இது தாங்கள் விருப்பமில்லாமல் பெற்றுக் கொண்ட பிள்ளை... ஏதோ ஒரு ஆத்திரத்தில்... கோபத்தில்... ஏமாற்றத்தில் பிறந்த குமாரன்...”

“ஓ! அப்படியா நினைக்கிறாய்?” என்றேன். “வேண்டுமானால் ஆத்திரமில்லாமல், கோபம் இல்லாமல், ஏமாற்றம் இல்லாமல் இன்னொரு குழந்தை விரும்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்தச் சப்ரமஞ்சக் கட்டிலில் நிறையவே இடம் இருக்கிறது, வா” என்று நான் நகர்ந்து கொண்டதும்...

கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டுவிட்ட மாதிரி காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு ஒதுங்கிக் கொண்டாள் திருமலாதேவி. “நான் ஒரு விரதம் மேற்கொண்டிருக்கிறேன், சக்ரவர்த்தி. இது ஒரு வேள்வி. தவம். தங்களுடைய இதயத்தில் ஒரு பாதி எனக்குத் தந்திருக்கிறீர்கள். தெரியும். இன்னொரு பாதிக்கும் உரியவன் வரட்டும். அதுவரையில் என் தவத்தைக் குலைக்காதீர்கள்” என்ற இரு கை குவித்து வேண்டிக்கொண்டுவிட்டுத் தனக்கென உள்ள சிறிய மஞ்சத்தில் படுத்துக்கொண்டாள்.

எனக்கு என்மீதே கோபம் வந்தது. சின்னாதேவியின் மேலுள்ள காதலால் - அல்லது காதலென்ற பெயரால் -

யெளவனமும் அழகும் நிறைந்த ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழடித்துக் கொண்டிருப்பது நியாயம்தானா என்று என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன். சின்னாதேவியிடம் எனக்கு இருப்பது காதல்தானா என்றே எனக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவளை அடைவதற்குத் தடைகள் ஏற்பட ஏற்பட அவளை அடைந்தே தீருவது என்ற வெறி அதிகரித்துக்கொண்டே போவதைப் பார்க்கையில் அது காதலல்லவோ, வெறும் வீம்பே என்றுகூடத் தோன்றியது.

என சிந்தனை கொடுமையான பிரதேசங்களில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்ததால், அதை நீக்க வேண்டி, “தேவி, நீ ரொம்ப நன்றாகப் பாடுகிறாயே? இன்றைக்குத்தான் கேட்டேன்” என்றேன்.

“ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் இருந்தபோது முறையாகப் பயின்றேன், சக்ரவர்த்தி. எனக்குச் சங்கீதப் பயிற்சி அளித்த வித்வான்கள் தாளப்பாக்கம் அனனமாச்சாரியாரின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களில் சிலர் இன்று வந்திருக்கிறார்கள். தங்களைப் பார்த்து ஏதோ விண்ணப்பம் கொடுக்க வேண்டுமாம்” என்றாள்.

“தாளப்பாக்கம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களா -! அட்டா! சாயந்தரமே சொல்லியிருக்கலாமே அவர்கள் வந்திருப்பதை?”

“சக்ரவர்த்தி ராஜ்ய விவகாரங்களில் மூழ்கி யிருந்ததால் சொல்லவில்லை. நாளைக் காலை அழைத்து வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

சுந்தலை வகிட்டுடுத்து ஹம்ச திலகமும், செவிகளில் ஸர்ப்ப குண்டலமும், மூக்கில் புல்லாக்குடன் கூடிய வைரமூக்குத்தியும், கழுத்தில் தரிசரமூலு என்று மூன்று வட வெண்முத்து மாலையும், மணிக்கட்டிகள் அருகே கடிக

வளையமும் அணிந்து. ஒரு தோளும் ஒரு புஜமும் தெரியும்படி வெண்பட்டுச் சேலையை மார்பின் குறுக்காகப் போர்த்திக்கொண்டு படுத்திருந்த அவனை வெகுநேரம் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு திருமலையை அணைத்துக்கொண்டு படுத்தேன்.

மறுநாள் திருமலாதேவிக்குச் சங்கீதப் பயிற்சியளித்த ஆசிரியர்கள் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். எல்லாருமே ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். புகழ் பெற்ற இசைப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த பேரறிஞர்கள் என்று அவர்கள் முகத்தின் பிரகாசமே தெரிவித்தது.

அன்னமாச்சாரியார் ஒரு தவச் சீலர். சில காலம் சாளுவ நரசிம்ம சக்ரவர்த்தியிடம் அமைச்சராக இருந்தார். திருவேங்கடமுடையானைத் தவிர வேறு யாரையும் பாட மாட்டேன் என்று வைராக்கியம் கொண்டிருந்தவர். தம்மைப் பற்றி ஒரு பாட்டு இயற்றும்படி சாளுவ நரசிம்மர் அவரை வற்புறுத்தியதாகவும் அது பிடிக்காமல் அவர் திருமலைக்குச் சென்று அங்கேயே தங்கிவிட்டதாகவும் சொல்வார்கள்.

இதைப் பற்றிக் கொஞ்ச நேரம் வந்தவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

அவர்களுடைய தலைவராகத் தோன்றிய பெரியவர், "சக்ரவர்த்தி ஓர் உபகாரம் செய்யவேண்டும்" என்றார்.

"காததிருக்கிறேன். சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"அன்னமாச்சாரியார் இயற்றிய ஏராளமான கிருதிகளைச் செப்பேடுகளில் பொறித்திருக்கிறார்கள். சில கிருதிகள்தான் வெளிவந்துள்ளன. வேறு ஏராளமான கிருதிகளைத் திருமலை வெங்கடேசப் பெருமானின் கோவிலில் ஓர் அறையில் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் செப்பேடுகளை எங்களுக்குப் பெற்றுத் தந்தால்

இசையுலகத்துக்குப் பெரும் தொண்டாக இருக்கும்" என்றார் பெரியவர்.

"அதிலென்ன கஷ்டம்? நீங்கள் கேட்டால் கொடுக்க மாட்டேன் என்றா சொல்வார்கள்?"

"கொடுக்க மாட்டேன் என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின உத்தரவு இல்லாமல் அந்தக் கோவில் அறையைத் திறக்க மாட்டார்களாம். திறக்கக் கூடாதாம்."

நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். "ஆசாரியா தென்னாட்டில்தான் இருக்கிறாராம்... அவர் வந்ததும்..."

- என்று நான் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அந்தப் பெரியவர் குறுக்கிட்டார் "இப்போது அவர் திருமலையில் தான் இருக்கிறார். சக்ரவர்த்தி அங்கே விஜயம் செய்தால்... ஆசாரிய வெங்கடதாத்தையாவிடம் சொல்லி..."

பாதாதிகேசம் ஒரு படபடப்பு பரவியது என்னுள்.

"திருமலையிலா இருக்கிறார்? நாளை தினமே புறப்படுகிறேன்." என்றேன் உற்சாகமாக. "ஒவ்வொரு படையெடுப்பின் முடிவிலும் திருமலைக்குப் போய்ச் காணிக்கை செலுத்துவது என் வழக்கம். இந்தத் தடவை இன்னும் அதைச் செலுத்தவில்லை. அதைத்தான் ஏழுமலையான் உங்கள் மூலம் ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறார். கட்டாயம் போகிறேன்."

வந்திருந்த வித்வான்கள் வெகுவாகச் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

நானும்தான்.

பைத்தியக்காரனான நானும்தான். அடிமுட்டாளான நானும்தான். ஏமானியான நானும்தான்.

41

திருப்பதிக்கு என் அன்னையும் திருமலாதேவியும் குழந்தை திருமலையும் ராஜ குடுமபத்துப் பரிவாரங் களுடனும் பாதுகாப்புப் படைகளுடனும் முன்னதாகச் செல்வதென்றும், நானும் அமைச்சர் வடமலையண்ணனும் எதிராஜனும் பிற்பாடு நடந்து போவதென்றும் முடிவாயிற்று. தலைநகருக்குப் பாதுகாப்பாக அப்பாஜி தங்கிலிட்டார்.

திருமலாதேவி என் செல்வன் திருமலையுடன் புறப்பட்டபோது அரண்மனை வாசல் வரையில் வந்து வழியனுப்பினேன். குழந்தையை அப்பாஜியிடம் நீட்டி, "ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள் அப்பாஜி" என்றாள் திருமலாதேவி.

அவர் இரண்டடி பின்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டாரே யொழியத் திருமலையை வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. தொட்டு ஆசீர்வதிக்கவுமில்லை. "ஏழுமலையானின் கட்டாட்சம் இருந்தால் போதும், நான் சாதாரண மனிதன்" என்று கூறினார்.

அப்பாஜி சில சமயங்களில் சுட்டுப்பெட்டித்தனமான ஆசாரங்களை அனுஷ்டிப்பவர். அருகில் வரும் அந்நியர் களைப் பற்றி எப்போதும் சந்தேகிப்பார். குளிந்தாரோ குளிக்கவில்லையோ, புத்தாடை அணிந்தாரோ இல்லையோ என்றெல்லாம் எண்ணி, அவர்களிடமிருந்து விலகிக் கொள்வார். அதுபோல்தான் இதுவும் என்று நினைத்து மனசுக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். ஆனால், ஒரு

நாள்கூட அவர் திருமலையைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சிக் குலவி நான் பார்த்ததில்லை என்பதும் நினைவு வந்து என் நெஞ்சில் ஒரு நெகுடல் ஏற்படுத்திற்று.

திருமலையின் அடிவாரம்.

சிறிது தூரம் ஏறினோம். ஒருபுறம் எதிராஜன் சம்ஸ்கிருத கலோகங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். இன்னொரு புறம் வடமலையண்ணன் ஆழ்வார் பாசரங் களைப் பாடினார். அந்த இனிய விடிகாலை வேளையில், ஏங்கெங்கு நோக்கினும் மரங்களும் செடிகளும் மாள்குட்டிகளும் குரங்குகளும் பறவைகளும் கண்ணில் படாது, அலகிலா விளையாட்டுடையானின் தாள்களை நினைக்கச் செய்தன.

ஓரிடத்தில், "சக்ரவர்த்தி, தாங்கள் இங்கே நேராகவே நடக்கலாம்" என்றார் வடமலையண்ணன்.

"இதுவரையில் நேராகத்தானே நடந்து வருகிறேன்? வளையவில்லையே?" என்று சிரித்தேன்.

"தங்களது முந்தின பயணங்களின்போது யாரும் சொல்லவில்லை போலிருக்கிறது. இங்கே சுற்றுப் புறங்களைப் பாருங்கள்" என்றார், பார்த்தேன்.

"இந்தப் படிசூழல் பாறைகளும் கன்னங்கரேலென்ற நிறத்தில் வழவழவென்று இருப்பது தெரிகிறதா, சக்ரவர்த்தி?" என்று கேட்டார் வடமலையண்ணன்.

"தெரிகிறது" என்றேன்.

"இந்தப் படிசூழல் கற்கள் விஷ்ணுவின் அம்சமான சாளக்ராமம் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். அதனால் நமது பாதங்களால் மிதிகக்கூடாது என்று, தவழ்ந்து முழங்காலால் நடந்து போவதுண்டு. தங்களுக்கு அது சிரமமாக இருக்கும் என்பதால்."

"இறைவனின் சந்நிதியை அடைவது எப்போதுமே சிரமமான காரியம்தான்" என்று கூறி, முழங்காலை முடித்துக் கொண்டு தலமுந்து நடக்கத் தொடங்கினேன். எதிராஜனும் வடமலையண்ணனும் கூட அவ்வாறே வந்தார்கள்.

"இந்த இடத்துக்கு முழங்கால் முடிச்சு என்று பெயர். சரியாகத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள்" என்று எதிராஜன் சிரித்தான்.

அந்த இடத்தைத் தாண்டியதும் நிமிர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினோம். முழங்கால்களில் வேகான ரத்தக்கிஷு இருந்தது. முதுகு கொஞ்சம் வலிந்தது. அவ்வளவே.

உச்சிலேனையில் திருமலையை அடைந்து, ஸ்வாமி புஷ்கரணியில் ஸநானம் முடித்துக் கொண்டு வெங்க டேஸ்வா ஸ்வாமியின் சந்நிதியில் நெடுஞ்சாண்டிடையாக விழுந்து விழுந்து சேவித்தேன். அன்னையும் திருமலா தேவியும் குழந்தை திருமலையும் சற்று முன்னால் தரிசனம் செய்துவிட்டு, திருக்கோயிலின் பின்வீதியில் உள்ள பெரிய சத்திரத்தில் தங்கியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள மடத்தில் ஆசாரிய வெங்கட தாத்நையா தங்கியிருப்பதாகத் தெரிந்தது.

மடத்தின் வாசலிலேயே அன்னமாச்சாரியாரின் கிருதிகள் விஷயமாக வந்திருப்பவர்களைப் பார்த்தேன. தங்கள் விருப்பத்தையும் என் விருப்பத்தையும் ஆசாரியரிடம் சொன்னார்களாம். 'அதிலே என்ன தடை?' என்று சொல்லி, உடனேயே எடுத்துத் தரும்படி உத்தரவிட்டாராம். செப்பேடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கோயிலுக்குச் சந்தோஷமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இறைவன் அருளால் ஒரு வேலை முடிந்தது.

மடத்துக்குள் போனபோது, அம்மாவும் மற்றவர்களும் ஆசாரியரின் முன்னிலையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெங்கட தாத்நையா அவர்களுக்கு நல்லுரை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

நான் உள்ளே நுழைந்து பெரியவருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்கள் செய்தேன்.

"உட்கா" என்றார் ஆசாரிய வெங்கட தாத்நையா. "வைணவத் திருக்கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் நீ அரிய உதவிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். ரொம்ப சந்தோஷம். விஜயநகர அரசு பரம்பரை ஆரம்ப காலம் முதல் வைணவ சமயத்துக்குப் பெரும் பக்க பலமாக இருந்து வருகிறது. ஜனங்களில் பெரும்பாலோர் இன்று எம்பெருமான நாராயணனின் பகதர்களாக இருக்கிறார்கள் என்றால் அது உன்னால்தான்" என்றார்.

அம்மாவைத் தவிர யாரும் என்னை 'நீ' என்று ஒருமையில் அழைத்தது கிடையாது. 'சக்ரவர்த்தி' தான். 'தாங்கள்' தான். எனவே, ஆசாரியர் அப்படிப் பேசியதும் ஒரு கணம் என்னவோ போலிருந்தது. மறுகணம் தெளிவு பெற்றேன். துறவிக் கு வேந்தனும் துரும்பு என்பது ஞாபகம் வந்தது.

ஆசாரிய வெங்கட தாத்நையாவின் திருமேனியை உற்றுப் பார்த்தேன். வயது எழுபதுக்கு மேலிருக்கும் ஆனால் வஜ்ரம் போன்ற தேகம் படைத்திருந்தார். பட்டினியும் விரதமுமாக இருந்து, நடைவிலேயே தேசமெங்கும் தினம் தினம் பயணம் செய்து வருகிறவருக்கு எங்கிருந்துதான் இத்தனை வலிமை வருமோ?

ஆனால், மகானகளுடைய வலிமை தேகத்தால் கிடைப்பதல்ல. தெய்வத்தால் கிடைப்பது.

நான் என் எண்ணத்திலிருந்து விடுபட்டபோது, ஆசாரியர் என்னை நோக்கி எதுவோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. "கூமிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

"வேறெங்கோ கவனமாய் இருந்து விட்டாய் போலிருக்கிறது பரவாயிலலை" என்று முறுவல்காட்டினார் பெரியவர். "நானே உன் தலைநகரத்துக்கு வந்து உன்னை ஒன்று கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன்" என்றார்.

"கேட்பதாவது! அபசாரம் ஸ்வாமி, ஆணையிடுங்கள்" என்றேன்.

"பெரியவர்கள் ஸ்தாபித்த இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மார்க்கத்தில் பல சின்னச் சின்னப் பிளவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாப் பிரிவினரையும் இணைக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்."

"தாங்கள் விரும்பினால் செய்ய முடியாததும் உண்டா?" என்றேன்.

"அதற்கு ராஜாங்கத்தின் அங்கீகாரமும் வேண்டும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் ஏகோபித்த தலைவன் நான் என்று விஜயநகர அரசாங்கம் அறிவிக்க வேண்டும்" என்றார் வெங்கட தாத்தையா.

"இப்போதே அறிவிக்கிறேன்" என்று கூறி, அருகிலிருந்த அமைச்சர்களிடம் அவசரமாய் ஆலோசனை செய்தேன்.

அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். 'கட்டாயம் செய்' என்று கண்ணாலேயே அனுமதி தந்தார்.

ஆசாரியரின் முன்னிலையிலேயே பிரகடனம் செய்தேன். "விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கு உள்பட்டும், அதற்கு வெளியேயும் உள்ள சகலமான ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திருத்தலங்களுக்கும் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா அவர்களே இன்று முதல் தலைவராகிறார். வைணவ சமய சம்பந்தமான எல்லாச் சம்பிரதாயங்களும் அவர் சொற்படியே நடைபெற வேண்டும். திருமால் கோயில்களில்

இனி இவருக்கே முதல் மரியாதை, முதல் தீர்த்தம் தரவேண்டும்" என்று அமைச்சர் அய்யப்பராக படித்தார்.

எல்லாரையும் ஒவ்வொருவராக அருகில அழைத்து, ஆசி கூறினார் ஆசாரியர்.

அதுவரை எங்கள் கூட்டத்தின் பின்னாலேயே நின்றுருந்தான் எதிராஜன். இப்போதுதான் அவனைக் கவனித்தார் வெங்கட தாத்தையா.

"ஓ, எதிராஜனா! எத்தனை வருடமாகிறது உன்னைப் பார்த்து!" என்றார். "நீ பாட்டுக்கு உன் தங்கையை விட்டு விட்டு கஸ்தானின் சேனையில் சேர்ந்து விட்டாயே!"

"இல்லை, ஸ்வாமி. அது நான் விரும்பிச் செய்ததல்ல. கஸ்தானின் ஆட்கள் வந்து என்னை இழுத்துப் போய்விட்டார்கள்" என்றான் எதிராஜன்.

ஒருவழியாகச் சின்னாதேவியைப் பற்றிப் பேசக் வந்ததே என்று நான் சந்தோஷப் பட்ட சமயம் பார்த்து, அன்னையார் குறுக்கிட்டார்.

"நமது மதத்தைப் பற்றி எனக்குப் பல சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. ஆசாரியரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் போகலாம்" என்றார்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. மதத்தைப் பற்றித் தர்க்கங்கள் நடத்தி, சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள இதுவா சந்தர்ப்பம்? சின்னாதேவியைப் பற்றிப் பேசப்போகிறேன் என்று எனக்கு வாக்களித்தவர்.

சட்டென்று புரிந்து கொண்டேன். திருமலாதேவி, என் சூழ்ந்தை, மற்றப் பரிவாரங்கள் உள்பட எல்லாரும் வெளியேறிய சமயம், காயத்ரியை மட்டும் தொடையை அழுத்தித் தன் பக்கத்திலேயே இருக்கும்படி அம்மா குறிப்புணர்த்துவதைக் கவனித்தேன். என்னை அவர் பார்த்த பார்வையிலும் அர்த்தம் இருந்தது.

நான் அடுத்த அறைக்குச் சென்றேன். ஆனால், மற்றவர்களைப் பேரகச் சொல்லிவிட்டு அங்கேயே கதவின் ஓரமாக நின்றிருந்தேன் - அளனை பேசுவது கேட்கக்கூடிய தரத்தில்.

ஒட்டுக் கேட்பது சாதாரண மனிதருக்கே கேவலம் எனறால், ஒரு மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தின் அதிபதி அப்படிச் செய்வது இன்னும் கேவலம்தான். ஆனால், காதல் என்று வரும்போது தர்மம், நியாயம், வெட்கம், மானம், கௌரவம் என்பதெல்லாம் சுற்றில் பறந்து விடும் என்பது காதலால் கட்டுண்ட காளையருக்குப் புரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

அளனைக்கும் காயத்ரிக்கும் கிண்டியிலிருந்து தீர்த்தம் வழங்கினார் ஆசாரியர்.

பிறகு, "என்னம்மா உன் சந்தேகம்?" என்று கேட்டார்.

"மன்னிக்க வேண்டும். அவர்களுையெல்லாம் பேரகச் சொல்வதற்காக அப்படிச் சொன்னேன். சந்தேகம் எதுவுமில்லை. ஒரு சொந்த விஷயம்" என்றார் அளனை.

"எதுவானாலும் சொல்லு" என்றார் ஆசாரியர்.

"தாங்கள் சின்னாதேவியைப் பற்றிச் சொன்னதால் ஞாபகம் வந்தது" என்றார் அம்மா மெதுவான, பணிவான குரலில். "என் பிள்ளை கிருஷ்ணன் அந்தப் பெண் மீது பித்தாக இருக்கிறான். அவன் சங்கு சக்கர சமாஸரணம் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கோயிலைச் சேர்ந்த தேவதாசியாக இருக்கிறான்."

"முத்திரை அளித்தவனே நான்தான்" என்றார் ஆசாரியர்.

"அதனால் அவனை அதிலிருந்து விடுவித்து, என் பிள்ளைக்குப் பத்தினியாகுவதும் தங்களால்தான் முடியும்" என்றார் அம்மா.

சில விநாடிகளுக்கு மௌனம் நிலவியதிலிருந்து ஆசாரியர் யோசனை செய்கிறார் என்று புரிந்தது.

கடைசியில் அவர் குரல் கேட்டது. "அதெல்லாம் முடிந்துபோன விஷயம். அறியாப் பருவத்தில் ஏற்பட்ட மயக்கம். இப்போது உன் பிள்ளையும் நாடாரும் சக்ரவர்த்தியாக இருக்கிறான். அந்தப் பெண்ணும் மடத்தின் ஊழியக்காரியாக ஆகிவிட்டாள். ஆலயங்களுக்காக அவ்வப்போது நாட்டியம் ஆடுவதோடு சரி. இனிமேல் மற்றதைப் பற்றிப் பேசிப் பிரயோசனமில்லை" என்றார். அவர் குரலில் ஒரு கண்டிப்புத் தெரிந்தது.

இடி விழுந்தாற் போலிருந்தது எனக்கு.

"ஆசாரியர் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. இதில் நமது வைணவ சமயத்தின் எதிர்காலமே அடங்கியிருக்கிறது" என்றார் அம்மா.

"என்ன சொல்கிறாய் நீ?" என்று ஆசாரியர் திகைத்தார். எனக்கும் திகைப்பாகத்தான் இருந்தது.

"நானும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்துவிட்டேன். சின்னாதேவியிடம் அவனுக்குள்ள காதல் கண்மூடித் தனமாக இருக்கிறது. தன் விருப்பம் நிறைவேறா விட்டால், தனக்கு உபகாரம் செய்யாத வைணவ சமயத்திலிருந்து விலகி, சைவ சமயத்தில் சேர்ந்துவிடப் போகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றார் அளனை.

"என்னது!" என்றார் வெங்கட தாத்தையா.

தூக்கிவாரிப் போட்டது அவருக்கு மட்டுமல்ல. எனக்கும்தான்.

ஒரு நாளும் அப்படி நான் எண்ணியது கிடையாது. அம்மாவிடம் சொன்னதும் இல்லை. இப்படி ஒரு பொய்யைச் சொல்வதோடு, இப்படி ஒரு பயமுறுத்தலையும் பிரயோகிக்கிறாரே அம்மா! ஆனால், எல்லாத் தர்ம

ரகசியங்களையும் அறிந்த அம்மா, பாவ புண்ணியங்
களுக்குப் பயப்படுகிற அம்மா, சத்தியதருக்கும் அசத்தியத்
தருக்கும் உள்ள பலாபலன்களை அறிந்த அம்மா,
பெரியோர்களிடம் என்ன பேச வேண்டும், என்ன
பேசக்கூடாது என்ற நெறிகளை அறிந்த அம்மா, இப்போது
இப்படிப் பேசுவது என்மீதுள்ள அன்பினால் என்பதை
உணர்ந்து என் நெஞ்சம் உருகியது யசோதையைப் பற்றிப்
படித்திருக்கிறேன், கௌசல்யையைப் பற்றிப் படித்தி
ருக்கிறேன், குந்தியைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால்,
பிள்ளைக்காக மனதறிந்து எந்தத் தாயும் பொய்
சொன்னதாக நான் படித்ததில்லை. அம்மா! உங்கள்
வயிற்றிலே பிறக்க நான் எத்தனை தவம் செய்திருக்க
வேண்டும்!

ஆசாரியர் லேசாக நகைத்தார்.

"உன பிள்ளை அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டான்,
பயப்படாதே" என்றார்.

"இல்லை, ஸ்வாமி. நிஜமாகவே நான் பயப்படுகிறேன்.
தாங்கள் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றறிந்த ஞானி
என்றாலும், இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளின் மனத்தை
அறிந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. தான் ஆசைப்பட்டது
நிறைவேறாவிட்டால் இவர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும்
செய்வார்கள்" என்றார் அன்னை.

வெங்கட தாத்தையா மறுபடியும் மௌனமாக
இருப்பது தெரிந்தது.

"என் குமாரன் எப்படியோ போகட்டும். அதைப்
பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால், ஜனங்களைப்
பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறேன்" என்றார் அம்மா.

"ஏன்? ஜனங்களுக்கென்ன?" என்று பெரியவர்
கேட்டார்.

"தாங்கள் சற்று முன் சொன்னீர்களே, அதேதான்.
மன்னர் ஸ்ரீவைஷ்ணவராக இருப்பதால் மக்களும்
பெரும்பாலும் வைணவ சமயத்தினராக இருக்கிறார்கள்.
அவர் சைவ சமயத்துக்கு மாறினால்? யதா ராஜா ததா
பராஜா. தாங்கள் வைணவ குலத்தின் தலைசிறந்த
ஆசாரியராக இருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் போய்
அப்படியொரு ஆபத்து வைணவத்துக்கு ஏற்பட்டு விடுமோ
என்பதுதான் என கவலை!"

என் தாய் இப்படித் துணிச்சலுக்கு மேல்
துணிச்சலாக வாதாடுவார் என்று நான் எதிர்பாரக்க
வில்லை.

ரொம்ப ரொம்ப ஜாக்கிரதையாகத் தலையை நீட்டிப்
பார்த்தேன். ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா கண்களை
மூடிக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பதைக்
கண்டேன். என் அன்னை வலது கையால் தன் வாயைப்
பொத்திக்கொண்டு பேசினாள் மரியாதையுடன். மறு கை
தரையில் ஊன்றியிருந்த போதிலும் காயத்ரியின் கையை
அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அன்னையார் தன் பலததையும்
தேரியத்தையும் அவளிடமிருந்து பெறுவது போலிருந்தது
அந்தக் காட்சி.

"அப்படியெல்லாம் நேராது. பரம்பரை பரம்பரை
யாக விஜயநகர மன்னர்கள் வைணவர்களாக இருந்து
வந்திருக்கிறார்கள். உன் குமாரனும் மாற மாட்டான்"
என்றார் ஆசாரியர். ஆனால் அவர் குரலில் சற்று முன்
தென்பட்ட உறுதியும் பிடிவாதமும் இப்போது
தளர்ந்திருப்பது போல் தோன்றியது.

"ஆசாரியர் மறுபடியும் கூமிக்க வேண்டும்" என்றார்
அன்னை. "பரம்பரை பரம்பரையாக விஜயநகர மன்னர்கள்
வைணவர்களாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று
சொல்வதற்கில்லை. சாம்ராஜ்யத்தின் ஆரம்ப கால

மன்னர்கள் சைவர்களாக இருந்தவர்கள். விருபாட்ச மன்னரும் சைவராக இருந்தவர்தான். அவர் எதனால் வைணவராக மாறினார் என்பது தாங்கள் அறிந்ததுதானே, ஸ்வாமி?"

ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா மெளனம் காத்தார். அவருக்கு அந்த வரலாறு தெரியும் போலும், எனக்குத் தெரியவில்லை.

இப்படியெல்லாம் இந்த மகானை அச்சுறுத்துவது தவறு. பெரும் தவறு என்று என் மனச்சாட்சி சொன்னாலும், எனக்காக, என் காதல் நிறைவேறுவதற்காக, சின்னாதேவியை என்னுடன் சேர்த்து வைக்கிறேன் என்று சொன்ன வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காக, என் அன்னை மேலும் மேலும் இப்படிப் பேசுவதை எண்ணி என் மனத்தில் பெருமையும் ஏற்பட்டது.

ஆசாரியரிடமிருந்து என்ன பதில் வரப்போகிறதோ என்ற தவிப்புடன் காத்திருந்தபோது...

"நாகலாம்பா, உன் குமாரனைக் கூப்பிடு" என்றார் வெங்கட தாத்தையா.

நான் ஏதுமறியாதவன் போல் முன்னே போய் நின்றேன். "அந்தப் பையன் எதிராஜனையும் கூப்பிடு" என்றார். அவனும் வந்து என் பக்கத்தில் நின்றான்.

"உன் தாயார் வெகு நேரமாக என்னிடம் உனக்காக வாதாடினார்" என்று கனம் நிறைந்த குரலில் பேசினார் ஆசாரியர். "அவருக்காக அல்ல, உனக்காக அல்ல, சின்னாதேவிக்காக அல்ல, சின்னாதேவிக்கும் உனக்கும் உள்ள பிரேமைக்காக அல்ல - வைணவ சமுதாயம் குலைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக இந்த முறைகேடான, சாஸ்திர விரோதமான அனுமதியை வழங்குகிறேன். சின்னாதேவியை அவளுடைய பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கிறேன்" என்றார்.

நிஜமாகவே என கண்களில் ஜலம் வந்துவிட்டது. "தனயனானேன் ஸ்வாமி" என்றேன், தொண்டை அடைக்க.

"அதற்கு முன் ஒரு நிபந்தனை. நீ அந்தக் கட்டாரியை எடுத்து வரவேண்டும்" என்றார் ஆசாரியர்.

நான் விழித்தேன், எதுவும் புரியாமல், "கட்டாரியா? என்ன கட்டாரி? எங்கிருந்து எடுத்து வரவேண்டும்" என்று தடுமாறினேன்.

"ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கோயிலில் உள்ள கட்டாரி எதிராஜனுடன் போ. அவன் விவரம் சொல்வான்" என்றார் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா.

ஆசாரியரை மீண்டுமொருமுறை வணங்கிவிட்டு விடைபெற்றேன். குழந்தையையும் திருமலாதேவியையும் ஆசீர்வதித்தார்.

வெளியே வரும்போது, "ஆசாரியர் என்னவோ கட்டாரி எடுத்து வரும்படி சொன்னாரே? என்ன விஷயம்?" என்று எதிராஜனைக் கேட்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி, நாம்தான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வரை சேர்ந்தே போகப் போகிறோமே... அப்போது சொல்கிறேன்" என்றான் எதிராஜன்.

"ஹூம்...! காயத்ரி ஒரு தொற்று வியாதியைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்" என்று பெருமூச்சு விட்டேன்.

"என்ன வியாதி?" என்று அவன் திகைத்தான்.

"அது ஒரு வேடிக்கையான வியாதி. பிறகு சொல்கிறேன். இப்போது மறுபடி கோயிலுக்குப் போகலாம், வா" என்றேன்.

பெருமானின் சந்நிதியை அடைந்தபோது ஒரு மேடையைக் காட்டினார் கோயில் நிர்வாகி. "சக்ரவர்த்தியின் சிலையை வைப்பதற்காக இந்த மேடையைத் கட்டித் தயாராக வைத்திருக்கிறோம். தேவியார் வந்ததும் அவருக்கும் சேர்த்துச் சிலை வைக்கலாம் என்பது சக்ரவர்த்தியின் விருப்பம் என்றார்கள். இப்போதுதான் தேவியார் வந்துவிட்டார்களே?" என்று கூறி, திருமலாதேவியை நோக்கிப் புன்னகை செய்தார்.

அந்த வெற்று மேடையை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்தேன் என மனதுக்குள் என்னென்னவோ எண்ணங்கள் ஓடின. தேவியார் வந்துவிட்டார். மெய்தான். ஆனால், நான் நினைத்தது இந்தத் தேவியையா? அல்ல... அவள்...

பிரம்மாண்டமான வெண்கல மணிகள் 'டணால் டணால்' என்று சப்தித்து நான் இருப்பது புனிதமான இடம் எனபதை ஞாபகமூட்டின.

இறைவனின் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்யும் ஸ்லோகங்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் அன்றோர்கள்.

'... திருவேங்கடவா! நீ கருணைக் கடல். எளியவா பால் அன்பு நிறைந்தவன். எல்லாம் அறிந்தவன். எங்கள் தலைவன். எங்களை உனக்கு அடியார்களாக நீயே செய்துகொள்ள வேண்டும். திருமகளன்பன் நீ. உன் திருவடிகளைச் சரணமடைகிறேன்..'

பதினாறு வகையான தானங்களைச் செய்து முடித்து வெளியே வந்து, இந்தத் திருக்கோயிலில் என முன்னோர்கள் நிகழ்த்தியுள்ள சிற்ப அதிசயங்களைப் பார்த்தபடி ரங்கநாயகலு மண்டபத்தை அடைந்தேன். இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு மாலிக்காபூர் தட்சிண பாரதத்தின் மீது படை நடத்திய சமயம், அவனுடைய குறையாடல்களுக்குப் பயந்து, ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதரின் உற்சவமூர்த்தியைச் சில காலம் இந்த இடத்தில் கொண்டு வந்து பத்திரப்படுத்தியிருந்தார்கள். அச்சம் நீங்கிய பின்னர் மீண்டும் ஸ்ரீரங்கத்துக்கே எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

மூர்த்தி இல்லாவிட்டாலும் அவரால் புனிதமடைந்த சந்நிதியைச் சேவித்தோம்.

சடாரியும் தீர்த்தமும் பெற்றுக் கொண்ட பின் அம்மாவுடனும் மற்றவர்களுடனும் பிராகாரத்தில்

அமர்ந்து, பிரசாதமாக வந்த சர்க்கரைப் பொங்கலைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, அன்னையாரைக் கேட்டேன்.

"என்னம்மா, ஆசாரியரை ஏதோ சைவர், வைணவர் என்றெல்லாம் சொல்லிப் பயமுறுத்தினீர்களே? நமது முன்னோர்கள் சைவர்களாக இருந்தார்கள் என்று வேறே ஏதோ சொன்னீர்கள். என்ன விஷயம் அது?"

"உனக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நினைத்திருந்தேன்" என்று சொல்லி அம்மா சிரித்தார். பிறகு அதைச் சொன்னார்.

அது காண பரம்பரையாக வழங்கி வந்த கதை.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தொடக்க காலத்தில் விருபாட்ச சக்ரவர்த்தி, பல உறவினர்களுடன் போராடி, ஏராளமான உயிர்களைப் பலிவாங்கி சிம்மாதனத்தைக் கைப்பற்றியவர். இறந்துபோன ராஜ குடும்பத்தினரின் ஆவிகள் அந்த அரண்மனையில் பிசாக்களாக உலவி வந்தனவாம். பயந்துபோன விருபாட்சர் அந்த அரண்மனையைக் காலி செய்து விட்டு வேறு அரண்மனைக்குப் போய் விட்டாராம். அப்போது அவர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தவராம்.

ஆனால், விஜயநகரத்துக்கு வந்த இரண்டு பெளராணிகர்களுக்கு சக்ரவர்த்தி வேறொரு அரண்மனைக்குப் போய்விட்ட விஷயம் தெரியாது. வைணவர்களான அவர்கள் பழைய அரண்மனைக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அங்கே இறந்து போன மன்னர்குல வாரிசுகள் பிசாக்களாக நடமாடிக் கொண்டிருப்பதையும் சிம்மாதனத்தில் உட்கார்ந்து தர்பார் நடத்துவதையும் கண்டு, அவர்கள் உயிருள்ள ராஜாக்கள் என்றெண்ணி, ராமாயணக் காலட்சேபம் செய்தார்கள்.

தீவிர குமாரனின் திருக்கதையை மூன்று நாள் கேட்டு முடித்ததும் அந்தப் பிசாக்களுக்குப் பிசாகத் தன்மை போய் நற்கதி கிடைத்துவிட்டதாம். 'ராமாயணத்தைக் கேட்டதால் நாங்கள் புண்ணியம் பெற்றோம்' என்று சொல்லி, சந்தோஷமாக அந்தப் பெளராணிகர்களுக்கு ஏராளமான பொற்காசுகள் தானம் செய்துவிட்டு மறைந்து போனார்கள்.

அந்த இரண்டு பெளராணிகர்களும் புதிய அரண்மனைக்கு வந்து சக்ரவர்த்தி விருபாட்சரிடம் இந்தத் தகவலைத் தெரிவிக்க, 'ராமாயணத்துக்கு இந்தனை மகிமை இருக்கிறதா?' என்று பிரமித்துப் போன மன்னர், மறுபடியும் அவர்களை ராமாயணம் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டு, மனம் மகிழ்ந்து, வைணவ சமயத்தில் சேர்ந்து கொண்டாராம்.

வைணவ மார்க்கத்தைப் பரப்புவதற்காகக் கற்பனை செய்யப்பட்ட கதையாக இது இருக்கலாம். ஆனால், விருபாட்சருக்கு முன்னால் விஜயநகர மன்னர்கள் சைவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதும், அவர் காலம் தொட்டு, வைணவர்களாக மாறினார்கள் என்பதும் உண்மையே.

எதுவானால் என்ன? அதை நினைவூட்டி ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவிடம் மனமாற்றம் ஏற்படுத்தி விட்டார் என் அன்னை.

வந்த நோக்கம் நிறைவேறிய மகிழ்ச்சியுடன், இன்னும் பல கேஷத்திரங்களைத் தரிசித்துவிட்டுத் தலைநகருக்குத் திரும்பினோம்.

செல்வன் திருமலையைத் தூக்கிக் கொஞ்சம் போதெல்லாம் என் மனதில் ஓர் எண்ணம் உருவாகி வரவர வலுப்பெற்றது.

அன்று நான் திருமலாதேவியைப் பாராகச் சென்றபோது, கூண்டில் இருந்த பச்சைக் கிளியுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் அவள்.

ஒரு லிநாடி, அவளுக்கும் இந்தக் கிளிக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டேன் தங்கக் கூண்டில் இருக்கிறதென்றாலும் கூண்டு கூண்டுதான் திருமலாதேவியும் அப்படியே. அரண்மனையின் சுக போகங்களுடன் விஜயநகர சக்ரவர்த்தியின் பட்டத்தரசி என்ற மாபெரும் சிறப்புப் பெற்றிருந்த போதிலும் இவளும் ஒரு கைதி போல, கூண்டுக்கிளி போலத்தான் வாழ்கிறாள். பழமும், தானியமும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கிறது கிளிக்கு. ஆனால், தனிமை வாழ்வு தான். அதே வாழ்க்கை திருமலாதேவிக்கும், உடுக்கவும் ருசிக்கவும் அணியவும் இருக்கவும் எண்ணற்ற வசதிகள் வறுமை கிடையாது. ஆனால், வெறுமை இருக்கிறது, தனிமை இருக்கிறது.

இல்லறம் என்ற இனிமை இல்லாமல் சந்நியாசினி போல வாழும் திருமலாதேவியைக் கவனித்தபடியே வாசலில் நின்றேன்.

'கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா!' என்று அகவியது கிளி.

"சசி! என் பர்த்தாவின் பெயரை நானே சொல்லக் கூடாது. நீ சொல்லலாமா?" என்று விரலைக் கூண்டுக்குள் நீட்டிச் செல்லமாய் அதன் தலையில் தட்டினாள் திருமலாதேவி.

"ராமா, ராமா?" என்று சொல்லியது கிளி.

"சபாஷ்!" என்று அதைப் பாராட்டி நான் கை தட்டியதும் தான் என்னைக் கவனித்தாள் திருமலாதேவி. வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து புன்னகை செய்தாள்.

"விரலை இப்படி நீட்டு" என்றேன்.

காட்டினாள், மருதானிக் கோலங்கள் அந்தச் சிவந்த விரல்களை அலங்கரித்திருந்தன.

"நல்ல காலம், கையைக் கொத்தவில்லை நான் ஒரு முறை கிளியிடம் கொஞ்சப் போய் என விரலைப் பதம் பார்த்துவிட்டது. ஜாக்கிரதையாக இரு" என்றேன்.

"இது நான் செல்லமாக வளர்க்கும் கிளி, கொத்தாது. அப்படியே கொத்தினாலும் அது கசமான வலியாகத்தான் இருக்கும்" என்றவள், என்னை அர்த்தமுள்ள பார்வையுடன் பார்த்து, "இன்பம் கலந்த வேதனைகளும் வாழ்க்கையில் சிலது உண்டு, சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

இரு பொருள்பட அவள் பேசுவது எனக்குப் புரிந்தது. அந்தப் பேச்சை மாற்றி, "நான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வரையில் போய் வரப்போகிறேன், தேவி" என்றேன்.

"தெரியும் சக்ரவர்த்தி. ஆசாரிய வெங்கட தாதையா அங்கிருந்து ஒரு கட்டாரி எடுத்து வரச் சொன்னாரென்று கேள்விப்பட்டேன். ஆசாரியரின் கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டியது தங்கள் கடமையாயிற்றே."

அவள் சொல்லத் தயங்கியதை நான் பூர்த்தி செய்தேன், "ஆசாரியரின் கட்டளைக்காக மட்டுமல்ல, என் சொந்த சந்தோஷத்துக்காகவும்தான் செல்கிறேன். அதை நினைத்தால் கொஞ்சம் வெட்கமாகக்கூட இருக்கிறது" என்றேன்.

"இதில் வெட்கப்பட என்ன இருக்கிறது சக்ரவர்த்தி? முன்பு எவ்வளவோ முறை நான் சொல்லிவிட்டேன். இப்போதும் சொல்கிறேன். தாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தால்தான் சாம்ராஜ்யம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். உற்சாகமாகப் புறப்படுங்கள் சக்ரவர்த்தி. ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்குப் போய் அந்தக் கட்டாரியை எடுத்து வாருங்கள். அதில் என்ன மர்மம் அடங்கியிருக்கிறதோ எனக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால், அதன்பின் தாங்கள்

சின்னாதேவியை மணந்து ஆனந்தமாக இருக்கப் போகிறீர்கள். அது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது" என்றாள் திருமலாதேவி.

அவள் கண்களைப் பார்த்தேன். சஞ்சலம் துளியும் இல்லாமல், குழந்தையின் கண்களைப் போலக் கள்ளம் கபடமற்று இருந்தன.

"திருமலை எங்கே?" என்று கேட்டேன்.

"இந்த சாம்ராஜ்யத்தில் வசிக் கும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் சாதாரணமான, சிறிய ஓட்டு வீடுகளில் வசிக்கிறார்கள். அதுபோலத் தாங்களும் ஒன்று கட்டியிருந்தால் சுலபமாகக் குழந்தையைக் கண்டு பிடிக்கலாம். தென் பாரதத்தில் எங்குமே இல்லாத அளவுக்கு விஸ்தாரமான அரண்மனை கட்டியிருக்கிறீர்கள். செல்வன் எந்த இடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறானோ?" என்று திருமலாதேவி சிரித்தாள்.

"அவனுக்கு ஒரு வைபவம் காத்திருக்கிறது. தாதிகளிடம் சொல்லி அவனைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி வை" என்றேன்.

"என்ன வைபவம் என்று நான் தெரிந்து கொள்ள லாமா, சக்ரவர்த்தி?" என்றாள் அவள்.

"சமயம் வரும்போது சொல்கிறேன்" என்று சொல்கையில் நானே சிரித்து விட்டேன். அது காயத்ரியின் வாடிக்கையான வார்த்தையல்லவா! எனக்கும் தொற்றிக் கொண்டவிட்டது போலும்.

திரும்புகையில் அப்பாஜியைப் பார்த்தேன்.

"தங்களது தென்னாட்டுப் பயணத்துக்காக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறேன். அந்தரங்கமான காவலர்கள் சிலர் தங்களுக்கேடத் தெரியாமல் தங்களைப் பின்தொடர்ந்து பாதுகாப்புக்கு வருவார்கள். எங்கெங்கே

தங்குவது, எந்தெந்த வழியாகப் போவது என்ற விவரங்களைத் தாங்கள் புறப்படும்போது தெரிவிக்கிறேன்" என்றார்.

என் காதலை இன்றுவரை அவர் முற்ற முழுக்க அங்கீகரித்ததில்லை. எனவே, சின்னாதேவியின் விஷயமாகத்தான் நான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போகிறேன் என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தும் எனது பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகள் செய்து தருவது ஆச்சரியமாயிருந்தது.

"அடுத்த வாரத்தில் ஒரு கபயோக கபதினம் வருகிறது. சக்ரவர்த்தி புறப்படலாம்" என்றார் மகா பிரதானி.

"அந்தச் கபயோக கபதினத்தில் இன்னொரு கபகாரியமும் செய்யலாம் என்றிருக்கிறேன்" என்றேன்.

"என்ன?"

"செல்வன் திருமலைக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்யப் போகிறேன்" என்று நான் கூறியதும் -

"எதற்காக இந்த அவசர முடிவு? வேண்டாம் சக்ரவர்த்தி" என்றார் அப்பாஜி பதட்டத்துடன்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது.

"எவ்வளவு நல்ல செய்தி சொல்கிறேன்! அதுவும் எவ்வளவு பெரிய செய்தி! அபசகுனமாக வேண்டாம் என்கிறீர்களே!" என்றேன்.

"தங்கள் கோபத்துக்குப் பயந்து நியாயத்தைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா சக்ரவர்த்தி? இப்போது தான் ராஜ்யம் அமைதியாக, ஒழுங்காக நடைபெறத் தொடங்கியிருக்கிறது. குழந்தை ஒருவன் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிறான் என்பது பகைவர்களுக்குத் தெரிந்தால் அபாயம் விளையும் தங்கள் தமையனார் புஜபல நரசிம்மரும் இதே தவறைத்தான் செய்யவிருந்தார்.

நல்ல காலமாக அந்த அபத்திலிருந்து ராஜ்யம் தப்பி, தாங்கள் சக்ரவர்த்தியாக ஆனீர்கள்" என்றார் அப்பாஜி.

"அந்தப் பழைய கதைகளை நானும் மறக்கவில்லை. ஆனால், திருமலைக்கு முடிசூட்ட வேண்டுமென்று என்னுள் ஏதோவொரு குரல் அழுத்தமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. அவனைச் சக்ரவர்த்தியாகச் சிம்மா தனத்தில் அமர்த்திவிட்டு, பிறகு அவனுடைய பிரதிநிதியாகத் தென்னாட்டில் பயணம் செய்யப் போகிறேன், தயவுசெய்து எதிர்ப்பு சொல்லாமல் எனக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுங்கள்" என்றேன்.

"தங்கள் சித்தம். பெரிய ராணியிடமும் வியாச குருவிடமும் தயவுசெய்து முன்கூட்டியே சொல்லி விடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு அப்பாஜி வேகமாகப் போய்விட்டார்.

கடந்த சில நாட்களாக என் சிந்தனைகளும் அவருடைய சிந்தனைகளும் எதிரெதிர் திசையில் செல்கின்றன. அது அவருடைய தப்பா என்னுடைய தப்பா என்பது புரியவில்லை.

அன்னையாரின் அரண்மனையை நோக்கிப் போகையில், எதிரில் நிக்கோலஸ் வருவதைக் கண்டேன். இப்போதெல்லாம் அரண்மனை வைத்தியருடன்கூட இவனும் வந்து அம்மாவின் உடல்நிலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

"என்ன நிக்கோலஸ், பெரிய ராணி எப்படி இருக்கிறார்?" என்று விசாரித்தேன்.

"ஒரு குறையுமில்லை. பேரனுக்குத் திருமணம் நடந்து அவனுக்கொரு புத்திரன் பிறப்பதைப் பார்ப்பது நிச்சயம்" என்றவன், "இந்த ஜனங்களின் மூட நம்பிக்கைகளைப்

பார்த்தால்தான் மனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது" என்றான் சற்றே நொத்த குரலில்.

"இரைந்து பேசாதே" என்று சிரித்தேன். "எந்த மூடநம்பிக்கையானாலும் அதிலே ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது என்று நம்புகிறவர் அம்மா ஏன், என்ன நடந்தது?"

"நேற்று பாருங்கள். ஒரு முசல்மான் இளைஞன் என்னுடைய மருத்துவமனைக்கு ஓடி வந்தான். அவன் மனைவி பிரசவ வேதனையில் துடிக்கிறான் என்று பதறினான். பெண்கள் யாரும் உதவிக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றான். 'அவளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்து வா' என்றேன். 'அவள் இங்கெல்லாம் வந்து வைத்தியம் செய்து கொள்ள மாட்டாள். நீங்கள்தான் வர வேண்டும்' என்றான்."

"நீ போக வேண்டியதுதானே?" என்றேன்.

"போகாமல் இருப்பேனா, சக்ரவர்த்தி? போனேன். ஆனால், நான் வருவது தெரிந்ததுமே அவன் ஓர் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டு விட்டான். ஆண்களிடம் வைத்தியம் செய்துகொள்ள மாட்டாளாம்! அந்த முசல்மான் வாலிபனும் நானும் எவ்வளவோ கத்திப் பார்த்தோம். அவன் கதவுக்கு மறுபுறம், கதவுக்குக் குறுக்காகப் படுத்துக் கொண்டு 'வராதீர்கள் - வராதீர்கள்!' என்று அலறுகிறான். கதவைப் பலவந்தமாகத் திறக்கலாமென்றால் அவன் உடம்புதான் நகங்கும்."

"அட்டா! என்னதான் செய்தாய்?"

"எதுவும் செய்யவில்லை. செய்ய முடியவில்லை. ஆண்களிடம் வைத்தியம் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று அந்த முசல்மான் பெண்ணுக்கு மகா பிடிவாதம். அலறி அலறி அவன் ஓய்ந்தபோது சிறிது சிறிதாகக் கதவைத் திறந்து பார்த்தால், சே! சொல்லவே கஷ்டமாக இருக்கிறது சக்ரவர்த்தி. அந்தப் பெண் இறந்து போயிருந்தாள்."

குழந்தையும் வயிற்றுக்குள்ளேயே இறந்துவிட்டது. மூடநம்பிக்கைகள் ஒழிந்தால்தான் இந்த நாடு உருப்படும்" என்று கோபமாகச் சொல்லி முடித்தான் நிககோலன்.

"முசுல்மான்கள் என்றில்லை, எல்லா மதத்திலுமே ஆண்களிடம் வைத்தியம் செய்து கொள்ளப் பெண்கள் விருப்பப்பட மாட்டார்கள். அதை மூடநம்பிக்கை என்றும் சொல்லக்கூடாது நீ உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது பெண் வைத்தியர்களை நிறையத் தயார் செய்வதுதான். முதலில் காயத்திரிக்கு வைத்தியம் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பி" என்றேன்.

"நல்ல யோசனை!" என்று கூறி உற்சாகமாகக் கையை வீசிக்கொண்டு நடந்தான் அந்த இத்தாலிய இளைஞன். காயத்திரியுடன் நெருங்கிப் பழக மறுமொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில் அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம்.

முதலில் வியாச குருவைப் பார்ப்பது நலமெனத் தோன்றியது. பெரிய ஊர்வலமாக வியாச தீர்த்தரின் மடத்தை அடைந்தேன். பத்து யானைகள் காணிக்கை களைச் சுமந்து வந்தன. நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் கூட கூடையாகப் பழங்கனும் புஷ்பங்களும் தானியங்களும் எடுத்து வந்தார்கள்.

திருமலைக்கு மகுடம் சூட்டப் போவது குறித்துச் சொன்னேன். 'நல்ல காரியம்' என்று பாராட்டினார் வியாசதீர்த்தர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பயணத்தையும் சொன்னேன்.

எல்லோருக்கும் வியாச குரு அருளாசி வழங்கிவிட்டு, "மன்னருடன் நான் பேச வேண்டும்" என்றார்.

மற்றவர்கள் அகன்றார்கள்.

"நீ வாளெடுத்துப் போர் புரிந்திருக்கிறாயல்லவா?" என்று என்னைக் கேட்டார்.

என்ன விசித்திரமான கேள்வி!

"எவ்வளவோ முறை ஸ்வாமி" என்றேன்.

"ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு புதிய வான் எடுத்துக் கொள்வாயா அல்லது எப்போதும் ஒரே வான்தானா?" என்றார்.

"பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட வான்தான். ஏனென்றால்..." என்றவன், சிறிது தயங்கிவிட்டு, "அது எனக்கு ராசியான வான் என்பதால் எப்போதும் குறிப்பிட்ட ஒரு வானைத்தான் உபயோகிப்பேன்" என்றேன்.

"தென்தேசம் செல்லும்போதும் அந்த வானை எடுத்துச் செல்" என்றார் வியாசதீர்த்தர்.

நான் திகைத்தேன். "இப்போது நான் எந்தப் போருக்கும் போகவில்லையே?"

"நான் சொல்கிறேன். அதை எடுத்துக் கொண்டு போ" என்றார் மறுபடியும்.

'சரி'யென்று சொல்லிவிட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினேன்.

'ஒரு கட்டாரியைக் கொண்டு வா' என்கிறார் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா. 'ஒரு வானை எடுத்துப் போ' என்கிறார் வியாசகுரு.

இரண்டுக்கும் அர்த்தம் புரியவில்லை.

திருமலைக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்ற என் எண்ணத்தை அன்னையார் அவ்வளவாக ஆதரிக்கவில்லை.

"அப்பாஜி ஒரு காரியத்தைத் தடுக்கிறார் என்றால் அதில் அர்த்தமிருக்கும். அந்தப் பெரியவரின் அறிவுரையை ஏன் நீ ஏற்க மறுக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"இல்லையம்மா! மகுடாபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமென்று என்னுள் ஏதோவென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது" என்றேன்.

"ஏதோ ஒன்றல்ல. அது உன் ஆசை" என்றார் அம்மா. "எனக்குள் கூடத்தான் ஏதோ ஒன்று சொல்கிறது இது வேண்டாமென்று!"

"அது உங்கள் பயம்!" என்று நான் திருப்பிச் சொன்னேன்.

அம்மா சிரிக்கவில்லை. "நீ நாலும் தெரிந்தவன், எது உசிதமோ, அதைச் செய். பட்டம் சூட்டினாலும் சூட்டா விட்டாலும் குழந்தை கேஷமமாக இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்" என்றார்.

"உங்கள் ஆசிரவாதத்தில் எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும் அம்மா" என்று சொல்லி, மேலே அவர் ஆட்சேபிப்பதற்கு இடம் கொடுக்காமல் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

மகுடாபிஷேக தினத்துக்கு முந்தின தினம் மாலையில் ஒரு சேவகன் வந்து, "சக்ரவர்த்தியைப் பார்க்க

வேண்டுமென்று அந்தப் பறங்கி வைத்தியர் வெளியே காத்திருக்கிறார்" என்று தெரிவித்தான்.

"வாச சொல்" என்றேன்.

நிக்கோலஸ் உள்ளே வந்தபோது அவன் முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்புப் பரவியிருந்தது. ஆனால், அது உண்மையான சிரிப்பல்ல என்று என்ன காரணத்தினாலோ எனக்குத் தோன்றியது. உள்ளுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் கவலையை மறைப்பதற்காக ஒரு முகத் திரை மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைத்தேன்.

"ஒவ்வொரு முறையும் நீ வந்து ஏதாவது ஒரு பயங்கரமான நகவலைதான் தெரிவிக்கிறாய். போன தடவை வந்த போது ஒரு முசல்மான் பெண்ணின் மாணத்தைப் பற்றிச் சொன்னாய். இப்போது அப்படி எதுவும் சொல்லாதே. நாளைய தினம் இந்த ராஜ்யத்துக்கே பெருமை தரக்கூடிய பெரிய வைபவம் நடக்கவிருக்கிறது. என் மனசைக் கலங்கச் செய்யக் கூடியதாக ஏதாவது சொல்வதாயிருந்தால் இப்போதே போய்விடு. இரண்டு நாள் கழித்து வந்து சொல்லு" என்றேன். எனினும், அந்த இளைஞன் மனம் நோக்கக் கூடாதென்று சொல்வதைச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன்.

"நல்ல செய்திதான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். சக்ரவர்த்தி" என்றான் நிக்கோலஸ் பதிலுக்குச் சிரித்தபடி. "இப்போது கட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது" என்று அவன் சொன்னதும் எனக்குத் திகைப்பு ஏற்பட்டது.

"எது கட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது?"

"லிஷக்காய்ச்சல், சக்ரவர்த்தி. தலைநகரின் ஒரு பகுதியில் திடீர் திடீரென்று பரவி, பல பேர் பலியாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் என் வைத்தியக் குழுவின்மூலம் ஆராய்ச்சி செய்து, காரணத்தைக் கண்டுபிடித்துக் காய்ச்சல் பாவாமல் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறோம்."

"அந்த வனாயில் சந்தோஷமான செய்திதான், இந்தா" என்று கூறி என சுழத்திலிருந்த ஒரு முத்துவடத்தைக் கழற்றி அவனுக்குப் போட்டேன். "பிற்பாடு சாவகாசமாக விவரங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தற்சமயம் நீ புறப்படலாம்" என்றேன்.

முத்துவடத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தவன், "என சுழத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு சுழத்துக்கு இது அழகாக இருக்கும், நன்றி, சகரவர்த்தி" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

செல்லளின் மகுடாபிஷேகம் நடைபெறப் போகிற வேளையில் ஒரு நல்ல செய்தி சொன்னானே என்று மனதுக்குள் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டேன்.

நள்ளிரவு தாண்டிக் கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாமே விஜயநகரம் விழித்துக்கொண்டு விட்டது. மேளதாளங்களும் மத்திர கோஷங்களும் எட்டு திசைகளிலும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கின எழுந்து சென்று சாளரத்துக்கு வெளியே பார்த்தேன் வண்ண வண்ணமான வானங்கள் வானத்தில் இருட்டில் போட்டியிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்க, அதற்குக் கரகோஷம் செய்வது போல வேட்டுச் சத்தங்கள் ஒலித்தன.

எனக்குச் சற்று அருகில் மனமோகனமான ஒரு நறுமணம் விசவே திரும்பிப் பார்த்தேன், திருமலாதேவியும் எழுந்து வந்து அந்தக் கோலாகலங்களைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

"உன் பிள்ளைக்காக ஜனங்கள் எத்தனை குதூகலப் படுகிறார்கள் பார்த்தாயா?" என்றேன்.

"ஆமாம்" என்று மட்டுமே அவள் சொன்னாள்.

எங்கள் சயன அறைக்குள் இருந்த தீபங்கள், தூண்டி விடப்படாத காரணத்தால் மங்கியிருந்தன. அந்த

வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால், வெளியே சிறியெழும் வானங்களின் ஒளி அவள் முகத்தினமீது மாறி மாறிப் படிந்ததால் ஓரளவு சுவனிக் முடிந்தது. அந்த வகுனத்தில் மெல்லியதாக ஒரு கவலை படர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன்.

"என்ன தேவி, வேறேதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாயா?" என்றேன்.

"ஆமாம், சக்ரவர்த்தி, வால்மீகி ராமாயணம் ஞாபகம் வருகிறது" என்றான் மெலிந்த குரலில். "ராமச்சந்திர பிரபுவுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்யப் போவதாகத் தசரத சக்ரவர்த்தி அறிவித்ததும் அயோத்தி மாந்தர்கள் இப்படித்தான் ஆனந்தப்பட்டார்கள் என்று படித்திருக்கிறேன்..."

- என்று திருமலாதேவி சொல்லி முடிக்குமுன் நான் கோபப்பட்டேன். "என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான உதாரணம்? அந்தப் பட்டாபிஷேகம்..." என்றவன், அந்த வாக்கியத்தை முடிக்காமலே நிறுத்திக்கொண்டேன். அந்தக் கட்டத்தை வாயால் சொல்வது மட்டுமில்லை. மனத்தால் எண்ணுவது கூடப் பயங்கரமாக இருந்தது எனக்கு.

திருமலாதேவி தொடர்ந்து, "குழந்தைக்குக் கண்ணேறு படாமல் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொன்னேன். சக்ரவர்த்தி தப்பாக நினைக்கக்கூடாது. தங்கள் முன்னோர்கள் பலர் திருவேங்கடவன் சந்நிதியில் முடி சூட்டிக்கொண்டது உண்டு. நம் திருமலைக்கும் அங்கேயே மகுடாபிஷேகத்தை எளிமையாகச் செய்திருக்கலாம்" என்றாள்.

"திருவேங்கடவன் சந்நிதியில் நடத்தியிருக்கலாம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லு. எளிமையாக என்று சொல்லாதே. என் முன்னோர்களில் யாருக்கும் இவ்வளவு பெரிய சாம்ராஜ்யம் இருந்தது கிடையாது. ஒப்பற்ற

பேராசன் இந்தக் கிருஷ்ணதேவராயன். ஒப்பற்ற ராஜகுமாரன் இந்தத் திருமலை. ஆகவே, அவனுடைய பட்டாபிஷேகம் ஒப்பற்றதாகத்தான் இருக்கவேண்டும்" என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு பணிப் பெண் உள்ளே வந்தாள்.

"இளவரசருக்கு நீராட்டு விழா நடைபெறுவிருக்கிறது. சக்ரவர்த்தியும் தேவியாரும் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று பெரிய ராணி தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்" என்றாள்.

"வருகிறோம்" என்றேன்.

சொர்ண மயமான பீடத்திலே அமரத்தியிருந்தார்கள் செல்வன் திருமலையை.

ஆயிரத்தெட்டுக் கவசங்களில் புனித நீர் நிரம்பியிருந்தது. மூன்று சமுத்திரங்களிலிருந்தும் ஏழு நதிகளிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டிருந்த ஜலம்.

ஒவ்வொரு குடமாகத் திருமலையின் தலையில் கொட்டினார்கள் அந்தணர்கள். வேதம் ஒலித்தது. வாதியங்கள் முழங்கின. மலர்மாரி பெய்தது.

குழந்தை திருமலை நீச்சல்குளத்தில் விளையாடுவது போல அந்த ஸ்நானத்தில் மனம்கிழந்தான் தலையில் கலசம் கவிழ்க்கப்படும் போதெல்லாம் கலகலவென்று சிரித்தான்.

அருகிலிருந்த அமைச்சர் கொண்டமராகவிடம், "உங்கள் வீரர்கள் அற்புதமாக வேலை செய்திருக்கிறார்கள். யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் அறிவிக்கப்பட்டு நாலைந்து நாட்கள் கூட ஆகவில்லை, அதற்குள் இவ்வளவு விரைவாகப் புனித ஜலங்கள் சேகரித்தாகவே!" என்றேன்.

கொண்டமராக ஒரு கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, தாழ்ந்த குரலில், "சக்ரவர்த்தி கோபிக்காமல் இருந்தால் ஒரு ரகசியம் சொல்கிறேன்" என்றான்.

"என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"எல்லா நீரும் இப்போது கொண்டு வரப்பட்டதால்" என்றார் அமைச்சர்.

"பிள்ளே?"

"வியாச குருவுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்தோம்ல்லவா? அப்போது ஏராளமான நதிகளிலிருந்து தீர்த்தம் கொண்டு வந்தார்கள். தேவைக்கு மேலேயே குடங்கள் இருந்தன. அந்தத் தீர்த்தத்தைக் கீழே கொட்டக் கூடாதென்று அரண்மனையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தோம். இப்போது நல்ல சமயத்தில் கை கொடுத்தது."

"கெட்டிக்காரதான்!" என்று பாராட்டினேன்.

குழந்தை சிரித்துக்கொண்டே இருந்தான் வெண்பட்டு வஸ்திரத்தால் அவனை அலங்கரித்தார்கள். அவனால் தாங்க முடியாத அளவுக்கு ஆரணங்கள் பூட்டினார்கள். வியாச குரு மஞ்சள் கலந்த அட்சதைவை அவன் மீது தூவி, சிம்மாதனத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டுத் தமது மடத்துக்குத் திரும்பினார்.

"ஐய விஜய் பவ!" என்ற கோஷம் அரண்மனையின் சாளரங்களைத் தாண்டி மாதங்க பர்வதத்தின் சிகரங்களில் மோதி எதிரொலித்தது. அரண்மனைக்கு வெளியே இருந்து யானைகள் ஒரே சமயத்தில் பிளறின. அந்தச் சத்தத்துக்குக் கொஞ்சமும் குறையாமல் எக்காளங்களும் மேளங்களும் முழங்கின.

காயதரி வெண்குடை பிடித்துக் கொண்டு சிம்மாதனத்தின் பின்புறம் நின்றான். இரு பெண்கள் இரண்டுபுறம் நின்றுகொண்டு வெண்சாமரம் வீசினார்கள். சாமரங்களின் நுனிகள் தப்பித் தவறித் தன்மீது படும் போதெல்லாம் திருமலை அந்தக் கிளகிளப்பில் நெனித்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அன்னையாரும் ராஜகுடும்பத்தின் மூத்த பெரியவர்களும் வரிசையாக வந்து ஸ்வாண பாத்நிரத்தி லிருந்து அட்சதையை எடுத்து எடுத்து அவன்மீது தூவினார்கள். பிறகு நானும் திருமலா தேவியும் அமைச்சர்களும் தளபதிகளும் அவர்களைப் பின் பற்றினோம்.

நான் திருமலையின் பக்கம் போய் நின்றுகொண்டு அனைவரையும் நோக்கிக் கைகுவித்தேன். "இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளில் நான் பாரத தேசத்தின் கடைக் கோடி வரையில் தவயாத்திரையாகச் செல்லவிருக்கிறேன். பெரியோர்கள் என்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்," என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

"சக்ரவர்த்தி நீடுழி வாழ்க" என்று அவையினர் ஆசி வழங்கினார்கள்.

"நான் திரும்பி வரும் வரையில் இவர்தான் சக்ரவர்த்தி," என்று திருமலையை சுட்டிக் காட்டினேன். "திருமலை மகாராய சக்ரவர்த்தி வாழ்க!" என்ற கோஷம் எழுந்தது.

"வழக்கப்படி தாங்கள் தாளங்கள் வழங்க வேண்டும்" என்று நினைவூட்டினார் அப்பாஜி.

கூடியிருந்த அனைவருக்கும் அவரவர் அந்தஸ்துக் கேற்றபடி பொன்னும் மணியும் நவரத்தினங்களும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தேன். திருப்பதி ரசனுக்கும் இன்னும் பல திருக்கோயில்களுக்கும் மானியங்கள் அறிவித்தேன்.

அன்னைக்குப் பக்கத்தில் அவருக்குப் பணிவிடை செய்கிறவன் போல் கைகட்டிக்கொண்டு எதிராஜன் நின்றிருந்தான். அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. அவனுக்கு ஒரு விசேஷப் பரிசு அளிக்க வேண்டும் என்று.

"அப்பாஜி, ஒரு வேண்டுகோள்" என்று சொல்லி அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அன்னையிடம் சென்றேன். "முன்னொரு நாள் சக்ரவர்த்தி தேவராயரின் கஜானாப் பெட்டியை நான் திறக்க முயன்றபோது தாங்கள் இருவரும் தடுத்தீர்கள். இந்த எதிராஜனுடைய வம்சத்துக்குச் சேரவேண்டிய ஒரு ரத்தின ஹாரம் அந்தப் பெட்டியில் இருக்கிறது. அதை எடுத்துக் கொடுக்கத்தான் அன்று நினைத்தேன். அது ஒரு சாபத்தோடு நமது அரண்மனைக்கு வந்திருக்கிறது" என்று நான் விளக்க முயன்றபோது, எதிராஜன் குறுக்கிட்டான்.

"அதெல்லாம் பழைய கதை இப்போது என்ன அதைப்பற்றி?" என்றான்.

அப்பாஜியும் அம்மாவும் ஏதும் புரியாதவர்களாக என்னையும் எதிராஜனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். "எண்ணமுடியாத மலை மலையான பொக்கிஷம் நம் கஜானாக்களில் நிரம்பி வழிகின்றன. அந்த ஒரு ரத்தின ஹாரத்தை மட்டும் எடுத்து இவனிடம் கொடுத்து விடுவோம். மகுடம் சூட்டிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தை திருமலை கேஷமமாக இருக்கவும், நீடுழி வாழ்ந்து அவன் வம்சம் தழைக்கவும் வேண்டி இந்த நல்ல நாளில் அந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்வோம்." என்று சொல்லி முடித்தேன்.

அப்பாஜியின் முகத்தில எதிர்ப்புத் தெரிந்தது. அன்னையோ, "நீ என்ன சொல்கிறாயென்று எனக்கு விளங்கவில்லை" என்றார்.

அவர்களுடைய சங்கடத்தை எதிராஜனே தீர்த்து வைத்தான். "வேண்டாம் சக்ரவர்த்தி. முந்தைய சக்ரவர்த்திகளின் கஜானாப் பெட்டிகளை யாரும் திறக்கக் கூடாது என்று ஒரு கடுமையான சம்பிரதாயம் இருப்பதை நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் அதை மீற வேண்டாம். இளவரசரின் நலனுக்காகவே நானும்

சொல்கிறேன். இந்த நல்ல நினைத்தில் ஒரு நல்ல சம்பிரதாயத்தைத் தாங்கள் உடைக்கக்கூடாது!" என்றான்.

அதற்கு மேல் நான் விவாதத்தை வளர்த்த விரும்பவில்லை. "உன இஷ்டம்" என்றேன்.

"சக்ரவர்த்தி கோபிக்கக்கூடாது. அந்த ரத்தின ஹாரத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்! மனைவியா, பிள்ளை குட்டியா போட்டு மகிழ!" என்று என்னைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகச் சிரித்தான்.

"ஏன், உனக்கு ஒரு தங்கை இல்லையா?" என்றேன். "யெகு விரைவில் அவள் இங்கே வரப்போகிறாள்! மறந்து விடாதே!"

"அவள் இங்கே வரும்போது அந்த ரத்தின ஹாரத்தைப் போல லட்சம் மடங்கு பெரிய செளபாக்கியங்கள் கிடைக்கப்போகிறது" என்றான் எதிராஜன் விடாமல்.

அடுத்து, அத்தாணி மண்டபத்தில் ஆடலும் பாடலும் அமோகமாக நடைபெறத் தொடங்கின. ஆடல் மகளிரின் பாதச் சிலம்புகள் பளிங்குத் தரையில் பட்டு 'ஜல் ஜல்' என்று எழுப்பும் ஒலிவொரு நாதமும் எனக்குச் சின்னா தேவியை நினைவூட்டியது.

அரண்மனைச் சோதிடர் என்னருகில் வந்து நின்றார்.

கூடவே வந்த அப்பாஜி, "இவர் ஏதோ சொல்கிறார். சக்ரவர்த்தி கேட்டால் தேவலை" என்றார்.

சோதிடரின் முகத்தில் தயக்கம் தென்பட்டது.

"தேரீயமாகச் சொல்லும்" என்றார் அப்பாஜி.

அன்னையாரும் திருமலாதேவியும் என்னவோ ஏதோவென்று கலவரத்துடன் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றார்கள்.

"வேறொன்றுமில்லை. ரொம்ப ரொம்ப நல்ல முகூர்த்தமாகத்தான் நான் குறித்துத் தந்தேன். வெங்கடேசப் பெருமானின் அணுக்ரகத்தினால் முடிசூட்டு வைப்பும் எந்தக் குறையுமில்லாமல், எந்த விக்னமும் இல்லாமல் நடந்தேறியிருக்கிறது..." என்று சோதிடர் சொல்லச் சொல்ல, வேறு ஏதோவொரு முக்கியமான விஷயத்துக்குப் பீடிகை போடுகிறார் என்று புரிந்தது பொறுமை இழந்தவனாக. "சீக்கிரமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"பிறகுதான் நாட்டு நிலவரத்தைப் பார்த்தேன். ஆட்சி செய்கிறவரின் ஜாதகம் வேறு ஆளப்படும் தேசத்தின் ஜாதகம் வேறு. அதுவும் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. அப்படிக் கணித்துப் பார்த்ததில் ராஜ்யத்தின் நிலைமையில் சில கஷ்டங்கள் தெரிகின்றன."

"கஷ்டங்கள் இல்லாத ராஜ்யம் இந்த உலகத்திலேயே கிடையாது. எதற்கும் ஒரு பரிகாரம் உண்டு. முன்பு வியாச குருவைச் சிம்மாத்தனத்தில் அமர்த்தியது போல இதற்கும் ஒரு பரிகாரம் சொல்லுங்கள். அவ்வளவுதானே?" என்றேன்.

"நான் சொல்ல நினைத்ததைச் சக்ரவர்த்தி சொல்லி விட்டார்கள்" என்றார் சோதிடர். "மகுடாபிஷேகம் வெறு கொண்ட இன்று ஒரு நாள் மட்டும் இந்த அரண்மனையில் இளவரசர் தங்க வேண்டாம். துளை ஒரு ராத்திரி வெளியில் தங்கினால் நல்லது"

"வெளியில் என்றால்?"

"அரண்மனை வளாகங்களைத் தவிர வேறு எதாவது இடத்தில் தங்கிவிட்டு வரலாம்"

அன்னை முன்வந்து, "பெரியவர் சொன்னால் சரியாகத்தான் இருக்கும், கிருஷ்ணா நானும் சூழ்ந்தையும் பாலகிருஷ்ணர் கோயிலில் இன்று ராத்திரி தங்கிக் கொள்கிறோம்" என்றார்.

"அங்கே திருப்பணி இன்னும் முடியவில்லை ஒரே தூசும் தும்பட்டையுமாக இருக்கும். காற்று வேறே சிலலென்று அடிக்கும். திருமலைக்கு உடம்புக்கு ஆகாது" என்றேன்.

அப்பாஜி, "இளவரசரை என் இல்லத்துக்கு வேண்டுமானால் அழைத்துப் போகிறேனே" அரண்மனை வளாகத்துக்கு வெளியில்தான் என் வீடு இருக்கிறது. அரண்மனையைப் போலவே எல்லா வசதிகளும் உள்ள இடம். என் பிள்ளைகளும் மருமகன்களும் இருக்கிறார்கள் சுவனித்துக் கொள்ள" என்றார்.

நான் ஏதும் சொல்வதற்குள் அன்னையார், "ரொம்ப நல்ல யோசனை" என்று கூறிவிட்டார்.

வேறொரு சமயமாயிருந்தால், மூடப்பழக்க வழக்கம், மூடநம்பிக்கை என்று சொல்லியிருப்பேன். ஆனால், எப்படிப்பட்ட சீர்திருத்த நோக்குக் கொண்டவர்களும் தங்கள் சொந்தக் குடும்பம், மனைவி, மக்கள் என்று வரும் போது பழையதைத்தான் பற்றிக் கொள்வார்கள். வீராவேசமான சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள் காற்றில் பறந்துவிடும்.

"அப்படியே செய்யுங்கள், அப்பாஜி" என்று சம்மதம் கொடுத்தேன்.

சாயந்தரம் செல்வனைப் பட்டத்து யானை மீது அமர்த்தி அழைத்துக் கொண்டு தலைநகரில் உள்ள ஒவ்வோர் ஆலயத்துக்கும் சென்று திருமஞ்சளமும் அர்ச்சனையும் செய்து வழிபட்டேன்.

ஹஸார் ராமஸ்வாமி கோயில், பாலகிருஷ்ணர் கோயில், வீரபத்ரர் கோயில், சசிவக்கல்லு கணபதி கோயில், சுடப்பக்கல்லு கணபதி கோயில், விருபாட்சர் கோயில், கோதண்டராமர் கோயில், விட்டலஸ்வாமி கோயில், மால்யவந்த ரகுநாதர் கோயில் எதையும் விடவில்லை.

வழியில் தென்பட்ட சமணர் பள்ளிகளிலும் வழிபடத் தவறவில்லை.

வீரநாசம்மரின் சிலையெதிரில் திருமலையைத் தூக்கிக் கொண்டு நின்றேன். ஏறத்தாழ ஐந்து ஆள் உயரத்துக்கு ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சிலை அது மடியில் மகாலட்சுமி வீற்றிருக்க அவளுடைய வலதுகரம் நாசம்மலவாபியின் இடுபை அணைத்திருந்தது.

திருமலையிடம், "மூலவர் சிலை முழுதும் முடிந்த பிறகுதான் இந்த உயரத்துக்கு தகுந்தபடி கர்ப்பக்கிரகமும் கோயிலும் கட்டவேண்டும். உன் அட்சியின்போது இதைப் பூர்த்தி செய்துவிடு. என்ன?" என்றேன்.

புரிந்ததோ புரியவில்லையோ, திருமலை சிரித்துப் புலையாட்டினான்.

பவனியின் முடிவில், அப்பாஜியின் மாளிகைக்கு அவனை அனுப்பிவிட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினோம்.

படுக்கப் போகும் வேளையில் திருமலாதேவி, சாளரத்தினருகே நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வீதிக்கு வீதி நடமாட்டமும் வீட்டுக்கு வீடு தீபாலங்காரமுமாக நகரம் முழுதும் ஜாஜ்வல்யமாக ஜொலிப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்தேன். பக்கத்தில் சென்று அவள் முகத்தைக் கண்டபோதுதான் அப்படியல்ல என்று தெரிந்தது.

"மறுபடியும் கலக்கமா?" என்று கேட்டேன்.

"ஒன்றுமில்லை" என்று கூறிச் சிரிக்க முயன்றாள். "திருமலையை இதுநாள் வரை நான் பிரிந்து இருந்ததேயில்லை. அரண்மனை வெறிச்சோடி விட்டது" என்றாள்.

"ஒவ்வோர் இரவும் அவனைத் தாடியுடன் அனுப்பி விட்டுத் தனியாகத் தானே தூங்குகிறாய்? அது போலத்தானே இன்னும்?"

"அப்படியில்லை. இங்கே அரண்மனைக்குள்ளேதான் அவன் இருக்கிறான் என்று நினைப்பில் ஒரு தெம்பு இருக்கும். முதல் தடவையாக அரண்மனையை விட்டு அவன் வெளியே போயிருப்பதால் சஞ்சலம் ஏற்படுகிறது."

"நீ ராஜ மாதா. இதற்கெல்லாம் இப்போதே உன் மனசைப் பக்குவம் பண்ணிக்கொள். நானே அவன் வளர்ந்து பெரியவனாகும்போது எத்தனையோ எத்தனையோ பேர்களில் கலந்து கொள்வதற்காக எத்தனையோ எத்தனையோ சீமைகளுக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும். நீண்ட காலங்களுக்கு அவனை நீ பிரிந்திருக்க நேரிடும். உன் மாமியாரைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள். அம்மாவூன் நான் சேர்ந்திருந்த நாட்களைக் காட்டிலும் பிரிந்திருந்த நாட்கள் தான் அதிகம்" என்றேன்.

ஒரு சோகையான சிரிப்பை வெளிப்படுத்தி விட்டு அவள் படுத்துக் கொண்டாள். சற்று நேரத்தில் நித்திரையிலும் ஆழந்துவிட்டாள்.

ஆனால், எனக்குத்தான் தூக்கம் வரவில்லை. திருமலாதேவியின் மனசுக்குள் இருந்த சஞ்சலம், தனியானதோ உருவம் பெற்று, எழுந்து வந்து, என்னுடன் படுத்து என்னுள் புகுந்துவிட்ட மாதிரி ஒரு சுமை ஏற்பட்டது.

பொழுது விடியும் சமயம் சற்றுக் கண் அயர்ந்திருப்பேனோ என்னவோ, தடதடவென்று அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள்!

என் வாழ்க்கையில் அதுபோல் யாரும் என்னைத் துயிலெழுப்பியது கிடையாது. பாடசா்கள் தெய்வத்தைத் துதித்து மெள்ள பாடுவார்கள். அல்லது வீணையில் சுசுமாக இசைப்பார்கள். அதைக் கேட்டுத்தான் நான் கண் விழிப்பேன். ஆகையால், இப்போது கதவைத் தட்டுவது போல கேட்பது வெறும் பிரமை என்று எண்ணினேன்.

ஆனால், கதவைத் தட்டுவது நிற்கவில்லை. "சக்ரவர்த்தி! ராணி!" என்று பலமாகக் கூப்பிடுவதும் கேட்டது.

விரைந்து போய்க் கதவைத் திறந்த போது ஒரு பணிப்பெண் கைகால்கள் நடுங்க, வாய் குழற, கூந்தல் அலங்கோலமாக விரிந்திருக்க, அழுதுகொண்டு நின்றிருந்தாள்.

உதயவேளையில் அப்படியொரு கோர முகத்தில் நான் விழித்ததும் கிடையாது.

"சக்ரவர்த்தி... சக்ரவர்த்தி..." என்று அழுகையை நிறுத்தாமலே அந்த விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

"என்ன?" என்று அதிர்ந்தேன். "நிஜமாகவா? நிஜமாகவா?" என்று அவறினேன். திருமலாதேவி என் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மறுபடியும் அந்தப் பணிப்பெண் அதையே சொன்னாள்.

"திருமலை! என் கண்ணே! திருமலை!" என்று அவறிக்கொண்டு வெளியே ஓடினேன்.

ஒரு சக்ரவர்த்தி கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கம்பீரத்தையெல்லாம் மறந்து, வெட்கம், மானம், கௌரவம் யாவற்றையும் துறந்து, இடிபோன்ற செய்தியைக் கேட்ட எந்தச் சாதாரணத் தந்தையையும் போல, விஜயநகரத்தின் விஸ்தாரமான வீதிகளின் வழியே கண்மண தெரியாமல் பைத்தியக்காரனைப் போல ஓடினேன். என் பின்னாலேயே திருமலாதேவியும் ஓடிவந்தாள்.

ஆங்காங்கே நின்றிருந்த பிரஜைகள் நடுக்கிட்டு எங்களைப் பார்ப்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் கள்ளுண்ட

வெறியன் மாதிரி தலைதெறிக்க ஓடி அப்பாஜியின் மானிகைக்குள் புகுந்தேன்.

முன்னையிலேயே, வெள்ளைத் துணி போர்த்தப் பட்டு, பறித்து எறியப்பட்ட செந்தாமரையைப் போல உயிரற்றுக் கிடந்தான்—

என் செல்வன் திருமலை.

44

திருமலையின் மீது — இல்லை, நேற்று இரவு வரை திருமலை என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருந்த உடம்பின் மீது — விழுந்து புரண்டு அலறினேன். 'திருமலை' என் செல்வமே... என் கண்ணா' என்று நெஞ்சம் வெடிக்க அலறினேன். அவன்மீது அப்படியொரு வெறித்தனமான பாசமும் கண்மூடித்தனமான பிரியமும் என்னுள்ளே இருந்திருக்கின்றன என்று அறிய எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

திருமலா தேவியும், செய்தி கேட்டு ஓடோடி வந்த அம்மாவும், காயதரியும் அழுது அரற்றுவதை நான் காண வில்லை. வேதாந்த ரகசியங்களைக் கற்றுணர்ந்திருக்கிற நான், படுத்திருப்பது சூழ்நிலையல்ல, வெறும் கட்டை என்ற ஞானத்தை உணராதவனாக, அம்மாவும் பத்தினியும் மற்றவர்களும் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு நிற்கையில், அவர்கள் எங்கே என் செல்வனைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடி விடுவார்களோ என்று பயந்தவன் போல் என் மார்போடு தூக்கி அணைத்துக் கொண்டேன். நேற்றுப் புனித தீர்த்தங்களில் நீராடப்பட்ட அந்த மேனி இன்று என் அழுக்குக் கண்ணீரால் நனைந்தது. மேனியில் பூண்டிருந்த ஆபரணங்கள் என் அகரப்பிடியில் நொறுங்கி விழுந்தன.

செல்வனை என் மார்போடு தூக்கி அணைத்துக் கொண்டேன்.

அன்றலர்ந்த மலர் மாதிரி துவள்கிற உடம்பு எப்படி இப்போது விதைத்த இரும்புத் துண்டாயிற்று?

குங்குமப் பூ மாநிரி சிவந்திருக்கும் தேகம் எப்படி இப்போது சுறுத்தது?

துள்ளித் திரிந்த மான்குட்டி எப்படி இப்போது வெறும் மாமிசப் பிண்டமாக மாறிற்று?

படிக்கும்தோறும் படிக்கும்தோறும் புதுபுது அர்த்தம் கொடுத்த ஒரு கவிதை எப்படி இப்படிப் பைத்தியக்காரன் நடுத்தெருவில் கிழித்த வெறும் கோடாக ஆயிற்று?

வாயைத் துணியினால் பொத்திக்கொண்டு அப்பாஜியாரிடமோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பது காதில் விழுந்தது "ராத்திரி என் பக்கத்திலேயே படுக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நள்ளிரவு... அவனை அணைத்திருந்த என் கை நெருப்பாய்ச் சுட்டது. ஏதோ முனக்கல் சத்தம் கேட்டது... இளவரசருக்கு நல்ல காய்ச்சல்... வைத்தியர்களை வரவழைத்தேன். அதற்குள்..."

அதற்குள்! அதற்குள்! அதற்குள்!

அப்படியொன்று கிடையவே கிடையாது என்று நினைத்திருக்கும் எம்னின் கொடிய பாசக் கயிறு அதற்குள் வந்து சுழுத்தை வளைத்துச் சுருக்காக்கியிருக்கிறது!

நிமிர்ந்து பார்வையைச் சுழற்றியபோது நிசபதம் குடி கொண்டிருந்தது.

சேவகர்களும் போர்வீரர்களும் எட்டத்தில் நின்றிருந்தார்கள். அவர்கள் சிலரின் மீது என் பாடலை நின்றது.

அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் மெள்ள கிசுகிசுத்துக் கொள்வதையும் அப்பாஜியையும் குழந்தையையும் ரகசியமாகச் சுட்டிக் காட்டிக் கண்களால் திருட்டுத்தனமாய்ப் பேசிக் கொள்வதையும் கண்டேன்.

என்னுள்ளே ஒரு பயங்கர சந்தேகம் எழுந்தது. குழந்தையை அப்படியே தொப்பென்று போட்டுவிட்டுப் பாயந்தேன் அவர்கள் மீது ஒருவனை உலுக்கு உலுக்கி, "என்ன... என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்? என்ன ரகசியம்?" என்று கத்தினேன்.

சக்ரவர்த்திக்கு இரண்டு முழு தூரம் தள்ளி நின்றுகூட அறிந்திராத அவன், நான் தொட்டு உலுக்கியதும் நடுநடுங்கிப் போனான். வாய் குழற, மெய் குழற, "எனக்கு எதுவும் தெரியாது சக்ரவர்த்தி, ஏதோ வெளியே பேசிக் கொண்டார்கள்..." என்றான்.

அவனை விட்டுவிட்டு மற்றவனைப் பிடித்தேன். "என்ன... என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்?"

"தெரியாது... சத்தியமாய் தெரியாது. மகாபிரதானிட அப்பாஜிதான்... தானே சக்ரவர்த்தியாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், ஏதோ... வெளியே பேசிக் கொண்டார்கள்" என்று அவன் சொன்னதுமே...

பளீரென்று ஒரு மின்னல் என் மூளையில் அடித்தது. ஒரு சமீபட்டி என் தலையில் இறங்கியது.

வெறித்து நோக்கினேன் அப்பாஜியை. அவருக்குப் பக்கத்தில் அரண்மனை சோதிடரும் இருப்பதைக் கண்டேன்.

ஆமாம்... ஆமாம்... ஆமாம்... அப்படித்தான் இருக்கும் சோதிடரின் உதவியோடு அப்பாஜி சதி செய்திருக்கிறார்... என் செல்வனைக் கொலை செய்ய.

"அப்பாஜி... கொலைகாரப் பாவி!" என்று எழுந்தோடி அவரைத் தாக்கினேன். "நான் வெளியூர் செல்ல வேண்டுமென்று நீர் ஆர்வம் காட்டியது இதற்குத்தானா? என செல்வனை நீர் ஒரு நான்குத் தூக்கிக் கொஞ்சாதது இதனால்தானா? அரண்மனையில்

இருந்தால் என்னவோ ஆகிவிடும் என்று சோதிடரைச் சொல்லச் சொல்லிக் குழந்தையை இங்கே கொண்டு வந்து வைத்து விஷம் கொடுத்துக் கொலை செய்பத உம்மை.. உம்மை.." என்று நான் கூச்சலிட்ட நமயம்..

"விடுங்கள். விடுங்கள் அவரை!" என்னை நெட்டித் தள்ளினான் எங்கிருந்தோ வந்த நிக்கோலஸ். "ராஜ்யத்தில் என்ன நோய் குலை விரித்தாடுகிறது. எத்தனை மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் தினம் தினம் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுகூடத் தெரியாமல் ஆட்சி புரிகிறீர்கள் நீங்கள். அரசுமரான இறந்தது விஷக்காய்ச்சலினால் இறந்த விஷக் காய்ச்சலுக்குக் குமரென்றும் தெரியாது, கிழவனென்றும் தெரியாது, சக்ரவர்த்தி என்றும் தெரியாது, ஆண்டி என்றும் தெரியாது!" என்று என்னெதிரில் வந்து இரு கைகளையும் விரித்துக் கொண்டு அப்பாஜியின் முன்னே சுவர் போல நின்றான்.

ஆவேசத்துடன் அவன் தொடர்ந்தான்:

"பழக்கவழக்கம் என்கிற பெயரில் மூடத்தனம் உங்களுையெல்லாம் பிடித்தாட்டுகிறது. சம்பிரதாயம் என்ற சாக்கில் எப்போதோ எடுத்து வந்து, அகத்தமான இடத்தில் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த அழுக்கு ஜலத்தை மசூடாபிஷேகம் என்ற பெயரில் குடம் குடமாகக் கொட்டினீர்கள் குழந்தையின் தலையில். அது சுகாதாரமானதா, ஒரு குழந்தையால் தாங்க முடியுமா. அதனால் என்ன அபாயம் நேரிடும் என்றெல்லாம் யோசித்தீர்களா? கொஞ்சமும் இல்லை. அதை நான் சொன்னால் பறங்கி, பிற மதத்தவன், நாத்திகன என்றெல்லாம் நூற்றுவிர்கள் என்பதால் மூடிகூட்டு வைப்பதை வாயை மூடிக்கொண்டு நேற்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதோ அங்கே பாருங்கள்!" என்றான்.

அவனுடைய சக வைத்தியர்கள் திருமலையின் ஐந்து விரல்களைச் சேர்த்துப் பிடித்து ஒரு பாத்ரத்தில் திராவகத்தில் அமிழ்த்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவர்களில் ஒருவர் எழுந்து வந்து, "ஆமாம். நிக்கோலஸ், இறந்தது எந்த விஷத்தினாலும் இல்லை. விஷக் காய்ச்சலினால் தான்" என்றார்.

"கேட்டீர்களா சக்ரவர்த்தி?" என்றான் நிக்கோலஸ். "பிரேத பரிசோதனை என்ற முறையை நாங்கள் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறோம். ஒருவன் விஷம் அருந்தியதால் இறந்தானா அல்லது காய்ச்சலினால் இறந்தானா என்பது எங்களது நவீன ரசாயனப் பரிசோதனையில் தெரிந்துவிடும்."

அவன் பேச்சினால் நான் நிலை குலைந்திருந்தது போதாதென்று, என் அன்னையும் எழுந்து வந்து என்னை முரட்டுத்தனமாகத் தன் பக்கம் திருப்பினாள்.

பத்ரகாளியாக நின்றவர், "யாரைப் பார்த்து என்ன வார்த்தை பேசினாய்? உன் உயிரைக் காப்பாற்றி, சக்ரவர்த்தியாக்கி, விசுவாசமாக ஊழியம் செய்துவரும் பெரியவரையா கொலைகாரன் என்றாய்? குழந்தை இறந்ததில், பாட்டியான எனக்கும் தாயான திருமலா தேவிக்கும் கூடத்தான் துக்கம் மலை மாதிரி அழுத்துகிறது. அதற்காக உன்னைப் போல் நாங்கள் அறிவிழந்து போகவில்லையே, சச்சி, உன்னைப் பெற்ற வயிற்றைச் சுட வேண்டும்" என்று இரைந்தார்.

நான் சிறிது சிறிதாகப் பின்வாங்கி, பொததென்று ஏதோ ஓர் ஆசனத்தில் விழுந்தேன். தலைகுனிந்து இரு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டேன்.

நீண்ட வெள்ளை அங்கியொன்று எதிரில் தெரிந்தது தலையை உயர்த்திப் பார்த்தேன்.

வெகு காலமாகப் பார்த்திராத லூயி பாநிரியார், என் எதிரில் நின்றிருந்தார். அவருடைய கருணைக் கரங்கள் என் தலையைப் பரிவோடு வருடித் கொடுத்தன. "சக்ரவர்த்தி, நான் ஒரு போர்த்துகீசியன், என் தேசத்துக்கு எதிராக எதுவும் பேசக்கூடாதுதான். இருந்தாலும், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உண்மையை மறைத்து ஊமையாக இருந்தால் நான் பின்பற்றும் மதமும் நான் தொழும் தெய்வமும் என்னை மன்னிக்காது!"

எதுவும் புரியாமல் லூயி பாநிரியாரின் முகத்தைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தேன்.

அவர் சொன்னார்: "கோவாவிலிருந்து முசல்மான் களை விரட்டுவதற்கு விஜயநகர அரசு உதவ வேண்டும் என்பது போர்த்துகீசிய கவர்னர் ஆல்புகர்க்கின் விருப்பம். பல முறை அதற்காகக் கேட்டுப் பார்த்தும் உங்கள் பிரதம மந்திரி அதற்கு இணங்கவில்லை. இவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கினால்தான் தங்களுக்கு அனுகூலம் என்று தீர்மானித்து, பல விதமான வதந்திகளைப் போர்த்துகீசிய ஒற்றர்கள் இங்கே பரப்பி வருகிறார்கள். அதில் ஒன்றுதான் இதுவும். வெளியே நின்றிருக்கும் எங்கள் ஆட்களிடம் நானே நேரில் கேட்டறிந்த விஷயம் இது!"

இம்மி இம்மியாகப் பார்வையைத் திருப்பி அப்பாஜியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர் கண்களிலிருந்து மாலை மாலையாக நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

"என்னை மன்னியுங்கள் அப்பாஜி, மன்னியுங்கள்" என்று கதறிக்கொண்டு அவர் கால்களில் விழ வேண்டுமென்று என் மனச்சாட்சி சொல்லியது. நான் செய்யவில்லை. கோதாவரி முதல் தாமிரபரணி வரை பரவியுள்ள பிரம்மாண்டமான சாம்ராஜ்யத்தின் அதிபதியாகிய நான், செய்த தவறைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டு இவ்வளவு பேருக்கு நடுவில் மன்னிப்புக்

கேட்பதாவது என்ற ஆணை என் கால்களைக் கட்டிப் போட்டது.

என் மனதுக்குள் நிகழ்ந்த போராட்டம் அப்பாஜிக்குத் தெரிந்தது போலும் நெருங்கி வந்து. "என்னை மன்னியுங்கள் சக்ரவர்த்தி! தாங்கள் என்னைத் தவறாக எண்ணும்படி பல காரியங்களைச் செய்துவிட்டது என தப்புவதா?" என்றார்.

மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டிய நான் மரம் போல நிற்க, மன்னித்தேன என்று சொல்ல வேண்டியவர் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறார்! மண்மேடாக நான் நிற்க, இமயச் சிகரமாக அப்பாஜி உயர்ந்துவிட்டார்.

"அப்பாஜி... நான்... என்னை..." என்று அவர் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டேன்.

எனக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியபடி தாழ்ந்த குரலில், "உஷ! நீங்கள் சொல்ல விரும்புவது என்ன என்று எனக்குத் தெரியும். இவ்வளவு பேர் கூடியுள்ள இடத்தில், சக்ரவர்த்தியான உங்கள் வாயிலிருந்து மன்னிப்பு என்கிற வார்த்தை வரக்கூடாது. பேசாமல் இருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வினாடியே மற்றப் பிரதானிகளைக் கூப்பிட்டு அடுத்தபடி என்னென்ன காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்று சுட்டளைகள் பிறப்பிக்கத் தொடங்கினார்.

பட்ட அவமானங்களை மறந்து ஒரே நொடியில் அவர் பிரதம மந்திரி என்ற நிர்வாகியாக மாறிவிட்டார். தன்னை மாற்றிக்கொண்டு விட்டார். ஆனால் என்வால் மாறமுடியவில்லை. மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை.

சுற்றிலும் இருப்பவர்களைப் பார்த்தேன். அன்னையார், திருமலாதேவி, காயத்ரி, எதிராஜன், நிக்கோலஸ் முதலிய எல்லாருடைய பார்வையிலும் இப்போது பரிதாபம் தென்பட்டது. கோபப் பார்வையைப்

பொறுத்துக்கொள்ள முடிந்த என்னாவ் இந்தப் பரிதாபப் பார்வையைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை.

திருமலாதேவியின் மடியில் சிடத்தப்பட்டிருக்கும் செவ்வனின் சடலத்தைக் கடைசியாக ஒருமுறை பார்த்தேன். அப்பாஜியின் கைகளை அழுத்தி, 'இனி மற்றதெல்லாம் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்பதைச் சைகையால் உணர்த்திவிட்டு வெளியே வந்தேன். தோளில் சாத்திக்கொண்டு கொஞ்சிய குழந்தையைச் சிதையில் வைத்துக் கொள்ளுதும் கண்ணராவியைக் காண என் மனத்தில் திடமில்லை.

எந்தப் பாதை வழியே அரண்மனையிலிருந்து வந்தேனோ அதே பாதையில் அரண்மனைக்கு திரும்பினேன். அப்போது குறாவளிக் காற்றினால் தள்ளப் பட்டவன் போல் தலைதெறிக்கும் ஆவேசத்துடன் ஓடி வந்தேன். இப்போது நிதானம் ஏற்பட்டிருந்தது. மாதங்க பரவத்தின் பாரைகளில் ஒன்றைத் தலையில் சுமந்து கொண்டிருப்பவன் போலத் தன்னாடி நடந்தேன்.

'தெய்வத்துடன் போராடி வெல்லலாம். விதியுடன் போராடி வெல்லலாம். ஆனால் ஊழலினையுடன் போராடி வெல்ல முடியாது. அதனிடம் தோற்றே தீர வேண்டும்' என்ற பர்த்ருஹரியின் நீதி வாக்கியம் நினைவு வந்தது.

அடுத்த பல நாட்களுக்கு ராஜ்யத்தில் என்ன நடக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை அரண்மனையில் என்ன நடக்கிறதென்பது தெரியவில்லை. குடும்பத்தில் என்ன நடக்கிறதென்பது தெரியவில்லை.

கவிதை அரங்கங்கள் எப்போதும் போல் கூடியிருந்தன. ஆடல் பாடல்கள் அமாக்களப்பட்டன. அயல்நாட்டுத் தூதர்களின் வருகை, வர்த்தகர்கள் கூட்டம்,

கலயாணங்கள், சந்தைகள், திருவிழாக்கள், ஆலயத் திருப்பணிகள் எல்லாம் வழக்கம் போல் நடந்தன.

அனைத்திலும் நான் கலந்து கொண்டேன். களிமண் அடைத்த உருட்டுப் பொம்மையைப் போலத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு, வாழ்க்கை மந்தமாக, யந்திரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது...

அன்று அமைச்சர்கள் கூட்டம் நடைபெற்று எல்லோரும் பேரன் பின்னர வடமலையண்ணை எனலிடம், "கொஞ்ச நாள்நாக மகா பிரதானி நமது ஆலோசனைக் கூட்டங்களுக்கு வருவதில்லையே. கவனித்தீர்களா?" என்று கேட்டார்.

திடுக்கிடேன். அப்பாஜி வரவில்லை என்பதைக் கூட அறியாத மரக்கட்டையாகவா நான் இருந்திருக்கிறேன்? நினைக்கவே வெட்கமாக இருந்தது.

"உடல் நலமில்லாமல் படுத்திருக்கிறாரோ என்னவோ? அவருடைய மாளிகையில் விசாரித்தீர்களா?" என்றேன்.

"விசாரித்தேன். எங்கோ வெளியூர் போகிறேன் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுச் சென்றார் என்றார்கள். கேஷ்ராடனமாகக் கிளம்பியிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது" என்றார் வடமலையண்ணன்.

கைகளைப் பின்புறம் கோத்துக் கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்கும் வெகுநேரம் நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பாஜி ஒருவர் இருக்கிறார், எதையும் பார்த்துக் கொள்வாரா என்ற தைரியம் உள்ளாரா இருந்ததால்தான் எவ்வளவு விட்டேற்றியாக எதிலும் சம்பந்தம் இல்லாதவனாக இருக்க முடிந்தது. இனி..?

"அது நடந்த தினத்துக்கு மறுநாள்..." என்று பேசத் தொடங்கினார் வடமலையண்ணன்.

"எது நடந்த தினத்துக்கு மறுநாள்?" என்று நான் கேட்கவில்லை. இடி விழுந்த அந்த தினத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டாமென்றுதான் 'அது' என்கிறார் என்பது தெரிந்தது.

'சொல்லுங்கள்' என்று தலை அசைத்தேன்.

"அப்பாஜி என்னிடம் சொல்லி வருத்தப்பட்டார். ஐந்து வயதில் ஒரு பேத்தியையும் மூன்று வயதில் ஒரு பேரனையும் இழந்திருக்கிறாராம் அவர் அவர்கள் மீது உயிரையே வைத்திருந்தாராம். அதன் பிறகு எந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சினாலும் அதற்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று பயமாம். அதனால்தான் இளவரசரை நான் சீராட்டிப் பாராட்டியது கிடையாது. அதைச் சக்ரவர்த்தி தப்பாக எடுத்துக் கொள்வார் என்று தோன்றியதும் கிடையாது" என்று என்னிடம் சொன்னார்."

நான் மெளனமாகப் பெருமூச்சு விட்டேன்.

"அப்பாஜி எங்கே போயிருக்கிறார் என்று விசாரிக்கிறேன்" எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்ட வடமலை யணனன் இரண்டடி சென்றதும் திரும்பி வந்தார். "சக்ர வர்த்தி ஒரு நல்ல பரிசாக எடுத்து வைத்துக் கொள்வது நலம்" என்றார் புன்னகையுடன்.

"ஏன்?" என்று கேட்டேன்.

"திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகும் ஒரு தம்பதி இங்கே வருவார்கள் - தங்களிடம் ஆசீர்வாதம் பெற" என்றவர், "யார்?" என்று நான் கேட்டதற்கு மீண்டும் ஒரு புன்னகையை வெளிப்படுத்திவிட்டுப் பதில் சொல்லாமலே போய்விட்டார்.

மர்மம் சிறிது நேரத்தில் விளங்கியது.

வந்தவர்கள் நிக்கோலஸும் காயத்ரியும்தான்.

ஒரு வகையில் நான் எதிர்பார்த்ததுதான்.

இருவரும் என்னை நமஸ்கரித்தார்கள். "நன்றா யிருங்கள்" என்று வாழ்த்தினேன்.

முதன்முதலாக காயத்ரியின் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்திருந்தது. தலையைக் குனிந்து கொண்டு அடிக் கண்ணால என்னை நோக்கியவள், என மனதில் எழுந்த சந்தேகங்களை ஊகித்தவளாக-

"அப்பாஜிக்கு என்மீதிருந்த சந்தேகமும் அவ நம்பிக்கையும் அகன்று விட்டன, சக்ரவர்த்தி தன் உயிரையும் கொள்வதையும் நாங்கள்தான் காத்தோம் என்று எங்களமீது ஒரு- ஒரு..."

"நன்றியுணர்வு" என்றேன்.

"அவ்வளவு பெரிய வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தக் கூடாது" என்றான் காயத்ரி. "எங்களிடம் ஏதோ சந்தோஷம், பிரியம்... அதனால் நாங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு விதித்திருந்த தடையை நீக்கி விட்டார்."

"அவர் தடை விதித்திருந்தாரா, என்ன? நீ சொல்லவேயில்லையே?" என்றேன்.

"அவர் மீது புகார் சொல்லக் கூடாதென்பதால், காலம் களியட்டும் என்று காத்திருந்தோம், சக்ரவர்த்தி. மகாபிரதானி என்ற முறையிலும் அறநிலையத் துறைக்குப் பொறுப்பானவர் என்ற முறையிலும் அப்பாஜியிடம் எங்கள் திருமணத்துக்கு அனுமதி கேட்டிருந்தேன். பிற மதத்தவரை நான் மணந்து கொண்டால் இரண்டு பேரையுமே தேசப் பிரஷ்டம் செய்து நாடு கடத்தி விடுவோம் என்று அப்பாஜி கண்டித்தார். அதுதான் ராஜ்யத்தின் சட்டம் என்பதால் எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் பத்து நாள் முன்பு என்னைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார், 'ராஜபுதனத்து மன்னர்கள் பலா முசல்மான் அரசர்களுக்குப் பெண் கொடுத்துச் சம்பந்தம் செய்து கொள்கிறார்களாம். அப்படியிருக்க, நீ அந்த

இத்தாலிய வைத்தியனை மணந்து கொள்வதற்குத் தடை விதிப்பதில் அர்த்தமில்லை. தாராளமாய் மணந்து கொள் என்று அனுமதி தந்தார்" என்றான் அவன்.

பூரிப்பும் பொலிவும் அவனைக் காலோடு தலை முழுக்காட்டியிருந்தன. அவன் சந்தோஷத்தைப் பார்த்து நனை நாட்களுக்குப் பிறகு எனக்குக் கூடச் சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. பொக்கிஷப் பேழையைத் திறந்து அள்ளி அள்ளி இருவருக்கும் பரிசுகள் வழங்கினேன்.

"அப்பாஜி இப்போது எங்கே இருக்கிறார்?" என்று காயத்ரியைக் கேட்டேன்.

"தங்களுக்குத் தெரியாதா, சக்ரவர்த்தி? கொண்ட பள்ளிக்குப் போயிருக்கிறார்!" என்றான்.

"கொண்டபள்ளிக்கா?"

"ஆம் சக்ரவர்த்தி, அதுகூட என் காரியமாக. என் மீதுள்ள அன்பினால்."

"கொண்டபள்ளி. அங்கே." சட்டென்று என்னால் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

"வீரபத்ரனைப் பிடிக்கதான் போயிருக்கிறார். அங்கே தனஞ்சய உடையாரின் தலைமையில் நடைபெறும் முற்றுகை மிகவும் மந்தமாக இருக்கிறதாம். தானே நேரில் போய்ப் படை நடத்தி, கோட்டையைத் தகர்த்து, வீரபத்ரனைச் சிறைபிடித்து வரப் போகிறாராம்."

காயத்ரியின் பெரிய லட்சியமொன்று பாக்கியிருப்பது எனக்கு அப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது.

"ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறது காயத்ரி" என்றேன, மெய்யாலுமே உள்மார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன். "உன் வாழ்க்கையில் எல்லா லட்சியங்களுமே நிறைவேறி விட்டன. உன் திருமணம் எப்போது?" என்றேன்.

"இப்போது இல்லை சக்ரவர்த்தி, எது ரொம்ப முக்கியமோ அது இன்னும் நிறைவேறவில்லை. அதன் பிறகுதான் கல்யாணம்" என்றவள், கதவுப் பக்கம் திரும்பி, "உள்ளே வாருங்கள்" என்று யாரையோ கூப்பிட்டாள்.

எதிராஜன் வந்தான்.

"சொல்லுங்கள்" என்றான் காயத்ரி அவனிடம்.

அவன் சற்றுத் தயங்கிய பின், "நாம் திருப்பதியிலிருந்து திரும்பிய பிறகு ஒரு நாள் என தங்கையைப் பார்க்கப் போனேன்." என்றான்.

என் மனம் கனத்தது.

எதிராஜன் தொடர்ந்து, "ஆசாரிய வெங்கட தாத்நையர் அவளை விடுவிக்கச் சம்மதித்ததையும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போய் ஒரு கட்டாரியை எடுத்து வரும்படி தங்கனிடம் அவர் சொல்லியிருப்பதையும் சொன்னேன் சின்னாதேவியின் ஆனந்தம் சொல்ல முடியாது. எந்த நேரம் தாங்கள் வரப்போகிறீர்கள் என்று காத்திருக்கிறான்" என்றான்.

எனக்கு அவன் கண்களைப் பார்க்கவே வெட்கமாயிருந்தது.

செல்வனின் மரணத்தினால் என ராஜாங்கக் கடமைகளை மறந்து நடைப்பிணமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தது தப்பல்ல. ஆனால் என் அடிமனத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த காதலை, எப்போது நான் வந்து அழைத்துப் போவேன் என்று காத்திருக்கும் கணமணியை எப்படி மறக்கப் போயிற்று.

"இப்போதுள்ள மனநிலையில் தாங்கள் எந்த ஊருக்கும் செல்ல விரும்பப்பட மாட்டார்கள்" என்றான் காயத்ரி. "ஆகையால் நானும் எதிராஜனும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போய்."

"வேண்டாம், நானே போகிறேன்!" என்றேன் உறுதியான குரலில்.

உலகமே அஸ்தமித்துவிட்டது போலிருந்த வாழ்க்கை திடீரெனப் புத்துயிரும் புத்தொளியும் பெற்றது போல் நிமிர்ந்து கொண்டது.

45

சின்னாதேவிக்காக ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குச் செல்லப் போகிறோம் என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டதுமே எனக்கு உற்சாகமும் கறுசுறுப்பும் ஏற்பட்டுவிட்டன. செல்வன திருமலையின் மரணத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த துயரச் சேற்றில் மூழ்கிக் கிடந்தேன் அதுநாள் வரையில். இப்போது யாரோ என கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து, பரிமள திரவியங்களால் ஸ்நானம் செய்வித்தது போன்ற புதுத் தெம்பு பிறந்தது. அப்படியொன்றும் உலகம் அஸ்தமித்து விடவில்லை என்று மனத்தை நிமிர்த்தி விட்டுக் கொண்டேன். கிருஷ்ணா நதிக்கு மறுகரையில் எனக்காக ஒரு பெண் காதல் கொண்டு காத்திருக்கிறாள் என்ற எண்ணமும் அந்தக் காதல் நிறைவேற வேண்டும் என்று இங்கே அரண்மனையில் ஒரு பெண் தவம் இருக்கிறாள் என்ற எண்ணமும் என்னை முடுக்கிவிட்டன.

"சரியாக ஞாபகப்படுத்தினாய், காயத்ரி. நானும் எதிராஜனுமே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போய் வருகிறோம்" என்றேன். "அப்பாஜி இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எல்லா அமைச்சர்களுமே நம்பிக்கைக்குரியவர்கள்தான். ராஜ்யத்துக்கு இப்போது எந்த எதிரியிடமிருந்தும் எந்த ஆபத்தும் வரவில்லை."

"தகுந்த பாதுகாப்புடன் செல்லுங்கள், சக்ரவர்த்தி" என்றாள் அவள் கலக்கத்துடன்.

காயத்ரியின் கண்களை ஊடுருவி நோக்கினேன். எங்கிருந்தோ வந்து என் வாழ்க்கையின் அங்கமாக

மாறிவிட்ட அந்தப் பெண்ணை நினைத்து ஆச்சரியமாயிருந்தது.

என் எண்ணத்தை ஊகித்தவன் போல காயத்ரி. "சக்ரவர்த்தி, நான் உரிமை எடுத்துக்கொண்டு, பேசுவதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். இந்த அரண்மனையில் பணிபெண்ணாக நான் வேலைக்கு அமர்ந்து கொண்டேபோது என் மனசில் பழியுணர்ச்சிதான் நிறைந்திருந்தது. தங்களைக் கொண்டு அந்த வீரபதிரைப் பிடித்துப் பழிவாங்குவதில் தான் குறியாக இருந்தேன். அதற்கு உதவுவீர்கள் என்பதால் தான் தங்கள் சொந்த விஷயங்களில் அக்கறை காட்டினேன். ஆனால் நாளாக ஆக, என் சுயநல நோக்கம் மாறிவிட்டது. தங்கள் காதல் நிறைவேறி, தாங்கள் சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான் கொஞ்ச நாளாக என்னுடைய ஒரே ஆசையாக ஆகிவிட்டது" என்றாள்.

"என் ஆசையும் நிறைவேறி, உன் நோக்கமும் கைகூட ஏழுமலையான் அருள் செய்வார், கவலைப்படாதே" என்று கூறிவிட்டு, அனுமதி பெறுவதற்காக அன்னையாரின் அரண்மனைக்குப் போனேன்.

ஒரு தவறைச் செய்துவிட்டு, அதற்காக வருத்தம் தெரிவித்துவிட்டால், அதன்பிறகு எல்லாம் சரியாகி, பழைய நிலைமை திரும்பிவிடும் என்று நினைக்கிறோம். அது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் நினைப்பு. அப்பாழியை அவமதித்து, அதற்காக வருத்தம் தெரிவித்து, மன்னிப்பு கேட்டுப் பல நாட்கள் ஆன பின்னரும் அம்மாவுக்கு எனமீது ஏற்பட்ட கோபம் மாறவில்லை. என்னிடம் சரியாக முகம் கொடுத்துப் பேசாமல்தான் இருந்து வந்தார்.

"வா, கிருஷ்ணா. உட்கார்" என்று வாய் நிறைய அழைத்து, புராணக் கதைகளையும் மகான்களின்

வரலாற்றையும் அழகுற எடுத்துரைக்கும் அம்மா, இன்று வெறுமே தலையை ஆட்டத்தான் வரவேற்றார். உட்கார் என்று சைகையில்தான் சொன்னார்.

ஆனால், மீவில்லிபுத்தூர் பயணம் பற்றி நான் சொன்னதும் அவர் முகத்தில் இறுக்கம் குறைந்து இளக்கம் தென்பட்டது. நெடு நாட்களுக்குப் பிறகு என் கையைத் தொட்டு, "பத்திரமாய்ப் போய் வா" என்றார். "சின்னா தேவியை உன்னிடம் சேர்த்துவைக்கிறேன் என்று முன்பு உனக்கு வாக்குக் கொடுத்தேன். என்னென்னமோ இடையூறுகள் ஏற்பட்டு அந்த வாக்கைக் கரப்பாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது. இப்போதாவது அந்த வார்த்தையை நிறைவேற்ற முடிகிறதா பார்க்கலாம்" என்று கூறி, என் தலையைத் தொட்டு ஆகி கூறினார்.

திருமலாதேவியும் மனமார் விடை கொடுத்தாள். எப்பேர்ப்பட்ட உத்தம பத்தினி இவள்! இன்னொரு மனைவியை அடைவதற்காகக் கணவன் புறப்படுகிறான் என்பதை அறிந்தும் முகமலாச்சியுடன் விடை கொடுக்கிறாள்! தெய்வ சன்னதியிலிருந்து புஷ்பங்கள் எடுத்து வந்து என் கையில் கொடுத்து, நெற்றியில் வீர திலகமிட்டு வழியனுப்புகிறாள்!

எதிராஜனும் இன்னும் இரண்டொருவரும் துணை வந்தார்கள். தமிழ்ப் புலவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்காக அரிதாசரை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். எந்த அரசாங்க ஆர்ப்பாட்டங்களும் வேண்டாமென்று நான் தடுத்துக் கூறியிருந்தபோதிலும், ஆங்காவகே பரிவாரங்கள் சூழ்ந்துகொள்ளவே செய்தன. எத்தகைய மாறுவேடமும் இல்லாமல், நான் நானாகவே இருந்ததால், 'சக்ரவர்த்தி வாழ்க!' என்ற கோஷங்கள் கேட்டன.

ஞாபகமாக, வியாசதீர்த்தர் சொன்னபடி, எனக்குப் பிரியமான உடைவாளை எடுத்துக் கொண்டேன்.

முதலில், தலைநகரத்தில் உள்ள எல்லா ஆலயங்களுக்கும் சென்று வழிபட்டேன். பிரம்மாண்டமான விட்டலஸ்வாமி கோயிலின் முன்னே சிறிது நேரம் நின்றேன். என் முன்னோர்கள் கட்டிய அந்த மாபெரும் ஆலயத்தில் இன்னும் மூர்த்தி மட்டும் பிரதிஷ்டை செய்யப்படவில்லை.

பண்டரிபுரத்தில் உள்ள விட்டோபாஸ்வ இங்கே எழுந்தருள் வரும்படி பக்தர்கள் போய் அழைத்தார்களாம். அவரும் புறப்பட்டு வந்தாராம். ஆனால் இந்த ஆலயத்தின் விஸ்தாரத்தையும் ஆடம்பர அழகையும் பார்த்தவுடன், 'எனக்கு இவ்வளவு பெரிய இடம் சரிப்படாது. எளிமையான பண்டரிபுரம் கோயில்தான் எனக்குப் பிடித்தது' என்று சொல்லித் திரும்பிச் சென்று விட்டாராம். அன்று முதல் கோயில் இருக்கிறதே தவிர தெய்வம் இல்லை. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து திரும்பியதும் இந்தக் குறையை தீவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

முதலில் திருப்பதியை அடைந்து, அலர்மேல் மங்கையையும், கல்யாண வெங்கடேசுவரையும் தரிசித்து, காணிகைகள் செலுத்தி, காளஹஸ்திக்கு வந்து நவரத்தின ஆபரணங்கள் சமர்ப்பித்து, கிராமங்கள் மானியம் அளித்து, சத்திரங்கள் கட்ட உத்தரவிட்டு, காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

வரதராஜப் பெருமானைச் சேவித்து, என் பெற்றோரின் பெயரில் புண்ணியகோடி விமானத்துக்குத் தங்கக் கூரை அமைத்துத் தந்து, அறம் வளர்த்த நாயகியையும் கச்சி ஏகாம்பரரையும் வழிபட்டேன்.

'சூடாமணி திகண்டு' என்ற தூலை இயற்றிய மண்டல புகுடர் என்ற புலவரையும் 'கச்சிக் கலம்பகம்' எழுதிய கச்சி ஞானப்பிரகாசரையும் அரிதாசர் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

எப்போதும் என்னைச் சுற்றிக் கூட்டம் இருந்து கொண்டேயிருந்ததால், எதிராஜனுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்காமலே இருந்தது.

ஒருவாறு நாங்கள் இருவர் மட்டுமே தனியாகப் பயணம் செய்ய நேரிட்ட சமயம், "அந்தக் கட்டாரியின் கதையை இப்போதாவது சொல்லு!" என்று எதிராஜனைக் கேட்டேன்.

"அன்று அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு கல்யாண கோஷ்டியினருக்கும் கிராம அதிகாரிகளும் திருமண வரி சம்பந்தமாகத் தகராறு வந்ததே, தங்களுக்கு திணை இருக்கிறதா, சக்ரவர்த்தி?" என்றான் எதிராஜன்.

நான் விரக்தியுடன் சிரித்தேன். "அது என் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான நாளாயிற்றே. எப்படி மறக்கும்?"

"விஜயநகரத்துப் போர்வீரர்கள் வந்து 'இளவரசை' என்று தங்களைக் கூப்பிட்டு வணக்கம் செலுத்தி விகிதத்தைக் கொடுக்கும் வரையில் தங்களை நான் என்னைப் போன்ற சாதாரணக் குடிமகன் என்றே நினைத்திருந்தேன். ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று தெரியவந்ததும் என் கோபம் கட்டுக்கு அடங்கவில்லை. எந்தக் குடும்பத்தாருடன் எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று நான் தீர்மானமாக இருந்தேனோ, அதே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் தாங்கள், அதுவும் சக்ரவர்த்தியாக முடிசூடப் போகிறவர் என்று தெரிந்ததும் என் ரத்தம் கொதித்தது. அன்றைய தினம் வரையில் என் தங்கைக்கும் உங்களுக்கும் உள்ள காதலைப் பார்த்தும் பாரக்காது மாதிரி அவர்கரித்து வந்தேன். ஒரு நல்ல நாளில் உங்கள் திருமணத்தை நடத்த வேண்டும் என்று கூட எண்ணியிருந்தேன்."

நான் பெருமூச்சுடன் குறுக்கிட்டு, "பெரிய துரதிர்ஷ்டக்காரன் நான்" என்றேன்.

"இல்லை, சக்ரவர்த்தி, நானும் என் தங்கையும் தான் துரதிர்ஷ்டசாலிகள். இல்லாவிட்டால் என்னைக்கோ அற்புதமாய் நிறைவேறியிருக்க வேண்டிய தங்கள் காதலுக்கு இத்தனை சிக்கல்கள் ஏற்பட்டிருக்குமா?" என்றான் அவன்.

காஞ்சிகும் திருவண்ணாமலைக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தோம். ஏற்கெனவே நான் ஆணையிட்டிருந்தபடி, எனக்குத் துணையாக வந்த காவலர்கள் வெகுதூரம் பினதள்ளிச் சாதாரண உடையில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இருந்தாலும் கூட என்னைச் சக்ரவர்த்தி என்று அடையாளம் கண்டுகொண்ட ஏராளமான மக்கள் நடுச் சாலையில் விழுந்து கும்பிட்டார்கள். சில அரசு அதிகாரிகள் ராஜாங்க விஷயமாக என்னிடம் பேச வந்தார்கள். "நான் ஒரு புனித யாத்திரையாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். இது கேட்குதராதனம். லௌகீக விலகாரங்களைத் தயவுசெய்து கொண்டு வராதீர்கள்." என்று அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டேன்.

இதே பாதையில் முன்னொரு தினம் சிங்கராயனை யும் கொள்ளைக்காரர்களையும் பிடிப்பதற்காக அரிதாசருடனும் ஐங்கமய்யாவுடனும் சென்றது ஞாபகம் வந்தது ஆனால் அப்போதைக்கும் இப்போதைக்கும் சாலை வசதிகளில் எத்தனை முன்னேற்றம்! வழிநெடுக்க காவல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தி, வழிப்பறிக்காரர்களின் அபாயத்தை அகற்றி, யாத்திரிகர்களுக்கான சத்திரங்களையும் சாவடிகளையும் நிறையவே அமைத்திருந்தான் முத்து கலைஞனான ஒரு சிற்பியை இந்த நிர்வாக வேலையில் நியமிக்கிறோமே என்று அப்போது கொஞ்சம் யோசனையாக இருந்தது ஆனால் தகுந்த நிர்வாகியைத்

தான் நியமித்திருக்கிறோம் என்ற திருப்தி இன்று ஏற்பட்டது. அவனையும் சோலையையும் சந்தித்துப் பாராட்ட வேண்டும் என்று தோன்றிய போதிலும் அதற்கு இதுவல்ல நேரம் என்று முடிவு செய்தேன்.

பயணம் தொடர்கிற மாதிரியே எதிராஜனின் கதையும் தொடர்ந்தது.

"அடுத்தடுத்த தினங்களுக்கு ஏன்- சில மாதங்களுக்கு எப்படி வாழ்ந்தோம், என்ன செய்தோம் என்பது எனக்கே நினைவில்லை. ஊருக்கு ஊர் இயங்கி வந்த பாகவத மேளா நாடகக் குழுவில் அல்லப்போது என் கலைப் பணியைச் செய்து வந்தேன். ஆனால் பாகவத மேளா குழுவில் இருந்தபோது சிடைத்த மனநிறைவும் ஆர்வமும் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது."

"சின்னாதேவி எப்படி இருந்தாள்?" என்று இடை மறித்துக் கேட்டேன்.

"என்னால் அவள் வாழ்க்கை நரகமாகி விட்டது. உங்கள் நினைவைச் சிறிதும் மாற்றிக்கொள்ள அவள் தயாராயில்லை. 'அவரிடமிருந்து என்னை ஏன் வலுக்கட்டாயமாகப் பிரித்தாய்? ராஜகுடும்பத்தில் பிறந்தது அவர் தப்பா?' என்று அறுபது நாழிகையும் என்னைக் கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் குடைவதும், தனிமையில் இருக்கும்போது கண்ணீர் விட்டு அழுவதுமாக இருந்தாள். விஜயநகர வட்டாரத்தில் இருக்கும் வரை அவள் மனம் மாறாது என்று தோன்றியது. கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் இங்கே தமிழ்ச் சீமைக்கு வந்துவிட்டேன். நம்மைக் காட்டிலும் சிறப்பாகச் சோழர்களும் பாண்டியர்களும் அருங்கலைகளை வளர்த்திருக்கிறார்கள். செல்லுமிட மெல்லாம் சங்கீதமும் சதங்கை ஒலியும் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

"எங்கெல்லாமோ சுற்றிவிட்டு மூர்ங்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அதற்குள் எங்களுக்குள்ளிருந்த பாசப் பிணைப்பு அநேகமாக முறிந்துவிட்டது நாங்கள் பேசிக் கொள்வதுகூடக் குறைந்து போயிற்று. கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்வான், அவ்வளவுதான். ஒருநாள் நான் வெளியே போய்விட்டுத் திரும்புகையில் அவள் கையில் எதையோ வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதும், கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்வதும், கண்ணீர் வழித்துக் கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது. கையில் என்ன வைத்திருக்கிறாள் என்று பார்த்தால் அது தங்களுடைய..."

"மோதிரம். ராஜமுதறரை பொறித்த மோதிரம். அதுதானே?" என்றேன்.

எதிராஜன் ஆச்சரியத்துடன், "ஆமாம், எப்படித் தங்களுக்குத் தெரியும்?" என்றான்.

"தெரியாது. ஊகித்தேன். தலைநகருக்குத் திரும்பிய ரொம்ப நாள் கழித்துத்தான் அது ஞாபகம் வந்தது. அன்று அப்பாஜி அனுப்பிய சேலகாசுடன் ஊர் திரும்பியபோது, அந்தக் கல்யாண கோஷ்டிக்காகக் காட்டிய மோதிரத்தை அவகேயே விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டோமே என்று நினைத்துக் கொண்டேன். சின்னாதேவி அதைப் பொக்கிஷமாக எடுத்து வைத்திருப்பாள் என்று மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டேன்."

"உயிரினும் மேலாக அதைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறாள் என்பதை நான் உணரவில்லை. அவ்வளவு காலமாகியும் தன் மனசை மாற்றிக்கொள்ளாமல் இருப்பதைக் கண்டு ஆத்திரம் தலைக்கேறியவனாக... நான்... சக்ரவர்த்தி, மன்னிக்கவேண்டும்..."

"அதை அவளிடமிருந்து பறித்து எறிந்தாயாக்கும்?"

"ஆமாம். சக்ரவர்த்தி" என்று தலைகுனிந்தபடி ஒப்புக்கொண்டான் எதிராஜன். "அது தெருவில் எங்கேயோ

போய் விழுந்துவிட்டது. நான் கோபத்துடன் உள் அறைக்குப் போய் விட்டேன். சின்னாதேவி விம்மி விம்மி அழுவது மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தச் சத்தம் நின்றுவிட்டது. ரொம்ப முரட்டுத் தனமாக நடந்துகொண்டு விட்டோம் என்று என் மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. தங்கையைச் சமாதானப் படுத்தலாமென்று வெளியே வந்து பார்த்தேன். திரிரொன்றது சின்னாதேவியைக் காணோம்."

எனக்கும்கூட அவன் சொன்ன தகவல் திரிரொன்று தான் இருந்தது. "பிறகு?" என்று கேட்டேன்.

"கூடத்தின் தளரில், 'என்னைத் தேட வேண்டாம்' என்று கரிகடடியால் எழுதி வைத்திருந்தான். சக்ரவர்த்தி, எனக்கு அந்த விநாடி ஏற்பட்ட நடுக்கம்! பீதி! வாசலுக்கு ஓடி அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்தேன். காவிரி நதியின் பக்கமாய்ப் போனான் என்று சிலர் சொன்னார்கள். பயம் வயிற்றைக் கலக்க, காவிரியை நோக்கி ஓடினேன். அப்போது காவிரியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்த சமயம். ஏடாகூடமாக ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பானோ என்ற திகிலுடன் ஓடியபோது, ஒரு மண்டபத்தில் பெரும் வெளிச்சத்துடன் கூட்டம் கூடியிருந்ததைக் கண்டேன். அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய், இல்லையா? அருகில் போய்ப் பார்த்தபோது ஒரு நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். மறுபடியும் காவிரியை நோக்கி ஓடத் திரும்பியபோது, சின்னாதேவியைப் பார்த்தேன்."

"அவளா ஆடிக் கொண்டிருந்தாள்?"

"இல்லை. வேறொரு பெண் நாட்டியமாடிக் கொண்டிருந்தாள். மேடையின் ஓரமாக அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் உட்கார்த்து வாத்தியங்களின் துணையோடு

பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது எங்கள் பாகவத மேளா குழுவினரின் நாட்டியவகை அல்ல, சதிர் என்றும் பரதநாட்டியம் என்றும் சொன்னார்கள். அதைப் பார்த்தபடி மண்டபத்தில் ஒரு தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான் சின்னாதேவி. நான் மிகப் பக்கத்தில் போய் நின்றபோதுகூட என்னைக் கவனிக்காமல் அந்த நாட்டியத்தையே கண் கொட்டாமல் ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். மெதுவாய் 'சின்னாதேவி' என்று கூப்பிட்டு, அவன் கையைத் தொட்டபிறகு தான் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு என்னைக் கவனித்தான். 'வெளியே போகலாம் வா' என்று சைகையில் அழைத்தேன். 'இருங்கள், இது முடியட்டும்' என்றான். அந்த நாட்டிய நிகழ்ச்சி முடிந்தபோது நள்ளிரவாகிவிட்டது. என்னுடன் மௌனமாக வீடு திரும்பினான். வீட்டுக்குள் வந்தவுடன் 'என்னை மன்னியங்கள்' என்று சொல்லி என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது விட்டான்."

எதிராஜன் எனனவே தொடாபு கெடாமல்தான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். ஆனால், எனக்குத்தான் கொஞ்சம் விளங்கவில்லை.

"அந்த நாட்டிய நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பதற்காகவா 'என்னைத் தேட வேண்டாம்' என்று எழுதி வைத்து விட்டுப் போனான்?" என்றேன்.

"இல்லை. சக்ரவர்த்தி. அவளே பிறகு ஒப்புக் கொண்டாள். காவிரியில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணத்துடன்தான் புறப்பட்டாளாம். நடுவில் அந்த நாட்டியத்தைத் தற்செயலாகப் பார்க்கவே, அதில் மனம் லயித்து, தற்கொலை எண்ணத்தை மறந்துவிட்டு, அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதாகச் சொன்னாள். அவளுக்கு நாட்டியக் கலையில் உள்ள ஆசையை அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன். ஓர் எண்ணம்

தோன்றியது. பாகவத மேளா நாடகத்தில் ஆண்கள் மட்டும்தான் ஆடமுடியும். ஆனால், பரத நாட்டியத்தில் அப்படி இல்லை. பெண்கள்தான் ஆடுகிறார்கள். ஆகவே சின்னாதேவியை பரதநாட்டியத் துறையில் ஈடுபடுத்தி விட்டால் மற்றதெல்லாம் மறந்துவிடுவான் என்று முடிவு செய்தேன்."

நாங்கள் மேற்கொண்டு பேசுவதற்குள், நெருப்புத் திருவூர் என்று புகழ்பெற்ற திருவண்ணாமலைக்குள் பிரவேசித்து விட்டோம். என் வருணையை முன்கூட்டி அறிந்த சான்றோர்கள் பூரணகும்பம் எடுத்துவந்து ஆசி கூறி அழைத்துச் சென்றார்கள். மலைவடிவமாக இறைவன் நிற்பதையும், உமையம்மை தவமிருந்து சிவனாரின் இடப்பாகம் பெற்ற பவழக் குளறையும் அருணாசலேசுவரர் திருக்கோயிலையும் வழிபட்டேன். ராஜேந்திர சோழர் காலத்திலிருந்து சிறப்புப் பெற்று விளங்கிய போதிலும் சிறிய அளவிலேயே இருந்த ஆலயத்துக்கு பதினொரு நிலை கொண்ட கோபுரமும் திருக்குளமும் ஆயிரம்கால் மண்டபமும் கட்ட ஆணையிட்டு, மானியங்கள் வழங்கினேன். கோயிலின் உள்ளேயும் மலையிலுமாக முந்நாற்றைம்பதுக்கு மேற்பட்ட தீர்த்தங்கள் உள்ளன என்று சொன்னார்கள். முடிந்தமட்டில் அவற்றில் நீராடி, சித்தர்கள் பலர் வாழ்ந்த குகைகளில் விழுந்து வணங்கி, பாளையக்காரர்களின் பரிசுகளை ஏற்றுக் கொண்டு, ஆன்றோருக்கும் சான்றோருக்கும் தான் தாமங்கள் செய்த பின்னா, திருச்சிறம்பலத்தை நோக்கிப் பயணமானபோதுதான் எதிராஜன் மீதிக் கதையைச் சொன்னான்.

"ஸ்ரீரங்கத்தில் நடந்த பரதநாட்டியக் குழுவின தலைவியாக இருந்தவள் ஒரு பெண்மணி. தேவதாசி இனத்தைச் சேர்ந்தவள்" என்று தொடர்ந்தான் எதிராஜன்.

"அந்த அம்மாவிடம் பரதநாட்டியம் கற்றுக்கொள்ள விருப்பமா என்று என் தங்கையைக் கேட்டேன் மிகவும் விருப்பம் என்றாள். அவள் மனசில் இருந்த காதலை மாற்றி வேறு திசையில் அவள் வாழ்க்கையைத் திருப்ப அழுவே தருணம் என்று தோன்றியது. மறுநாள் அந்த நாட்டியக் குழு இருந்த இடத்தை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு அங்கே போனேன். அந்தப் பெண்மணியின் பெயர் சுமாட்சி யம்மாள். சீலமும் தெய்வபுத்தியும் நிறைந்து, பார்த்த மாததிரத்திலேயே மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்படுத்துபவ ராக இருந்தாள். அவருடைய குழுவில் சின்னாதேவியைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். ஏற்கெனவே எங்களுக்குள்ள அனுபவத்தைச் சொன்னேன்.

"உன் தங்கையை என்னிடம் விட்டுவிட்டு நீ என்ன பண்ணுவாய்?" என்று கேட்டாள்.

'ஏதோ என் வழியை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று நான் சொன்னதும் என் தங்கை அழுதுவிட்டாள். நான் ஓரிடமும் தான் ஓரிடமுமாகப் பிரிந்திருப்பதில் அவளுக்கு இஷ்டமில்லை. சுமாட்சி அம்மாள், 'உனக்குத் தான் மிகுந்தங்கம் வாசிக்கவும் தெரியுமே? எங்கள் குழுவிலேயே நீயும் சேர்ந்துகொள்' என்றாள்.

சுமாட்சியம்மாள் மூலில்லிபுத்தூருக்கு அருகே ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவா. அங்குள்ள ஒரு சிறிய அம்மன் கோயிலுக்கு ஊழியம் செய்தவர் அவர் சிழை ஏற்கனவே மூன்று பெண்கள் இருந்து வந்தார்கள். உங்களுக்கே தெரியும், சக்ரவர்த்தி நாட்டியக்காரிகள் இனத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் வறுமையினாலும் வேறு பல நிர்ப்பந்தங் களினாலும் ஒழுக்கக் குறைவான வாழ்க்கை நடத்தி வந்தவர்கள் தான். ஆனால், சுமாட்சியம்மாள் அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்காமல் மிகவும் கண்டிப்புடன் குழுவை நடத்தி வந்தாள்.

என்னையும் சின்னாதேவியையும் தன் கிராமத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அம்மன் கோயிலில் நத்தவனத்தைப் பராமரிப்பது, பூத்தொடுப்பது, விளக்கேற்றுவது, சாணம் தெளித்துச் சுத்தம் செய்வது, கோலம் போடுவது முதலான பணிகளில் என் தங்கை ஈடுபட்டாள். கூடவே, பரத நாட்டியத்தின் அடிப்படைகளையும் கற்றுக்கொண்டாள். அழகும் பெளவனமும் உடல்வாகும் உள்ளவளாகையால் சகலவிதமான பயிற்சிகளும் கிடுகிடுவேண்டு அவளுக்குத் தகவந்தன.

சக்ரவர்த்திக்குத் தெரியாததல்ல. இருந்தாலும் சொல்கிறேன். பாகவத மேளாவில் மிகையான முகபாவம் இருக்கும். பாமரர்களுக்கு விளங்கக் கூடியதாய்ப் புராணக் கதை இருக்கும், பரத நாட்டியம் அப்படியல்ல. அபிநயமும் முத்திரையும் முக்கியம். அவற்றின் மூலம் ஒரு பாட்டின் பொருளை நயமாக வெளிப்படுத்தவேண்டும். ஆகவே, சின்னாதேவி அடவு வகைகளும், முத்திரைகளும் அபிநயமும் கற்றுக்கொண்டாள்.

இனிமேல் அவளுடைய வாழ்க்கை நாட்டியக் கலையுடன் இரண்டறக் கலந்து லிடும் என்று நம்பினேன். 'அண்டை அயலில் உள்ள பல ஊர்களுக்குப் போய் நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள் நடத்த வேண்டும்' என்று சுமாட்சி யம்மாள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், திடீரென்று ஒரு நாள் அவர் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாக ஆகிவிட்டதால் எந்த ஊருக்கும் போகமுடியவில்லை. அந்தக் கிராமத்திலேயே தங்க வேண்டியதாயிற்று.

நல்லவர்கள் மட்டுமே நிறைந்த கிராமம் அது என்று நினைத்திருந்தோம் நானும் சின்னாதேவியும். அப்படியல்ல என்று ஒருநாள் தெரிந்தது.

ஓர் ஆடி வெள்ளிக்கிழமையன்று கோயிலில் சின்னாதேவி நடனமாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு

குடிகாரன் தாறுமாறாகப் பிதற்றிக்கொண்டு மேடையில் ஏறி, சின்னாத்தெவியை நெருங்கி வந்தான். அவன் பயந்து நடுங்கிப் பின்வாங்கினான். மிருதங்கம் வாசித்துக் கொண்டிருந்த நான் சட்டென்று பாயந்து அவனை மேடையிலிருந்து பிடித்துத் தள்ளிவிட்டேன். நாட்டிய நிகழ்ச்சியைப் பாதிமில்லையே முடித்துக்கொண்டு வீடு திரும்பினோம்.

அவன் அந்தக் கிராமத்திலேயே பெரும் பணக்காரனாம். சரியான முரடனாம். அவனைப் பகைத்துக் கொண்டு யாரும் உயிர் வாழ்ந்ததில்லையாம். மற்றவர்கள் சொல்லித்தான் இந்த விவரம் தெரிந்தது.

வீட்டை அடைந்ததும், படுக்கையில் இருந்த காமாட்சியம்மாஸிடம் என் தங்கை அழுதுகொண்டு நடந்ததைச் சொன்னாள்.

அவள் கண்ணீரைத் துடைத்த காமாட்சி அம்மாள், 'உனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்துவிட்டால் இந்த மாதிரி வம்புகள் வராது' என்றார்.

என் தங்கை உடனே பதறிப்போய், 'வேண்டாம், அம்மா. எனக்கு எந்தக் கல்யாணமும் வேண்டாம். நான் மனசால் ஒருவரை விரித்துவிட்டேன். அவரைத் தவிர வேறு யாரையும் மணக்க மாட்டேன். என்ன வந்தாலும் சரி' என்று உறுதியாகச் சொன்னாள்.

காமாட்சியம்மாள், 'கவலைப்படாதே, நீ நினைக்கிற மாதிரியான கல்யாணம் அல்ல இது' என்றார்.

ஆமாம், அது ரொம்ப வினோதமான, விசித்திரமான திருமணம், சக்ரவர்த்தி"

- என்று எதிராஜன் சொல்லி முடிக்கையில், நாங்கள் பல சிறுநூர்களையும் தெய்வத் திருத்தலங்களையும் கடந்து திருச்சிறற்பலத்துக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அம்பலத்தரசனின் ஆயிரம் திருநாமங்களைச் சொல்லி அர்ச்சனை செய்து, சிவகாமியம்மையின் திருத்தாள் வணங்கினேன். பொன்னம்பலநாதனின் ஆலயத்துக்கு வடக்குக் கோபுரத்தைச் சேமைத்துக் கட்டும்படி ஆணையிட்டு, நிதிகள் அளித்தேன். காணிக்கைகள் சமர்ப்பித்தேன்.

ஓய்வாக இருந்த சமயம் - இப்படிச் சொல்லுவதும் ஒரு வகையில் தப்புத்தான். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை எப்போது அடைவோம், ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா சொன்ன கட்டாரியை எப்போது எடுத்து வருவோம் என்பதிலேயே மனம் ஒளறியிருந்ததால், உடலுக்குத்தான் சற்று ஓயவு.

அந்தச் சமயம் அரிதாசர் வந்து, "திருவாரூர் தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு ஓலை அனுப்பியிருக்கிறார்" என்றார்.

திருவாரூரில் கோயில் காரியங்களை மேற்பாரவை செய்யும் பெரியவர் அவரென்று எனக்குத் தெரியும். சிறந்த தமிழ்ப்புலவர், சிவனடியார் என்றும் அறிவேன்.

"என்ன ஓலை?" என்று கேட்டேன்.

அரிதாசர் சிரித்துக் கொண்டு, "ஒரு கிளி மூலம் அவர் இந்த ஓலையை அனுப்பியதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால், யாரோ ஆள்தான் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப் போயிருக்கிறான். சக்ரவர்த்தி மீதும் என் தமையனரான வடமலையண்ணன் மீதும் ஆணையிட்டுத் திருவாரூர் கோயில் அர்ச்சகருக்குத் தடையுத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்.

அந்த ஓலைதான் இது" என்று சொல்லி, அந்தப் பாட்டைப் படித்துக் காட்டினார். "மருவு புகழ்க் கிட்ண மகாராயராணை; அரிய வடமலையராணை; திருவாநூர பாகற்பொடியறுப்பார் பாதத் திருவாணை தயாக்கக் கொடியிறக்காதே"

"என்மீதும் வடமலையண்ணன் மீதும் ஆணையிட்டிருப்பது புரிகிறது. மற்றது புரியவில்லையே?" என்று கேட்டேன்.

"திருவாநூர் தியாகராசப் பெருமான தேரத் திருவிழாவின்போது, பக்கத்திலுள்ள வேலங்குடிக்குப் போய் அங்கே ஒரு பாகற்கொடியை அறுத்துவிட்டுத் திரும்புவார் என்பது சம்பிரதாயம். கோயில் அர்ச்சகர் தமது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யாததால் கோயிலில் அவர் உற்சவம் நடத்துவதைத் தடுத்து ஆணையிட்டிருக்கிறார் தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள். அதைத் தங்களுக்கும் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்" என்று விளக்கம் தந்தார் அரிதாசர்.

"சுவாமிகள் அப்படிச் சொன்னால் அது நியாயமாகத் தான் இருக்கும். அந்த அர்ச்சகரை நீக்கிவிட்டு, வேறொருவரை நியமிக்கும்படி சொல்லியனுப்புங்கள்" என்று கட்டளையிட்டேன்.

திருவாநூர் தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள் எளிமையாகவும் வேடிக்கையாகவும் பல தனிப்பாடல்கள் இயற்றியிருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. அவற்றைத் திரட்டித் தரும்படி சிதம்பரத்தில் இருந்த தமிழறிஞர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டு பயணம் தொடர்ந்தேன்.

அடுத்தபடி நேரம் கிடைத்தபோது, எதிராஜனை அழைத்து, "சின்னாதேவிக்கு விசித்திரமான திருமணம் நடைபெற்றது என்று சொன்னாயே, அதை விவரமாகச் சொல்லு" என்றேன்.

எதிராஜன் சொன்னதை அவன் வாய்மொழியிலேயே கூறுகிறேன்.

அந்தக் கிராமத்தில் காமாட்சி அம்மான் என்பதங்களுக்கு ஒரு புதுமையான கல்யாணம் நடத்தினார். திருமணக் கூட்டத்தில் பெண்கள்தான் அதிகமாக இருந்தார்கள் இருந்தாலும் முண்டியடித்து இடம்பிடித்துக் கொண்டு நானும் பார்த்தவாறு இருந்தேன் என்னைச் சுற்றிப் பாட்டும் சிரிப்பும் பேச்சும் இரைச்சலும் கும்மாளமாய் எழுந்தன. நாதஸ்வரமும் தவிலும் கோயில் வாசலில் பேரொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

என்ன நடக்கப் போகிறதென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருந்தது - என் ஒருத்தனைத் தவிர. என் உள்ளத்துக்குள் பக்கபக்கென்று ஒரு துடிப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. காமாட்சியம்மாள் பண்பாடுள்ள நல்ல பெண்மணியாகையால் அவர் செய்யலிருப்பது சின்னாதேவிக்குப் பிடிக்காத கல்யாணமாக இருக்காது என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. என்றாலும், அங்கு நிலவும் பழக்க வழக்கங்கள் புதிதாகவும், புரியாததாகவும் இருந்ததால் என்ன நடக்குமோ என்ற திகிலூட்டன்தான் இருந்தேன்.

சின்னாதேவி என்ன மனநிலையில் இருக்கிறாள் என்பதும் தெரியவில்லை. மணப்பெண்ணாக வட்சணமாக அவள் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்ததால் அவள் முகத்தைக் கவனித்து எண்ணங்களை அறிய முடியாதிருந்தது.

அப்போது 'விலகுங்கள்! விலகுங்கள்! பூசாரி வருகிறார்!' என்ற ஆரவாரம் எழுந்தது. எல்லோரும் விலகி வழிவிட்டார்கள். தூக்கையம்மன் கோயில் பூசாரி உள்ளே வந்தார். தோற்றம் முரட்டுத்தனமாக இருந்தாலும் ஆசார

அனுஷ்டானங்களைக் கடைப்பிடித்து ஜனங்களின் மதிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பவா.

இரு கையிலுமாக அவர் ஒரு பெரிய தாம்பாளத்தை எந்திக்கொண்டு வந்தார். அதில் நீளமாகவும் கனமாகவும் ஏதோ ஒரு பொருள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அது என்ன வென்று தெரியவில்லை. ஒரு பட்டுத் துணியால் மூடப் பட்டிருந்தது.

பூசாரி அதை என் தங்கையின் முன்னே நீட்டி துணியை விலக்கினார்.

அதில் ஒரு கட்டாரி இருந்தது!

பிடியுடன் கூடிய இரும்புக் கட்டாரி. குதகீட்டி அல்லது குறுவான் அளவில் இருந்தது.

'இதுதான் உன் கணவன், பெண்ணே' என்றார் அந்தப் பூசாரி.

என் தங்கை திடுக்கிட்டது போலவே நானும் திடுக்கிட்டேன். "பயப்படாதே" என்று சொல்லிக் காமாட்சியம்மாள் என் தங்கையின் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டா. "இந்தச் சடங்கைச் செய்து விட்டால் நீ துர்க்கை அம்மனின் அடிமையாகி விடுகிறாய். அதன்பின் நீ தெய்வத்தின் பத்தினி. தேவதாசி உன்னை எந்த ஆடவனும் நெருங்க மாட்டான். இது ஒரு பாதுகாப்புப் போல்" என்று அவன் சொல்ல, சின்னாதேவி நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். என் அனுமதியைக் கேட்கிறாள் என்று புரிந்தது.

'அவர்கள் சொன்னால் நல்லதாகத்தான் இருக்கும்' என்று தலையசைப்பின் மூலம் நான் தெரிவித்தேன்.

சின்னாதேவிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மணைப் பலகையைப் போட்டு, அதில் கட்டாரியை வைத்து, நீ

வளர்த்து, மந்திரங்கள் சொல்லி, எல்லாத் திருமணங்களையும் போல அதையும் நடத்தினார்கள்.

கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற வகையில் பூசாரி சின்னாதேவியின் கழுத்தில் தாலி கட்டினார். கட்டாரியைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு ஏழு முறை அக்கினியை வலம் வந்தாள் சின்னாதேவி.

முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் முடிந்ததும், அம்மன் சத்திரியில் சிறிது நேரம் அவள் நடனமாடினாள்.

பிறகு, கட்டாரியை எடுத்துக்கொண்டு ஊர்வலமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினோம். மணமகன் இருந்தால் எப்படி எல்லா வைபவங்களும் நடக்குமோ. அது போலவே அந்தக் கட்டாரியை வைத்துக்கொண்டு நடத்தினார்கள் ஊஞ்சல் பாட்டு, நலங்குப் பாட்டு முதலியவற்றைப் பாடினார்கள். வேட்டுச் சத்தங்கள் காதைப் பின்புறம் வண்ண வாணங்கள் கண்ணைப் பறித்தன.

இரவு வந்தது. பட்டு மெத்தை விரித்த கட்டிலில் பூத்தோரணங்கள் கட்டப்பட்டு, மலர்கள் தூவினார்கள். சின்னாதேவியைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார்கள். அன்று காலையிலிருந்தே அவள் உபவாசம் இருந்தாளாகையால், உடல் தளர்ந்து பலவீனமாக இருந்தாள். என்னை அவள் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் புன்சிரிப்புக் காட்டி, பயப்படாதே என்று சாடையில் தைரியம் சொன்னேன்.

படுக்கையில் அவள் உட்கார்ந்த பின்னர் பாலும் பழமும் தந்தார்கள். மஞ்சத்தில் அவளுக்குக் கட்டாரியைப் படுக்க வைத்துவிட்டுக் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டுவிட்டு எல்லாரும் திரும்பினார்கள்.

'உன் தங்கையை அம்மன் பார்த்துக் கொள்வான். இனிமேல் நிம்மதியாகத் தூங்கு, போ' என்று சொல்லி விட்டுக் காமாட்சியம்மாளும் தன் அறைக்குப் போய்

விட்டார் ஏற்கெனவே நோயினால் நலிந்திருந்த அவருடைய உடல், அன்றைய அலுவலகத்தில் இன்னும் களைத்து விட்டது பாலம்.

நான் மட்டும் தூங்கவில்லை. அந்தச் சயன அறைக்கு வெளியிலேயே கவுரில் சாய்ந்தாற்போல் உட்கார்ந்திருந்தேன் அரைத் தூக்கமும் அல்ல விழிப்புமாக நேரம் ஓடியது. கொஞ்சம் தூக்கம் வந்தாலும், அறைக்குள் ஏதோ சத்தம் கேட்கிற மாதிரி ஒரு பிரமை ஏற்பட்டு, திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டேன்.

பளபளவென்ற தீட்சணயத்துடன், கருகருவென்ற கூர்மையுடன் அந்தக் கட்டாரி என் தங்கையின் அருகே தனிமையில் இருப்பதை எண்ணுகையிலெல்லாம். என் மனம் பதைத்தது முன்பு ஒரு முறை காவிரியில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன் என்று ஓடியவளாயிற்றே! அதே தற்கொலை எண்ணம் மறுபடி ஏற்பட்டு, அந்தக் கூரிய கட்டாரியினால் தன்னை.

பொங்கும் வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தேன். பொழுது விடிந்தது.

நான் பயந்தபடி எதுவும் நடந்துவிடவில்லை. புதிய பலம் பெற்றுவிட்ட நம்பிக்கையில் சின்னாதேவி முக மலர்ச்சியுடன் இருந்தாள். ஸ்நானம் செய்து புத்தாடை உடுத்திக்கொண்டாள். அந்தக் கட்டாரியை ஊவலமாக எடுத்துச் சென்று அம்மன் கோயிலில் மீண்டும் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினோம்.

சின்னாதேவியைப் போலவே வேறு மூன்று நான்கு நாட்டியக் குமரிகளும் காமாட்சியம்மாளின் வீட்டில் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவராக அவர்களுக்கும் இதே போன்ற கட்டாரித் திருமணத்தை நடத்தி முடித்தா. எல்லாருக்கும் எல்லாவிதமான பாதுகாப்பும் கொடுத்துத்

தன் கடமையை முடித்துக்கொண்டு விட்டதாக நினைத்தாரோ என்னவோ, சில நாட்களில் காலமானார்.

உண்மையில் அவர் இருந்த வரையில் பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருந்தது. முத்துராக என்ற அந்த முரடன் கொஞ்ச நாளாகப் பதுங்கியே இருந்தவன். காமாட்சி அம்மாள் இறந்ததும், பகிரங்கமாக வந்து தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினான். மனசில் உறுதியில்லாத சில பெண்களும் சுகபோக வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்ட சில பெண்களும் அவன் வலையில் விழுந்துவிட்டார்கள்.

ஒரு நாள் என் தங்கை என்னிடம், “அண்ணா, நாம் இந்தக் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி விடுவதுதான் நல்லது” என்று பயத்துடன் சொன்னாள்.

“ஏன்? என்ன நேர்ந்தது?” என்று கேட்டதற்கு, “அந்த முத்துராக என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறானாம். வேளக்காரக் கிழவி என்னை எச்சரிக்கையாக இருக்கச் சொன்னாள்” என்றாள்.

யோசித்தேன்.

நான் ஆண்மகன்தான். போர்ப் பயிற்சிகள் பெற்ற வாலிபன்தான். ஆனால், ஒரு மன்னரின் சேனையுடன் சேர்ந்து கொண்டு எதிரியோடு மோதுவது வேறு; தனி ஆளாக, அதுவும் ஒரு கிராமத்தில், ஒரு முரட்டுக் கும்பலுடன் சண்டையிடுவது வேறு. என்னால் அவனை ஜெயிக்க முடியாது. சண்டையிட்டு, எனக்கு ஏதாவது நோந்துவிட்டால் பிறகு என் தங்கையின் கதி என்ன ஆவது?

ஆகவே, வீரத்தைக் காட்டுவதைவிட விவேகத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே மேல் என்று தீர்மானித்தேன்.

அன்று இரவு, ஊர் மொத்தமும் அடங்கிப் பிறகு, நான் தங்கையை ஒரு கையிலும் உயிரை மறு கையிலும்

பிடித்துக்கொண்டு, அந்தக் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறினேன். சகரவரத்தி, அந்த இரவு நேரத்தில் என் தங்கை நடுங்கிய நடுக்கத்தை வார்த்தையால் சொல்ல என்ருக்குத் தெரியவில்லை. என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் நடந்தபோது, புயலில் அகப்பட்ட புல்லைப் போல அவளுடைய மெல்லிய கரம் படபடப்பதை உணர்ந்தேன். ஊரெல்லாம் சந்தோஷமாக, பிரசினைகளற்று உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், எங்கள் இரண்டு பேரை மட்டும் கடவுள் ஏன் இப்படி துன்பப்படுத்த வேண்டும் என்று மனதுக்குள் அழுந்தேன். ஆனால், பொய்ச் சிரிப்புச் சிரித்து, பொய்க் கதைகள் பேசி, தங்கைக்குத் தெரியமுட்டி னேன்.

தெய்வத் திருநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு விடிகாலை வேளையில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை அடைந்தோம்.

எங்கே போவது, யாரிடம் அடைக்கலம் கேட்பது என்று எதுவும் தெரியாமல் ஊருக்குள் நுழைந்தபோது, எங்கு பார்த்தாலும் விழாக்கோலமாக இருந்தது. காரணம், வடபத்திரசாயியின் கோயிலில் உற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அது பங்குனி மாதம். உத்திர நட்சத்திரத்தில் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணம் நடத்துவதற்கான கோலாகலங்கள் நகரமெங்கும் நிறைந்திருந்தன. அன்று வெள்ளிக்கிழமை வேறு கோயிலில் ஆண்டாளும் ரங்க மன்னாரும் ஊஞ்சல் ஆடும் வைபவம்.

வீதிக்கு வீதி, வீட்டுக்கு வீடு அன்னதானம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால், பசியாற்றிக் கொண்டோம். அடுத்து இன்னொரு தைரியமும் இறைவன் கிருபையால் கிடைத்தது. உற்சவத்தை முன்னிட்டு ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா அந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறார் என்ற செய்திதான் அது.

அவருடைய பெருமையைப் பற்றி முன்பே நான் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அன்று இரவு எல்லா

வைபவங்களும் முடிந்து, மடத்தில் அவர் தனியாக இருந்த போது நாலும் என் தங்கையும் அவரைச் சேவித்து, எங்கள் கலையைச் சொன்னோம்.

"சரி, இன்று ராத்திரி இங்கே மடத்தில் தங்கியிருங்கள். நாளைக் காலை நான் யோசனை செய்து வழி சொல்கிறேன்" என்றார் ஆசாரியர்.

மறுநாள் காலை, சின்னாதேவியை ஸநானம் செய்து விட்டு வரும்படி சொல்லி, அவளுடைய இடது புஜத்தில் சங்கும் வலது புஜத்தில் சக்கரமும் முத்திரை பொறித்தார்.

"நீ இருந்தது சிறிய கிராமம். அங்கு உனக்கு நடத்தப் பட்ட திருமணச் சடங்கு அர்த்தமுள்ளதுதான். என்றாலும், அதற்குச் சாதாரண மக்கள் கட்டுப்படுவார்களேயொழிய, முத்துராசு போன்ற போக்கிரிகள் பயப்பட மாட்டார்கள். ஆனால், இன்று உன்னை இந்த ஊர் வடபத்ரசாயி கோயிலின் தேவதாசியாக ஆக்கியிருக்கிறேன். அதற்கு அடையாளம்தான் இந்தச் சங்குச் சக்கர முத்திரை, இந்தக் கோயிலின் பிரதிநிதியாக நீ எந்த ஊருக்கும் செல்லலாம். எந்தக் கோயிலிலும் ஆடலாம். உன்னை நெருங்க மன்னாதி மன்னரும் அருகவார்கள். இது உனக்குத் தெய்வத் திருக்காப்பு" என்றார்.

"தாலியை அகற்றி விடலாமா?" என்று என் தங்கை கேட்டாள்.

"அது அப்படியே இருக்கட்டும். நீ மணமான மங்கை என்பதை அது குறிக்குமாய்கையால் இன்னொரு வகையிலும் பாதுகாப்பு" என்று ஆசாரியர் சொன்னார்.

அதன் பின்னர் மெய்யாலுமே எந்தப் பயமும் இன்றி நாடெங்கும் போய்க் கொண்டிருந்தோம். எந்தக் கோயிலில் ஆட அழைத்தாலும் போய் ஆடினான் சின்னாதேவி ஆனால், ஆசாரியரின் கட்டளைப்படி எந்தத் தனிப்பட்ட

வரின் மாளிகைக்கும் போவதில்லை என்பதில் மட்டும் உறுதியாகவே இருந்தோம்.

விஜயநகரத்திலுள்ள பல கோயில்களிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. போகலாமா வேண்டாமா என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்தோம். பல வருட காலம் கடந்து விட்டதாலும், தாங்கள் சக்ரவர்த்தியாக அரியணை ஏறி விட்டதாலும் பழைய சம்பவங்களெல்லாம் மறந்திருக்கும் என்று தோன்றியதால் அங்கே வந்தோம். ஆனால், தலை நகரில் கால் பதித்தது முதலே என் தங்கையின் கால பலவீனப்பட்டது. மனமும் தான்.

“அண்ணா, ஆசாரியரின் ஆணையை மீறிவிடு வேனோ என்று எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. மறந்து விட்டதாக நினைத்திருந்ததெல்லாம் ஞாபகம் வருகிறது. சீக்கிரம் இந்த ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டுவிடலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அதற்கேற்றாற்போல் தாங்களே ஒரு நாள் மறைந்திருந்து அவள் நடனத்தைப் பார்த்ததாக யாரோ சொன்னார்கள். நாங்கள் தங்கியிருந்த நாட்டியக்காரிகள் விதியிலும் யார் யாரோ வந்து ஏதேதோ விசாரிப்பதாகக் காதில் விழுந்தது.

சக்ரவர்த்தி! என் வாழ்க்கையிலும் என் தங்கையின் வாழ்க்கையிலும் ஆட்டம் என்பது இரண்டாம் பட்சமாகி விட்டது. ஒட்டம் என்பதே முதலாவதாக ஆகிவிட்டது.

அவசர அவசரமாகக் குழுவினருடன் விஜய நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டு விட்டோம். ஆனால் விதி எங்கள் பின்னாலேயே வந்தது. திருவண்ணாமலை வட்டாரத்தில், பாளையக்காரன் என்ற பெயரில் வழிப்பறி நடத்தி வந்த சிங்கப்பிரானிடம் சிக்கிக்கொண்டோம். அங்கிருந்து பீஜப்பூர் சுல்தானின் ஆட்கள் எங்களை நாட்டியத்துக்கு அழைப்பதுபோல ஏமாற்றிப் பீஜப்பூருக்குக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

நல்ல காலம், ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா இரண்டாம் முறையும் எங்களைக் காப்பாற்றினார் என தங்கையும் நானும் கிருஷ்ணா நிதிக்கு மறுகரையிலுள்ள அவருடைய மடத்தில் பத்திரமாகத் தங்கினோம். ஆனால், பீஜப்பூர் சுல்தானின் படையில் நான் சேர வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

அதற்கப்புறம் நடந்ததெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். சக்ரவர்த்தி.

6. திராஜன் சொல்லி முடித்தான். ஆனால், இவ்வளவையும் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லவில்லை. இதைப் படிப்பவர்களுக்குக் குழப்பம் வரக்கூடாதென்பதற்காக நான்தான் சேர்த்துச் சொன்னேன். மற்றபடி நாங்கள் பல திவ்விய சேஷத்திரங்களைக் கடந்து கொண்டோம் இருந்தோம்.

‘அரி ஏறே! என் அம்பொன் கடரே! செங்கண் கருமுகிலே! எரி ஏய் பலளக் குன்றே! நால் தோள் எந்தாய்! உனது அருளே பிரியா அடிமை எனக் கொண்டாய்!’

என்று ஆழ்வார் போற்றிய திருக்குடந்தையிலும்,

‘பற்றிவார் பற்ற நின்றானே! கால சக்கரத்தாய்! கடல் இடம் கொண்ட கடல்வண்ணா! கண்ணனே’ என்று பாடிய திருவரங்கத்திலும் வழிபட்டுவிட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தீசுவரரை வணங்கி, அழகா கோயிலுக்கு வந்து, மானியங்கள் வழங்கி, முத்துக்கிட்டமும் பச்சைப் பதக்கமும் சமர்ப்பித்து, மதுரை வந்து மீனாட்சிதேவி, சொக்கநாதரின் சந்நிதிகளில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, தேவிக்கு வைரக்கம்மலும் வைரீரியப் பதக்கமும் பச்சைக் கமமலும், முத்து மூக்குத்தியும் காணிக்கை அளித்து...

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை நோக்கி எங்கள் பயணம் தொடர்ந்தது.

சின்னாதேவியும் எதிராஜனும் தங்கியிருந்த கிராமத்தை நெருங்குகையில் எதிராஜனைக் கேட்டேன். "ஒன்று மாத்திரம் எனக்கு விளங்கவில்லை. அந்தக் கட்டாரியை எதற்காக ஆசாரியர் எடுத்து வரச் சொன்னார்?"

எதிராஜன் பெருமூச்சு விட்டான்.

"முதலில் அந்தக் கட்டாரி அதே அம்மன் கோயிலில். அதே இடத்தில் இருக்குமா என்பதுதான் என் பயம். கிட்டத்தட்ட ஏழு வருடங்கள் ஆகிவிட்டதே, சக்ரவர்த்தி..." என்றான்.

47

சின்னாதேவியும் எதிராஜனும் வசித்த கிராமத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது எந்தவித ஆரவாரமும் இல்லாமல் வழியெங்கும் அமைதி நிலவியிருந்தது.

சில கிராம அதிகாரிகளும் பெரியவர்களும் எங்களை எதிர் கொண்டழைத்து, "வரவேண்டும் சக்ரவர்த்தி, வரவேண்டும், தாங்கள் எங்கள் மண்ணில் கால் வைத்தது எங்கள் பாக்கியம்!" என்றார்கள். ஆனால், அது சம்பிரதாயத்துக்காகச் சொல்கிற மாதிரி இருந்ததேயொழிய அவர்களுடைய வார்த்தைகளில் மனப்பூர்வமான உற்சாகம் காணப்படவில்லை.

"ஏன் எல்லோரும் என்னலோ போல் இருக்கிறீர்கள்? இது திருவிழா மாதமாயிற்றே? நடக்கிறதா?" என்று எதிராஜன் கேட்டான்.

கிராம அதிகாரி என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து, "திருவிழா நடக்கவில்லை. சக்ரவர்த்தி வந்தால், ஏதாவது வழி கிடைக்கும் என்றுதான் எல்லோரும் காத்திருக்கிறோம்" என்றார்.

அது கிளி கொஞ்சம் கிராமம். பச்சைப் பசேவென்ற வயல் வெளிகளும் தோப்பும் துரவும் பறவைகள் கீச்சிடும் கீதமும் மரக்கிளைகளின் ஊடாக வந்து மெல்லத் தழுவும் குரிய கிரணங்களும் கேசத்தை வேசாகக் கலைக்கின்ற காற்றும் என்னைப் புல்லரிக்க வைத்தன. 'என்ன சாம்ராஜ்யம் வேண்டிக் கிடக்கிறது! என்ன காதலும் பெண்ணாசையும்! என்ன யுத்தங்களும் வீரப்பிரதாபங்

களும்! என்ன அரண்மனையும் ஆடம்பரமும்! எல்லா வற்றையும் தூக்கிச் சமுத்திரத்தில் வீசி எறிந்துவிட்டு, இந்தக் கிராமத்தில், ஏதாவது ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தவாறே ஆயுளைக் கழித்து விடலாம்!" என்று எண்ணினேன்.

அம்மன் கோயில் வாசலில் பெரும் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. பெண்கள்தான் மிக அதிகம். முகத்தில் மஞ்சள் பூசி, நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு, மஞ்சள் வஸ்திரம் தரித்து, வேப்பிலையைக் கொத்துக் கொத்தாகப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஆனால், வாசல் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. கோயில் திறக்கப்பட வில்லை.

பூசாரியை அருகில் அழைத்து, "இவ்வளவு பேர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே, கோயிலைத் திறப்பதற் கென்ன?" என்றேன்.

"வந்து... சாவி... தர்மகர்த்தாவிடம் இருக்கிறது..."

"எங்கே அந்தத் தர்மகர்த்தா? கூப்பிடுங்கள்!" என்றேன்.

"அவர்... அவர்... முத்துராக..."

எதிராஜன் ஆச்சரியத்துடன், "முத்துராகவா?" என்றான்.

"ஆமாம்... உன்னையும் உன் தங்கையையும் ஊரை விட்டு ஓடும்படி பண்ணினானே, அதே முத்துராகதான். அவன் இங்கே பண்ணாத அக்கிரமமில்லை. சக்ரவர்த்தி வருகிறார் என்று தெரிந்ததும் எங்கோ ஓடி ஒளிந்திருக்கிறான்..." என்றார் பூசாரி.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. "பூஜை முக்கியமா, தர்மகர்த்தா முக்கியமா? நீங்கள் இத்தனை பேர் இருக்கிறீர்கள். பூட்டை உடைத்துக் கதவைத் திறக்க வேண்டியதுதானே?" என்றேன்.

கிராம அதிகாரி முனவந்து, "நானும் அதைத்தான் சொன்னேன். ஆனால், ஜனங்கள் பயப்படுகிறார்கள். இப்போது சக்ரவர்த்தி வந்திருப்பதால் ஒளிந்திருப்பவன், தாங்கள் புறப்பட்டுச் சென்றதும், திரும்பி வந்து எங்களை ஒரு வழி பண்ணிவிடுவான் என்று பயப்படுகிறோம்" என்றார்.

"பயப்படாதீர்கள். அவனையே ஒரு வழி பண்ண எனக்குத் தெரியும்" என்று அவர்களுக்குத் தைரியம் அளித்துவிட்டு, என்னுடன் வந்திருந்த ஓர் அமைச்சரைக் கூப்பிட்டு, "இந்தக் கிராமத்தில் நமது படைகளை நிறுத்துவதற்குப் பாளையக்காரர் மூலம் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அந்த முத்துராக தலைகாட்டினால் உடனே பிடித்துத் தலைநகருக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

இதற்குள் பெண்கள் பலரும் எதிராஜனைச் சூழ்ந்து கொண்டு சின்னாதேவியைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எதிராஜன் சாமாத்தியமாக ஆளுக்குத் தகுந்தபடி பதில் சொன்னான். "நம்ம ஊர் அம்மன் ரொம்பவும் சக்தி வாய்ந்தது என்று சக்ரவர்த்தியிடம் சொன்னேன். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போகும் வழியில் இந்த அம்மனையும் தரிசிக்கும்படி சொல்லி அழைத்து வந்தேன்." என்று அவன் சொல்ல, ஏற்கெனவே என்னோடு வந்தவன் என்ற அந்தஸ்தோடு விஜயநகர சக்ரவர்த்தியையே தங்கள் கிராமத்துக்கு அழைத்து வந்தவன் என்ற பெருமையும் சேர எதிராஜன் ஒரே நொடியில் மாபெரும் கதாநாயகனாக ஆகிவிட்டான்.

என் உத்தரவு கிடைத்துவிட்டதால் ஒரு பாறாங் கல்லை எடுத்து வந்து, வெகு எளிதாகக் கோயில் பூட்டை உடைத்துவிட்டார்கள். கதவு திறந்து கொண்டதும் கோஷங்கள் எழுந்தன; "அம்மா! தாயே! பகவதி!"

முப்பாரி! பத்ரகாவி! அக்னிமாரி! அனலமாரி! ஐகதாமபா' மாகாவி!" என்று அவரவர்க்குத் தோன்றிய திருநாமங்களை வான்னால எழுப்பினார்கள். சிலர் இந்தக் கன்னத்திலிருந்து அந்தக் கன்னத்துக்கு அலகு குத்திக் கொண்டு ஆலேசம் கொண்டார்கள். உறும் மேனம், விலலுப்பாட்டு, நையாண்டி மேனம் முதலிய பலவகை நாடகங்கள் ஒரே சமயத்தில் காது செவிடுபட ஒலித்தன.

களளங்கபடமற்ற மக்களின் தூயமையான பக்தியையும் தெய்வ நம்பிக்கையையும் பராக்ருப பிரமித்துப் போனேன். இந்தப் பூஜை வழக்கங்களை நன்கறிந்த அரிதாசர் என்கிடம், "இதெல்லாம் நெடுங்காலம் தொட்டுத் தமிழ் மக்களிடம் இருந்து வரும் பழக்கம் முனைப்பாலினக் எடுப்பது, கண்மலர் சாத்துவது, ஆயிரம் கண பாலை எடுப்பது, உருவம் தூக்கி நிறுத்துவது, மாவிலக்கு இடுவது, பூக்குழி இறங்குவது, அலகு குத்திக் கொள்வது என்றெல்லாம் பலவகை நோத்திக் கடன்கள் இருக்கின்றன" என்று விவரித்தார். கேடக்க கேடக ஆசிரியமாயிருந்தது.

கற்றிலும் பராவையைச் சுழற்றினேன்.

ஒரு பூசாரி கர்மையான வாளொன்றை எடுத்து வந்து, அதற்கு மஞ்சள் குங்குமம் பூசிக் கும்பிட்டு, ஒரு செப்புக் குடத்தைக் கவிழ்த்து வைத்து, அதன் மீது வாளின் நுனியை நிறுத்தினார். எந்த ஆதாரமும் இல்லாமல் செங்குத்தாக அந்த வாளின் நின்றது. "இரண்டரை நாழிகை நேரம் அப்படியே நிற்கும் பிறகு பூசாரி கையை நீட்டியதும் அதுவாகவே அவர் கைக்கு வந்துவிடும்" என்றார் அரிதாசர்.

இன்னொரு இடத்தில் ஒரு குழி வெட்டப்பட்டிருந்தது. "அதற்குப் 'பூக்குழி' என்று பெயர்" என்று அரிதாசர் சொன்னார். அங்கே புளியங்கட்டைகளை வைத்து

நெடுப்புப் பற்ற வைத்தார்கள். நகைவென்று தலை கன்ன கொண்டிருக்கும்போது, ஆண்களும் பெண்களும் கையில வேப்பிலையுடன் அதிலே இறங்கி ஆடினார்கள். எட்டு ஒன்பது வயதுக் குழந்தைகள் கூட 'பூக்குழியில்' இறங்கி ஆடுவதைக் கண்டேன். எந்தத் தீ காயமும் இல்லாமல் அவர்கள் வெளியேறுவதைப் பார்த்தேன்.

வெகு தூரத்தில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த சேலல், சுருங்கடா, பன்றி ஆகியவை ஒரே சமயத்தில் பலி கொடுக்கப்படுவதையும் கண்டேன்.

அட்சிக்கு வருமுன் பல ஊர்களைச் சுற்றியவன் தான் நான். ஆனால் பெரும்பாலும் பட்டணப் பகுதிகளிலேயே திரிந்தேனென்பொழிய, கிராமங்களுக்குச் சென்றதில்லை. அதுவும் தமிழ் நாட்டுக் கிராமங்களுக்கு வந்தது கிடையாது.

கோயிலுக்குள்ளே அர்ச்சனையும் அபிஷேகமும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கண்டாமணிகளின் 'டணால், டணால்' என்ற ஒசையெக் கேட்ட பின்னரே நான் இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்த நோக்கம் நினைவு வந்தது.

எதிராளனும் அரிதாசரும் கூட வர, சந்தித்துக் குப்போனேன். நெருக்கியடித்து நின்று கொண்டிருந்த மக்கள் என்னைக் கண்டதும் வழிவிட்டனர். தீயோர்க்கு உக்கிரமும் நல்லோர்க்குக் கருணையும் பொழியும் தேவியின் திரு முகத்தைத் தரிசனம் செய்தவாறு கைகப்பி நின்றேன். ஆனால், என்னுடைய புறக்கணனை சந்ததியின் சுற்றுச்சூழலை ஆராய்ந்தவாறே இருந்தன.

அந்தக் கட்டாரி? எங்கே இருக்கிறது அது?

விளக்குகள், சந்தனக் கட்டைகள், நவட்டைகள், எண்ணெய்ச் செம்புகள் முதலியன்தான் இருந்தனவே தவிர கட்டாரி எதுவும் காணப்படவில்லை. 27/8/55

பூசாரி கற்பூர தீபம் காட்டி என்னிடம் நீட்டினார். கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்ட பின் அவரை அங்கே நிற்கும் படி சொல்லிவிட்டு நான் அம்மனை நெருங்கினேன். எதற்காக நான் அங்கே போகிறேன் என்பது தெரியாமல் எல்லோருக்கும் திகைப்பு!

நான் திரும்பத் திரும்ப அந்த இடத்தையே வலம் வருவதையும் அங்குமிங்கும் பார்ப்பதையும் பூசாரி கவனித்து ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று கண்டு கொண்டார். இதிராஜனிடம் போய்க் காத்தோடு என்ன விஷயம் என்று விசாரித்தார். இதிராஜன் என்னைப் பார்த்தான், 'சொல்லலாமா?' என்று கேட்பது போல, நானும் பார்வையாலேயே 'சொல்லு' என்றேன். சொன்னான்.

பூசாரி என்னிடம் அவசரமாகத் திரும்பி வந்து "பக்கத்தில் ஓர் அறை இருக்கிறது... அங்கேதான்..." என்றார்.

"வாருங்கள் அங்கே" என்று அவருடன் புறப்பட்டேன்.

வெளியே வந்து முதல்கற்றுப் பக்கமாக இருந்த அறையைத் திறந்தார் பூசாரி. "இங்கேதான் எல்லாக் கட்டாரிகளும் இருக்கின்றன. சக்ரவர்த்தி எப்படிக்கண்டுபிடிப்பீர்கள்?" என்றார்.

'எல்லாக் கட்டாரிகளும்' என்று அவர் குறிப்பிட்டதை முதலில் நான் கவனிக்கவில்லை. அறைக்குள் நுழைந்த பிறகே புரிந்தது.

திகைப்புடன் நின்றேன்.

ஏனெனில், அந்த அறையில் சிறியதும் பெரியதுமாக, குட்டையாகவும் நீளமாகவும் ஐம்பது அறுபது கட்டாரிகள் இருந்தன!

பூசாரி தயக்கமான குரலில் கூறினார்: "காமாட்சி அம்மானும் அவருக்கு முன்னால் இருந்த பலரும் அது போலக் கட்டாரிக் கலயாணங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கட்டாரியையும் இங்கேதான் கொண்டு வந்து வைப்பது வழக்கம். தாங்கள் தேடுகிற கட்டாரி... சின்னானதேவியின் கட்டாரி எதுவென்று..."

எனக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டது ஒரு கணத்துக்கு. சே! இவ்வளவு பாடுபட்டு, இவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்து வந்ததெல்லாம் இதற்குத்தானா?

இதிராஜன் ஒவ்வொரு கட்டாரியாக எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் - "இதோ சக்ரவர்த்தி! இதுதான்!" என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னவாறு, ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டாரியை எடுத்து வந்து என்னிடம் நீட்டினான்.

எல்லாக் கட்டாரிகளையும் போலத் தான் அதுவும் இருந்தது.

"எப்படி... எதை வைத்துச் சொல்கிறாய்?" என்றேன்.

"இதைப் பாருங்கள்" என்று கட்டாரியின் பட்டையான மேல்புறத்தைக் காட்டினான். அதில் ஒரு கால் சலங்கையின் படம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது!

"என தங்கைக்கு இது ஒரு பழக்கம். கம்மா இருக்கும் நேரங்களில் சலங்கையின் படத்தை வரைத்து கொண்டேயிருப்பான். கோலங்களிலும் பூத் தையல்களிலும் புஷ்ப அலங்காரங்களிலும் சலங்கை வடிவத்தை வடிப்பான். அன்று கலயாணம் நடந்த ராத்திரி பள்ளி அறையில் அவளுக்கு இதை வைத்துவிட்டுத் திரும்பி விட்டோம். பொழுது போகாமல், கத்தியையோ அல்லது கையில் கிடைத்த ஏதோ ஒரு கூர்மையான பொருளையோ கொண்டு இதைப் பொறித்திருக்கிறான். நிச்சயமாக இந்தக் கட்டாரிதான் அவளுடையது!" என்று இதிராஜன்

சொன்னதும், ஆனந்த மிகுதியினால் அவனை அணைத்துக் கொண்டேன். இருவர் கண்களிலும் ஒரே நேரத்தில் நீர் சுரந்தது.

வெளிபே வந்து தெருவைப் பார்த்தபோது, இன்னொரு கோவாக்ஷம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று நல்ல முகூர்த்த தினமென்ற காரணத்தால் ஏராளமான திருமணங்கள்! கெட்டி மேளம் முழங்க, மணமகன்கள் மணமகள்களுக்குத் தாலி கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தான் காதலிக்கும் ஒருவனைக் கைப்பிடிக்காமல், என் விருப்பம் நிறைவேறட்டும் என்று விஜயநகரத்தில் காயத்ரி காத்திருப்பது ஞாபகம் வந்தது.

காயத்ரிக்கு லிசிதம் எழுதினேன். "கட்டாரி கிடைத்து விட்டது. வீராவில் தலைநகருக்குத் திரும்புகிறேன். ஆனால், நீ எனக்காகக் காத்திருக்காமல் அடுத்த முகூர்த்தத்தில் நிக்கோலஸை மணந்து கொள். இது என் விருப்பம் மட்டுமல்ல. ஆணையும் கூட."

"இதை உடனே விஜயநகரத்துக்கு எடுத்துச் செல்" என்று ஒரு சேவகனிடம் ஒப்படைத்து அனுப்பினேன்.

எதிராஜன் பணிவாக, "வந்த காரியம் முடிந்து விட்டது. நாமும் திரும்ப வேண்டியதுதானே?" என்றான்.

"உன் தங்கையின் திருமணத்துக்கு அவ்வளவு அவசரமா?" என்று சிரித்தேன். "தெய்வம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்துடன்தான் ஒவ்வொரு மனிதனையும் இயங்க வைக்கிறது. பாரத தேசத்தின் தென்கோடிக்கு வரும்படி என்னை இறைவன் பணித்தானென்றால், அது இந்தக் கட்டாரிக்காக மட்டும் இருக்காது. வா, இங்குள்ள மற்ற திவ்வியத் தலங்களுக்கும் சென்று விட்டுத் திரும்புவோம்" என்றேன்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை அடைந்தபோது -

என்னை வரவேற்பதற்காகவும் வசதிகள் செய்து தருவதற்காகவும் விக்ஷநாதன் தனது தளபதிகளுடன் வந்திருந்தான். "என் பிரதிநிதியாக நீயே மதுரைச் சீமையை ஆண்டு வா" என்று விஜயநகரத்தில் வாழ்த்தி அனுப்பிய பிறகு, இப்போதுதான் நான் அவனைப் பார்க்கிறேன்.

பெற்ற தந்தையையே சினைபிடிக்கத் துணிந்த ராஜ் விக்ஷாசியான அவனை அரத்தமுவி நலம் விசாரித்து அவனுடன் நகரெங்கும் விஜயம் செய்தேன்.

செண்பகக் காடாக இருந்த அந்த இடத்தை மல்லி என்ற அரசி ஆண்டதையும், அவளுடைய புதல்வர்களான வில்லி, கண்டன் என்ற இருவரில் கண்டன் எனபவன் புலிக்கு இரையாகி மடிய, காட்டைத் திருத்தி நாடாக்க வேண்டும் என்று ஆளறோர்கள் கூறியதை அந்த ராணி ஏற்று, புதிய நகரம் தோற்றுவித்ததையும், அதனாலேயே வில்லிபுத்தூர் என்ற பெயர் வந்ததையும் விக்ஷநாதன் எனக்கு விளக்கினான்.

புஜங்க சயனமாகப் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் வடபத்திரசாயியையும், செங்கோல் ஏந்திய ராஜ் உடையில் மணக்கோலத்தில் ஆண்டாளுடன் எழுந்தருளியுள்ள அரசுக் மன்னாரையும், பட்டாபிரான் பெரியாழ்வாரையும் வணங்கி எழுந்த, விக்ஷநாதன் அமைத்திருந்த மாளிகைக்குத் திரும்பினேன்.

ஏனோ தெரியவில்லை. நித்திரை வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தேன். அருகிலிருந்த அரிதாசா, ஆண்டாளின் கதையைச் சொன்னார்.

பாண்டியன் வல்லபதேவனின் ஆட்சியில் விஷ்ணு சித்தர் என்ற பெரியாழ்வார், ஒரு பெண் சூழ்ந்தையைக் கண்டெடுத்து, ஆண்டாளி எனப் பெயர் சூட்டி

வளர்த்ததையும்... அவள் திருவரங்குளையே தன் மணாளனாக வரித்து, எம்பெருமானுக்குச் சூட்டுவதற்காகக் கூடப்பட்ட மாஸையைத் தான் சூடிப் பார்த்ததையும்... அதைப் பெரியாழ்வார் கண்டித்தபோது, அவள் சூடிக் கொடுத்த மாலைதான் தனக்கு உலகப்பாணது என்று பெருமானே பெரியாழ்வாருக்குக் கூறியதையும் - இறுதியில், திருவரங்கப் பெருமானுடன் ஆண்டான் ஐக்கியமானதையும் -

சொல்லி முடித்த அரிதாசா, "உலகப் பற்று அனைத்தையும் துறந்த பெரியாழ்வாரா கூட ஆண்டான் கலயாணம் முடிந்தவுடன் மகளைப் பிரிந்த துயரம் தாங்காமல், 'திருமகள் போல வளர்த்தேன், செங்கணமால் தான் கொண்டு போனான்' என்று பாடிப் புலம்பினார்!" என்றார்.

அதுவரையில் படுத்திருந்த நான், எழுந்து உட்கார்த்தேன் "கிடைத்து விட்டது! கிடைத்துவிட்டது!" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூவினேன்.

சத்தம் கேட்டு அடுத்த அறையில் படுத்திருந்த எதிராஜனும் எழுந்து வந்தான். "என்ன சக்ரவர்த்தி? கட்டாரி தான் எப்போதோ கிடைத்துவிட்டதே?" என்றான்.

"கட்டாரியல்ல, கதைக் காப்பியம்" என்று கூறி, எப்போதும் அருகிலேயே வைத்திருக்கும் ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்துக் கொண்டேன்.

குழப்பத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரிதாசரிடம் சொன்னேன்: "நான் கவிங்கத்துப் போரில் வென்று தலைநகருக்குத் திரும்பியபோது, ஒருநாள் ஸ்ரீகாகுளத்தில் ஆந்திர விஷ்ணு தேவாலயத்துக்குச் சென்று வழிபட்டேன். அன்று இரவு திருமால், 'என் கதையைத் தெலுங்கில் காப்பியமாக எழுது' என்று சொல்லிவிட்டு

மறைவதுபோல ஒரு சொப்பனம் கண்டேன். எம்பிரானைக் குறித்து எத்தனையோ கதைகள் இருக்கின்றன. எந்தக் கதையை எழுதுவது என்று இது நான் வரை குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். அவ்வப்போது தோன்றிய கதைகளையும் தத்துவங்களையும் குறித்து வைத்துக் கொண்டு வந்தேன். இப்போது புரிகிறது, பகவான் எந்தக் கதையை எழுதச் சொன்னார் என்று! அவருக்கு உகந்த கதை, இந்தக் கோதை நாச்சியாரின் கதைதான். சூடிக் கொடுத்த கடாக கொடியாளின் கதையைத்தான் சுந்தரத் தெலுங்கில் இயற்றுமாறு எனக்குக் கட்டளை யிட்டிருக்கிறார்"

சொல்லிவிட்டு எழுதத் தொடங்கினேன்.

"ஆமுத்த மாலயத்" என்று அதற்குப் பெயர் வைத்தேன். 'சூடிக் களைந்த பூமாலையைத் தந்தவன்' என்று அதன் பொருள்.

முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் அடியாக, 'ஸ்ரீகமனீய ஹாரமணி சென்னுக தானுனு கௌஸ்தபம்...' என்ற இறைவணக்கத்தை எழுதத் தொடங்கினேன்.

எண்பத்தொன்பது பாசுரங்களை எழுதி முதல் அத்தியாயத்தை முடித்த போது, திபங்களின் ஒளி வற்றி, உதய ஞாயிற்றின் கதிர்கள் உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தன.

மஞ்சத்தில் சாயந்தேன். எதுவோ நெருங்கி மாதிரி இருந்தது. என் உடைவான்.

அதை நகர்த்தி வைத்தேன்.

கண்ணை அழுத்தியிருந்த தூக்கம் மீண்டும் விலகி விட்டது. மனசில் கேள்விக்கு மேல் கேள்வியாக உதித்தன.

இந்த வாணை எடுத்துப் போகும்படி எதற்காக வியாச தீர்த்தர் கட்டளையிட்டார்?

நான் யாருடனும் போரிடவில்லை வாளைப் பயன்
படுத்தவேண்டிய எந்தச் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படவில்லை

பின்னே எதற்காக இந்த வாள்?

அதற்கு விடை, தனுஷ்கோடியில் கிடைத்தது.

48

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சூடிக் கொடுத்த கடாக்கொடிக்கு
மூக்குத்தியும் கெம்பு ஓட்டியாணமும் தங்கச் சிலம்புகளும்
நவரத்தினம் பொதிந்த சிங்கப் பிரபையும் சமர்ப்பித்து,
திருக்குளத்துக்கும் கல்கட்டுக்கும் நடுமண்டபத்துக்குமாக
லட்சம் பொற்காசுகள் கொடுத்த பின்னர் பயணத்தைத்
தொடர்ந்தேன்.

புறப்படும் சமயம் ஒரு வேடிக்கை நடந்தது.

புயல் வேகமாக ஒரு புரவி வீரன் மூடி போட்ட
வெள்ளிப் பாத்திரமொன்றை எடுத்து வந்து அரிதாசரிடம்
கொடுத்து ஏதோ சொன்னான்.

பாத்திரத்துடன் என்னிடம் வந்த அரிதாசர்,
"திருமாலிருஞ்சோலையிலிருந்து பிரசாதம் வந்திருக்கிறது.
கள்ளழகரைச் சேவித்துவிட்டுத் தாங்கள் திரும்பியபோது
கொடுக்க மறந்து விட்டார்களாம். பிரத்தியேகமாகத்
தயாரித்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இன்னும் கூடச் சூடாக
இருக்கிறது. அழகருக்கு நிவேதனம் செய்த கையோடு
அவ்வளவு வேகமாகக் கொடுத்தனுப்பி இருக்கிறார்கள்"
என்றார்.

பாத்திரத்தைத் திறந்து பார்த்தேன்.

நெய் வழிய வழியச் சர்க்கரைப் பொங்கல்
நிறைந்திருந்தது.

"ஹூம்! விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் லட்சக்கணக்கில்
ஏழைகள் அரை வயிறுக் கஞ்சிக்கும் அல்லல்படுகிறார்கள்.
சக்ரவர்த்திக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கலைத் தருவதற்காகப்

பல காத தூரம் கடந்து புரவி வீரன் பறந்து வருகிறான்' இருந்தாலும், 'தெய்வ நைவேததியம் என்பதால் சாப்பிடுகிறேன்' என்று கூறி அதைச் சுவைத்தேன் அமிர்தமாய் இருந்தது.

"இதன் பெயர் சர்க்கரைப் பொங்கல் அல்ல, சக்ரவர்த்தி அக்காரவடிசில்" என்றார் அரிதாசர். "அது சாதத்தை வெறும் தண்ணீரில் வடிப்பது, இது பாலில் வடிப்பது"

நான் சிரித்துவிட்டேன். "நானும் வைணவன்தான். திருமால் அடியான்தான் ஆனால், உங்களைப் போல பெருமாள் கோயில் பிரசாதத்தைக்கூடப் பகதிப் பரவசத்துடன் கொண்டாட என்னால் முடியவில்லை அரிதாசரே!"

"திருமாலிருஞ்சோலை அக்காரவடிசிலுக்குத் தனி மகிமை உண்டு, சக்ரவர்த்தி. ஒருமுறை அழகரை வேண்டிக் கொண்டு நூறு தடா அக்காரவடிசிலைச் செய்தாள் ஆண்டாள். 'ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்து இலை கொள்ளும் கொலோ?' இன்று வந்து இத்தளையும் அமுது செய்திடப் பெறில், நான் ஒன்று நூறு ஆயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னும் நானும் செய்வேன்' என்று பாடினாள். ஆனால், அந்த வேண்டுதலை நிறைவேற்றாமலே அரங்கனுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டாள். பின்னாளில் திருமாலிருஞ்சோலைக்கு வந்த உடையவர் ராமானுஜர், ஆண்டாளின் சார்பில் அக்காரவடிசில் செய்து அழகருக்குச் சமர்ப்பித்தாராம். அதனால் இந்தக் கோயிலின் அக்காரவடிசிலுக்குத் தனி மகிமையுண்டு."

தெய்வக் குற்றமாக எதுவும் பேசக்கூடாது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, அதன்பிறகு எல்லாத் திருத்தலங்களையும் வாய்மூடி மௌனியாகவே வழிபட்டேன்.

அரிவலம் வந்த நல்லூரில் பால்வண்ண நாதரைத் தரிசித்து, சங்கரநாராயணர் ஆலயத்துக்கு வந்து நாகநீர்த்தத்தில் நீராடி, சங்கரநாராயணரையும், கோமதியம்மையையும் வணங்கி, தட்சிணகாசிக்கு வந்து திரிகடா சுவத்தில் ஆகாச கங்கையில் நீராடி, அகஸ்திய பர்வதத்தில் கல்யாண நீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தேன். அகஸ்திகவர ருக்குக் கோபுரம் கட்ட உத்தரவிட்டு, சஜேந்திர மோட்சத்துக்கு வந்து சுவாமியைச் சேவித்தேன் அடுத்து, சாலிவடபுரத்துக்கு வந்து வேணுவன நாதர் என்ற நெல்லையப்பரையும் காந்திமதி அம்மை என்ற வடிவுடை நாயகியையும் துதித்தேன். தாமிர சபையும் அக்கிரகாரமும் நிறுவ மானியம் அளித்தேன். பிறகு, வானமாமலை வந்து தோதாதிரிநாதனுக்கு எண்ணெய் அபிஷேகம் செய்து, ஸ்ரீவர மங்கை நாச்சியாரைத் தரிசனம் செய்தேன். அங்கிருந்து வாமன கேஷத்திரமாகிய திருக்குறுங்குடிக்கு வந்து சேர்ந்து பஞ்ச நம்பிகளையும் வல்லநாச்சியாரையும் மகேந்திரநாதர் என்ற சிவபெருமானையும் வணங்கி விட்டு, குமரி முனைக்குச் சென்று, வலது கையில் உருத்திராட்ச மணி ஏந்தி, புன்னகை பூத்த முகத்துடன் கிழக்கு நோக்கித் தவக்கோலத்தில் நின்றருளும் பகவதியம்மனை வணங்கினேன். தேவியின் மூக்கில் பளபளக்கும் மூக்குத்தியின் ஒளி, வழி தவறிய கடல் யாததிரீகர்களுக்குத் திசை காட்டுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். எத்தனை உண்மை! அடுத்து, திருச்செந்தூருக்கு வந்து வள்ளி தேவயானை சமேதராகத் திகழும் சுப்பிரமணிய சுவாமியை வணங்கி வழிபட்டு, ஆழ்வார்திருநகரி தொடங்கித் திருத்தொலைவில்லம்ங்கலம் வரையுள்ள நவதிருப்பதிகளில் வணங்கி, சேதுவுக்குப் போய், ராமச்சந்திர மூர்த்தி தமது தனுசின் நுனியை ஊன்றியதாகப் போற்றப்படும் தனுஷ்கோடியைப் படகின் மூலம் அடைந்தேன்.

தென்பாரதத்தின் தெய்வீகச் சிறப்புகளை ஓரளவேனும் தரிசித்து முடித்தோம் என்று உள்ளத்தில் ஆனந்தம் நிறைந்தது.

இந்தப் பகுதிகளில் கடற்கரைகள் பெரும்பாலும் நீண்ட மணற் பரப்போடு வெகு அழகாக இருக்கின்றன. மேற்குக் கடற்கரையோரத்தை நான் கொஞ்சம் கொஞ்சம்தான் பார்த்திருக்கிறேன் என்றாலும், பார்த்த வரையில் கரடு முரடான, கல்லும் பாறையுமாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கே எவ்வளவு மௌனமையான மணல்!

காலினால் மணலை அணைந்துகொண்டு, சிறு சிறு கிளிஞ்சல்களை உதைத்துப் பந்தாடியவாறு நீர்க்கரையைய அடைவது கசமாக இருந்தது. கட்டுமரங்கள் மொத்தமும் கடலுக்குள் போயிருந்தன. இன்னும் கரை திரும்புவதற்கான நேரம் வரவில்லை. ஆங்காங்கே ஒன்றிரண்டு மீன் வலைகள் மட்டும் வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் மீனவர் குடிசைகள் சில தென்பட்டன. மீன் பிடிக்கும் பகுதிகளுக்கே உரிய வாசனை காற்றில் கலந்து மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

பின்னாலேயே மொய்த்துக் கொண்டிருந்த பரிவாரங்களை வரவேண்டாமென்று தடுத்து விட்டேன். இந்தப் பட்டுப் பீதாம்பர உடைகள் எவ்வளவு கசகசாவென்று இருக்கின்றனவோ, அதேபோல்தான் இந்தப் பட்டாளமும். உடம்பில் ஓட்டிக்கொள்ள வில்லையே தவிர அந்த நெருக்கம் மனக்ககுப் பிடிக்காத ஒன்று.

தனியாகவே தண்ணீர்க் கரையை அடைந்தேன். அவைகள் பெரிதாக ஆர்ப்பரித்து எழுந்து, பிறகு ஞானியைப் போலத் தன்னுள் தானே சுருண்டு கொண்டு மடங்கி, வடிவம் சிறுத்து, கரையை அடைந்ததும் பொடிப் பொடியாகி மறைந்து போவதைப் பார்க்கையில், தன்னைத்

தானே பெரியவனாக நினைத்துக் கொள்ளும் மனிதன பிசுவம் பெற்று மாயை விலகிப் பரமனிடம் சரணாகதி செய்து அவனுள்ளே ஐக்கியமாவதைப் போலிருந்தது.

எப்போதும் இடையிலேயே செருகி வைத்திருக்கும் உடைவாளைக் கழற்றிப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். விச்சாந்தியாகக் கைகளைப் பின்புறம் ஊன்றிக் கொண்டு இரு கால்களையும் நீட்டிக் கொண்டேன்.

அலை மழலைகள் ஓடி வந்து சில சமயம் என்கால் விரல்களைக் குறுகுறுக்க வைத்து விட்டு ஒளிந்து கொண்டன. சில சமயம் என கணுக்கால் வரையில் நீர் நனைத்தது. எப்போதாவது ஒருமுறை முழங்கால்கள் அலை நீரில் அமிழ்ந்தன.

இதனை காலமும் நான் வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையும் செய்திருக்கும் யுத்தங்களும் பெற்றிருக்கும் வெற்றிகளும் அர்த்தமுள்ளவைதானா என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். குழப்பம்தான் மிஞ்சியது.

தத்துவஞானிகளும் வேதாந்திகளும் தான் தனிமையில் இருக்கலாம். கட்டுக்குள் அடங்கிய சிந்தனைகள் அவர்களுக்கு உதிகும் என்னைப் போன்ற லௌகீக மனிதன் தனியாகவும் இருந்து சிந்திக்கவும் முயன்றால் பைத்தியம் தான் பிடிக்கும் என்று நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்ட சமயம்—

“ஏய்! ஏய் பெண்ணே! நில்லு! நில்லு!” என்று பல கூக்குரல்கள் ஒரே சமயத்தில் கேட்டன.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். ஒரு மீனவப் பெண்கையில் ஒரு குவளையுடன் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் என்னிடம் வருவதற்குள் இரண்டு மூன்று சேவகர்களும் தளபதிகளும் பாய்ந்து வந்து அவளை நிறுத்தினார்கள். "ஏய், யாரென்று நினைத்துக் கொண்டு நீ பாட்டுக்கு வருகிறாய்? இவர் சக்ரவர்த்தி கிருஷ்ண தேவ மகாராயர்!" என்று ஒரு தளபதி உறுமினார்.

"அப்படியா?" என்று கண்கள் விரிய ஆச்சரியப்பட்ட அந்தப் பெண், "பாவம், யாரோ ஒரு மனுஷன் ரொம்ப நேரமாய்த் தனியா உட்கார்ந்திருக்கிறாரே. தாக்குக்கு ஏதாவது கொடுப்போமென்று மோர் எடுத்து வந்தேன்" என்றாள்.

"சீச்சி நீயும் உன் அசிங்கம் பிடித்த குவளையும்! போ தொலைவில்!" என்று கையை ஓங்கினார் தளபதி.

"இல்லை ஐயா குவளையைச் சுத்தமாய்க் கழுவித்தான் மோர் எடுத்து வந்தேன்" என்றாள் அவள் விடாமல்.

"தளபதி! நீங்கள் பேசாமல் போங்கள்!" என்றேன் நான்.

நான் சற்றுக் கடுமையாக அதட்டவே, அவரும் அவருடன் வந்திருந்த சேவகர்களும் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

"நீ கொடம்மா" என்று கைநீட்டினேன்.

"குவளையைச் சுத்தமாய்க் கழுவி விட்டுத்தான் மோர் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். மகாராஜா" என்றாள் அந்தப் பெண் முகம் மலர். "ரொம்ப நேரமாய் உங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ சாதாரண மனுஷன் என்று நினைத்தேன். நாடாளும் மகாராஜா என்றதும் இன்னும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது."

"எனக்கும் சந்தோஷம்தான். கொடு."

கொடுத்தாள். வாங்கி அருந்தினேன். அந்த மாலை வேளையில் அந்த நீர்மோருக்குத்தான் எவ்வளவு கவல!

"ரொம்ப ருசியாக இருந்தது பெண்ணே" என்று சொல்லி, கையிலிருந்து ஒரு கடகத்தை உருவி, "இந்தா வைத்துக்கொள்" என்றேன்.

"என் மோர் அவ்வளவு விலை இல்லை. சக்ரவர்த்தி" என்றாள் சாதுரியமாகப் பேசத் தெரிந்த அந்தப் பெண். "மகாராஜாநி ராஜா கிருஷ்ண தேவராய சக்ரவர்த்தி என் கையில், என் வீட்டுக் குவளையில் மோர் வாங்கிச் சாப்பிட்டார் என்கிற பெருமை ஒன்றே போதும். என பிள்ளைகளுக்கும் பேரக் குழந்தைகளுக்கும் அதைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சந்தோஷப் படுவேன்" என்றவன் விழுந்து வணங்கிவிட்டுக் குவளையுடன் திரும்பிச் சென்றாள்.

கழறிய கடகத்தைத் திரும்பக் கையில் அணிந்து கொண்டேன் இதுவே ஒரு தளபதியாகவோ புலவராகவோ, பாளையக்காரராகவோ இருந்தால் மிக மிக ஆனந்தமாகக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு வாங்கிச் செல்வார்கள். ஆனால் சமூகத்தில் மிக மிகக் கீழ்த்தட்டில் உள்ள மக்கள்தான் தன்மானத்தில் மிகமிக மேலதட்டில் இருக்கிறார்கள்.

அவள் போளதும், ஏனோ தெரியவில்லை 'கழுவித்தான் எடுத்து வந்திருக்கிறேன்' என்று மீண்டும் மீண்டும் அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் என செவியிலும் சிந்தனையிலும் கழன்று கொண்டேயிருந்தன. ஏதோ ஓர் உறுத்தல் உள்ளத்தில் உதிகசவே தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டேன்.

கழற்றி வைத்திருந்த வாள் கண்ணில் பட்டது கையில் எடுத்து திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன்.

வெளிச்சம் மங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், கைப்பிடியின் அருகிலேயும் நுனிப்பகுதியின் சில இடங்கள்

லும் சிவப்பாக்கச் சொரசொரவென்று மினுமினுப்பது தெரிந்தது, துருப்பிடித்த மாடுரி.

ஆனால், அது துருவல்ல.

எவ்வளவோ வருடங்களாக, எத்தனையோ போர்களில் நான் உபயோகித்த ஏன் வாள் - எனக்கே எனக்குச் சொந்தமான அந்த வாள் -

நூற்றுக்கணக்கான முறை கத்தப்படுதப்பட்டுவிட்ட பின்னரும் பொடிப் பொடியான ரத்தக் கறைகளுடன் இருக்கிறது! அதை உணர்ந்த அதே விநாடியில் -

வியாச குரு சொன்னதன் உணர்ந்ததும் புலப்பட்டது.

'கிருஷ்ணா! அரசன் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் அனைத்தையும் செய்ந்து முடித்தாயிற்று. சீமைகள் மிடித்தாயிற்று. யுத்தங்கள் வென்றாயிற்று. போதும். நிறுத்திக் கொள். உன் வாளுக்கு இனிமேல் வேலை கெடுகுகாதே. போர் என்ற பெயரில் செய்த கொலைகளை நிறுத்திக்கொள். ரத்தக் கறைகள் இல்லாமல் உன் வாள் சுத்தமாக இருக்கட்டும்!"

- என்றுதான் மகான் வியாசராயர் சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார்!

அன்றைக்கு 'நான் எந்தப் போருக்கும் செல்ல வில்லையே' என்றாக வானையெடுத்துப் போக வேண்டும்" என்று கேட்டபோது அவர் விளக்கம் சொல்ல வில்லை.

ஆனால் இன்று, இந்தத் தனுஷ்கோடி கடற்கரையில் உணர்ந்தி விட்டார். எவனுக்கு, எப்போது, எப்படிப்பட்ட அறிவு வரவேண்டுமென்று விதிப்பது சர்வ சக்தி படைத்த இறைவனுக்கும் சிரேஷ்டர்களான மகரிஷிகளுக்கும் மட்டுமே முடிகிற காரியம். இன்று, இந்தக் கணத்தில் எனக்கு அறிவு ஏற்பட வேண்டுமென்று வியாசகுரு தீர்மானித்திருக்கிறார்.

எழுந்து கொண்டேன். வானைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கடலில் இறங்கிச் சிறிது தூரம் வரை சென்றேன். மார்பு லரை அலைகள் என்னை நனைத்த இடத்தில் நின்று கொண்டு, வானைக் கழுவினேன். ஒரு பொட்டுக்கூட ரத்தக்கறை இல்லாதபடி தேய்த்துத் தேய்த்துக் கழுவினேன் பளிப்பவென்று சுத்தமாக மின்னியது.

உறையில் செருகிக்கொண்டு திரும்ப நடத்தேன். எட்டத்தில் நின்றிருந்த பரிவாரத்தினர் என் செயலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஆனால் யாரும் என்னை எதுவும் கேட்கவில்லை. கேட்க நுணியவில்லை. எதிராஜன் மட்டும் என்னை அணுசி. மெதுவாக, "வானைக் கழுவவேண்டுமென்றால் நாங்கள் செய்ய மாட்டோமா? சகரவாத்தி அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமா?" என்றான்.

"அவரவர் பாவத்தை அவரவர்தான் கழுவிக்கொள்ள வேண்டும்" என்று பதிலளித்தேன்.

படகிலேயே சேதுவைத் திரும்ப அடைத்து துலாபுருஷ தானம் செய்தேன். காசி விக்வேகவரரையும், ராமலிங்கப் பெருமானையும், சேதுமாதவ சுவாமிகளையும், பர்வதவர்த்தினி அம்மனையும் வழிபட்டேன். இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தேன். மூன்று இரவுகள் அந்த கேடத்திரத்தில் தங்கியிருந்தால் எல்லா நலன்களும் பெறலாம் என்று பெரியவர்கள் சொன்னதால் அப்படியே தங்கியிருந்து சகல் வன்கயான ஆபரணங்களும் அம்மனுக்கு அளித்தேன்.

தலைநகருக்குத் திரும்பத் தொடங்கினேன். வழியில் கோகர்ணத்துக்கு வந்து, பிருகதாம்பாள சமேதரான கோகர்ணைசுவரரைத் தரிசித்தேன். வகுளவனத்தைப் பிரதட்சிணம் செய்தேன். கோகர்ண தீர்த்தத்தில் நீராடிவிட்டு, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக்கு வந்து ஆதிரங்க

நாதரைச் சேவித்து விட்டுத் தலைநகரின் எல்லையை மிதித்தபோது ஊருக்குள் நுழைவதற்கான நல்ல நாளையும் நல்ல நேரத்தையும் சோதிடர்கள் குறித்துத் தந்தார்கள்.

விஜயநகரம் எப்போதையும்விடக் கோலாகலமாகத் திகழ்ந்தது. போர் வீரர்களின் நடமாட்டம் வழக்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருந்தது. அவர்களின் முகங்களில் களிப்புத் தெரிந்தது. 'பேராசர் வாழ்க' என்று எங்கெங்கும் வாழ்த்தொலிகள் முழங்க, முதலில் விட்டலர் கோயிலுக்கும், பிறகு விஜயாட்சர் ஆலயத்துக்கும் சென்று வணங்கிய பின்னர், கண்கண்ட நடமாடும் தெய்வமாக விளங்கும் அன்னையாரை வணங்கவேண்டி அவருடைய இலவத்தை அடைந்தேன்.

அம்மாலை நான் நமஸ்காரம் பண்ண, அருகிலிருந்த திருமலாதேவியும் காயத்திரியும் என்னை நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

ஒரு புது மலாச்சி தென்பட்டது காயத்திரியின் முகத்தில். நாணத்துடன் தலைகுனிந்தபோது அவள் கழுத்தில் தாலி இருப்பதைக் கண்டேன்.

"ஓ, திருமதி நிக்கோலஸா?" என்று நான் சிரித்தேன்.

"உன் ஆணைக்காகத்தான் காத்திருந்தாள் சேவகன் செய்தி கொண்டு வந்ததுதான் தாமதம், முகூர்த்தம்கூடப் பார்க்கவில்லை. நாலு பெரியவர்களை அழைத்துக் கொண்டான். பாலகிருஷ்ணர் கோயிலுக்குப் போனான், முறைப்படி மந்திரங்கள் சொல்லி அகனி சாட்சியாக மாங்கல்யம் கட்டிக்கொண்டு விட்டான்" என்ற அம்மா, "இப்போதெல்லாம் என்னையோ உன் பத்தினியையோ ஏற்றெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. அந்த இத்தாலியப் பையனின் பின்னாலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று பரிகாசம் செய்தார்.

சந்தனம், திருநீறு, துளசி முதலிய பிரசாதங்களைத் தந்தேன்.

என்னை ஏற்றெடுத்து நோக்கிய அம்மா, "நீ ரொம்ப இளைத்துவிட்டாய், கிருஷ்ணா" என்றாள்.

"அதுதானே பார்த்தேன்! ஒரே ஒரு நாள் பிள்ளை வெளியூர் போய்விட்டு வந்தாலும் உலகத்தில் எல்லா அம்மாக்களும் கேட்கிற கேள்வியை இன்னமும் நீங்கள் கேட்கக் காணோமே என்று நினைத்தேன், கேட்டு விட்டோர்கள்!" என்றேன்.

கடைக் கண்ணால் என்னைப் பார்த்த திருமலாதேவி, "ஆமாம் அம்மா, உங்கள் பிள்ளை கொஞ்சம் இளைத்துத் தான் போயிருக்கிறார்" என்றாள்.

"மாமியார் மெச்ச வேண்டும் எனபதற்காக ஏதாவது சொல்லாதே திருமலா" என்றேன். "இங்கே அரண்மனை யிலாவது சாப்பாடு கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருக்கும் ஆனால் நான் போனதெல்லாம் கோயில்கள், நெய்யும், பாலும் வெண்ணெயுமாகப் போன இடத்திலெல்லாம் பிரசாதம் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு ஒரு சுற்றுப் பெருத்திருக் கிறேன்.

"போன காரியம் நல்லபடி முடிந்ததா, கிருஷ்ணா?"

"தங்கள் ஆசியில் முடிந்தது. அம்மா, அந்தக் கட்டாரியை எடுத்து வந்துவிட்டேன். எதிராஜன் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆசாரிய வேங்கட தாத்தையா தலைநகருக்கு வந்தாயிற்றா?"

அன்னை நகைத்தாா "உன்னுடைய அவசரம் அவருக்கு எங்கே தெரிகிறது? நின்று நிதானமாய் ஒவ்வொரு திருத்தலமாகத் தரிசனம் பண்ணிவிட்டுத் தான் வருவார். திருமலையிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார் என்று கேள்விப்

பட்டேன் ஆனால், தலைநகருக்கு வேறொரு பெரியவர் வந்திருக்கிறார்."

"யாரம்மா?"

"அப்பாஜி."

"அப்பாஜியா!" என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். "கொண்டபள்ளி பேரரை முடித்துக் கொண்டு அதற்குள்ளாகவா திரும்பிவிட்டார்?"

"நீ தென்பாரதத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்துவிட்டு வந்த காலத்தில அப்பாஜி வடபாரதம் மொத்தத்தையும் வென்றுவிட்டு வந்திருக்க முடியுமே!" என்று அம்மா சிரித்தார்.

தலைநகரில் நுழைந்தபோது, பேர்வீரர்கள் எக்களிப்புடன் இருந்ததன் காரணம் புரிந்தது.

"கொண்டபள்ளியை வென்றதோடு மட்டுமல்ல, பிரதாபருத்ர கஜபதியின் குமாரனான வீரபத்ரனையும் சிறைபிடித்து அழைத்து வந்திருக்கிறார்" என்றார் அம்மா.

நான் காயத்ரியைப் பார்த்தேன். அவள் தனக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாததுபோல சாளரத்துக்கு வெளியே பார்த்தவாறு நின்றிருந்தாள்.

"உனக்கு இரண்டு விஷயம் சொல்ல வேண்டும், கிருஷ்ணா" என்றார் அன்னையார்.

"சொல்லுங்கள், அம்மா."

"முதலாவதாக, அப்பாஜியை யானை மீது அமர்த்தி இந்த நகரமெங்கிலும் அவர் வெற்றிப் பவனி வரும்படி ஏற்பாடு செய்து, அவருக்குக் கனகாபிஷேகமும் செய்ய வேண்டும். முன்பு அவரை நீ அவமதித்ததற்கு அதுதான் சரியான பரிகாரம்."

"கட்டாயம் செய்கிறேன், அம்மா. இரண்டாவது?"

"முன்பே உன்கிட்டம் சொன்னதுதான். அந்தக் கலிங்கத்து இளவரசன் வீரபத்ரனை எல்லாக் கைதிகளையும் நடத்துவது போல நடத்தக் கூடாது. அவனைச் சகல வசதிகளுடன் கௌரவமாகத் தங்க வைக்கும்படி அப்பாஜியிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். நீ அதை மாற்றி விடாதே."

'சரி அம்மா' என்று முழு மனத்துடன் சொல்ல முடியவில்லை. தலையை ஆட்டி விட்டு வெளியே வந்தேன். என அரண்மனைக்குத் திரும்பிய கொஞ்ச நேரத்துக் கெல்லாம் நான் எதிர்பார்த்தது போலவே காயத்ரி வந்தாள்.

"அம்மா சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய் அல்லவா?" என்றேன்.

"ஆமாம், சக்ரவர்த்தி" என்றாள்.

"வீரபத்ரனைச் சகல மரியாதைகளுடனும் நடத்த வேண்டுமென்று அம்மா சொல்கிறார். நீயோ அவனைக் கொன்று தீர்க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறாய்."

"ஒரு திருத்தம், சக்ரவர்த்தி."

"என்ன?"

"வீரபத்ரனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நான் ஒரு போதும் சொல்லவில்லை. அவனுடைய காவத்தை, ஆணவத்தை, அகம்பாவத்தைக் கொல்ல வேண்டுமென்று தான் சொல்லி வருகிறேன்."

"அதை எப்படி செய்யப் போகிறாய்? வழக்கம் போல, 'சமயம் வரட்டும்... சொல்கிறேன்' என்று சொல்லாதே. சமயம் வந்துவிட்டது."

"வாள் போரில் தனக்கு நிகரில்லை என்பது அவனுடைய கர்வம். யாரேனும் ஒருவர் அவனை வாள் போரில் வென்றுவிட்டால் போதும். அவன் கர்வம் அடங்கி விடும்."

நான் சிரித்தேன். "குழந்தை போல பேசுகிறாயே. காயத்ரி" வான் போரில் ஒருவன் தோற்றமொன்றால் அவன் மரிக்கவேண்டும் அல்லது மரண காயம் ஏற்பட வேண்டும்."

"மன்னிக்க வேண்டும். சக்ரவர்த்தி. அப்படிப்பட்ட காயம் ஏற்படுத்தாமலே வீரபத்ரனைத் தோற்கடிக்க முடியும். வான் போரின் சூட்சுமம் தெரிந்த நிபுணன் ஒருவன் தேவை. அவ்வளவுதான்" என்றான் காயத்ரி.

"அப்படியே வைத்துக்கொண்டாலும், அவ்வளவு அசகாய குரனான ஒருவன் எங்கே உனக்குக் கிடைப்பான்? ஒருவேளை என்னால் முடியலாம். ஆனால், நான் வான் எடுத்துப் போரிடுவதில்லை என்று உறுதி பூண்டிருக்கிறேன்."

"வேண்டாம், சக்ரவர்த்தி. நான் ஒருவனைத் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறேன். இருங்கள், அழைத்து வருகிறேன்" என்று கூறி வெளியே போனான் காயத்ரி.

49

'இருங்கள்... அழைத்து வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போன காயத்ரி வெகு நேரத்துக்கு வரக்காணோம். கலிங்கத்து இளவரசனான வீரபத்ரனுக்கு டாடாக வான் போர் செய்யக் கூடியவன் - அவனுடைய உயிரைப் பறித்து விடாமல் தோற்கடிக்கக்கூடிய சாமர்த்தியம் படைத்தவன் - எவனும் இருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

நான் சொன்னதற்காகச் சம்மாவானும் பொய் சொல்லியிருப்பானோ? எதுவும் செய்யக்கூடியவன்தான்.

- என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் காலடியோசை கேட்டது.

காயத்ரியை எதிர்பார்த்தால், அமைச்சர் வடமலையண்ணன் வருகிறார்.

'நான் ஓர் ஆள் தயார் செய்திருக்கிறேன்' என்று காயத்ரி சொன்னது இவரையா? எனக்குத் தெரிந்து வடமலையண்ணன் எந்தப் போரிலும் பிரமாதமாக யுத்தம் செய்தது கிடையாது. வயதும் ஐம்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வீரபத்ரன் போன்ற முரட்டுக் காளையை அடக்கும் அளவுக்கு இவரா வான் வித்தைகள் கூறு வைத்திருப்பார்?

ஒரு நொடிக்குள் அடுக்கடுக்காக எனக்குத் தோன்றிய சந்தேகங்களை மறுநொடியிலேயே தீர்த்துவிட்டார் வடமலையண்ணன். அவர் வந்ததே வேறு காரியமாக

கையில் ஏட்டுச் சுவடியுடன் வந்தவர். "நமது பயணத்தின்போது அங்கங்கே திரட்டி வந்த நூல்களையெல்லாம் புத்தக சாலையில் ஒழுங்காக வரிசைப்படுத்தி வைத்துவிட்டேன்" என்றார்.

"ரொம்ப சந்தோஷம். அது என்ன கையில்?"

"பொழுது போகாத வேளையில் சகரவர்த்தி வாசிப்பதற்கு இருக்கட்டும் என்று கொண்டு வந்தேன்" என்று சொல்லி என கையில் சுவடியைத் தந்தார்.

பார்த்தேன். தமிழ் நூல்.

"தமிழில் காப்பியங்களைப் படிக்கும் அளவுக்கு எனக்குப் பயிற்சி கிடையாதே?" என்றேன்.

"இது சுடினமாக இருக்காது. சுலபமாகப் படிக்கலாம். ஒரு மன்னர் இயற்றியது இது. மன்னர்களும் இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்பது தெரிந்தால், தாங்கள் ஆரம்பித்துள்ள 'ஆழக்த மாலயத்' நூலை உற்சாகமாகத் தொடரத் தோன்றுமல்லவா?" என்றார் வடமலையண்ணன்.

"யாரத்த மன்னர்?"

"நாம் பால்வண்ண நாதரைச் சேவித்தோமே, அந்தக் கரிவலம்வந்தநல்லூரை ஆண்ட மன்னர். வரதுங்கராம் பாண்டியர் என்று பெயர். இளமைக் காலத்தில் வாத்தலயாயனரின் காம சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றிக் கொக்கோகம் என்ற நூலை எழுதினார் என்று சொன்னார்கள். அது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, அதை எடுத்து வரவில்லை."

"இது?" என்று கேட்டு, தலைப்பைப் படிக்க முயன்றேன். "திருக்கருவை..."

"'திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்து' என்று பெயர். இந்த அரசா ஈசான முனிவர் என்ற சிவாசாரியரிடம் தீட்சை

பெற்று, சிவபக்தி மிகுந்தவராக அந்த ஊர் பெருமானைப் போற்றி இதை இயற்றியிருக்கிறார். கருவை என்பது கரிவலம்வந்தநல்லூர். இந்த நூறு செய்யுள்களைப் பாடியதால் இந்த அரசருக்கு இருந்த ஏதோ ஒரு நேய விலகியதாம்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் வடமலையண்ணன்.

வாசல்புறம் பார்த்தேன் காயத்ரியை இன்னும் காணவில்லை. என்னதான் ஆயிற்று அவளுக்கு?

சுவடியைப் பிரித்து ஒரு பாசுரத்தைப் படித்துப் பார்த்தேன். வடமலையண்ணன் சொன்ன மாதிரி எளிமையாகத்தான் இருந்தது. 'சிந்தனை உனக்குத் தந்தேன், திருவருள் எனக்குத் தந்தாய். வந்தனை உனக்குத் தந்தேன், மலரடி எனக்குத் தந்தாய், பைந்துணர் உனக்குத் தந்தேன், பரகதி எனக்குத் தந்தாய். கந்தனைப் பயந்த நாதா, கருவையில் இருக்கும் தேவே..."

காலடியோசை கேட்டது.

நிமிர்ந்து பார்த்தால் இப்போதும் எனக்கு அதிர்ச்சி.

காலோடு தலை கறுப்புப் பாதா அணிந்த உருவம்!

"யார்? யாரது?" என்று அதட்டினேன்.

"காயத்ரி என்னை அனுப்பினாள் சகரவர்த்தி" என்றது ஒரு குரல். "வீரபத்ரனை அடக்குவதற்கு யானையோ தயாரிப்பதாகச் சொன்னாளாமே, அது நான்தான்."

ஆண்குரல் போல அது ஒலித்தாலும் எவனோ ஒரு பெண்தான் ஆண் மாதிரி பேசுகிறாள் என்பது நிச்சயமாக எனக்குப் புலப்பட்டது.

"யார் நீ?" என்று கூறி முகத்திரையை இழுத்து, அந்தப் பாதாவை முற்றும் நீக்கினேன்.

நிஜமாகவே ஒரு வாலிபன்தான். போர் வீரனின் உடையில், போர் வீரனின் மீசையுடன். இது.

"காயத்ரி!" என்று வியப்புடன் கூவிவிட்டு மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தேன் காயத்ரிதான். ஆனால், மிக நெருங்கிப் பழகியவர்கள். அதிலும் உன்னிப்பாகக் கவனிப்பவர்கள் மட்டுமே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். மற்ற எவரும் ஆண் என்றே நினைப்பார்கள் அவ்வளவு அற்புதமான ஒப்பனை.

"ஆம், சக்ரவர்த்தி. தங்கள் பணிப்பெண் காயத்ரிதான்" என்று சொல்லி, குனிந்து என் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். "வீரபத்ரனுடன் நடக்கும் போரில் எனக்கு வெற்றி கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆசி கூறுங்கள், சக்ரவர்த்தி."

சில விநாடிகளுக்கு நான் பேச்சற்று நின்றேன். பிறகு சுமாளித்துக்கொண்டு, "இது என்ன பைத்தியக்காரத் தன்மான காரியம். காயத்ரி? நீயாவது, வீரபத்ரனையாவது, வாள் போரில் வெல்லுவதாவது! என்ன பயிற்சி இருக்கிறது உனக்கு?" என்றேன்.

"நிறையவே இருக்கிறது, சக்ரவர்த்தி. கலிங்க மன்னனின் அரண்மனையில் இருந்தபோதே கொஞ்சம் கொஞ்சம் பயிற்சி பெற்றிருந்தேன். விஜயநகரத்துக்கு வந்த நாள் முதலாக, நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். கஜபதியின் ஆட்சி பிடிக்காமல் அவருடைய ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியேறிய பல சேனாதிபதிகள் இங்கே வந்து பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவரை அணுகி, கெஞ்சி, என் நோக்கத்தைச் சொல்லி, வாள் போரின் நுணுக்கங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். ஆனால், ரொம்ப ரகசியமாகச் செய்து வருகிறேன். அதனால் தான் இந்த ஆண் உடை. அதையும் மறைக்கத்தான் இந்தப் பர்தா."

பதிலுக்காக என் முகத்தைப் பார்த்தாள் காயத்ரி. ஆனால், நான் எதுவும் சொல்லாமல் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்தேன்.

எதற்கும் துணிந்தவளாக ஆகிவிட்ட இந்தப் பெண்ணிடம் என்ன பேசுவது? தானும் தன் தமக்கையும் தம்பியும் பட்ட கொடுமைகளுக்காக வீரபத்ரனைப் பழிவாங்குவதென்று இவள் கொண்டுள்ள தன்மானத்தைப் போற்றுவதா? அல்லது அசட்டுத் துணிச்சலுடன் சிறுமின்னத்தனமான முயற்சியில் இறங்குகிறானே என்று பரிதாபப்படுவதா? அல்லது, இந்த விஷப் பரீட்சையே தோற்றுவிடப் போகிறானே என்று கலக்கம் கொள்வதா?

நின்று அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினேன். "இந்த ஆண் உடையில் வீரபத்ரனிடம் போரிடப் போகிறாயா?"

"ஆம், சக்ரவர்த்தி."

"உன் கணவன் நிக்கோலஸ்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது சக்ரவர்த்தி. அவருக்குக் கூடத் தெரியாமல் ரகசியமாக வைத்திருக்கிறேன். நான் ஜெயிக்க மாட்டேன் என்று நினைத்து என்னைத் தடுத்துவிடுவார்."

"நானும் அதேபோல்தான் நினைக்கிறேன்" என்றேன்.

"நினைக்காதீர்கள், சக்ரவர்த்தி. தயவுபண்ணி என்னைத் தடுத்து விடாதீர்கள்."

"சரி, பர்தாவைப் போர்த்திக்கொள். என்னுடன் வா" என்றேன்.

"எங்கே, சக்ரவர்த்தி."

"என் அன்னையின் அரண்மனைக்குத்தான்... 'வீர பத்ரனுடன் போரிடுவேன். ஆனால், அவன் உயிருக்கு ஆபத்து விளைவிக்க மாட்டேன்' என்று நீ அம்மாவுக்கு உறுதி கூற வேண்டும். அவர் உன் மீது நம்பிக்கை வைத்து உனக்கு அனுமதி கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் முக்கியம். என் ஆதரவோ ஆசியோ இரண்டாம் பட்சம்தான்."

காயத்ரி தயங்கவில்லை. மீண்டும் அந்தக் கறுப்பு அங்கியால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு என்னுடன் புறப்பட்டாள்.

நான் போனபோது அன்னையாரின் பக்கத்தில் வழக்கமாக இருக்கும் திருமல்லாதேவியைக் காணவில்லை. ஒரு பணிப்பெண் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருக்க, திண்டிற் சாயந்திருந்த அம்மா கண்களை மூடி அதை ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு அடி காதிஸ் விழுந்தவுடனேயே, அந்தப் பெண் படிப்பது நந்தி திம்மண்ணாவின் 'பாரிஜாத அபஹாணம்' என்ற தெலுங்கு நூல் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். சத்யபாமாவின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணர் இந்திரலோகத்துக்குச் சென்று பாரிஜாதச் செடியை எடுத்து வந்த கதை அது.

நந்தி திம்மண்ணா ஸ்ரீரங்கப் பாட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். என் மாமனார் குமார வீரய்யா தன் மகளுக்குச் சீதனங்கள் அனுப்பியபோது, தமது ஆஸ்தானக் கவிஞரான திம்மண்ணாவையும் அழைத்து வந்து என்னிடம் விட்டு விட்டுப் போனார். சிறந்த அறிவாளி.

"வா கிருஷ்ணா, உட்கார்" என்று வர வேற்றார் அன்னையார். என்னுடன் வந்திருந்த பர்தா பெண்ணைக் கண்டு கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. "ஒரு விஷயம் கண்டுபிடித்தேன், கிருஷ்ணா. நமது திம்மண்ண கவியை எல்லோரும் 'மூக்கு திம்மண்ணா' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அவருக்கு மூக்கு நீளம். நீயும் பார்த்திருப்பாயே? அதனால்தான் அவருக்கு அந்தப் பெயர் வந்திருப்பதாக எல்லாரும் நினைத்திருக்கிறார்கள். அது தப்பு. இந்த நூலில் ஓர் இடத்தில் பெண்ணின் மூக்கு அழகை ரொம்ப அருமையாக வர்ணித்திருக்கிறார். அதனால்தான் அந்தப் பெயர் வந்திருக்கும்..."

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

இன்று நான் யார் முகத்தில் விழித்தேனோ! கவிஞர் மேல் கவிஞராக வந்து என்னைத் தாக்குகிறார்கள்! சூறு முன்னால் வரதுங்கராம் பாண்டியர்! இப்போது மூக்கு திம்மண்ணா!

இதை வளரவிடக்கூடாது. அன்னையின் அருகில் அமர்ந்து, "அம்மா, உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்காக ஒருவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்றேன்.

அம்மா, அருகிலிருந்த பணிப் பெண்ணைப் போகச் சொல்லிவிட்டு, "இங்கே யாருமில்லை. பயப்படாமல் பர்தாவை எடுத்துவிடு, காயத்ரி" என்றார்.

நான் திடுக்கிடவில்லை.

புகை நுழைய முடியாத இடத்தில் கூட அன்னையாரின் மூளை நுழைந்து விடும். எந்தச் சமயத்தில் எதை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பார் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது.

ஆனால், அம்மாவைப் பற்றி என்னவென்று காயத்ரிக்குத் தெரியாதாகையால் திகைத்து நின்றாள்.

"வாம்மா, காயத்ரி, நீயும் உட்கார்!" என்று மறுபடியும் அன்னை சொல்லவே, அதற்கு மேல் தாங்கமாட்டாதவளாக காயத்ரி பர்தாவைக் களைந்து மூலையில் போட்டுவிட்டுத் தடாலென்று அம்மாவின் காலடியில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்றாள்.

அம்மா நிதானமாக, "இந்த வேடமும் உடையும் உனக்கு நன்றாகவே பொருந்தியிருக்கிறது காயத்ரி. ஆனால், இது விஜயநகரத்துப் பாடலீரரின் உடை போல இருக்கிறது. உன் கலங்க தேசத்துப் போர் வீரரின் உடை வேறு மாதிரி இருக்கும், இல்லையோ?" என்றார்.

பொங்கி வந்த கண்ணீரை காயத்ரி விழுங்கி அடக்கிக்கொண்டாள்.

"என்னை மன்னியுங்கள், மகாராணி. என்னைப் பற்றிய விருத்தாந்தங்களைத் தங்களிடம் சொல்லாமல் மறைத்துத் தப்புகிறேன்"

அம்மா புன்னகை செய்தார். "நீ மறைத்தாலும் நான் தெரிந்து வைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்கவில்லை. இங்கே நீ வேலைக்கு வந்து சேர்ந்த முதல் நாளன்றே உன் கையைப் பார்த்தேனே, நினைவு இருக்கிறதா? அப்போதே தெரிந்து கொண்டுவிட்டேன். நீ ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று. மற்றத் தகவல்களைத் திரட்டுவதற்கு, இருக்கவே இருக்கிறார்கள் அரசன்மனை ஒற்றர்கள். அரசர்களுக்குத் தான் ஒற்றர்கள் இருப்பார்களென்று நினைக்காதே. அரசிகளுக்கும் உண்டு, கலிங்கத்து ராஜ குடும்பத்தில் பிறந்தவள் நீ என்பது முதல், அனுடையும் பர்தாவும் தரித்துக்கொண்டு நீ ரகசியமாக வாள் பயிற்சி பெறுவது வரையில் சகலமும் எனக்குத் தெரியும்."

அதுவரை வாய் திறவாமல் இருந்த நான் இப்போது குறுக்கிட்டேன். "அப்படியானால் இவளுடைய தமக்கையும் தம்பியும் தந்தையும் கஜபதியின் குமாரன் வீரபத்ரனிடம் பட்ட கொடுமைகளையும் அறிந்திருப்பீர்களே அம்மா?"

"அறிவேன், கிருஷ்ணா. இவளுக்காகவே அந்த வீரபத்ரனைச் சிறை பிடிப்பதற்கு அப்பாஜி படையெடுத்துச் சென்றதையும் அறிவேன். அதை அப்பாஜியே ஒப்புக்கொண்டார்."

நானும் காயத்ரியும் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் நின்றிருக்க, அன்னையே தொடர்ந்து, "இந்தப் போர்வீரன் உடையும் வாள் பயிற்சியும் எதற்கு என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா, காயத்ரி?" என்று கேட்டார்.

காயத்ரியை முந்திக்கொண்டு நான் சொன்னேன். "அந்த வீரபத்ரன் வாள் போரில் தனக்கு நிகர் யாருமில்லை என்று நிமிர் கொண்டிருக்கிறான். அவனை இவன் தோற்கடித்து, அவன் கர்வத்தை அடக்கப் போகிறான். அதற்காக நல்ல பயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறான். நீங்கள் அனுமதி கொடுக்க வேண்டும். அம்மா."

"கொடுக்க மாட்டேன்" என்றார் அம்மா வெகு தீர்மானமாக.

"மகாராணி" என்று காயத்ரி அதிர்ச்சியுடன் கூவியதை அம்மா கேட்கவில்லை. என்னைப் பார்த்து, "கிருஷ்ணா, இன்றைக்கு கஜபதி உனக்கு விரோதியாக இருக்கலாம். அது தற்காலிகமானதுதான். ஆனால், நமது மதத்தை அவர்கள் எப்படிச் சீர்குலைக்கிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியாது. கங்கை முதல் தெற்கே பெண்ணாறு வரை தேசத்தைக் காததவர்கள் இந்த சூர்யவம்ச கஜபதிகள். நீலாசலம் ஆலயத்தையும் ராமானந்தரையும் வல்ல பாசாரியாரையும் சைதன்ய மகாபிரபுவையும் கஜபதி மன்னர்கள் ஆதரித்துப் பலம் தந்திராவிட்டால், அந்நியர்களின் படையெடுப்பில் நமது ராஜ்யம் மட்டுமல்ல, தென்பாரதம் முற்றும் அழிந்து போயிருக்கும். மாலிக் காபூர் பண்ணிவிட்டுப் போன அட்டழியமெல்லாம் சரித்திரத்தில் நீ படித்ததில்லையா? படிக்கவில்லை என்றால் குமார கம்பணரின் மனைவி கங்காதேவி எழுதிய 'மதுரா விஜயம்' நூலைப் படித்துப் பார்..."

"வந்து... அம்மா..."

"இல்லை, கிருஷ்ணா, நீ கலிங்கத்தின் மீது படையெடுத்த போதே நான் தடுத்திருப்பேன். ஆனால், நீ செய்தது ராஜ தர்மம். அரசனின் கடமை, கஜபதி மன்னர் அசட்டுத்தனமாகப் பாமனி சுல்தான்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருந்ததால் அதை முறிக்க வேண்டியது

தான். ஆனால், அந்தக் குடும்பத்தின் இளவரசனைச் சிறைப்பிடித்து இழுத்து வந்து தனிப்பட்ட முறையில் அவனைக் கொலை செய்து வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வேன் என்று இந்தப் பெண் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள் என்றால், அதற்கு ஒரு நாளும் நான் சம்மதம் தரமாட்டேன்."

"இல்லை, மகாராணி... நான் அவனைக் கொலை செய்ய மாட்டேன்" என்றாள் காயத்ரி.

"நீ அவனைக் கொல்லாமல் விடமாட்டாய். அப்படி ஏதாவது செய்துவிடப் போகிறாயே என்பதற்காகத்தான் அவனைத் தக்க பாதுகாப்புடன் தனி அரண்மனையில் வைத்திருக்கிறேன். ஒருவனை வான் போருக்கு அழைத்து, அவனைக் கொல்லாமல் எப்படித் தோற்கடிப்பாய்?"

"என்னால் முடியும் மகாராணி" என்றாள் காயத்ரி. அவள் குரலில் அப்படி ஓர் எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை நான் அதுநாள் வரை கண்டதில்லை. அதுவும் மகாராணியின் எதிரில்!

அம்மா சொன்னார் சாந்தமாக: "அவன் உயிருக்கு ஆபத்து வரும் என்று நான் சொல்கிறேன்."

"வராது என்று நான் சொல்கிறேன்" என்றாள் காயத்ரி அதே அழுத்தத்துடன்.

ஒரு கணநேரம் அவளை வெறித்துப் பார்த்தார் அம்மா. "அப்படியா? நல்லது. வான் போரில் வீரபத்ரன் கொல்லப்பட்டால், அவன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால், பிறகு நீ என் முகத்தில் விழிக்கக்கூடாது."

"சரி, மகாராணி."

"இந்த அரண்மனையில் சூல் வைக்கக்கூடாது."

"சரி, மகாராணி."

"சக்ரவர்த்தியைப் பார்க்க வரக்கூடாது."

"சரி, மகாராணி."

"இந்த ராஜ்யத்திலேயே நீ இருக்கக்கூடாது என்று கூடச் சொல்வேன். ஆனால், உன் புருஷன் - அந்த இததாலியை வைத்தியன் - நல்லவன். ஏழை எளியவர்களுக்குச் சிறப்பான வைத்தியம் இலவசமாகச் செய்கிறவன். அவன் சேவை இந்த ராஜ்யத்துக்குத் தேவை. ஆகவே, அப்படிச் சொல்லமாட்டேன் மற்றபடி, முதலில் சொன்ன மூன்று நிபந்தனைகளுக்கும் நீ கட்டுப்படுகிறாயா?"

"கட்டுப்படுகிறேன், மகாராணி" என்ற காயத்ரி பர்தாவைப் போர்த்திக் கொண்டு வெளியேறினாள்.

விஜயநகரத்தின் கோலாகலமான திருவிழாவாகிய மகாநவமி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மகாநவமி ஆரம்பிப்பதற்கு முதல் நான், வீரபத்ரனை வான் போருக்கு அழைத்துவர முடிவு செய்தேன். அமைச்சரொருவரை அவனிடம் அனுப்பி, அவனுடன் வான் போர் புரிய ஒருவன் முன் வந்திருப்பதையும் போட்டிக்கு வரத் தயாரா என்றும் கேட்டு வரச்சொன்னேன். தயார் என்று அவன் சொன்னதாக அமைச்சர் திரும்பி வந்து தெரிவித்தார்.

பொதுவாகவே ஒரு வீரனுக்கு இன்னொருவன் சவால் விட்டால், அதை ஏற்க மறுப்பது அவமானம். கோழைத்தனம். பிரதாபருத்ரனோ தன் வல்லமையில் அபார நம்பிக்கை கொண்ட அகம்பாவி, அவனா மறுப்பான்?

குறித்த நாளன்று, ஏராளமான பொதுமக்களும், மந்திரி பிரதானிகளும் கூடியிருக்க என் முன்னிலையில் வீரபத்ரன் நிறுத்தப் பட்டான்.

அவனுடைய கம்பீரமான தோற்றத்தைப் பார்த்த போது, இலங்கையில் ராவணனை முதன் முறையாகக்

கண்ட ஆஞ்சநேயர், 'ஐயோ, இவ்வளவு பராக்கிரமும் வீரத்ரமும் தேஜசும் உள்ள இவன் கொடுமைக்காரனாக இல்லாமல் அறவழியில் நடக்கும் நல்லவனாக இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்'" என்று நினைத்தாராமே, அது போல, எனக்கும் தோன்றியது.

காயத்ரி, யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில், அசல் ஆண்மகன் போலவே மிடுக்குடன் நின்றான்.

வான் சண்டையினபோது இருவருக்கும் ஒவ்வொரு உதவியாளன் உண்டு. அவர்கள் முன்னே வந்து, மற்றவனின் வான் நஞ்சு எதுவும் தடவப்படாமல் முறையானதாக இருக்கிறதா என்று பரிசோதித்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். யாரும் யாருடனும் பேசக்கூடாது என்பது மரபு. கூடியிருப்போரும் ஆரவாரம் செய்யக்கூடாது. வாடகனின் 'விஷ் விஷ்' என்ற விசகம், 'டங் டங்'கென்ற மோதலும் தான் கேட்கும்.

காயத்ரி வாளை வீசிய வேகத்தைப் பார்த்ததுமே வெகு தீவிரமாகப் பயிற்சி செய்து வந்திருக்கிறான் என்பது புரிந்தது. அந்த வேகத்தில் வீரபத்ரன் சிறிது பின்னடைந்ததாகக் கூடத் தோன்றியது.

வாளை உயர்த்தி 'இரு' என்கிற மாதிரி சைகை காட்டிவிட்டு, வீரபத்ரன் என்னை நோக்கி வந்தான்.

"அரசே, ஒரு சந்தேகம்" என்றான்.

நான் திடுக்கிட்டேன். என்னைச் 'சக்ரவர்த்தி' என்று கூப்பிடாமல் 'அரசே' என்று கூப்பிடும் முதல் ஆள் இவன்தான். ஆனால் நான் திடுக்கிட்டதற்கு அதுவல்ல காரணம்.

'சந்தேகம்' என்றானே, அது என்னவாக இருக்கும்? ஒருவேளை, காயத்ரியை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டுவிட்டானோ?

வீரபத்ரனும், காயத்ரியும் வான் சண்டைக்காக நின்றிருந்த இடத்துக்கும் நான் சிம்மாதனத்திலே வீற்றிருந்த இடத்துக்கும், காலால் அளந்தால் சுமார் முப்பத்தி தூரம்தான் இருக்கும். ஆனால், "ஒரு சந்தேகம், அரசே" என்று கேட்டுவிட்டு என்னை நோக்கி அவன் ஒவ்வோர் அடியெடுத்து வைக்கும் போதும் எனக்குத் திக்திக்கென்று இருந்தது.

காயத்ரிக்கு வெற்றி கிடைக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் அன்னையாரின் ஆணைக்கு விரோதமாக எதுவும் நடந்து விடக்கூடாது என்று என் உள்ளம் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போது வீரபத்ரன் திடீரென்று வான் போரை நிறுத்திக் கொண்டு என் முன்னே வந்து தின்றதால் எனக்குக் கலக்கம் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை.

நானாவது வெளிப்பார்வைக்கு அமைதியாக இருந்தேன். எனப்படப்பைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் குழுமியிருந்த மக்கள் - முக்கியமாக, என் அருகில் இருந்த மந்திரிப் பிரதானிகள் பரபரப்பு அடைந்தார்கள்.

திருமலாதேவியின் தந்தை - என் மாமனார் குமார வீரய்யா - இப்போதெல்லாம் எனக்கு மெய்க் காப்பாளர் போலவே எனக்கு மிகப் பக்கத்தில் இருந்து வந்தார். வயதில் பெரியவராகையாலும், பேரனைப் பறிகொடுத்த துயரம் திராதவராக இருப்பதாலும் நானும் அவருக்கு அப்பாஜிக்கு அடுத்தபடியாக மதிப்புக் கொடுத்து வந்தேன்.

வீரபத்ரன் என்னை நெருங்கி வருவதற்குள் அவர்தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்து என்னிடம், பதட்டமாக ஆனால் ரகசியமாக, "சக்ரவர்த்தி, இவன் என்ன கேட்கப் போகிறானென்பது தெரியவில்லை. எதுவானாலும் இடம் கொடுக்காதீர்கள். தங்களை அரேசே என்று கூறியதிலிருந்து இவனுடைய திமிர் தெரிவித்து, பாருங்கள்," என்றார்.

"நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் அமைதியாக இருங்கள்" என்று அவரைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கும் வீரபத்ரன் எனக்கு வெகு சமீபத்தில் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

"என்னடா கைதி?" என்று கேட்கத்தான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால், அவன் என்னைச் 'சக்ரவர்த்தி' என்று கூப்பிடாமல் 'அரேசே' என்று தரம் தாழ்ந்து அழைத்ததற்காக, நானும் அவனைவுக்குத் தாழ்ந்துவிடக் கூடாதென்ற பக்குவம் உடனே ஏற்பட்டது. "என்ன அரசகுமாரனே, என்ன சந்தேகம்?" என்றேன்.

"அரேசே, எங்கள் கஜபதி வம்சத்தைப் பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். மானத்தையும், கௌரவத்தையும் பெரிதாக நினைக்கும் ராஜபரம்பரை எங்களுடையது..." என்று அவன் சொல்லத் தொடங்கியதும் அருகிலிருந்த அப்பாஜிக்குச் சுர்ரென்று ரோஷம் வந்தது.

"தம்பி, உன்னுடைய பரம்பரை எப்படியோ அப்படிப்பட்டதேதான் இங்கே எல்லோருடையதும். யாருக்கும் யாரும் மட்டமானவர்களல்ல" என்றார் கடுமையாக.

"இருங்கள் அப்பாஜி" என்று அவரைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு, "நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு!" என்றேன் வீரபத்ரனிடம்.

"நாடும் நாடும், படைகளும் படைகளும் மோதுகின்ற போர் என்றால் யாரும் யாருடனும் சண்டையிடலாம். எவனையும் வீழ்த்தலாம். ஆனால், தனிப்பட்ட முறையில் ஒருவருக்கு எதிராக ஒருவர் வான் போரிடுவதென்றால், அந்த எதிரி ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும். நாடாளுமன்றம் மன்னனின் குடும்பத்தவனாக இருக்க வேண்டும். தாழ்ந்த குலத்தாருடன் வான் போர் செய்வது எங்கள் வழக்கமல்ல என்னைக் கோழை என்றும், கடைசி நிமிடத்தில் பின் வாங்குகிறவன் என்றும் நீங்கள் நினைத்தாலும் சரி, கீழமக்களுடன் நான் போரிட மாட்டேன். என்னை வான் போருக்கு அழைத்திருக்கும் இந்த நபர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது ஆகையால் நீங்கள் உறுதி கொடுக்க வேண்டும், அவன் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன், உயர்ந்த குலத்தவன் என்று!"

பதிலுக்காக என் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து நின்றான் அவன்.

ஒரு விநாடி யோசித்தேன்.

காயத்ரியின் பிறப்பும், வளர்ச்சியும் கலிங்கத்து ராஜ குடும்பத்தில் ஒருத்தி என்பதும் உடனே ஞாபகம் வந்தது.

"கவலை வேண்டாம், அரசகுமாரனே. உன்னைப் போருக்கு அழைத்த நபர், உனக்குச் சவால் விட்டுக் களத்தில் நிற்பவர், ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்" என்றேன்.

நான் பொய் சொல்லவில்லை என்பதை என் குரலில் தென்பட்ட உறுதியே வெளிப்படுத்தியதால், 'நன்றி, அரேசே' என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றான்.

காயத்ரி கொஞ்சமும் கலங்காமல் தன் இடத்திலேயே நின்றிருந்தாள். தலைப்பாகையையும் மீசையையும் அவன் சரிப்படுத்திக் கொள்வதை நான் மட்டுமே கவனித்தேன்.

அடுத்த விநாடி அங்கே உக்கிரமான வாட்பேர் தொடங்கியது.

காயத்ரியும் சரி, வீரபத்ரனும் சரி, நூலிழையில் வெட்டுப்படாமல் உயிர் தப்பும்போதெல்லாம் 'ஹா! ஹா!' என்று ஜனங்களிடையே ஆரவாரம் எழுந்தது. ஒரேர் கூட்டத்தில் காயத்ரியின் வாள் வீரபத்ரனின் வாளை அவன் கையிலிருந்து தட்டிவிட்டது. ஆனால், அது தரையில் விழுமுன் சரேலென அவன் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு போரைத் தொடர்ந்தான். எப்படித்தான் இந்தப் பெண் இவ்வளவு உத்திகளைக் கற்றாளோ என்று நான் பிரமித்துப் போனேன்.

அரண்மனையைச் சேர்ந்த ராஜகுமாரிகள் உட்கார்ந்துள்ள வரிசைக்கு என் பார்வை தாவியது. அங்கே அன்னையார் களத்தின் மத்தியையே கூர்மையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

இங்கே கணத்துக்குக் கணம் வாள் சண்டை குறாவளியாகச் சீறிகொண்டிருந்தது. இரண்டு மூன்று முறை காயத்ரி தடுமாறி விழப்போய்ச் சமாளித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தான்.

வீரபத்ரனுக்கு எந்த ஆபத்தும் நேரக்கூடாது என்று உத்தரவாதம் கோருவதற்கு அன்னையார் இருக்கிறார். ஆனால், இந்த இளம் பெண்ணின் உயிருக்கு என்ன உத்தரவாதம்? இவளுக்குத் தீங்கு ஏற்படக் கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்ள யார் இருக்கிறார்கள்? 'வேங்கடரமணா, கஷ்டங்களைத் தவிர வேறெதுவும் அறியாமலே வாழ்ந்து வந்திருக்கும் இந்தப் பெண்ணை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று ஏழுமலையானைப் பிரார்த்தித்தேன்.

வீரபத்ரன், பின்வாங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து, திடீரென்று முன்னேறினான். அவனுடைய வாளின் நுனி

காயத்ரியின் தலையை இரண்டாக வெட்டப் போவது போலப் பாய்ந்தது.

ஆனால், நூலிழையில் தவறி -

அவனுடைய தலைப்பாசையை ஒரே சீவாகச் சீவித் தள்ள -

அவனுடைய கேசம் கலைந்து அவிழ். அந்த வேகத்தில் அவனுடைய ஒட்டு மீசை பறந்து விழ -

'காயத்ரி! நீயா!' என்று வீரபத்ரன் திடுக்கிட்டுக் கூவ -

'ஆம், நானேதான்!' என்று ஒரு வெறிச்சிரிப்புடன் காயத்ரி பதிலளிக்க.

"காயத்ரி! வேண்டாம்! நிலவூ!" என்று நிக்கோலஸ் எங்கிருந்தோ குறுக்கே ஓடிவர -

அதுவரை வாட்களின் விஷ விஷ சத்தத்தைத் தவிர மயமான அமைதியாக இருந்த அந்த மைதானம் கொந்தளிக்கும் கடலாக மாறியது.

'காயத்ரியா! அரண்மனையில் வேலை பார்த்த பெண்ணா! இத்தாலிய வைத்தியனின் மனைவியா?' என்று பலவாறான கூச்சல்களுடன் மக்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னே வர, குதிரை வீரர்கள் அவர்களைச் சவுக்காலும் தடியாலும் அடித்து விரட்டிப் பின்னுக்குத் தள்ளினார்கள்.

வீரபத்ரன் ஓங்கிப்பிடித்த வாளுடன் என் முன்னே வந்தான்.

"நீர் அரசரென்ற பெயருக்கே அருகதையில்லாதவர்" என்று கடுமையான குரலில் கத்தினான். "ராஜகுலத்தைத் தவிர வேறு யாருடனும் போரிட மாட்டேன், அது என் கௌரவத்துக்குக் குந்தகமான செயல் என்று நான் சொன்னேன் இருந்தாலும் ஒரு சாதாரணமான, தாழ்ந்த

குலத்தைச் சேர்ந்தவன் போரிட்டிருந்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால், கேவலம் ஒரு பெண்ணுடன் போய் நான் போரிட்டது எனக்கு மிக மிக அவமானம்! என் வம்சத்துக்குத் தீராப் பழி! இப்படி ஒரு அவமானம் நேர்ந்த பிறகு நான் உயிரை வாழ்ந்தால் அதைக் காட்டிலும் கேவலம் ஏதுவும் சிஸ்டயாது!" - என்றவன், தன் வானை வானத்தை நோக்கி ஏறிந்து அது கீழே விழும் இடத்துக்கும் நேரே குறி வைத்த மாதிரி தன் மாடபைக் காட்டிக் கொண்டு அண்ணாந்து நின்றான்.

கணமூடித் திறக்கும் நேரத்துக்குள் அவன் வான் இடது மார்பில், பாய்ந்தது. பீய்ச்சாங்குமுலிலிருந்து லீசிய மாதிரி ரத்தம் குடிகுடிவென்று பிரவாகமாகக் கொட்ட, தரையில் விழுந்தான்.

"நிககோலஸ்! அவனை உடனே கவனி!" என்று நான் கத்தினேன்.

காயதிரியை என்ன ஏது என்று உலுக்கிக்கொண்டிருந்த அந்த இத்தாலிய வைத்தியன், ஓடிச்சென்று வீரபத்ரனின் தலையைத் தூக்கித் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு பரிசோதித்தான். ஒரு பெருமூச்சுடன் அவனைப் பழையபடி கீழே கிடத்தினான்.

என்னிடம் வந்து, "சக்ரவர்த்தி, காலம் கடந்து விட்டது. வீரபத்ரன் இறந்துவிட்டான். வான் போரில் நிகரற்ற சாமர்த்தியசாலி இவன் எங்கே காயம் பட்டால் ஜீவாதாமான இதயம் அறுபடுமோ. எப்படிக்குத்துப்பட்டால் மரணம் நிச்சயமோ அதைக் கணக்கிட்டு, ரொம்பக் கச்சிதமாக எலும்புக் கூட்டையும் கடந்து இடது மார்பில் உள்ள இதயத்தை வெட்டிக் கொண்டு விட்டான்" என்றான்.

அதிர்ச்சியில் வெலவெலத்துப் போன மக்கள் கூட்டம் கலைந்து கொண்டிருந்தது.

என் அன்னை கோபத்துடன் எழுந்து அரண்மனைக்குள் திரும்புவதைக் கண்டேன்.

செக்கக் செவேலென்று ரத்தம் பரவிய பூமியில் கைகளையும் கால்களையும் பரத்திக் கொண்டு கிடந்தான் கலிங்கத்து இளவரசன்.

அவனையே பார்த்துக்கொண்டு சிலையாக நின்றிருந்தான் காயத்ரி.

'நாளைய தினம் மகாநவமி உற்சவம் தொடங்குகிறது. ஆரம்பமே இப்படி அபசகுனமாக அமைந்துவிட்டதே!' என்று என பின்னால் ஓர் அமைச்சர் இன்னொரு அமைச்சரிடம் மெதுவே சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது.

என் அன்னையை அப்படியொரு கோபக் கோலத்தில், அப்படியொரு சீறாக் குரலில் நான் பார்த்ததே சிஸ்டயாது. அதுவும், பெற்றெடுத்த புத்திரியைப் போலப் பாராட்டிச் சீராட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்த காயத்ரியிடமா!

அம்மாவின் காலடியில் விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தாள் காயத்ரி.

"மகாராணி! நான் தங்கள் ஆணையை மீறவில்லை. வீரபத்ரனுக்குத் துளியும் காயம் ஏற்படக்கூடாதென்று நான் எத்தனையோ ஜாக்கிரதையாகத்தான் இருந்தேன். தெரியாமல் இப்படி நடந்துவிட்டது" என்று அவள் சொல்வதைக் கொஞ்சமும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளத் தயாராயில்லை அம்மா.

"தெரியாமல் செய்தாலென்ன, தெரிந்து செய்தாலென்ன? கஜபதியின் குல விளக்கை அணைத்துவிட்டாய்!" என்று அன்னை சீறினார். "நமது மதத்துக்கும் ஆலயங்களுக்கும் மடங்களுக்கும் எப்போப்பட்ட திருப்பணிகள்

செய்தவர்கள் அவர்கள்! அப்படிப் பட்டவர்களின் வம்சக் கிளையை முறித்துவிட்டாய்! அந்த ராஜகுமாரனுக்கு ஏதாவது நோந்தால் அப்புறம் நீ என் முகத்தில் விழிக்கக்கூடாது என்று அன்றைக்கே சொன்னேன். இப்போதும் அதையே சொல்கிறேன். என் எதிரே நிற்காதே. இந்த அரண்மனையில் உன் நிழல் படக் கூடாது. என் பின்னையின் எதிரிலும் நீ வரக்கூடாது போ வெளியே! போ என்றால் போ!"

முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு கையை நீட்டிக் காட்டினார் அம்மா.

அவருடைய சினம் எனக்குக் கூடத் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது. அம்மாவின் தெய்வ பக்தியும் மதப்பற்றும் நான் அறிந்ததுதான். ஆனால் மனமறிந்து தவறு செய்யாத காயத்ரியைக் கோபிப்பது எப்படி நியாயம்? ஏதோ இரண்டு கோயிலங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தார்கள் என்பதற்காக, யாரோ நாலு பெரியவர்களுக்கு ஆதரவு தந்தார்கள் என்பதற்காக இந்த அளவுக்கா வீரபத்ரனிடம் பரிவுகாட்ட வேண்டும்? கஜபதிகள் நெடுங்காலமாக விஜயநகரத்தின் பகைவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், சமீபகாலமாக நமது எதிரிகளான பாமனி கல்தான்களுடன் உறவு கொட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறந்து விடுவது எப்படிச் சர்யாகும்?

மெதுவே சொன்னேன்!

"அம்மா, நான் பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்தேன். நீங்களும் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருந்தீர்கள். காயத்ரி மீது எந்தத் தப்புமில்லை."

"தீ பரிந்து பேசாதே!" என்று என்னைக் கண்டித்தார் அன்னை. "வீரபத்ரனைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்பதில் வெறியாக இருந்தான் இவன். வாங்கி விட்டான். அந்த ராஜகுமாரனை இவன் வான்போருக்குக் கூப்பிட்டிருக்கவே

கூடாது. ஒரு பெண்ணுடன் பேசரிட்டோம் என்ற அவமானத்தினால்தானே அவன் தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொண்டான்?"

நிக்கோலஸ், பாவம், என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் கையைப் பிசைந்து கொண்டு நின்றிருந்தான். காயத்ரியின் திட்டம், அன்னையிடம் அவன் கொடுத்த வாக்குறுதி, ஆண் வேடம் போட்டுக் கொண்டு சண்டையிட்ட காரணம் யாவும் இப்போதுதான் அவனுக்கு யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவன் முகத்தில் குழப்பம் கூந்தாடியது. தானறிந்த காயத்ரிக்குள் இன்னொரு காயத்ரி இருப்பது அவனுக்கு இன்றுதான் புரிந்தது போலும். ஆயினும், அவன் மீதிருந்த பிரியம் குறைந்துவிடவில்லை. அவன் விழிகளில் அனுதாபத்தையே கண்டேன்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அப்பாஜி. எதுவும் பேசவில்லை. சமீபகாலமாகக் காயத்ரியிடம் அவருக்கு அலாதியான அன்பு ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், மகாராணியை எதிர்த்துப் பேச அவர் மனம் ஒப்பவில்லை.

காயத்ரியை நெருங்கி வந்தவர், தாழ்ந்த குரலில், "இது சான்றோர் சினம். சடுத்தியில் அடங்கி விடும். இப்போதைக்குப் பெரிய ராணி சொல்வது போல் பேசாமல் போய் விடு" என்று சொன்னார்.

காயத்ரி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே வெளியேறினாள். நிக்கோலஸ், அவள் தோளைப் பரிவுடன் அணைத்துக்கொண்டு அழைத்துப் போனான்.

நானும் நினைவு தெரிந்த காலமாக எவ்வளவோ மகாநவமி திருவிழாவைத் தலைநகரில் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால், இந்த வருடம் நடந்தது போன்ற யந்திரத்தனமான,

உற்சாகமற்ற விழாஸைப் பார்த்ததில்லை. அதாவது. என் மனத்தைப் பொறுத்தவரையில்.

அரண்மனை வளரகத்தில் ரத்தக் கறை படிந்து விட்டதால் எல்லா இடங்களிலும் சாஸ்திரோக்தமாய்ச் சுத்திச் சடங்குகள் செய்தார்கள். மகநவமி விழாவுக்காகத் தளபதிகளும் சிற்றரசர்களும் விஜயநகரத்தில் கூடினார்கள்.

தினம் தினம் நான் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து எல்லாருடைய காணிக்கைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டேன். எல்லா வித்தைகளையும் பார்த்துப் பரிசளித்தேன். குதிரைகளும், யானைகளும் அபார அலங்காரங்களுடன் அணி வகுத்தன. பெரிய பெரிய எருதுகளில் இருபக்கமும் பிரம்மாண்டமான முரசுகள் தொங்க. அவற்றை ஊரே கிடுகிடுக்கும்படி அடித்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

முத்தும் மணியும் ரத்தினமும் வைர வைரோரியங்களும் ஜோலிக்க, நூற்றுகணக்கான அழகிய மங்கையர் தங்க தீபங்களில் விளக்கு ஏற்றிக் கொண்டு நடனமாடியபடி சென்றார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் உயரத்திப் பிடித்த தீவாடிகளுடன் போர்வீரர்கள்.

திருமலாதேவியும், அம்மாவும்கூட.. நடந்ததை யெல்லாம் மறந்துவிட்டார்கள் போல தெரிந்தது. சிரித்தார்கள். கைதட்டினார்கள்.

நானும் சிரித்தேன், கைதட்டினேன் - விசை கொடுத்த பொம்மையைப் போல.

மகநவமியின் கடை நாளன்று சொர்ண சிம்மாசனத்தில் நான் அமர்ந்தேன். வருடத்தில் அன்று ஒருநாள் மட்டும்தான் அந்தத் தங்க ஆசனத்தில் அமர்வதென்று வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏனெனில், பரம்பரை பரம்பரையாக வந்துள்ள அந்தச் சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் பொய் பேசக்கூடாது. அதாமமாக எதுவும் செய்யக்கூடாது, நீதிக்குப் புறம்பாகத்

தீர்ப்புச் சொல்லக்கூடாது என்றெல்லாம் என முன்னோர் விதித்திருந்தார்கள்.

நல்ல வேளையாக என்னைத் தாம் சங்கடத்தில் அழததக்கடிய சிக்கல் எதுவும் அன்றைக்கு எழவில்லை. தளபதி ராமலிங்க நாயுடு மட்டும் ஒரு பிரசின்னையை எழுப்பினார்.

"நமது புடைகளில் வர வர முசலமான்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. அதன் விளைவாக அவர்களுக்கும் நம்மவர்களுக்கும் அடிக்கடி பூசல் ஏற்படுகிறது. முசலமான வீரர்களை நமது மதத்துக்கு மாற வேண்டுமென்று சுட்டாயப்படுத்தினால் என்ன?" என்றார்.

"உங்களை ரொம்ப விவேகமான தளபதி என்று நினைத்திருந்தேன் அது தப்பு என்று தெரிகிறது" என்றேன். "இப்படி மத வெறியுடன் காரியங்கள் செய்ததால்தான் சில முசலமான மன்னர்கள் தங்களது நல்ல பெயரைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வழிக்குப் போகாமல், அவரவருக்கு விருப்பமான மதத்தை அவரவர் பின்பற்றலாம் என்று நாம் அனுமதித்திருப்பதால்தான் விஜயநகரப் பேரரசு எல்லாத் தரப்பு மக்களின் ஆதரவையும் பெற்றிருக்கிறது. உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லட்டுமா, ராமலிங்கம்?"

"சொல்லுங்கள், சக்ரவர்த்தி."

"இதேபோல ஒரு யோசனையை இம்மாடி தேவராயரிடம் உங்களைப் போலவே ஒரு தளபதி சொன்னார். அதற்குச் சக்ரவர்த்தி, 'நமது போர்வீரர்களின் உடல்களைத்தான் நாம் விலை கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறோம் ஆகவே நாம் சொல்கிறபடி போரிட வேண்டியது அவர்கள் கடமை. அவர்களுடைய ஆன்மாக்களை நாம் விலைக்கு வாங்கவில்லை. அதைக் கட்டுப்படுத்த நமக்கு உரிமை கிடையாது' என்றாராம். அதையேதான் நானும் சொல்கிறேன்" என்றேன்.

"தங்கள் சித்தம், சக்ரவர்த்தி" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார் ராமலிங்க நாயுடு.

கடவுள் அருளால், வேறு பிரசினை எதுவும் முளைக்கவில்லை. அன்று தங்கச் சிம்மாசனத்தை விட்டு இறங்கியபோது எதிராணைப் பார்த்தேன். பல நாட்களாக அவன் என கண்ணிலேயே படவில்லை என்பது ஞாபகம் வந்தது.

"எங்கே போயிருந்தாய் இத்தனை நாளும்?" என்று கேட்டேன்.

"இன்னும் கொஞ்சநாளில் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா இங்கே வந்து விடுவார் என்று தெரிந்தது..." என்றான்.

"சரி?"

"அந்தச் சமயத்தில் சின்னாதேவி இங்கே இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அதனால் கிருஷ்ணா நதியின் மறுகரைக்குப் போய் ஆசாரியரின் மடத்திலிருந்து அவனை அழைத்து வந்தேன்."

"சின்னாதேவி? அவள் வந்து விட்டாளா என்ன?" என் தேகம் முழுதிலும் ஒரு பரவசம் பரவியது.

"ஆமாம் சக்ரவர்த்தி... என் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறாள்... ஆனால்..."

"ஆனால்?"

"ஒரு விஷயத்தில் ரொம்பப் பிடிவாதமாக இருக்கிறாள்"

"என்ன?"

"நானைக்காலை அரண்மனைக்கு அழைத்து வருகிறேன். தாங்களே கேளுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான் அவன்.

மறுநாள் பொழுது எப்போது விடியும் என்று இரவு பூரா கண்விழித்துக் காத்திருந்தேன்.

51

நளரீரவு நோம், திடீரென்று பயங்கர இடியோசை. முந்தின் மாலை முதலே தூறலும் மழையுமாக இருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

சாளரத்தினருகே நின்று நகரத்தைப் பார்த்தேன். மகாதவமி திருவிழாவை முன்னிட்டு ஜகஜோதியாயப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த விஜயநகரம் நோய் வாய்ப்பட்ட வயோதிகனைப் போல் இடியிலும் மழையிலும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது விழாவை முன்னிட்டு, நூறுகணக்கான சிறு வியாபாரிகள் திறந்த வெளிகளில் கனட பரப்பி இருந்தார்கள். அவர்களும் அவர்களிடம் சிரித்துப் பேசிப் பண்டங்கள் வாங்கும் கிராமத்துப் பெண்களும் இப்போது எங்கெங்கே ஒண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, பாவம்.

மஞ்சத்துக்குத் திரும்பினேன்.

பக்கத்துக் கடடில் குழந்தை போல் கால்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள் திருமலாதேவி அவள் முகமும் குழந்தையைப் போல் களங்கமற்றிருந்தது. சின்னாதேவியின் வருகைக்குப் பின் அவளுடன் சோந்து இவள் எப்படி என் வாழ்க்கையைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளப் போகிறாள் என்று ஒரு கணம் நினைத்தேன். ஆனால், இவளுக்கு எந்தத் தியாகமும் கஷ்டமாக இராது இந்த ஐந்து வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையில், என்னுடன் சேர்ந்திருந்த - சொல்லப் போனால் சேர்ந்திருக்கும்படி என்னால் கட்டாயப்படுத்தப்பட - அந்த ஒரே ஓர்

இரலைத் தவிர, மற்ற இரவுகள் அத்தனையும் இவளுக்குப் பாலைவனம்தான். அப்படியும் துன்பத்தை வெளிக் காட்டாமல் வாழும் ரகசியத்தைக் கற்றவன் இவன். ஆகவே, எந்த திளைமையையும் சமாளிப்பான்.

படுத்துக்கொண்டு சிறிது கண்ணையர்ந்தவன், என்னருகில் ஒரு சலசலப்புக் கேட்டதும் விழித்துக் கொண்டேன்.

வெளிரென்ற ஒரு துணியுடன் திருமலாதேவி என பக்கத்தில் வந்து நிற்பதைக் கண்டேன்.

"கொகவலை" என்று சொல்லி அதைப் பிரித்துக் கட்டிலின் அகமானகிரியில் கட்டித் தொங்கவிட்டான். "கோடைக் காலத்தின்போது கொக் எங்கே போகிறது என்பதும் தெரிவதில்லை. மழைக் காலத்தின்போது எப்படி வருகிறதென்பதும் தெரியவில்லை" என்றான் இனிமையான புன்சிரிப்புடன்.

"வாழ்க்கையே அப்படித்தான். நல்லது எப்போது போகிறது, கெடுதி எப்போது வருகிறது என்பது தெரிவதில்லை" என்று கூறிவிட்டு, "கவலைப்படாதே. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தியைக் கடிக்க எந்தக் கொசுவுக்கும் தைரியம் கிடையாது" என்றேன். "அத்துடன் எனக்குத் தடித்த தோல், புலிக் கடியைக் கூடப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும். நீதான் மெல்லியலான். உன் மஞ்சத்துக்கும் ஒரு கொசுவலை கட்டிக்கொள்."

"ஒன்றுதான் இருக்கிறது. இத்தனை மெல்லிசாச வங்கதேசத்தில் நெய்கிறார்களாம். யாரோ கொண்டு வந்து தந்தார்கள். தங்களுக்கே அது இருக்கட்டும். விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தினியைக் கடிக்கவும் எந்தக் கொசுவுக்கும் தைரியம் கிடையாது."

"நன்றாகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாய்" என்று சிரித்துவிட்டு, "இந்தக் கொகவலைக்குள்ளேயே நீயும் வரலாம். வா" என்று கூறி, கொகவலையின் ஒரு பக்கத்தைத் தூக்கி அவளை அழைத்தேன்.

"என் மஞ்சமே சொன்கரியமாக இருக்கிறது. சக்ரவர்த்தி" என்றான் திருமலாதேவி. என்னைப் பார்த்தாற்போல் கால்களைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து, முழங்கையைத் தோடையில் ஊன்றி, உள்ளங்கையால் மோவாயைத் தாங்கிக் கொண்டான்.

குனிந்திருந்தபடியே விழிகளை மட்டும் மேலுயர்த்தி என்னைப் பார்த்தான். விரல்கள் அழுத்தியதால் கன்னத்தில் பள்ளம் விழுந்து, செழுமையான சதை அழகாகப் பிதுங்கி மேலெழுந்திருந்தது. கொகவலைக்குள்ளே இருந்த நான் அங்கிருந்து பார்த்தபோது, அந்த மெல்லிய வலை காற்றில் அசையும்போதெல்லாம் திருமலா தேவியும் ஓயிலாக அசைந்து கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. அந்தக் காட்சி எனக்குச் சிரிப்பை வரவழைக்கவே அவளும் சிரித்தான்.

"என் அப்பா தங்களைப் பற்றிச் சொன்னது சரிதான்" என்றான்.

"என்ன சொன்னார்? 'ஒரு அரைப்பைத்தியம் உன் கணவனாக வருகிறான், ஐக்கிரதையாக இரு' என்றா?"

"சே, சே. என் தந்தைக்குத் தங்கனிடம் அபார மதிப்பு."

"பின்னே என்னதான் சொன்னார்?"

"டெல்லியில் பால்பன் என்று ஒரு கல்தான் இருந்தாராம். அவரைப் பற்றி ஒரு நாள் அப்பா சொன்னார். அந்தச் கல்தானுக்குச் சிரிக்கவே தெரியாதாம்; பிடிக்காதாம். சிரிப்பு என்றால் மகா வெறுப்பு. சிரிப்பதும்

இனிமையாக முகத்தை வைத்துக்கொள்வதும் அரசாசனின் கௌரவத்துக்குக் குறைவு என்று நினைப்பவராம். அவர் முன்னிலையில் எவராவது சிரித்தால் கடுமையான தண்டனை கொடுப்பாராம் அப்பா சொன்னார். அந்த மாதிரி இல்லாமல், நம் சகரவர்த்தி தானும் நன்றாய்ச் சிரிப்பார், மற்றவர்களையும் சிரிக்க அனுமதிப்பார் என்றார். அது உண்மைதான்" என்றாள் திருமலாதேவி.

"இது உலகத்துக்காகப் போடுகிற வேஷம், தேவி" என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டேன். "சகரவர்த்தியான நானே சிடுசிடு கடுகடு என்றிருந்தேனானால் மந்திரிப் பிரதானிகளும் மக்களும் உற்சாகம் இழப்பார்கள். அதற்காகவே நான் மகா ஆனந்தமாக இருப்பது போல பாசாங்கு பண்ணிக் 'கொண்டிருக்கிறேன்' மற்றபடி எனக்குள்ளே இருக்கும்..."

நான் வாக்கியத்தை முடிக்கவில்லை. ஒரு விநாடி நேரம் இறுக்கமான மௌனம் நிலவியது. என்னுள் கொந்தளிக்கும் எண்ணங்களை நான் சொல்லாமலே திருமலாதேவி புரிந்து கொண்டாள். எனக்கு அறுதல் சொல்வது போல என் கையைத் தொடத் தன் கையை நீட்டினாள். ஆனால், தொடவில்லை.

"சகரவர்த்தி, வீணாக மனம் கலங்காதீர்கள். சின்னாதேவி தங்களுக்குக் கிடைப்பது நிச்சயம்" என்றாள்.

என் மனத்தில் என்ன எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. எப்பதை இவள் எப்படித்தான் அறிந்து கொள்கிறாளோ, ஆச்சரியம்!

"இன்று அவளை இங்கே அழைத்து வருவதாக எதிராஜன் சொல்லியிருக்கிறான்" என்றேன்.

"சின்னாதேவி வரமாட்டார்" என்றாள் திருமலாதேவி வெடுக்கென்று.

"வரமாட்டான் ஏன்?" என்றேன் கொஞ்சம் கோபமாக. அவளுடைய அந்தப் பேச்சு எனக்கு அபசகுனமாக இருந்தது.

"அவா ஒரு விஷயத்தில் ரொம்பப் பிடிவாதமாக இருக்கிறார், சகரவர்த்தி."

இதே வார்த்தையை எதிராஜன் சொல்லிவிட்டுப் போனது ஞாபகம் வந்தது எனக்கு. நான் கேட்காமலே திருமலாதேவி தொடர்ந்தாள். "சின்னாதேவி தலைநகருக்கு வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும் தங்கள் அன்னையாரும் நானும் ஆனனுப்பி அவரை இங்கே வரச்சொன்னோம்."

"எதற்காக?"

"ஏதாவது சிறு தடங்கல் இருந்தால் முனைதாசுவே அதை நீக்கிவிடலாம் என்று அம்மா விரும்பினார்" என்றாள் திருமலாதேவி.

அம்மாவின் மனம் எனக்குப் புரிந்தது.

வீரபத்ரனின் மரணத்துக்காக காயத்திற்குக் கடுமையான தண்டனை விதித்ததில் நான் வருத்தமாகவும் கோபமாகவும் இருக்கிறேன் என்று அவருக்குத் தெரியும். ஆகையால் சின்னாதேவியின் விஷயத்தில் தன்னாலான உதவியைச் செய்து என்னைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்க்கிறார் போலும்.

"ஆனனுப்பியதற்குச் சின்னாதேவி என்ன சொன்னாள்?" என்று கேட்டேன்.

"வருவதற்கில்லை என்று ரொம்பப் பணிவாக மறுத்துவிட்டார். ஆசாரிய வெங்கட தாதையாவின் வாயினால் உத்தரவு வந்தால்தான் அரண்மனைக்குள் காலடி எடுத்து வைப்பாராம்."

"பொறுத்திருப்போம்" என்றேன்.

"அதுமட்டுமல்ல, சக்ரவர்த்தி மகாதவமியை முன்னிட்டு, நமது கலைக்கூடத்தில் நடனமாட வரும்படி வக்ஷமிதாரும் மற்றக் கலைஞர்களும் அவரைக் கூப்பிட்டார்கள். ஆசாரியரின கட்டளைக்குப் பிறகே வரமுடியுமென்று அவர்களிடமும் சொல்லிவிட்டார்."

"ஒன்றும் கெட்டுவிடவில்லை, ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாதான் ஏற்கெனவே எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறாரே? அவர் வந்து விட்டால் எல்லாப் பிரசினைகளும் தீர்ந்துவிடும்" என்றேன்.

வானத்தில் ஓர் இடி பெரும் உறுமலாகக் கேட்டது. மின்னலொன்றின் பளிர் ஒளி என் சயனக்கிருகத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு ஓடி ஒளிந்துகொண்டது.

சின்னாதேவி பீடிவாதமாக இருக்கிறாள் என்று எதிராஜன் குறிப்பிட்டது இதைத்தான் எனபது புரிந்தது. ஆசாரியரின் அனுமதிக்காக அவள் மிக உறுதியாகக் காத்திருப்பதை நினைக்க ஒரு விதத்தில் பெருமையாக இருந்தாலும், ஏதேனும் தடங்கல் ஏற்பட்டால் என்ன ஆவது என்ற பயமும் உண்டாயிற்று எனக்கு.

சின்னாதேவி அன்று வரப்போவதில்லை என்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்த பின்னும், எனது எதிர்பார்ப்பைக் கைவிடவில்லை.

'பேரரசா வாழ்க' என்று கட்டியக்காரன் குரல் கொடுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அவள்தான் வருகிறாளோ என்று ஆவலுடன் எழுந்து நின்றேன். அரண்மனை வாசலில் சிறு சிறு சலசலப்பு ஏற்படும்போதும், பல்லக்கு வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கும்போதும், சின்னாதேவியாக இருக்குமோ என்று உப்பரிக்கையிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தேன். பல்லக்கிலிருந்து அவள் இறங்கி, ஜல்லல் என்ற சவங்கை ஒலியுடன் என்னை

நோக்கி ஓய்ந்தாரமாக வருவது போன்ற கற்பனையிலேயே பொழுது ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

என் அன்னை என்னைச் சமாதானப்படுத்த விரும்பியது போலவே நானும் அவரைச் சமாதானப்படுத்தும் காரியத்தில் இறங்கினேன்.

அன்று அப்பாஜிக்காக வெற்றிப் பவனி ஏற்பாடாகி யிருந்தது. அலங்காரமான பட்டத்து யானையீது அவரை அமர வைத்து நகரத்தின் எல்லா வீதிகளின் வழியேயும் அவருக்கு ஊராவலம் நடத்தினேன். யானையின் முன்னே அவருக்கு மெயக்காப்பாளன் போலக் குதிரைமீது நாளே சென்றேன்.

அப்பாஜிக்கு எப்போரப்பட்ட மரியாதை கொடுத்திருக்கிறார் சக்ரவர்த்தி! என்று எல்லாரும் பேசிக்கொள்வது என காதில் விழுந்தது. அது ஓரளவுதான் உண்மை.

வீதி வீதியாகப் போகும்போது எங்காவது சின்னாதேவி கண்ணில் படமாட்டாளா எனபதுதான் என ஆதங்கம். என் கை குதிரையின் வகானைப் பிடித்திருந்த போதிலும் கண்கள் அங்குமிங்கும் அலை பாயந்தன.

மழை விட்டும் தூவானம் விடாமலிருந்ததால் ஆங்காங்கே வண்ண வண்ணமான குடைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஜனங்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அராபிய வர்த்தகர்கள் கடை வாசல்களில் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். துர்க்கையம்மன் கோயிலில் இரண்டொரு நாளில் ரதோற்சவம் வரவிருந்ததால், தேருக்கு அலங்காரம் செய்யும் வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அப்பாஜிக்காக வழி நெடுகப் பெண்கள் ஆரத்தி எடுத்துக் கொட்டிய சிவப்பு நீர் மழை ஜலத்துடன் இணைந்து கொண்டு நெளிந்து செல்வது ஒரு கவிதை போல இருந்தது.

ஆனால், எந்த இடத்திலும் சின்னாதேவி கண்ணில் படவில்லை. எதிராஜனின் வீடு எங்கே இருக்கிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியாது ஒருவேளை நான் வருவது தெரிந்ததும் வீட்டுக்குள் புகுந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு விட்டாளோ என்னவோ!

பவனி முடிந்ததும் அப்பாஜியை என் அண்ணனைக்கு அழைத்து வந்து, ரத்தின சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தி, கனகாபிஷேகம் செய்தேன். அப்பாஜியைப் பாராட்டி எழுதப்பட்ட நூல்களைப் பல புலவர்கள் அரங்கேற்றினார்கள் தமக்குக் கிடைத்த பரிசுகளை அங்கேயே தானம் செய்தார் அப்பாஜி தமக்குச் சொந்தமான நிலங்களைக் கோயில்களுக்கு மானியமாக வழங்கினார்.

எல்லா வைபவத்தையும் கண குளிர, மனம் குளிரக் கண்டார் என் அண்ணையா. "ரொம்பப் புண்ணியமான காரியம் செய்திருக்கிராய், கிருஷ்ணா. இதற்குப் பலன் கிடைக்கும். இறைவன் உன் மனோபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றி வைப்பார்" என்று என்னை ஆசீர்வதித்தார்.

சகல கொண்டாட்டங்களும் முடிந்த பிறகு மந்திராலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

எல்லா அமைச்சர்களின் முகத்திலும் லேசான பொறாமைகை கண்டேன். அப்பாஜிக்கு அளிக்கப்பட்ட அபரிமிதமான கௌரவம்தான் காரணம், என் குழந்தை இறந்தபோது நான் அவர்மீது வெளிப்படுத்திய சீற்றம் நீண்டு நிலைத்திருக்கும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். நான் மனமாற்றம் அடைந்து அப்பாஜியை இந்த அளவுக்குக் கௌரவிப்பேன் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கடும் மழையினால் ராஜ்யமெங்கும் ஏற்பட்டுள்ள சேதங்களையும் அவற்றைச் சமாளிப்பதற்கு எடுக்கப்

படவேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் பற்றித்தான் அன்றைய மந்திரிசபைக் கூட்டத்தில் விவாதிப்பதாக இருந்தது.

ஆனால், அமைச்சர் கொண்டமராக எடுத்த எடுப்பிலேயே, "அந்தக் கலிங்கத்துப் பெண் காயத்ரி கலிங்கத்து ராஜகுமாரனை..." என்று ஆரம்பித்தார்.

அப்பாஜி உடனே குறுக்கிட்டு, "அந்தக் கலிங்கத்துப் பெண் காயத்ரி எந்தக் காரியத்தையும் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை அப்படியே செய்திருந்தாலும் காயத்ரிக்குப் பெரிய ராணியே தகுந்த தண்டனை கொடுத்து விட்டார். ஆகவே, அந்த காயத்ரியின் விஷயத்தை நாம் இங்கே விவாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை" என்றார்.

"மகாபிரதானி கோபிக்கக்கூடாது" என்றார் நாடெண்டல கோபமந்திரி. "இளவரசன் வீரபத்ரன் இறந்ததால் அவன் தந்தை கஜபதி பிரதாபருத்ர தேவர் கடும் கோபத்தில் இருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. மகனைப் பிடித்துவிட்டுத் தந்தையை விட்டு விட்டோம் நாம். அவர் ஒருகால கோல்கொண்டாவுக்குப் போய், கல்தான் குதுப் கூலி ஷாவுடன் தொடர்பு கொள்கக் கூடும் என்று ஒற்றர்கள் சொல்கிறார்கள். நமது விரோதிகள் ஒன்று சேர்ந்து எந்தச் சமயமும் நம் மீது படையெடுக்கக்கூடிய அபாயம் இப்போது உண்டாகி இருக்கிறது..."

"அப்படி எதுவும் நேராதபடி நான் முன்னேற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறேன். அது என்னவென்று சமயம் வரும்போது சக்ரவர்த்தியிடம் தெரிவித்து, பிறகு தங்களுக்கும் தெரிவிக்கிறேன்" என்றார் அப்பாஜி கடுமையாக.

விவாதத்தில் இப்படிச் சூடேறுவதை நான் விரும்பவில்லை. "நாம் இன்று பேசவேண்டிய விஷயம் மழையினால் ஏற்பட்ட சேதங்களைப் பற்றியது. காரணிக் மங்கராசய்யா அந்த விவரங்களையும், செல்லப்ப

தனநாயகர் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டிய, செய்யக்கூடிய உதவிகளையும் தெரிவிக்கட்டும்!" என்றேன், சற்றே கண்டிப்பிடன்.

பிறகு, அந்தப் பிரச்சனைகளைப் பற்றி விவாதம் திரும்பியது.

"உதயகிரியிலிருந்து விஜயநகரத்துக்கு வரும் சாலைதான் ரொம்பப் பழுதடைந்திருக்கிறது. அதில கவலைப்பட வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், ஆசாரிய வெங்கட தாதையா அந்தச் சாலையில்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறாராம்..."

வாளால் வெட்டிய மாதிரி என்னைத் திகில் பற்றிக் கொண்டது. ஆயினும் அவ்வளவு போ மத்தியில் என் சொந்தக் கவலையைக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. "அடப்பாவமே, ஆசாரியரைப் பத்திரமாகப் பல்லக்கில் அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்றேன்.

அமைச்சர் ராயசம் கொண்டமராக, "அதுதான் பிரச்சனை. இந்த மாதம் அவர் விரதம் இருப்பது வழக்கம். பல்லக்கில் ஏறுவதில்லை என்று விரதம். எல்லா கேஷத்திரங்களுக்கும் நடந்தே போய்க்கொண்டிருக்கிறார். எப்படியும் இரண்டு மூன்று நாளில் தலைநகருக்கு வந்துவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்" என்றார்.

மந்திரிசபைக் கூட்டம் முடிவடைந்த பிறகு, தனிமையில் இருந்தபோது அப்பாஜியிடம் கேட்டேன். "கஜபதி பிரதாபருத்ரதேவர் நம்மீது படையெடுக்காதிருக்க ஏதோ முன்னேற்பாடு செய்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே, என்ன அது?"

"சொன்னால் சக்ரவர்த்திக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும்..."

"பரவாயில்லை, சொல்லுங்கள்."

"கொண்டபள்ளியிலிருந்து வீரபத்ரனை மட்டுமல்ல, வேறு ஏராளமான பேரையும் சிறைப்படுத்தி இங்கே கொண்டுவந்தேன். அவர்களில் நிறையப் பெண்கள் உண்டு. அந்தப் பெண்களில்..." என்று நிறுத்தி என் முகத்தைப் பார்த்தார் அப்பாஜி.

"பெண்களில்?"

"பிரதாபருத்ர தேவரின் மனைவியும் மகளும் இருக்கிறார்கள். அதாவது, இறந்துபோன வீரபத்ரனின் அம்மாவும் தங்கையும், யாருக்கும் தெரியாமல் அவர்களைக் காவலில் வைத்திருக்கிறேன். பிணைக் கைதிகள் போல அவர்கள் நம்மிடம் இருக்கும் வரையில் பிரதாபருத்ரர் போருக்கு வரத் துணியமாட்டார். வந்தால் தன் மனைவிக்கும் மகளுக்கும் என்ன கதி நேருமென்று அவருக்குத் தெரியும்" என்றார் அப்பாஜி.

நான் பிரமித்துப் போனேன். அப்பாஜியின் யுத்த தந்திரத்தைப் பார்த்து. ஆனால், அன்னனைக்கு இது தெரிந்தால்...!

ராயசம் கொண்டமராக சொன்னது போலவே இரண்டு நாளில் ஆசாரியர் தலைநகருக்கு வந்து விட்டார் என்றும் அரண்மனைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்றும் செய்தி கிடைத்தது.

வேத கோஷமும் வாததிய கோஷமும் ஒன்றை யொன்று மிஞ்சிக் கேட்டன. ஆசாரியரை வரவேற்கும் வகையில் யானைகளின் பிளிறல் வானை முட்டியது.

ஆன்றோர்கள் பூர்ண கும்பங்களுடன் பின்பொடர நான் வாசலுக்கு ஓடினேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி!

குறுயிரும் குலையுயிருமாக ஆசாரிய வெங்கட தாதையா வந்து கொண்டிருந்தார். அடியெடுத்து

வைக்கவே முடியாத நிலையில் இருந்தவரை, இரண்டு சீடர்கள் கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்தார்கள். உடம்புக்குள் பரவியுள்ள காய்ச்சலின் வேகம், அவர் தேசத்தில் ஜிவுஜிவுவென்று மின்னியது.

"மெதுவாய், மெதுவாய்" என்று நான் பதறினேன். பூரண கும்பங்களுடன் ஸ்வாகதம் சொல்லவிருந்த பெரியவர்களை, 'இப்போது எதுவும் வேண்டாம்' என்று தடுத்து அகற்றினேன்.

என் பள்ளியறையில், என் மஞ்சத்திலேயே அவரைப் படுக்க வைத்தேன். அவர் கண்கள் செருகியிருந்தன. இருந்தாலும், என்னை அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு கையை உயர்த்தி ஆசி கூறினார்.

"உடனே யாராவது ஓடிப்போய் நிககோலஸை அழைத்து வாருங்கள். அந்த இத்தாலிய வைத்தியனால் தான் சட்டென்று வைத்தியம் செய்ய முடியும்!" என்று நான் பரபரத்தேன்.

ஆசாரியர் மெதுவே ஏதோ முனகினார். என்னவென்று புரியவில்லை. காதை அவர் முகத்தினருகே தாழ்த்தி, "என்ன சொல்கிறீர்கள், ஸ்வாமி?" என்றேன்.

"இத்தாலியனா... வேண்டாம், அந்நியன்... மிலேச்சன்... அவன் என்னைத் தொடக்கூடாது" என்றார் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா, திக்கித் திணறும் குரலில்.

உயிர் போகிற நிலைமையிலும் ஆசாரத்தைக் கைவிட மறுக்கும் வைதிகர்!

ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின் நிலைமையைக் கண்டு ஏற்கெனவே பதைத்துப் போயிருந்த நான், நிககோலஸிடம் அவர் வைத்தியம் செய்துகொள்ள மறுத்ததைக் கண்டு மேலும் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

"ஸ்வாமி, அவன் மிலேச்சன் அல்ல. நம் மதத்துக்கு மாறிவிட்டவன்" என்று நான் சொன்னது ஆசாரியரின் காதில் விழுந்ததாகவே தெரியவில்லை. அவருடைய புலன்கள் வெகு வேகமாக மங்கிக்கொண்டிருந்தன. பார்ப்பதையும் கேட்பதையும் முழுதாகப் புரிந்துகொள் கிறாரா என்பதே சந்தேகமாக இருந்தது.

ஆனால், நான் நினைத்தது தப்பு. நல்ல நினைவுடன்தான் இருந்தார். "வேண்டாம்... எனக்கு ஒன்றுமில்லை... கவலைப்படாதே" என்று அவர் முனகும் குரலில் சொல்வது கேட்டது.

அவரைக் கவலையுடன் பார்த்துக்கொண்டு அருகில் நின்றிருந்த என் அன்னை, "கிருஷ்ணா, ஆசாரியரின் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக எதுவும் செய்ய வேண்டாம். நமது அரண்மனை வைத்தியரைக் கூப்பிடு" என்று என்னிடம் சொல்லி விட்டு, "அதில் தங்களுக்கு ஆட்சேபமில்லையே, ஸ்வாமி?" என்று அவரைக் கேட்டார்.

'ஏதோ நடக்கட்டும்' என்பது போல் கையை மென்ன் அசைத்தார் அவர். பின்னர் தன் சீடர்களில் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு, "சின்னா தேலி இந்த ஊரில் தான்

இருக்கிறானாம். விசாரித்து, நான் சொன்னதாக அழைத்து வா" என்றார்.

நானும் அம்மாவும் குறுக்கிட்டு ஒரே குரலில், "வேண்டாம் ஸ்வாமி, இப்போது அதற்கெல்லாம் அவசரமில்லை முதலில் தங்கள் உடல்நிலை சீராகட்டும். மற்றதெல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று சொன்னோம்.

ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாவின் உதட்டில் பலவீனமான புன்னகை படாந்தது. என்னிடம், "அந்தக் கட்டாரி..." என்று சொல்லி, 'கொண்டு வந்து விட்டாயல்லவா?' என்று சைகையில் கேட்டார்.

"ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போய் எடுத்து வந்து விட்டேன். ஆனால், அதற்கென்ன அவசரம் இப்போது?" என்றேன்.

அவருடைய புன்னகை மேலும் விரிந்தது. "ம்... உன் வார்த்தையை நீ காப்பாற்றிவிட்டாய்... உன்னையும் சின்னாதேவியையும் சேர்த்துவைக்கிறேன்... என்று நான் சொன்னது... என் வார்த்தையை நான் காப்பாற்ற வேண்டாமா?" என்றவர், சின்னாதேவியை அழைத்து வருவதற்காகப் போகச் சொன்ன சீடன் இன்னும் போகாமல் நிற்பதைப் பார்த்து, 'நீ போ' என்று கையை ஆட்டினார்.

அரண்மனை வைத்தியர் வந்து ஆசாரியரின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். பிறகு, என்னைத் தனியே அழைத்து, "இந்த வயதில் போய் இவர் மழையிலும் புயலிலும் நனைந்து கொண்டு பல காத தூரம் நடந்து வந்திருக்கிறார். கடுமையான காய்ச்சலாகத் தெரிகிறது, சக்ரவர்த்தி. எனக்கு வைத்தியம் செய்யவே பயமாயிருக்கிறது. அந்தப் பையன், நிக்கோலஸைப் பார்க்கச்

சொல்லுவார்களேன். அவன் நவீனமாக என்னென்னவோ மருந்துகள் கண்டுபிடித்திருக்கிறான்" என்றார்.

"அவன் நனைந்த தொடக்கடாது என்று ஆசாரியர் பிடிவாதமாக இருக்கிறார். கடவுளமீது பாரத்தைப் போட்டு, உங்களால் முடிந்ததைச் செய்யுங்கள்" என்றேன்.

அரண்மனை வைத்தியர் ஏதோ கஷாயம் நயாரித்து ஆசாரியரை அருந்த வைத்தார். எனினும் அப்படி யொன்றும் உடனடி குணம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. கொஞ்சம் கண்களைத் திறந்து எல்லாரையும் பார்த்தார். யாரையோ அவர் தேடுவது தெரிந்தது.

அதோ! அவர் தேடிய பெண்! நான் தேடிய சின்னாதேவி!

வயது ஏற ஏற அழகு குறையும் என்பது இயற்கை நியதி. ஆனால், என் சின்னாதேவி எந்த இயற்கை நியதிக்கும் கட்டுப்பட்டவள் அல்ல. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் கிருஷ்ணா நதிக்கரையில், ஆசாரியரின் மடத்தில் சந்தித்தபோது என்ன அழகைக் கண்டேனோ அதே அழகை இப்போதும் கண்டேன். அன்றைக்குத் தீபத்தைத் தூக்கிப் பிடித்து என் முகத்தை அவள் பார்த்தபோது அவள் முகத்தில் என்ன வசீகரத்தைப் பார்த்தேனோ அதே வசீகரத்தை இன்றும் பார்த்தேன்.

வந்தவன் ஆசாரியரின் நிலைமையைக் கண்டு பதைத்துப் போனாலும், அவருடைய பாதங்களில் தலையை வைத்து வணங்கத் தவறவில்லை. பிறகு, என் அன்னையின் அருகில் போய் நின்றுகொண்டான்.

சின்னாதேவியின் கண்கள் உயர்ந்து என்னை நோக்கின சில கணங்களுக்கு நகராமல் என்னையே பார்த்தன. அவற்றில் மிதமிஞ்சிய காதலையும் கண்டேன். தான் கட்டுப்பாட்டை மீறி எதுவும் செய்யமுடியாது என்று தெரிவிக்கும் கண்டிப்பையும் கண்டேன்.

ஆசாரியர் வெங்கட தாததையா அவனை நோக்கி, வார்த்தையால் பாதியும் சைகையினால் பாதியுமாக, "உன் திருமாங்கல்யத்தைக் கழற்றிச் சக்ரவர்த்தியிடம் கொடு" என்றார்.

சின்னாதேவி மறுபேச்சு சொல்லாமல் தாலியைக் கழற்றி என்னிடம் தந்தாள். நான் அதை வாங்கிக் கொள்ளும்போது, உணர்ச்சி மிகுதியினால் அவள் விரல்கள் நடுங்குவதை அறிந்தேன்.

ஆசாரியர் நிறுத்தி நிறுத்திச் சொன்னார் என்னிடம்: "இதையும் அந்தக் கட்டாரியையும் எடுத்துக் கொண்டு மயானத்துக்குச் செல். சிதை அடுக்கச் சொல்லு. கட்டாரியையும் திருமாங்கல்யத்தையும் எரிகிற சிதையில் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வா. சின்னாதேவியின் பழைய வாழ்க்கை அதனோடு முடிந்துவிடுகிறது. நீ திரும்பி வந்ததும் உனக்கு ஒரு சடங்கு செய்கிறேன். அதன்பின் நீ அவளை மணக்க எந்தத் தடையும் இல்லை."

இதைச் சொல்லி முடிக்க அவருக்கு எவ்வளவு நேரம் பிடித்ததோ, அதில் பாதிக்கூட இருக்காது. நான் அந்தக் கட்டளையைச் செய்து முடிக்க, மயானத்தில் அப்பாஜியும் மற்ற அமைச்சர்களும் முன்னின்று காரியங்களை நிறைவேற்ற, நான் குளித்துப் புத்தாடை அணிந்து அரண்மனைக்கு ஓட்டமும் நடையுமாகத் திரும்பினேன்.

வெளி முற்றத்தில் ஆன்றோர்கள் தீ வளர்த்து ஹோமம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆசாரியர் சொல்லியிருந்தார் போலிருக்கிறது. திருமலாதேவி என்னைக் கண்டதும் விரைந்து வந்தாள்.

"ஆசாரியர் எப்படி இருக்கிறார்?" என்றேன்.

"மயக்கமாக இருக்கிறார். ஆபத்துக்குத் தோஷமில்லை என்று நிக்கோலனை வரவழைத்திருக்கிறார் அம்மா. அவர்தான் ஆசாரியரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்."

சக்ரவர்த்தியாக இருப்பவன் எப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் ஓடக் கூடாது அப்படி ஓடியது ஒரே ஒரு முறை - என செல்வன் திருமலைக்காக. அது வீபரீதத்தில் முடிந்தது.

ஆகவே, வெளியே பதட்டத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஆசாரியர் படுத்திருந்த இடத்தை அடைந்தேன்.

தன் கையில் மெல்லிய பட்டுத் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆசாரியரின் நாடியைப் பிடித்து அவரது இமைகளை உயர்த்தி ஆராய்ந்து பார்த்தவாறிருந்தான் நிக்கோலஸ்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் என்னிடம் வந்தவன். "ஆசாரியருக்கு ஏற்பட்டிருப்பது ஜன்னி பாத ஜூரம். சித்த வைத்தியப்படி திரிதோஷத்தால் வருவது இது. வாதமும் கெட்டு, பித்தமும் கெட்டு, கபமும் கெட்டு..." என்ற போது.

நான் பொறுமை இழந்து குறுக்கிட்டேன். "எனக்கு வைத்திய சாஸ்திர விளக்கமெல்லாம் வேண்டாம் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது, சொல்லு."

"மோசம்தான். பிழைப்பது கடினம். நடுநடுவே நினைவு வந்து கண்ணைத் திறக்கக்கூடும்" என்றான் நிக்கோலஸ்.

"சின்னாதேவி!" என்று உரக்கக் கூப்பிட்டேன். "இப்படி இங்கே வந்து என் பக்கத்தில் நின்றுகொள். ஆசாரியர் கண்ணைத் திறந்து நம்மைச் சேர்த்துப் பார்க்கட்டும்."

ஆனால், சின்னாதேவி ஓரடிக்கூட என் பக்கமாக எடுத்து வைக்கவில்லை. என் அன்னையிடம், "ஆசாரியர் இன்னும் ஒரு சடங்கு பாக்கி இருப்பதாகச் சொன்னார்.

அதையும் செய்துவிட்டதும் ராணி. நிச்சயமாக அவர் செய்வார்" என்றாள்.

வெறுத்துப் போயிற்று எனக்கு.

'சே! இத்தனை பிடிவாதமா இவளுக்கு!' என்று கோபம் வந்தபோதிலும், அவள் மன உறுதியை எண்ணிப் பெருமையும் ஏற்பட்டது. இந்த காதல் வலுவாக நிறைவேறி வேறொரு வேண்டுமானால், ஆசாரியர் மனதார எங்களைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்ற அவளுடைய நோக்கமும் புரிந்தது.

இனி என்ன செய்வது? என்னொம்புக் காளவாயில் தூக்கி எறியப்பட்டவள் போல நான் துடித்தேன். என் உள்ளத்தின் ஒவ்வொரு அணுவும், வேதனை தாங்காமல் துடித்தது. சூறாவளிக் காற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு இன்ன திசை என்றில்லாமல் இங்குமங்கும் பறக்கும் காய்ந்த சருகைப்போல என் கால்கள் என்னை இழுத்துச் சென்றன என்னையும் அறியாமல் என் அறைக்கே வந்து சேர்த்தேன்.

எனக்கு எப்படி அறுதல் சொல்வது, எப்படித் தைரியம் சொல்வது என்று தெரியாமல், என்னுடைய துவண்டு போன நிழலாகத் திரும்லாதேவி வந்து நின்றாள்.

எப்போதாவது என்னைத் தொட நேரிட்டால், தப்பித்தவறி என் ஸ்பரிசம் பட்டுவிட்டால், பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைத் தொட்டுவிட்ட மாதிரி துள்ளி விலகிக்கொள்ளும் வழக்கமுள்ளவள், இப்போது எல்லாமே எல்லையை மீறி, கையை மீறிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்தவளாக, என் தோளை மெதுவே தொட்டு, 'சக்ரவர்த்தி' என்றாள். அதற்கு மேல் அவள் உதட்டிலிருந்து வார்த்தைகள் வரவில்லை. ஆழம் நிறைந்த கண்கள் தான் பேசின. 'எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். மனம் தளராமல் இருங்கள்' என்று அவள் சொல்லுவதை என்னால்

உண்கிக் முடிந்தது. திட வைராக்கியம் கொண்ட இவள் கூட, என் ஆசைக்களவு பலிக்காமல் போயவிடுமோ என்பதை எண்ணி உள்ளுக்குள் நொறுங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. 'நான் தைரியமாகத்தான் இருக்கிறேன், தேவி. நீ கவலைப்படாமல் இரு' என்று நானும் வாயினால் சொல்லாமல் அவள் கையை அழுத்தித் தெரிவித்தேன்.

துரக்கை அம்மனின் திருத்தேர் அடுத்த தெருவில் வந்துகொண்டிருந்தது.

ஹோமப் புகையின் மெல்லிய கரங்கள் என் அறை வாசல் வழியே போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். எந்த விநாடியிலும் அண்ணநதுவிடப் போவது போல அவை சிறிது சிறிதாக மெலிந்து கொண்டிருந்தன வெகு சமீபத்தில்தான் ஹோமம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்ததால் எல்லா ஓசைகளும் என் காதில் விழுந்தன.

'ஸ்ரீமன் நாராயண சரணென சரணம் பிரபத்யே -
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ'

என்ற வரிகளை ஆனந்தோர்கள் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வது கேட்டது.

யாரேனும் ஒரு பெரியவர் இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தால், மாணப் படுக்கையில் கிடந்தால் இவற்றைப் பாராயணம் செய்வார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

அப்படியானால், ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா பிழைக்கப் போவதில்லை என்று இவர்கள் தீர்மானம் செய்துவிட்டார்களா?

இல்லை, இல்லை! அவர் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பார்! என்னையும் சின்னாதேவியையும் சேர்த்துவைப்பார்!

"நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள் அதை!" என்று அறைக்கு வெளியே வந்து கூவினான். என் சத்தத்தைக் கேட்டு ஒரு சேவகன் அவர்களிடம் அதைச் சொல்வதற்காக ஓடினான். சில விநாடிகளில் ஆசாரியரின் சீடர்களில் ஒருவர் என்னிடம் வந்தார்.

"சகரவர்த்தி, பாராயணத்தை ஏன் நிறுத்தச் சொல்கிறீர்கள்?"

"ஏனா? சத்த அபசகுனமாக இருக்கிறது!" என்றான்.

"மன்னிக்க வேண்டும், சகரவர்த்தி. அதன் பெயர் தவயம், அஷ்டாட்சரம். ஒரு மனிதர் வாழக்கையின கடைசிக் கட்டத்தில் இருக்கும்போது இந்தச் சுவோசனங்கள் காதில் விழுந்தால் நற்கதி கிடைக்கும் என்று சொல்வார்கள்."

"ஆசாரிய வெங்கட தாததையா ஒரு மகான். அஷ்டாட்சரம் அவர் காதில் விழாவிட்டால்கூட அவருக்கு நற்கதி கிடைக்கும். மேலும் அவருக்குக் கடைசிக் கட்டம் வந்துவிட்டது என்று சொல்ல நீங்கள் யார்? கடவுளா?" என்று புடபடவென வெடித்தேன்.

ஒரு சுணம் நின்று என்னைப் பார்த்துவிட்டு சென்றார் அவர்.

நானும் அறைக்குள் திரும்பவிருந்த போது ஜங்கமய்யா வந்தார். ஒரு துணிச் சுருளைக் கொடுத்து, "சகரவர்த்திக்கு ஒரு லிகிதம் வந்திருக்கிறது" என்று கொடுத்தார்.

"யாரிடமிருந்து?"

"தெரியவில்லை, யாரோ ஆள் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்," என்றார்.

அறைக்குள் போனேன்.

எனக்கிருந்த மனநிலையில் எந்த லிகிதத்தையும் படிக்கத் தோன்றவில்லை. நேரம் காலம் தெரியாமல் எந்தத் தளபதியாவது தனக்குக் குதிரைகள் அதிகம் வேண்டும் என்று எழுதியிருப்பான்.

அல்லது எந்தச் சிறநரசனாவது தன் வீட்டுத் திருமணத்துக்கு நான் ஆசி கூற வேண்டுமென்று அழைத்திருப்பான்.

அல்லது எந்தக் குடிமகனாவது தங்கள் ஊரில் குடிநீர்ப்பளுசத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று கோரியிருப்பான். ஏதாக வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என்று வெறுப்புடன் அதைத் தாக்கி மூலையில் எறிந்தேன். குழலுக்குள் வைக்காமல் வெறுமே அனுப்பப்பட்டிருந்த பட்டுத் துணியாகையால் பிரிந்து கொண்டு, தாயிடம் அடிவாங்கிய குழந்தை சினுங்கிக் கொண்டு உட்காந்திருப்பது போல மூலையில் கிடந்தது.

அதைப் பார்க்கவே பிடிக்காமல் அறைக்குள் நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஏதோவொரு குறுகுறுப்பினால் அதன்மீது கண சென்று கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரிந்த எழுத்துக்கள் எனக்குப் பரிச்சயமானவை போல் தோன்றின.

கடைசியில், குரங்கை நினைத்துக் கொண்டு மருந்தைக் குடிக்காதே என்று நோயாளியிடம் சொன்ன மாதிரி, எதை நினைக்கக்கூடாது, எதைப் பார்க்கக் கூடாது என்று வீறாப்பாக இருந்தேனோ அதைக் குறித்தே மனம் தாவியது. எனவே எறிந்த சுருளை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

'என் பெருமதிப்புக்குரிய சகரவர்த்தியின் திருவடித் தாமரைகளில் அடியான் காயத்ரி மிகப் பணிவோடு எழுதித் கொண்டது' என்ற முதல் வரிகளைக் கண்டதும் மனம் பரபரப்புக் கொண்டது. வேகமாகப் படித்தேன்.

சக்ரவர்த்தி, விடைபெறுகிறேன் எனக்கு விடை கொடுங்கள்.

கடந்த நாலு வருடங்களாகத் தாங்கள் தங்களுடைய சொந்தத் தங்கை போலப் பாசத்தைப் பொழிந்தீர்கள். பெரிய ராணி தமது சொந்தப் புதல்வி போல என்மீது அன்பு பாராட்டினார்கள்.

இந்த அரண்மனையில் எனக்குச் சகல சுதந்திரங்களும் கிடைத்தன. சுலிங்கத்திலிருந்து அநாதையாக ஓடிவந்து, அரசுலுத்து ஆடவரையும் பெண்டிரையும் முதுகிலேற்றிச் செல்லும் வேலைக்காரியாக இருந்த நான், அமைச்சர்களுக்கும் மீறிய அதிகாரங்கள் பெற்றேன் சில சமயங்களில் மகாபிரதானியான அப்பாஜியின் வார்த்தையைக் காட்டிலும் என் வார்த்தைக்கு அதிக மதிப்புக் கிடைத்தது. நாட்டின் எல்லாச் சம்பிரதாயங்களுக்கும் புறம்பாக, நான் மனதாரக் காதலித்த நிக்கோலஸை - அயல் தேசத்தவரை மணக்க முடிந்தது.

ஆனால், நான் இத்தனை போக போக்கியங்களுக்கும் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் தகுதியுள்ளவன் அல்ல என்பதை இப்போது உணர்கிறேன்.

தாங்கள் சந்தோஷமாகவும் வெற்றி வீரராகவும் வாழ வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன். தங்கள் காதல் வெற்றிபெற்று, தாங்கள் சின்னா தேவியை அடைய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். அதற்காக என்னாலான உதவிகள் அனைத்தையும் செய்தேன்.

ஆனால், அதெல்லாம் எதற்காக?

என் சுயநலத்துக்காக... வீரபத்ரனைச் சிறைப்பிடித்து இங்கே கொண்டு வந்து அவமானப்படுத்திப் பழி தீர்க்க வேண்டுமென்ற தீராத வெறிக்காக.

அந்தப் பழியுணர்ச்சி காரணமாகத்தான் என செயல்கள் வெற்றி பெறவில்லை. என்னோடு சேர்ந்து தங்களுக்கும் வெற்றி கிடைக்காமல் நழுவிக்கொண்டிருக்கிறது.

சின்னாதேவியை விடுவித்துத் தங்களிடம் சேர்ப்பதற்காக வந்துள்ள ஆசாரிய வெங்கட தாதையா, முக்கியமான கட்டத்தில், நினைவிழந்து, வாழ்வா, சாவா என்ற நிலைமையில் காலதேவனுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார். அது எதனால்? அதுவும் என் பழி வெற்றியினால்தான்.

இதற்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டிய நேரம். கபூவாய் தேடிக்கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது.

முன்பு நான் தங்களுக்குச் சிறு சிறு உதவிகள் பல செய்திருக்கலாம். ஆனால், இப்போது செய்யும் உதவிதான் எல்லாவற்றையும்விட உண்மையானது, மிகப் பெரியது.

முன்பு நான் சின்னச் சின்னச் சந்தோஷங்களை அடைந்திருக்கிறேன் ஆனால், இப்போது நான் அடையப் போகும் சந்தோஷம்தான் எல்லாவற்றையும்விட உண்மையானது, மிகப் பெரியது.

நான் செய்யப்போகும் காரியத்தை மூடநம்பிக்கை என்று சிலர் சொல்லக் கூடும். இல்லை. இது அசல் நம்பிக்கை. தெய்வ நம்பிக்கை. மலைகளையும் அசையச் செய்யும் மகத்தான நம்பிக்கை.

சக்ரவர்த்தி, மீண்டும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தச் சகோதரிக்கு அன்புடன் விடை கொடுங்கள். அரண்மனையில் கால் வைக்கக்கூடாது. சக்ரவர்த்தியின் முகத்தில் விழிக்கக் கூடாது என்று பெரிய ராணி ஆணையிட்டார். அதைக் கடைசி வரை காப்பாற்றி விட்டேன் என்று மட்டும் தங்கள் அன்னையாரிடம் தெரிவிப்புகள்.

மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரங்களுடன்,

காயத்ரி.

பின்குறிப்பு: நான் மூன்று மாத கர்ப்பிணியாக இருப்பது எப்படிப்பட்ட அதிர்ஷ்டம்!

காயத்ரி

என்ன... என்ன... இதெல்லாம்? என புலன்கள் சோர்ந்தன, தலை சுழன்று காயத்ரி என்ன செய்யப் போகிறாள்...

நான் குழம்பித் தவித்த அதே விநாடி, பக்கத்துத் தெருவில் அதுவரை ஒலித்துக்கொண்டிருந்த தூசுகை அம்மன் தேரின் ஆரவாரங்கள் சரேலென நின்றன. ஒரு பயங்கர நிசபதம் கொட்டுமேளமும் தாரை தம்பட்டமும் கொம்பும் எக்காளமும் திடீரென்று ஓய்ந்தன.

அடுத்த விநாடியே, அவரு குழுமியுள்ள ஜனங்கள் 'ஆகா! ஆகா!' என்று பரவசத்துடன் எழுப்பும் பிரமாண்டமான கோஷம் காதைச் செவிடுபடுத்தியது.

புரிந்துவிட்டது! காயத்ரி என்ன செய்தாள் என்பது விளங்கிவிட்டது!

"காயத்ரி!" என்று அலறிக்கொண்டு வெளியே பாய்ந்தேன். லிசித்தில் என்ன இருந்தது என்பது புரியாமல் அருகிலேயே நின்றிருந்த திருமலா தேவியும் என்னுடன் ஓடிவந்தாள்.

கிட்டத்தட்ட மோதிகொண்டு விட்டேன், எதிரில் வந்த ஆள்மீது.

நிக்கோலஸ்!

"சக்ரவர்த்தி! ஒரு அற்புதம் நிகழ்ந்துவிட்டது! ஆசாரிய வெங்கட தாதையை முழு நினைவுடன், முழு ஆரோக்கியத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்துவிட்டார்! தங்களைக் கூப்பிடுகிறாள், வாருங்கள்! உடனே வாருங்கள்!" என்றான்.

53

இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு எனபார்களே. அதன் முழு அர்த்தமும் எனக்கு அந்த விநாடி புரிந்தது.

'ஆசாரிய வெங்கட தாதையை குணமடைந்து விட்டார். உங்களைக் கூப்பிடுகிறார்' என்று நிக்கோலஸ் இங்கே அழைக்க, அங்கே தன்னைப் பலிகொடுக்கத் தயாராகிவிட்டாள் காயத்ரி! நான் எங்கே போவது?

என்ன நெருக்கடியானாலும் ஆசாரியரின் அழைப்பை அவமதிக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்தேன்.

"நிக்கோலஸ்! நீ உடனே தேரோடும் விதிக்கு ஓடு! காயத்ரி ஒரு பயங்கரமான முடிவெடுத்திருக்கிறாள். அதைத் தடுத்து நிறுத்து! போ! போ!" என்றேன்.

என் குரலில் தென்பட்ட பதற்றத்தைக் கண்டு மிரண்டவனாக, எதுவும் புரியாதவனாக, அந்த இத்தாலிய வைத்தியன் வெளியே ஓடினான்.

ஆசாரிய வெங்கட தாதையை எதுவுமே நேராதவா மாதிரி, சம்பூர்ணமான ஆரோக்கியத்துடனும் முன் எப்போதையும் காட்டிலும் அதிகமான தேஜசுடனும் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய தேகத்தின் திடீர் மாற்றத்தைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனவர்களாக என் அன்னையாரும் திருமலாதேவியும் சின்னாதேவியும் அப்பாஜியும் மந்திரி பரிவாரங்களும் முகம் மலர்ந்த பரவசத்துடன் நின்றிருந்தார்கள்.

"இப்படி உட்கார், திருஷ்ணா" என்று தமக்கருகே இருந்த மண்ணப் பலகையொன்றைக் காட்டினார் ஆசாரியர்.

நான் உட்கார்ந்தேன்.

"உண்ணையும் சின்னாதேவியையும் தம்பதியாக்குவது எப்படி என்று வெகுநாளாக யோசனை செய்து இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்" என்று தொடங்கினார் ஆசாரியர். "விபரநாராயணர் என்ற தொண்டரடிப் பெரடியாமலார் தேவதேவி என்ற நாட்டிய குமாரியை மணந்திருக்கிறார். எம்பெருமானார் ராமானுஜரின் காலத்தில் வாழ்ந்த பின்னை உறங்காவிலவிதாசன் பொன்னாச்சியாரைக் கைப்பிடித்திருக்கிறார் அந்த வழக்கப்படி உனக்குப் பஞ்ச சம்ஸ்காரம் செய்து பகவத் தாசனாகப் பண்ணிவிடுகிறேன். பிறகு, நீ பகவத் தாசியான சின்னாதேவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதில் எந்தத் தடையும் இருக்காது."

பெரியவரின் பேச்சைக் கவனமாகக் காதில் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று என் அறிவு சொன்னபோதிலும், இதயம் அந்தத் தேரோடும் வீதிக் கே போய்க்கொண்டிருந்தது.

'பஞ்ச சம்ஸ்காரம்' என்ற ஐந்து வகைச் சடங்குகள் என்னென்ன என்பதை விளக்கிவிட்டு, வெள்ளியில் செய்த சங்கு சக்கர முத்திரைகளை அகனியில் பழுக்கக் காய்ச்சினார் ஆசாரியர். என் வலது தோளில் சக்கரத்தையும் இடது தோளில் சங்கையும் பதித்தார். பன்னிரு திருமண காப்பிட்டார். திருமந்திரம் முதலான மந்திரங்களை உபதேசித்தார்.

தினந்தோறும் திருமாலுக்குப் பூஜை செய்யும் முறைகளைச் சொல்லித் தந்த பின், "தாஸ்ய நாமம் என்று சொல்லப்படும் புதிய பெயரை உனக்குத் தர வேண்டும். இன்று முதல் உன் பெயருடன் ராமானுஜ தாசன் என்று

சேர்த்துக்கொள்" என்று சொல்லி, "இப்படி வாம்மா, சின்னாதேவி, வந்து இவர் கையைப் பற்றிக்கொள்," என்று சின்னாதேவியை அழைத்தார்.

உடனே அவளைத் திருமலா அழைத்துவந்து என் கையோடு அவள் கையைச் சேர்த்து வைத்தாள்.

சின்னாதேவி விதிர்ந்து, மெய் சோர்ந்து, என் காலில் விழுந்து வணங்கி, அடக்கி வைத்திருந்த உணர்ச்சிகளெல்லாம் ஆர்ப்பரித்துப் பொங்க, அத்தனை பேரின் முன்னிலையில் வெட்கத்தை மறந்து என்னை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள்.

எந்த அணைப்புக்காக இத்தனை வருடமும் தவித்தேனோ, எவளுடைய முகம் என் முகத்தோடு சேர வேண்டுமென்று இவ்வளவு காலமும் ஏங்கினேனோ, அது கிடைத்த சமயம் அதை அனுபவிக்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை.

"ஆசாரியர் மன்னிக்க வேண்டும், இதோ வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, தோ நின்றிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினேன்.

நான் போனபோது எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

வடம் பிடித்து இழுத்தவர்களும் வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்தோரும் வாத்தியக்காரர்களுமாக ஆயிரக் கணக்காகக் கூடியிருந்த மக்கள் அடித்து வைத்த சிலை போல வெலவெலத்து நின்றார்கள்.

"சக்ரவர்த்தி கிருஷ்ண தேவராயரின் இஷ்டங்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே தேரின் முன் பாய்ந்துவிட்டாள்!" என்று மக்கள் பேசுவது கேட்டது.

தேரின் சக்கரத்துக்கருகே நிக்கோலஸின் மடியில் கிடந்தாள் காயத்ரி. ரத்தக் கறை தெரு மண்ணில் படா, இடுப்புக்குக் கீழே வெள்ளைத் துணி போர்த்தப்

பட்டிருந்தது - உடல் சிதைந்த கோரத்தை யாரும் பார்க்க வேண்டாமென்று.

நிக்கோலஸ் விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தான். என்னால் அது கூட முடியவில்லை. எல்லா உணர்ச்சிகளும் செத்தவனாக மரம் போல் நின்றேன்.

'நான் மூன்று மாத கர்ப்பினியாக இருப்பது எப்படிப்பட்ட அதிர்ஷ்டம்!' என்று காயத்ரி எழுதியிருந்தது நடந்து விட்டது.

தலைச்சன் குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருக்கும் பெண், தேர் ஓடும்போது சக்கரத் திண்டியில் விழுந்து தன்னைப் பலியிட்டுக் கொண்டால் அவள் பிரார்த்திப்பது நிறைவேறும் என்ற மூட -

இல்லை, காயத்ரியின் பிரார்த்தனை நிறைவேறிவிட்டது. எந்த விநாடியும் மரணமடையப் போகிறார் என்ற நிலையில் இருந்த ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையா இவளுடைய உயிர்த் தியாகத்தினால் அல்லவா பிழைத்தார்! அப்படியிருக்க, இவள் செய்ததை மூடநம்பிக்கை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்!

என் அன்னையின் அழகுரல் கேட்டது. 'அடி பாவிப் பெண்ணே! ஏதோவொரு கோபத்தில் என் முகத்தில் விழிக்காதே என்று சொன்னேன். நிஜமாகவே என் முகத்தில் விழிக்காமல் போய் விட்டாயே...'

சின்னாதேவியும் திருமலாதேவியும் அப்பாஜியும் அமைச்சர்களும் எனென்னவோ சொன்னார்கள். ஏதேதோ செய்தார்கள்.

காயத்ரி போனவள் போனவள்தான். நடப்பது எதுவும் என் அறிவில் பதியவில்லை. பயங்கர சொப்பனம் கண்டவன் போல என் தேகமெங்கும் வியர்த்துக் கொண்டியது.

காயத்ரியிடம் ஆரம்பித்த இந்த வரலாற்றைக் காயத்ரியுடனேயே முடித்துக் கொள்கிறேன்

அவள் செய்த மகத்தான தியாகத்துக்குப் பிறகு எழுத என்ன இருக்கிறது? சொல்ல என்ன இருக்கிறது? ஜீவனிலலாத சரித்திரத் துணுக்குகளை அடுக்கிசொண்டே போகலாம்.

சுயநலத்தினால் சொன்னானோ, நிஜமாகவே என் மீதுள்ள பிரியத்தினால் சொன்னானோ, மூச்சுக்கு மூச்சு, 'தாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும், சுகரவர்த்தி' என்று சொன்னவன், சந்தோஷமாகப் போய் விட்டான். அவன் பிரார்த்தனைப்படி நானும் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறேன்.

லூயி பாதிரியார் எனக்குப் பல வெளிநாட்டு விஷயங்களைச் சொல்லித் தருகிறார். ஏக கிறிஸ்து என்ற மகானின் காலத்தை வைத்து, கிறிஸ்துவுக்கு முன், கிறிஸ்துவுக்குப் பின் என்று வருடங்களைக் கணக்கிடுகிறார்கள் என்றும், உலகம் மொத்தத்திலும் அதுதான் வழக்கமாக இருக்கிறது என்றும் அவர் சொன்னார். அந்தக் கணக்கின்படி இப்போது கி.பி. 1529ம் ஆண்டு. பாரத நாட்டின் கணக்குப்படி சக வருடம் 1452.

பூமியெங்கும் நடைபெற்று வரும் மாறுதல்களையும் அற்புதங்களையும் ஆட்சிகளையும் பற்றி லூயி பாதிரியார் சொன்னார்.

இங்கிலாந்து நாட்டில் எட்டாவது ஹென்றி என்பவரும், பிரான்ஸ் தேசத்தில் லூயி என்பவரும், நிப்பான் நாட்டில் ஒரு மன்னரும், சீனாவில் ஒரு சுகரவர்த்தியும் ஆட்சி செய்து வருவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

இத்தாலியில், கிறிஸ்துவர்களுக்காகக் கட்டப் பட்டுள்ள மாபெரும் ஆலயத்தில் மைக்கேல் ஆஞ்செலோ

என்ற கலைஞர் பல உயிரோவியங்களைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறாராம். வியனார்டோ டாவின்ஸி என்ற விஞ்ஞானி பிரமிக்க வைக்கும் விஷயங்களைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாராம்.

பாரத தேசத்தைப் பொறுத்தமட்டில், வடக்கே ஆப்கானிஸ்தானத்தில் இருந்து வந்து சுல்தான்களாகியுள்ள லோடி வம்சம் டெல்லியில் கொடி கட்டிப் பறக்கிறது. 'நான் என் அடிமைகளில் ஒருவனைப் பலலக்கில் உட்கார்த்தி வைத்து, தூக்குங்கள் என்று கட்டளையிட்டால் என் கீழுள்ள பிரபுக்கள் அத்தனை பேரும் அந்தப் பலலக்கைத் தூக்குவார்கள்!' என்று பெருமையடித்துக் கொள்ளும் அளவுக்குப் பிரதாபத்துடன் விளங்கிய சிக்கந்தர் லோடி காலமாகி, அவருடைய மூத்த மகனான இப்ராஹிம் லோடி பட்டத்துக்கு வந்துள்ளார்.

காஷ்மீரத்தில் ஷாஹி கான் ஆரம்பித்து வைத்த வம்சம் தழைத்தோங்குகிறது. காந்தாரம், சிந்து, லடாக், லே முதலியவற்றை வென்ற இந்த மன்னர் சிறந்த அறிவாளி. மகாபாரதத்தைப் பாரதீக பாஷையில் மொழி பெயர்க்கச் செய்திருக்கிறார்.

மகமது பெராரா என்ற சுர்ஜரத்தின் மன்னர், எகிப்து நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் கப்பற்படையின் உதவியுடன் போர்த்துக்கீசியர்களை விரட்டியடிக்கப் போர் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

வைர, தங்க, செப்புச் சுரங்கங்கள் தேசத்தின் பல பாகங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. பாரதத்தின் பட்டாடைகள் உலகமெங்கும் சென்று கொண்டிருக்கின்றன.

தேற்கே, கொல்லம் பகுதி விஜய நகரப் பேரரசுடன் இணைந்துவிட்டதால் கடற்கரைப் பட்டணமான காயலில் முத்துக் குளீக்கும் தொழில் அமோகமாக நடைபெறுகிறது.

'எந்த மதம் உயர்வானது?' என்று கேட்போது 'அடுத்தவனுக்கு உதவும்படி அதிகமாகச் சொல்லுகிற மதம் எதுவோ அதுவே உயர்ந்தது' என்று பதில் கூறிய நானக் என்ற குரு, எல்லா மதங்களிலுமுள்ள வைதீகக் கோட்பாடுகளையும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளையும் எதிர்த்துப் புரட்சி செய்து புதிய இயக்கமொன்றை நடத்திவருகிறார் அது விரைவில் ஒரு மதமாக வடிவம் பெறும் என்று சொல்கிறார்கள்.

கபீர்தாசர் என்ற ஞானியின் உபதேசங்கள் நாடெங்கும் பரவி வருகின்றன.

முசுல்மான்களிடையே குலீபி என்ற சாதுக்கள் பக்தியையும் எளிமையையும் தூய்மையையும் வற்புறுத்தி, எல்லா மதத்தினருக்கும் நல்லிணக்கம் ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள்.

மகுதிகளும் கட்டிடங்களும் ஆலயங்களும் வானளாவ எழுந்து, தேசத்தின் கலாசார ஒற்றுமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. பாரதீகத்தின் தொடர்பினால் ஓவியக் கலைக்குப் புதிய வடிவம் கிடைத்துள்ளது.

அன்னையின் பெயரால் நான் எழுப்பிய நாகலாபுரம் முழுமை அடைந்து, எல்லாத் தரப்பு மக்களும் அங்கே குடியேறி வருகிறார்கள்.

தேவார மூவரான திருநாவுக்கரசும், திருஞான சம்பந்தரும், சுந்தரரும் இயற்றிய பாடல்களும், மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகமும், ஆழ்வார்களின் திவ்யப் பிரபந்தங்களும், ஸ்ரீ ஹரிதாஸர்களின் கீர்த்தனைகளும் அன்னமாச்சாரியாரின் கிருதிகளும் அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழும் சங்கீதத்தை வளர்த்து வருகின்றன.

தேசத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் உள்ள கோயில்களுக்கு வானுயர்ந்த கேரபுரங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன ஆலயங்களில் ஆயிரம்கால் மண்டபம்

கட்டுவதென்ற புதிய மரபு வளர்ந்து வருகிறது. கோயில்களில் தாயாருக்குத் தனிச் சந்நிதி கட்டும் புது வழக்கமும் தொடங்கியுள்ளது.

அறம் வளர்க்கும் பணியில், ஆலயங்களுக்குச் சனைக்காமல் மடங்களும் பணியாற்றுகின்றன. காஞ்சி மடத்தைச் சேர்ந்த சந்திரசேகர சாஸவதி, போதேந்திர சரஸ்வதி ஆகியோரும், கத்த சைவர்களின் கோலக்கி மடங்களைச் சேர்ந்த அகோர சிவாசாரியர், ருத்ர சிவாசாரியர், ஈசான சிவாசாரியர் முதலியோரும் தர்மபுரம் மடங்களும், திருவாவடுதுறை மடமும், வியாச தீர்த்தர் நிறுவிய பல மடங்களும், அகோபில மடமும் செய்துவரும் சேவைகள் ஏராளம்.

கூத்தம் அம்மானையும் கோலாட்டமும், பொம்ம லாட்டமும் வில்லுப்பாட்டும் அரபுதமாகத் தழைத்து வருகின்றன.

திருமலைநாதரும், பரஞ்சோதியாரும், செவ்வைச் சூடுவாரும், தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகளும், தாண்டவராய சுவாமிகளும், அரிதாசரும், வடமலையண்ணனும், ஞானப்பிரகாச தேசிகரும், மண்டல புருடரும், குமார சரஸ்வதியும், வீர கவிராயரும், அருளாள தாசரும், பெருமாள் கவிராயரும் இன்னும் எண்ணிலடங்காத புலவர்களும் தமிழன்னைக்குப் பாமாலை குட்டி வருகிறார்கள்.

கன்னட மொழியில் பாஸ்கர கவியும், சாந்தகீர்த்தியும், ஓதுவ கிரியய்யாவும், பொம்பய்ய லக்காவும், குமார வாலமீகியும் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகிறார்கள்.

தெலுங்கில் அல்லசானி, நந்தி திம்மண்ணா, தூஜதி, தெனாலி ராமகிருஷ்ணா, ராமராஜ பூஷணர் முதலிய கவிஞர்கள் என ஆஸ்தானத்துக்குப் பெருமை சேர்த்து வருகிறார்கள்.

திககோலஸ் தன் சொந்த துக்கத்தை மறந்து, ஐரோப்பிய மருத்துவத்தையும் ஆயுர்வேத, சித்த வைத்தியங்களையும் இணைத்து நாடெங்கும் மருத்துவ மனைகள் நிறுவி வருகிறான்.

சிற்பி முத்துவுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்புப் பிடிக்க வில்லை. திருவண்ணாமலைப் பகுதியின் நிர்வாகத்தை வேறொரு திறமையாள தளபதியிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். மனைவி சோலையுடன் விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பி விட்டான் அவனும் நாட்டியமேதை பந்தம் லக்ஷ்மி நாராயணாவும் சேர்ந்து அமைத்த நடனக்கூடம் இதிரசபையாகத் திகழ்கிறது.

எதிராஜன் ஆசாரிய வெங்கட தாத்தையாலின் திருக்கோஷ்டியில் சேர்ந்து திருத்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

எந்நேரமும் கொளுக்கும் சலங்கைகளின் செவிக்கிளிய ஓசை, வீணையும் குழலும் மத்தளமும் இசைக்கும் நாதம்; அழகுகான் இளம் பெண்களின் நடமாட்டம், பரிகாசம், சிரிப்பு, பாட்டு, துள்ளல்.

என் சொந்த வாழ்க்கையிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஆண்டாளின் கதையைக் கூறும் 'ஆழக்த மாலயத்' நூலை முடித்துவிட்டேன். 'வாலியைக் கொன்றவனே, தாமரைக் கண்ணனே! மலை மகளால் புகழப்படுபவனே! தோளில் வில் அமைந்தவனே! நெற்றிக் கண்ணன், நான்முகன், இந்திரன் முதலானோர் தம் மகுடங்களின் மணியொளியால் கோலம் கொண்ட அடியிணைகளைக் கொண்டவனே!' என்ற அட்த்தங்கள் கொண்ட கடைசி இரண்டு செய்யுள்களை எழுதி முடித்தபோது, ஆயிரம் ராஜ்யங்களை ஐயித்ததைக் காட்டிலும் அதிகமான மனநிறைவு ஏற்பட்டது.

மதாலஸ சரித்திரம், ராமமஞ்சரி, உஷா பரிணயம் முதலான வேறு நூல்களை நான் எழுதியிருந்தபோதிலும் அறிஞர் பெருமக்கள் தெலுங்கு இலக்கியத்தின் மகத்தான படைப்பு என்று 'ஆழக்த மால்யத'என்ப போற்றுகிறார்கள். தமிழின் ஐம்பெரும் காப்பியங்களைப் போலத் தெலுங்கு மொழியின் ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் இதுவும் ஒன்று என்று கற்றோரால் போற்றப்படும்போது எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே அந்த நூல் அவ்வளவு பெருமை பெற்றதா, அல்லது விஜயநகரப் பேரரசின் சக்ரவர்த்தி எழுதியது என்பதற்காக அப்படிச் சொல்கிறார்களா? காலம்தான் கணிக்க வேண்டும்.

இந்த நூலில், கொலத நாச்சியார் திருவரங்கள் மீது கொண்ட காதலையும் விரக தூபத்தால் அவள் தவித்ததையும் காட்டுவதற்காகப் பல பாசுரங்களைச் சிருங்கர ரசத்துடன் எழுதியிருக்கிறேன். அதைப் படித்த சிலர், சின்னாதேவிக்கும் எனக்கும் நிலவிய காதலைத்தான் நான் அப்படி வர்ணித்திருக்கிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். ஒருவேளை அது நிஜமோ என்னவோ!

அன்னையாரின் விருப்பப்படியே, சந்திரகிரியில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த என் தமையனாரின் மகளையும், என தம்பிகளான ரங்கன், அச்சுதன் ஆகியோரையும் விடுவித்துத் தலைநகருக்கு அழைத்து வந்தேன். 'அண்ணா, உங்களை எதிர்த்துக் கலகம் செய்யும் எண்ணம் எங்களுக்கு ஒருபோதும் இருந்தது கிடையாது' என்று மனமுருகச் சொன்னார்கள். எனக்குப் புத்திர பாக்கியம் இல்லாமலே போய்விட்டதால், எனக்குப் பின் அச்சுதராயனே பட்டததுக்கு வர வேண்டுமென்றும், என் மகளின் கணவரான அளிய ராமராஜனும் மகாபிரதானி அப்பாஜியும் அவனுக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்தேன்.

இரண்டு கண்களைப் போன்ற இரண்டு பத்தினிகளைப் பெற்று என் குடும்ப ஓடம் அமைதியான நதியில் ஆனந்தமாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

திருமலாதேவியும் சின்னாதேவியும் ஒருவரை ஒருவர் 'அக்காஜி' என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு அன்பாகப் பழகுகிறார்கள். சில சமயம் நான் பரிகாசம் பண்ணுவேன். 'வயதைக் குறைத்துச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும் என்று பெண்கள் நினைப்பது சகஜம்தான். அதனால்தான் இரண்டு பேருமே மற்றவரை 'அக்காஜி' என்று அழைத்துக் கொள்கிறீர்கள். உண்மையில் யார் தங்கைஜி, யார் அக்காஜி? சொல்லுங்கள் ஜி' என்று கேலி செய்கிறேன்.

கீண பட்டதோ என்னவோ, இந்தப் பரையரப் பிரீதிக்குக் கேடு விளைவிக்கிற மாதிரி ஒருத்தி வந்தாள். இந்தத் தகவலை மறைத்தால் நான் சரித்திரத்தை மறைத்தவனாவேன். ஆகவே, அதையும் சொல்லி விடுகிறேன்.

அவள் என் மூன்றாவது மனைவியான ஜகன்மோகினி, கஜபதி பிரதாபகுத்ர தேவரின் புத்திரி 'துக்கா' என்றும் இவளுக்கு ஒரு பெயர் உண்டு.

அப்பாஜி சொன்னது உண்மை. மகளும் மனைவியும் சிறைப்பட்டிருந்ததால் கஜபதி என்மீது பேர் தொடுக்கத் துணியவில்லை. மாறாக, என்னுடன் சிநேகம் செய்து கொள்ள விரும்பி, ஏராளமான பரிசுகளுடன் வந்து சமாதானம் பேசினார். தமது நட்பு உண்மையானதுதான் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டி, தன் மகன் ஜகன்மோகினியை எனக்கு மணம் செய்து தருவதாகச் சொன்னார்.

முதலில் நான் மறுத்துவிட்டேன். ஆனால், அரசியல் அவசியங்களை முன்னிட்டு இந்தத் திருமணம் நல்லது என்று அப்பாஜியும், பிரதாபகுத்ர தேவரின் மனத்தை மீண்டும் புண்படுத்தக்கூடாது என்று என் அன்னையும்

சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டு, ஜகன்மோகினியைக் கைப்பிடித்தேன். அந்தப்புரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கனவிப் பெண்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்களை நான் கண்ணெடுத்தும் பார்த்ததில்லை. இருந்தும் அவர்களை என் மனைவிகள் என்றுதான் உலகம் சொல்கிறது. ஆகவே, பத்தோடு பதினொன்றாக இவளும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று நினைத்தேன்.

ஆனால், ஜகன்மோகினி அப்படி வாழத் தயாராயில்லை. திருமலாதேவியையும் சின்னாதேவியையும் இழித்துப் பழித்துப் பேசத் தொடங்கினாள்.

திருவேங்கடப் பெருமானின் சந்நிதியில் வைப்பதற்காக, நான், திருமலாதேவி, சின்னாதேவி ஆகிய மூவரும் கைகுவித்து நிற்கும் வெண்கலச் சிலைகளைத் தயாரித்த சிற்பி அவற்றை என்னிடம் காட்டுவதற்காக அரண்மனைக்கு எடுத்து வந்தபோது, மூன்றாவது பத்தினியாகத் தனக்கும் இடம் தரவேண்டும் என்று அடம்பிடித்து அமளிசெய்தாள் ஜகன்மோகினி.

போனால் போகட்டும் என்று இடம் கொடுத்திருப்பேன். ஆனால், அவள் பேசிய பேச்சு! 'உங்களுடைய முந்தைய பத்தினிகளில் ஒருத்தி, ஊர் பேர் தெரியாத யாரோ ஒரு சிறைச்சுவின் மகள். இன்னொருத்தியோ தாசி குலத்தில் பிறந்த நாட்டியக்காரி. நான் ஒருத்திதான் கிர்த்திவாய்ந்த கஜபதி வம்சத்தைச் சார்ந்த அசல் ராஜகுமாரி!' என்று அவள் சொன்னதும், நான் கடும் கோபமுற்று அவளை அரண்மனையை விட்டுப் போகும்படி சொல்லிவிட்டேன். அன்னையும் அப்பாஜியும் என் சினத்தை உணர்ந்ததால், அவளுக்காகப் பரிந்து பேசவில்லை.

ஜகன்மோகினி என் ஊரான விஜயநகரத்திலும் தங்கவில்லை. தன் ஊரான கடகத்துக்கும் திரும்பவில்லை.

கம்பம் என்ற ஊரில் தங்கி விட்டாள். அகங்காரியானாலும் மமதை கொண்டவனானாலும் கல்வியறிவு பெற்றவள் அவள்.

'துக்கா பஞ்சகம்' என்ற சிறு நூலை அவள் எழுதியிருப்பதாக அல்லசாணி பெத்தண்ணா ஒரு நாள் சொன்னார். கணவனைப் பிரிந்த ஒரு மனைவியின் சோகத்தை அந்தப் பாடல்கள் விவரிப்பதாகவும் அவர் சொன்னார்.

நானும் என இரு தேவியரும் கரம் குவித்து நிற்கும் சிலைகள் திருமலைக் கோவிலில் ஏழும்மலையானைச் சேவித்துக் கொண்டு அவன் சந்நிதியில் நிறுத்தப் பட்டுள்ளன, இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு அங்கேயே இருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

இவ்வாறு, காயதரியின் கடைசிப் பிரார்த்தனையின் படி எனக்கு சந்தோஷமான வாழ்க்கைதான் கிடைத்திருக்கிறது.

இருந்தபோதிலும் ஏன் என் மனத்தின் ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒரு துக்கம் உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது?

ஏன் என்று என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஏன் கிருஷ்ணா உனக்குத் துயரம்?

அறுசுவை உண்டியை அருந்தி மகிழும்போது, ஏன் சிறு கல் போல ஒரு நெருடல் உன் நெஞ்சில் ஏற்படுகிறது?

தாம்பூலம் தரித்து மகிழும்போது ஏன் நீ கண்கலங்குகிறாய்?

ஆடலைப் பார்க்கும்போதும், பாடலைக் கேட்கும் போதும், தாமரை பூத்த தடாகங்களில் நீந்தும்போதும், மாதங்க பர்வத்தின் முகடுகளில் நிற்கும்போதும், சந்தனம் பூசும்போதும், தென்றலைத் துய்க்கும்போதும், குழந்தைகளின் சிரிப்பில் பங்குகொள்ளும் போதும்,

அனைவருக்கும் நம்ஸ்காரம் செய்யும்போதும், பூக்களை நுகரும்போதும், தெய்வங்களின் சன்னதியில் கண்மூடித் தியானம் செய்யும்போதும், சான்றோர்களின் அடிதொட்டு வணங்கும்போதும், அரண்மனை முற்றத்தில் நங்கையார்களும் மியடிப்பதைக் காணும்போதும், அமுதாறும் கவிதைகளைப் படிக்கும்போதும், கிருஷ்ண தேவராயனே, ஏன் உன் கண் முனைகளில் ராம் கசிகிறது?

இத்தனை சந்தோஷங்களுக்கும் அடித்தளம் அமைத்துத் தந்த அந்த ஒருத்தியை நினைத்து.

கடகத்தில் படாத கஷ்டமெல்லாம் பட்டு, விஜயநகரத்துக்கு வந்து, எதிரியைப் பழிதீர்ப்பது என்ற உறுதியை மனத்தில் புட்டி வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்த அந்தப் பெண்ணை நினைத்து—

என் காதல் நிறைவேறக் கை கொடுத்து, தனக்காக ஏதுவும் செய்து கொள்ளாமல் எனக்காக எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு மின்னலென மறைந்த அந்த அரசினங் குமரியை நினைத்து.

அந்த இனிய இளம்பெண்ணை நினைத்து.

என் பிரிய சகோதரியை நினைத்து.

காயத்தியை நினைத்து.

(நிறைவடைகிறது)

பிற்பாடு..

கிருஷ்ண தேவராயருக்கு வாரிசாக ஒன்றரை வயது மகன் மட்டுமே இருந்தான். அகிலே தன் தந்தையின் முதல் மன்னர் விழிவந்த தம்பி அச்சுத ராயரை ஆட்சி செய்யும்படி கிருஷ்ண தேவராயர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். கி.பி. 1530-ஆம் ஆண்டு கிருஷ்ணதேவராயர் காவமானதும் அச்சுத ராயர் பட்டத்துக்கு வந்தார். ஆனால் கிருஷ்ண தேவராயரின் மருமகனான (மாப்பின்னன்) ராம ராயர் தலையிட்டதால் ஆட்சியில் அவருக்கும் பங்கு தரப்பட்டது. இந்தப் பூசலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கலங்கத்துப் பிரதாபகுதர் கஜபதியும் அதில் ஷாவும் சேர்ந்து பண்ட யெடுத்து விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார்கள்.

கடைசி ஏழு வருட ஆட்சியில் அச்சுத ராயர் கொடுங்கோலராக விளங்கினார். மதுரையிலும் தஞ்சையிலும் செஞ்சியிலும் நாயக்கர்களின் ஆட்சி ஏற்பட்டது போர்த்துக்கீசியர்களும் பண்டகசாலை நிறுவிக் கொண்டனர்.

அச்சுத ராயரின் மகன் முதலாவது வெங்கடராயர் பட்டத்துக்கு வந்தார். ஆனால் ஒரே வருடத்தில் தாய் மாமன் சலக்கராஜுவினால் கொல்லப்பட்டார். ராமராயர் தன் ஆதரவாளர்களுடன் சலக்கராஜுவை விழுத்தி, சதாசிவ ராயரை அரியணையில் ஏற்றினார்.

சதாசிவ ராயர் (கி.பி. 1543-1572) பெயரளவில்தான் மன்னராக விளங்கினார். ராம ராயரும் அவருடைய தம்பிகள் திருமலையும் வெங்கடாத்ரியும்தான் எல்லா அதிகாரங்களையும் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் முசல்மான் மன்னர்களைப் பகைத்துக்கொள்ளும் பல நடவடிக்கைகளில் இவர்கள் ஈடுபட்டதால், கோல் கொண்டா கல்தானான கூலி குதுபமீரன் தலைமையில் பாமனி கல்தான்கள் ஒன்று திரண்டனர். கிருஷ்ணா

நதியின் இரு கரைகளிலும் படைகள் ஒன்றை யொன்று எதிர்த்து நின்றன.

1665ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 23ஆம் தேதி நடைபெற்ற தலைக்கோட்டை யுத்தம் இந்திய நாட்டின் சரித்திரத்தையே மாற்றியமைத்தது. விஜய நகரத்தின் படையில் 10000 யானைகள், 37000 குதிரைகள், 5 லட்சம் காலாட் படையினர் இருந்தபோதிலும், ராமராயர் தோல்வியுற்றார். வெங்கடபாதரி போர்க்களத்தில் வீர மரணம் அடைய, ராமராயர் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டுத் தலை சீவப் பட, திருமலைராயர் வெறும் மன்னர் என்ற பட்டத்துடன் பின்வாங்க, சதாசிவ ராயர் உள்நாட்டுக்குள் மறைந்து விட்டார். நாலு கல்தான்களும் சேர்ந்து விஜயநகரத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். ஐந்து மாத காலம் அங்கே தங்கியிருந்து நகரத்தைச் சூறையாடினார்கள். விஜயநகரப் பேரரசர்கள் அரண்மனையில் வைத்திருந்த பொக்கிஷங்களை ஐநூறு யானைகளின் மீது ஏற்றி எடுத்துச் சென்றார்கள். கட்டிடங்களும் ஆலயங்களும் இடித்துத் தள்ளப்பட்டு, நகரம் தரைமட்டமாயிற்று. தென்னிந்தியாவில் ஒரு வலிமை மிக்க இந்து சாம்ராஜ்யம் உருவாகப் போகிறது என்ற கனவும் தரைமட்டமாயிற்று.

திருமலைராயர் தன் தலைநகரைப் பெணுகொண்டாவுக்கு மாற்றிக்கொண்டு அறவீடு என்ற புதிய அரச வம்சத்தைத் தொடங்கினார். நூறு நூற்றைம்பது வருட காலத்துக்கு இவர்கள் ஆட்சி செலுத்தினார்கள். தெற்கே பல சிற்றரசர்கள் கிளம்பி, ஒருவரோடொருவர் போரிட்டு, பரம்பரை எதிரிகளான கோல்கொண்டா, பீஜபூர் கல்தான்களைக்கூட உதவிக்கு வரவழைத்து, விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தைச் சிதற அடித்தார்கள். வடக்கே முகலாயர்கள் தலைதூக்கினார்கள். அக்பரின் காலத்தில் அவர்களுடைய ஆட்சி கொடி கட்டிப் பறக்கலாயிற்று.

அதன் பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகள் இந்தியாவில் புகுந்ததும், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நுழைந்ததும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி பிறந்ததும் சமீப காலத்து வரலாறு.